

Giới thiệu Nàng Phi Lười Của Tà Vương

Nhân vật chính trong truyện Nàng Phi Lười Của Tà Vương sau khi xuyên không nàng phải chứng kiến cảnh cha bị hãm hại đang thoi thóp trên giường. Một phần vì phụ thân nghi ngờ mẫu thân bỏ độc nên nàng cũng bị vạ lây.

Nàng tên là Trang Thư Lan có chỉ số thông minh khá cao nhưng nhược điểm là rất lười để trốn tránh việc học hành. Nào ngờ vì cá cược với vị Thừa Tướng mà nàng thi đỗ Trạng Nguyên, từ đó con đường làm quan hé mở ra chân trời mới!

Sau khi làm quan nàng thường xuyên tham gia các bữa tiệc lớn trong hoàng cung và gặp nam chính Tư Đồ Minh Duệ là giáo chủ Phi Vũ Các, một tổ chức tình báo ngầm nổi tiếng của giang hồ đồng thời cũng là thập cửu vương gia bị thất lạc của Thái phi. Lúc này câu chuyện mới bắt đầu gây cấn!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Nhà có việc mừng

Trong vườn yên tĩnh, mấy khóm trúc đứng nép mình vào nhau, cùng đung đưa trong gió. Tiếng chim hót, tiếng ve kêu râm ran, ánh nắng lọt qua khe cửa chiếu vào phòng. Bên trong cũng thật yên lặng. Thỉnh thoảng lại vang lên tiếng quân cờ đặt xuống nhưng càng làm cho căn phòng yên tĩnh hơn.

Ngay lúc này, tiếng bước chân vội vã của người nào đó đã phá vỡ sự im lặng vốn có của căn phòng.

“Nhị tiểu thư, lão gia nói hôm nay là ngày cưới nhị thập nương, hai vị tiểu thư không cần phải học nữa.”

Theo sau giọng nói vui mừng là tiếng mở cửa kéo kẹt.

Lúc này Trang Thư Lan đang ngồi dựa cửa sổ cũng không có phản ứng gì. Nàng vẫn chăm chú nhìn quyển sách dạy đánh cờ trong tay, không hề ngẩng đầu lên nhìn về mặt hưng phấn của Tư Nhi. Nàng chỉ “ừm” một tiếng coi như trả lời đồng thời cũng đặt quân cờ đen trong tay xuống bàn cờ. Bấy giờ trên bàn cờ quân đen đã xếp thành một chữ ”khôn” 困.

“Tiểu thư, hôm nay trong phủ rất náo nhiệt, chúng ta đi xem người ta khua chiêng gõ trống đi”.

Tư Nhi cười hớn hở.

“Từ nhỏ tới giờ, đây là lần đầu tiên nô tì thấy rước dâu linh đình như vậy.”

Đương nhiên Tư Nhi chưa từng nhìn thấy đám rước dâu phô trương thế này rồi. Hôm nay là ngày Tả tướng Đại Đông hoàng triều nạp thiếp, quan lại trong triều, danh gia vọng tộc khắp nơi tập nập tới chúc mừng tất nhiên sẽ vô cùng náo nhiệt. Tư Nhi mới vào phủ hai tháng, cho dù nàng đã mười bốn tuổi nhưng xuất thân trong gia đình thường dân làm sao có cơ hội được nhìn thấy một hôn lễ hào hoa xa xỉ như thế kia chứ? Nhưng Trang Thư Lan đã sống trong tướng phủ mười năm, chứng kiến mười lần nạp thiếp, sớm đã không thấy có gì là mới mẻ cả.

Năm nay Trang Thư Lan mười lăm tuổi nhưng đã có trí tuệ của cô gái ba mươi tuổi, không phải là chưa già đã yếu mà là kiếp trước đang là sinh viên hai mốt tuổi, sáng sớm thức dậy đột nhiên phát hiện nàng trở thành một đứa trẻ năm tuổi sống tại Đại Đông hoàng triều. Cứ như vậy mười năm cũng trôi qua. Mười năm không dài mà cũng chẳng ngắn, nhưng mười năm ấy cũng đủ để cho một nữ sinh mất đi sự ngây thơ hoạt bát, học được sự trầm ổn ẩn nhẫn.

Đại đông hoàng triều là một triều đại kì lạ, vẫn giống các triều đại khác trong lịch sử quan niệm nam tôn nữ ti nhưng nữ nhân vẫn có thể đọc sách, lập công danh vào triều làm quan. Chẳng qua nữ nhân như vậy thật hiếm gặp thôi. Ở nơi này trừ gia đình quyền quý có tiềm lực kinh tế, thuê thầy giáo riêng tới dạy cho nữ nhi của mình, còn lại những nữ nhi của gia đình bình thường khác thì biết rất ít chữ.

Trang Thư Lan đặt quyển sách sang một bên trên bàn, ngẩng đầu lên nhìn Tư Nhi, khẽ lắc đầu, sau đó không thèm để ý nhặt từng quân cờ trên bàn cờ bỏ vào trong hộp.

“Đại nương và đại tỷ đâu? Có phải đang ở sảnh chính không? Cha để cho ta tới đại sảnh à?” Giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi mà nhàn nhã.

“Lão gia cũng không nói gì, nhưng mà đại nương với đại tiểu thư đã tới đại sảnh”. Tư Nhi nhìn Trang Thư Lan mà thầm suy nghĩ, vị nhị tiểu thư này tuy rằng bình dị gần gũi, nhưng đáng tiếc lại có vẻ thân thiện xa cách. Tuy nhiên, Tư Nhi cho rằng nhị tiểu thư như vậy cũng là bình thường, nghe nói mẹ ruột của nhị tiểu thư mất sớm, hình như lúc ấy nàng mới năm tuổi, sau đó được đại phu nhân chăm sóc. Nhưng thực chất là để cho nàng tự sinh tự diệt. Tuy rằng nàng và đại tiểu thư đều được đối xử như nhau nhưng đáng tiếc cha mẹ đều không thương, một mình lớn lên, nhị tiểu thư thật đáng thương.

Tư Nhi vừa nghĩ vừa nhìn Trang Thư Lan, ánh mắt cũng trở nên thương tiếc. Trang Thư Lan tất nhiên không biết Tư Nhi đang đắm chìm suy nghĩ, sau khi thu dọn quân cờ xong, nàng đứng lên, mỉm cười

“Tứ Nhi, tới giúp ta thay y phục”.

Nếu đại tỷ đã tới tiền sảnh, vậy nàng cũng phải lộ mặt. Trang Thư Lan suy nghĩ, hôm nay lại có một cô nàng ngây thơ muốn nhảy vào nhà giàu có hổ lửa nữa rồi, cũng hơi thương tiếc cho vị tân nương này.

Đại Đông hoàng triều nam nhân năm thê bảy thiếp là chuyện bình thường, Trang Thư Lan cũng không còn cái chí lớn muốn nam nữ bình đẳng mà chỉ lạnh nhạt bình thần nhìn vị tả tướng kia cưới một thiếp rồi lại thêm một thiếp, chỉ vì mong muốn có được một đứa con trai. Đáng tiếc ông trời lại không cho con người được toại nguyện, vị tả tướng này tuy đã có tới mười chín vị phu nhân nhưng cũng chỉ có hai nữ nhi.

“Dạ.”

Tứ Nhi thay y phục cho Trang Thư Lan như thường ngày, nhưng búi tóc thì thật khó khăn. Tuy rằng Trang Thư Lan đã mười lăm tuổi, cũng chưa tới lúc gả chồng cho nên tóc của nàng chỉ đơn giản lấy dải lụa đỏ tết hai bên. Nhưng hôm nay là ngày vui của lão gia, nếu như bình thường quá sợ rằng lão gia sẽ không vui.

Trang Thư Lan dường như đoán được Tứ Nhi đang khó xử; nhìn vào gương đồng, trong gương phản chiếu khuôn mặt cô gái, tuy rằng còn mang theo nét trẻ con nhưng đã lộ ra ba phần thanh lệ, sau này lớn lên cho dù không phải sắc đẹp tuyệt thế khuynh thành thì cũng là giai nhân tuyệt sắc.

“Cứ bình thường như mọi ngày là được, cài thêm hai đóa trâm hoa là ổn rồi”.

Trang Thư Lan đã có thể bình tĩnh đối mặt với tình cảnh này. Nàng không còn là Trang Thư Lan ngạc nhiên thất thố của mười năm trước.

“Tiểu thư, người xem đại tiểu thư thật xinh đẹp long lanh”. Tứ Nhi vừa tết tóc vừa nhắc đi nhắc lại

Đại tiểu thư của Tả tướng tên là Thư Dao, do Đại phu nhân sinh ra, vừa tròn mười bảy tuổi, dáng vẻ tao nhã, uyển chuyển, thanh lệ, thoát tục, tính tình dịu dàng, lại rất được Tả tướng yêu chiều. Còn Trang Thư Lan tư sắc chỉ thường thường, do vậy bao nhiêu hi vọng của Tả tướng đều gửi gắm trên người Đại tiểu thư.

Trang Thư Lan khẽ mỉm cười nhưng cũng không nói gì. Đứng dậy nhìn y phục màu hồng nhạt, lại liếc nhìn sắc trời bên ngoài, đoán chừng đã gần giữa trưa.

“Đi thôi, chúng ta tới tiền sảnh.”

Vừa bước được hai bước nàng bỗng dừng lại.

“Tứ Nhi, em cứ đi xem hôn lễ, không cần đi theo ta đâu.”

“Dạ, tân phu nhân đến hoàng hôn mới rước vào cửa, nô tì đi theo tiểu thư một lát nữa”. Tứ Nhi trả lời.

Tuy rằng nhị tiểu thư không muốn quá mức thân thiết với người khác, nhưng lúc rảnh rỗi người đều thích đi dạo. Trong kinh ngoài thành, phạm là nơi có cảnh đẹp, náo nhiệt, người đều muốn đến. Cho nên Tứ Nhi đi theo Trang Thư Lan cũng học được không ít “kiến thức”. Lúc này, Trang Thư Lan nói là đến tiền sảnh do muốn ra khỏi cửa, Tứ Nhi cũng không muốn bỏ qua cơ hội tốt này.

“Đi theo ta? Chẳng lẽ còn sợ ta bị lạc à?”.

Trang Thư Lan đã biết được ý của nàng, gật đầu cười nói.

“Trong tướng phủ, hôn lễ một năm làm một lần, ta đã nhìn hơn mười lần rồi, cho nên không có hứng thú, lát nữa sẽ tới chúc mừng lão gia. Năm nay em mới nhập phủ, nhất định phải xem hôn lễ náo nhiệt một lần cho biết”. Đúng, trong đầu Tứ Nhi chợt lóe sáng, nghĩ nhị tiểu thư còn thích ở trong phòng học đánh cờ, luyện đàn hơn. Đáng tiếc nhị tiểu thư tư chất bình thường, cho dù khổ cực rèn luyện, trong khảo hạch mỗi tháng ở tướng gia đều không vượt qua được đại tiểu thư. Nghĩ tới khảo hạch tháng này đang gần tới, nhị tiểu thư phải càng nỗ lực hơn nữa.

“Tứ Nhi phải tìm Tam Thu ti cùng xem mới được”. Tứ Nhi hớn hờ, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn.

“Ừ”

Tứ Nhi mừng rỡ chạy đi, Trang Thư Lan nhìn theo bóng dáng Tứ Nhi biến mất thì cười nhạt, nhớ lại nàng đã từng có lúc như vậy, nhưng tất cả đều tan vỡ trong nháy mắt. Tại nơi xa lạ này, nàng cố gắng sống cô độc một mình cũng đã đi qua mười xuân hạ thu đông, mười năm này lạnh hay ấm nàng tự biết.

Đang đi ra khỏi cửa phòng, Trang Thư Lan lại trở lại bên giường mở ngăn tủ bên cạnh lấy ra một túi bạc, bỏ vào tay áo rồi rời đi.

Trong vườn tướng phủ, tiếng người ồn ào, đông đúc. Tả tướng đương triều vận hi phục ngồi ở chính sảnh nhận lời chúc mừng của quan lại. Mười tám vị phu nhân cùng đại tiểu thư đứng ở bên cạnh, khuôn mặt tươi cười ngênh đón.

Đúng lúc náo nhiệt thì nghe được tiếng nói lạnh lạnh “Hoàng thượng giá lâm”. Mọi người bên trong đều đứng dậy sửa sang lại y phục, nhanh chóng ra ngoài nghênh đón.

Vị công công đã bước vào cửa lớn, thấy Trang Đức Ý đã gần năm mươi mặc hi phục, cười híp mắt:

“Tả tướng đại nhân, Hoàng thượng biết hôm nay là ngày vui của ngài nên đã cố ý sai nô tài đưa lễ mừng tới”.

“Tạ ơn hoàng thượng”

Trang Đức xoay người, mặt hướng phía bắc chấp tay thi lễ, lại quay về phía vị công công vừa truyền chỉ:

“Trần công công, ngài đi đường xa vất vả, không bằng lưu lại uống chén rượu nhạt, buổi tối hãy hồi cung, xin mời.”

Đại phu nhân đã sai người mang trà lên từ trước, Trần công công cũng không nỡ chối từ, cười hô hô đáp lại:

“Nếu tả tướng đã có ý như vậy thì nô tài cung kính không bằng tuân lệnh”.

Trang Thư Lan vốn định bước vào chính sảnh nhưng cũng vừa lúc thấy một cảnh như vậy, liền cảm thấy quyền thế lại bành trướng thêm mấy phần; nạp thêm một vị thiếp, hoàng thượng đã đưa tới hạ lễ, công công truyền chỉ còn tự lưu lại tướng phủ uống rượu. Những lần nạp thiếp trước đều không được quan tâm như vậy.

Thần sắc Trang Thư Lan bất động, lặng lẽ đi vào chính sảnh náo nhiệt, lẳng lặng đứng bên cạnh Trang Thư Dao không một tiếng động. Trang Thư Dao nhận thấy được Trang Thư Lan xuất hiện, thừa dịp không có người chú ý nhẹ nhàng hỏi:

“Nhị muội mới tới à?”

“Vâng” Trang Thư Lan cũng nhẹ nhàng đáp lời.

“Muội quên mất hôm nay là ngày vui của cha cho nên mới tới muộn. Chắc cha cũng không phát hiện ra muội tới muộn chứ?”

“Nếu như muội ăn vận nổi bật một chút, không biết chừng cha nhất định sẽ chú ý tới muội”.

Trang Thư Dao nhìn nhan sắc bình thường của Trang Thư Lan, không có gì đặc biệt cả. Nếu như hôm nay nàng ta có mặc xiêm y kiểu điệu hơn chỉ sợ cũng chẳng có ai thèm để ý đến.

“Không cần đâu” Trang Thư Lan nhún mày, vẻ mặt khó xử.

“Mấy ngày nữa lại tới kỳ khảo hạch rồi, nếu để cho cha chú ý thì muội chết chắc, nhất định cha sẽ hỏi chuyện học hành. Đại tỷ, tỷ cũng biết chuyện học hành là từ huyết đối với muội. Nói trắng ra muội sinh ra không phải để học hành thi cử làm quan.”

Trang Thư Dao cười nhạt nhưng trong mắt lại hiện lên tia đắc ý.

“Nhị muội đừng tự coi nhẹ mình, thật ra mỗi tháng nhị muội đều có tiến bộ”

“Vẫn chỉ có tỷ tỷ tài giỏi, cho dù không đọc sách cũng có thể trả lời những vấn đề cha hỏi.” Trang Thư Lan ra vẻ sùng bái nói:

“Tỷ tỷ thật sự là tài năng xuất chúng, trăm năm khó gặp.”

“Ha ha, nhị muội đừng nói như vậy, thật ra tỷ cũng không hiểu rất nhiều chuyện, là cha và thầy giáo chỉ bảo tốt.”

Trang Thư Dao khiêm tốn trả lời nhưng trong lời nói không che giấu nổi kiêu ngạo. Trang Thư Lan đương nhiên nghe rõ. Nhưng cũng rất tự nhiên tiếp lời:

“Muội và tỷ đều cùng một thầy dạy, tại sao tỷ đã có thể giúp cha xử lý chính vụ rồi, còn muội vẫn còn ở giai đoạn cơ bản. Hay như thầy giáo nói, muội chỉ là khúc gỗ mục”

Trang Thư Dao không trả lời, tầm mắt nhìn về phía đám quan lại phía trước đang say sưa hàn huyên, bàn luận. Trang Thư Lan cũng không nói gì thêm. Đứng nghe đám người này nói chuyện một lúc thật là nhàm chán, nàng lên tiếng:

“Tỷ tỷ, muội chợt nhớ thầy giáo bắt phải luyện ba trăm chữ. Muội vẫn chưa hoàn thành, ngày mai thầy đã kiểm tra rồi. Tỷ tỷ, muội viết chữ rất chậm. Muội xin phép về phòng trước”

Trang Thư Lan cố gắng tạo vẻ mặt buồn rầu đáng thương “tổ khổ” với Trang Thư Dao.

“Được rồi, muội cố gắng về tập viết, nơi này để tỷ giúp muội chống đỡ, có điều ngày mai không thể lại để thầy giáo phạt viết nữa nhé.” Trang Thư Dao dặn dò.

Trang Thư Lan vội vàng gật đầu, lặng lẽ rời đi. Đi ra khỏi chính sảnh mới thở nhẹ ra, trong lòng không khỏi cảm tạ Trang Thư Dao. Tuy rằng tính tình Trang Thư Dao vẫn kiêu ngạo như những thiên kim tiểu thư bình thường khác, nhưng không hề coi nàng là “đối thủ cạnh tranh”, vẫn thật lòng quan tâm, vậy cũng coi như có vài phần tình nghĩa tỷ muội.

Chương 2: Xuất phủ

Bên ngoài tả tướng phủ người xe nườm nượp nối liền không dứt, Trang Thụ Lan bước ra khỏi cửa lớn, hạ nhân trong phủ vẫn đang bận rộn tiếp đón khách khứa nên đương nhiên không có ai quan tâm tới nàng. Một chiếc xe sang trọng đang dừng trước cửa phủ, đằng sau còn mang theo hai cỗ xe ngựa chất đầy quà tặng, lễ vật. Cỗ xe kia được chạm khắc tinh xảo, hoa văn hình rồng, nghỉ tới đây Trang Thụ Lan kết luận chủ nhân cỗ xe này không phải đại quan trong triều thì cũng là gia đình quyền quý tiền tài như nước.

Trang Thụ Lan không có hứng thú với những vị khách này, đưa mắt nhìn sang xe ngựa chuẩn bị cho nàng thì cảm thấy có chút chán nản. Nàng liền vòng qua cỗ xe ngựa sang trọng cao lớn kia, chẳng may lại bị hạ nhân lơ đãng vướng chân. Trong nhất thời không chú ý cả người lao đảo va vào chiếc xe ngựa chở lễ vật.

“Ai cha, nha đầu kia mất mũi để đầu thế hả? Dám phá hỏng lễ vật của thái tử tặng tể tướng? Làm vỡ thì có mười cái mạng của ngươi cũng không đền nổi đâu!” Một hạ nhân thấy vậy vội vàng chạy tới chỉ mặt Trang Thụ Lan mà mắng nhiếc.

“Thật xin lỗi” Trang Thụ Lan đứng dậy, mỉm cười cúi mình nhặt chiếc hộp hồng lên, chăm chú xem xét rồi đưa về phía người hầu.

“Hộp này chưa bị hư hại gì hết, ngươi kiểm tra xem.”

Hạ nhân thấy Trang Thụ Lan tươi cười, lửa giận trong lòng cũng lập tức biến mất mà thêm vào đó vài phần áy náy, sao có thể so đo hơn thiệt với một cô bé con. Thấy nàng thuần mỹ, cười ngây thơ, hẳn cảm thấy vừa rồi có hơi nặng lời.

“Trong cái hộp kia có có một ít dược liệu quý, rơi xuống chắc cũng không tới nổi hồng. Tiểu cô nương, lần sau đi đường phải chú ý, nếu như hôm nay trong hộp này là ngọc ngà châu báu, vật phẩm thượng hạng chỉ sợ có bán người đi cũng không đền nổi đâu”

Gương mặt người hầu vẫn lộ vẻ tức giận nhưng ngữ khí hòa hoãn đi không ít.

“Dạ” Trang Thụ Lan vẫn tươi cười nhưng cái nhìn băng lãnh không dễ dàng phát hiện ra được.

“Ta đây có thể đi được chưa?”

Hạ nhân gật đầu đồng ý. Trang Thụ Lan xoay người hơi nhấc làn váy bước đi, nụ cười trên khuôn mặt thu hồi lại, nhẹ nhàng mấp máy môi khinh thường, liếc mắt nhìn chiếc xe ngựa kia.

“Khoan đã.”

Đằng sau Trang Thụ Lan vang lên một giọng nói ôn nhã lộ ra khí chất cao quý. Trang Thụ Lan dừng chân, quay đầu lại, trên môi lại nở ra nụ cười hồn nhiên thánh thiện mà một thiếu nữ mười lăm tuổi nên có. Trong đám người trước mặt, nàng phát hiện ra chủ nhân của giọng nói kia. Bởi vì hẳn đang bước tới chỗ nàng, cuối cùng cũng đứng trước mặt nhìn nàng không lên tiếng.

Dung mạo tuấn mỹ, nụ cười ưu nhã, đôi mắt đen thăm thẳm tỏa ra khí chất thanh cao, bạch y sang trọng làm Trang Thụ Lan biết được vị công tử trước mặt có địa vị cao quý tới mức nào. Mà bên hông hẳn còn đeo ngọc bội Dương Chi, đuôi miếng ngọc còn có sợi tơ màu vàng, càng làm cho ánh mắt Trang Thụ Lan trầm xuống. Màu vàng là màu hoàng thất hay sử dụng, là màu sắc đại diện cho hoàng thất, lại nhìn thái độ cung kính của những hạ nhân xung quanh, Trang Thụ Lan không khó để đoán ra thân phận vị công tử tao nhã này.

“Vị đại ca, huynh đang gọi ta à?”

Trang Thụ Lan cẩn thận đánh giá hẳn, đồng thời mỉm cười hồn nhiên giương mắt nhìn hẳn.

“Tiểu cô nương, làm sao muội được biết đồ trong hộp này có bị hư hại hay không?”

Tư Đồ Tu Nam tươi cười hỏi. Hẳn âm thầm quan sát vị tiểu cô nương trước mặt này. Khuôn mặt nàng bầu bĩnh, mắt to, mũi thẳng, môi anh đào mịn, ánh mắt sáng như sao. Lời nàng nói lúc này quả thực rất đúng nhưng phong thái lại rất thông dong tinh tế, điểm này đủ khiến cho hẳn sinh ra hiếu kỳ.

Người này... tuy rằng vẻ mặt tươi cười, ôn hòa dễ gần, nhưng nàng có một loại cảm giác khó nói nên lời đối với hẳn, thật là không thoải mái, chẳng lẽ bởi vì thân phận của hẳn?

“Ta đoán.”

Mặt Trang Thụ Lan không đổi sắc, đột nhiên khoe miệng cong lên, vẻ mặt cầu xin khiến hẳn nhìn Tư Đồ Tu Nam

“Nếu.....nếu rơi hỏng, ta..... ta không có tiền đền cho huynh đâu, mẹ ta cũng không có tiền”.

Hóa ra vẫn chỉ là một đứa nhóc, nói mặt biến sắc liền biến sắc, nhưng mà nàng là nữ nhi của gia đình nghèo khó ư? Trên người nàng tuy mặc trang phục không phải là lụa là gấm vóc thượng đẳng nhưng cũng không phải vải bố thô sơ. Đoán chừng nàng cũng xuất thân từ một gia đình trung lưu.

“Ha ha, tiểu muội, cho dù hỏng ta cũng không bắt muội phải đền đâu.”

Tư Đồ Tu Nam cười thành tiếng, đưa tay xoa đầu nàng.

“Đi chơi đi”.

Trang Thư Lan thì có chút phản cảm với hành động của hắn, nhưng ngại thân phận của hắn nên nhịn xuống vẫn hơn.

“Vâng”.

Liếc mắt nhìn về phía cửa lớn nàng thấy bóng của Tứ Nhi đang tìm kiếm ai đó, chỉ sợ nàng ta sẽ chạy lại đây. Nhanh như chớp nàng nâng váy chạy vào đám đông trước mặt.

Tư Đồ Tu Nam vẫn bộ dạng xuân phong bình thường tươi cười, quay đầu nhìn hạ nhân, rồi đi tới hướng cửa lớn.

Tà tướng phủ nằm ở cuối phố phía đông thành, vòng qua con phố chính, lại tiếp tục đi qua một ngã tư đường chính là con phố nổi danh về mua hương bán sắc, nói thẳng ra thì là phố thanh lâu. Trang Thư Lan đi vào giữa phố thanh lâu. Bây giờ là buổi sáng nên các kỹ viện vẫn chưa mở cửa buôn bán, cho nên bốn phía đường lạnh tanh. Thình thoảng vang lên tiếng cười thanh thúy của nữ nhân trong lầu, cũng có một vài nữ tử chôn thanh lâu thò đầu nhìn ra ngoài đường. Vừa thấy Trang Thư Lan, một cô gái đứng bên bậu cửa lầu hai của một thanh lâu cất tiếng gọi:

“Lan Lan, mau lên đây, tỷ có thứ ngon để cho muội này.”

“Cửa thì không mở, làm sao muội lên được. Chẳng lẽ bảo muội trèo tường à?” Trang Thư Lan ngẩng đầu lên, bĩu môi nói

“Hoa tỷ, tỷ đừng dụ dỗ muội, lần trước tỷ nói thứ ngon chẳng qua chỉ là một khối phá ngọc (tên một món bánh điểm tâm). Không bằng tỷ tặng muội hai bàn chi ma cao (tên loại bánh) của Mạch Hương phường còn ngon hơn.”

Hoa Như Ngọc, đệ nhất danh kỹ nổi tiếng tại kinh thành, cầm kỳ thư họa thi từ ca phú thứ gì cũng tinh thông, mỹ mạo như hoa như ngọc, mắt phượng quyền rũ, cánh môi mềm mại, da trắng mịn màng, hàm răng trắng đều như ngọc, đáng vẻ kiều mỵ. Tuy là nữ tử thanh lâu nhưng lại có cá tính riêng, tính cách phóng khoáng, hào sảng – đây cũng chính là lý do Trang Thư Lan coi nàng là bạn bè thân thiết nhất của mình.

Hoa Như Ngọc lấy tay kéo vạt áo bằng tơ mỏng lên qua vai, lại mở rộng cửa sổ ra, đứng dựa bên thành cửa, có ý trêu chọc:

“Dòng dài cái gì, đi lên nhanh một chút, nếu không thì tỷ đưa từ ngọc cao mới ra cho Hồng Tụ nha”.

“Đừng”.

Trang Thư Lan vội vàng ngăn cản, vận khí, nhún nhẹ mũi chân, thân thể liền nhẹ nhàng bay lên, thoát cái đã vào phòng Hoa Như Ngọc. Tiến vào phòng, Trang Thư Lan không có chào hỏi Hoa Như Ngọc mà trái lại đi tìm kiếm từ ngọc cao.

“Hoa tỷ tỷ, từ ngọc cao đâu, ở chỗ nào?”

“Lan Lan”.

Âm thanh nũng nịu của Hoa Như Ngọc vang lên, đồng thời cánh tay trắng tuyết quán lấy người Trang Thư Lan.

“Muội thật sự làm tỷ đau lòng đó, dù thế nào tỷ cũng là một đại mỹ nhân, chẳng lẽ còn không bằng mấy khối thước cao kia à?”

Toàn thân Trang Thư Lan nổi da gà run rẩy suốt chút nữa thì ngã, không chút thương hoa tiếc ngọc nào đẩy cánh tay trắng như tuyết kia ra, tự nhiên ngồi xuống giường.

“Hoa tỷ, tỷ có thể dùng giọng nói bình thường với muội có được không? Đừng dùng cái giọng đó, tỷ không thấy ghê tởm nhưng muội thì phát run lên đây này?”

Trang Thư Lan lại một lần nữa nhắc lại yêu cầu nho nhỏ của nàng.

“Hiện tại mỹ nữ tràn lan khắp nơi, nhà muội cũng không thiếu. Làm sao mà so với từ ngọc cao trân quý phải xếp hàng vài giờ mới mua được”.

“Cha muội nạp thiếp lần nữa, có phải tâm trạng muội lại không được tốt phải không?”

Hoa Như Ngọc cười híp mắt, lấy đĩa từ ngọc cao đặt trên chiếc bàn nhỏ cạnh Trang Thư Lan, cũng ngồi xuống hỏi nàng.

Trang Thư Lan lấy một miếng từ ngọc cao nhét vào miệng, chậm rãi nhắm nháp sự tinh tế, aizzz, từ ngọc cao này đúng là tuyệt kỹ ẩm thực, vừa đưa vào

miếng đã tan, quan trọng nhất là nó rất ngọt, còn ngọt hơn mật.

“Ừm.” Hải lòng nuốt xuống một miếng, Trang Thư Lan từ tốn nói.

“Ha, ông ta có cười thiếp hay không cũng chẳng liên quan gì tới muối. Muối chỉ cần có một mâm tử ngọc cao là được rồi.”

“Này, yêu cầu của muối thật đúng là quá kém”. Hoa Như Ngọc gõ nhẹ đầu Trang Thư Lan, lắc đầu cười.

“Ừ, với muối được ăn ngon là thích nhất”. Trang Thư Lan không phản bác, cười hi hi đáp lại.

“Đúng rồi, món điểm tâm này là của vị đại nhân nào đưa tới vậy? Thẩm thượng thư, Lưu đại học sỹ, Đặng thị lang, Thư phú thương hay là một vị công tử hào hoa phong nhã nào khác?”

Trang Thư Lan là một người sành ăn, nhưng cũng không phát hiện ra tử ngọc cao làm từ nguyên liệu gì. Nàng cũng chỉ biết trong đó có sử dụng sâm và hương dụ, mà hương dụ ở Đại Đồng hoàng triều khá quý giá, cho nên cho dù là người có tiền xếp hàng một canh giờ cũng chưa chắc đã mua được.

“Muối cần gì phải để ý là ai đưa tới, cứ ăn đi là được rồi” Hoa Như Ngọc bắt mẫn lấy một khối tử ngọc cao bỏ vào miệng, lại nhanh chóng phun ra.

“Phi! Ngọt chết đi được! Lan Lan, sao muối lại thích mấy thứ này kia chứ”.

“A, thích là thích cần gì phải có lý do! Cũng giống như tỷ nhất kiến chung tình với sư phụ muối ý, vậy mà người lại cố tình.”

Trang Thư Lan nhếch miệng mỉm cười, lòng tràn đầy chua xót. Nhìn những miếng tử ngọc cao trên bàn, nàng thích ngọt có lẽ cũng bởi vì tin rằng trên đời này còn có ngọt ngào ấm áp

“.....” Hoa Như Ngọc lau môi, nụ cười trên mặt cũng theo đó mà biến mất, nước mắt thi nhau rơi xuống khuôn mặt mỹ lệ.

Trang Thư Lan thấy Hoa Như Ngọc khóc tới đau lòng như vậy mới biết đã vô ý nói lung tung. Nàng lại quên mất nói chuyện này với Hoa Như Ngọc, có một người không nên nhắc tới, đó cũng chính là vết thương trong lòng tỷ ấy.

“Hoa tỷ tỷ, sư phụ cũng không phải lòng dạ sắt đá, câu cửa miệng của người là nam nữ quá khác biệt.” Trang Thư Lan ngừng lại, thực sự nàng rất muốn nói tiếp sự khác biệt này tương đương chiều dài sa mạc Sahara, nhưng những lời này nói ra bây giờ thật không thích hợp.

“Hoa tỷ tỷ, chỉ cần tỷ tiếp tục kiên trì, sư phụ nhất định sẽ cảm nhận được tấm chân tình của tỷ”.

Hoa Như Ngọc lau nước mắt, giọng nói nghẹn ngào.

“Muối không cần an ủi tỷ, sư phụ của muối là một tảng đá. Tỷ thực sự đã hết hi vọng. Tỷ chờ đợi huynh ấy đã năm năm rồi, thử hỏi một nữ nhân có bao nhiêu năm thanh xuân để chờ đợi đây.”

Trang Thư Lan không trả lời. Người mà Hoa tỷ nói tới chính là sư phụ của nàng – đệ nhất sát thủ Huyền Bách.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: CHƯƠNG 3

Huyền Bách là một kiếm khách, cũng có thể xưng là một sát thủ. Năm năm trước vì một sự cố ngoài ý muốn mà bị trọng thương, tình cờ lại được Trang Thư Lan lúc đó mới mười tuổi cứu giúp, đưa hân đưa tới chỗ Hoa Như Ngọc, cũng bởi vậy mà hai người mới quen biết nhau. Hoa Như Ngọc nhất kiến chung tình với Huyền Bách, vô cùng ái mộ. Hoa Như Ngọc thuộc tuýp người mạnh mẽ thẳng thắn, lập tức bắt đầu triển khai một loạt những hành động lấy lòng, thể hiện tình cảm, chỉ tiếc hoa rơi hữu ý mà nước chảy vô tình. Năm năm sau quan hệ của hai người vẫn đậm chân tại chỗ, không có chút tiến triển nào. “Hoa tỷ, tỷ đừng có nói là muốn buông tay! Tuy rằng tính tình sư phụ khô khan, về mặt lúc nào cũng lạnh lùng. Người đúng là lãnh khốc vô tình, muối cũng chỉ biết sư phụ là người trong giới hắc đạo, nhưng tâm địa người vẫn rất tốt – tỷ xem sư phụ còn ”nhiệt tình” dạy muối võ công cơ mà!” Trang Thư Lan cười sáng khoái, muốn phá tan bầu không khí nặng nề trong phòng. Hoa Như Ngọc vừa nghe nàng nói Huyền Bách nhiệt tình dạy võ cho nàng thì bật cười, tay dúi vào trán nàng nhẹ nhàng đáp. “Huynh ấy là do không cam tâm bị muối lừa gạt thành sư phụ. Nếu không phải là bị ép, sao huynh ấy lại thu nhận một người không học vấn, không nghề nghiệp như muối làm đồ đệ kia chứ?” Trang Thư Lan mỉm cười, Hoa Như Ngọc nói như vậy cho thấy tâm trạng của nàng cũng đã tốt lên không ít. Huống hồ nàng nói không sai, Huyền Bách là đệ nhất sát thủ, nổi danh lãnh huyết vô tình trên giang hồ, không có ai biết lai lịch của hắn, cũng không có ai biết diện mạo của hắn. Chỉ có duy nhất một người, cũng chính là thời điểm năm năm trước lúc Trang Thư Lan mới mười tuổi. Nàng đã bá hân làm sư phụ. Chính vì việc này mà Huyền Bách chịu đã kích rất lớn đồng thời Hoa Như Ngọc cũng không thể khinh thường nàng. “Đúng rồi, hôm nay muối tới đây làm gì? Sư phụ muối ra ngoài một tháng nữa cũng chưa chắc đã về.” Khuôn mặt Hoa Như Ngọc thay đổi nhanh như chong chóng, mới vừa rồi còn khóc đau lòng như vậy bây giờ đã cười híp mắt rồi. “Nhớ tỷ thôi, cùng muối đi dạo đi!” Khóe miệng

Trang Thư Lan nở nụ cười nhạt, ánh mắt cong cong như vầng trăng đầu tháng, thực xuất phát từ nội tâm, không hề có chút giả dối. “Muội ở tướng phủ hơn một tháng, không có người có thể nói chuyện! Cho dù Di nương biết nhất định sẽ trách mắng, muội cũng muốn tới đây”. “A, muội xem nơi này là nhà của muội rồi. Muội cũng đã là một đại cô nương rồi, cả ngày chạy ra ngoài rong chơi mãi sao được. Những thứ khác thì không nói, chỉ riêng chuyện muội là nữ nhi của Thừa tướng đương triều thôi cũng đủ rắc rối rồi”. Hoa Như Ngọc khẽ thở dài một cái, điều này cũng chẳng có gì lạ lạ với Trang Thư Lan. Mẫu thân của Trang Thư Lan trước kia cũng từng là một hoa khôi Túy xuân uyển, sau được gả cho Trang Đức (cha của Trang Thư Lan), cho nên cũng có thể coi đây là nhà mẫu thân nàng, cũng là nhà ngoại tổ mẫu của nàng. Di nương là tỷ muội tốt với mẫu thân nàng, lúc trước cực lực phản đối việc mẫu thân nàng gả cho tướng gia. Sau khi mẫu thân nàng qua đời, đối với Trang Thư Lan, Di nương vô cùng quan tâm, chăm sóc. “Cần gì phải đề ý tới cha muội!” Trang Thư Lan bất mãn, cặp lông mày lá liễu nhíu lại. “Chờ tới lúc cha muội phát hiện ra rồi tính sau. Bây giờ muội cũng chưa phải người đã lập gia đình, ra khỏi phủ hạ nhân cũng chỉ coi muội là một tiểu nha đầu thôi, cần bản không ai để ý điều này”. “Cho dù có là tiểu nha đầu cũng không được, muội đã gặp tiểu nha đầu nhà ai chạy tới thanh lâu chưa? Vẫn khó tránh khỏi thị phi. Muội không biết hả? Tháng trước có một kẻ thích trẻ con, thấy muội thì còn bảo Di nương đưa tới tiếp khách” Hoa Như Ngọc tức giận cốc đầu Trang Thư Lan mấy cái. “Là tên nào biến thái?” Trang Thư Lan vui vẻ hỏi, nàng đã rất quen thuộc với nơi này, lại có quan hệ mật thiết với Di nương, khách quen ở đây đều nghi ngờ phải chăng nàng chính là con của Di nương. “Hình như là công tử của Phó vương gia!” Hoa Như Ngọc quen biết Trang Thư Lan đã chín năm, đối với những lời nói kỳ lạ của nàng cũng có thể hiểu được hai ba phần, thậm chí có thể nói ra được hai ba câu. Thiếu gia của Phó vương gia? Trang Thư Lan nhíu mày suy nghĩ, không có ấn tượng gì lắm, nhưng Phó vương gia..... Vừa rồi ở tiền sảnh của tướng gia, hình như cha nàng có xưng một lão nhân khoảng năm mươi tuổi là Phó vương gia. “Không biết, Nhưng mà lần sau nếu có gặp hần, tỷ nhất định phải giới thiệu cho muội đó.” Trang Thư Lan ngẩng đầu vờn vai, vừa ngáp vừa nói. “Không biết hần vẫn tốt hơn” Hoa Như Ngọc có vẻ như bị lây bệnh từ Trang Thư Lan rồi, cũng không hề giữ hình tượng ngáp dài một cái. “Hần là công tử phong lưu nổi danh khắp kinh thành, hơn nữa còn là kẻ phá gia chi tử. Nghe nói gần đây hần đang theo đuổi nữ Ngự sử nổi danh trong triều - Thượng Quan Tinh. Có điều, Thượng Quan Tinh cũng không thèm nhìn hần một cái.” Thượng Quan Tinh hiện tại là nữ Ngự sử duy nhất của Đại Đông Hoàng Triều, năm nay vừa tròn hai mươi tuổi, làm quan đã được 4 năm, tài năng xuất chúng, Hoàng thượng đối với nàng ta vừa yêu mến lại không hài lòng, tuy vậy nàng lại rất được lòng Hoàng Thái hậu. Ngày trước, Trang Thư Lan đã từng nghe cha mình nhắc tới vị nữ Ngự sử này. “Ừm, coi như được mở rộng tầm mắt, nghe nói Thượng Quan Tinh cùng với Trang Thư Dao tài năng đều nổi trội, không phân cao thấp. Hơn nữa, nàng ta nắm giữ chức vị quan trọng trong triều, lại được Hoàng Thái hậu vô cùng sủng ái, nếu người nào cưới được nàng, chẳng cần phải phấn đấu năm năm công danh rồi”. “A, nếu nam nhân nào muốn kết hôn với nàng trước hết phải chịu được tính tình của nàng ta đã!” Hoa Như Ngọc cười lớn. “Nhưng mà bản thân tỷ thật lòng muốn kết bạn với nàng ta, đáng tiếc nàng ta chưa bao giờ tới Túy xuân uyển cả!” “Việc này có gì khó đâu, lần sau tỷ chỉ cần tới phủ thăm nàng ta là được”. Trang Thư Lan mặt không đổi sắc, ánh mắt chăm chú nhìn những khối tử ngọc cao trên bàn. Nàng bỏ một khối tử ngọc cao vào miệng. “Thật ra theo muội thấy Thượng Quan Tinh cũng chẳng thể giữ chức ngự sử kia lâu. Nàng ta làm quan, tính tình cương trực không biết đã đắc tội bao nhiêu người. Không như Thư Dao tỷ chỉ ở trong phủ, tài nữ khuê tú, chẳng đắc tội với ai”. Không phải Trang Thư Lan đề cao Trang Thư Dao, mà Trang Thư Dao có tài năng thực sự. Trang Thư Dao nổi danh tài nữ, trong triều không ai không biết, tiếng lành đồn xa, còn chưa tham gia thi đình nhưng hoàng thượng đã hứa phong quan cho nàng. “Muội đang hâm mộ hay là ghen tỵ vậy? Ai nói người ta tư chất thông minh lại có tuệ căn hơn người. Muội trông lại mình xem, cứ mỗi lần niêm yết bảng thi hương, muội đều nằm trong top cuối bảng. Muội không biết mỗi lần đó tỷ cũng cũng chẳng muốn đi xem”. Hoa Như Ngọc vô cùng đau đớn nói. “Mỗi lần yết bảng, Di nương đều chuẩn bị dương cờ giống trống chúc mừng, vậy mà.....”. “Muội vốn không thích làm thơ, viết văn”. Trang Thư Lan cười thản nhiên, những lời này cũng không phải là giả, học hơn mười năm chương trình học hiện đại, đột nhiên bây giờ bắt nàng cả ngày niệm một ít kinh thư, đạo giáo, thơ từ lại còn muốn dùng mấy cái đó viết văn làm thơ, Chẳng phải muốn lấy mạng người sao? “Nói nhảm, tỷ thấy muội làm thơ còn đọc được, chứ làm một bài văn thì có thể coi được ư?” Hoa Như Ngọc nghi ngờ hỏi. Lúc trước nàng có viết một bài thơ tình vốn định đưa cho Huyền Bách, nhưng lại bị Trang Thư Lan nhìn thấy. Trang Thư Lan không nói gì, chỉ cười nhạt rồi xé vụn tờ giấy xé. Sau đó với tay lấy bút làm một bài văn dài, câu văn trau chuốt, lời lẽ bay bổng, ý nhị mà tinh tế. Á.... Trang Thư Lan thầm mỉm cười, Hoa Như Ngọc chứng kiến bài văn nàng viết thật ra là bài “Say Hoa Ân” của Lý Thanh Chiếu chứ nào phải nàng nghĩ ra. Nhưng lời văn trong đó chính là trình độ thực sự của nàng. “Lần đó là ngoài ý muốn, tỷ xem từ đó tới nay muội có viết được bài văn nào như thế chưa? Không có! Cho nên tỷ đừng có kỳ vọng quá cao vào muội!” Trang Thư Lan ai oán nhìn Hoa Như Ngọc. “Được rồi, xếp cuối bảng thi xếp cuối bảng! ít nhất còn tốt hơn vài lần so với những người không có tên trên bảng”

Hoa Như Ngọc vẫy vẫy tay. Hoa Như Ngọc thì không hề có hứng thú với chuyện làm quan, nguyện vọng lớn nhất của nàng là được nắm tay Huyền Bách du ngoạn nhân gian. Còn với Trang Thư Lan, Di nương một lòng mong muốn nàng có thể lập được công danh để có thể làm về vang cho người tỷ muội đã mất. Trang Thư Lan cười vô tư, đem khối tử thạch cao cuối cùng bỏ vào miệng, đứng dậy sửa sang lại vạt áo, chậm rãi bước ra phía cửa bình thân nói “Hoa tỷ, giờ này Túy xuân uyển cũng sắp mở cửa rồi, muội ra ngoài trước tìm Di nương, tỷ cũng nên nhanh chóng đi trang điểm đi”.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: CHƯƠNG 4

Rời khỏi Tây Hiên Các của Hoa Như Ngọc, Trang Thư Lan lại ngựa quen đường cũ đi tới đại sảnh của Túy Xuân Uyển. Đúng như nàng dự liệu, Túy Xuân Uyển đã bắt đầu mở cửa đón khách. Các tiểu nhị đang tất bật sắp xếp lại bàn ghế, mang hoa quả nên sắp bày lên trên bàn. Tuy rằng còn chưa tới giờ nhưng khách đã tới khá nhiều. Giữa sảnh, một phụ nữ trung niên phong nhã hào hoa đang nói chuyện với hai người đàn ông. Trang Thư Lan nhẹ nhàng tựa trên lan can, nhằm chán lấy tay gỗ gỗ vào thành gỗ. Ánh mắt chăm chú nhìn Di nương đang nói chuyện với hai vị khách. Di nương tên thật là Phiêu Tiệp, chính là ma ma của Túy Xuân Uyển. Thời trẻ nàng cũng là đệ nhất hoa khôi của Túy Xuân Uyển, sau đó mới tiếp nhận nơi này. Mặc dù tuổi còn trẻ nhưng đã đưa Túy Xuân Uyển trở thành thanh lâu nổi tiếng nhất kinh thành. “Di nương, điều kiện Lãnh gia nhà ta đưa ra đã là nể mặt bà lắm rồi. Bà nên nhớ, những thanh lâu khác đều không được đãi ngộ như thế này đâu.” Người đàn ông khẽ nhếch môi, lời lẽ mang thái độ khinh miệt ý mạnh hiếp yếu. Trang Thư Lan nhíu mày lại, tầm mắt nhìn vào người đàn ông trung niên vừa mới nói. Bộ dạng của ông ta giống một thương gia nhưng ánh mắt nhìn Di nương đầy khinh thị, một tay vuốt chòm râu, thái độ ngạo mạn không coi ai ra gì. “Bất kể như thế nào, nếu đến cả bát com của các tỷ muội ở đây cũng không giữ được thì ta quyết không đồng ý yêu cầu của các người.” Di nương kiên quyết cự tuyệt nhưng thân hình lại thoáng run rẩy làm cho Trang Thư Lan nhìn ra lúc này nàng đang rất căng thẳng và lo lắng. “Di Nương, cho bà ghé bà còn không ngồi, cho bà mặt mũi bà cũng không nhìn.” Người đàn ông trung niên lại lên tiếng, giọng nói cùng sắc mặt mang theo vài phần hung tợn. “Hôm nay Lãnh gia nhà ta đã tự mình tới cửa thương lượng với bà,

bà còn làm bộ làm tịch, thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.” Lãnh gia nhà hân? Là người mang mặt nạ phía sau hân ư? Ánh mắt Trang Thư Lan liếc qua ông ta rồi dừng lại trên nam tử phía sau hân đánh giá. Cả người y phục màu đỏ thẫm, hoa phục mực lĩnh sắc biến, một loại lạnh lùng toát ra từ phục sắc của hân, thần nhiên khoanh tay nhìn gã trung niên nói chuyện cùng Di nương. Thái độ dửng dưng, không nói một câu, như là việc không liên quan tới mình. Người này là Lãnh gia – chủ nhân của ông kia sao? Khóe miệng Trang Thư Lan không khỏi gọi lên nét mỉm cười, khó trách ông ta lại kiêu ngạo như vậy. Chỉ nhìn thái độ thông dong, lãnh khí cường thịnh cũng đủ làm người đối diện không rét mà run. Đây mới chính là khí chất của những kẻ làm nên đại sự! Không cần lên tiếng, chỉ lẳng lặng ngồi đó cũng đủ làm cho người từng trải như Di Nương phải run sợ. “.....Bất kể như thế nào nếu không đáp ứng điều kiện của ta, ta cũng không thể hợp tác với các ngươi! Cho dù Lãnh gia có tới đây ta cũng tuyệt đối không lùi bước.” Di nương dùng hết chút khí lực cuối cùng trong người hét lên, thân thể không ngừng run rẩy cho thấy nàng đã cố hết sức lực. Song cho dù Di nương có làm gì, đáng tiếc cũng chỉ có thất bại, không thể thay đổi được kết cục đã định. Trang Thư Lan nhủ chặt mày lại. Nghe bọn họ nói chuyện nàng cơ hồ có thể đoán được có người muốn mua Túy Xuân Uyển, nhưng điều kiện thì vẫn chưa thỏa thuận được. Nàng cũng biết Di nương không phải là loại người cố tình gây sự, mà chỉ một lòng mong muốn Túy Xuân Uyển có thể làm ăn phát triển, để những tỷ muội nơi này có chỗ nương thân. Cho nên Trang Thư Lan dám khẳng định, yêu cầu của Lãnh gia không hề thỏa đáng nên Di nương mới kiên trì như vậy. Nhưng việc thu mua này là như thế nào? Vừa rồi người đàn ông kia cũng có đề cập tới việc những thanh lâu khác cũng bị thu mua, chẳng lẽ vị Lãnh gia này muốn mua lại tất cả những thanh lâu trong thành, một mình làm bá chủ sao? Mới có một tháng không tới Túy Xuân Uyển mà đã xảy ra chuyện lớn tới như vậy! “Được! Di nương, vậy đừng trách chúng ta ra tay độc ác!” Ánh mắt ông ta lóe lên, dữ tợn trừng mắt nhìn Di nương. Liếc mắt, lại chuyển hướng ra nam tử đằng sau, thái độ thay đổi 180 độ, khom người cung kính cúi đầu. “Lãnh gia ngài xem.....” “Di” Nam tử phía sau chậm rãi đứng dậy, cất tiếng nói lạnh như núi băng ngàn năm “Ngươi tự biết phải làm như thế nào rồi đấy!”. Hân cũng không thèm nhìn Di nương một cái, xoay người rời đi. Di nương vừa nghe xong, thân thể mềm nhũn như không còn chút sức lực. Nàng phải gắng gượng vịn vào một cái ghế gần đó, không nói được lời nào. “Chờ một chút! Xin Lãnh gia dừng bước!” Trang Thư Lan cảm thấy không đành lòng nhìn Di nương với sắc mặt trắng bệch, ánh mắt trống rỗng không có chút thần khí như vậy. Cuối cùng nàng quyết định nhúng tay vào. Thấy Lãnh gia dừng bước, Trang Thư Lan chậm chậm xuống lầu. “Lãnh gia việc gì phải tức giận như vậy. Di nương cũng rất có thành ý vậy mà các người không thương lượng được một câu, ngài như vậy chẳng phải là tuyệt tình lắm sao? Có câu mọi chuyện đều có thể thương lượng được. Hôm nay Lãnh gia cao quý tới Túy Xuân Uyển này có thể thấy Lãnh gia rất coi trọng nơi đây, nếu cứ bỏ qua như vậy chẳng phải đáng tiếc lắm sao?” “Lan Lan, tiểu nha đầu chó có nói lung tung! Mau trở về cho ta.” Di Nương xoay người, lo lắng nhìn Trang Thư Lan đang đứng tựa lan can, cũng không suy nghĩ xem nha đầu kia tới đây lúc nào, tại sao lại muốn nhúng tay vào việc này? “Di nương” Trang Thư Lan nhìn Di Nương hơi oán trách, đồng thời đi xuống lầu. “Con đang làm cái gì thì tự con biết, con không còn là tiểu hài tử nữa rồi” Một tiểu nha đầu ở đâu ra vậy, chỗ này tới lượt người nói chuyện sao? “Người đàn ông trung niên quát, đồng thời cũng lo lắng nhìn chủ nhân bên cạnh, nên nhớ rằng chưa từng có người nào dám nói “dừng bước” với chủ nhân hân. “Vậy trong này tới lượt ông nói chuyện à?” Trang Thư Lan mỉm cười, lại rất nhanh nhủ chặt mày, vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía hạ nhân trong đại sảnh đang dừng công việc oán trách nhìn nàng. “Ta đang nói chuyện với Lãnh gia, lại không nói chuyện với ông ta, ông ta lớn tiếng cái gì? Chẳng lẽ sợ người khác không biết ông ta là một tên chó săn hay sao?” Một câu kết thúc làm cho trên lầu dưới lầu, tất cả tỷ muội của Túy Xuân Uyển đều cười vang. Người đàn ông trung niên bị Trang Thư Lan làm cho bẽ mặt, thẹn quá hóa giận, định giơ tay lên đánh Trang Thư Lan. Di Nương thấy vậy liền chạy nhanh tới ôm Trang Thư Lan vào lòng, tức giận trừng mắt nhìn gã trung niên kia. “Hắc Minh! Động khẩu không động thủ!” Lãnh gia nhẹ nhàng mà mở miệng. Ông kia nghe vậy liền dừng động tác nhưng lại hung hăng trừng mắt nhìn Trang Thư Lan, không cam lòng lui sang một bên. Lãnh gia dừng chân, chậm rãi xoay người, nhìn Trang Thư Lan một lúc lâu, từ tốn mở miệng: “Tiểu cô nương, là người bảo ta dừng bước?” Tuy rằng Trang Thư Lan không nhìn ra chút biểu tình nào trên mặt vị lãnh gia này, nhưng có lẽ trong ánh mắt hân mang theo chút treu tức, suy ngẫm. Nàng biết rằng không dễ dàng đối phó với hân, bởi vì đằng sau ánh mắt treu tức kia thật thâm trầm khó đoán. “Đúng!” Trang Thư Lan trả lời ngắn gọn, đồng thời đẩy Di Nương ra, mỉm cười trấn an nàng. Nghe thấy câu trả lời của nàng, tất cả mọi người ở đây đều toát mồ hôi lạnh, tuy rằng buổi tối hôm nay là mùa hè nóng bức nhưng vừa nghe xong Trang Thư Lan nóimọi người lập tức phát run. Trong toàn bộ giới thương gia kinh thành không ai là không biết tới Lãnh gia. Bất luận kẻ nào thấy hân đều cung kính cúi đầu. Vậy mà tiểu nha đầu kia lại thần nhiên nói chuyện, không biết vị lãnh gia này có tức giận không đây? Âm thanh trong trẻo lại mang theo chút kiên nhẫn, làm cho trong mắt Lãnh gia hơi có ý cười, ngồi xuống một cái ghế gần đây. “Theo lời người mới nói, có phải người muốn trao đổi điều kiện cùng ta thay Di nương?”. “Không được sao?” Trang Thư Lan cũng thần nhiên ngồi xuống đối diện với Lãnh gia, khóe miệng cười lạnh không hề che giấu. “Chẳng lẽ Lãnh gia lại sợ một tiểu nha đầu, cho nên không thể tin những lời Lãnh gia vừa nghe được?” “Lan Lan” Sắc mặt Di nương vẫn tái nhợt như trước, giọng nói căng thẳng không hiểu nổi, nhưng trên khóe miệng lại nở nụ cười lấy lòng Lãnh gia. “Lãnh gia, Lan Lan chỉ là một tiểu nha đầu, không hiểu cái gì cả, ngài chó so đo với con bé làm gì.” “Di nương! Di đang nói cái gì vậy. Con đang giúp di kia mà, sao di có thể nói như thế được, đề cao chí khí của hân, hạ thấp uy nghiêm của con chứ?” Giọng Trang Thư Lan mang theo ba phần nũng nịu và oán trách. “Di nương, di hãy tin tưởng con, vấn đề di không giải quyết được hãy giao cho con, bất luận thế nào cho dù thanh lâu này bị người ta xác nhập thì cũng phải có tôn nghiêm” “Lan Lan, đừng có làm cản! Con chỉ khiến mọi chuyện xấu đi thôi!” Lời nói của Di nương thể hiện rõ không tin tưởng... Ở trong mắt nàng, Trang Thư Lan chỉ là một tiểu nha đầu còn chưa trưởng thành, ngoại trừ ăn còn lại là rất lười. “Di nương, người cứ mặc kệ Lan Lan đi, cho dù việc này Lan Lan không nhúng tay vào thì kết cục cũng đã định sẵn. Nói không chừng, để con bé giải quyết không khéo lại có kết quả bất ngờ!” Hoa Như Ngọc chậm chậm đi xuống lầu, tà áo lụa mỏng manh bay bay, quả là phong tình vạn chủng. “Hoa Ty tỷ, xem như tỷ hiểu muội. Ngày mai muội sẽ đưa bài thơ “Nhất Đóa Mai Khoa” cho tỷ.” Trang Thư Lan cười thoải mái, lấy bông hoa lụa mỏng trên đầu xuống vuốt vuốt. “Được, muội nhớ đấy, nhưng đừng phá hết Túy Xuân Uyển này là được!”. Hoa Như Ngọc vừa nói vừa hướng phòng bếp nhẹ nhàng đi tới. Đối với lời nói của Trang Thư Lan cũng không thể nào tin tưởng hoàn toàn, nhưng quả thực Di nương đã coi thường bản lĩnh của tiểu nha đầu này rồi. Khóe miệng Trang Thư Lan khẽ động, lại không nghe thấy nàng nói gì. Ngược lại nhìn về phía Lãnh gia, chống lại ánh mắt chăm chọc kia. Trang Thư Lan cảm thấy tức giận, không cần nghĩ cũng biết, mấy người cổ đại này hoàn toàn xem thường nàng. “Di nương, di lại đây nói toàn bộ điều kiện Lãnh gia thu mua Túy Xuân Uyển cho con biết”. Nhìn về phía Lãnh gia thần nhiên cười, lại nhìn Di nương đang vô cùng lo lắng, thân thể miễn cưỡng dựa hân vào ghế nói. Di nương thấy nao nao. Trang Thư Lan từ bao giờ đã thay đổi ra cái bộ dạng này, lời nói và thần thái lãnh đạm. Hai mắt lộ ra khí chất làm cho người khác kính nể, nhưng cũng làm cho người khác không thể đoán được suy nghĩ của nàng. Giống như đã thực sự trưởng thành vậy. Nếu không phải thấy nét mặt Trang Thư Lan vẫn còn trẻ con, lại thêm búi tóc hai bên, Di nương nhất định cho rằng nàng đang gặp một Lãnh gia khác. Đây là tiểu nha đầu vẫn tham ăn tham ngủ Trang Thư Lan đó ư? “Được!” Ngực khí của Trang Thư Lan làm cho Di nương không thể cự tuyệt, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 5: Ăn nhằm thuốc

Hôm nay, Túy Xuân Uyển không có việc gì náo nhiệt nhưng bọn tiểu nhị nha hoàn trên lầu dưới lầu, cùng các tỷ muội đều tập trung hết trong đại sảnh. Tất cả đều im lặng, giương hết lỗ tai, tròng mắt chỉ vì không thể bỏ qua sự việc trước mắt. Một tiểu nha đầu còn chưa trưởng thành đang thương lượng số phận của chính bọn họ với vị Lãnh gia danh tiếng vang dội, Di nương cùng với Hắc Minh đứng hầu bên cạnh. Trang Thư Lan nghiêng người dựa vào thành ghế, một tay chống đầu, tay kia thỉnh thoảng gõ gõ vào tay vịn, biểu hiện tuy rằng rất tự nhiên nhưng nhìn ngón tay nàng gõ nhịp ngày càng nhanh cũng có thể đoán được nàng đang bồn chồn lo lắng, suy nghĩ càng ngày càng mong lung. Đúng vậy, Trang Thư Lan vừa nghe Di nương thuật lại toàn bộ điều kiện Lãnh gia thu mua Túy Xuân Uyển, mới biết được tại sao Di nương lại khó chấp nhận bán nơi này như vậy! Theo như lời của Lãnh gia là để bọn họ mua lại nơi này, Trang Thư Lan cũng không thấy Túy Xuân Uyển phát triển có gì lợi lộc cả, thực chất bọn họ chỉ muốn không chế tất cả thanh lâu trong kinh thành mà thôi. Trước khi Lãnh gia đưa ra yêu cầu này thì Túy Xuân Uyển làm ăn cũng thật sự khó khăn, cho nên đàm lao thì phải theo lao, đúng là vấn đề nan giải. Mà tổng quan toàn cảnh, nàng cho rằng đáp ứng yêu cầu thu mua của bọn họ mới là cách tốt nhất. Tuy rằng Túy Xuân Uyển vẫn do Di Nương quản lý, nhưng mà điều kiện của họ thật quá đáng, tiền lãi chia ba bảy thì không nói làm gì, vấn đề là cả chi tiêu hàng ngày của Túy Xuân Uyển đều do Di Nương một mình gánh vác. Nói cách khác, bọn họ không bỏ ra một tí công sức mà vẫn thu được bảy phần lợi nhuận bỏ vào túi mình. Trang Thư Lan ngầm tính toán một chút, nếu như tính theo điều kiện của Lãnh gia, Túy Xuân Uyển chưa đầy ba tháng sẽ đóng cửa, chỉ sợ tới lúc ấy tất cả tỷ muội ở đây sẽ không còn chốn nương thân, phải lưu lạc nơi đâu đường xá chợ. “Lan Lan, con đừng có ngu ngốc, việc này con tính thế nào?” Di Nương nhìn nàng nhắm mắt, nhẹ nhàng lay. “Hiện giờ cũng đã tối rồi, con mau về nhà đi, đừng làm loạn ở đây nữa.” “A, Di đã giúp con rồi, đầu óc con đang vốn không nghĩ được gì, hóa ra phương án giải quyết lại đơn giản như vậy.” Trang Thư Lan liếc nhìn, hơi cười nhạt, vỗ về trấn an Di nương. “Di nương, di yên tâm, Túy Xuân Uyển sẽ không đóng cửa, cho dù có phải đóng cửa thì các tỷ muội ở đây cũng không tới mức lưu lạc nơi đâu đường xá chợ đâu.” “Lan Lan...” “Xem ra Lan cô nương đã nắm chắc mười phần là sẽ thương lượng được điều kiện thỏa đáng với ta” Lãnh gia đột nhiên cười nhẹ cắt đứt lời nói của Di nương. “Không có.” Trang Thư Lan thành thực lắc đầu, trái ngược với vẻ tươi cười của Lãnh gia, nàng nghiêm túc, ngồi ngay ngắn thân mình. “Ta chỉ muốn Lãnh gia xác nhận một chút, có phải điều kiện của Lãnh gia là: Túy Xuân Uyển sẽ xác nhập dưới cờ Lãnh gia, lợi nhuận kinh doanh thu được chia ba bảy, phần lợi nhuận này là thu nhập chính của Túy Xuân Uyển không bao gồm khoản tiền mà khách nhận cho riêng các tỷ muội ở đây đúng không? Mặc dù ta chưa trưởng thành nhưng nghe Di nương từng nói, khoản tiền này tỷ muội nào thu được thì là của người đó, người khác không có quyền can thiệp.” “Đúng, cách mà Lan cô nương nghĩ là đây ư?” Lãnh gia khẽ tựa vào ghế, ngón tay thon dài xoa mặt nạ, chậm rãi mỉm cười, ý cười càng ngày càng sâu sắc, cũng đã đoán biết phần nào cách của Trang Thư Lan. Quả thật nàng rất thông minh. Mặc dù Trang Thư Lan không nhìn thấy vẻ mặt của Lãnh gia nhưng nàng dám khẳng định hẳn đang cười nhạo nàng, cười nàng đã tính toán nhầm rồi. Cho dù khách tới Túy Xuân Uyển thường cho các cô nương ở đây, di nương cũng không chiếm được một đồng nào. “Như thế nào, được không?” Trang Thư Lan hơi nhú mày, hơi mất hứng với thái độ coi thường của Lãnh gia, cũng không thèm mở miệng, đột nhiên đứng lên, mặt không thay đổi nhìn Di nương nói. “Di nương, di sai người mang khế ước tới đây! Dù ký hay không ký cũng chỉ có con đường chết, không còn cách nào khác, sống trong một cái khe hẹp, có lẽ có thể có sức sống mạnh mẽ như cỏ dại cạnh hòn đá trong khe kia.” “Được!” Sau khi suy nghĩ cẩn thận Di nương cũng lên tiếng. Dựa vào người không bằng tự dựa vào bản thân mình, nếu quả thật muốn cho Túy Xuân Uyển có thể phát triển, phải làm theo như lời Trang Thư Lan – không cho nó đóng cửa, càng khó khăn thì càng không thể bị đánh bại! Di nương từ chiến cho tới cùng, nghĩ khi làm cho tâm trạng Trang Thư Lan rất tốt, ít nhất Di nương cũng không bỏ cuộc, cũng không đau khổ cầu xin người ta thương hại! Tình cảnh đã như vậy, cho dù có thất bại cũng phải thất bại có tôn nghiêm! “Nói như vậy thì Di nương đã đồng ý kí kết bản thỏa thuận này?” Hắc Minh nhận được ánh mắt đồng ý của Lãnh gia nhanh chóng mở miệng nói. “Được.” Di nương hơi do dự, nhìn mọi người trong Xuân Uyển một lượt, thấy ánh mắt ủng hộ cổ vũ cho mình, khẽ cắn môi gật đầu. “Tốt, vậy thì mời Di nương tới đây ký tên lên khế ước này.” Hắc Minh lấy ra một sấp giấy từ trong tay áo bày ra trên mặt bàn. Hạ nhân bên cạnh nhanh chóng mang bút với giấy mực, con dấu đặt lên trên bàn. Trang Thư Lan đứng ở một bên, đưa mắt mỉm cười nhìn Di nương, lại chuyển hướng nhìn Lãnh gia. Trang Thư Lan thầm than hôm nay nàng đại xuất danh tiếng, chỉ sợ sau này sẽ rước lấy phiền toái. Đúng lúc ấy thì Hoa Như Ngọc mang lên một đĩa điểm tâm. “Hoa tỷ tỷ!” Trang Thư Lan hô lên, âm thanh không che giấu sự vui mừng cùng hào hứng. Ánh mắt ngậy đại nhìn đĩa điểm tâm trên tay Hoa Như Ngọc. Nàng chạy tới trước mặt Hoa Như Ngọc thuận tay lấy một khối điểm tâm bỏ vào miệng. Thật là ngon! Còn ngon hơn cả mấy khối từ ngọc cao lúc nãy nữa. Vị thanh mát ngọt dịu, mùi thơm nhẹ nhàng mà lôi cuốn khiến người ăn rồi chỉ muốn ăn nữa. Trang Thư Lan miệng vừa ăn vừa nói. “Hoa tỷ tỷ, tỷ quả thật rất thiên vị đồ nhà. Sao có thể giấu món ngon thượng hạng như thế này cơ chứ!” “Lan Lan, đây không phải là thứ muội có thể ăn được! Mau nhổ ra ngay.” Hoa Như Ngọc đột nhiên nóng nảy, một tay bưng đĩa điểm tâm, một tay giữ miệng Trang Thư Lan, thân thể hơi cúi xuống, mắt đối mắt với Trang Thư Lan. Trang Thư Lan vẫn ngoan cố không chịu há miệng, Hoa Như Ngọc đành phải xuống nước dụ dỗ. “Thứ này mặc dù rất ngon nhưng mà tỷ có cho thêm một chút rượu gạo trong đó. Muội không nhớ lần trước muội uống có chút rượu gạo thôi mà mặt cũng đỏ gay rồi sao?” “Không sao!” Trang Thư Lan nghiêng đầu, sau cả người giương co với Hoa Như Ngọc. “Ngao nào, đừng có đùa nữa, mau nhổ ra ngay!” Hoa Như Ngọc để đĩa bánh xuống, hai tay nắm chặt cánh tay Trang Thư Lan ra lệnh. “Muội đã nuốt mất rồi, làm sao mà nhổ ra được?” Trang Thư Lan cười hi hi, há miệng lộ lưỡi làm mặt quỷ. “Muội.....” Hoa Như Ngọc lúc này nhất thời thất thần không biết nên như thế nào cho phải, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, cuối cùng nhanh chóng lôi Trang Thư Lan ra phía hậu viện. Trang Thư Lan nhìn Hoa Như Ngọc, sắc mặt càng ngày càng phấn khích. Lúc này thấy thái độ kịch liệt của Hoa Như Ngọc, Trang Thư Lan suy đoán có phải nàng ta đã bỏ thứ gì cay đắng vào món điểm tâm kia. Trang Thư Lan lên lút vận khí cũng không cảm giác được cái gì bất thường cả. “Hoa tỷ tỷ, tỷ muốn đưa muội đi đâu thế?” Trang Thư Lan sưng người lại, quyết không chịu đi tiếp theo Hoa Như Ngọc. “Thời nào! Đừng có nháo nữa! Lãnh gia vẫn đang ở đây chưa có rời đi đâu.” Di nương từ sau cửa tiến ra thấy bọn họ ồn ào đành phải ra khuyên giải. “Như Ngọc, tuy rằng điểm tâm con chuẩn bị là vì hân, nhưng Lan nhi ăn có một miếng cũng không có gì là không được, chẳng lẽ con thật muốn so đo thiệt hơn với một đứa trẻ sao?” Những lời này Di Nương là nói với Hoa Như Ngọc, nhưng ngay sau đó lại mắng Trang Thư Lan. “Con cũng thật là! Quên hết lời ta dặn dò rồi sao? Đã nói sớm rằng những thứ ở trong đại sảnh không thể tùy tiện ăn cơ mà.” “Dạ, di nương, con đã sai rồi. Di đừng trách phạt con có được không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trang Thư Lan xịu xuống, đồng thời ngầm đưa mắt nhìn Lãnh gia đang ngồi trong đại sảnh, thấy hẳn không hề để ý bên này. Ngay lúc đó nàng thấy hẳn đứng dậy rời khỏi Túy Xuân Uyển cùng Hắc Minh. Lúc này Trang Thư Lan mới nhẹ nhàng thở ra. Vừa rồi Lãnh gia lấy ánh mắt dò xét “nghiên cứu” nàng thì nàng vô cùng hoảng hốt, hoảng sợ thực sự! Nàng đã thể hiện mình quá nhiều trước mặt hắn, chắc hẳn hắn nghĩ trí tuệ của nàng đã vượt qua một tiểu nha đầu. Như vậy thật không tốt chút nào. Lãnh gia nổi tiếng thông minh hẳn là sẽ nghi ngờ nàng. Trang Thư Lan sợ rằng một lúc nào đó gặp lại hắn thì thật phiền toái, cho nên vừa rồi nàng phải diễn như vậy, thật giống một tiểu nha đầu mới lớn chỉ nghĩ tới ăn chơi mà thôi! Di nương thấy nàng đang suy tư. Rõ ràng một phút trước, Trang Thư Lan còn như một người trưởng thành chín chắn vậy mà tại sao lại lập tức biến thành tiểu nha đầu rồi? Nhưng nàng đúng là một tiểu nha đầu. Di nương lắc đầu, dừng suy nghĩ hỗn loạn, đưa tay vuốt nhẹ hai bím tóc của Trang Thư Lan dịu dàng nói: “Được rồi, con mau về phủ đi, lát nữa sẽ tới lúc cả nhà con đón nhị thập phu nhân, con không thể vắng mặt được.” “Dạ” Trang Thư Lan gật đầu. “Lan Lan không thể rời khỏi đây được” Hoa Như Ngọc phản đối mãnh liệt, nhanh chóng nắm lấy tay Trang Thư Lan không chịu buông ra. “Di nương, trong điểm tâm có thuốc mê, Lan Lan chỉ sợ chưa trở về tới phủ đã hôn mê trên đường rồi!” “Có thuốc mê?” Trang Thư Lan đây về hoài nghi hỏi. Bởi vì nàng thực sự không có chút cảm giác gì khác thường cả, tinh thần rất tỉnh táo, nội lực cũng không bị rối loạn. Hoa Như Ngọc nhìn sắc mặt Trang Thư Lan vẫn như bình thường, không có gì thay đổi thì thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng có chút thất vọng. “Có lẽ không phải thuốc mê. Chỉ là thuốc gây ảo giác, thuốc này ăn vào sẽ khiến

người ta bị ảo giác.” “Thuốc này con chuẩn bị cho ai?” . Mày đi nương nhủ lại, bắt mắt nhìn Hoa Như Ngọc “Có phải con dùng cho.....” “Đúng, con muốn cho vào rượu và thức ăn của Huyền Bách” Hoa Như Ngọc không hề kiêu dè, lớn giọng thừa nhận. “Nhưng vừa rồi Lan Lan có thử qua nhưng không có phản ứng gì, xem ra con đã bị lừa.” Á..... Hôa ra là như vậy. Trong lúc lơ đãng nàng đã trở thành chuột bạch thí nghiệm! Trang Thư Lan nhún vai chuẩn bị rời đi. Trước khi ra khỏi cửa nàng không quên trêu tức một câu. “Hoa Tỷ Tỷ, cho dù thuốc này không thực sự có công dụng nhưng tốt hơn hết tỷ đừng nên sử dụng nó cho sư phụ, kéo trộm gà không được lại mất cả nắm gạo!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trêu đùa mỹ nam

Rời khỏi Túy Xuân Uyển, lúc này mặt trời cũng đã xuống núi, người đi đường không nhiều, tuy vậy rất nhiều người buôn bán nhỏ vẫn đang rao hàng. Nghe tiếng người rao hàng, Trang Thư Lan thấy đầu óc có chút choáng váng, tinh thần cũng không ổn định, chân liêu xiêu giống như người say rượu. “Nguy rồi, chẳng lẽ thuốc gây ảo giác kia đã có tác dụng?” Trang Thư Lan thầm than, đồng thời ngậm vận công, kinh mạch vẫn thông tuyệt, không cảm giác được có gì khác lạ, cũng không thấy toàn thân vô lực. “Chết tiệt, thuốc này là thuốc gì thế không biết?” Tinh thần Trang Thư Lan không ổn định, nhẹ nhàng tựa đầu trên một vách tường bên đường, lấy tay ấn huyệt thái dương. “Tĩnh! Nàng xem, nàng tùy ý đi trên phố cũng có thể gặp ta, chúng ta chẳng phải rất có duyên ư?” Một âm thanh trêu tức xen lẫn vài phần vui mừng vang lên. Tĩnh tĩnh? không phải vui sao? Trang Thư Lan nhắm mắt nhủ mảy, cả thân thể dựa vào bên tường rồi nhìn theo hướng phát ra tiếng nói. Ngẩng đầu lên thì nhìn thấy phía trước là một nam tử đang đứng chắn một nữ nhân, nụ cười trên mặt hân lộ rõ vẻ trêu ghẹo, đùa cợt. Nam tử mặc y phục màu đen, trong tay cầm một chiếc quạt đang nhẹ nhàng phe phẩy. Trang Thư Lan nhủ mảy nhìn kỹ người đang bị nam tử này ngăn lại. Người đó mặc một bộ quan phục màu lam, đầu đội quan viên. Tuy nhiên, mái tóc dài mềm mượt cùng thân hình mảnh khảnh kia khẳng định người đang ở trước mặt nàng là một nữ nhân, đáng tiếc nàng ta lại đưa lưng về phía Trang Thư Lan nên cũng không nhìn rõ mặt. “Phó công tử, ta tên là Thượng Quan Tĩnh!” Giọng nói gần lại mang theo lửa giận truyền vào tai Trang Thư Lan. “Và lại ta gặp rất nhiều người trên đường chứ không phải chỉ riêng một mình ngươi!” Phó công tử? Thượng Quan Tĩnh? Tên mấy người này ta đã nghe thấy ở đâu rồi nhỉ? Trang Thư Lan gõ gõ đầu, cố gắng tự nhớ lại. Đúng rồi, vừa rồi ở Túy Xuân Uyển nàng có nghe Hoa Như Ngọc nhắc tới. Hắn cũng chính là tên biến thái muốn nàng tiếp khách. “Được rồi, ta sẽ chú ý, đừng có tức giận như vậy nữa! Tĩnh Tĩnh, cười một cái xem nào! Nụ cười của nàng rất đẹp, lần gần đây nhất nàng cười thật lòng với ta cũng đã cách đây ba tháng rồi!” Nam tử nở nụ cười lấy lòng còn lấy tay khẽ nâng cằm Thượng Quan Tĩnh lên. Chỉ nghe thấy tiếng “bốp”, Phó công tử kia xoa xoa bàn tay của mình. “Phó Thuyết, ngươi mà động thủ một lần nữa, ta sẽ nhốt ngươi vào trong đại lao ngay lập tức.” “Tĩnh tĩnh, nàng sẽ không làm như vậy. Ta cũng không phạm pháp gì, chỉ là nhìn thấy bạn bè, tới chào hỏi mà thôi, nếu chỉ bằng điểm này đã nhốt ta vào đại lao, chỉ sợ sẽ tổn hại tới thanh danh cả đời của Tĩnh Tĩnh!” Nam tử không ngừng phe phẩy cây quạt, nhìn thấy bộ dạng Thượng Quan Tĩnh nổi giận đùng đùng, có vẻ như rất hài lòng. “Ngươi chính là Phó công tử?” Trang Thư Lan nhớ tới lời của Hoa Như Ngọc thì vốn tinh thần bất ổn, bỗng nhiên lại cảm thấy hưng phấn vì tìm được một chuyện thú vị để đùa chơi. Thân thể mềm mại, chân đi liêu xiêu tới trước mặt Phó Thuyết, cười tươi hỏi. Phó Thuyết và Thượng Quan Tĩnh sững sờ nhìn một tiểu nha đầu không biết xuất hiện từ đâu ra. Cả hai người không hẹn mà cùng gật đầu. “Tốt lắm!” Trang Thư Lan ngoác miệng cười, trong con ngươi lộ ra ánh sáng như trăng rằm. Thân thủ nhanh chóng điểm huyệt đạo của Phó Thuyết, rồi đá một cước vào đầu gối hắn. Cả người Phó Thuyết đông cứng quỳ rạp xuống đất. Phó Thuyết vốn đang nghĩ xem hình như đã từng tiểu nha đầu này ở đâu rồi thì phải, thấy hơi quen quen thì toàn thân tê liệt. Lúc này mới ý thức được hắn bị nha đầu kia đánh lên. Thượng Quan Tĩnh cũng bị tình huống này dọa, không thể ngờ được một tiểu nha đầu lại dễ dàng không chế một đại nam nhân đến thế. “Tiểu cô nương.....” “Nha đầu thôi.....” Hai người đồng thời mở miệng nhưng bất chợt bị Trang Thư Lan cắt đứt. “Thượng Quan tỷ tỷ, tỷ đứng sang một bên! Hôm nay là ta giải quyết ân oán cá nhân với hắn.” Mảy liêu nhủ lại, Trang Thư Lan quay đầu nói với Thượng Quan Tĩnh trên mặt vẫn còn chưa hết kinh ngạc. “Được” Thượng Quan Tĩnh vốn định hỏi một chút xem tiểu cô nương này có quan hệ thế nào với Phó Thuyết, nhưng nhìn sắc mặt ửng hồng, giọng nói mềm mại đầy trêu tức đột nhiên cảm thấy tò mò, chuẩn bị nhìn xem rốt cuộc tiểu cô nương này muốn làm cái gì. “Nha đầu thôi kia, ta với ngươi không quen không biết, cũng chưa từng gặp mặt nói gì tới ân oán cá nhân.” Phó Thuyết mơ hồ cảm thấy nơi này không thích hợp, lớn tiếng gào thét, lại nhìn thấy Thượng Quan Tĩnh vốn đang có ý giúp hắn, giờ lại khoanh tay trước ngực đứng nhìn. Bộ dạng như đang đợi được thông thư trở lại. “Hừ.....” Trang Thư Lan đột nhiên dùng ngón tay trỏ nháy và dài đặt ở trên môi Phó Thuyết, để lên môi của hắn. Ánh mắt nghĩ ngờ nhìn hắn đang làm bằm bằm trong miệng. “Khuôn mặt mỹ mạo tuấn tú như vậy, đôi môi xinh đẹp như thế, sao có thể nói ra những lời lẽ thô tục kia chứ?” Ác..... Đây là tình huống gì vậy? Thượng Quan Tĩnh và Phó Thuyết nhìn nhau, trong nháy mắt hai người đều ý thức được một chút. Động tác và lời nói của tiểu nha đầu vừa rồi tuyệt đối là đang đùa giỡn! Mà ý thức được điều này mặt Phó Thuyết tối sầm lại. “Phi.....” Thượng Quan Tĩnh không nhịn được cười. Nên nhớ rằng vị Phó công tử này cho tới bây giờ đều lấy việc đùa giỡn nữ nhân ra làm trò vui, hôm nay lại bị một tiểu cô nương chưa tới tuổi trưởng thành đùa giỡn, đây không phải là một chuyện đáng cười nhất hay sao? “Nha đầu thôi.....” “Cười một cái cho bọn cô nương xem nào.” Trang Thư Lan hơi cúi người ghé sát vào mặt Phó Thuyết, một tay nâng chiếc cằm thon của hắn lên, nhẹ nhàng mà thổi một hơi vào mặt hắn. “.....” Phó Thuyết trừng mắt, nha... nha đầu thôi thật đúng là đang đùa giỡn hắn, hơn nữa động tác không hề hàm hồ! Trang Thư Lan không định cứ buông tha cho Phó Thuyết như vậy, ngón cái nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt tuyệt mỹ của hắn. “Chắc chắc! Làn da này của ngươi còn đẹp hơn cả ta nữa, aizz~, ngươi dùng loại dưỡng phẩm nào vậy, có thể nói cho tỷ tỷ ta đây biết không? Nhưng mà, làn da của ta trong veo như nước, mịn màng, trơn láng không cần dùng kem dưỡng da cũng rất đẹp” “.....” Đùa giỡn kiểu gì vậy? Nàng còn tự xưng là tỷ tỷ? Nhìn vẻ mặt nàng vẫn còn trẻ con chỉ mười ba mười bốn tuổi mà thôi! Nhưng mà tiểu nha đầu này quả thực xinh đẹp, mắt sáng như sao, môi như anh đào, làn da mịn màng, mũi nhỏ răng trắng, ngũ quan thanh tú hài hòa, sau này lớn lên nhất định sẽ là một đại mỹ nữ! Cái quan trọng là gương mặt này nhìn qua rất quen, nhưng lại không nhớ là đã gặp ở đâu? Trang Thư Lan nhìn không chớp mắt khuôn mặt Phó Thuyết. Một lát sau bỗng nhiên nhếch môi, trừng mắt thờ dãi. “Quên đi, vốn định trộm hương lấy mặt một chút, đáng tiếc lại không ra tay được, ta không thể diệt hoa bằng thủ đoạn độc ác! Ngươi cũng được coi như một mỹ nam cho nên không thể bị hủy hoại trên tay của ta.” Ác..... Thượng Quan Tĩnh đứng một bên xem trò vui giờ cũng mở to mắt nhìn Trang Thư Lan, vị tiểu cô nương này lại còn nói ra những lời đó nữa! Nàng, nàng thật đúng là một nữ sắc lang! Mà lúc này Phó Thuyết đã sớm không còn biết nên nói cái gì rồi, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất: hôm nay gặp phải một tiểu sắc nữ, nếu vị huynh đài nào bắt hạnh cưới nàng, sớm hay muộn cũng bị nàng cho đội nón xanh! “Chẳng có gì thú vị!” Trang Thư Lan buông thõng bàn tay nắm cằm Phó Thuyết ra, mang về ghét bỏ, lau tay vào vạt áo của Phó Thuyết, đứng thẳng dậy, mặt lạnh cười khê. “Hôm nay coi như chúng ta đã thanh toán xong. Phó công tử, đừng có làm một nam nhân trêu hoa ghẹo nguyệt nữa. Ta sẽ không ăn ngươi, dù sao ngươi cũng không hợp khẩu vị của ta” “Ngươi là ai?” Phó Thuyết đem nghi vấn trong lòng ra hỏi, cũng không còn để ý Trang Thư Lan nói những gì. “Ha, hóa ra ngươi không có ấn tượng gì về ta!” Trang Thư Lan cười, vừa lúc đôi tay ôm lấy đầu, chau

mày lại. “Đáng ghét! Hoa Như Ngọc, lần sau gặp lại nhất định muội sẽ giết tỷ!” “Hoa Như Ngọc? Tỷ Xuân Uyển?” Mây Phó Thuyết nhủ chặt. “Người quen Hoa Như Ngọc?” “.....Ta phải đi rồi, lần sau tán gẫu tiếp”. Đầu Trang Thư Lan đau như búa bổ, cũng không có hứng trả lời vấn đề Phó Thuyết hỏi, gờ chân bước đi. “Tiểu cô nương, có thể trước khi rời đi giải huyết đạo cho hần hay không?” Thượng Quan Tinh ngăn mình không gọi nàng là nữ sắc lang mà gọi tiểu cô nương. Vừa rồi nàng có nhắc tới Hoa Như Ngọc, Thượng Quan Tinh cũng không lấy gì làm kỳ lạ với thủ đoạn đùa giỡn này của nàng. Hoa Như Ngọc là đệ nhất danh kỹ kinh thành, đối phó với nam nhân cũng không phải chỉ đơn giản như vậy. “Thật không hiểu nổi. Giải huyết đạo cho hần để rồi hần đến đánh ta à? Ta đâu có ngu ngốc tới vậy.” Trang Thư Lan đang cố gắng chịu đựng cơn đau giày vò, ngữ khí đương nhiên không khá hơn chút nào, chỉ ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Tinh một cái. “Nếu người lo lắng cho tình lang như vậy thì tự mà nghĩ cách đi” “Tình lang của ta?” Thượng Quan Tinh bị những lời nói của Trang Thư Lan kích động, lông mi khẽ rung. “Hần sống hay chết cũng không liên quan gì tới ta.” Nói xong quay người rời đi, hoàn toàn không để ý tới Phó Thuyết đang quỳ trên mặt đất. Trang Thư Lan cũng không còn tâm trạng ở lại nơi này. Nàng thầm nghĩ phải tìm một chiếc giường để nằm xuống nghỉ ngơi, cũng rời đi theo Thượng Quan Tinh. Phó Thuyết nhìn hai nữ nhân một trước một sau rời đi, trong lòng thấy rét run. Nơi này là đường lớn đó! Một nam nhân như hần quỳ gối tại nơi này thì làm sao có thể chịu nổi đây. May đây chỉ là một góc phố vắng tanh không có ai qua lại, nếu không mặt mũi hần biết giấu vào đâu! Chính trong lúc ảo não nhất trong đầu hần hiện lên một cảnh tượng, ra là vậy, hần đã từng nhìn thấy nha đầu thối kia tại Túy Xuân Uyển. Nha đầu thối! Đồ nha đầu chết tiệt! Dám nhục mạ bốn công tử! Trong đầu Phó Thuyết lúc này chỉ hiện lên hai chữ: nhục nhã, đồng thời cũng ý thức được việc sống hai mươi năm trên đời, đây là lần đầu tiên hần biết tới cảm giác bị sỉ nhục như vậy. “Bộp!” Một cục đá không biết từ đâu đánh vào lưng Phó Thuyết. Không nén được tức giận, Phó Thuyết quay đầu lại mắng to. “Là tên hỗn xược nào? Hôm nay lão tử đã đủ xui xẻo rồi, kẻ nào.....” Còn chưa nói xong hần mới phát hiện mình đã cử động được. Hần cảm thấy vô cùng mừng rỡ thử đứng lên, quả nhiên huyết đạo đã được giải. “Ha ha, cảm ơn cao nhân tương trợ!” Phó Thuyết cũng không còn tâm tư để ý tới kẻ đã giúp mình, càng không muốn bộ dạng chật vật này của hần bị người thứ tư nhìn thấy, nhanh chóng đứng dậy rời khỏi nơi đáng hổ thẹn này. Ở góc tường đối diện tòa lâu, một nam tử mặc y phục đồ thẩm đang đứng, vừa rồi đã chứng kiến toàn bộ chuyện thú vị xảy ra ở góc phố kia. Đáng tiếc khuôn mặt của hần bị mái hiên che khuất, chỉ có thể nhìn thấy vành môi hơi nhếch lên nhưng cũng đủ để lộ hoặc chứng sinh. Lúc này một người hầu xuất hiện ở phía sau hần, nhẹ nhàng thì thầm gì đó bên tai. Ngay lập tức, hần vuốt cằm nhìn người phía sau, chậm rãi đi vào lầu các, thân ảnh biến mất vào màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Dâng trà (1)

Lúc Trang Thư Lan nghiêng ngả lão đảo trở lại gian phòng của mình thì cả người đã toát đầy mồ hôi, bên tai ừ ừ hỗn loạn tựa như có rất nhiều người đang nói chuyện, ngược nhìn lên nàng thấy cha mẹ của nàng ở hiện đại! Nhưng cũng chỉ thấy hình ảnh rất mơ hồ, dường như họ đang nói gì với nàng nhưng lại không thể nghe thấy được. Hình ảnh họ chỉ hiện lên trước mắt nàng trong chốc lát rồi lập tức bay tới bên tường, muốn níu giữ lại cũng không được. “Cha, mẹ!” Trang Thư Lan nhìn thấy rõ ràng họ đang ở trước mặt nàng mà lại không nhìn nàng, tức giận xông đến tưởng muốn giữ chặt lấy bọn họ, ai ngờ nàng di chuyển họ cũng di chuyển theo, cô ý muốn trốn tránh nàng. “Đừng! Đừng bỏ con đi, đừng mà!” Hai mắt đầm lệ, nước mắt phủ đầy khuôn mặt thanh tú khiến nàng tỉnh táo lại không ít, cũng làm cho nàng nhớ tới chuyện mà bấy lâu nay không dám nghĩ tới: Nàng bị tai nạn, xuyên không tới nơi này còn cha mẹ của nàng cũng qua đời trong một tai nạn giao thông trước đó một tháng. “Đừng! Đừng đi! Đừng bỏ con.....” Cả người Trang Thư Lan mềm nhũn, ngã khuỵu xuống mặt đất, lâm vào tình trạng hôn mê. “Tiểu thư, đại phu nhân nói.....” Tứ nhi nghe lệnh của đại phu nhân trở về phòng mời Trang Thư Lan ra ngoài đại sảnh, nhưng vừa vào tới cửa đã thấy nàng “ngủ” ở dưới đất. Mặt Tứ nhi tái mét, mồ hôi lạnh ứa ra. Tứ Nhi bị dọa tới không biết phản ứng như thế nào, một lát sau mới kêu to, run rẩy nhào tới chỗ Trang Thư Lan, ôm đầu nàng lên dùng sức lay. “Tiểu thư, tiểu thư tỉnh dậy đi, người làm sao thế này?” Thấy Trang Thư Lan không có dấu hiệu gì là tỉnh lại, Tứ Nhi đưa tay sờ trán Trang Thư Lan thì thấy lạnh ngắt, hoảng hốt vô cùng, vội vàng đỡ Trang Thư Lan nằm lên giường, ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi phòng bẩm báo với Đại phu nhân. Vừa khác sau là đại phu đã tới, cầm lấy tay Trang Thư Lan bắt mạch. “Đại phu, nhị tiểu thư bị làm sao vậy?” Người hỏi chính là Nhị phu nhân, Đại phu nhân còn đang mải lo tiếp khách ở ngoài đại sảnh nên để Nhị phu nhân tới xem xét tình hình Trang Thư Lan như thế nào. “Bẩm Nhị phu nhân, nhị tiểu thư cũng không có gì trở ngại, chỉ là do mệt nhọc quá độ mới bị hôn mê, chỉ cần chịu khó tĩnh dưỡng thì sẽ không có gì đáng ngại” Đại phu đứng lên cầm lấy hộp thuốc rồi khom người thi lễ. “Lão phu sẽ kê hai thang thuốc bổ cho nhị tiểu thư!” “Được!” Nhị phu nhân gật đầu nhìn phản phó cho Tứ nhi. “Tứ nhi, đến chỗ quản gia lấy bạc đưa cho đại phu. Người đi theo đại phu tới hiệu thuốc lấy thuốc cho nhị tiểu thư!” Đại phu chấp tay thi lễ rồi rời khỏi cùng Tứ Nhi. Lúc này Nhị phu nhân mới ngồi xuống bên giường, nhìn thấy sắc mặt Trang Thư Lan trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền thì cúi đầu thở dài. “Người chịu khổ học bài như vậy ư! So ra với Thư Dao còn thua xa, vì vậy mới liều mạng mà ngã bệnh, chỉ đáng tiếc lão gia không thấy được sự cố gắng của người.” Thật ra Trang Thư Lan đã tỉnh từ sớm, nhưng vì không muốn mở mắt, cũng không muốn phải tới lễ đường âm ỉ kia cho nên mới giả bộ ngủ. Không nghĩ đến việc lại nghe vị Nhị phu nhân ngày thường không hề quan tâm tới nàng lại đang nói chuyện, Trang Thư Lan cũng chỉ ngậm cười với những lời này mà thôi. Nhị phu nhân không hề được Thừa tướng sủng ái, chuyện này mọi người trong phủ đều biết, tuy rằng nàng không biết nguyên nhân, nhưng nghe đám hạ nhân nói chuyện thì mười năm trước nhị phu nhân có phạm một sai lầm nghiêm trọng, Thừa tướng đại nhân rất tức giận, cho dù bà ấy có thực sự là một mỹ nhân thì vẫn bị lạnh nhạt. Mười năm nay nhị phu nhân đã cố gắng hao tâm tổn trí lấy lòng Thừa tướng đại nhân, có điều hiệu quả không như mong đợi. Theo như Trang Thư Lan biết thì mười năm qua Thừa tướng gia tiến phòng Nhị phu nhân chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nhị phu nhân thấy Trang Thư Lan vẫn ngủ, cẩn thận xem xét một lúc lâu, rồi chậm rãi đưa bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa gò má Trang Thư Lan. “Người thật giống mẫu thân của người! Nhưng mà trí óc vẫn chưa bằng mẫu thân người!” Câu nói sau cùng không có một chút tình cảm nào. Nhị phu nhân nói xong liền đứng dậy bước đi, như một cơn gió khẽ đến rồi đi. Câu nói cuối cùng của Nhị phu nhân là có ý gì? Trang Thư Lan mở mắt nhẹ trở mình, nằm tư thế thoải mái nhất để ngủ nhưng trong đầu lại suy nghĩ về câu nói cuối cùng của nhị phu nhân. Nhưng những lời này không rõ ý, không đầu không đuôi biết đâu mà tìm hiểu. Quên đi! quên đi! Nghĩ nhiều như vậy làm gì, mặc kệ mười năm trước nhị phu nhân và mẫu thân đã mất của nàng là thù cũng được là oán cũng được, tất cả hiện tại không liên quan đến nàng! Huống hồ nhị phu nhân lại đang bị thất sủng, có chồng mà như không, mười năm thanh xuân hao tổn tâm trí vô ích, coi như cũng là một hình phạt đối với bà ấy. Trở mình một lần nữa, Trang Thư Lan cố gắng tiếp tục ngủ, nhưng không hiểu vì sao mà nàng không thấy buồn ngủ một chút nào. Trong đầu càng không ngừng nhớ lại mọi chuyện xảy ra trên đoạn đường từ Túy Xuân Uyển trở về đây. Cũng rất mơ hồ, không nhớ rõ lắm, nàng nhớ trên đường gặp chuyện gì đó làm nàng rất có hứng thú, nhưng làm cái gì mới được? Hình như nàng gặp một nam nhân có vẻ ngoài không tệ lắm, phải gọi là mỹ nam mới đúng, đang đùa giỡn một nữ nhân, sau đó..... Sau đó..... Sau đó nàng ra tay điểm huyết nam nhân kia, rồi đùa giỡn hần! Nghĩ tới đây Trang Thư Lan ngồi bật dậy, sắc mặt thay đổi nhanh chóng từ trắng chuyển sang hồng, rồi lại từ hồng chuyển sang đen. “Làm sao ta có thể phạm một sai lầm như vậy chứ? Đã rất

lâu rồi ta không trêu đùa người khác, sao lại càng ngày càng giống nữ lưu manh rồi?” Trang Thụ Lan kinh ngạc với hành động của mình. Dù rằng trong người nàng đã có sẵn gen sắc nữ nhưng cũng không hiển hiện lộ liễu lắm, tại sao hôm nay trên đường lại làm ra những chuyện đó, hơn nữa lúc ấy còn có người thứ ba chứng kiến! Aizzz. Nói qua nói lại vẫn là cái tội tham ăn nên mới rước lấy phiền toái! Nhưng mà việc này này cũng chứng minh thuốc của Hoa Như Ngọc không phải là sản phẩm giả mạo, có thể rối loạn trí óc, còn có thể sinh ra ảo ảnh thấy người mà mình muốn gặp nhất! Nếu như bây giờ Hoa Như Ngọc vẫn theo kế hoạch cho sự phụ ăn điểm tâm ấy, không biết Huyền Bách – một người tính cách lạnh lùng như băng sơn ấy – ai là người hẳn muốn gặp nhất, chuyện gì là chuyện hẳn muốn làm nhất đây? Hi hi... Vừa suy đoán, Trang Thụ Lan vừa đứng dậy tìm một bộ y phục khác để thay. Dù sao nàng vẫn phải tới tiền sảnh. Bất kể như thế nào bây giờ nàng cũng đang là nhị tiểu thư của Thừa tướng. Thừa tướng đại nhân vẫn là một chỗ dựa tốt. Nàng không thể đắc tội với ông ta, cũng không thể để ông ta không hài lòng về nàng, nếu không sau này chỉ sợ càng ngày càng khó sống ở tương phủ này! Nhìn chiếc đồng hồ cát trong phòng, lại nhìn ra bầu trời bên ngoài, mặt trời đã xuống núi mà thời điểm ấy chính là lúc bái đường thành thân của cha nàng. Trang Thụ Lan ra khỏi phòng đi thẳng về phía tiền sảnh. Lúc nàng đi vào thì thấy trong sảnh đã đầy ắp người. Tân lang chính là Trang Đức – thừa tướng đương nhiên mừng rỡ nắm dải lụa đỏ cùng tân nương từ khăn voan đỏ che mặt bái thiên địa. Người chủ trì cao giọng nói: “Phu thê giao bái! Ngay lúc giao bái thì xuất hiện một chút rắc rối, không biết có phải tân nương quá mức căng thẳng hay làm sao mà đụng vào đầu tân lang. Chứng kiến cảnh ấy, toàn thể khách nhân trong phòng cười vang. Riêng Trang Thụ Lan chẳng có cảm giác gì, cũng không cười hòa theo mọi người, nàng đang nghĩ cách mong sao sớm rời khỏi hôn lễ nhảm chán này. Ánh mắt của mấy vị phu nhân trong tiền sảnh đều đổ kỵ, oán hận nhìn tân nương, làm trong đầu Trang Thụ Lan nhớ tới câu nói “Chỉ nghe người mới cười, không thấy người cũ khóc”. Trong tiền sảnh ngập tràn tiếng cười, người chủ trì bồng hô to: “Kết thúc buổi lễ! Tân nương dâng trà cho các vị phu nhân, từ này hòa thuận, tương thân tương ái, cùng phò trợ phu quân!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Dâng Trà (2)

Cũng giống như hôn lễ của những gia đình bình thường khác, trình tự không có gì là khác biệt lắm, tân nương sau khi bái thiên địa xong thì trực tiếp đưa vào tân phòng, nhưng ở thừa tướng phủ quy củ có chút khác biệt, khi bước chân vào phủ thì tiểu thiếp phải dâng trà cho các vị phu nhân khác để tỏ lòng tôn kính. Trang Thụ Lan vừa nghe người chủ trì nói vậy thì nhanh chóng chạy tới lễ đường, sau khi tân nương dâng trà cho các vị phu nhân xong thì tới lượt nàng và Thụ Dao dâng trà cho vị phu nhân mới này. Dâng trà cho phu nhân mới cũng là quy củ đặc biệt của gia đình Thừa tướng, cho dù có là thiếp cũng không để hậu bối coi thường. Trang Thụ Lan thì không có ý kiến gì, dù sao nàng cũng giống như một cái bóng phiêu lãng bình thường trong tương phủ, không có quyền cũng chẳng có thế, cho dù người khác bắt nạt nàng, nàng có tâm nhưng vô lực. Huống chi nàng cũng là loại người lười đi lấy lòng kẻ khác! Còn về phần các phu nhân khác có ý kiến hay không thì nàng không dám cam đoan. “Mời đại tiểu thư, nhị tiểu thư dâng trà cho tân nương! Từ nay về sau gia tộc yên ổn, mẹ con hòa thuận, cùng phổ tán ca”.

Người chủ trì nói xong, đại phu nhân hơi nghiêng người nói nhỏ mấy câu vào tai thừa tướng. Trang Đức nghe xong mặt cau mày có nhìn về phía người chủ trì. “Nhị tiểu thư vừa sinh bệnh, việc dâng trà có thể miễn.” “Việc này..... Đại nhân, việc này thật không tốt, đã nói ra thành lời lại không thực hiện sẽ không tốt..... sẽ tổn hại tới thể diện của đại nhân!” Người chủ trì toát hết mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa nói điều không nên nói, chỉ cầu đại nhân đang có hy vọng mà không chấp tiểu nhân, cũng đừng diệt hết đường mưu sinh của hắn! Trang Thụ Dao lại đột nhiên hé miệng cười, tiếp nhận trà của nha hoàn đưa tới, sắc mặt bình tĩnh nói với Trang Đức. “Cha, thân thể nhị muội vốn không được khỏe, gần đây lại bị phụ tử bắt luyện chữ thì làm sao có thể không sinh bệnh được?” Nói tới đây Trang Thụ Dao hơi ngừng lại, nhìn Trang Đức dò xét, thấy sắc mặt cha thay đổi thì ngậm vui vẻ, thậm chí khóe miệng không giấu nổi cười thầm. “Nhưng trà này nhất định phải dâng cho nhị thập nương! Không bằng như vậy đi, nếu cha không phản đối, con sẽ thay muội muội dâng trà cho nhị thập nương.” “Thế cũng được..... Dù sao con cũng là tỷ tỷ của nó, thay nó dâng trà cũng không có gì là quá đáng.” Sắc mặt Trang Đức vốn không tốt, nghe thấy lời Trang Thụ Dao nói như vậy cũng dần ra không ít. “Đa tạ tỷ tỷ đã có ý giúp muội như vậy. Nhưng có điều muội muốn tự mình dâng chén trà này cho nhị thập nương để tỏ lòng hiếu kính.” Trang Thụ Lan bước ra từ trong đám người, nhận lấy chén trà do nha hoàn đưa tới, cung kính cúi đầu nói, đồng thời thăm than thở, nàng tới thật đúng lúc, nếu không chuyện nàng ra ngoài sớm bị bại lộ rồi. “Muội muội, không phải đang bị bệnh ư?” Trang Thụ Dao kinh ngạc nhìn “Người từ trên trời giáng xuống” Trang Thụ Lan, dùng thái độ thân thiết thăm hỏi: “Hiện tại đã đỡ chút nào chưa? Bệnh tình của muội như thế nào? Nếu thân thể không khỏe thì từ nay ngày mai dâng lên cũng được.” “..... Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, đại phu nói muội không sao.” Trang Thụ Lan cúi đầu đáp. “Nếu đã đến đây rồi thì mau dâng trà!” Mặt Trang Đức không có chút tình cảm nhìn Trang Thụ Lan nói. “Đêm nay luyện viết chữ cho tốt, buổi thỉnh an sáng sớm ngày mai ta sẽ kiểm tra.” “Dạ” Trang Thụ Lan đầu cúi xuống thấp hơn nữa, nhẹ nhàng đáp. “Được rồi! Lão gia, hôm nay là ngày đại hỷ, trước mặt nhiều khách quý như vậy còn nói tới việc này làm gì?” Đại phu nhân cười híp mắt mở miệng, đi đến bên người Trang Thụ Lan nhẹ nhàng vuốt tóc nàng. “Có gì thì nói sau đi, Lão gia! Thời gian ngắn như vậy Lan nhi cũng không tiến bộ được. Lão gia đừng làm nó khó xử nữa!” Hừ, thật là nực cười! Ngoài miệng thì nói lời ngon ngọt nhưng thực chất là muốn hạ thấp nàng trước mặt mọi người! Trang Thụ Lan không ngẩng đầu, nàng không muốn nhìn khuôn mặt mang hào quang đặc ý của Đại phu nhân, tiện thể nói. “Cám ơn Đại nương!” “Được rồi, trước dâng trà đi đã, việc này ngày mai sẽ nói sau.” Trang Đức ý hiển nhiên không muốn nhắc lại việc này, không kiên nhẫn mà uống một chén trà. “Dạ!” Trang Thụ Lan và Trang Thụ Dao đồng thời đáp lại, sau đó quỳ gối trên đệm, dâng trà cho vị tân nương đang che khăn voan. Tân nương tiếp nhận trà trong tay Trang Thụ Dao, hơi kéo khăn voan lên uống một hớp, tiếp theo trong tay đưa ra một cái hầu bao cho Trang Thụ Dao, sau đó cũng làm tương tự với Trang Thụ Lan. “Tân lang đưa tân nương vào động phòng” Trà vừa dâng xong, người chủ trì lại lớn tiếng hô. Phù! Rốt cục cũng làm xong chuyện nên làm rồi! Trang Thụ Lan khe khẽ thở dài, mọi việc cuối cùng cũng tốt đẹp, nếu không thì nhị thập nương lại trách vị nhị tiểu thư này không coi nàng ra gì. Có điều Trang Thụ Lan cũng đã sống mười năm tại tương gia, cũng hiểu được suy nghĩ của Trang Thụ Dao đối với nàng, thái độ bất định, đặc biệt là lúc vừa rồi trước mặt Trang Đức. Cho dù Trang Thụ Lan đã cố gắng làm một người “tàng hình” rồi, vậy mà nàng ta vẫn muốn hạ thấp hình tượng nàng trước mặt ông ấy! Trước kia dù Trang Thụ Dao có gây hại cho nàng như thế nào thì nàng cũng không hề phản kháng, nhưng hôm nay nàng lại lên tiếng một chút, không biết ngày khác Trang Thụ Dao sẽ “báo đáp” như thế nào đây? “Thật sự là đau đầu chết đi được!” Trang Thụ Lan gõ trán, nhẹ giọng nói thầm “Xem ra hôm nay không phải là ngày hoàng đạo! Chuyện gì cũng toàn gặp xui xẻo!” “Tiểu thư có phải có chỗ nào không khỏe?” Tứ Nhi thấy Trang Thụ Lan nhíu chặt lông mày, dựa mình vào cửa không nhúc nhích, nghĩ thân thể nàng không thoải mái thì quan tâm hỏi. “Có một chút, có thể là do thuốc.....” Nói một nửa mới phát hiện suýt chút nữa mình nói hớ, liền nhanh chóng đánh trống lảng. “Có phải cha ta đang ở bên ngoài tiếp đón khách khứa?” Theo như lẽ thường, tân lang sẽ đi ra mời rượu khách. “Đứng vậy!” “Giúp ta trở về phòng đi!” Cũng khó trách nơi này lại nồng nặc mùi rượu! Trang Thụ Lan chán ghét

nhấn mặt nhăn mũi nói với Tứ Nhi: “Nô tỳ tuân lệnh!” Đầu tiên Tứ Nhi cúi đầu đáp lễ sau đó mới tiến lên đỡ tay Trang Thư Lan hướng về hậu viện. “Một lát nữa bọn họ nhất định sẽ náo nhiệt xem động phòng, người cũng có thể đi xem, nhưng đã là kẻ dưới tốt nhất chớ cùng nhóm tiểu thư nhà hoàn khác gây ồn ào.” Nha hoàn trong tướng phủ được quản rất nghiêm nhưng trong ngày đại hỷ thì nô tài có thể nhón nháo một chút cũng không bị trách phạt. Hơi do dự nhưng Tứ Nhi vẫn vắn phục tùng trả lời. “Nô tỳ đã biết!” Tứ Nhi, không phải ta đây quân thú gì người, là vì... người cũng biết địa vị của ta trong phủ, nếu như người có phạm sai lầm thì ta cũng không có cách nào bảo vệ cho người được.” Trang Thư Lan nhận ra trong lời nói của Tứ Nhi có chút bất mãn. Nàng biết Tứ Nhi vẫn chỉ là tiểu nha đầu thích náo nhiệt, càng ưa thích tham gia góp vui, cho nên nàng mới lo lắng Tứ Nhi trong lúc ham vui sẽ gặp rắc rối. “Tứ Nhi hiểu được mà tiểu thư!” Đối với sự quan tâm này của Trang Thư Lan, Tứ Nhi vô cùng cảm động. Trang Thư Lan đã lo lắng tới an nguy của nàng, đó là việc mà chỉ có cha mẹ nàng ở nhà mới làm thôi. “Hiểu được là tốt rồi! Sáng sớm mai người không cần phải qua đây hầu hạ ta, người ra ngoài thành, tới mấy tuần lâu dạo chơi nghe xem có tin tức gì thú vị không, cảnh nơi nào đẹp rồi trở về kể cho ta nghe! Mấy ngày hôm nay luôn ở trong phủ học bài thật là vô vị!” Tại một nơi không Internet, không ti vi, không báo chí, không tạp chí thời trang, muốn cuộc sống không quá nhàm chán thì cũng chỉ có thể dùng cách như thế! “Dạ!” Tứ Nhi vốn mảy đang nhủ lại lập tức giương lên, nét vui sướng lộ hẳn ra mặt. Trang Thư Lan khẽ cười, nàng rất hiểu Tứ Nhi thích cái gì. Có thể ra ngoài chơi, mà toàn bộ chi phí đều do Trang Thư Lan bỏ ra, không phải lấy tiền từ túi mình nên đương nhiên sẽ thấy rất vui. “Thôi đưa ta tới đây được rồi. Người mau tới tiền viện xem náo nhiệt, chỉ sợ lúc này đã có người la hét náo loạn động phòng rồi!” Âm thanh hỗn tạp ở phía tiền sảnh đã vang tới tận hậu viện này rồi. “Dạ.....tiểu thư có thể một mình trở về phòng được không?” Tứ Nhi có chút không yên lòng, lo lắng nhìn Trang Thư Lan. “Đương nhiên là được rồi! Nơi này cách phòng của ta chỉ có trăm bước nữa!” Trang Thư Lan cười trả lời. “Ta cũng không phải là tiểu hài tử yếu đuối đâu!” “Vây..... vậy thì ta xin đi trước” Trong lúc hưng phấn Tứ Nhi quên cả mất phải xưng nô tỳ. Nhưng Trang Thư Lan tuyệt đối không để ý, chỉ cười gật gật đầu, thấy bóng Tứ Nhi biến mất ở cuối hành lang thì mới chậm rãi thông thả đi về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Thầy trò gặp mặt

Đầu thu, ban đêm đã không còn nóng bức như mùa hè, không khí mát mẻ khiến mọi người có giấc ngủ an lành, thư thái sau một ngày làm việc mệt nhọc. Nhưng lúc này Trang Thư Lan đang yên giấc trong phòng lại nghe thấy loáng thoáng tiếng đàn ở đâu đó. Âm thanh như suối nhỏ lại như mây bay xuống thác nước, leng keng thùng thùng, từ từ phá vỡ giấc mộng đẹp của nàng. Nhưng mà Trang Thư Lan lại không hề tức giận vì bị tiếng đàn kia quấy rầy, ngược lại nàng đứng dậy mặc quần áo, nhẹ nhàng đi ra khỏi cửa phòng, nhìn xung quanh một lượt, xác định không có người trong vườn thì mới yên tâm tìm chỗ phát ra tiếng đàn mà đi tới. Trong màn đêm trống trải, bóng tối như con quái thú khổng lồ có thể cắn nuốt bất cứ vật gì. Trang Thư Lan cũng không hề sợ hãi cảnh tượng này, bởi vì giữa màn đêm yên lặng xuất hiện ánh sáng le lói của một chiếc đèn. Nhưng bởi vì thời gian này đang là nửa đêm nên ánh sáng phát ra càng chói mắt. Điều đáng chú ý là nam tử mặc y phục đen ngồi cạnh chiếc đèn. Mái tóc tung bay toát loạn đón gió đêm, khuôn mặt lạnh tuôn không ra một chút cảm xúc nào. Cảnh tượng này, hình tượng này dù nhìn như thế nào cũng khiến người ta lạnh cả người. Chính lúc này bàn tay hần khẽ chuyển động trên dây đàn, âm thanh như nước lại lạnh lùng vang lên phá vỡ khung cảnh. Tiếng đàn tràn đầy tình ý đối ngược hoàn toàn với con người đang đàn ra khúc nhạc ấy. Cho dù có nhìn như thế nào cũng thấy không phù hợp! Khúc nhạc kết thúc. Nam tử áo đen để đàn sang một bên, ngẩng đầu nhìn Trang Thư Lan. Về mặt văn bình tĩnh như trước không thay đổi. “Sao bây giờ con mới đến? Có phải trong khoảng thời gian ta đi vắng con lại lười biếng không chịu luyện tập phải không?” giọng nói lạnh lùng vang lên, cảm giác còn lạnh hơn cả gió mùa đông. “Đầu có! Là tiếng đàn của sư phụ giống như từ cõi thần tiên. Đương nhiên đồ nhi phải từ từ thưởng thức, vì vậy nên mới chậm trễ tới đây!” Trang Thư Lan cười trả lời lấy lòng, cũng không trông mong sắc mặt hần tốt lên, hiện tại cũng đã cảm thấy ổn lắm rồi. Bởi vì nam tử áo đen này không phải ai khác xa lạ mà chính là Huyền Bách! Thử nghĩ mà xem, muốn một sát thủ tươi cười rạng rỡ thì hình như không hợp tí nào với thân phận cả. “Hừ.....!” “Được rồi sư phụ! Người cũng biết thiên lý truyền âm cũng không phải một chốc, một lát là đồ nhi có thể học được, huống chi hiện tại cũng là thời gian nghỉ ngơi, người nửa đêm không làm gì lại đi luyện thiên lý truyền âm!” Trang Thư Lan chột dạ trốn tránh, bất kể ra sao cũng không thừa nhận là trong khoảng thời gian này do không có người đốc thúc cho nên nàng lười luyện tập, thiên lý truyền âm luyện tới tầng thứ tám là bỏ bê. Biểu tình trên mặt Huyền Bách trở nên cứng rắn. “Có phải con oán trách sư phụ đúng không? Ban đầu là ai khẳng khẳng muốn ta dạy cho hã? Ặc..... một câu trúng luôn hồng tâm, Trang Thư Lan không còn lời nào để nói. Tình tình của Huyền Bách không phải nàng không biết. Hần ghét nhất là Trang Thư Lan học hành như vậy, học không tới đâu tới đâu, chỉ qua loa đại khái cho biết mà thôi! Còn như quan điểm của hần, đã học là phải học tới nơi tới chốn, nhất định phải đạt được thành quả. Làm việc phải nhanh chóng chuẩn xác, không phải giả bộ ngớ ngẩn để lừa dối hần. “Sư phụ, người mới quay về kinh sao?” Trang Thư Lan thử chuyển đề tài, sợ nếu như cứ nói vấn đề đó thì khuôn mặt như băng son ngàn năm này sẽ khiến nàng đóng băng mà chết mất. “Ừ.” Một chữ đơn giản mà lại sáng tỏ, quan trọng là việc Trang Thư Lan định trốn tránh thì hơi bất mãn. “Tại sao sư phụ không tới Túy Xuân Uyển nghỉ ngơi một chút?” Trang Thư Lan đã quá quen với khuôn mặt lạnh lùng của Huyền Bách, nên cho dù hần có lạnh hơn nữa nàng vẫn tiếp tục đề tài của mình. “Người trông người xem, sương gió xông pha như vậy, nhìn bộ dạng người rất mệt mỏi, đồ nhi thấy vậy mà đau lòng! Mà Hoa tỷ tỷ thấy như vậy còn đau lòng hơn ý!” Mỗi một câu ngữ khí lại tăng thêm một chút, nhấn mạnh một chút, một mũi tên trúng hai đích, thể hiện sự quan tâm của nàng với hần nhưng quan trọng là tỏ lộ thay Hoa Như Ngọc. “Con đau lòng sao?” Khuôn mặt Huyền Bách hòa hoãn đi không ít, thậm chí còn thấy ý cười nhạt nơi khóe miệng. Hã? Tại sao lại không hiểu điểm mấu chốt trong câu nói của nàng chứ? Ngược lại còn hỏi như vậy sao? Nhưng mà từ trước cho tới nay hần chưa hề để ý một chút tới Hoa Như Ngọc, nếu không người hần hỏi lúc này phải là Hoa Như Ngọc chứ không phải nàng. Câu trả lời của Trang Thư Lan có thể cho hần ăn một cái hiểu nhầm rất lớn. “Đương nhiên!” Trang Thư Lan hất xi lông một cái, tuyệt đối không có chút nào phong thái thực nữ nào, đặt mông ngồi xuống cạnh Huyền Bách, giương mắt nhìn bầu trời đen kịt không có một điểm sáng, lại quay đầu lại lấy cặp mắt như nhu hóa con người nhìn Huyền Bách. “Một ngày làm thầy cả đời làm cha. Mà khi con bái sư cũng đã nói, người là thân nhân của con cho nên lòng con thương thân nhân là điều đương nhiên!” “Năm đó?” Huyền Bách nhìn ánh sáng leo lét của chiếc đèn lúc sáng lúc tối, hần nhớ lại năm năm trước. Năm năm trước là khi hần tuyệt vọng nhất, chuẩn bị rời khỏi thế giới này thì một tiểu nha đầu mười tuổi đã kéo hần trở lại. “Ha, đồ nhi còn nhớ rõ năm đó, Hoa tỷ tỷ mới gặp người thì haha...! Trên đời này tỷ ấy đã gặp đủ loại nam nhân thể mà vừa thấy người đã nhìn chằm chằm chảy cả nước miếng! wow...ha ha! Không ngờ nữ nhân kia háo sắc không khác là mấy so với những người khác!” Tất nhiên lúc này Trang Thư Lan và Huyền Bách đang suy nghĩ mỗi người theo một hướng. “Nhưng mà đồ nhi không thể hiểu được, người lạnh nhạt với tỷ ấy như vậy mà tỷ ấy vẫn nồng nhiệt thế, theo đuổi người năm năm liền. Về điểm này đồ nhi bội phục sát đất rồi. Nếu là con...” “Nói tới đây thì Trang Thư Lan cảm thấy đột nhiên nàng đi quá xa rồi, càng nói càng lan man không có chủ đề. “Nếu là con thì sẽ thế nào?” Khóe miệng Huyền Bách tươi cười nhìn Trang Thư Lan, khác hoàn toàn so với khuôn mặt lạnh lùng trước đó, dù thế nào cũng thấy hần cười lên một chút cũng đủ khiến người đối

diện nhìn đến ngay người. Trang Thư Lan hơi hớ, không ngờ Huyền Bách lại hỏi nàng như vậy. Nàng ngẫm nghĩ không biết nên trả lời Huyền Bách như thế nào? “À..... đồ nhi có vẻ hi vọng Hoa tỷ tỷ dùng sức mạnh!” Trả lời như vậy chắc cũng được xem như là đã trả lời! Nhưng lại gián tiếp nhắc nhở Huyền Bách tình cảm của Hoa Như Ngọc! Hoa Như Ngọc tuy là hoa khôi của Túy Xuân Uyển nhưng chỉ bán nghệ chứ không bán thân, bởi vậy hiện tại cũng coi như hoàn bích. Với loại người trong giang hồ như Huyền Bách, nếu Hoa Như Ngọc thật sự giao trình tiết của nàng cho hắn, Huyền Bách chắc chắn sẽ lấy nàng “.....” Huyền Bách không nói gì, nét cười trên mặt biến mất, lại trở về với vẻ lạnh lùng vốn có. “À, sư phụ, đồ nhi nói lời này đều là thật!” Trang Thư Lan lại cười lấy lòng, đi theo sự phụ nhiều năm như vậy, đối phó với tính cách vốn lạnh lùng của hắn làm cho da mặt nàng càng ngày càng dày thì phải. “Hoa tỷ tỷ đối với người tình sâu nghĩa nặng, hơn nữa tuổi của người cũng không còn nhỏ phải, thành gia lập nghiệp, hiện tại tìm cho đồ nhi một sư nương là nhiệm vụ quan trọng nhất. Và quan trọng là trình tiết của Hoa tỷ tỷ không biết có thể giữ được bao lâu nữa, hiện tại Túy Xuân Uyển đã đổi chủ mới.....” Lời còn chưa dứt đã bị Huyền Bách cắt đứt. “Nghĩa là sao?” Cho dù Huyền Bách không nói rõ ý hắn muốn hỏi là gì nhưng Trang Thư Lan cũng có thể hiểu được. “Túy Xuân Uyển vừa mới bị chuyển nhượng cho Lãnh gia!” Nhắc tới việc này Trang Thư Lan cũng thấy hơi buồn bực. Tiềm lực tài chính của Lãnh gia thật lớn mạnh, lúc đầu nghe được danh tiếng của hắn là nửa năm trước, khi đó hắn mới có chút tên tuổi, không ngờ chỉ nửa năm sau hắn đã thu mua toàn bộ thanh lâu trong kinh thành. Chỉ không hiểu tại sao hắn lại làm như vậy? “Lãnh gia?” Huyền Bách hí mắt, nhẹ giọng nhắc lại. “Sư phụ quen biết người này?” Hiếm khi nghe được Huyền Bách nhẹ giọng nhắc lại tên người nào, Trang Thư Lan tò mò hỏi. “Không biết” “Vậy à” Trang Thư Lan hơi không tin nhưng biết Huyền Bách không muốn nhiều lời nên cũng đành thôi không hỏi nữa. “Về sau nên cách xa hắn một chút” Huyền Bách lại dặn. “Cần bản đồ nhi và hắn cũng không quen biết” Trang Thư Lan lắc đầu quả quyết, không có ý định nói chuyện xảy ra ngày hôm đó tại Túy Xuân Uyển cho hắn biết. “Luyện võ đi! Một tháng không thấy thử xem con có thể tiếp ta mấy chiêu?” Huyền Bách lập tức đứng dậy ra lệnh. “Ặc.....” Trang Thư Lan trừng mắt, trong một tháng này ngoại trừ khinh công tăng thêm hai tầng, công phu quyền cước khác vẫn dậm chân tại chỗ! Hơn nữa mỗi lần luyện tập với Huyền Bách thì dù thế nào hắn cũng không nhường nàng. Theo lời của hắn: ngày thường nếu không chịu cố gắng luyện tập, khi đánh nhau chính diện làm sao có thể bảo toàn tính mạng? “Có thể không...” Còn chưa nói xong đã bị ánh mắt lạnh lùng của hắn liếc qua, Trang Thư Lan không khỏi nuốt nước miếng, nuốt lời còn lại xuống “Đồ nhi tuân mệnh!” Trang Thư Lan chỉ biết nhận lệnh mà thực hiện. Người ta thường nói danh sư xuất cao đồ, nhưng vị danh sư này lại đào tạo ra không phải một “cao đồ”, cũng khó trách hắn lại lạnh lùng với nàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tương lai Túy Xuân Uyển

Cha nàng – Thừa tướng đại nhân nạp thêm thiếp, sư phụ quay về kinh, Túy Xuân Uyển bị người khác mua lại, bao nhiêu việc như vậy xảy ra cũng không làm đảo lộn cuộc sống hằng ngày của Trang Thư Lan trong mười lăm năm qua. Mười lăm năm, một ngày của nàng là: tới chỗ thầy giáo – ngủ – luyện chữ – ăn cơm – tới các tửu lâu hay Túy Xuân Uyển – ăn cơm chiều – nghe thừa tướng phu nhân dặn dò, xem nhóm phu nhân đem việc nhà nói với Thừa tướng tại Tây gia, nhân tiện chế nhạo nàng mấy câu – tập võ – ngủ. Cuộc sống như vậy trôi qua chừng mười ngày, Trang Thư Lan luôn tiêu điều tự tại nhân nhả mà sống. Giữa trưa ngày hôm đó, nàng theo thói quen thường lệ đi tới Túy Xuân Uyển chơi. Vừa mới vào cửa sau bỗng nghe thấy tiếng hét lớn ở trong viện. “Mau, mang thức ăn tới bàn 17, Đường công tử muốn hai bình nữ nhi hồng! Thỉnh Hoa còn đứng ngay ra đó làm gì mau đem thức ăn lên, mang rượu tới!” “Đến đây! Vương bà, bà vừa muốn tôi mang đồ ăn tới chỗ này, vừa muốn mang rượu tới chỗ kia, tôi chỉ có một đôi tay, làm sao mà loay hoay làm hết việc được.” Giọng nói oán giận của Thúy Hoa cũng rất lớn. Trang Thư Lan theo giọng nói đi tới phòng bếp. Tại phòng bếp, mấy vị đại nương đang tát bột tui bụi, thái thịt xào rau, tay làm việc không ngừng nghỉ. Trang Thư Lan thấy cảnh tượng này thì rất vừa lòng. Điều này cho thấy Túy Xuân Uyển vẫn kinh doanh rất tốt. “Cô không biết đi tìm một tiểu nhị khác tới giúp sao?” Vương bà miệng nói nhưng tay không có lúc nào rảnh rỗi, bưng đồ ăn trên bàn nhét vào tay Thúy Hoa đang than thở kia. “Nhanh mang thức ăn này đi. Gọi thêm mấy nha đầu tiểu nhị nữa tới mang thức ăn và rượu lên cho ta.” “Vương bà! Rượu kia để ta mang lên cho!” Trang Thư Lan hiếm khi nhiệt tình làm giúp ai đó việc gì, thấy vậy bỗng nhiên mở miệng yêu cầu. Vương bà vừa thấy Trang Thư Lan đầu tiên là sững sốt, song nghe nàng nói tới giúp đỡ thì cười vui vẻ. “Lan tiểu thư! Người tới rồi! Nhưng cái chính là nếu Di nương biết được người lại tới tiền sảnh chỉ sợ sẽ trách nặng...” “Ặc.....” Trang Thư Lan thực sự không hiểu tại sao Di nương lại cấm không cho nàng tới tiền sảnh, không cho phép nàng giao thiệp ngoài đó, cho dù là nhìn múa hát cũng không cho, chỉ có thể nhìn qua cửa sổ trong phòng, nghe một chút tiếng đàn. “Cho dù có bị Di nương trách phạt ta cũng tự chịu trách nhiệm, bà sợ cái gì! Lấy quan hệ của ta với Di nương, đi ấy nhất định sẽ không trừng phạt ta!” Trang Thư Lan vỗ ngực cam đoan. “Việc này.....” Vậy phiền Lan tiểu thư rồi! “Vương bà đúng là đang ước có một đôi tay tới hỗ trợ, làm sao có thể từ chối được chứ!” “Rượu ở trong này, đây là nữ nhi hồng thượng hạng, tất cả đều do Di nương yêu cầu. Người xem, bình nhỏ nhắn, đáng yêu lại dùng bao gấm lụa bọc ngoài, chỉ cần nhìn thôi cũng thấy thích!” Vương bà dẫn Trang Thư Lan tới một bên kệ gỗ trông rất đắt tiền, bên trên là những bình rượu thượng hạng nhìn chẳng khác gì cái kệ chứa bảo vật của cha nàng trong tương phủ. Từ trong ngăn tủ Vương bà lấy ra hai bình sứ tử sa, nhẹ nhàng lắc lắc cười hô hô nói. “Người biết không? Cách của Di nương thực sự rất hay! Có thể bán rượu thay cho các tiệm rượu lớn, giá bán lại cao hơn, lợi nhuận kiếm được cũng không phải là ít, các cô nương ở đây có thể kiếm được nhiều tiền hơn. Ta đây cũng kiếm được chút tiền tiêu vật hàng tháng!” “Đúng vậy!” Trang Thư Lan cười hí mắt gật đầu, nhận lấy rượu trong tay Vương bà. “Bất kể như thế nào miễn là mọi người kiếm được tiền là tốt rồi! Vương bà, vậy ta đi trước.” “Được!” Vương bà cười hí mắt, tiễn Trang Thư Lan ra khỏi cửa, tuyệt đối không lo lắng Di nương sẽ trừng phạt mình. Toàn bộ người trong Túy Xuân Uyển đều biết Di nương quan tâm chăm sóc tốt như thế nào với Trang Thư Lan. So với nữ nhi mình sinh ra còn tốt hơn. Tuy rằng Di nương không có nữ nhi nhưng Trang Thư Lan chẳng khác gì nữ nhi của nàng. Mỗi khi Trang Thư Lan lui tới Túy Xuân Uyển, Di nương sẽ nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, yêu thương nàng hết mực. Tại tiền sảnh, khung cảnh xa hoa trụy lạc, oanh ca yến hát, hương thụ rất lãng phí! Trang Thư Lan mang rượu tới bàn 17 theo như lời Vương bà. Nàng đặt rượu lên trên mặt bàn, đồng thời cũng chú ý tới vị Đường công tử này. Đường công tử này nửa năm trước đại phu nhân mới mất, hai ngày trước vị phu nhân mới cưới cũng không biết tại sao qua đời, nổi tiếng nhà giàu nhất nhì kinh thành. Ngồi cùng bàn với hắn để bồi rượu là mỹ nữ có số 721. Khu... nhắc tới vấn đề đánh số, trong lòng Trang Thư Lan cũng thầm kêu khổ. Nàng thật không thể nhớ hết tên mấy cô nương này là cái gì Hoa, cái gì Phụng, cái gì Liên. Cứ theo trình tự các nàng trước sau tiên Túy Xuân Uyển mà gọi tên vậy. “Đường công tử, chúng ta lại uống hai chén nữa, nhưng trước tiên ngài phải thắng ta đã” Mỹ nữ số 721 cất giọng mê hoặc, một tay vuốt ve vạt áo Đường công tử, một tay nâng chén rượu tới gần môi hắn cười duyên mời mọc. “Được! Được! Tiểu mỹ nhân!” Đường công tử mở miệng cười đậm đàng, lại đưa tay khê véo má mỹ nhân 721 kia. “Nếu bản công tử hôm nay không thắng được nàng thì sẽ ở đây với nàng không về!” “Đáng ghét!” Mỹ nhân nghiêng mặt, hai tay khê đẩy Đường công tử ra. “Nếu lần này công tử không thắng được ta, ta muốn công tử giao ra một vật coi như để trừng phạt!” “Được! Chỉ cần tiểu mỹ nhân muốn thì cho dù là sao trên trời bản công tử ta cũng nhất định phải hái xuống” “Ta.... Ta muốn công tử tặng ta miếng

ngọc bội người đang mang bên hông!” 721 yêu cầu cũng không có gì là quá cả. “Ngọc bội kia nhìn thật đặc biệt, rất được, nếu có thể để ta mang trên người, nhất định có thể điểm quang tử xạ!” “Được.” Bị sắc đẹp của mỹ nhân làm cho mê mẩn nhưng Đường công tử trả lời cũng rất rõ ràng. Trang Thu Lan nghe thấy thì hơi cười, rất vừa lòng với biểu hiện của 721, chọn đúng thời điểm, không buông tha đám xu nam nhân kia đòi tiền bạc! Trang Thu Lan đã tính toán đúng, giúp các tỷ muội ở đây thu vào một khoản tiền lớn! Đúng thật là biện pháp hữu hiệu. Nếu như là trước kia, Trang Thu Lan không bao giờ đồng ý để các nàng sử dụng sắc đẹp như vậy. Nàng cho rằng cho dù lưu lạc phong trần cũng phải giữ được lòng tự tôn của mình. Nhưng ở hiện tại, Túy Xuân Uyển – chốn nương thân cuối cùng của các nàng cũng không giữ được thì giữ lại tự tôn để làm gì. Chỉ cần còn có thể giữ vững điểm mấu chốt cuối cùng, thích hợp lấy hay bỏ Trang Thu Lan cũng có thể nhận. Nhưng Trang Thu Lan vẫn thờ dãi bất đắc dĩ, chậm rãi đi lên cầu thang lầu hai, cũng không nhìn mấy nam nhân ôm ấp mấy vị cô nương đang cười đùa dâm dăng ở bên cạnh. “Lan Lan, sao con lại tới nơi này?” Nàng còn chưa đi được vài bước, đã bị Di nương vừa chào hỏi khách khứa bắt quả tang. “Di.” Sắc mặt có hơi e sợ, đối với Di nương, cho dù không có quan hệ huyết thống nhưng Trang Thu Lan thực sự kính trọng người. Di nương đối xử với Trang Thu Lan rất tốt, tốt tới mức nàng không còn gì để nói, cũng rất bội phục Di nương. Tuổi trẻ như vậy đã dám tự lập mở thanh lâu trong thời đại này, muốn làm được như vậy phải có dũng khí và năng lực rất lớn! Nhìn bộ dạng ăn năn của Trang Thu Lan, Di nương có tức giận cũng không thể nào phát ra được, chỉ nhẹ giọng nói với nàng. “Hiện tại nơi này rối loạn hơn nhiều so với trước kia, con hãy đi tìm sư phụ con đi!” Trang Thu Lan đi theo Huyền Bách tập võ, Di nương chỉ vừa mới biết. Hơn nữa nàng cũng đồng ý để Trang Thu Lan học chút công phu quyền cước, không cầu cái gì chỉ cầu có thể tự bảo vệ mình là tốt rồi. “Vâng!” Trang Thu Lan vâng lời gật đầu, vừa đi được hai bước đã quay đầu lại nhìn Di nương, mang theo chút hồi lồi cùng sợ hãi hỏi: “Di nương, người có ghét con hay, cho rằng con đem Túy Xuân Uyển thành ra như vậy, thanh sắc đều đủ, dâm mỹ không chịu nổi?” Trước đây mặc dù Túy Xuân Uyển là thanh lâu nhưng cho dù ở ban công hay trong đại sảnh, những nam nhân kia ít nhất còn có thể nghiêm túc, e ngại vài phần, nhưng mà hiện tại toàn bộ Túy Xuân Uyển ngay cả điểm văn nhã này cũng không có, đâu có khác những thanh lâu bình thường. “Lan Lan, đừng suy nghĩ nhiều quá. Đây không phải lỗi của con, nói đúng ra Túy Xuân Uyển phải cảm ơn con, chính con là người đã cứu nơi này” Di nương cười thoải mái. “Nếu không phải con đề nghị chúng ta hợp tác với những người cung ứng rượu, giúp họ bán rượu, trở thành đối tác với những thương nhân buôn bán hương liệu son phấn thì họ sẽ không tài trợ cho chúng ta, Túy Xuân Uyển đã sớm đóng cửa rồi. Chúng ta giúp họ bán đi bao nhiêu là rượu, mua rất nhiều son phấn, vải vóc, hương liệu! Những thứ mà chúng ta muốn bán đi, son phấn vải lụa của các tỷ muội ở đây muốn dùng, tất nhiên sẽ lấy từ túi tiền trên người những khách làng chơi tới đây. Cho nên Lan Lan, Túy Xuân Uyển nay như vậy là đương nhiên!” Lúc nghe Trang Thu Lan nói, Di nương không hề tin cách này sẽ hữu dụng. Cho dù nàng biểu hiện ra bên ngoài thông minh tài trí nhưng tuổi lại quá nhỏ, Di nương cũng không có cách nào tin tưởng được. Nhưng là sống hay chết, ba ngày sau đã cho kết quả hiển hiện ra đây rồi! Điều này cũng khiến Di nương nhìn nàng với con mắt khác. Trang Thu Lan bình tĩnh đối diện với Di nương, tuy rằng trên mặt Di nương vẫn như thường tươi cười nhưng nàng thấy rõ giữa lông mày hơi nhíu lại một chút. “Di nương tin con đi, đây mới chỉ là bước đầu của kế hoạch, chúng ta còn phải tiếp tục đi bước thứ hai nữa! Tiếp theo con sẽ khiến lũ nam nhân háo sắc kia mỗi ngày được nhìn thấy mỹ nữ nhưng ngay cả vật áo của các nàng cũng không thể chạm vào!” Trang Thu Lan khẳng định chắc nịch. “Di nương, chắc chắn Túy Xuân Uyển sẽ nổi tiếng kinh thành. Người xem xử lý danh tiếng này như thế nào! Con sợ rằng vị Lãnh gia kia sẽ chú ý tới nơi này. Từ một thanh lâu bình thường lại có thể kiếm được nhiều tiền như vậy! Rất có thể hắn sẽ nghĩ ra biện pháp tới bức bách người. Cho nên con nghĩ rằng Túy Xuân Uyển vẫn nên nhanh chóng tìm ra hướng đi cho tốt” Di nương bị những lời của nàng thức tỉnh. Thời gian gần đây, Lãnh gia không từ thủ đoạn cường cầu vợ vét Túy Xuân Uyển, nhưng không hiểu đã xảy ra chuyện gì mà mấy ngày hôm nay không thấy đám người của hắn tới quấy nhiễu. Hiện tại Túy Xuân Uyển xem như kinh doanh không ngừng lớn mạnh, lợi nhuận thu về không hề ít, chỉ sợ đã sớm bị Lãnh gia chú ý đến rồi! “Lan nhi, ý của con là.” Di nương nhíu chặt lông mày, hơi căng thẳng hỏi: “Đóng cửa Túy Xuân Uyển!” Trang Thu Lan bình tĩnh trả lời: “Chỉ như vậy mới có thể thoát khỏi sự khống chế của Lãnh gia!” “Đóng cửa?” Giọng nói Di nương tràn đầy nghi ngờ không thể tin nổi, trong mắt nghi hoặc cùng phủ định đồng thời không chút nghi ngại từ chối: “Không được, Túy Xuân Uyển là tâm huyết cả đời của ta, ta không thể tro mắt nhìn nó đóng cửa được. Tuyệt đối không được!” “Di nương, ý của con là Túy Xuân Uyển cũng không phải thực sự đóng cửa, mà là.” Trang Thu Lan hơi dừng lại một chút, cười nhẹ mà nói: “Là dùng kế kim thiền thoát xác. Chắc di hiểu ý con chứ!” “Lan nhi có ý.” Di nương không dám khẳng định điều nàng vừa nghe được, cách làm này quá mạo hiểm, nếu như tính toán sai lầm một chút chỉ sợ rất khó có thể vực dậy được Túy Xuân Uyển. “Đúng vậy!” Nàng gật đầu nhìn ra phía ngoài lan can, nhíu lại gần Di nương cười như hoa nở. “Di nương, người thật sự thông minh, chỉ nói một chút đã hiểu rồi!” “Ha ha ha! Không đúng rồi, người thực sự thông minh là con mới đúng! Lan cô nương!” Đột nhiên cửa lớn trước mặt nàng mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 11: Chọc nhâm người

Đột nhiên, trước cửa chính xuất hiện một dáng người cao lớn thanh mảnh. Nam nhân có ngũ quan tuấn tú, khí chất cao ngạo, cảm y màu tím có đường viền màu đen, chỉ dùng một cây trâm bạch ngọc cài tóc, khiến người đối diện có cảm giác người này khó có thể lại gần. “Nghe lén người khác nói chuyện không phải là thói quen tốt!” Trang Thu Lan nhíu mày, vừa rồi nhất thời không chú ý nói tới chuyện kia ở hành lang, nhưng càng ngoài ý muốn là tại đây có người không ôm kiêu hương nhuyển ngọc mà lại đi nghe lén, thật vô vị. “Ta là quang minh chính đại nghe hai người nói chuyện! Lan cô nương, chẳng lẽ đã quên mất nơi này là hành lang chứ không phải phòng riêng ư, phải không Di nương?” Nam nhân khẽ nhíu mày hỏi Di nương, nhưng đôi mắt lại chăm chăm nhìn nàng. Tuy rằng hân mĩm cười cũng thấy khuyển thành nhưng Trang Thu Lan không bị mê hoặc. Ngược lại có một loại ảo giác cảm thấy hình như đã từng nghe thấy giọng nói vị nam nhân này ở đâu rồi thì phải! Nhưng mà ở đâu mới được? Thu Lan nhìn chăm chăm nam nhân trước mặt, xác định chưa từng gặp hắn thì lại lâm vào suy nghĩ. “Công tử, lời nói vừa rồi chẳng qua chỉ là tiểu hải túu giỡn chơi thôi. Công tử nghe xong chớ chê cười để bụng.” Di nương đã từng gặp rất nhiều trường hợp loại này, đương nhiên hiểu nếu để cho khách nhân biết Túy Xuân Uyển kinh doanh không tốt... thì sẽ ảnh hưởng rất lớn tới danh tiếng! Cho nên chạy nhanh tới chỗ nam nhân cười lấy lòng nói: “Công tử, trông ngài quyền quý cao nhã vậy nhất định là lần đầu tiên Túy Xuân Uyển của chúng ta! Vậy chắc hẳn ngài không biết nơi đây có gì đặc sắc.” Di nương còn chưa nói xong, nam nhân cười khẽ, sóng mắt lưu chuyển, không do dự cắt lời Di nương: “Đã tới một lần, chẳng qua Di nương không nhớ rõ thôi!” Một câu nói làm cho Di nương thất thố, trên mặt cười xấu hổ, nên nhớ rằng Di nương nàng là tú bà của Túy Xuân Uyển! Những kẻ quyền cao chức trọng, phú hộ, thương gia trong kinh thành chỉ cần tới đây một lần thì nàng đều nhớ kỹ khuôn mặt từng người. Nhưng hôm nay vị khách này lại nói nàng không nhớ hắn, xem như là một sự đã kích không nhỏ! “A. Xem ra là Di nương ta sơ suất rồi! Hôm nay ta xin mời công tử uống rượu, xem như để tạ tội! Công tử, mời!” Di nương đang nhớ lại xem có thực sự gặp vị công tử này tại Túy Xuân Uyển chưa, vừa ha ha cười lấy lại chút thể diện. Cũng cùng thời điểm ấy, này giờ Trang Thu Lan vẫn đứng một bên, lại kéo ống tay áo Di nương, lắc đầu tỏ vẻ bất mãn với cách chữa cháy của người. “Di.” Trang Thu Lan muốn nói lại thôi. Hành động lơ

kéo vạt áo kia mặc dù làm cho Di nương thấy khó hiểu, nhưng bao năm trong đám người lẫn lộn Di nương cũng thấy có chút nghi ngại hơi chán chờ. Nghĩ lại trong lời mời vị công tử này uống rượu có gì thất thố hay không? “Lan Lan, con tới hậu viện chơi trước đi, ngoan, đừng lo lắng việc của ta!” Di nương cuối cùng đưa ra một quyết định, cho dù Trang Thư Lan muốn nói cái gì cũng phải chờ trấn an vị công tử này đã, sau đó mới nói chuyện với nàng. “Di nương! Không thể!” Trang Thư Lan hơi dùng sức một phen túm lấy tay Di nương, đồng thời nhanh chóng đứng ở giữa Di nương và nam nhân kia, che chở Di nương ở phía sau, ngẩng đầu, ánh mắt cảnh giác. “Lãnh gia! Rốt cuộc ngài muốn làm gì?” “Ah? Hóa ra người đã nhận ra ta!” Lãnh gia cúi đầu nhìn tiểu nha đầu ngang ngạnh trước mặt, ha ha cười, có vẻ như không để ý việc có bị người khác phát hiện ra thân phận hay không, ngược lại cười híp mắt hỏi: “Lan cô nương, sao có thể nhận ra ta vậy? Chúng ta chỉ gặp nhau có một lần tại nơi này, nhưng ta nhớ rõ ngày ấy ta có đeo mặt nạ!” “Mặt nạ có thể che giấu được dung mạo nhưng không thể che giấu giọng nói của ngài!” Trang Thư Lan hơi khinh thường trả lời, nhìn trong mắt vị Lãnh gia kia rất hưng phấn, cứ như vừa tìm được một thứ đồ chơi thú vị. A nói như vậy có chút hạ thấp nàng, nhưng đúng là nàng thấy trong mắt hân với ánh mắt của một hài tử ba tuổi thấy một thứ đồ chơi mới mẻ không khác biệt là mấy! Đúng là ánh mắt vui mừng và hứng thú! “Di nương, người mau lên, con đi trước đây!” Ở lại đây thêm một giây nữa chắc nàng sẽ móc mắt hân ra mắt! “Tiểu nha đầu không bình tĩnh rồi! Có cá tính!” Lãnh gia cười lớn chặn trước mặt Trang Thư Lan, phe phẩy chiếc quạt nhẹ nhàng. “Tướng Túy Xuân Uyển chỉ có giấu vàng bạc trong bảo khố, không ngờ còn cất giấu một viên ngọc thô hiếm có!” “Cất giấu bảo khố? Một viên ngọc thô? Trang Thư Lan híp mắt lại nhìn Lãnh gia một cách phòng bị. “Có ý gì?” “Lan cô nương, không bằng từ hôm nay trở đi hãy đi theo Lãnh gia ta, ta đảm bảo sẽ cho người vinh hoa phú quý, vàng bạc châu báu nhiều không kể hết!” Lãnh gia không để ý tới vấn đề Trang Thư Lan hỏi, đột nhiên đáp lại một câu. “Cái gì?” Trang Thư Lan cau mày, trong giọng nói không có một tí vui mừng phấn khích nào. Di nương lại bị những lời này của Lãnh gia dọa run người, quỳnh lên cười nói. “Lãnh gia, ngài thật hay nói đùa, Lan Lan vẫn còn là con nít, sao có thể.....” “Ta chỉ quan tâm đến đầu óc nàng!” Hình như Lãnh gia rất thích chặn họng, vừa mở miệng đã có thể đánh gãy lời nói của người khác. Trên người hân lại có khí chất cao ngạo, cùng địa vị hiện tại làm cho người khác cho dù giận hân tím mặt cũng không dám mở miệng. “Nàng ta còn chưa đủ tư cách làm nữ nhân của ta!” Nói gì vậy? Có đủ tư cách hay không là do hân định đoạt hay sao? Hân nghĩ nàng là cái gì chứ? Cho dù Trang Thư Lan có giỏi nhằn nài bao nhiêu thì cũng bị những lời này chọc giận. “Ha! Lãnh gia, có những lời này của ngài ta thực sự yên tâm! Ta còn đang lo lắng lại gặp một tên nam nhân biến thái, yêu thích tiểu hài tử” khước môi lạnh lùng hơi nhếch lên. “CÓ điều ta cũng phải cảm ơn Lãnh gia đã nâng đỡ quan tâm tới đầu óc của ta! Chẳng qua ta không thích kinh doanh lại ghét thương nhân.” “Lan nhi, không được nói chuyện với Lãnh gia như vậy!” Di nương vừa nghe những lời nàng nói mà sắc mặt tái nhợt, nên biết rằng Lãnh gia tuy mới phát lên trong giới thương nhân kinh thành nhưng thực lực của hân rất mạnh. Đây cũng chính là nguyên nhân thương trường mình tranh âm đầu mà hân vẫn bình an vô sự. Nếu như Trang Thư Lan đắc tội hân, chỉ sợ sẽ tổn hại tới nàng, cũng sẽ hại những tỷ muội khác của Túy Xuân Uyển! “Di nương!” Trang Thư Lan rất bất mãn với thái độ thỏa hiệp của Di nương, thầm oán liếc mắt một cái có thể thấy được bộ mặt bất đắc dĩ của Di nương, cho nên dù nàng rất tức giận cũng vẫn nhịn xuống, hơi thở dài, thản nhiên nói. “Di nương! Con mệt rồi! Bye bye” Nếu không thể phát bực được thì tốt hơn hết là nên chuẩn bị. “Lan nhi.....” Giọng nói bất đắc dĩ của Di nương lại vang lên một lần nữa, nhìn trong mắt Trang Thư Lan lãnh mạc trong lòng cũng không chịu nổi. Di nương biết nàng chịu rất nhiều oan ức trong tương phủ, đến Túy Xuân Uyển mới có thể nói lời nàng muốn nói, nhưng hôm nay nàng lại nhẫn nhịn một lần nữa. Thật làm cho đau lòng người! “Lan cô nương cứ đi như vậy không sợ làm ta mất hứng trong đêm nay sẽ khiến Túy Xuân Uyển đóng cửa sao?” Trang Thư Lan dừng bước, xoay người, mặt không thay đổi nhìn về mặt hân của Lãnh gia. “Không sao cả, cạnh tranh chính là như vậy, khôn sống mông chết thôi! Hơn nữa Lãnh gia sẽ bỏ ý định một ngày nào đó đóng cửa Túy Xuân Uyển ư?” Hơi sững sờ, Lãnh gia không ngờ c tiểu nha đầu này sẽ nói ra những lời như vậy! Xem ra tiểu nha đầu này có phải đang coi khinh mạng sống của thanh lâu hay không? “Tiểu nha đầu! Nếu như người đi theo ta một ngày chỉ sợ kiếm được vạn lượng vàng là chuyện bình thường!” “Thật có lỗi, ta không có hứng thú với việc kinh doanh.” Trang Thư Lan khề khom người, lại ngược mắt nhợt nhạt cười. “Nếu có thể tiêu vạn lượng vàng, bản thân ta có thể làm được nữa kia chứ. Cáo từ!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Lãnh gia là sát thủ?

Nhìn Trang Thư Lan dần dần rời gót khỏi Túy Xuân Uyển, Di nương đang lúc hoảng hốt lại sinh ra một loại ảo giác, cảm thấy mười năm tiếp xúc vẫn không hiểu được đứa nhỏ này, vẫn không thể tin nàng mới có trí tuệ của tiểu nha đầu mười lăm tuổi! Nhìn bóng lưng nàng cô độc mang theo khí chất lạnh lùng mà bước đi. Nơi này náo nhiệt không làm mờ nhạt khí chất của Trang Thư Lan mà ngược lại càng tôn lên khí thế không giống người bình thường. “Di nương mau đem văn tự bán thân của Lan cô nương giao cho ta” Ngờ khí của Lãnh gia như mệnh lệnh không cho phép Di nương cự tuyệt. “A?...” Di nương còn chưa phục hồi được tinh thần lại bị Lãnh gia dọa cho một phen sợ hãi. “À..... Việc này chỉ sợ không được”. “Sao?” “Bởi vì Lan nhi không phải là cô nương của Túy Xuân Uyển. Nàng là con gái của một cố nhân, nay ta thay vị đó quan tâm tới nàng mà thôi!” Mặc dù Di nương rất sợ Lãnh gia nhưng nàng vẫn quyết định không nói hết toàn bộ sự thật cho hân biết. Hiện tại nếu như những lời vừa nãy Lãnh gia nói là đúng chỉ sợ hân sẽ gây chuyện bất lợi cho Lan nhi. “Nàng ta có phải người của Túy Xuân Uyển không?” Lãnh gia có vẻ không hài lòng với câu trả lời này, lạnh lùng nhìn Di nương một cái. “Không phải!” Di nương lắc đầu. “Nàng chỉ ở tạm nơi này, nàng ra ngoài đã nhiều ngày rồi, nay người nhà muốn nàng trở về”. “Huỳnh Bách đâu? Hân có quan hệ thế nào với Túy Xuân uyển? Hân ở Túy Xuân Uyển đã hơn mười ngày, vừa rồi nghe nói hân quen biết Lan cô nương.” Câu nói của Lãnh gia chẳng khác gì trái bom dội xuống, khiến mặt Di nương tái lại. “Việc này..... Việc này ta cũng không rõ” Di nương thoái thác trả lời. “Khách nhân là thượng đế, kẻ có tiền thì làm ông chủ. Công tử Huỳnh Bách quyết định dừng chân tại nơi này làm sao ta có thể quản hân được. Ta chỉ cần có thể kiếm được tiền là tốt rồi. Còn chuyện Lan nhi quen biết với hân..... Lãnh gia, ngài cũng biết mỗi ngày ta bận rộn ngoài này, làm sao có thể quản hết tất cả mọi chuyện!” Miệng nói như vậy nhưng trong lòng Di nương vô cùng lo lắng, Huỳnh Bách ở lại Túy Xuân Uyển không phải là điều ai cũng biết. Huỳnh Bách có thân phận đặc thù, ai lại dám đi chọc người như thế chứ? Hân dạy Trang Thư Lan võ công để phòng thân, Di nương lại là người trọng tình nghĩa, cho dù biết cũng sẽ không nói ra! “Phải vậy không?” Lãnh gia lạnh lùng hỏi. Di nương không tự chủ được rung mình một cái nhưng vẫn là gồng mình lên trả lời. “Phải.....” “Không biết Lãnh gia hỏi Huỳnh Bách làm gì? Cùng lúc Di nương đang ở tiền sảnh, mở hồi lạnh tủa ra như tắm thì lúc này Trang Thư Lan đang ở hậu viện Túy Xuân Uyển gặp người nàng mong chờ bấy lâu – Huỳnh Bách. “Lan nhi, con lại gặp phải chuyện gì mất hứng rồi phải không?” Hơi nhú mày, Huỳnh Bách nhìn khuôn mặt phẳng phất nét buồn của Trang Thư Lan có chút không vừa ý, chắc chắn là có chuyện không vui. “Không có!” Trang Thư Lan theo thói quen kéo kéo miệng, giương mắt nhìn vị sư phụ dạy dỗ nàng năm năm nay. Dưới trời chiều Huỳnh Bách phiếm thanh huy quang mang, hân vốn có khí chất lạnh lùng trời sinh giống như băng ở bắc cực, cùng với khung cảnh lúc này nhìn rất mỹ hoặc. Huỳnh Bách không tiếp tục truy hỏi, Trang Thư Lan là người không thích nói nhiều, nếu nàng không muốn nói cho dù có gắng hỏi như thế nào thì kết quả vẫn chẳng thu được gì. “Lân

nào gặp mặt tâm trạng con cũng tốt lắm mà, có phải do Di nương cảm không cho con tới tiền sảnh nên giờ mới ở đây? ”Điểm này làm cho Huyền Bách đau đầu suy nghĩ, rõ ràng là một tiểu cô nương thích chơi đùa, cho dù có một vận lý do thì nàng nhất định sẽ gặp Di nương trước nhưng sao bây giờ lại chọn ở hậu viện Túy Xuân Uyển mơ mơ màng màng? “Hôm nay con chỉ là đến tìm Di nương nói về bước tiếp theo trong kế hoạch kinh doanh của Túy Xuân Uyển thôi!” Trang Thư Lan hơi nghiêng người, ánh mắt dừng lại ở trên cây bạch quả cách đó không xa. “Nhưng hiện tại con đang suy nghĩ cẩn thận một vấn đề, mục đích cuối cùng của Lãnh gia cũng không phải làm cho Túy Xuân Uyển đóng cửa, có thể hẳn nhắm vào ai đó ở Túy Xuân Uyển hoặc là qua hôm nay hẳn sẽ nhắm vào hai người!” Trang Thư Lan tin chuyện vừa rồi sẽ khiến cho Lãnh gia có hứng thú với nàng, nhìn ánh mắt dò xét của hẳn là biết rồi. Quan trọng nhất là, nàng cảm thấy hẳn cũng không phải là người dễ đối phó. “.....bây giờ Lãnh gia đang ở Túy Xuân Uyển?” Về mặt Huyền Bách khó đoán hỏi. “Rất không khéo là con đã gặp hẳn”. Trang Thư Lan xoay người, gương mặt nhìn Huyền Bách thì ánh mắt thoáng vẻ xa xăm khó thấy. “Hơn nữa, con đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. ... Cho nên từ nay về sau con sẽ không bao giờ tới Túy Xuân Uyển nữa” Nàng tin, Lãnh gia tuyệt đối không dễ dàng buông tha nàng, cho nên biện pháp tốt nhất chính là tránh mặt ân danh, nhưng Không biết nếu bị hẳn đe dọa Di nương có nói ra toàn bộ thân phận của nàng hay không? Tuy rằng Di nương là một người rất đáng tin cậy nhưng đứng trước sự tồn vong của Túy Xuân Uyển, nàng sẽ chọn cái gì? “Ừ” Huyền Bách gật đầu. “Ta cũng sẽ rời khỏi Túy Xuân Uyển” Trang Thư Lan kinh ngạc. “Tại sao?” Từ năm mười tuổi khi cứu Huyền Bách thì nàng biết rằng hẳn không còn một người thân nào trên đời này cả. Hẳn ở nơi này mấy năm nay cũng không hề thay đổi. Nhưng hôm nay, hẳn lại nói muốn rời đi. Điều này..... điều này thực sự nàng không hề nghĩ tới! “Ta không muốn liên lụy tới Túy Xuân Uyển nên không thể lưu lại nơi này” Huyền Bách sau khi suy nghĩ dường như quyết định dứt khoát, nhẹ nhàng mà thở hắt ra. “Người Lãnh gia muốn tìm là ta!” “Tìm người? Tìm người làm gì? Chẳng lẽ muốn người đi. . .” Một thương nhân muốn tìm một sát thủ, trừ bỏ để ám sát đối thủ cạnh tranh thì còn có thể làm gì chứ! “Lãnh gia không phải thương nhân. Thực ra trên giang hồ hẳn chính là chủ nhân của tổ chức sát thủ khét tiếng – Thiên Ưng Các” Thiên Ưng Các! Mấy năm nay Trang Thư Lan thường hay đi lại ở bên ngoài, cũng biết được chút ít những chuyện trong giới giang hồ. Nghe nói Thiên Ưng Các là một cỗ máy giết người, nó bồi dưỡng các sát thủ, nhận ủy thác của kẻ khác đi giết người, mặc kệ người đó gia thế tiền tài như thế nào, chỉ cần có tiền là được! Hơn nữa sát thủ tại Thiên Ưng Các chia làm ba cấp: cấp áo xanh, cấp áo vàng và cấp áo đen. Trong đó sát thủ cấp áo đen là lợi hại nhất, cấp áo vàng xếp thứ hai, thực lực tương đối chênh lệch với hai cấp kia là cấp áo xanh. Nhưng cho dù là cấp áo xanh cũng có thể dễ dàng ám sát một nhân sĩ bình thường trong võ lâm. Là một tổ chức giết người nổi tiếng nhưng tốt cùng không ai biết chủ nhân của nó là ai, chỉ biết danh hiệu của hẳn là Tuyệt Ưng. Không ngờ hôm nay lại nghe được tin tức động trời như vậy: Trong giới thương nhân kinh thành vị Lãnh gia danh tiếng vang dội kia chính là chủ nhân Tuyệt Ưng của tổ chức sát thủ hàng đầu hiện nay! Aizzz. thảo nào những thương nhân trong giới kinh doanh lại sợ hẳn như vậy — người ta có thể lực hậu thuẫn lớn tới vậy mà! Nhưng tất cả việc này thì có liên quan gì tới Huyền Bách? Chẳng lẽ hẳn cũng là sát thủ của Thiên Ưng Các? “Sau đó thì sao?” “Năm năm trước ta là một hắc y trong tổ chức này” Huyền Bách từ từ lộ một phần cuộc đời hẳn mà từ trước tới nay chưa bao giờ nhắc tới. “Nhưng từ khi đến Túy Xuân Uyển ta đã dần dần rời khỏi Thiên Ưng Các, cho tới nửa tháng trước hoàn toàn rời khỏi.” Một tổ chức lớn như vậy không thể nói rời đi là rời đi được, đặc biệt lại là tổ chức sát thủ, việc này khó khăn gian nguy như thế nào chỉ có người trong cuộc mới hiểu. “Nhưng cho tới nay Các chủ cũng không đồng ý cho ta rời đi, hẳn không muốn mất đi một sát thủ tin cậy và có thực lực” Đây là điều tất nhiên, Huyền Bách có võ công cao cường, Trang Thư Lan không phải không rõ nhưng có thể làm cho Các chủ Thiên Ưng Các tự mình ra mặt giữ lại, tất nhiên có thể hiểu hẳn chính là trụ cột của Thiên Ưng Các. “Vậy người làm thế mới rời khỏi thành công?” “Ta đánh cược với Các chủ, tiền đặt cược chính là việc ta có thể rời Thiên Ưng Các” À. Ra là như vậy! Nhưng Trang Thư Lan rất bội phục Huyền Bách, lại dám đánh cược với chủ nhân của tổ chức sát thủ khét tiếng kia đây. “Đánh cược cái gì?” “Đánh cược cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là ta đã thành công rời khỏi Thiên Ưng Các” “Huyền Bách nói đến đây thì toàn thân cũng buông lỏng, ngữ khí không còn lạnh như thường nữa. Cũng đúng! Quá trình thế nào nàng không quan tâm, dù sao hiện tại kết quả cũng là hẳn rời khỏi thành công. “Nhưng người thật không ngờ Lãnh gia lại tìm tới nơi này! Aizzz, kỳ thật nếu con là hẳn thì cũng sẽ không buông tha cho người dễ dàng như vậy đâu!” Huyền Bách thực sự là một trợ thủ đắc lực, mấy năm nay hẳn ra ngoài làm việc chưa lần nào thất bại – ít nhất Trang Thư Lan cũng chưa từng nghe nói qua. “.....” “Vậy người tính đi đâu? Thế lực của Lãnh gia lớn mạnh như vậy, muốn tìm một người không phải là chuyện khó, có thể thấy hẳn sẽ không dễ dàng buông tay” Aizz, Lãnh gia thu mua tất cả thanh lâu trong kinh thành với giá quá hời! Nhưng tại sao hẳn biết Huyền Bách ở Túy Xuân Uyển chứ không phải ở quán trọ? Nghĩ lại dù sao người ta là Các chủ của Thiên Ưng Các, đương nhiên lực lượng tình báo cũng không thể xem thường. Nghĩ tới đây nàng lại bắt đầu lo lắng, Lãnh gia có thể thông gia mạng lưới tình báo của hẳn mà biết được thân phận nàng hay không? Huyền Bách không nói gì chỉ nhìn chăm chú vào Trang Thư Lan. “Ngày mai là ngày con phải xem mặt” Sau một lúc yên lặng Trang Thư Lan bị Huyền Bách làm cho không biết nói sao, tựa hồ như nàng nói gì đó không nên nói đành phải tìm đề tài khác. “Cha con hạ thiếp mời, nói muốn mở tiệc chiêu đãi một ít bằng hữu thân thiết, còn nói có chuyện đại sự muốn tuyên bố trong yến tiệc.” “Có chuyện gì?” “Con cũng không rõ là có chuyện gì, chỉ sợ với con mà nói chuyện đó cũng không có gì tốt đẹp cả” Trang Thư Lan trầm mặc nhìn mây bay nơi chân trời, chỉ có một cảm giác những ngày tháng sống an nhàn thoải mái của nàng sẽ như những đám mây kia đang càng ngày càng rời xa. “Nếu có thể con muốn rời khỏi nơi này.....” Huyền Bách nhìn nàng, mặc dù khuôn mặt vẫn còn nét trẻ con nhưng nàng quả thật người cũng như tên, khí chất thanh nhã như hoa lan, thái độ thông dong tự tại năm năm trước đã như vậy, năm năm sau nàng còn đẹp hơn trước kia rất nhiều. Gió nổi lên, mây biến mất chỉ có ở ánh mặt trời ở phía tây là vẫn như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Gặp mặt

“Cha, con đã trở về!” Trang Thư Lan vừa về tới tướng phủ đã được Tứ Nhi báo cho biết thừa tướng cho người gọi nàng tới chính sảnh để tiếp đón khách quý. Vốn nàng mà không đi thì cùng lắm tới bữa tối sẽ bị Trang Đức trách phạt mấy câu, nhưng Tứ Nhi lại nói vị khách quý kia sẽ dùng bữa tối trong tướng phủ nên nàng buộc phải đến. Tại chính sảnh, Trang Đức ngồi ở vị trí chủ vị, đại phu nhân ngồi ở vị trí thứ nhất bên phải, tiếp theo là vị phu nhân mới vào phủ, bên cạnh là Trang Thư Dao. Ngồi đối diện vị trí chủ vị là một nam tử, chỉ cần nhìn chỗ hẳn ngồi thôi Trang Thư Lan cũng biết vị khách này tôn quý tới đâu. Nhưng nàng đoán không ra hẳn là hạng người nào mà được thừa tướng – cha nàng coi trọng như thế. Tuy không nhìn kỹ nam nhân kia nhưng cho dù nàng cúi đầu cũng có thể thấy y phục của hẳn là loại vải đồ thẩm thượng hạng. “Hừ! Còn biết đường mà trở về cơ đấy.” Trang Đức không để Trang Thư Lan chút mặt mũi nào. Cho dù lúc này có khách quý cũng không đối xử với nàng tốt hơn là bao, âm thanh trầm thấp đủ dọa người. “Học hành không cố gắng, chỉ thích ham chơi đùa vui bên ngoài! Phu tử giao cho người viết văn biền ngẫu, người đã viết xong chưa?” “Vẫn chưa. Lan nhi chuẩn bị buổi tối viết.....” Trang Thư Lan nhỏ giọng đáp trả, đầu cúi thấp hơn chút nữa. “Hừ!” Trang Đức lạnh lùng trừng mắt liếc Trang Thư Lan, sắc mặt lại trầm xuống, gay gắt nói “Sao người không học tập Dao nhi một chút hả, nhìn xem Dao nhi viết văn ngay cả phu tử cũng cảm thấy hồ thẹn vì không

bằng! Còn như người viết văn không ra thể thống gì, đã thế chữ viết lại thất loạn bát tao, thật đúng là mất mặt!“.....Lan nhi biết sai rồi.”Trang Thư Lan cũng không để ý, nàng đã quen với những lời này rồi. Nàng hạ thấp giọng nói, chờ cho ông ta nói mấy câu đó xong thì sau cơn mưa trời lại sáng thôi.“Lão gia, khách quý vẫn còn ở đây, ngài không thể.....”Đại phu nhân nhỏ giọng nhắc.“Cha, muội muội thật sự đã rất nỗ lực, nhưng có lẽ khả năng của muội muội không thích hợp để học, cha cũng đừng trách muội ấy” Trang Thư Dao nói tiếp ý của đại phu nhân.“Nàng ta thích hợp để làm cái gì?”Dường như Trang Đức thực sự tức giận, ngữ điệu nâng lên.“Cầm kỳ thi họa không loại nào có thể học được, nữ công gia chánh cũng chẳng khác gì đĩa ngọc!”“.....”Đại phu nhân và Trang Thư Dao liếc mắt nhìn nhau, cùng lấy ánh mắt đồng tình nhìn Trang Thư Lan. Trang Đức thực sự đã không để lại cho nàng chút thể diện nào. Còn Trang Thư Lan vẫn “ngơ ngác” cúi đầu đứng ở giữa phòng, tinh thần lơ đãng, nghe Trang Đức càng lúc càng tức giận. Người từ nãy tới giờ vẫn trầm mặc – vị nhị thập phu nhân tính tế mồm miệng.“Lão gia, Lan Lan thật biết điều! Cho dù ngài tức giận như vậy nhưng cho tới bây giờ Lan Lan cũng không dám cãi, hơn nữa ngài nói gì nghe nấy, có phải rất hiếu thuận hay không?”Những lời này có thể hiểu là: Lan Lan thật là một người không biết suy nghĩ, ngu ngốc, cho dù bị mắng chửi thế nào cũng không biết phản kháng! Trang Thư Lan âm thầm cười, tiếp tục chống mắt nhìn xem nhị thập nương quan tâm tới nàng như thế nào nữa!“Trang thừa tướng, nhị thập phu nhân nói rất đúng, nhị tiểu thư thật đúng là người hiền thực nhơ nhĩ!”Vị khách quý kia cũng nói vài lời thay Trang Thư Lan nhưng dù nghe thế nào cũng thấy thâm ý sâu sắc trong lời nói đó, giống như đang trêu tức nàng! Chẳng lẽ vị khách kia quen biết nàng? Nhưng mà Trang Thư Lan nhớ rõ chưa từng nghe thấy giọng điệu ung dung này cả.“Aizz, Tư Đồ đại nhân, ngài không biết thôi, tiểu nữ này bị mắng cũng không có tác dụng gì!”Trang Đức thăm thía tỏ khổ nhưng trong nháy mắt đã quay lại quát nàng.“Còn đứng đây làm gì, định muốn mất mặt thêm nữa sao?”“Dạ” Trang Thư Lan thi lễ, chậm rãi đi đến bên cạnh Trang Thư Dao, đang chuẩn bị ngồi xuống thì Trang Đức lại lên tiếng.“Ngồi xa như vậy có phải sợ bị ta ăn thịt không hả? Ngồi vào bên kia đi! Thật là, càng ngày càng không có quy củ, cũng không biết thình an Tư Đồ đại nhân sao?”Đối với bất kỳ sự sai bảo nào của Trang Đức, Trang Thư Lan cũng không có ý kiến. Nàng nhanh chóng đứng lên đồng thời trong đầu nhớ lại những thông tin liên quan đến vị Tư Đồ đại nhân này. Tư Đồ là họ của hoàng thất nhưng trong Đại Đồng Hoàng Triều cũng có những quan viên mang họ này. Song người mang họ Tư Đồ làm quan lớn trong triều chỉ có một vị – Tư Đồ Minh Duệ. Tư Đồ Minh Duệ là nội các thủ phủ, địa vị có thể so sánh với cha nàng. Nhưng theo đồn đại thì tính tình người này rất cổ quái, không thích kết giao với những quan viên khác. Tuy nhiên danh hào của hắn cũng rất nổi tiếng, không phải bởi vì hắn có tài năng gì hơn người, hay làm bao nhiêu việc phúc lợi cho dân, mà là hắn tham ô trái vương pháp, dối trên lừa dưới, hành vi rất là cuồng vọng, vua và dân không ai không biết, không ai không hiểu! Hơn nữa hắn còn cố ý nhắm vào những vị quan thanh liêm chính trực. Hắn từng đưa vị quan nổi danh trong triều Chủ quản của Đại Lý Tự đi làm tri huyện ở một vùng biên ải! Lúc trước chuyện này từng gây nên một trận náo động lớn trong triều. Đáng tiếc cho dù như thế hoàng đế vẫn không hề có ý kiến gì.“Dân nữ Trang Thư Lan tham kiến Tư Đồ đại nhân.”Trang Thư Lan chậm rãi thi lễ, đồng thời cũng cảm thấy kỳ quái, hôm nay vị Tư Đồ đại nhân này làm sao lại “nổi hứng” chạy đến tướng phủ thế. Không phải nàng dùng từ không hợp mà là từ khi hắn vào triều làm quan cách đây sáu năm tới nay, chưa hề tới tướng phủ một lần. Mặc dù cha nàng không phải miệng lúc nào cũng khen ngợi vị quan có tài mới nổi này, nhưng cũng chưa bao giờ nói hắn có chỗ nào không phải. Cho dù hắn nhanh chóng có được quyền lực cùng địa vị sánh ngang với ông ta, nhưng khiến Thừa tướng đại nhân còn có thể miệng cười lấy lòng như thế quả thực không dễ dàng!“Trang nhị tiểu thư, mời ngồi!”Tư Đồ Minh Duệ cũng rất hào sảng, vừa thấy Trang Thư Lan quỳ gối thì lập tức mở miệng. Lần này Trang Thư Lan không nghe ra trong lời nói của hắn có ý trêu tức gì, đang định mở miệng cảm tạ thì Tư Đồ Minh Duệ lại nói.“Hình như Trang nhị tiểu thư khinh thường bản quan thì phải, cho nên không thèm liếc mắt nhìn bản quan lấy một cái, từ lúc vào tới cửa tới giờ đều chưa hạ mắt chiếu cố!”Trang Thư Lan lập tức thu hồi câu nói “Tư Đồ Minh Duệ rất hào sảng”. Tưởng rằng hắn không làm khó dễ người khác, ai ngờ trọng điểm lời nói lại ở câu sau.“Cúi đầu làm gì? Nhìn bên dưới kiếm được tiền à?”Lời quát của Trang Đức mang theo ý ghét bỏ.“Cầm kỳ thi họa không được, nấu nướng thêu thùa cũng không xong, ngay cả lễ nghi nhỏ như vậy cũng làm không được, tương lai còn dám vào triều diện thánh sao?”Nhìn! Nhìn! Nhưng không thể nhìn được nữa.“Cha, Lan nhi biết khả năng mình tới đâu, Lan nhi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ đạt được công danh”Trang Thư Lan ngẩng đầu, thần thái bình tĩnh hồi phục.“Dao tỷ tỷ có tài năng thiên phú, tương lai sáng lạn có thể thấy trước, sao cha không đề cho Dao tỷ tỷ đạt công danh trước? Mỗi ngày người đều căn dặn con như vậy nhưng con nào có tiến bộ được thêm đâu, người căn gì phải ngày nào cũng tức giận như vậy chứ?”Vừa nói xong Trang Thư Lan liền hối hận. Đây là lần đầu tiên nàng dám nói với Trang Đức như vậy.....chỉ sợ ở đây trừ Tư Đồ Minh Duệ ra thì bốn người còn lại đều chấn động! Nhưng hôm nay tâm trạng vốn không tốt, lại bị bọn họ mỗi người một câu chêm vào, cho dù là thánh nhân thì cũng phải tức giận, huống hồ nàng không phải là thánh nhân.“Người.....”Quả nhiên Trang Đức tức giận tới mức sắc mặt tím tái, hắn không ngờ từ trước tới giờ tiểu nữ nhi vẫn nhu nhược hôm nay lại dám cãi lời hắn. Nhìn sắc mặt Trang Đức xấu như vậy, Thư Lan vội vàng đỡ lời.“Cha, Lan nhi cũng không có ý mạo phạm người, chỉ là Lan nhi muốn nói ra những lời trong lòng thôi!”Ngay sau đó lại ngẩng đầu mắt nhìn thẳng Tư Đồ Minh Duệ, sắc mặt bình thản nói.“Cảm tạ Tư Đồ đại nhân” Những lời này chính là đáp lễ cho những lời vàng ngọc vừa rồi của hắn. Thực sự là không muốn mở miệng nói tí nào!Đáp lễ xong nàng lại cúi đầu ngồi xuống chiếc ghế bên tay trái của Tư Đồ Minh Duệ, tiếp tục mắt xem mũi, mũi nhìn tâm, coi như một người tàng hình. Mà lúc này tại đại sảnh, mỗi người một tâm sự, bầu không khí lại rơi vào trầm mặc.“Ha ha!”Tư Đồ Minh Duệ là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí. Hắn cười lớn, nói với Trang Đức.“Thừa tướng, nhị tiểu thư là ngọc cảnh vàng của người thật đúng là nhanh nhẹn nhanh miệng”“Ha ha!”Trang Đức cũng cười ha ha, chậm rãi nói.“Tư Đồ đại nhân chê cười rồi, lão phu quả là không biết cách dạy dỗ nữ nhi”“Làm sao có thể nói như vậy, nhị tiểu thư chân chất đáng yêu, qua một vài năm nữa nhất định là một nhân tài hiếm có!”“Đề đại nhân chê cười rồi! Lão phu còn kỳ vọng vào Dao nhi hơn.”Trang Đức ý cười híp mắt lắc đầu.“Tư Đồ đại nhân, khó khăn lắm ngài mới ghé thăm hân hạ một lần. Thật là vinh hạnh! Lão phu đã chuẩn bị trà thỏ nước ngọt, kính xin Tư Đồ đại nhân đừng ghét bỏ!”Trang Thư Lan nghe những lời nói khách sáo này, khóe miệng không nhịn được cười, đồng thời cũng nghĩ lại màn kịch vừa rồi, chẳng lẽ Trang Đức răn dạy nàng trước mặt người ngoài không sợ mất thể diện của chính ông ta hay sao? Nên nhớ cha nàng là một người sĩ diện, rất coi trọng mặt mũi!“Thừa tướng đã nhọc công tính toán tâm tư của Tư Đồ này rồi”Tư Đồ Minh Duệ đứng lên cũng không có cúi chào.“Bản quan còn có công sự chưa xử lý hoàn tất, xin cáo từ trước”“Công sự quan trọng hơn, vậy lão phu cũng không dám lưu Tư Đồ đại nhân lại”Trang Đức đứng dậy cười nói, đồng thời đại phu nhân, nhị thập phu nhân Trang Thư Dao, Trang Thư Lan cũng đứng lên. Tư Đồ Minh Duệ không nói gì thêm chỉ gật đầu, lập tức xoay người đi về phía cửa, có điều lúc đi qua nàng thì miệng chứa đựng ý cười nhạt. Hắn nhìn nàng một cái đầy ẩn ý sâu xa, chỉ tiếc Trang Thư Lan đang chìm đắm trong suy nghĩ về nguyên nhân cùng mục đích vở kịch kia nên không hề phát giác.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Phong ba ngày trưởng thành (1)

Ngày mười hai tháng chín là ngày Trang Thư Lan trưởng thành tính theo phong tục tập quán ở nơi đây, sau lễ trưởng thành nữ có thể tham gia khoa cử,

cũng có thể lập gia đình. Mới sáng sớm Trang Thù Lan đã bị mười chín vị phu nhân gọi dậy, bắt nàng phải thay một bộ xiêm y màu hồng phấn, trang điểm thật kỹ, điểm phấn tô son vẽ lông mày, lại phải cài rất nhiều đồ trang sức. Sau một hồi giằng co, bữa sáng còn chưa kịp ăn đã bị đẩy ra cửa đi thẳng tới đại sảnh. Đại sảnh đã được bố trí cẩn thận từ sớm, nhưng Trang Thù Lan cũng không phải được đưa tới đó mà ở một phòng phía đông của đại sảnh, cách có một bức rèm che. Bên ngoài rèm che, đại sảnh đã chật kín người. Nàng híp mắt nhìn vừa thấy tất cả người tới đây hôm nay đều trong họ hàng Trang gia. Đáng tiếc trong đám người này Trang Thù Lan cũng chỉ biết được vài người, trừ bỏ vợ chồng vị trưởng tộc hàng năm vẫn tới lễ bái, còn lại tất cả đều là lần đầu tiên nhìn thấy. Trang Đức và đại phu nhân ngồi ngay ngắn trong cao đường, khí sắc long trọng trang nghiêm, bên cạnh họ là chỗ ngồi của vị phu nhân trưởng tộc cả người mặc lễ phục, trầm cài mặt phấn. Hiện nhiên vị này hôm nay chính là chính tân – người chủ trì lễ trưởng thành cho nàng. “Nhị muội, những gì được dặn khi hành lễ muội đã nhớ hết chưa?” Trang Thù Dao không yên tâm hỏi một câu. “Tuy rằng hôm nay đều không phải người ngoài, nhưng cũng không thể để mất hình tượng khiến những người trong dòng tộc chê cười được.” “Tỷ nói lần này là lần thứ hai rồi đấy, muội đã nhớ kỹ rồi!” Trang Thù Lan gật đầu, lại giương mắt nhìn người bên ngoài một cái, quay đầu hỏi Trang Thù Dao. “Tỷ, khi nào thì bắt đầu? Có giống như ngày làm lễ trưởng thành cho tỷ không, cả ngày đều bận rộn! Muội còn chưa ăn sáng, bụng đói quá!” “Aizzz... biết trước như thế này thì nàng đã dậy sớm một chút để tranh thủ lấy hai cái bánh bỏ vào bụng rồi.” “Yên tâm đi! Hôm nay cũng không phức tạp bằng so với ngày làm lễ trưởng thành của ta đâu!” Trang Thù Dao vừa nói vừa đưa ra hai cái bánh kem. “Nhanh ăn đi, người chủ trì sắp bắt đầu làm lễ rồi!” Hai năm trước cũng là ngày Trang Thù Dao làm lễ trưởng thành, nhưng là do vị quý phi nương nương được sủng ái nhất của hoàng thượng chủ trì, ngày hôm đó thật xa hoa tới cực hạn. Ngày trưởng thành của nàng đương nhiên nghi thức không thể so sánh cùng với Trang Thù Dao rồi! Đối với thái độ đối xử phân biệt như vậy trong tương phủ, nàng cũng không có ý kiến gì. Tiếng tăm của Trang Thù Dao đã nổi tiếng kinh thành trước cả lễ trưởng thành rồi, ngay cả đương kim hoàng thượng cũng đã biết đến cho nên nghi thức long trọng như vậy không có gì là khó hiểu! Đồng thời Trang Thù Lan cảm thấy mình thật may mắn vì hoàn toàn không có danh tiếng gì hết, nếu không phải chuẩn bị những nghi thức rườm rà phức tạp chắc nàng chết ngạt mất! Nhận lấy bánh nàng giương mắt cười như một đứa bé. “Cảm ơn tỷ tỷ!” Trang Thù Dao tâm tình bất định với nàng cũng không phải ngày một ngày hai, khi nào tâm trạng tốt thì coi nàng thân thiết như muội muội, tâm trạng không tốt thì châm chọc khiêu khích coi nàng như một nơi chút giận, xả stress. “Ừ” Trang Thù Dao rộng rãi nhận lấy lòng biết ơn của nàng, cũng không nói gì thêm, lại liếc mắt nhìn đám thân hữu bên ngoài rèm, khoe miệng theo đó nhẹ nhàng giơ lên cho thấy giờ phút này tâm trạng của nàng đang rất tốt. Trang Thù Lan cũng không khách khí cắn một miếng bánh, lại nhớ tới cha nàng từng nói sau khi nghi thức kết thúc sẽ tuyên bố một việc quan trọng, nhưng không biết là việc gì? Việc gì lại khiến ông ấy chọn đúng thời điểm đó để tuyên bố, chẳng lẽ là việc liên quan tới nàng? “Tỷ tỷ...” Nuốt một miếng bánh xuống, Trang Thù Lan nhẹ nhàng hỏi Trang Thù Dao, có lẽ tỷ tỷ nàng biết. “Cha nói có việc quan trọng muốn tuyên bố, tỷ có biết đó là chuyện gì không?” “À! Chuyện này ta cũng không rõ lắm, nhưng muội sẽ biết ngay thôi, kiên nhẫn chờ một chút đi!” Trang Thù Dao từ chối nhưng trong mắt nàng lại hiện ra hưng phấn, còn lại không cần nói cũng biết. “Được rồi!” Lại cắn một miếng bánh, Thù Lan mồm miệng nhồm nhoàm gật đầu, cái chính là miếng bánh trong miệng có vẻ như khó mà nuốt trôi được. Đúng lúc này, trong sảnh lại có tiếng hô to. “Xin mời người nhận lễ vào bần!” Vội vàng vớt miếng bánh cho nha hoàn, sửa sang lại quần áo, thuận tiện lau tay luôn, nàng không hề e dè nhắc mình lên. Trang Thù Dao hơi ghét bỏ liếc nhìn nàng một cái mang ý “Trì ra phù không hơn tương” (đại ý là không ưa), không nói một lời tiến vào đại sảnh cùng Trang Thù Lan bắt đầu buổi lễ. Hành lễ ở cao đường, sau đó hành lễ với chính tân, rồi hành lễ với những người trong gia tộc. Sau khi hoàn thành lễ bái, người chủ xướng hô. “Lễ trưởng thành bắt đầu, mời chính tân khấn!” Theo sát phía sau, chính tân đứng dậy bắt đầu một màn diễn thuyết. Nhưng lúc này nàng không có tâm trạng để nghe vị chính tân này nói cái gì, chỉ ngơ ngác quỳ trên chiếu để tỷ tỷ chải đầu cho nàng. Thời gian chải đầu rõ lâu nhưng cũng vừa vặn với lời khấn vãi của chính tân. Trang Thù Dao chải đầu búi tóc xong thì cũng là lúc chính tân khấn xong. Nhất định là bà ấy đã chủ trì rất nhiều lễ trưởng thành rồi! Người chủ xướng lại hô: “Lễ thêm kê bắt đầu, mời chính tân khấn.” Lúc này, chính tân cũng đi tới quỳ xuống trước mặt Trang Thù Lan, nha hoàn phụng mệnh mang la khăn và phát kê (là một loại trầm cài tóc khi thiếu nữ tới tuổi trưởng thành được mang), trầm gài tóc, cũng quỳ ở bên cạnh. Chính tân cầm lấy một cây phát kê thẳng tắp cài vào bên trái đầu Trang Thù Lan, trong miệng dặn dò. “Cây phát kê đầu tiên, cát thời tiết và thời vụ ngày, thủy gia nguyên phúc, vớt bỏ âu chí, mong người thành đức, thọ khảo to hồng, lấy giới cánh phúc” (ý nói người thiếu nữ có thể trưởng thành lập gia đình). Lấy thêm một cây trầm cài tóc cài ở bên phải. “Nhị trầm cài tóc, cát thời tiết và thời vụ thần, nãi thân người phúc. Sức lấy uy nghi, thực cần nhĩ đức. Lông mày thọ vạn năm vĩnh chịu hồ phúc” (ý nói có thể sống lâu, làm tốt trách nhiệm một người phụ nữ trong gia đình). Cuối cùng cầm lấy cái trầm cài đầu, cái trầm cài đầu là một khối khoáng ngọc màu lam có gắn những hạt châu nhỏ, chính tân nhắm ngay búi tóc giữa đầu nàng cầm thẳng xuống. “Tam thêm sai quan, lấy tuổi chi cát, lấy nguyệt chi lệnh, tam gác phúc, bảo vệ vĩnh mạng lấy chung quyết đức, chịu thiên chi khánh” (mong nàng sống khỏe mạnh không chịu đau khổ bệnh tật). Có thể là chính tân lớn tuổi hoa mắt nên tay chân không cẩn thận, cầm cái trầm cuối cùng thì tay run run, kết quả là vạch trên da đầu nàng một cái đau điếng, khiến nàng cắn răng chịu đựng, mồ hôi lạnh vã ra trán! Cùng với nha hoàn, Trang Thù Dao nâng nàng dậy, rút khăn lụa đưa cho Trang Thù Lan, nàng nhanh chóng nhận lấy lau mồ hôi lạnh, tức giận nhìn về mặt đằng ra vô tội của người phía sau, sau đó yêu cầu người chủ xướng cho phép về phòng đổi lễ phục. Đổi lễ phục xong, lại đi ra mời rượu chính tân, cao đường, sau đó tam bái rồi lại bái tạ khách khứa. Sau khi toàn bộ lễ nghi hoàn tất cũng đã tới buổi trưa. Lễ nghi kết thúc theo như lễ thường là uống rượu ăn cơm. Vừa mới ngồi xuống, đã sớm đói bụng nên Trang Thù Lan ăn như hổ đói, không hề giữ phong phạm thực nữ một chút nào, đồng thời cũng phải chú ý xem thừa tướng đại nhân đang bụng chén rượu đứng lên sắp sửa phát biểu cái gì. “..... Lão phu làm quan trong triều đã ba mươi năm.” Mỗi lần mở tiệc chiều dài ông ấy đều giăng lại bài này! Trang Thù Lan vội nuốt xuống miếng gà chân gà vùi, gạt gạt đầu, người không biết sự tình thì chỉ nghĩ nàng đang nhắm nháp đồ ăn ngon. “..... Hôm nay là ngày tiểu nữ trưởng thành, cho nên lão phu quyết định cho hai nữ nhi đều tham gia thí hương năm nay, lấy quang tông nhắm diệu thủ, đền đáp triều đình.” “Phụ...” Vốn là đang nuốt cơm, nghe những lời này xong Trang Thù Lan phun thẳng những thứ trong miệng ra! Nhưng hoàn hảo làm sao, nàng ngồi ở một nơi thật thích hợp, trừ bỏ mười chín vị phu nhân trong tương phủ cùng hai mươi vị phu nhân khác trong dòng tộc đang cười sặc sụa hành động vớ vẩn của nàng, căn bản những người khác đều không hề chú ý tới Tứ Nhi đứng một bên hầu hạ thấy vậy nhanh chóng mang tới một chén nước. Nhận lấy chén nước, nàng chậm rãi uống, trong lòng lại một phen náo động. “..... Dao nhi, Lan Nhi, lại đây!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Phong ba ngày trưởng thành (2)

Nghe thấy cha gọi, Trang Thù Lan đặt chén trà xuống, ngoan ngoãn như thuận đi đến đứng bên cạnh Trang Đức cùng với Trang Thù Dao.

Trang Đức nhìn hai nữ nhi của mình. Đại nữ nhi bất luận tư sắc hay tài năng đều hơn người, không cần nói nhiều đều rất hiểu chuyện, càng nhìn lại càng

cảm thấy vừa lòng. Về mặt Trang Đức ôn hoà cười híp mắt nhìn Trang Thư Dao.

“Dao nhi, với tài trí của con muốn đậu Trạng nguyên thật dễ dàng như lấy đồ trong túi vậy. Hai năm qua cha không cho con tham gia khoa cử thực ra thầm muốn con có thể trưởng thành hơn, hiểu được những mối quan hệ trong chốn quan trường, đến lúc con làm quan thì sẽ không ngỡ ngàng, có thể hoà hợp với các quan lại khác một chút!”

“Dao nhi cảm ơn cha đã cẩn thận chỉ bảo, nhất định con sẽ không làm cha thất vọng.”

Trang Thư Dao phúc lễ. Bộ dạng cung kính, nhu thuận trả lời nhưng hiển nhiên không thể giấu nổi vẻ kiêu ngạo trong giọng nói.

Trang Đức nói xong với đại nữ nhi, lại nhìn sang tiểu nữ nhi. Tuy rằng tiểu nữ nhi này mới tới tuổi cập kê, chưa trưởng thành nhưng bề ngoài như vậy thì tương lai nhất định không thua kém đại nữ nhi, thậm chí còn có phần nhỉnh hơn một chút, có điều tài năng thì thực sự kém. Haizz, đều là cùng cha mẹ sinh ra nhưng tại sao lại khác biệt như vậy.

“Lan nhi, năm nay con cũng đi thi thử xem, thi được thì tốt, không thi được cũng không sao cả, trong phủ còn có một trường học để cho con học đến nơi đến chốn. Cha cũng không trông mong việc con có thể vào triều làm quan. Sau khi thi xong, về nhà hãy theo các di nương học tập nữ công gia chánh, cha nhất định sẽ tìm một gia đình có quyền thế để gả con!”

Thì ra ý đồ của cha nàng là như vậy! Dù sao tất cả những nữ tử ở kinh thành nếu được đi học thì nhất định sẽ tham gia khoa cử, đỗ cũng được không đỗ cũng chẳng sao. Nếu thi đỗ thì sẽ làm một vị nữ quan hữu danh vô thực, vài năm sau đó cũng về nhà kết hôn sinh con. Nhưng kỳ vọng của Trang Đức với Trang Thư Dao không chỉ làm một nữ quan bình thường mà phải là một vị quan lớn có quyền có thế trong triều. Cha nàng bỏ ra nhiều công sức, tạo chút áp lực với tỷ tỷ nàng, tất cả chỉ vì mong muốn Trang Thư Dao sẽ kế nhiệm chức vụ thừa tướng. Cho nên hai năm qua cha nàng đều mang theo tỷ tỷ đi gặp hầu hết các vị quan viên lớn nhỏ trong triều.

Nhưng có lẽ đây chỉ là dụng ý thứ nhất, cha nàng còn có dụng ý khác, chính là để che giấu một nữ nhi vô dụng là nàng. Nữ nhi của thừa tướng đại nhân tham gia khoa cử, nếu không mang được chút thành quả nào trở về thì mặt mũi của Tướng phủ biết để vào đâu?

Vì vậy đồng thời để hai nữ nhi cùng đi, để tài năng của đại nữ nhi được mọi người chú ý tới mà tiểu nữ nhi thì rớt sẽ giống như người qua đường, nhanh chóng bị quên lãng.

Trang Thư Lan hơi cúi đầu, mím môi mỉm cười thông cảm cho cái dụng ý *khô tâm* của Trang Đức đã lo lắng cho vận mệnh tương lai của nàng. Nếu quả thật như sắp xếp của ông ấy, như vậy nhất định không quá một năm sau nàng sẽ bị gả đi! Nhưng nàng mới mười lăm tuổi, cho dù một năm sau kết hôn cũng chỉ mới mười sáu tuổi! Những ngày thanh xuân vui vẻ còn chưa hưởng thụ hết đã phải gả cho một nam nhân mới gặp mặt vài lần không hiểu rõ tính tình ra sao, sau đó sinh con dưỡng cái, còn phải chấp nhận nam nhân ba vợ bốn thê thiếp, từ một thiếu nữ tràn đầy sức sống biến thành một thiếu phụ luống tuổi có chồng mà cũng như không.haizzzz.

Nghĩ đi nghĩ lại, toàn thân Trang Thư Lan lạnh run lên. Cuộc sống như thế thật quá kinh khủng! Nàng là một nữ nhân thế kỷ hai mươi mốt, nếu cứ thỏa hiệp như vậy có phải rất có lỗi với hai mươi năm đèn sách rồi hay không? Không thể để như vậy được, tuy rằng nàng hơi lười một chút nhưng cũng chưa tới mức bị người ta đong gói bán đi, lại chưa lười đến mức cảm lạnh để yên không nói một lời nào.

“Vài ngày trước cha đã báo danh hai tỷ muội lên trên rồi. Năm nay là do Tư Đồ đại nhân làm chủ khảo. Tư Đồ đại nhân là một người tính tình khó đoán, có thể trúng cử hay không đều do phúc phận của hai con.”

Câu cuối cùng hiển nhiên là nhìn để nói Trang Thư Dao rồi.

“Cha!”

Trang Thư Lan nhanh chóng nhận ra ý trong lời nói của Trang Đức ...ngẩng đầu lên lại hơi thông xuống trông mắt, khuôn mặt trẻ con phát ra lời nói nhẹ như gió.

“Thật ra muốn đậu Trạng nguyên cũng không phải là chuyện không thể thực hiện được. Nếu như cha đáp ứng Lan nhi một điều kiện, Lan nhi nhất định cố gắng hết sức đi thi, sẽ không để cha thất vọng!”

Trang Đức sững sốt, hôm nay tiểu nữ nhi của ông có phải bị làm sao không? Tự nhiên dám nói trúng cử không phải là chuyện khó thực hiện! Nên nhớ rằng nữ tử tham gia khoa cử hàng năm đều có, nhưng đậu Trạng nguyên không phải là chuyện dễ. Trạng nguyên của Đại đồng hoàng triều chỉ có nam một người, nữ một người, có điều nữ trạng nguyên không phải năm nào cũng có. Huống chi với tài trí của nàng muốn lấy một chức quan nho nhỏ trong triều cũng là điều si tâm vọng tưởng!

Trang Thư Dao cũng đồng ý với suy nghĩ của cha, nhìn người bên cạnh không hề biết trời cao đất dày như thế nào, không nhìn được vẻ giễu cợt.

“Muội muội mạnh miệng thì cũng không thể nói lung tung trước mặt toàn bộ dòng tộc ở đây!”

Khả năng của nàng mọi người ở đây còn không biết sao? Trước mặt nhiều người mà dám phát ngôn những lời như thế, không sợ mất mặt ư?

“Cha không dám thử sao? Có lẽ vận may của con không chỉ dừng lại ở vị trí Trạng nguyên đâu!”

Trang Thư Lan không để ý tới Trang Thư Dao, mắt cũng không nhìn lên tiếp tục công kích cha nàng.

“Chẳng lẽ cha không nghĩ nếu một nhà mà có hai người đỗ đạt, chẳng phải càng làm cho danh tiếng phủ thừa tướng vang xa sao? Nếu con cũng có thể làm một chức quan trong triều, cha căn bản không phải càng được lợi hay sao?”

Đương nhiên nàng hiểu rõ tình hình trong triều hiện nay. Trong Đại đồng hoàng triều lúc này tồn tại đồng thời ba thế lực, một là Tư Đồ Minh Duệ, một thế lực khác là Đông cung thái tử, thế lực còn lại tất nhiên là vị thừa tướng đại nhân. Ba thế lực này kiềm chế lẫn nhau, tranh quyền đoạt lợi vừa công khai vừa bí mật.

Nhiều năm đứng trên quan trường, Trang Đức vừa nghe những lời này của nàng lập tức cảm thấy tiểu nữ nhi vẫn không được xem trọng hình như không hề đơn giản như biểu hiện bên ngoài của nàng. Ánh mắt Trang Đức lướt qua trên người nàng cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt. Sắc mặt thật bình tĩnh, giống như là đang bàn xem hôm nay thời tiết có đẹp hay không vậy. Đôi mắt hạ xuống không biết ánh mắt của nàng dừng lại ở nơi nào. Mà cũng tại thời điểm này đột nhiên Trang Đức hiểu được mỗi lần răn dạy nàng hoặc nói với nàng cái gì thì con người nàng đều cúi xuống! Vốn tưởng nàng sợ cho nên không dám giương mắt, nhưng từ hôm nay nhìn trông mắt ấy của nàng chỉ sợ không phải bởi vì sợ mà là đang ẩn giấu một cảm xúc khác.

“Con muốn ta đáp ứng chuyện gì?”

Trong triều đình, những người dám cùng đàm phán với hần chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, không ngờ hôm nay trong phủ còn có một người dám ra điều kiện để thương lượng! Nghĩ đến đây Trang Đức lấy lại tinh thần, đối đáp với Trang Thư Lan bằng giọng điệu trên quan trường

“Cũng không phải chuyện gì to tát cả!”

Trang Thư Lan định đáp trả nhưng lại cảm thấy vô cùng lo lắng.

“Chỉ muốn cha đáp ứng Lan nhi một chuyện, đó là quyết không can thiệp vào chuyện chung thân đại sự của Lan nhi, cũng không thể bức bách Lan nhi thành thân lập gia đình!”

Âm thanh nhẹ nhàng phát ra. Trang Thư Lan nói ra câu kia “trúng Trang nguyên cũng không phải chuyện không thể thực hiện” đã khiến vài người bàn tán! Mà câu nói tiếp theo của nàng giống như một trái bom nổ tung ngay lập tức. Mọi người trong gia tộc đều cúi đầu ghé tai bàn luận.

“Từ xưa tới nay việc hôn nhân đại sự đều do cha mẹ định đoạt, đâu tới phiên nữ nhi tự mình làm chủ?”

Giọng nói của mỗi người trong gia tộc không lớn cũng không nhỏ, nhưng vừa đủ để lọt vào tai Trang Thư Lan.

“Cho dù nữ tử có thể thi khoa cử nhưng cũng không thể làm càn như thế được!”

Thư Lan không động dậy gì cả, thấy Trang Đức không nói đành phải thêm dầu vào lửa một chút.

“Lan nhi có thể dùng thanh danh của mẫu thân đã mất ra thế, nếu cha đáp ứng điều kiện của con, nhất định kỳ thi hương năm nay, Lan nhi đem chức Trang nguyên trở về. Nếu như không thể đậu Trang nguyên thì sẽ mặc cho cha xử trí, cho dù bắt Lan nhi đi làm tiểu thiếp thứ ba mươi mốt của người khác con cũng chấp nhận!”

Ở trong phủ thừa tướng có một điều cấm kỵ chính là không thể nói đến vị mẫu thân đã mất của nàng. Tuy rằng nàng không biết và cũng không muốn biết nguyên nhân nhưng nàng hiểu rõ nên dùng tới những lời cấm kỵ khi cần thiết.

Lời thề vừa nói ra làm cho những người trong tộc chấn động một phen. Mọi người đều biết Trang Đức cha nàng có cả thầy hai mươi thê thiếp nhưng trong lời thề của nàng nói tới ba mươi mốt tiểu thiếp, không biết có phải nàng cố ý hay là vô tình châm chọc. Mọi người đều hướng sự chú ý tới cha nàng về mặt vốn quan chính nhưng lúc này lại biến sắc mấy lần cuối cùng nghiêm mặt lạnh lùng ném ra một câu.

“Được! Ta đáp ứng điều kiện của con! Tốt nhất con nói được thì phải làm được, bằng không lúc đó đừng trách ta độc ác! Hừ!”

Nói xong phẩy tay áo bỏ đi để mặc vẻ mặt ngạc nhiên của mọi người trong sảnh.

Đại phu nhân ngạc nhiên thấy Trang Đức rời đi, nhưng rất nhanh khôi phục lại phong thái của một nữ chủ nhân ứng hữu trấn định, cười nói mời những người trong sảnh tiếp tục ăn uống. Nhìn đại phu nhân thân thiện, không khí tê ngắt lại được khôi phục nhưng chủ đề đàm luận của những người ở đây bắt đầu thay đổi, tất cả đều xoay quanh việc Trang Đức thương lượng với trang thư lan, hơn nữa Trang Thư Dao cũng bị lôi vào trong đó.

Trang Thư Lan được Trang Đức hứa hẹn trước mặt nhiều người như vậy thì mỉm cười căn nhắc, trận này coi như nàng thắng. Ha ha! Nàng cũng không muốn ở chỗ này để mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ. Nàng không phải là Hầu Tử (Tôn Ngô Không), tại sao phải diễn trò vui cho người khác chứ?

Chẳng qua nàng mới đi ra khỏi nơi thị phi này vài bước đã bị người nào đó gọi lại.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thanh danh

“Nhị muội!” Không cần nghĩ nhiều Trang Thư Lan cũng biết người đó là tỷ tỷ tốt của nàng – Trang Thư Dao. “Không biết đại tỷ có điều gì chỉ giáo?” Trang Thư Lan dừng bước xoay người lại, hơi bất đắc dĩ hỏi. Tuy rằng đã sớm nghĩ tới hành động ngày hôm nay nhất định sẽ rước họa vào thân, nhưng không ngờ đã có người tìm đến nhanh như vậy rồi. “Lúc này nhị muội nói vậy, hình như đã có thể nắm chắc đứng đầu khoa cử năm nay rồi thì phải?” Trang Thư Dao cũng không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề, ép hỏi. Haizz! Nàng ta đuổi tới nhất định là vì chuyện này. “Làm sao có thể được! Trình độ của muội như thế nào đại tỷ còn không biết sao? Nhưng lời thì cũng đã nói ra rồi, muội chỉ có thể cầu nguyện cuộc thi lần này có vận may thật tốt, không ngờ trúng được Trạng nguyên là chuyện vô cùng khó khăn.” Trang Thư Lan cười vói về cực kỳ vô tội. Có vẻ như Trang Thư Dao không có lời nào để nói với vị muội muội này, nếu như nàng ta không mười phần nắm chắc, vậy những lời lúc này là có ý gì? Nói luôn là nàng không biết tự lượng sức mình đi, vừa rồi còn thừa nhận sự bất tài của mình. Nghĩa là sao? Chẳng lẽ muốn làm như vậy để cha có thể chú ý tới à? Sắc mặt Trang Thư Dao thay đổi khiến nàng tự hỏi có phải Trang Đức đã giáo dục thất bại rồi không? Khả năng ứng biến của Trang Thư Dao vẫn chưa nhanh nhạy gì cả! Chẳng lẽ nàng ta không biết gặp trường hợp đặc biệt thì phải giấu cảm xúc bản thân sao? A! Hay là nàng cho rằng nhị muội này căn bản không phải mối nguy gì cho nên mới buông lỏng như thế? “Tỷ tỷ không tin muội ư?” Trang Thư Lan cười vói về mặt thoải mái. “Ha ha, đại tỷ! Thực ra vừa rồi muội còn nghĩ tới việc tỷ có thể giúp đỡ muội lúc thi được không? Nếu được chắc muội cũng không đến mức đứng cuối cùng trong kỳ thi này đâu! Có điều với tính cách chính trực nghiêm cẩn của tỷ tỷ nhất định sẽ không đồng ý rồi! Cho nên muội đang tính về phòng xem lại mấy cuốn sách, có lẽ sẽ lĩnh hội được một chút kiến thức.” Nói tới câu sau Trang Thư Lan làm bộ mặt suy nghĩ sâu xa, hơn nữa chân cũng bắt đầu bước đi, trước đó không quên chào Trang Thư Dao một tiếng. “Tỷ tỷ, muội xin phép trở về phòng trước!” Trang Thư Dao vô cùng kinh ngạc nhìn vị nhị muội của mình nhanh chóng khuất khỏi tầm mắt, đầu tiên là vẻ mặt hèn mọn, tiếp theo là do dự rồi thoải mái, sau đó mới chậm rãi quay trở lại bữa tiệc đón tiếp quan khách thay cha nàng. Kinh thành là địa phương náo nhiệt nhất nước, nó là trung tâm chính trị, trung tâm kinh tế cũng là nơi thị phi hỗn loạn nhất! Vì sao nói như vậy? Thử nghĩ mà xem, tại kinh thành vốn ngư long hỗn tạp, từ đế vương cho tới ăn mày đều tụ tập một chỗ, tưởng tượng xem mỗi ngày sẽ có bao nhiêu chuyện xảy ra. Chỉ cần tới nay thì sang ngày mai chuyện kia nhất định sẽ được truyền miệng khắp nơi từ người già cho tới trẻ nhỏ, khắp các ngõ ngách đầu đầu cũng nghe người ta nghị luận bàn tán. Cho nên như chuyện Trang Thư Lan chỉ là một nhân vật bình thường sống an phận trong tương phủ nay tới đâu cũng được nghe nhắc tới. Có một ngày Tứ Nhi bị kích động chạy từ ngoài về gặp nàng, hai mắt loé sáng nói to. “Tiểu thư, rốt cuộc người đã nổi danh rồi! Hiện giờ tất cả các trà lầu phố lớn phố nhỏ đều đàm luận về người đấy!” “.....” Trang Thư Lan không nói gì lại nhàn nhai cắn hạt dưa, xem ra tin tức này kích thích không nhỏ tới Tứ Nhi! Tứ Nhi không để ý tới Trang Thư Lan đang hăng hái cắn hạt dưa, không phải Tứ Nhi không hiểu quy củ, cũng không phải nàng không tôn trọng Trang Thư Lan mà là mỗi lần Tứ Nhi nói chuyện từ bên ngoài nghe được, dù có là chuyện động trời đi chăng nữa thì nàng đều làm vẻ mặt bình thản không quan tâm. Theo thói quen Tứ Nhi bưng đĩa điểm tâm ngồi xuống bên cạnh Trang Thư Lan, cứ tiếp tục mở miệng thành lệ. “Cách cửa sau không xa, những tên ăn mày cũng tụm lại một chỗ bàn luận về người đó nha!” Nói tới đây, Tứ Nhi thông minh liếc nhìn Trang Thư Lan một cái, nếu như lúc trước nàng sẽ nói một mạch tất cả những tin đồn thú vị bên ngoài kia cho tiểu thư nghe, nhưng hôm nay nhan vật trong tin đồn lại chính là tiểu thư nhà nàng, đương nhiên phải nhìn sắc mặt tiểu thư để nói chuyện. Nhưng tiểu thư nàng cũng quá bình tĩnh, vẫn lãnh đạm tiếp tục cắn hạt dưa, thỉnh thoảng uống một ngụm trà giải khát. Trang Thư Lan chờ Tứ Nhi nói tiếp nhưng tới một lúc sau vẫn thấy Tứ Nhi không nói gì, lại còn chăm chăm nhìn nàng không chớp mắt. “Sao không nói tiếp?” Thuận tiện đưa đĩa hạt dưa tới trước mặt Tứ Nhi, ý bảo nàng có thể vừa ăn vừa nói. “Tiểu thư, người nghe xong tin này phải cam đoan với nô tỳ là không được tức giận thì nô tỳ mới dám nói.” Tứ Nhi nuốt nước miếng, bởi vì tin đồn thú vị kia là người khác nói ra để trêu đùa.... nhưng nếu như tiểu thư nàng nghe được nhất định sẽ rất đau lòng. “Người theo ta bao lâu đã thấy ta tức giận lần nào chưa?” Ngay cả mặt Trang Thư Lan cũng lười, nhắm lại như đang ngủ. Đứng là Tứ Nhi chưa bao giờ thấy tiểu thư nàng tức giận cả! Tứ Nhi ngẫm tức nhớ lại trong đầu. Vào phủ đi theo tiểu thư nửa năm rồi, mỗi ngày tiểu thư như thế nào nàng đều biết. Bất luận bị chửi mắng hay bị người ta châm chọc thì vẻ mặt của tiểu thư đều bình thản coi như không có chính kiến, để mặc người ta muốn làm thế nào thì làm. Sau khi nhớ lại, Tứ Nhi nhìn Trang Thư Lan, bởi vậy giọng điệu cũng đầy căm phẫn. “Tiểu thư không biết chứ, có bà tám nào đó nói lung tung, nói cái gì là tiểu thư không biết tự lượng sức mình, quạ đen còn muốn nhảy lên đầu càn làm phượng hoàng, dám nói ầu nói tả nói muốn thi đậu Trạng nguyên năm nay! Tiểu thư, người có thấy mấy bà ấy quá đáng không? Mấy bà ấy nói cho dù Trạng nguyên năm nay không phải đại tiểu thư thì cũng không tới lượt tiểu thư! Kinh thành này có bao nhiêu thiên kim tiểu thư của các gia đình quyền quý, quan lại, những nữ nhi của gia đình trung lưu không tính. Tìm đại một người thì tư sắc hay tài năng của các nàng đều hơn tiểu thư! Còn nói học vấn của người chẳng được bao nhiêu, chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt còn vọng tưởng làm Trạng nguyên, nhất định là mơ mộng hão huyền không biết trời cao đất rộng.” “Bọn họ chỉ nói như vậy thôi à?” Trang Thư Lan cắt ngang lời trần thuật của Tứ Nhi, chậm rãi hỏi. “Họ có nói tới điều kiện trao đổi và lời thề của ta không?” “Có ạ!” Tứ Nhi trả lời theo câu hỏi của nàng. “...” “Bọn họ nói tiểu thư không biết xấu hổ, bất hiếu, sự thất lễ nghĩa đều không có lại dám đặt điều kiện như vậy với phụ thân. Vừa mới làm lễ trưởng thành đã muốn tự đi tìm tình lang, còn không nghe theo sự sắp đặt hôn nhân đại sự của phụ thân, không coi phụ thân ra gì. Điều đáng giận nhất chính là mẫu thân đã chết hơn mười năm rồi mà còn không được yên ổn, còn dám làm mẫu thân ra làm lá chắn, đúng là chuyện một nữ nhi hiếu thuận biết làm! Cho nên lão gia mới bỏ đi không thèm nhìn mặt tiểu thư, bởi vì bị tiểu thư làm cho quá tức giận!” Một hơi nói tất cả những gì mình nghe được, trong lòng Tứ Nhi cũng rất bất an, lo tiểu thư nàng sẽ có hành động gì khác thường. Nếu như theo suy nghĩ của Tứ Nhi thì bất cứ người nào nghe những lời này xong cũng tức giận đập bàn đập ghế, miệng không ngừng mắng chửi đập phá đồ đạc để trút giận, đó chính là những hành động không bình thường! Nhưng Tứ Nhi thấy bộ dạng Trang Thư Lan trước mặt thì thở nhẹ ra, cũng sâu sắc hiểu được chủ tử nhà mình không bình thường. Bởi vì vẻ mặt Trang Thư Lan vẫn thanh thản nhắm mắt nghỉ ngơi, thậm chí hô hấp cũng đều đều. Tứ Nhi đột nhiên có cảm giác nàng nói lâu như vậy không khéo tiểu thư lại coi những lời nàng nói trở thành bài hát ru rồi! “Tiểu thư!” Tứ Nhi có chút không cam lòng gọi Trang Thư Lan sắp đi gặp Chu công kia. “Ừm” Trang Thư Lan miễn cưỡng đáp cho xong chuyện. “Người nghe xong những lời nô tỳ nói mà không tức giận tí nào ư?” “.....” Tứ Nhi thấy ánh mắt Trang Thư Lan trầm mặc cũng cảm thấy hơi hối hận vì câu hỏi vừa rồi, có lẽ trong lòng tiểu thư nàng cũng có chút tức giận chăng? “Haizz! Tứ Nhi!” Sau khi yên lặng một lúc lâu, giọng nói mỏng manh vang lên. “Nếu ta cho người biết ta không tức giận vậy khẳng định là nói dối. Việc này bất cứ ai gặp phải đương nhiên đều rất tức giận!” “Tiểu thư, vậy sao người có thể bình tĩnh như thế?” Tứ Nhi khó hiểu hỏi. “Vậy ta phải như thế nào?” Trang Thư Lan hỏi lại đồng thời không hề giữ ý ngập dài. “Ta à, là lười tức giận. Tức giận có gì hay nào? Hao tổn tinh thần mất chí khí! Để ý tới bọn họ làm gì, mặc kệ họ muốn nói gì cứ nói!” “Nhưng mà tiểu thư.... thanh danh của người đều sẽ mất hết!” “.....” Thanh danh cũng không thể kiếm được com ăn.” “Không có thì không có, mất hết thanh danh thì cũng không cần phải lập gia đình, xem kẻ nào mất nhắm mắt mở dám lấy một nữ nhân như nàng đây. Tứ Nhi đen mặt lại. Nàng thì lo lắng cho thanh danh của tiểu thư, vậy mà tiểu thư lại nói một câu thanh danh không thể kiếm được com ăn! Chẳng lẽ tiểu thư không biết với một nữ nhi thì thanh danh quan trọng như thế nào sao? “Tứ Nhi, người đi làm việc của người đi, ta ngủ một giấc đã, chờ ta ngủ dậy xong mới có sức lực đi đọc sách thi Trạng nguyên!” Co rụt lại nằm trên giường, dùng chân kéo chăn che kín cả người, Trang Thư Lan an ổn đi gặp Chu công đại nhân. Lại ngủ một giấc, đắp cái chăn.” Hành động như vậy của Trang Thư Lan càng khiến Tứ Nhi hết nói nổi. Mười ngày trước tiểu thư từng mạnh mẽ nói rằng mỗi ngày sẽ chỉ ngủ một lúc rồi sẽ đọc sách để thi Trạng nguyên, nhưng trên thực tế mỗi ngày đều ngủ thẳng tới giờ cơm chiều, sau khi cơm nước xong lại tiếp tục ngủ! Tứ Nhi không thể hiểu nổi tiểu thư của nàng sao có thể ngủ được nhiều như thế? Một ngày có hơn nửa thời gian chỉ dùng để ngủ, nếu nàng có thể dùng thời gian ngủ đó để học bài thì muốn đậu Trạng nguyên có lẽ cũng không phải là chuyện không thể thực hiện được!

Chương 17: Rời trường thi tới trà lâu (1)

Mùa đông năm nay tới sớm. Mới đầu đông mà tuyết đã rơi dày đặc, đúng lúc này Đại Đông Hoàng Triều lại tổ chức cuộc thi hương ba năm mới có một lần. Chỉ có điều một canh giờ trước khi kết thúc bài thi, tất cả thí sinh đều vui đầu lăm, riêng một người đã nộp bài ra khỏi trường thi từ sớm rồi. “Tiểu thư!” Tử Nhi thấy tiểu thư nhà mình ôm tay vờn vai đi ra từ cổng trường thi thì lập tức nghênh đón, khoác áo lông chim hoàng yến lên người Trang Thu Lan, đồng thời cảm thấy kì lạ hỏi. “Tiểu thư, sao người lại ra sớm thế? Chẳng phải còn một canh giờ nữa mới hết giờ sao? Người nhìn xung quanh xem, mọi người vẫn chưa có ai đi ra cả! Vậy người.....Người làm xong đề thi rồi sao?” Hai tay chà chà quần áo, Trang Thu Lan mới thấy ấm hơn một chút. Vì vậy chậm rãi trả lời câu hỏi của Tử Nhi, nhưng dù Tử Nhi hỏi bao nhiêu vấn đề nàng cũng chỉ trả lời một câu. “Trong trường thi lạnh quá, thật sự ta không có cách nào ngủ được một giấc nên đành phải đi ra tìm một trà lâu uống chút trà để người ấm lên một chút.” Vốn dĩ muốn uống rượu cho ấm người nhưng đáng tiếc thân thể này của Trang Thu Lan lại dị ứng với rượu, uống một chút đã không chịu nổi, điều này làm cho nàng thấy rất buồn bực. Bây giờ là mùa đông, thời tiết vốn rất lạnh, uống một chút rượu có thể làm ấm người nhưng nàng lại không thể! “Á.....” Những lời này cũng không thể giải thích nổi. Sao khi Tiểu thư nhà nàng vào trường thi thì đã bắt đầu ngủ cho đến khi lạnh quá không ngủ nổi nữa mới nộp bài thi rồi đi ra sao? Tử Nhi thấy Trang Thu Lan nhắc bước chân cũng không để ý tới thân phận hai người, đại tiểu thư và nha hoàn khinh thường nhìn nàng, cũng đành phải đi theo. “Tiểu thư muốn đi đâu?” “Trà lâu nào cơ?” “Trà lâu nào cách nơi này gần nhất thì tới đó!”.....Tiểu thư.....” Tử Nhi, cẩn thận một chút, nói nhiều hút nhiều gió lạnh buổi tối nhất định sẽ đau bụng đấy!” Thật sự là không cho người khác yên lặng một chút! Trang Thu Lan dừng bước, về mặt thành thật nhìn Tử Nhi. Bị ghét rồi! Tử Nhi nhìn Trang Thu Lan, về mặt u ám, trong đầu chỉ có một suy nghĩ như vậy. “Tiểu thư, nô tỳ chỉ là quan tâm tới người.....” “Về mặt oan ức, hai mắt nhắm lệ ướt át cộng thêm giọng nói run run của Tử Nhi khiến nàng cảm thấy hình như vừa rồi nàng đã làm một chuyện không thể tha thứ. “Ok!” Trang Thu Lan phát phát tay nhìn Tử Nhi dặt tay nàng “Đi thôi, lát nữa ngồi xuống thì người muốn nói gì cũng được.” Tử Nhi choáng váng trước động tác của Trang Thu Lan, đây là lần đầu tiên tiểu thư kéo tay nàng, cũng là lần đầu tiên tiểu thư thân thiết với nàng, động tác thật tự nhiên, không như trước kia là một người lãnh đạm từ chối thân thiết với người khác. “Tiểu thư, không được.....Không hợp với quy củ.....Người là chủ tử, nô tỳ chỉ là một hạ nhân thấp hèn.....nếu bị quản gia biết.....” Tử Nhi gạt nhanh tay Trang Thu Lan ra, áp ứng nói. Trang Thu Lan nhìn tay trống trơn, trong lúc lơ đãng nhíu chặt mày, thậm chí sắc mặt cũng khó coi trầm giọng nói. “Ừm” Bên trong tướng phủ phải có tôn ti trật tự, đây là điều thứ nhất trong gia quy. Xoay người đi về phía trước hai bước, nàng dừng lại cũng không quay đầu. “Nơi này rất lạnh” Gió đông thổi qua mặt như dao cắt. “Tiểu thư đợi nô tỳ một chút, nô tỳ lấy ô cho người.” Tử Nhi thấy tiểu thư phải đứng ngoài gió lạnh vì mình như vậy, vội vàng đi theo, mở cây dù trong tay lên “Bên ngoài tuyết cũng rơi rồi!” Trang Thu Lan không ngừng bước, Tử Nhi theo sát một bên lại tận lực che ô cho nàng. Đi được mấy bước Trang Thu Lan liền túm lấy ô làm cho Tử Nhi giật mình kinh ngạc, thấy tiểu thư thân nhiên mở miệng “Ta mệt rồi, lại đây giúp ta một chút!” “Dạ” Thu hồi về mặt kinh ngạc, hai tay Tử Nhi nâng cánh tay Trang Thu Lan. Nàng cũng không khách khí dựa nửa người vào người Tử Nhi, miễn cưỡng bước đi. Trong lúc lơ đãng chiếc ô chụp xuống hai thân ảnh..... Tuy rằng trời có tuyết rơi nhưng hôm nay trà lâu lại vô cùng náo nhiệt, không ít văn nhân mặc khách tụ tập một chỗ thảo luận đề thi đình năm nay sẽ có cái gì. Có điều giữa trà lâu náo nhiệt này có hai bàn là chú tâm uống trà – Trang Thu Lan chính là một trong hai bàn đó. Mở nắp một tách trà thơm, hơi nước lượn lờ thân nhiên chậm rãi tung bay. Cho dù vậy ánh mắt Trang Thu Lan cũng không thêm nhìn, lại giương mắt nhìn xuyên qua màn cửa ngắm những bông tuyết đầu mùa đông đang rơi xuống. “Tiểu thư muốn hỏi phủ sao?” Tử Nhi thấy ánh mắt tàn mạn của Trang Thu Lan, nếu như theo thói quen từ trước tới giờ nhất định tiểu thư đang muốn nghi ngại. “Không phải!” Thật ra nàng rất muốn trở lại chiếc giường ấm áp trong phòng mình, nhưng giờ này hỏi phủ chi e không ổn. Bây giờ người mà mọi người trong phủ ngóng đợi không phải nàng mà là tỷ tỷ. Nếu như nàng hỏi phủ trước tỷ tỷ, đầu tiên nghênh đón sẽ không phải là hỏi han ân cần mà là những ánh mắt đũa cọt! Tử Nhi cũng không làm phiền tâm tư Trang Thu Lan. Cho dù có suy nghĩ như thế nào cũng không thể biết trong đầu tiểu thư đang nghĩ gì. “Tiểu thư có nghe thấy không, bên kia có người nói đề thi năm nay rất khó, còn nửa canh giờ nữa là chấm dứt cuộc thi nhưng vẫn chưa thấy một ai đi ra!” “Ừm” “Bọn họ nói đợt thi hương năm trước chỉ còn nửa canh giờ nhưng đã có hơn một nửa số thí sinh ra rồi!” Tử Nhi cứ tiếp tục phát huy tài ăn nói thao thao bất tuyệt của mình. “Tiểu thư có thấy khó không? Nhưng người chỉ trong một canh giờ đã ra ngoài rồi mà!” Tử Nhi thật sự muốn biết có phải tiểu thư của nàng nộp giấy trắng hay không. “Hoàn hảo!” Trang Thu Lan nhẹ nhàng giọng môi lên. “Khó cũng được mà dễ cũng thế, đối với ta mà nói đều như nhau.” “Á!” Tử Nhi thất vọng, cho dù hỏi thế nào cũng không có được câu trả lời mình mong muốn! Nhưng theo như lời Trang Thu Lan nói, kết hợp với sở tác văn và hàng ngày của nàng, hơn nữa làm văn như thế nào nàng cũng không nói ra làm Tử Nhi có lý do tin tưởng tiểu thư nhà nàng không thể làm xong bài thi trong thời gian một canh giờ được. “Vậy còn, tiểu thư, nếu lão gia biết người nộp giấy trắng.....thì nhất định sẽ rất tức giận.....” “Không phải Tử Nhi nhiều chuyện mà là Trang Đức coi việc Trang Thu Lan nộp giấy trắng là điều sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời ông ta. Trang Thu Lan đặt tách trà trong tay lên bàn lần thứ hai, cười tươi nhìn về mặt lo lắng của Tử Nhi. “Tức giận thì tức giận chứ sao? Dù sao bình thường cha ta cũng không thiếu tức giận! Nếu cha ta có bị cao huyết áp, nhất thời không trụ được thì ta còn nghĩ nhất định là việc tốt!” Tiểu thư đang nói cái gì? Có người nào lại rủa cha mình chết không? Nếu để cho người trong tướng phủ nghe được hoặc là có người quen biết đi qua nghe thấy rồi nói lại với lão gia thì chỉ sợ tiểu thư không qua nổi kiếp nạn này! Chạy ra nhìn bốn phía xung quanh, xác định không có người quen biết thì Tử Nhi mới nhỏ giọng bên tai Trang Thu Lan. “Tiểu thư chớ nói lung tung, cẩn thận kéo họa từ trong miệng mà ra đó!” “Ừm! Ta biết rồi!” Trang Thu Lan gặt đầu bỏ một miếng bánh vào miệng, tỉnh tễ nhấm nháp. Tử Nhi yên tâm ngồi bên cạnh, thêm nước vào tách trà của Trang Thu Lan, dù sao nàng tới nơi này chỉ vì dùng nước ấm cho bớt lạnh thôi. Cùng lúc này lâu một trong tứ quán lại ồn ào vang lên. “Ta chỉ muốn hát duy trì kẻ sinh nhai, xin công tử đừng làm ta khó xử” Giọng nói yêu kiều mềm mại nghe thôi cũng đã đủ khiến người khác thương tâm. “Tiểu nữ nhi, ông cho người bồi rượu là để mắt tới người! Hơn nữa bồi rượu cũng không phải bồi không, bồi ông uống một chén rượu sẽ thưởng cho mười lạng bạc!” Giọng nói trêu tức đầy lỗ mãng đến từ gã nam nhân kia. “Ờ cái tay nhỏ bé của người mười lạng, hôn cái miệng nhỏ nhắn của người năm mươi lạng, thế nào? Đây chính là bằng giá ở Túy Xuân Uyển nha!” Cuộc đối thoại này làm cho nhóm văn nhân mặc khách đang bàn tán về đề thi ở lầu hai đều nhăn mặt nhíu mày, thậm chí không ít người đứng dậy đi xuống lầu một, muốn nhìn xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Tử Nhi cũng bị âm thanh này thu hút, máu nóng trong người bắt đầu sôi sục, cũng không kịp xin ý kiến Trang Thu Lan đã đứng dậy chạy đến chỗ náo nhiệt kia. Chỉ lát sau Tử Nhi liền tức giận quay lại báo cáo tình hình. “Tiểu thư, dưới lầu có một công tử rất quá đáng, nhìn thấy bộ dạng cô nương áo trắng kia xinh đẹp đáng yêu thì đùa giỡn người ta, còn lấy vài đồng tiền dơ bẩn của hắn ép buộc người ta nữa! Hừ, hắn nhìn cô nương kia ăn mặc đơn bạc, cho rằng nghèo khó liền ý thể ức hiếp người.....” “Tử Nhi” Trang Thu Lan thấy về mặt tức tối của nàng thì cười thành tiếng. “Tử Nhi, người bị đùa giỡn cũng không phải người, người bắt bình ở đây thì làm được gì? Thật đúng là ôm rom dâm bưng!” “Tiểu thư! Người không biết chứ cô nương kia thật đáng

thương, mỗi tím tái xanh cả mặt, nếu người thấy nhất định cũng sẽ tức giận bất bình thôi!” Mặc dù không hiểu ôm rom đậm bụng nghĩa là gì nhưng Tứ Nhi cũng đoán được tiểu thư đang nói nàng nhiều chuyện, thích xen vào việc của người khác. “Ha! Muốn ta nói sao, chính nàng ta không giữ quy tắc nên mới bị đùa giỡn” Trang Thư Lan bĩu môi không thèm để ý đến vẻ mặt khó hiểu của Tứ Nhi. “Đầu tiên, nữ tử kia mặc bộ y phục đó là muốn nói cho người khác biết ‘mau đến đùa giỡn đi!’” “A?” Tứ Nhi lại buồn bực không hiểu ý phục màu trắng còn có ý nghĩa như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Rời trường thi tới trà lâu (2)

“Ồ?” Tứ Nhi buồn bực không hiểu, bạch y lại có ý nghĩa như vậy sao? Trang Thư Lan nói tới chuyện này thì tâm trạng đặc biệt tốt, tiếp tục nhìn Tứ Nhi giải thích. “Bây giờ là mùa đông, mọi người đều mặc y phục màu đỏ, màu tím, màu đen, màu xám, nếu như mặc y phục màu sáng đặc biệt là màu trắng có phải rất không bình thường không? Hơn nữa màu trắng luôn luôn tạo sự thanh cao thần bí khiến người ta có cảm giác tò mò, lôi cuốn kích thích dục vọng. Ví dụ như mấy chuyện thần thoại hay ma quỷ đều có đoạn ‘có vị tiên nữ áo trắng hay có một ma nữ áo trắng’, người nghĩ xem, có phải khi nghe đến đó thì trong đầu đều xuất hiện hình ảnh một nữ nhân bay lượn trên không, tà áo bay bay trong gió? Chớ nói chi là nhìn thấy! Cho nên màu trắng cũng hấp dẫn ánh mắt người khác rất nhanh! Hơn nữa người nói bề ngoài vị cô nương kia cũng không tệ lắm. Nàng ta mặc y phục màu trắng, lại càng gia tăng nét đẹp mê hoặc. Về mặt thi điểm đậm đáng yêu khiến cho người bình thường sinh lòng thương hại mà đồ háo sắc nhìn thấy sẽ nảy ra ý đùa giỡn trên chóc. Mà trong từ lâu này tuy rằng khách nhân không hỗn loạn như thanh lâu nhưng cũng có đủ các loại người, người háo sắc chỉ xem như một loại trong số đó thôi. Cho nên với loại tình huống thiên thời địa lợi nhân hoà như thế này, vị cô nương đáng yêu như bạch y tiên tử kia bị đùa giỡn cũng là điều bình thường không có gì phải bàn!” Nàng nói liền một hơi rồi nhanh chóng uống một ngụm trà lớn cho bớt khát. “Ặc..... Tiểu thư, lời của người đúng là không tào lao chút nào!” Tứ Nhi run sợ lát sau mới lảng xảng nói. “Người xem, tiểu thư, hôm nay người mặc y phục màu vàng nhạt, cũng là màu sáng.....” “Ha ha!” Trang Thư Lan cười híp mắt nhìn Tứ Nhi, trông mắt kẻ lưu động hoàn toàn khác đáng vẻ lạnh lùng lúc trước làm cho Tứ Nhi tròn mắt kinh ngạc. “Tứ Nhi, người có muốn thử một chút không? Tìm một nam nhân trên hoa ghẹo nguyệt đến đùa giỡn ta, có lẽ ta sẽ dùng hành động nói cho hắn biết ‘Sau đó nàng ngẩng mặt, đầu ngón tay khẽ xoa cằm ‘Có điều ta còn chưa thử đùa giỡn nữ nhân bao giờ, không biết tư vị có gì khác biệt với nam nhân không nhỉ!’” Âm thanh không lớn không nhỏ, vừa vắn lẩm nhẩm cho nhóm văn nhân ngồi uống trà này giờ nghe lên nàng phân tích đều há hốc mồm kinh ngạc. Hừ! Dám nghe lên, ta cho mắt và cảm các người đều rơi xuống đất hết! Trang Thư Lan lại hài lòng nhấp ngụm trà. Mà Tứ Nhi nghe xong cũng không thể nào hiểu được liền hỏi. “Tiểu thư, nữ nhân sao có thể đùa giỡn nam nhân được? Nô tỳ chỉ thấy nam nhân đùa giỡn nữ nhân, còn chưa bao giờ gặp nữ nhân đùa giỡn nam nhân cả!” “Khụ!” Trang Thư Lan hơi hồi hận khi đã nói cho Tứ Nhi quá nhiều như vậy, nhưng dù sao cũng nên đem một ít kiến thức dạy bảo cho tiểu nha đầu ngây thơ này. “Haizz, Tứ Nhi, ta đã nói với người rồi, thế giới này không chỉ nữ có thể đùa giỡn nam, mà nam cũng có thể đùa giỡn nữ, nam nam, nữ nữ cũng có thể đùa giỡn nhau, bằng không làm sao mà có trẻ con được?” “Dạ..... Nghe cũng có lý!” Tứ Nhi gật đầu, tiếp theo lại không ngại học hỏi. “Tiểu thư, sao người lại biết nhiều như vậy? Chẳng lẽ người đã từng đùa giỡn nam nhân à?” “Ặc... Có thể tính là từng!” Trang Thư Lan hơi suy tư, giọng điệu thỏn thức, cười nũng nịu. “Nhưng mà lần trước xem như nể mặt Quan tỷ tỷ tha cho tên tiểu tử đó, hừ, nếu lần sau hắn lại không biết tốt xấu, nhất định ta sẽ thu hắn làm tiểu thiếp thứ mười ba!” “Phụt.....” Hiện tại trên lầu hai của trà lâu vang lên âm thanh ai đó bị sặc nước, nghe cũng đủ biết chắc chắn là sặc sụa chết. Cùng lúc đó, chiếc bàn sau tấm bình phong cũng truyền ra một trận cười chế nhạo. Giọng điệu trên chóc vang lên. “Phó bối tử nghe thấy chưa? Có người muốn nhận người làm tiểu thiếp thứ mười ba đó!” “Câm miệng! Người còn cười nữa, cho dù có là Tư Đồ Minh Duệ ta cũng không khách khí đâu!” Giọng nói hung ác nồng đậm lửa giận cùng uy hiếp. Tư Đồ Minh Duệ? Phó bối tử? Sao bọn họ lại ở đây? Tư Đồ Minh Duệ không phải là chủ trì của kỳ thi lần này sao? Làm sao có thể chạy đến trà lâu để uống trà? Hơn nữa sao hắn lại biết những lời vừa rồi là nói tới người ngồi cạnh hắn? Có phải Phó Thuyết đã kể chuyện mất mặt đó cho hắn rồi không? “Tứ Nhi, chúng ta đi mau!” Trang Thư Lan đứng lên nhỏ giọng nói với Tứ Nhi. Nếu không đi chi e sẽ đem lại phiền toái không thể tránh khỏi. “Tức giận? Nhưng ngày đó chính ta nhìn thấy người bị một tiểu nha đầu đùa giỡn mà! Hơn nữa người còn có bộ dạng si mê bị người ta đùa giỡn mà vẫn không nhúc nhích, có vẻ là rất cam tâm tình nguyện!” “Đương nhiên lời nói này chính là đồ thêm dầu vào lửa. ‘Choang!’ Lần này là tiếng tách trà vỡ vụn dưới nền. Một tiếng ‘choang’ không chỉ thu hút ánh mắt của mọi người trên lầu hai mà cả những người ở lầu một cũng chăm chú nhìn theo! Lúc này Trang Thư Lan và Tứ Nhi càng gia tăng bước chân chạy tới chỗ cầu thang. “Tiểu thư, tại sao lại phải đi?” “Bước chân Tứ Nhi vẫn không ngừng, nhỏ giọng hỏi. “Không đi thì hôm nay cả hai chúng ta đều gặp phiền phức đấy!” Trang Thư Lan thấp giọng nói thầm. “Tại sao?” “Làm ơn đừng có hỏi tại sao nữa được không? Ta không phải bách khoa toàn thư, càng không muốn biết nguyên nhân vì sao Diêm vương tính không được tính trong Hệ mặt trời đâu?” Vừa chạy trốn còn vừa phải giải thích cho Tứ Nhi từ này giờ vẫn quán quýt hỏi, nàng thật thối hận tại sao hôm nay lại nói nhiều với nha đầu này như vậy. Đúng là người tính không bằng trời tính, nàng vừa đi tới cầu thang thì đã bị Phó Thuyết chặn lại ở đằng trước. “Nha đầu thối, người định chạy đi đâu?” Bao nhiêu tức giận dồn lên mặt Phó Thuyết khiến người đối diện nhìn thấy không rét mà run. “Người là ai mà dám nói tiểu thư nhà ta như vậy!” Trang Thư Lan chưa kịp lên tiếng thì Tứ Nhi bên cạnh đã đứng ra nhìn Phó Thuyết lên mặt hỏi. “Hừ! Đúng là chủ nào tớ này!” Phó Thuyết ngược mắt lên, vẻ mặt khinh bỉ nói. “Đây là chỗ nào mà tới lượt người nói chuyện, bản công tử ta nói chuyện với chủ tử nhà người còn cần người chen vào chặc?” Tứ Nhi tròn mắt không có gì để nói, chỉ biết nhìn liếc sang tiểu thư nhà nàng. Trang Thư Lan nhìn Tứ Nhi gật đầu một cái ý bảo nàng lui sang một bên mới chậm rãi ngừng đầu lên thì lễ. “Vị công tử, là do Tứ Nhi lo lắng cho ta thôi, kính xin công tử đừng so đo với nàng. Nhưng đột nhiên công tử xuất hiện hơn nữa không hiểu lý do vì sao chỉ trích người khác, điều này cũng không thể trách Tứ Nhi lỗ mãng được.” “Người...” Phó Thuyết bị những lời này của nàng chặn họng, khuôn mặt càng đen hơn, nghiêm giọng nói. “Được lắm nha đầu, rất biết ăn nói! Mới vừa rồi còn xuất khẩu cuồng ngôn, vậy mà giờ đã ra dáng thực nữ trang nhã rồi!” “Xin hỏi công tử, những lời ta vừa nói có gì đại nghịch bất đạo không?” Trang Thư Lan chưa từng ngược mắt mà chỉ cúi đầu xuống khiêm tốn hỏi. Cũng bởi vì thái độ khiêm tốn của Trang Thư Lan mà khiến mọi người ở đây không hề chú ý tới việc từ đầu tới cuối nàng vẫn chưa xưng danh. “Không có, nhưng.....” “Ta đây có đắc tội công tử ở chỗ nào sao? Nhưng ta thấy công tử thật xa lạ, nếu có vô ý đắc tội ở đâu đó thì kính xin công tử lượng thứ.” Nhìn Phó Thuyết ở trước mặt, Trang Thư Lan nói ra những lời tràn đầy nhiệt huyết, đồng thời cũng không quên thì lễ. “Thối..... Người..... Ta..... Thối khỏi! Nam nhân tốt không đấu với nữ nhân!” Phó Thuyết bị nàng nói cho nghẹn không còn lời nào để nói, khuôn mặt bây giờ chẳng khác gì Bao Hắc Tử (Bao Thanh Thiên). “Hừ!” Khóe miệng Trang Thư Lan hơi hơi nhếch lên làm cho người khác không nhìn thấy độ cong, thật ra vừa rồi nàng cũng chỉ đánh cược một phen, đánh cược xem vị Phó bối tử này có can đảm thừa nhận trước mặt mọi người kẻ nàng nhắc tới vừa này chính là hắn hay không! Tuy rằng Tư Đồ Minh Duệ đã cố ý nói ra nhưng nghe chính miệng người trong cuộc thừa nhận chẳng phải thú vị hơn rất nhiều sao? Nếu Phó Thuyết muốn từ nay bị người khác đầu đầu cũng nghị luận về hắn thì xin mời cứ nói dừng ngay! “Tứ Nhi, chúng ta về thôi!” Giải quyết phiền toái mà đã rời khỏi hiện trường ngay thì không phải phong cách của nàng. “Có

điều trước khi về phủ, kính xin công tử cho ta một câu xin lỗi!” “Nha đầu thôi, đừng được nước mà lấn tới!” Phó Thuyết tức giận đến nói không ra lời, tổn thấy hôm nay hắn đã kìm nén cho qua, không ngờ nàng lại to gan lớn mật như vậy. Nhẹ nhàng ngẩng đầu, hơi hơi ngược mắt, tất cả trong mắt đều là đắc ý nhưng trên mặt lại tràn đầy oan ức, nàng nói: “Công tử công khai chỉ trích trước mặt mọi người, làm tổn hại thanh danh người ta – tuy rằng ta không phải là người nổi danh tại kinh thành, nhưng nếu như bị người khác biết được, nhất định bọn họ sẽ thêu dệt chuyện này thành những tin đồn không hay. Việc này tổn hại rất lớn tới thanh danh của ta! Ngồi ở đây bây giờ đều là các vị văn nho sĩ, các vị cho rằng ta nói có đúng không? Nếu chuyện này lại lọt vào tai một người nhiều chuyện, nghe qua rồi bịa đặt ra một chút, thanh danh cả đời ta cứ như vậy mà bị huỷ, tương lai ta nhất định sẽ rất thảm!” Hai mắt đầm lệ như phủ một tầng sương mù nhìn chung quanh lầu một vòng, khoé miệng cũng kéo xuống làm như đang chịu oan uổng rất lớn. Khi ánh mắt nàng đảo qua khắp lượt gian phòng thì trùng hợp gặp ánh mắt của một nam tử mặc y phục đồ sẫm cũng đang chăm chú nhìn nàng. Ánh mắt của hắn, khuôn mặt của hắn đều vô cùng... Hoàn mỹ! Trang Thư Lan suy nghĩ trong đầu, cảm thấy dùng từ nào để nghe hình dung về dung mạo người này đối với hắn đều như một loại vũ nhục. Ánh mắt nhìn như lạnh nhạt nhưng trong đáy mắt lại hiện lên ý cười, thậm chí ý cười còn lan ra cả mặt hắn. Hắn mặc một bộ trường bào màu đỏ sẫm, cả người phát ra tà khí cuốn hút người xung quanh, đặc biệt sau lưng hắn lại thêu thủy loan (chim phượng), đã trở thành vật phẩm tốt nhất để phụ trợ cho vẻ tàm mị của hắn. Lúc này trong đầu nàng chỉ có một từ – yêu nghiệt! Nhưng có một ý nghĩ khác lại loé lên – người này hơi quen quen, hình như đã gặp ở đâu..... Không đúng, nàng chưa từng gặp hắn! Rất nhanh chóng, Trang Thư Lan lại phủ định ý nghĩ này. Mà lúc này.....

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Rời trường thi tới trà lâu (3)

Mà lúc này nãy văn nhân thấy vẻ mặt trẻ con oan ức của nàng thì đều hoài nghi, đây là người vừa rồi nói những lời làm người ta phun trà đấy sao? Nếu thật như vậy thì sao nàng có vẻ mặt hồn nhiên thế kia? “Khụ, công tử, vị cô nương kia mặc dù có vẻ hơi nói quá một chút..... nhưng mà nàng vẫn chưa nói danh tính, công tử tùy tiện đứng ra chỉ trích như vậy, không phải có gì giấu đầu lòi đuôi sao?” Rốt cuộc không biết vị nhân sĩ nào đứng ra mở miệng trách móc. Chỉ một câu ngắn ngủn nhưng lại như mũi lửa châm ngòi cho một quả bom lớn. Nhóm văn nhân lập tức ò lên, bàn luận không ngừng, điều bất hạnh nhất là lúc này bọn họ lại gọi rõ danh hào “Phó bối tử” ra mặt rồi. Nhận một tiếng Phó bối tử, sắc mặt Phó Thuyết lại cực kỳ khó coi, tràn đầy tức giận, ánh mắt tóe lửa nhìn Trang Thư Lan, hận không thể lột da uống máu rút gân nàng cho hả dạ! Ngay tại thời điểm tức giận của Phó Thuyết sắp bùng phát, nàng nhẹ giọng cười với phía trước, cười đến hoa nhường nguyệt thẹn, cười đến không tìm không phổi, cười đến cả người rung lên. “Công tử, ngài đừng nhìn ta như vậy! Nếu không ta sẽ nhớ rất nhiều... Rất nhiều đó! Vừa rồi, ta chỉ muốn đùa giỡn một chút thôi, công tử trăm ngàn lần đừng tức giận nhé!” Trang Thư Lan nói như vậy nhưng trong mắt đắm văn nhân lại mang một tầng ý nghĩa khác – Bởi vì nàng sợ vị Phó bối tử này, cho nên mới hạ thấp bản thân mình! Phút chốc tiếng bàn luận lại càng lớn! Bị cả đám đông công kích nhìn mình với ánh mắt khinh thường, Phó Thuyết không nhịn được rống lên. “Trang Thư Lan! Đừng tưởng rằng ngươi lười ta ra làm trò cười mà ta không biết! Hừ, ngươi nghĩ rằng chỉ với chiêu này mà có thể hạ nhục ta sao! Hừ, nói cho ngươi biết, dưới gầm trời này chỉ có..... Chỉ có một người có thể làm được như vậy, ngươi cho ngươi là người thứ hai sao?”Ặc..... Nguy rồi, đúng là đùa hơi quá rồi! Nhưng mà đứt gánh giữa đường như vậy khiến người ta khó xử, cũng không cam tâm! Huống chi hắn đã muốn làm rõ thân phận của mình, vậy thì không quá nửa canh giờ nữa, tất cả phố lớn hẻm nhỏ trong kinh thành sẽ lại có một tin đồn mới rồi! Nhưng mà sao hắn có thể biết nàng là Trang Thư Lan? “Haizz! Phó bối tử thật là hóa nhân kim tinh! Sao biết tên ta nhanh như vậy rồi! Nhưng mà nếu đã muốn chơi đùa thì phải làm tới cùng, bằng không chuyện của chúng ta sao có thể nổi danh được? Nếu không nổi danh, thì làm sao mà cho Quan ty tỷ biết ngươi lại chọc những nữ nhân khác rồi, Haizz! Thật đáng thương, đáng thương, chuyện vợ con sau này thật là gánh nặng đường xa rồi!” Nàng liên tục hít thở mấy hơi dường như rất là đồng tình với cảnh ngộ Phó Thuyết sau này. “Ngươi.....” Trên đầu Phó Thuyết phát hỏa, thấy thái độ trêu tức không thèm để ý của nàng thì thật không cam lòng – dựa vào cái gì mà hắn lại bị một tiểu nha đầu làm cho tức giận như vậy? Tốt xấu gì hắn cũng đường đường là Phó bối tử làm quan tam phẩm vệ úy! Lại so đo với một nha đầu thôi vô danh như vậy thật mất mặt quá! Trang Thư Lan cẩn thận quan sát từng biểu tình nhỏ của Phó Thuyết, cũng biết lúc này giới hạn chịu đựng của hắn đã tới cực hạn. Âm thầm tính toán một phen, lại nhẹ nhàng cười. “Rất hân hạnh được biết Phó bối tử, hôm nay ngài xuất hiện ở đây quả là vinh hạnh cho ta! Mà bây giờ ân oán của chúng ta đã thanh toán xong – ai kêu ngày ấy mơ hồ, cả đời ta đây là lần đầu tiên... Haizz, việc này không thể cập tới cũng thế. Ta xin cáo lui trước!” Việc nên dừng lại nhất định phải dừng lại nhưng không thể bỏ qua cơ hội nhỏ trả thù một chút. Ngày ấy thiếu chút nữa nàng đã trao nộ hỏa đầu cho hắn. Tuy rằng lúc ấy là trùng hợp nhưng ai bảo hắn xuất hiện không đúng lúc, coi như hắn xui xẻo! Trang Thư Lan nhẹ nhàng nhấc tà váy, mau chóng vòng qua Phó Thuyết đi thẳng tới cầu thang phía sau. Lúc này Phó Thuyết mới nhận ra lời nói lúc nãy của nàng càng làm cho người ta tò mò hơn. “Nha đầu thôi! Ngươi vừa nói cái gì! Ngươi không biết xấu hổ nhưng ta thì đã mất mặt tới chết rồi!” Âm thanh rít gào đất rung núi chuyển vang lên. Nghiêng người ngoái đầu nhìn lại, nàng cười vô tội. “Ta có nói cái gì sao? Hơn nữa ta chỉ muốn nói sự thật thôi..... Chẳng lẽ Phó công tử muốn ta miêu tả sự việc ngày đó thật tỉ mỉ kĩ càng lại một lần sao?” Một lời nói ra làm tất cả lại ò lên, ánh mắt nhìn qua nhìn lại trên người Trang Thư Lan và Phó Thuyết. “Ngươi câm miệng lại cho ta!” Nhún vai cũng lười không nói thêm gì nữa, nàng ưu nhã bước xuống cầu thang. Đương nhiên bên cạnh nàng, khuôn mặt của Tử Nhi đã sớm bị dọa tới trắng bệch lại. “Tiểu thư! Sao người có thể... Làm sao có thể.....” “Làm sao có thể cái gì?” “Làm sao có thể lấy khuê tự ra nói giỡn như vậy!” Tử Nhi lớn tiếng nói đằng sau lưng nàng, đương nhiên đã quên hiện giờ hai người đang ở chỗ nào. Cũng chính vì vậy một lần nữa lại làm cho nàng trở thành tiêu điểm của trà lâu. Mà nụ cười trên mặt nàng đã không còn nữa, bây giờ chỉ còn lại nét lạnh lùng như trước. “Tử Nhi, hồi phủ!” Giọng điệu thần nhiên hờ hững với tất cả, cao ngạo, bước chân nhẹ nhàng bước trên mặt đất mặc kệ mọi người xung quanh đều chăm chăm nhìn nàng, thông dong mà rời đi. Tiểu thư tức giận! Cho dù tiểu thư không nói gì, cũng không làm gì nhưng Tử Nhi biết người đang tức giận. “Tiểu thư! Đợi nô tỳ một chút!” Tử Nhi do dự nhưng vẫn đuổi theo Trang Thư Lan thật nhanh. Thấy thân ảnh hai chủ tớ biến mất trong dòng người trên phố, bầu không khí trong trà lâu lại nóng nảy hẳn lên. Lúc này chủ đề mọi người đàm luận không còn là đề thi năm nay như thế nào, mà là màn khôi hài vừa nãy. “Tur Đồ Minh Duệ, xem trò vui có thích không? Sao không giúp ta một tay?” Phó Thuyết tức giận ngồi xuống cạnh nam tử mặc y phục đồ sẫm, vẫn đang nhàn nhã uống rượu, lúc này hắn như muốn trút hết bực tức lên mặt bàn. “Bị một nữ nhân chọc tức tới mức phát hỏa, còn bị nàng lợi dụng, chỉ trách ngươi thật ngu ngốc thôi!” Tur Đồ Minh Duệ tựa tiểu phi tiểu cầm bầu rượu rót một chén cho mình, lại chậm rãi nâng chén lên uống. “Ngươi... Tur Đồ Minh Duệ, ngươi chịu để người ta bắt nạt bằng hữu duy nhất của mình hả?” Phó Thuyết oán hận trừng mắt nhìn về mặt trào phúng cùng khinh thường của nam nhân trước mặt. “Ta không có bằng hữu!” Tur Đồ Minh Duệ đặt chén rượu xuống cách một tiếng, rượu trong chén sóng sánh rơi cả trên mặt bàn. “Được, được, được!” Phó Thuyết liên tục phụ họa, nam nhân này chỉ cần nói tới vấn đề đó thì khuôn mặt đều như một khối băng, nhưng mười năm nay hắn ta toàn lôi kéo hắn đi uống trà, thưởng rượu. “Đúng rồi, ngươi vừa nói ta bị nàng lợi dụng? Nàng lợi dụng ta thế nào?” Phó Thuyết nhanh chóng chuyển đề tài, tránh một giây lơ miêng lại rước họa vào thân. Nhắc tới vấn đề này, sắc mặt Tur Đồ Minh Duệ từ từ thay đổi, thậm chí

khỏe môi hân còn thấp thoáng ý cười. “Về sau bản thân ngươi sẽ tự biết. Bây giờ về trường thi thôi, đi xem đám thí sinh năm nay viết gì trên giấy”. “Hả!” Phó Thuyết bị Tư Đồ Minh Duệ làm cho luẩn quẩn rồi, không cam lòng la hét. “Ngươi nói thì nói luôn đi, không muốn nói thì lại đập đồ, cái gì gọi là về sau tự biết! Nếu để cho Tỉnh Tỉnh biết nhất định ba ngày nàng sẽ không thềm ngõ ngang tới ta” “Cho nên chuyện vợ con ngươi sau này đường xa gánh nặng rồi!” Tư Đồ Minh Duệ bèn mượn lời nàng nói chặn họng Phó Thuyết. “Đáng ghét! Đều là do nha đầu chết tiết kia làm hại!” Miệng Phó Thuyết không ngừng mắng ở phía sau Tư Đồ Minh Duệ. “Giờ ngay cả ngươi cũng như vậy. Hừ, để ta báo lên chủ khảo, giám thị không ở trong trường thi lại chạy tới trà lâu ngồi uống trà!” “Đi thôi! Đừng quên ngươi cũng là đồng phạm!” Tư Đồ Minh Duệ nghiêng người cười híp mắt bỏ lại một câu như vậy cho Phó Thuyết. “A A! Ngươi. Chuyện này đâu có gì liên quan tới ta?” Phó Thuyết gờ chân cân nhắc xem có phải hôm nay đụng phải thứ gì xui xẻo không mà luôn bị người ta làm cho tức giận tới phát điên. “Ngươi cũng là một trong những người được Hoàng thượng cử làm giám thị cho cuộc thi lần này! Sao ngươi lại không biết? À. là ta quên mất nói cho ngươi biết rồi!” Tư Đồ Minh Duệ làm bộ giật mình sau đó lắc đầu vừa đi vừa than. “Haizz, gần đây nhiều chuyện quá, nhất thời không nhớ kỹ!” Đùng một tiếng, đầu óc Phó Thuyết trống rỗng! Hân là giám thị lại do đích thân hoàng thượng hạ chỉ nhận mệnh ư! Tư Đồ Minh Duệ đã không nói thì chớ, còn cố tình lôi kéo hân kháng chi. Nếu để hoàng thượng biết được chuyện này thì chỉ sợ có mấy cái đầu cũng không đỡ nổi! Phó Thuyết cảm giác việc hân không nhận được thánh chỉ khẳng định có liên quan tới Tư Đồ Minh Duệ. “Ngươi... Ta! Ta đi &%&^\$^!” Phó Thuyết đã tức giận tới mức không phân biệt được tình huống lúc này, lời lẽ thô tục cũng cứ thế tuôn ra. “Chết tiết, dù mọi người trong thiên hạ có quên thì sẽ còn có ngươi nhớ! Đừng có giả vờ trước mặt lão tử, lão tử còn không hiểu ngươi sao, mỗi ngày rảnh rỗi đếm số lông chim.” Tư Đồ Minh Duệ cũng không dừng lại, tiếp tục bước tới, tuyệt nhiên không quan tâm người ở phía sau mắng chửi những gì, chỉ bỏ lại một câu gọn lỏn. “Hôm nay hoàng thượng muốn đích thân tới khảo sát trường thi, chắc phải đợi thu đủ bài mới quay về.” Lời còn chưa nói xong, một bóng người đã bay tới trước mặt hân, vừa chạy như điên vừa gào thét. “Tư Đồ Minh Duệ, nếu có ngày ta bị ngươi hại chết thì có biến thành quỷ ta cũng không tha cho ngươi đâu!” Một đám người cũng bị âm thanh động trời này làm cho ngã bổ nhào trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Yết băng (1)

Sau khi cuộc thi đình kết thúc, Trang Thư Lan liền bị cấm túc!

Nguyên nhân rất đơn giản! Trở thành trò cười tại trà lâu, danh tiếng của Trang Thư Lan đã vang vọng tới từng góc ngách trong kinh thành. Có vẻ như tất cả mọi người đều cho rằng vị nhị tiểu thư của Tướng phủ là một nữ tử có hành vi bừa bãi, lại còn có quan hệ mờ ám với con trai độc nhất của Phó vương gia. Hơn nữa hôm qua tại trà lâu còn mạnh miệng thừa nhận cũng bởi vì cha nàng – thừa tướng đại nhân nghe được tin đồn này nên mới giận xanh mặt, mắng chửi nàng một hồi rồi nhốt nàng vào phòng, ngay cả việc dùng bữa cũng không cho phép bước ra.

“Tiểu thư, mời người dùng bữa thôi!”

Tứ Nhi bưng đồ ăn vào phòng, nhẹ nhàng đặt lên trên bàn, nhìn vài miếng rau quả trong nồi súp và hai món ăn chay, khẽ thở dài.

“Tiểu thư, mấy vị đại thẩm trong phòng bếp cũng càng ngày càng quá đáng rồi, lại dám không cho một món ăn mặn nào! Vừa rồi nô tỳ đã cãi nhau một trận với Trương đại thẩm trong phòng bếp, tiểu thư có bị lão gia cấm túc nhưng cho dù thế nào người vẫn là chủ tử! Các nàng làm như vậy thật là bất kính.”

“Đủ rồi!”

Đặt cuốn sách dạy đánh cờ trong tay xuống, Trang Thư Lan đứng dậy ngồi vào bàn ăn, nhận lấy com của Tứ Nhi đồng thời cười híp mắt hỏi.

“Có com để no bụng đã là quá tốt rồi, còn muốn thế nào nữa?”

Thấy tiểu thư nhà mình đang bình thản ngồi ăn com, Tứ Nhi cảm thấy hình như tiểu thư đã đoán trước được chuyện này, nếu không tại sao nàng lại có thể bình tĩnh với mấy tin đồn nhảm nhí kia như vậy?

“Tiểu thư, người... Những gì người làm ở trà lâu đều là cố ý sao?”

Suy nghĩ hơn nửa ngày trời, lại thấy tình cảnh của tiểu thư bây giờ, Tứ Nhi cũng chỉ đưa ra được kết luận kia.

“Cố ý?”

Trang Thư Lan cười khê, nghĩ lại chuyện khôi hài ngày ấy. Lúc mới bắt đầu đúng là nàng vô ý nói chuyện với Tứ Nhi nhưng đến khi Phó Thuyết gây chuyện thì tất cả đều có tính toán. Nhưng Trang Thư Lan không muốn nói rõ chuyện ấy.

“Tứ Nhi, ngươi cho rằng có người tự đặt bô ỉa trước mặt mình à?”

Ặc... Tứ Nhi cảm giác muốn nôn, sao tiểu thư có thể nói những lời như thế ngay trong lúc dùng com chứ! Trong khi nàng còn ăn rất ngon miệng cứ như đang ăn sơn hào hải vị chứ không phải com chay xoàng xĩnh.

“Tiểu thư không thể nói từ nào dễ nghe hơn để so sánh được à? Cho dù việc này không phải người cố ý làm thì cũng không cần đánh giá thấp bản thân

như vậy chứ!”

Tứ Nhi bắt đầu nói. Tuy mười ngày nay đã thân thiết hơn với Trang Thư Lan nhưng càng ở cạnh, càng hiểu rõ thì Tứ Nhi càng nhận thấy tiểu thư bây giờ có nhiều điểm rất khác trước kia. Đôi khi vui đùa như trẻ nhỏ, đột nhiên nàng lại thích trêu đùa người khác, lúc đó rất vui vẻ cười híp mắt lại cong lên hình bán nguyệt. Những lúc nàng tươi cười như vậy làm cho người đối diện cũng vui lây, thực sự thấy vui cùng với nàng.

“Ha ha”

Trang Thư Lan cười nhưng không nói, tiện thể đặt đĩa xuống. Tứ Nhi thấy vậy liền mang cho nàng một chén trà. Súc miệng xong, dùng khăn lụa lau nhẹ lên môi, Trang Thư Lan chậm rãi đứng dậy, trở lại ngồi xuống bàn đọc sách, cầm sách dạy đánh cờ lật hai trang, lại buông, ngẩng đầu nhìn Tứ Nhi còn đứng ở một bên. Đặt cuốn sách lên bàn, nàng lấy tay chống cằm tựa vào thành bàn, cười híp mắt nhìn Tứ Nhi hỏi.

“Tứ Nhi còn có việc gì à?”

“Tiểu thư vẫn chưa trả lời câu hỏi của nô tỳ!”

Tứ Nhi vẫn kiên trì, nhất định hôm nay phải hỏi cho ra được đáp án.

“Mười ngày qua tiểu thư luôn dương dương tự đắc, thậm chí ngay cả tâm trạng cũng rất tốt, nô tỳ cho rằng ngày đó ở trong trà lâu là do tiểu thư cố ý chọc Phó công tử! Cũng là có ý nói mập mờ... biết trước những lời đồn thổi bay đầy trời sẽ khiến cho lão gia tức giận tới run người!”

“Thông minh!”

Trang Thư Lan khẽ nói một tiếng nhưng trong nháy mắt lại cười chế nhạo Tứ Nhi, xem ra vẫn còn tính cách trẻ con.

“Vậy Tứ Nhi, theo như người nói thì ta làm những việc ấy thì có tác dụng gì? Hiện giờ trong hẻm ngoài phố đều lưu truyền tin đồn kia làm tổn hại thanh danh của ta, nói không chừng cả đời này ta không gả cho ai! Người nói thiên hạ đồn đại về ta như vậy thì có lợi gì cho ta nào?”

Vốn tưởng rằng Tứ Nhi chỉ là một người nông nổi thẳng thắn, không ngờ mấy ngày nay nàng quan sát cẩn thận mọi biểu hiện của mình như vậy. Cho nên Trang Thư Lan đã có cái nhìn khác hẳn về Tứ Nhi.

“Ừm... thật ra Tứ Nhi cũng không biết tiểu thư làm vậy thì có lợi gì”

Tứ Nhi không hiểu nhìn nàng.

“Nô tỳ nghĩ rất lâu, nhưng nghĩ mãi cũng không ra đành phải tới hỏi tiểu thư!”

Tứ Nhi nói hết những gì mình nghĩ cho Trang Thư Lan biết. Nàng cũng không vội trả lời chỉ là nhìn chằm chằm vào Tứ Nhi, khoé miệng lại tươi cười như trước, sau một lúc lâu mới thản nhiên nói.

“A! Thật ra ta cũng nghĩ như vậy, ta làm như thế thì có lợi gì đâu? Suy nghĩ đã lâu mà cũng không nghĩ ra lý do gì, có lẽ căn bản cũng không có mục đích, hôm đó tất cả chẳng qua là phần khích dăng trào thôi!”

Nói xong liền chậm rãi đi tới bên giường, nhắm mắt, bắt đầu nghỉ ngơi.

Phản kích dăng trào? Chỉ với bốn chữ này có thể nói hết tất cả mọi chuyện sao? Đánh chết Tứ Nhi cũng sẽ không tin sự tình chỉ đơn giản như vậy! Nhưng Tứ Nhi cũng không có ý định hỏi lại, dù có hỏi tiểu thư cũng sẽ không nói!

“Dạ, tiểu thư biết không, ngày mai là ngày yết bảng rồi!”

Vốn định thu dọn bát đĩa rồi đi, lúc này Tứ Nhi mới nhớ tới chuyện quan trọng cần nói.

“Ừ!”

Mắt không mở, nàng vẫn cúi đầu, từ cổ họng truyền ra âm thanh đơn điệu không mang theo cảm xúc nào, xem như đáp lại câu nói của Tứ Nhi.

Chỉ một chữ? Tứ Nhi ngoáy ngoáy lỗ tai rồi lại mở mắt thử xem mình có nghe nhầm không, càng không có nhìn lầm, vẻ mặt tiểu thư vẫn bình yên nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Tiểu thư không hề quan tâm sao? Người không thèm để ý người có thi đậu hay không à? Tiểu thư cũng không lo lắng nếu người không đậu Trạng nguyên thì lời hứa với lão gia tính sao bây giờ? Nô tỳ nhớ rõ ngày đó không chỉ có lão gia mà cả gia tộc cũng có mặt... Nếu như không thực hiện được lời hứa thì thật mất mặt!”

“Không sau đâu, dù gì bây giờ thể diện của ta đã không còn, có bị mất thêm lần nữa cũng chẳng có gì là to tát cả”

Trang Thư Lan than khẽ.

“Haizz, cái mặt này này, nói nhiều cũng thành thói quen, lần khác có cơ hội phải làm nhiều thêm mấy chuyện “mất mặt” nữa mới được!”

Thói quen? có cơ hội làm thêm vài chuyện mắt mặt? khoé miệng Tứ Nhi co giật, rất muốn lấy búa bổ đầu Trang Thư Lan ra xem trong rốt cuộc còn những thứ gì nữa!

“Tiểu thư cho rằng người có mấy phần nắm chắc mình sẽ trúng Trạng nguyên năm nay?”

Tứ Nhi vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi lại một lần nữa.

“Ừm...99% là hạng nhất”

Trang Thư Lan đột nhiên lặng lẽ mở mắt, nghiêm túc nhìn Tứ Nhi

“Hạng nhất?”

Đánh chết Tứ Nhi cũng không tin. Nàng đã sớm nghe ngóng đề thi năm nay không hề dễ, phải nói là rất khó. Mà ngày ấy tiểu thư nộp bài thi rất sớm, cho nên không thể nào có khả năng làm xong trong từng ấy thời gian. Ngay cả đại tiểu thư cũng thừa nhận không thể làm xong bài, huống chi nhị tiểu thư lại ra khỏi trường thi trước một canh giờ!

“Đúng!”

Thấy vẻ mặt Tứ Nhi vẫn không tin, Trang Thư Lan cố gắng nhin cười, nói thật lòng.

“Bất luận là tính từ trên xuống hay từ dưới lên, luôn có một cái hạng nhất! Hơn nữa ta cho ngươi biết một bí mật nhỏ nha...Đưa lỗ tai lại đây ta nói cho ngươi nghe!”

Tứ Nhi nhanh chóng ghé tai sát mặt Trang Thư Lan, vốn tưởng rằng Trang Thư Lan sẽ cho một đáp án xác định, không ngờ nàng chỉ nói một câu.

“Thật ra ngày đó ta chỉ viết được có ba chữ, sau đó bất cẩn ngủ quên mất, nhưng lại càng bất cẩn hơn là làm rơi hai vệt nước miếng trên bài thi.....”

“Hà?”

Tuy rằng Tứ Nhi đã sớm nghĩ tới khả năng tiểu thư nộp giấy trắng nhưng khi nghe chính miệng tiểu thư thừa nhận, Tứ Nhi vẫn không chịu nổi “kinh hoàng” – Thử nghĩ xem có người nào tham gia thi đình như vậy không chứ! Không chỉ ngủ quên lại còn chảy cả nước miếng! Ai da, không biết chủ khảo năm nay nhìn thấy thí sinh như vậy có tức giận tới mức xanh mặt, môi tím tái hay không?

Rất hài lòng nhìn bộ dạng Tứ Nhi đúng như mình dự đoán, Trang Thư Lan vui vẻ nằm lại trên giường.

“Tứ Nhi, ta nghỉ ngơi một lát, ngươi đi làm việc của ngươi đi! Đúng rồi, trước khi đi nhớ tắt đèn trong phòng!”

“Dạ!”

Tứ Nhi máy móc đáp trả nhưng chân thì không hề di động.

Nhận ra người phía sau vẫn đứng im không hề di chuyển, Trang Thư Lan cười ha ha.

“Tứ Nhi, vừa rồi ta chỉ nói giỡn thôi! Ngươi đừng tưởng là thật!”

“Có thật là chỉ giỡn nô tỳ không ạ?”

“Ừ!”

“A, vậy thì tốt quá!”

Tứ Nhi vỗ ngực an tâm đồng thời thở phào nhẹ nhõm, nên nhớ rằng cuộc thi lần này rất quan trọng. Nếu tiểu thư thật sự làm như vậy, làm cho quan chủ khảo mất hứng mang bài thi của nàng tới trước mặt hoàng thượng, thế nào tiểu thư cũng bị phán tội coi thường cuộc thi, vậy thì.....Tứ Nhi thật sự không dám nghĩ tới hậu quả sẽ ra sao!

“Nô tỳ cáo lui!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Yết bảng (2)

Giờ mảo!

Lúc này trên con phố đông đúc nhất kinh thành cũng chỉ có vài người đi lại. Tất cả mọi người đều tập trung ở cuối phố, giương mắt khó tin nhìn mấy chiếc đèn lồng đỏ thắm treo trước Tướng phủ, lại nhìn những gia đình đứng gác trước cửa – A, hôm nay gia đình trong tướng phủ đều mặc y phục mới mang giấy mới. Kỳ quái, có chuyện gì tốt mà tất cả đều thay y phục mới vậy? Chẳng lẽ Thừa tướng lại muốn cưới thêm một vị phu nhân nữa ư? Cũng khó trách thiên hạ lại đồn đại như thế!

Còn đang nghi ngờ thì một con ngựa phi nhanh tới, dừng trước cổng lớn của Tướng phủ, người trên lưng ngựa vội vàng nhảy xuống, cúi người thở hổn hển, lớn tiếng hô lên:

“Chúc mừng lão gia! Chúc mừng lão gia! Đậu rồi! Đậu rồi!”

Trang Đức mặc triều phục đang đi vào tây viện với Thất phu nhân, còn chưa vào phòng, gia đình truyền tin đã vọt tới trước mặt hắn.

“Ừm”

Trang Đức hơi gật đầu, sắc mặt bình tĩnh hỏi:

“Đại tiểu thư có đậu Trạng nguyên không?”

“Bẩm lão gia, đại tiểu thư đậu bảng nhãn.”

Gia đình lấy tay lau lau khuôn mặt đầy mồ hôi, thở hổn hển trả lời, giờ sửu đã bị tổng quản phái đến Quốc Tử Giám chờ yết bảng, sau hai canh giờ chờ đợi mới biết được tin tức, sau khi trở về ngay cả một ngụm nước cũng không kịp uống!

“Bảng nhãn?”

Sắc mặt Trang Đức trầm xuống.

“Vậy Trạng nguyên là ai?”

Trang Đức hỏi câu này thì trong đầu đột nhiên nhớ tới câu nói của Trang Thư Lan hôm đại lễ, tim đập thình thịch, ngay cả những ngón tay dẫu trong triều phục cũng khẽ run rẩy!

“Trạng nguyên là một người họ Mạnh, danh xưng là Thi Lâm”

Gia đình cung kính cúi đầu nhanh miệng trả lời.

Vừa nghe được tin như thế, tâm tình Trang Đức cũng buông lỏng không ít, thậm chí còn có cảm giác rất thoải mái.

“Vậy Nhị tiểu thư thì sao? Có tên trên bảng không?”

“Bẩm lão gia, nhị tiểu thư đậu thám hoa”.

Gia đình nhắc tới việc này cũng có chút khó tin. Đề thi năm nay có phải rất đơn giản không? Làm thế nào mà một người ngây ngốc bình thường như Nhị tiểu thư cũng có thể đỗ thám hoa.

Thám hoa! Thân thể Trang Đức lại khẽ run lên, ngay cả thất phu nhân đứng bên cạnh cũng nhận ra. Thất phu nhân vội vàng đỡ lấy cánh tay ông, lo lắng định gọi người thì lại bị ông ngăn lại:

“Người đã nhìn rõ chưa? Nhị tiểu thư thật sự đỗ thám hoa?”

“Dạ! Nô tài nhìn thấy rõ ràng!”

Trang Đức lại giật mình, một lát mới nhìn người cúi đầu trước mặt nói:

“Lui ra đi!”

Lại quay đầu nhìn thất phu nhân.

“Nàng đi dặn dò Nhị tiểu thư trang điểm tươm tất, chỉ lát nữa hoàng thượng sẽ phái người đến tuyên chỉ, báo cho đại tiểu thư và Nhị tiểu thư cùng nhau lĩnh chỉ, sau đó hãy theo công công vào cung tạ ơn. Còn nữa, báo cho đại phu nhân chuẩn bị tiệc rượu, đêm nay Tướng phủ mở tiệc chiêu đãi gia tộc cùng các quan viên trong triều!”

“Dạ!” Thất phu nhân phúc lễ.

“Cung chúc lão gia! Đại tiểu thư và nhị tiểu thư đều có tên trên bảng vàng, đây đúng là song hỷ lâm môn!”

“Được rồi! Đi thôi!”

Sắc mặt Trang Đức lộ rõ vẻ vui mừng, xoay người rời đi. Gia đình bên cạnh chạy nhanh đi theo ra cửa, Trang Đức ngồi lên kiệu vào triều.

“Tiểu thư! Đại hỷ! Đại hỷ!”

“Bịch” – Tiếng Tứ Nhi phá toang cửa phòng, bước chân cũng không dừng lại chạy đến bên cạnh giường nàng, lớn tiếng hét với Trang Thư Lan còn đang trong mộng đẹp!

“Ừm.Đi ra ngoài đi, đừng làm phiền ta!”

Trang Thư Lan mơ mơ màng màng trở mình, mồm miệng lầu bầu không rõ, một giây sau lại ngủ thiếp đi, không để người bên cạnh làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của mình.

Nếu là trước kia, nghe tiểu thư nói vậy thì Tứ Nhi sẽ lui ra ngoài, hơn một canh giờ nữa lại đi vào. Nhưng hôm nay không giống như những ngày khác, hôm nay Tứ Nhi muốn nói cho Trang Thư Lan một tin tức vô cùng, vô cùng tốt – khi nàng nghe thấy tin tức kia thì việc đầu tiên nghĩ tới là nói ngay với Trang Thư Lan, vào lúc này tâm trạng của nàng đang rất kích động không thể kìm nén được!

“Tiểu thư người tỉnh dậy đi! Nghe nô tỳ nói xong tin này chắc người sẽ không cảm thấy buồn ngủ nữa đâu!”

Tứ Nhi không thả tay ra, ngược lại càng lay mạnh người Trang Thư Lan.

“Được rồi, được rồi! Có chuyện gì nói nhanh một chút đi!”

Bị ánh sáng làm cho chói mắt, Trang Thư Lan buộc phải xoay người, xị mặt, mở mắt mông lung, thấy sắc mặt vui mừng của Tứ Nhi thì dò hỏi.

Trang Thư Lan hỏi như vậy, Tứ Nhi lập tức cười hi hi lui về phía sau hai bước, cúi người đáp lại nàng.

“Chúc mừng tiểu thư, năm nay người đậu vị trí thứ ba đó! Người đậu thám hoa rồi!”

Sau đó ánh mắt Tứ Nhi nhìn Trang Thư Lan với vẻ mong chờ, thật sự rất muốn được thấy khuôn mặt vui mừng của nàng. Đáng tiếc tất cả đều không như Tứ Nhi mong đợi, chớp mắt nhìn mấy cái cũng không thấy tình cảnh như vậy.

Trang Thư Lan nghe Tứ Nhi nói xong sắc mặt không hề thay đổi, thậm chí ánh mắt cũng không lộ một chút cảm xúc vui mừng hay ngạc nhiên nào, nhàn nhạt hỏi.

“Ồ! Thế còn việc gì nữa không?”

Trang Thư Lan phản ứng như vậy làm cho Tứ Nhi chỉ biết ngây người, đây chính một trong bốn chuyện vui mừng nhất của đời người, sao biểu hiện của tiểu thư lại bình tĩnh như vậy!

“Á.Dạ, không có!”

Tứ Nhi lẳng lặng đáp nhưng nét vui mừng vẫn còn đọng trên khuôn mặt.

“À... Đúng rồi! bây giờ là giờ nào rồi?”

Trang Thư Lan đưa mắt nhìn ra cửa, thấy trời vẫn chưa có nắng, chắc là còn sớm!

“Giờ mao một khắc ạ!”

(giờ mao khoảng 7h-9h, một khắc =15’)

“Ừm...”

Trang Thư Lan gật đầu, yên ổn nằm trở lại giường, kéo chăn lên, nhắm mắt cứ như vậy định ngủ tiếp, cũng không nói gì thêm.

“Tiểu.”

Tứ Nhi chỉ gọi một chữ cũng không có thêm từ nào nữa. Nàng không biết đánh thức tiểu thư dậy rồi sẽ nói những gì cho nên định im lặng bước ra khỏi phòng. Nhưng nghĩ tới điều Thất phu nhân căn dặn thì đành phải kiên trì gọi.

“Tiểu thư, lão gia nói người phải nhanh chóng rửa mặt chải đầu, trang điểm tươm tất để tới tiền sảnh chờ công công tới tuyên chỉ, sau đó người còn phải tiến cung tạ ơn.”

Tuyên chi, tạ ơn, nàng cũng biết những nghi thức này là không thể thiếu, nhưng hạt không ngờ lại vất vả như vậy!

“...Rắc rồi!”

Trang Thư Lan nói thầm một tiếng, không cam lòng ngồi dậy, bộ dạng đáng thương nhìn Tứ Nhi

“Tứ Nhi, em nói xem nếu ta không đi tiếp chỉ thì hoàng đế có xử tội cả phủ thừa tướng không

“Ồ!”

Tứ Nhi bị câu nói này của nàng dọa cho sợ tới mức nhảy dựng lên, hồn phách còn chưa ổn định hồi.

“Tiểu thư, người đang nói hồ đồ cái gì vậy?”

“Ta không muốn đi tiếp chỉ!”

“Tiểu thư nhất định là chưa tỉnh ngủ rồi! Hoàng thượng hạ chỉ lại có người không muốn tiếp chỉ sao? Kháng chỉ sẽ bị roi đầu! Chẳng lẽ tiểu thư muốn hơn ba trăm mạng người từ trên xuống dưới phủ đều vì vậy mà bỏ mạng ư?”

“Được rồi, đừng có huyền thuyên nữa!”

Về mặt Trang Thư Lan coi thường nói.

“Nếu hoàng đế thật sự muốn diệt trừ cả tướng phủ thì sẽ không lấy cớ như thế, hơn nữa nếu hoàng đế muốn làm vậy thì còn đợi tới ngày hôm nay chắc?”

“Tiểu thư người đang nói gì cơ?”

Tứ Nhi nghi ngờ hỏi.

“Không có gì! Mau đi lấy y phục tới cho ta thay đi!”

Xò đôi giấy thù hoa mới, Trang Thư Lan xuống giường đi tới cửa sổ ngắm nhìn bầu trời mây trắng, cảm xúc trong lòng hỗn loạn. Vốn tưởng rằng chỉ cần đậu Trạng nguyên là có thể không phải chịu sự sắp đặt của cha nàng nữa. Nhưng với tính tình của Trang Đức, nhất định sẽ không để cho nàng toại nguyện, cho nên nàng mới cố ý tạo thêm vài tin đồn để tổn hại khuê danh, mượn việc này làm cho những kẻ khác không dám tới phủ cầu hôn. Bây giờ thì tốt rồi, trên cơ bản tất cả đều như nàng dự đoán ngoại trừ việc không đậu Trạng nguyên! Nhưng không đậu Trạng nguyên cũng chẳng phải là chuyện không tốt, dù sao mục đích coi như đã đạt được một nửa, còn mọi chuyện về sau thì đi tới đâu tính tới đó vậy!

“Tứ Nhi, em biết tin này từ đâu?”

Nàng nhận lấy y phục từ tay Tứ Nhi, chậm rãi mặc vào, buộc thắt lưng lại cẩn thận.

Tứ Nhi vừa nghe xong liền vui vẻ. Vốn tưởng rằng tiểu thư tuyệt đối không để ý chuyện này, không ngờ tới việc nàng sẽ chủ động hỏi; có thể thấy được nàng vẫn để ý tới công danh! Ha, một trong bốn việc đại hỷ cuộc đời, làm sao có thể không có phản ứng đây?

“Là thất phu nhân sai người tới thông báo!”

Tứ Nhi đưa gương đưa tới cho Trang Thư Lan soi, nhưng nàng không để ý tới, ngồi luôn vào bàn trang điểm ý bảo Tứ Nhi tới chải đầu cho mình.

“Ừm! Đại tiểu thư đâu? Tỷ ấy đậu hạng mấy?”

Trang Thư Lan hé mở đôi môi đỏ mọng.

“Đừng có búi mấy kiểu tóc phức tạp kia, lát sau lại phải thay đổi cung phục đi diện thánh, làm đơn giản một chút, đỡ phải sửa kiểu tóc cho phiền toái!”

“Dạ”

Tứ Nhi gạt đầu, theo Trang Thư Lan nửa năm nay Tứ Nhi cũng biết rằng nàng rất ghét mấy thứ trang sức cài lên tóc, vẫn luôn búi kiểu đơn giản nhất nhưng trông lại rất phóng khoáng, cho nên búi lại tóc trên đỉnh đầu giúp Trang Thư Lan, chỗ tóc còn lại dùng một cái trâm ngọc cài ra sau đầu.

“Đại tiểu thư đậu bảng nhãn, lát nữa cũng đến tiền sảnh tiếp chỉ, sau đó tiến cung tạ ơn. Tiểu thư có thể đi cùng với đại tiểu thư, tiến cung diện thánh cũng có một người bạn đi cùng để nói chuyện cùng nhau”

Cuối cùng là cài một cây châm nhỏ tinh xảo, Tứ Nhi rất hài lòng nhìn Trang Thư Lan sau khi đã trang điểm xong.

Nói chuyện cùng nhau? Trang Thư Lan không nói, chỉ lặng lẽ nhìn về mặt thích thú của Tứ Nhi.

“Hôm nay Tứ nhi vui vẻ nhờ!”

“Đương nhiên rồi! Tiểu thư đậu thám hoa, chứng minh rằng tiểu thư cũng không phải là ngu ngốc như lời bọn họ nói, mặc dù tiểu thư còn chưa vượt qua đại tiểu thư, nhưng ít ra cũng không đứng cuối bảng như những lần trước!”

Giọng nói của Tứ Nhi nhỏ nhẹ.

“Hừ, về sau ai còn dám nói tiểu thư là ngu ngốc, nô tỳ sẽ chứng minh cho bọn họ thấy.....”

Nói đến đây Tứ Nhi dừng lại, về mặt lúng túng nhìn Trang Thư Lan.

“Tiểu thư, những hạ nhân kia không nói gì quá đáng, tiểu thư, cũng không nói bậy cái gì cả.....”

Trang Thư Lan biết những hạ nhân trong phủ luôn coi thường nàng. Đối với những việc này nàng cũng không để ý, hơn nữa, nha hoàn hầu hạ cho nàng đâu có nhiều, hiện giờ chỉ có mỗi Tứ Nhi đứng về phía nàng. Và lại Tứ Nhi không cầu nệ như những nha hoàn khác, thích nói chuyện với nàng, cho dù Trang Thư Lan không để ý nhưng Tứ Nhi vẫn tự biên tự diễn gọi đề tài. Tính cách Tứ Nhi như vậy khiến cho Trang Thư Lan cũng thích nói chuyện với nàng, đồng ý để nàng trở thành người duy nhất trong tướng phủ có thể nói chuyện, có thể thân thiết với mình.

“Đề ý tới bọn chúng làm gì! Về sau nghe thấy họ nói về ta như thế nào em cũng không cần để tâm. Lời đồn tự nhiên sẽ lắng xuống, nếu em giải thích với bọn họ, chỉ e bọn họ càng nói càng hăng hái hơn thôi.”

Đứng dậy nhìn bầu trời bên ngoài, sắc trời đã khá trễ, Trang Thư Lan bảo Tứ Nhi.

“Đi thôi, chúng ta đến tiền sảnh, người thông báo tin mừng chắc cũng tới rồi”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lùì Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Diện thánh

Giờ Thìn, Kim Loan đại diện tại hoàng cung.

“Trang ái khanh!”

Không như mọi lần sau khi xử lý xong chính sự sẽ tuyên bố bãi triều, trái lại hoàng thượng mỉm cười nhìn Trang Đức.

“Nghe nói cả hai vị thiên kim của Trang ái khanh đều có tên trong tam giáp lần này phải không?”

“Bẩm hoàng thượng!”

Trang Đức đứng ra khỏi hàng, cúi người, tay cầm ngọc hốt tấu nói.

“Thần không dám giấu, hai tiểu nữ của vi thần được on trọng của hoàng thượng đã trúng bảng nhãn và thám hoa!”

“Ha ha! Vậy thực sự phải chúc mừng Trang ái khanh rồi! Song hỷ lâm môn, đêm nay nhất định phải tổ chức tiệc mừng mới được!”

Hoàng đế cười sang sảng.

“Hoàng triều ta khó gặp được việc vui như vậy, đêm nay trẫm cũng phải tới Tướng phủ chúc mừng một lát!”

Trang Đức vừa nghe thấy thế thì nhanh chóng quỳ xuống, cung kính vái lạy.

“Tạ hoàng thượng!”

“Kỳ thật, vốn vị trí Trang nguyên năm nay cũng có thể thuộc về nhị thiên kim của Trang ái khanh, nhưng mà bài thi của nàng lại có dính vệt nước miếng, cho nên Tư Đồ ái khanh sau khi thương lượng đã quyết định hạ nàng xuống làm thám hoa!”

Đột nhiên hoàng đế cho một câu như vậy.

“Két?”

Lời của Hoàng thượng khiến tất cả triều thần trong đại điện đồng thời phát ra một tiếng, mở to mắt, nhìn nhau, cũng không biết nên nói gì – không ngờ lại có người dám để nước miếng nhỏ lại trên bài thi đình, đây chính là đại bất kính!

“Xin hoàng thượng thứ tội!”

Trang Đức lại quỳ rạp trên mặt đất, biết rõ là hoàng đế sẽ không trách phạt nhưng vẫn nói cho phải phép.

“Tiểu nữ trẻ người non dạ, nên mới”

“Ha ha ha! Được rồi! Trang ái khanh!”

Hoàng đế lại cười.

“Gần đây trăm cũng nghe không ít chuyện lý thú về vị Thám hoa này! Lát nữa Thám hoa tới, trăm nhất định phải nhìn kỹ một chút, xem nàng là người thế nào mà trong một thời gian ngắn như vậy có thể đưa danh hào sánh ngang với vị Bảng nhãn nổi danh Trang Thư Dao!”

Buổi nói chuyện còn chưa xong, nghị trưởng thái giám tiến vào thông báo Trạng Nguyên, Bảng Nhãn và Thám hoa đã tiến cung tạ ơn.

“Tốt tốt tốt! Vừa nhắc tới người, người đã tới rồi, mau truyền vào!”

Hoàng đế cười híp mắt nói, sau đó lại nhìn Tư Đồ Minh Duệ đứng hầu một bên.

“Có thể được Tư Đồ ái khanh lựa chọn vào tam giáp chắc hẳn là có chỗ tài giỏi phải không?”

“Dạ!”

Giọng điệu lạnh nhạt tuyệt không che giấu, cứ như hấn đang đối mặt với ai đó chứ không phải là vua của một nước. Mà tuy rằng mỗi ngày triều thần đều giao thiệp với hắn, cũng đã quen với thái độ vô lễ này của Tư Đồ Minh Duệ, nhưng không ít người thuộc phe Trang Đức có cái nhìn khó chịu.

Mạnh Thi Lâm, Trang Thư Dao và Trang Thư Lan đã theo sau thái giám bước vào đại điện.

“Thần Mạnh Thi Lâm, Trang Thư Dao, Trang Thư Lan tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Ba người cùng quỳ gối xuống thi lễ.

“Rất tốt! Trăm nhớ rõ năm kia, năm trước không có nữ tử trong tam giáp, không ngờ năm nay lại có tới hai người! Quả thật là nữ nhân không chịu thua đấng nam nhi!”

Hoàng thượng hài lòng gật đầu.

“Bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!”

Ba người lại dập đầu một cái mới chậm rãi đứng dậy, đứng song song với nhau trong chính điện, chờ hoàng thượng hạ lệnh.

Không hiểu hoàng đế thế nào mà mãi không nói một lời, làm cho ba người chỉ có thể cúi đầu, lẳng lặng đứng yên.

“Vị nào là thám hoa?”

Sau một lúc lâu, hoàng thượng mới từ tốn hỏi.

Nghe thấy gọi mình, Trang Thư Lan đi về phía trước vài bước, quỳ thân thi lễ, chậm rãi trả lời.

“Trang Thư Lan xin bái kiến hoàng thượng”.

Giọng nói bình thản không có một chút kích động, thật giống như con gió mùa thu, lướt qua không lạnh cũng không nóng.

“Ngươi ngẩng đầu lên!”

Trong phút chốc Hoàng thượng buông ra một câu. Lời vừa ra khỏi miệng, lúc này Hoàng thượng mới ý thức được những gì mình nói. Nhưng ngay khi Trang Thư Lan trả lời, trong chớp mắt hoàng thượng rất muốn biết nữ tử có giọng nói như gió thoảng này sẽ có dáng vẻ thế nào? Có giống như kiều nữ Bích Dao, mang vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành?

Một câu nói của hoàng thượng lại làm cho đám triều thần bên dưới đều ngẩn ngơ, thầm nghĩ hoàng thượng hôm nay làm sao vậy. Ngay cả là thám hoa, nếu hoàng thượng muốn thấy rõ diện mạo của nàng thì cũng đâu cần phải rút ruột, vào triều làm quan há không thể nhìn thấy mặt mỗi ngày sao?

Trang Thư Lan nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, chậm rãi, thoải mái nhìn thẳng vào hoàng thượng. Hoàng thượng khoảng chừng năm mươi tuổi, tóc mai hai bên đã hoa râm, những nếp nhăn trên mặt cũng có thể thấy rõ được. Ánh mắt lợi hại lại mang theo vài tia tang thương, hoàng bào óng ánh cũng không giúp che đi thân hình mập mạp của ông ta, nhưng khí chất vương giả thì không suy giảm chút nào!

Đế vương như vậy khẳng định không phải là một vị hôn quân! Nhưng tại sao ông ấy lại tùy ý để cho thế lực ba nơi nắm giữ triều đình? Chẳng lẽ ông ta có ý làm như thế? Ánh mắt lạnh nhạt không chút giấu vết quét trên người hoàng thượng. Hoàng thượng lúc này khiến nàng có ý nghĩ như vậy.

Cùng lúc đó Hoàng thượng cũng đánh giá vị tài nữ ả danh chưa bao giờ thấy mặt ở phủ Thừa tướng – nhị tiểu thư: khuôn mặt thanh thoát, lông mày như dáng núi mùa xuân, mũi thẳng, môi hồng, vận bộ y phục màu lam. Như vậy đã có vài phần tư sắc, do nàng còn nhỏ nên so với Trang Thư Dao cũng kém chút ít, nhưng tương lai nhất định còn rực rỡ và xuất sắc hơn tỷ tỷ nàng.

“Nghe nói năm nay người cũng vừa tới tuổi trưởng thành?”

“Bẩm hoàng thượng! Đúng vậy!”

Cúi đầu trả lời ngắn gọn – rõ ràng Hoàng thượng đã biết rồi mà còn cố hỏi!

“Mới mười lăm tuổi đã có thể trúng thám hoa, thật đúng là không đơn giản chút nào! Thêm vài năm nữa chắc chắn tiền đồ sẽ rộng mở!”

“Tạ hoàng thượng khen ngợi!”

Giọng nói không mang theo chút cảm tình đáp trả.

“Nghe nói thám hoa thi đình chưa tới một canh giờ đã rời khỏi trường thi?”

Lần này giọng nói hoàng thượng hơi lạnh, có vẻ như rất không hài lòng với thái độ của nàng.

“Có phải người cho rằng trăm ra đề thi đình năm nay quá mức đơn giản, cho nên mới không thèm quan tâm, thậm chí còn rót vệt nước miếng lên bài thi?”

“Ơ.....”

Chuyện này là sao? Trang Thư Lan sửng sốt, tuy rằng thi đình là do hoàng đế chủ trì, nhưng chỉ giới hạn trên danh nghĩa, còn công tác cụ thể đều là những triều thần chuyên trách đảm nhận. Cho nên theo lý thì tình hình chi tiết trong trường thi hoàng thượng không hề biết! Đúng là như thế, cho nên Trang Thư Lan mới ngạc nhiên, làm thế nào mà Hoàng thượng biết được, hơn nữa còn biết rất chi tiết!

Trang Thư Lan trầm mặc. Lúc này những người có mặt trong chính điện đều toát mồ hôi lạnh, vốn cho là hoàng thượng sẽ không truy cứu, nào biết bây giờ lại bắt đầu tính sổ rồi!

“Thật ra việc rời khỏi trường thi đầu tiên, hoàng thượng cũng không thể trách tội Trang Thư Lan”.

Nàng khẽ mở miệng, đầu hơi nâng lên, vẻ mặt thành thật nói.

“Hoàng thượng có thể hỏi người chủ khảo ra đề thi đình lần này – Tư Đồ đại nhân, Trang Thư Lan cho rằng Tư Đồ đại nhân nhất định sẽ cho hoàng thượng một lời giải thích rõ ràng. Còn về việc nước miếng.....Trang Thư Lan mong hoàng thượng giáng tội!”

“Ừm.....Việc giáng tội lát nữa tính sau. Hiện giờ trăm muốn nghe tại sao việc Trang ái khanh rời trường thi đầu tiên lại muốn Tư Đồ ái khanh giải thích!”

Hoàng đế nhìn về phía Tư Đồ Minh Duệ, vẻ mặt nghiêm túc hiển nhiên là muốn nghe một lời giải thích hợp lý.

“Hoàng thượng, người giao cho thần phụ trách cuộc thi đình lần này, hiện tại thần đã chọn ra được tam giáp. Về phần quá trình của nó giờ đã không còn quan trọng. Người thấy vậy có đúng không? Thưa Hoàng thượng!”

Tư Đồ Minh Duệ hơi cúi người nói với hoàng đế nhưng ánh mắt lại âm thầm liếc nàng.

Thời điểm Tư Đồ Minh Duệ cất tiếng trả lời, rốt cuộc Trang Thư Lan cũng biết được bộ dạng vị Tư Đồ đại nhân này thần thánh như thế nào – tuy rằng hai lần trước có gặp hắn: lần đầu tiên ở phủ Thừa tướng nhưng ngày ấy nàng bị Trang Đức dạy dỗ, mặt xám mày tro, hơn nữa tâm trạng không tốt, đương nhiên đâu có chú ý xem bề ngoài của hắn cao thấp thế nào; lần thứ hai là ở trà lâu, mặc dù có nghe Phó Thuyết gọi tên Tư Đồ Minh Duệ nhưng vẫn không biết rõ là người thế nào. Tuy rằng nàng có hoài nghi nam tử mặc trường bào đỏ thẫm ngày ấy là Tư Đồ Minh Duệ, chỉ không biết vì sao, nàng lại không dám xác định.

Quay đầu nhìn về phía tiếng nói phát ra, theo giác quan thứ sáu của mình nàng khẳng định chắc chắn – nam tử y phục đỏ thẫm tại trà lâu hôm ấy chính là Tư Đồ Minh Duệ! Hôm nay hắn vẫn mặc triều phục màu đỏ, ngọc đai đai lưng, khuôn mặt như hoa đào, mũi quan màu đen, rất hài hòa, đỏ cũng đen rất xứng đôi, không hề tương phản.

Đúng lúc nàng nghiêm túc đánh giá Tư Đồ Minh Duệ thì lơ đãng chống lại tầm mắt của hắn, chỉ một giây như vậy Trang Thư Lan cũng sắp sa vào ánh mắt thâm trầm ấy rồi. Nhưng trước đó, nàng cũng phát hiện trong ánh mắt hắn có ý cười gian tà, ước chừng làm cho toàn thân nàng lạnh run.

“Ừm... Vậy Thám hoa cho rằng vấn đề là ở đâu?”

Hoàng thượng trả vấn đề lại cho Trang Thư Lan.

Cho rằng? Ha! Nàng nghĩ thế nào thì có thể nói như thế sao? Chẳng lẽ nói là muốn giáng tội thì cứ giáng tội cần gì phải lồi thối dài dòng còn để cho ta quỳ này giờ, ông ăn no không có việc gì làm à? Trang Thư Lan cố đè nén xúc động, giọng nói trầm trầm, bình thản không sợ hãi nói.

“Hết thầy đều do hoàng thượng định đoạt! Trang Thư Lan xin phục tùng mệnh lệnh!”

Được rồi, nếu mọi người muốn đá bóng vậy thì cùng chơi cho vui!

“Ha ha! Có chí khí!”

Hoàng thượng nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, cười to hai tiếng, sau đó giọng nói lại nghiêm túc.

“Mạnh Thi Lâm, Trang Thư Dao, Trang Thư Lan tiến lên nghe chỉ. Ba khanh là tam giáp thi đình năm nay, phong quan ngũ phẩm, ngày hôm sau đảm nhiệm chức vụ tại Hàn Lâm viện”

“Tạ hoàng thượng!”

Ba người lại quỳ xuống tạ ơn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Tỷ muội gặp nhau

Đêm đã xuống nhưng Tướng phủ lại náo nhiệt vô cùng, so với việc Thừa tướng nạp thiếp xem chừng còn náo nhiệt hơn. Đèn đuốc sáng trưng, chiếu sáng toàn bộ Tướng phủ. Từ Trang Đức cho tới gia nhân canh cửa đều cười tươi rói, vội vội vàng vàng cúi chào với những người tới chúc mừng. Một nhà có tới hai người được đề tên trong tam giáp, chuyện vui như vậy mở tiệc mấy ngày liền còn chưa đủ nữa là, thử hỏi trong thiên hạ còn có chuyện gì đáng tự hào hơn so với chuyện này?

Nhẹ nhàng khoan thai, Trang Thư Lan vừa đi vừa ngắm lồng đèn treo hai bên hành lang hậu viện. Trên những lồng đèn cung đình có hình mỹ nhân đang ngái ngủ, có bi dục song phi họa đồ, có họa đồ đại phú đại quý, cũng không thiếu bút tích danh gia đề từ, dưới ánh nến bên ngoài hiện ra ký tự mờ mờ mà lại hào hoa xa xỉ. Đúng lúc nàng đang cẩn thận đánh giá giá trị những đèn lồng này không như những cái khác thì một giọng nói truyền tới.

“Nhị muội thật có nhã hứng!”

Từ đằng xa, Trang Thư Dao thấy Trang Thư Lan đang nhàn nhã thưởng thức đèn lồng. Hôm nay tại triều đình, Hoàng thượng ngay cả liếc nhìn nàng một cái cũng không có, Thư Lan kia chỉ là một đoá hoa đại, sao có thể nổi bật hơn nàng? Phút chốc buồn bực chạy lên não nên mới đi thẳng về phía này, chào hỏi nàng.

“Đại tỷ cũng rất có nhã hứng nhỉ!”

Trang Thư Lan quay đầu, khẽ mỉm cười, thực tự nhiên, tuyệt đối không bị Trang Thư Dao đột nhiên lên tiếng mà giật mình.

“Tỷ tỷ cũng tới nơi này ngắm lồng đèn à?”

Ngắm lồng đèn? Mấy cái lồng đèn này thì có gì đẹp? Trang Thư Dao liếc mắt nhìn qua.

“Ta không có nhàn nhã được như nhị muội, rảnh rỗi tới mức không có chuyện gì để làm! Không như ta, cha lại sai người đến nói ta tới tiền sảnh đón tiếp khách khứa!”

Trang Thư Dao nhẹ nhàng oán hận, nếu không nghe cẩn thận nhất định khó nhìn ra sự khoe khoang trong đó. Nụ cười nơi khóe miệng Trang Thư Lan vẫn không thay đổi, nhìn lên lồng đèn.

“Vậy vất vả cho đại tỷ rồi! Vốn Thư Lan cũng muốn học tập theo đại tỷ, giúp đỡ phụ thân chiêu đãi khách nhân. Hiện giờ coi như muội đã vào quan trường rồi, nhưng cũng chưa giao lưu quá nhiều với các vị thần trong triều, vừa rồi chỉ biết đi quanh quanh một vòng trong đại sảnh, ngây ngốc đứng nhìn một bên người khác bận rộn chào hỏi đón khách. Muội thấy ngoài đó đã có đủ người làm tốt rồi nên mới quay trở lại hành lang này ngắm lồng đèn một lát thôi!”

Trang Thư Dao nghe nàng nhắc tới mới nhớ ra từ ngày mai hai tỷ muội nàng phải tới Hàn Lâm viện chính thức đảm nhiệm chức vụ biên soạn sách. Tuy rằng chức vụ này không quan trọng gì, nhưng trong các vị triều thần có không ít người quyền thế hiển hách đều là từ nơi đó mà lập nghiệp. Cho nên đảm nhiệm chức vụ ở Hàn Lâm viện, giao tiếp tốt với những người trong quan trường cũng coi như là một khoá học.

“Nhị muội có muốn theo ta học một chút kinh nghiệm đối nhân xử thế không?”

Trang Thư Dao ngược mắt lên, giọng nói mềm mại làm cho người khác có cảm giác hai nàng rất thân thiết.

“Nói thật chứ, gần đây tại kinh thành thanh danh nhị muội có hơi không tốt, mới vừa rồi còn bị phụ thân cảm tức, cho nên đêm nay muội có thể nhân cơ hội này giải thích rõ ràng hiểu nhầm của các vị đại nhân, hương thân phụ lão với muội!”

Nàng ta mà có lòng như vậy sao? Trang Thư Lan không biểu hiện gì liếc nhìn Trang Thư Dao, vẻ mặt lúng túng lắc đầu.

“Không được đâu, tỷ! Tỷ giúp muội một chút được không? Vào ngày làm lễ trưởng thành muội đã thề là phải đậu Trạng Nguyên trước mặt nhiều người như vậy, nhưng bây giờ.....Cho tới bây giờ chuyện này còn chưa lắng xuống....Nếu muội đi ra đó, không chỉ làm mất mặt muội, mất mặt đại tỷ, mà ngay cả thể diện của cha cũng không còn!”

“Làm sao có thể như thế được!”

Sắc mặt Trang Thư Dao ngưng trọng cười, rất khó tin mang theo nghi hoặc hỏi.

“Nhị muội đậu Thám hoa cũng là việc rất đáng chúc mừng của Trang phủ! Cha và ta còn có tất cả mọi người trong Trang phủ cảm thấy rất vui mừng vì nhị muội đột phá kỳ tài!”

“Đúng là đối với nhị muội ta cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, ngày thường nhị muội văn vẻ cũng chỉ được coi là gỗ mục thôi, làm thế nào trong thời gian ngắn lại có thể viết ra áng văn tuyệt hảo như vậy, ngay cả hoàng thượng cũng đã tự mình chọn nhị muội vào tam giáp rồi! Chẳng lẽ từ trước tới nay nhị muội che giấu tài năng, vừa thi đình đã đoạt giải nhất? Hay là trong khi đi thi muội động tay chân gì đó?”

Trang Thư Dao nhìn chăm chăm vào nàng không chớp mắt, muốn nhìn ra chỗ sơ hở từ biểu hiện nhỏ nhặt nhất. Nhưng phản ứng của nàng thật khiến Trang Thư Dao thất vọng rồi.

“Ha! Đại tỷ, tỷ đang nói cái gì vậy! Sao muội lại nghe không rõ? Cái gì mà che giấu tài năng! Cái gì mà động tay chân chứ!”

Trang Thư Lan cười tới ngây ngốc, hai tay khua khua trước mặt Trang Thư Dao rồi lại cúi đầu suy nghĩ sâu xa, chậm rãi nói nhỏ.

“Chẳng lẽ đại tỷ nghi ngờ muội hồi lộ quan chủ khảo?”

“Vậy muội có thể đưa ra một lý do giải thích nào hợp lý hơn không, giải thích việc muội trúng cử lần này!”

Trang Thư Dao bày ra khí thế ép buộc người khác.

“Văn của muội ta đọc đã mười năm rồi, muội viết thế nào chẳng lẽ ta lại không rõ?”

Hận! Thật sự rất hận! Trang Thư Dao nghĩ mãi mà không hiểu, trước khi thi đình ngày nào nàng cũng thức khuya cật lực ôn luyện, nhưng nghe bọn hạ nhân nói, thời gian đó Trang Thư Lan gần như không đụng tới sách vở! Vậy mà còn đỗ tới thám hoa! Cho dù Trang Thư Dao có là băng nhân, nhưng nghĩ tới cũng không thể chấp nhận được... người không được coi trọng bị mọi người coi thường khinh bỉ – Trang Thư Lan lại có vẻ như không mất chút công sức nào để dàng đậu thám hoa, quan trọng nhất nghe nói hoàng thượng từng có ý phong nàng là trạng nguyên.

Nghĩ đến đây Trang Thư Dao lại bùng lên lửa hận trong lòng, nhớ ngày đó cho dù hoàng thượng có khen nàng tài năng xuất chúng thế nào thì cũng không đề cập tới việc ban cho nàng làm trạng nguyên! Có tình nhìn Trang Thư Lan sẽ làm to chuyện, đáng hận nhất là, muội ta lại làm cái vẻ mặt vô tội bộ dạng khó hiểu, coi như tất cả những chuyện này với muội ấy đều là may mắn có được!

“Ừm.... Đại tỷ nói rất đúng! Lấy tư chất của muội, muốn thi đậu thám hoa thật là hơi khó khăn, trừ bỏ hồi lộ thì thật đúng là không có cách gì có thể dùng được rồi.”

Trang Thư Lan cúi đầu nhún mày suy tư.

“Ha! Nói cách khác, muội đã thừa nhận?”

Trang Thư Dao tiếp lời của nàng, nghiêng mặt sang nhìn Hạ San.

“Hạ San, vừa rồi ngươi có nghe thấy rõ ràng những lời nhị tiểu thư nói không?”

“Dạ bẩm đại tiểu thư, nô tỳ nghe thấy rất rõ ràng!”

Hạ San phúc lễ đáp.

“Nhị tiểu thư nói trong cuộc thi đình vừa rồi trừ bỏ hồi lộ thì vốn không cách nào khác có thể dùng.”

Trang Thư Lan nghe Hạ San nhắc lại chi tiết những gì nàng vừa nói, trong lòng cảm thán vô cùng: Ai da, lại một lời đồn mới hình thành!

Mà lúc này Từ Nhi đang tìm kiếm Trang Thư Lan chạy lại đây, đứng trước mặt Trang Thư Dao cùng Trang Thư Lan khẽ thở hắt hắt phúc lễ.

“Đại tiểu thư, nhị tiểu thư, lão gia cho gọi hai vị tới tiền viện. Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, thái tử đã tới rồi!”

“Ta biết rồi!”

Trang Thư Dao hơi vuốt cằm, nhẹ nhàng tiến lên, dắt tay Trang Thư Lan, gương mặt xinh đẹp thanh tú mang nụ cười.

“Nhị muội, chỉ bằng chúng ta cùng qua đó đi!”

Đột nhiên Trang Thư Dao vô cùng thân thiết làm cho nàng rất kinh ngạc, bất giác gật đầu, chậm rãi bước theo. Giờ phút này có vẻ như tâm trạng Trang Thư Dao rất tốt, lại còn chủ động thân thiện với nàng.

“Nhị muội, đại tỷ nghĩ mãi nhưng vẫn có chuyện không hiểu được.”

“Đại tỷ cứ hỏi, nếu muội biết nhất định sẽ trả lời”.

“Muội quen biết Phó công tử từ khi nào? Làm sao mà người trong kinh thành đều nói muội và Phó công tử.....”

Nói được một nửa quay mặt lại nhìn nàng, cứ như không hề có những lời vừa nãy.

Trang Thư Lan im lặng, vẻ mặt mất tự nhiên quay đi.

“Đại tỷ chớ có nghe những lời hồ ngôn loạn ngữ, muội căn bản không biết Phó công tử là ai, ngay cả hán cao thấp như thế nào cũng không rõ, càng không biết vì sao lại bị đồn đại cùng với hần!”

Trang Thư Lan là mất tự nhiên, nhưng trong mắt Trang Thư Dao lại biến thành thái độ xấu hổ e thẹn, liếc trộm cười gượng.

“Ồ? Thật là như vậy à? Vậy.....vậy chuyện trong trà lâu thì sao? Nghe nói ngày ấy những người uống trà trong đó cũng không ít!”

Nói cách khác, rất nhiều người có thể chính mắt chính tai làm chứng, chứng minh Trang Thư Lan nhất định có bí mật không muốn cho ai biết với vị Phó công tử kia – không có lửa thì làm sao có khói!

Nàng ta ngạc nhiên?, Trang Thư Lan cười thầm, nếu nàng ta đã tò mò rồi không ngại làm cho nàng tò mò thêm một ít nữa.

“Ừm... Đại tỷ cứ nhất định phải rõ ràng mọi chuyện à? Loại sự tình này..... muội biết nói như thế nào được!”

Khẽ rũ mắt, khuôn mặt trở nên thẹn thùng.

“Đợi khi nào đại tỷ có người yêu thì sẽ hiểu chuyện này..... Một nữ nhân thực sự cũng có lúc vì một nam nhân mà có thể làm ra rất nhiều chuyện khó hiểu..... Cho nên việc ở trà lâu..... muội không muốn nhắc lại!”

“Nói thế tức là thật sự có chuyện như vậy?”

Trang Thư Dao lấy khăn tay che miệng cười khẽ.

“Nếu như theo lời muội nói, muội cũng không biết thân phận của hần?”

“Đúng! Thân phận chàng là gì muội không biết, lần đầu tiên thấy chàng tim liền đập rộn lên, trên mặt nóng bừng, nhớ là..... chỉ cần chàng chớp mắt một cái muội cũng có thể nhào tới trao trái tim cho chàng.....”

Trang Thư Lan xem thường, lời nói nhỏ nhẹ, dùng khăn lụa khẽ lau mặt – cho dù nói dối mặt cũng không đỏ, hơi thở không loạn nhưng thần thái như vậy đúng là rất hợp.

“Đúng rồi! Tỷ theo cha giao thiệp không ít, quen biết nhiều nam tử, đã gặp được nam tử vừa gặp đã thương chưa?”

Xem đúng thời cơ lên tiếng lật ngược thế cờ, đem thế chủ động nắm lại trong tay mình.

Trang Thư Dao chưa trả lời nhưng cười không nói, có điều Trang Thư Lan thấy ánh mắt nàng ta thì mọi việc đã sáng tỏ. Trang Thư Lan có thể khẳng định, nàng ta nhất định là xuân tâm nhộn nhạo rồi! Haizz, có tuổi xuân của cô gái nào lại không rung động trước một ai đó! Trang Thư Dao cũng không phải ngoại lệ!

“Đúng rồi! Nhị muội có quen biết Tư Đồ đại nhân à?”

Trang Thư Dao thờ ơ hỏi.

“Không biết!”

Vài lần gặp mặt mà thôi, sao có thể coi là quen biết được?

“Nhưng hôm diện thánh nghe giọng điệu của muội có vẻ như quen biết đã lâu với Tư Đồ đại nhân!”

Sao nghe giọng điệu này có vẻ khác khác? Trang Thư Lan bối rối nhưng miệng vẫn trả lời vấn đề Trang Thư Dao hỏi.

“À.... Muội nhớ rồi, có lần cha sai muội tới gặp khách quý, hình như là gặp chính vị Tư Đồ đại nhân này!”

Trang Thư Lan như bừng tỉnh hiểu ra, hai tay cầm chặt Trang Thư Dao cũng không để ý tới nàng ta có cho phép hay không.

“Cho nên có thể coi là muội quen biết Tư Đồ đại nhân đúng không?”

“Cho nên tính từ trước tới giờ muội chỉ gặp Tư Đồ đại nhân lần đó?”

“Đương nhiên, tuy muội thích dạo chơi bên ngoài nhưng Tư Đồ đại nhân là một đại nhân vật, sao muội có thể muốn gặp là gặp được luôn? Huống chi, từ trước thời điểm đó muội còn không biết là có vị đại nhân này trong triều! A.....trước kia tỷ có quen biết Tư Đồ đại nhân à?”

“Chuyện này là đương nhiên! Tư Đồ đại nhân tuấn nham tài mạo, tuổi trẻ tài cao, trẻ như vậy đã giữ chức vụ quan trọng, tiền đồ đương nhiên rộng mở rồi! Tuy rằng người khác đánh giá hẳn không giống nhau, nhưng hẳn thực sự là mê hoặc người khác....”

Giờ phút này bỗng nhiên nàng đã hiểu vừa rồi tỷ tỷ nàng xuân tâm lay động ở phương nào! Nhưng Trang Thư Lan không có tâm trạng đi nghe mấy lời thổ lộ của Trang Thư Dao, chỉ là miễn cưỡng ứng phó thỉnh thoảng phụ họa vài câu làm nàng ta rơi vào ảo mộng của chính mình mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thái tử

Buổi tiệc chúc mừng tại tướng phủ có sự góp mặt của ba vị đứng đầu hoàng tộc làm cho không khí trang trọng lên không ít, càng khiến cho người người trong tướng phủ đặc ý, nở mày nở mặt. Có điều trong đám người đó không bao gồm Trang Thư Lan.

Lúc hoàng thượng, hoàng hậu, thái tử và Trang Đức nâng chén rượu mừng thì nàng uống trà, lúc đám quan viên trong triều chúc mừng thì nàng dùng ngón tay chấm nước trà vẽ mây hình nghich nghich lên mặt bàn, lúc Trang Thư Dao ra về điệu bộ thực nữ sắc sảo chào hỏi đáp lễ cảm ơn nhóm quan viên tới chúc mừng thì nàng đứng ở phía sau, xoắn khăn lụa, khuôn mặt mỉm cười cứng ngắt cũng là tốt lắm rồi!

Cho nên thừa dịp mọi người không chú ý nàng liền lén rời khỏi bữa tiệc, tính đến phía sau hòng giả sơn trong hoa viên nghỉ ngơi một lát, đợi tới khi tiệc kết thúc thì thần không biết quỷ không hay trở về. Đáng tiếc rằng mọi tính toán của nàng đều không được như ý! Nàng vừa ngồi xuống mặt ghế đá chỗ hòng giả sơn thì trước mặt đột nhiên “hiện ra” một người.

“Sao Trang thám hoa lại ở đây? Tiệc đã xong rồi sao?”

Về mặt Tư Đồ Tu Nam kinh ngạc.

Tiệc đã xong? Ha, vấn đề này hỏi ra cũng thấy thật khôi hài! Rõ ràng lúc nàng rời khỏi còn thấy hắn ở đó.

“Tham kiến thái tử điện hạ!”

Trang Thư Lan không thể đắc tội với Tư Đồ Tu Nam, cho nên đứng lên thi lễ.

“Miễn lễ miễn lễ”.

Tư Đồ Tu Nam nói xong liền nhanh chóng ngồi vào phía đối diện nàng, ôn nhã cười.

“Thấy về mặt Trang ái khanh ủ rũ như vậy, nhất định là cực kỳ mệt mỏi phải không?”

Hơi di chân sang một bên để tránh đối mặt với Tư Đồ Tu Nam, nàng mới chấp tay kính cẩn nói.

“Tạ ơn thái tử điện hạ đã quan tâm, vi thần không dám phiền lụy tới người!”

“Trang ái khanh không cần phải câu nệ như vậy, ở đây không có người ngoài, Trang ái khanh ngồi xuống tâm sự với bản cung đi!”

Tư Đồ Tu Nam chỉ tay vào một bên ghế ra hiệu.

Tuy rằng nàng rất muốn ngồi xuống nghỉ ngơi nhưng trước mặt vị hoàng đế tương lai này, Trang Thư Lan cho rằng nên giữ khoảng cách là tốt nhất.

“Tạ điện hạ ban ghế ngồi, nhưng hiện tại là mùa đông, ghế đá rất lạnh, ngồi lâu ở nơi này dễ bị nhiễm lạnh, vẫn là mời điện hạ quay về buổi tiệc uống chút rượu cho ấm người”.

Nàng cung kính cúi đầu hồi bẩm, giọng điệu chân thành tràn đầy quan tâm.

Bộ dạng phục tùng hết lòng tuân thủ, thần sắc cung kính trang bị đúng chuẩn mực quan lại, đứng ở chỗ ẩm muội này thật dễ làm cho người ta coi thường.

“Trang ái khanh, bộ dạng này của khanh thật không đáng yêu chút nào! Bồn cung nhớ lần đầu tiên gặp nhau, khanh chỉ là một cô nương thiên chân chất phác! Thời gian ngắn ngủi có mấy ngày, Trang ái khanh đã thực sự thay đổi rồi, đúng là rất khác trước, bồn cung xem như vậy là đủ rồi!”

Đánh giá nàng một phen, Tư Đồ Tu Nam lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối, chậm rãi nói.

Hử? Tư Đồ Tu Nam này còn nhớ đã từng gặp nàng một lần! Quan trọng nhất là không ngờ hẳn lại nhận ra nàng! Trang Thư Lan hơi sửng sốt, mỗi lần nàng ra ngoài đều không cải trang, bị người khác nhận ra cũng không có gì lạ, nhưng nàng không thể tưởng tượng được rằng lại bị vị thái tử điện hạ này nhận ra - chẳng biết tại sao, nàng có cảm giác thái tử điện hạ không giống như biểu hiện ôn hòa bên ngoài chút nào, nếu không sao hẳn có năng lực trở thành một trong ba thế lực hùng mạnh trong triều!

“Điện hạ nhớ lầm rồi! Thần tin rằng hôm nay là lần đầu tiên trong đời thần được tận mắt diện kiến dung mạo thái tử!”

Trang Thư Lan cúi đầu cường điệu nói, dù sao cũng không tính là nói láo, hôm nay nể mặt hẳn là thái tử đành phải đối đãi như vậy, mà ngày ấy hẳn cũng chỉ là người qua đường thôi.

“Cũng không còn sớm nữa, kính xin điện hạ quay về bữa tiệc!”

“Xem ra Trang ái khanh đúng là không muốn nói chuyện với bồn cung!”

Tư Đồ Tu Nam cười tự giễu.

“Chẳng lẽ bồn cung như vậy làm cho Trang ái khanh thấy sợ, khiến khanh không muốn thừa nhận đã từng gặp bồn cung? Hay là khanh cho rằng quen biết bồn cung là chuyện không tốt đẹp gì?”

“Thái tử điện hạ chớ nói đùa. Trước khi thần trúng cử chỉ là một tiểu thư khuê các, chưa từng ra khỏi cửa lấy một lần, sao có thể gặp thái tử điện hạ được?”

Trang Thư Lan không chớp mắt thuận miệng nói ra.

“Thần nghĩ thái tử điện hạ nhất định là nhớ nhầm rồi, nếu điện hạ nói đã từng gặp mặt tỷ tỷ của thần thì thần mới thấy đúng!”

Cho nên khỏi phải ở đây đôi co mãi, nửa đêm gió lạnh, sương xuống, lại đứng lâu tại nơi này không chỉ chân đau mà có thể bị cảm lạnh nữa!

“Hôm nay có thể được diện kiến dung mạo của Thái tử điện hạ thật sự là vinh hạnh của thần. Ngài là người đứng đầu Đông cung, tương lai sẽ nắm giữ cả thiên hạ, sao thần dám không cung kính cúi đầu trước ngài được?”

Trang Thư Lan nói một phen làm cho Tư Đồ Tu Nam cảm thấy không thú vị chút nào. Hôm nay nhìn thấy nàng thì rất vui mừng. Nhớ tới tiểu nha đầu thông minh lanh lợi ngày ấy hóa ra là nhị tiểu thư của tướng phủ, hơn nữa hiện tại còn là Thảm hoa thì trong lòng có chút hưng phấn – trong suy nghĩ của hẳn thì đa số nữ nhân trừ Thượng Quan Tinh ra ai cũng giống như đầm nước sâu, miệng nói lời giả dối, trong lòng chỉ mong muốn thần phận, địa vị, vinh hoa phú quý, tất cả đều tươi cười biến chất, không thể tìm ra một đôi mắt trong suốt thánh thiện không vướng bụi trần. Cho nên ngày ấy thấy Trang Thư Lan thì hẳn đã quên sạch tất cả những suy nghĩ trước kia. Nhưng bây giờ phát hiện ra nàng cũng không có gì khác biệt so với nữ nhân bình thường, theo kinh nghiệm của hẳn thì rất khó tin tướng tiểu nha đầu mấy tháng trước hẳn gặp lại chính là nàng!

“Bồn cung phải trở lại bữa tiệc rồi, Trang ái khanh có muốn đi cùng bồn cung không?”

Đột nhiên Tư Đồ Tu Nam đứng lên, cười hỏi.

Thật là vất vả mới thoát khỏi pho tượng thần này, Trang Thư Lan đâu có gốc đến nỗi muốn tiếp tục đi theo sau hẳn chứ?

“Xin điện hạ thứ lỗi, thần còn có ít việc riêng cần giải quyết, cho nên cung tiễn điện hạ!”

Trang Thư Lan cúi người, hành lễ, giọng điệu càng cung kính.

“Ồ? Trang ái khanh còn có việc gì cần giải quyết vậy?”

Tư Đồ Tu Nam tò mò hỏi.

Nàng hơi ngập ngừng, cúi xuống chậm rãi nói.

“Ừm. Nếu điện hạ đã hỏi, thần xin được ăn ngay nói thật. Nhưng có lẽ sẽ mạo phạm tới điện hạ, kính xin điện hạ thứ tội”.

“Thứ tội cho khanh! Nói đi!”

“Thần phải ra khỏi cung!” (Đi vệ sinh)

Trang Thư Lan cũng nghiêm túc trả lời, đầu cúi thấp hơn một chút

“Cho nên thần xin được cáo lui trước”.

Con người có ba việc gấp, cho dù ngài là Đông cung thái tử cũng không thoát được ba việc gấp này!

“Ừm hừ!”

Tư Đồ Tu Nam hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt hơi mất tự nhiên, nhưng giọng điệu vẫn rất tao nhã.

“Vậy bốn cung đi trước.”

Nói xong bước đi, Trang Thư Lan chạy nhanh phúc lễ, trong miệng không quên hô.

“Cung tiễn thái tử điện hạ!”

Thấy bóng dáng Tư Đồ Tu Nam dần biến mất khỏi tầm mắt, nàng mới khó nhọc thở ra một hơi, làm quan thật đúng là không dễ dàng! Có điều thắc mắc sao thái tử có thể đột ngột xuất hiện ở đây? Lời hán nói vừa rồi hình như như có hơi quan tâm tới nàng!

Ặc, nếu quả thật là như vậy thì nên cẩn thận hơn trước mặt hán, còn những chuyện khác chưa vội đề cập tới, chỉ lo lắng bằng suy nghĩ của nữ nhân bình thường: hán là thái tử, lại chưa lập thái tử phi, cho dù hán có thái tử phi rồi vẫn có thể nạp thêm thiếp, nếu như ngày nào đó nảy ra ý định muốn biến nàng trở thành một trong số bọn họ, đây thực sự là phiền phức lớn rồi!

“Ài! Thời đại này thật không dễ sống chút nào!”

Trang Thư Lan thở dài, bản thân không muốn nhập nham lại bị buộc phải nhập nham. Mới đầu nghĩ chỉ cần đậu trạng nguyên thì sẽ thoát khỏi sự khống chế của Trang Đức, nào ngờ vào triều làm quan kết quả lại bị vị thái tử điện hạ kia đề ý, về sau làm quan làm người lại càng phải cẩn thận rồi. Duyệt nhất có một việc làm Trang Thư Lan vui vẻ một chút, chính là toàn bộ thanh danh của nàng đều bị phá hỏng, ha ha, như vậy sẽ không còn ai dám tới cầu thân nàng nữa. Nhưng nàng lại lo nếu như sau này Phó Thuyết gây rắc rối thì biết phải đối phó thế nào? Tuy rằng người hán theo đuổi là Thượng Quan Tĩnh nhưng Vương gia có quan hệ rất tốt với Trang Đức. Nếu Trang Đức đưa ra yêu cầu thì chỉ sợ Phó vương gia sẽ đồng ý hôn sự này!

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng hơi hoảng loạn. Nếu bắt nàng phải lấy người mình không yêu, lại phải chia sẻ tình yêu với những nữ nhân khác, lương tâm lúc nào cũng sẽ bất an. Quan trọng là nàng còn phải nhét cuộc đời vào rọ, dù tính thế nào cũng đều lỗ vốn.

Người nghiêng nhẹ một cái, ngồi lên ghế đá, dựa vào gốc cây phía sau, hít vào một hơi thật sâu chậm rãi phun ra một câu.

“Không có việc gì hết, tất cả chỉ là suy đoán thôi! Nếu như bây giờ họ vẫn không từ bỏ ý định ép hôn, ta không ngại làm cho thanh danh này càng thối nát hơn trước!”

“Ồ? Vậy xin hỏi Trang nhị tiểu thư làm thế nào khiến thanh danh của cô nương thối nát hơn trước vậy?”

Giọng nói trên tức vốn không che giấu ý cười vang lên bên tai nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tư Đồ Minh Duệ

“Ồ? Vậy xin hỏi Trang nhị tiểu thư làm thế nào khiến thanh danh của cô nương càng thối nát hơn trước vậy?”

Giọng nói trên tức vốn không che giấu ý cười vang lên bên tai nàng.

“Là ai?”

Tiếng nói đột nhiên phát ra dọa Trang Thư Lan nhảy dựng lên, cả người cứng đờ quan sát bốn phía, đồng thời cũng ảo não, lâu như vậy mà không nhận thấy lúc này trong hoa viên còn có kẻ khác!

Bốn phía đều tối om, cho dù có ánh sáng từ đèn cầy nhưng hòn giả sơn phía trước đã che hơn phân nửa. Ánh sáng mờ mờ, bóng cây đứng sững trong đêm, hơi u ám dọa người.

“Đi ra, là nam nhân thì đừng có giả thần giả quỷ hù dọa tiểu nữ từ yếu đuối!”

Nói xong một câu, Trang Thư Lan thật bội phục mình, không ngờ tình cảnh này còn có thể nói ra một câu đầy đủ như vậy!

“Ha, chưa từng gặp tiểu nữ từ khuê các yếu đuối nào vào thời khắc này còn có thể mạnh miệng như thế cả!”

Giọng điệu trêu tức cùng với bước chân gần như không phát ra tiếng động càng ngày càng rõ ràng vang lên: bộ pháp nhẹ nhàng có độ mạnh yếu, hơi thở cân đối thể hiện rằng người này có nội lực rất lớn, điều quan trọng nhất là hắn có thể đứng ở một bên lâu như vậy mà không bị phát hiện, chỉ với điểm này Trang Thư Lan đoán công lực của người đó hơn nàng không biết bao nhiêu lần rồi!

Đối với giọng điệu khiêu khích của hắn, nàng im lặng mà chống đỡ, chăm chú nhìn người đi tới từ sau hòn giả sơn, một bóng người đen sẫm, chậm rãi tiến gần về phía nàng. Cuối cùng khi hắn hoàn toàn hiện rõ dưới ánh đèn thì nàng mới giật mình – hóa ra không phải ai khác mà chính là nam tử vận trường bào đỏ sẫm, Tư Đồ Minh Duệ!

Tư Đồ Minh Duệ này thích y phục màu đỏ lắm à? Gặp hắn bốn lần, lần nào cũng thấy hắn mặc màu đỏ, bất luận là y phục hàng ngày hay là triều phục. Trang Thư Lan hơi khoanh tay trước ngực, đánh giá Tư Đồ Minh Duệ từ trên xuống dưới, đồng thời cảm thán từ đáy lòng. Họ Tư Đồ này mặc đồ đỏ thật sự rất hợp với tính cách biểu hiện ra ngoài của hắn: liêu lĩnh không kiềm chế được nhưng lại có một hơi thở trầm ổn, cùng với khuôn mặt yếu mị kia, dùng một chữ để hình dung hắn thật thỏa đáng – tà!

“Trang nhị tiểu thư vừa lòng với người trước mặt đây sao? Có hứng nhận ta làm tiểu thiếp thứ mười bốn không?”

Tư Đồ Minh Duệ tươi cười, hai tay vươn ra hai bên, ống tay áo rộng thùng thình giống như một tấm chắn trước mặt nàng.

Khỏe miệng Trang Thư Lan mấp máy động, cho dù gặp mặt hắn vài lần nhưng chính thức cũng chỉ có một lần, hắn có nhất thiết phải nhắm vào nàng như vậy không?

“Nếu Tư Đồ đại nhân đã muốn hạ thấp thanh danh của ngài, ta đây cũng không ngại!”

Định duy trì im lặng với hắn nhưng có điểm không cam lòng – dựa vào đâu mà nàng lại bị một kẻ gặp nhau chính thức một lần trêu ghẹo? Quan trọng nhất là, Tư Đồ Minh Duệ không phải là kẻ chịu để yên cho người khác, duy trì im lặng cũng không phải là lựa chọn tốt nhất.

“Có gì không thể chứ? Trang nhị tiểu thư là hậu nhân của danh môn, gần đây lại nổi danh khắp kinh thành, bây giờ bất luận người nào dính dáng tới cô nương, quả thật không muốn nổi danh cũng khó!”

Nét tươi cười không giảm nửa phân, Tư Đồ Minh Duệ đứng chiêu xuất chiêu.

Nam nhân này tới gây chuyện hay sao? Trước mặt người khác vạch trần khuyết điểm của họ, hắn đúng là không sợ người khác nghe mấy câu nói của hắn mà phát điên!

“Tư Đồ đại nhân thật nổi danh rồi!”

Trang Thư Lan nói một cách cường điệu.

“Ta đây không ngại nổi danh thêm một ít”

Tư Đồ Minh Duệ cười tới giống như giáo chủ thánh khiết nhưng trong nháy mắt lại hiện lên vẻ đáng thương như quả phụ tự ai tự oán.

“Chẳng lẽ ta không có chút giá trị lợi dụng gì? Ngay cả Phó Thuyết cũng không bằng? Hay là thực sự như người khác đồn đại, Trang nhị tiểu thư cường cầu Phó công tử, đáng tiếc trong lòng hắn đã có người thương cho nên tiểu thư tức giận. Tính toán sai lệch trong tình trường, nên đành phải toan tính ở trường thi, nào ngờ đậu cả thám hoa!”

Ồ... Điều hắn vừa nói chính là tin đồn mới nhất! Có ý tứ, thật là có ý tứ! Vừa mới yết bảng không đến một ngày đã có người trí tưởng tượng phong phú thêu dệt ra chuyện tình như vậy! Trang Thư Lan sẽ không để ý người khác nói gì, ngược lại để ý nhất là lời Tư Đồ Minh Duệ vừa nói, “giá trị lợi dụng”! Theo như lời hắn nói thì hắn.....Hay là hắn đã sớm nhận ra tất cả, đã sớm biết nàng mượn thanh danh Phó Thuyết để đạt được mục đích của bản thân?

“Thứ cho hạ quan ngu dốt, không hiểu Tư Đồ đại nhân đang nói gì!”

Trang Thư Lan phát hiện ra là nói chuyện với người này, càng nói lại càng khó đối phó, cho nên quyết định giả ngu thì hơn, hắn nói gì thì cứ một mực trả lời là không biết.

Tư Đồ Minh Duệ không thêm đề ý, ngược lại cười híp mắt, tiến lại gần nàng hai bước thì dừng lại, đối mặt với nàng, cười bí hiểm rồi nói.

“Trang thám hoa không hiểu cũng không sao, quan trọng là cô nương có muốn biết tại sao mình không đậu trạng nguyên năm nay không?”

“Tất nhiên là không bằng người khác!”

Trang Thụ Lan không kích động chút nào, chậm rãi trả lời. Hắn dẫn dắt đề tài trạng nguyên năm nay không ngoài dự đoán của nàng – từ hơn một tháng trước toàn bộ người trong kinh thành trừ bỏ ngoài hoàng cung không ai không biết tới chuyện nàng muốn tranh chấp vị trí Trạng nguyên với vị tài nữ đứng đầu kinh thành. Nhắc tới chuyện này Trang Thụ Lan lại thấy buồn cười. Đề thi đình năm nay, nàng không phải không thừa nhận vị chủ khảo ra đề quả là người tài năng xuất chúng, làm cho mọi thí sinh trong trường thi, trong đó có cả nàng rất hoảng sợ – đề bài rõ dài nhưng mặt sau cùng tờ giấy lại ngang nhiên viết “đề thi chọn làm, có thể không làm, kí tên vào là được.”

Nếu không phải đã được chứng kiến đủ loại người dùng các dạng phương thức khảo hạch ở hiện đại, nàng cũng không dám ký tên rồi gục đầu xuống ngủ như thế.

“Một tờ giấy trắng có thể đỗ thám hoa, việc này cho dù là ai nói ra cũng đều cảm thấy kỳ quái! Cô nương cứ nói đi, Trang thám hoa?”

“Việc này hẳn Tư Đồ đại nhân nên tới hỏi quan chủ khảo mới đúng!”

Trang Thụ Lan thấy hơi không nhịn được, hiện giờ nàng dám khẳng định Tư Đồ Minh Duệ tuyệt đối tìm đến để tra xét chuyện này!

“Dù là một kẻ ngốc nhất cũng sẽ viết lên dăm ba chữ cho hợp tình hình, nhưng Trang thám hoa cố tình không viết gì, một tờ giấy thi định liệu từ trước, có thể thấy được Trang thám hoa đã biết trước kết quả rồi!”

Tư Đồ Minh Duệ không nói tiếp theo lời nàng. chỉ nhìn vào nữ tử mặt phúc tâm không phúc trước mặt, ánh mắt quật cường mang theo vẻ không kiên nhẫn.

“Vậy thì sao?”

Trang Thụ Lan thoải mái thừa nhận muốn nhanh chóng chấm dứt cuộc nói chuyện này – nơi đây tuy lặng gió nhưng dù sao cũng bắt đầu lập đông, đứng ở một chỗ trống trải lâu, thật sự cũng cảm thấy lạnh đồng thời chân tê cóng rồi.

“Ta chỉ làm theo đề mục mà thôi!”

Vốn định viết mấy bài thơ phía trên nhưng nàng tự nhận thấy mình không có khả năng đó, làm không tốt viết lên lại tự làm mất điểm rồi còn gì! Trừ phi đi mượn tạm mấy bài thơ của các thi hào nổi tiếng, nhưng làm như vậy lại sợ thơ văn của các vị này hay quá. Nàng thi văn vừa mới thành danh, nếu muốn tìm mấy áng văn thơ tuyệt hảo khác thì nàng biết đi đâu tìm bài thơ tốt như vậy.

“Thật ra cô nương vốn là trạng nguyên, nhưng mà....”

Tư Đồ Minh Duệ cười, tiến sát đến gần mặt nàng, Trang Thụ Lan cũng không hiểu sao lại thấy rùng mình.

“Bản quan muốn nhìn kĩ một chút người mạnh miệng tuyên bố nói phải làm Trạng nguyên – Trang nhị tiểu thư nhưng lại chưa thi đậu Trạng nguyên, sẽ làm thế nào đây?”

“Vậy việc nước miếng đâu rồi?”

Cẩn rắng bỏ qua cho kẻ đang muốn xem kịch vui, sau đó không do dự hỏi về việc nước miếng trên bài thi của nàng!

“Chỉ là muốn nhìn xem Trang nhị tiểu thư phản ứng tại trường thi thế nào thôi?”

Thấy Trang Thụ Lan mở to mắt ra nhìn, Tư Đồ Minh Duệ cười với vẻ mặt vô tội, cười tới toàn thân thả lỏng.

“Trang nhị tiểu thư dám ngủ gật ở buổi thi đình, coi như là đã mạo phạm tôn nghiêm hoàng thượng, cô nương thấy thế nào?”

Đáng ghét! Hắn thật đúng là vô duyên, dám lấy tính mạng người khác ra đùa giỡn! Sáng hôm nay trước mặt hoàng đế hỏi việc này đã làm nàng toát mồ hôi lạnh rồi! May mà ứng phó nhanh, nếu không thật đúng là nhắm trúng mặt rồng đùa giỡn rồi!

“Việc đó Tư Đồ đại nhân có tận mắt nhìn thấy không?”

Trang Thụ Lan siết chặt tay, đè nén cảm xúc muốn giết người lại, cố gắng duy trì sắc mặt bình thản.

“Tư Đồ đại nhân hài lòng chưa?”

“Rất hài lòng! Trang nhị tiểu thư phòng ngừa chu đáo, hai tay tề đủ thật đúng là làm cho mục đích của cô nương đạt được một nửa rồi.”

Tư Đồ Minh Duệ ưu nhã gật đầu, không có lùi lại mà cười rồi càng tới gần nàng hơn, đối mặt với nàng chỉ cách có 50cm.

“Nhất định cô nương sẽ muốn hỏi ta tại sao biết được mục đích của cô nương! Cũng không khó, kết hợp việc cô nương nói ở lễ trưởng thành, hơn nữa

mấy ngày nay tới giờ cô toàn đi kiếm chuyện, muốn đoán ra mục đích của cô cũng không phải là việc khó khăn gì!”

Trang Thư Lan trừng mắt, mắt mở to hết cỡ, không có tâm trạng ngắm nhìn gương mặt tuấn mỹ trước mặt, chỉ biết trong lòng lúc này vô cùng bất ổn – nghe ý tứ trong lời nói thì hẳn đã chú ý tới nàng từ sớm rồi, nếu không chuyện nhỏ nhặt này sao có thể làm phiền tới người bạn rợn như hẳn chứ! Hơn nữa Trang Thư Lan có dự cảm bị hẳn chú ý cũng không phải chuyện hay ho gì – nhìn ánh mắt chăm chú thăm dò của hẳn lúc này thì biết.

“Ha! Cho dù ngài biết thì sao?”

Trang Thư Lan gắng sức bình tâm lại, lui về phía sau hai bước, giúp kéo dài khoảng cách với Tư Đồ Minh Duệ một chút.

“Không sao! Chẳng qua, mục đích của nhị tiểu thư đã đạt được chưa?”

Tư Đồ Minh Duệ tiến thêm hai bước, rút ngắn khoảng cách giữa hai người lại, kéo theo đó là giọng nói trầm trầm vang lên.

“Nếu nhị tiểu thư muốn tại hạ hỗ trợ, vẫn là câu nói kia, tại hạ rất thích cách nghĩ của nhị tiểu thư, làm tiểu thiếp thứ mười bốn của cô nương nhé!”

Muốn hẳn hỗ trợ? Trừ phi là đầu óc nàng bị hỏng rồi! Trang Thư Lan đảo mắt, không thèm để ý tới hẳn, định xoay người rời đi, còn chưa kịp thực hiện ý định thì lại nghe thấy tiếng kêu lớn ở phía sau.

“Hai người các ngươi đang làm gì vậy!”

Trang Thư Lan nghe thấy giọng nói đó, cả người cứng đờ, âm thầm ai oán: phòng đột nhưng lại mưa suốt đêm, thật đúng là một người lại thêm một người tiếp tục phao tin đồn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Lùi về phía sau ba bước thật nhanh, xoay người lại, đồng thời khuôn mặt trở nên tươi cười tự nhiên.

“Đại tỷ cũng tới nơi đây nghỉ ngơi à?”

Trang Thư Dao bước chừng năm mươi bước tới chỗ nàng, cho dù không thấy rõ khuôn mặt đại tỷ mình nhưng nghe tiếng lầm rầm kia chắc hẳn tâm trạng bây giờ cực kỳ không vui.

“Chắc, thật may là ta tới đây, nếu không xảy ra chuyện gì mờ ám trong phủ thì nguy! Nhị muội, muội làm chuyện xằng bậy bên ngoài đã không nói làm gì, nhưng bây giờ là ở nhà, há lại để cho muội làm càn như thế. Đúng là chẳng biết tự kiểm điểm bản thân!”

Ồ! Nhất định nàng ta không nhìn thấy Tư Đồ Minh Duệ! Nếu không sao có thể nói năng như vậy chứ? Thư Lan mỉm cười, nói nhỏ nhẹ.

“Đại tỷ, phá hư việc vui của người khác là rất xấu đó! Đại tỷ đọc nhiều sách như vậy, chẳng lẽ không biết cái gì gọi là nói người thì nên nhìn bản thân sao?”

Dù sao nàng đã mất hình tượng rồi, có xấu xa thêm một chút cũng không sao.

Trang Thư Dao nghe xong lập tức nổi giận.

“Nhị muội, muội còn dám chê ta học được vài ba chữ! Vậy như muội thì thi thư lễ nghi chạy đi đâu cả rồi? Hành vi của mình không hợp còn mặt mũi đi chê trách người khác à! Hừ, giống hệt như mẫu thân của muội, quạ đen sinh ra gì thì cũng là quạ đen, cho dù bay lên đầu cành, thì vẫn là một con quạ!”

Mẫu thân Trang Thư Lan là một nữ tử thanh lâu, điều này không phải là bí mật to tát gì trong tướng phủ nhưng lại là chủ đề cấm kỵ không được nhắc tới.

Quạ đen thì sao chứ? Hừ, đã tới được cảnh cao, nếu quạ đen không thể tự bảo vệ bản thân thì nó chẳng ngại làm cho phượng hoàng khốn đốn đâu, thậm chí lấy mạng cũng có thể.

“Hành vi không hợp?”

Trang Thư Lan cười lạnh, mắt liếc người trước mặt chăm chăm nhìn nàng - Trang Thư Dao.

“Hành vi của ta thế nào? Tỷ có tận mắt nhìn thấy ta ôm ấp nam nhân, tình chàng ý thiếp, cởi áo nói dây lưng, làm những hành vi đồi bại không? Nếu như

không có thì xin tỷ đừng mở miệng dựng chuyện, nhìn thấy cũng chưa chắc là thật, huống chi chi là nghe bằng tai! Nếu tỷ cho rằng chi nói chuyện với nam nhân đã là hành vi không hợp thì chẳng phải hành vi của đại tỷ cũng không phù hợp rồi còn gì?”

Trang Thư Dao đi theo Trang Đức xã giao bên ngoài không ít lần, gặp mặt nam nhân còn có thể thiếu sao?

“Muội.”

Trang Thư Dao thờ hồn hèn không biết nói gì để phân bác. Vừa rồi trong bữa tiệc, hoàng thượng phát hiện Trang Thư Lan không có trong đó, Trang Đức liền bảo nàng đi tìm. Vừa nghe sai bảo thì trong lòng nàng đã bất bình, loại việc này giao cho hạ nhân làm là được rồi, dựa vào đâu mà bắt nàng phải làm? Nhưng nàng không dám cãi lời phụ thân, huống chi còn có hoàng thượng, hoàng hậu, thái tử ở đây! Vừa đi tới, từ đằng xa đã thấy Trang Thư Lan đang đứng rất gần với một nam tử, nhớ tới tin đồn mấy ngày gần đây về nhị muội trong kinh thành không ngừng gia tăng, lửa giận trong lòng lại bốc lên – nàng ta là ai, bắt nàng phải đi tìm trong đêm lạnh, hơn nữa nhị muội yêu quý kia lại còn nhân hạ thoái mái nói chuyện tư tình nam nữ ở trong này! Cho nên mới dạy dỗ nàng ta một phen, không ngờ nàng ta còn dám cãi lại! Trước đây cho dù nói thế nào nàng ta cũng không biết phân bác, không nói được một lời, cho dù chế nhạo nàng vài câu cũng không vấn đề! Hôm nay nàng lại dám cãi lại, lời nói lạnh lùng như dao găm, chứng minh nàng không phải là một quả hồng mềm!

Quả hồng mềm? Trang Thư Dao đột nhiên ý thức được điều gì, ánh mắt mang theo đánh giá, nhìn chằm chằm Trang Thư Lan, tựa như đang nhìn một người xa lạ. Trang Thư Lan thần nhiên đón nhận ánh mắt đánh giá của Trang Thư Dao, chẳng qua thu lại nét tươi cười lạnh lùng và thay vào đó là nụ cười nhạt.

“Đại tỷ đến đây là có việc gì cần tìm ta à?”

Trang Thư Dao bị nàng hỏi như vậy mới sực nhớ tới mục đích tới đây, sắc mặt lập tức trùng xuống.

“Hoàng thượng cho gọi muội, nhưng không thấy muội đâu nên phụ thân bảo ta đi tìm!”

“Ừm.”

Trang Thư Lan không động đậy, miễn cưỡng lên tiếng, cũng không có ý định nói thêm.

“Sao nhị muội còn chưa đi? Có phải là lưu luyến vị đứng phía sau kia không?”

Vừa rồi thật tức giận, nhưng dù thế nào cũng phải về với muội ta. Trang Thư Dao nhìn thẳng, cách không xa chỗ Trang Thư Lan có một nam nhân đang đứng, đánh giá hần một phen. Ánh mắt liền dừng lại trên người của hắn, đồng thời miệng cũng hơi há ra, cả người ngây ngẩn.

“Đại tỷ làm sao vậy? Thấy ma à?”

Trang Thư Lan âm thầm cười, nhưng vẫn nghiêm túc hỏi.

“Hình như đại tỷ thấy thứ gì đó rất kinh khủng rồi!”

Ánh mắt Trang Thư Dao vẫn ngậy ra như cũ, tới gần Trang Thư Lan nói nhỏ bên tai.

“Ồ đó.... Người đứng phía sau. Có phải là Tư Đồ đại nhân không?”

“Hình như là vậy!”

Trang Thư Lan cũng hạ thấp giọng.

“Chẳng phải ta đã nói với tỷ rồi còn gì, ta không quen Tư Đồ đại nhân!”

“Không phải vừa nãy muội nói chuyện với hắn sao?”

Trang Thư Dao nghi ngờ, tất nhiên không tin những gì nàng nói.

“Đúng là vậy!”

Về mặt Trang Thư Lan thành thật.

“Ta vốn là ở trong này nghỉ ngơi, đột nhiên có một người xuất hiện trước mắt, hỏi ta đến nhà.... nhà xí đi thế nào, ta tốt bụng đứng dậy chỉ đường cho hắn thôi!”

“Có thật là như vậy không?”

“Thế đại tỷ nghĩ hắn muốn làm gì?”

Trang Thư Dao hơi im lặng, sau đó chất vấn Trang Thư Lan.

“Vậy sao vừa rồi muội không nói rõ, làm hại ta.”

“Đại tỷ có cho ta cơ hội mở lời chưa?”

Nàng hỏi lại.

“Nhưng ít nhất muội có thể im lặng như trước kia vẫn làm!”

Trang Thư Dao trở mặt yêu cầu.

“Dựa vào đâu chứ?”

Trang Thư Lan cất giọng, khoanh tay trước ngực, ánh mắt sắc lém, cười lạnh một tiếng.

“Bởi vì tỷ là đại tỷ, tỷ do đại phu nhân sinh ra, tỷ là niềm vui, niềm tự hào của mọi người trong Trang phủ, là người được thừa tướng quan tâm, vì thế, ta nên trở thành người bị cười chê, nhạo báng đúng không?”

“Không phải sao? Trường tỷ như mẹ!”

Trang Thư Dao cho rằng đây là chuyện đương nhiên, ít nhất theo quy củ Trang phủ, trường ấu tôn ty chính là như vậy.

“Ha! Trường tỷ như mẹ?”

Trang Thư Lan cười có hơi bất lực, buông thõng cánh tay.

“Ta không muốn nhiều lời với tỷ, hãy cẩn thận với suy nghĩ vừa rồi cùng những gì tỷ nói lúc nãy.”

Nói xong nhấc chân đi, đi được hai bước mới nhớ bên cạnh còn có người nãy giờ đứng xem cuộc vui, nàng dừng lại rồi xoay người, cười như không cười nhìn Tư Đồ Minh Duệ.

“Tư Đồ đại nhân, kịch hay đã kết thúc, có lẽ ngài nên đi được rồi đây.”

Trong lúc nhất thời nàng cảm thấy mình giống như loại tôm tép nhãi nhép diễn kịch trước mặt Tư Đồ Minh Duệ tới hai lần. Hình như hần với nàng là oan gia ngõ hẹp ở kiếp này thì phải, lần nào xuất hiện cũng không đúng lúc.

“Buổi diễn đã hạ màn, bản quan còn ở đây làm gì nhỉ?”

Tư Đồ Minh Duệ cười ôn hòa rồi nói.

“Đúng lúc ta cũng muốn đi nhà xí rồi, nên định mời Trang nhị tiểu thư dẫn đường giúp ta được không?”

Cái tên này. Nhất định là hần đã nghe thấy! Hơn nữa còn dám nói những điều không tưởng! Ai lại nhờ một nữ nhân dẫn hần đi, mà không phải chỉ đường cho hần! Nụ cười trên mặt Trang Thư Lan cứng đờ.

“Hoàng thượng muốn triệu kiến hạ quan! Vừa đúng lúc đại tỷ đang rảnh rỗi, hay là tỷ đưa Tư Đồ đại nhân đi đi!”

Không phải Trang Thư Lan kiêng dè gì mà nàng biết Tư Đồ Minh Duệ là một nhân vật không hề dễ chọc, lại càng không phải là người tốt đẹp gì, chớ nên nói chuyện nhiều với hần mới là cách tốt nhất.

Trang Thư Dao nghe thấy thế nhưng không nói gì, tuy rằng ngoài mặt ngượng ngùng nhưng trong tim lại đang nhảy nhót. Trang Thư Lan biết là nàng ta đã âm thầm đồng ý.

Tư Đồ Minh Duệ đi ra từ trong góc tối, liếc sang nàng một cái, chậm rãi nói.

“Như vậy thật không hay. Cô nam quả nữ lại đi cùng nhau tại nơi mờ ám thế này, nếu có người nhìn thấy lại phao tin đồn làm bôi nhọ thanh danh của Trang đại tiểu thư, đúng là không tốt lắm! Nhưng nhị tiểu thư lại khác! Trang nhị tiểu thư đã không còn chút thanh danh gì đáng nói, thế nên bản quan cho rằng vẫn là phiền Trang nhị tiểu thư dẫn bản quan đi một chuyến thì hơn.”

Câu này đúng là đủ thâm độc! Gương mặt Trang Thư Lan vốn dĩ cứng đờ giờ lại càng đờ hơn, lời nói rít ra từ kẽ răng.

“Nhưng hoàng thượng đang chờ hạ quan!”

“Chậm một khắc là muộn, chậm hai khắc cũng gọi là muộn. Dù sao Trang nhị tiểu thư đã muộn rồi, muộn thêm lát nữa cũng không sao chứ?”

Tư Đồ Minh Duệ cười mang theo vẻ lười nhác.

“Hơn nữa hôm nay bản quan đã mở rộng tầm mắt rồi, được nhìn thấy bằng nhãn cái nhau với thám hoa.À, tuy rằng không giống lắm nhưng bản quan vẫn cảm thấy như là đang cãi nhau..”

“Ok! Ta đi với ngài”

Trang Thư Lan dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết câu tiếp của hắn không phải lời tốt đẹp gì, tránh cho lát sau sẽ bị tức chết bởi lời hắn, nhanh tay đánh phủ đầu cản lại mới là sáng suốt.

“Tur Đồ đại nhân, mời đi bên này!”

“Còn ta thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tâm ý

“Còn ta thì sao?”

Trang Thư Dao đứng ở một bên thật lâu rốt cục cũng lên tiếng, liếc nhìn Trang Thư Lan với vẻ oán hận.

“Nếu ta đã phụng mệnh ra ngoài tìm muội, tất nhiên phải đưa nhị muội trở về yến tiệc. Cho nên nhị muội đi đâu ta cũng phải đi cùng. Còn Tur Đồ đại nhân. Nếu Tur Đồ đại nhân khẳng khẳng muốn tiểu muội ta dẫn đường, ta cũng phải đi cùng hai người”.

Trang Thư Lan cũng không có ý kiến gì với việc này. Trang Thư Dao nói gì thì cứ coi là thế đi; mà nụ cười trên mặt Tur Đồ Minh Duệ vẫn không hề thuyên giảm, thậm chí còn có thêm mấy phần lảng tử.

“Trang đại tiểu thư nói cũng có lý, nhưng mà bản quan sợ người khác hiểu nhầm, nói cái gì mà hai nữ một nam hẹn hò trong đêm tối, ba người cảm sát hảo hợp. Trang đại tiểu thư là một cô nương tốt, sao có thể để những lời đồn đại như vậy hại tới thanh danh được?”

Cái gì mà cô nương tốt, phá hỏng cô nương? Cái gì mà hai nữ một nam? Hừ, cho dù Tur Đồ Minh Duệ người muốn hưởng tề nhân chi phúc nhưng cũng phải xem ta có nguyện ý không đã.

“Sẽ không có lời đồn đại như vậy bởi vì ta không thích đi ba người!”

Trang Thư Lan trừng mắt liếc Tur Đồ Minh Duệ, giọng nói tràn đầy lửa giận.

“Tur Đồ đại nhân muốn nói gì thì cứ nói ra, không cần phải nhắc đi nhắc lại chuyện đã qua rồi!”

Đồng thời Trang Thư Dao lại cúi đầu, dùng giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, lý nhí nói.

“Không có gì lớn lắm, chẳng qua cùng rảnh rồi uống trà trò chuyện một lát. Ta cũng không ngại.”

Tuy rằng Trang Thư Dao nói rất nhỏ nhưng nàng có thể nghe thấy rõ. Quay đầu nhìn Trang Thư Dao mang theo ba phần thương hại, nàng nói lớn.

“Thật đúng là không có thuốc chữa rồi!”

Người ta nói đủ để cô hiểu là không muốn cho cô đi theo rồi, cô lại còn cố tình mặt dày không hiểu, không chê phiền! Nghĩ đến đây Trang Thư Lan lại thấy nghi ngờ. Lấy đầu óc của Trang Thư Dao thông minh như vậy không có khả năng không hiểu ý tứ trong lời nói của Tur Đồ Minh Duệ. Chỉ là một người luôn tâm cao khí ngạo như nàng, không ngờ còn có thể nhún nhường như thế, chẳng lẽ nàng thực sự thích Tur Đồ Minh Duệ sao? Rốt cuộc hắn có chỗ nào đáng để nàng ta thích chứ!

“Nếu đại tỷ đã có ý như vậy tiểu muội cũng tận tâm thành toàn cho đại tỷ lần này!”

Trang Thư Lan mỉm cười, mang theo bảy phần xa cách, để ý ánh mắt nàng bởi hồi nhìn Tur Đồ Minh Duệ.

“Ta đi trước, hai người cứ từ từ nói chuyện!”

Vừa nói vừa phúc lễ, lại xoay người, rồi đi không hề do dự.

Hành động vừa rồi của Trang Thư Lan nhìn như rất có lễ nhưng kỳ thực lại vô lễ, sắc mặt Trang Thư Dao đương nhiên không tốt, muốn trút bỏ cảm xúc tức giận. Nhưng thật đáng tiếc là nơi này còn có người thứ ba, Trang Thư Dao cho dù như thế nào cũng không thể phá hoại hình tượng thực nữ trước mặt người khác được. Trang Thư Lan biết được điều đó, cho nên nàng không kiêng nể gì rồi đi, để mặc Trang Thư Dao đang nổi giận bưng bưng ở

đăng sau.

“Nhị muội đợi ta với!”

Không ngờ rằng Trang Thư Dao lại hô một câu.

Dừng bước nghiêng đầu mỉm cười.

“Đại tỷ, bây giờ ta muốn tới một nơi, tỷ cũng không thể đi cùng được đâu”.

“Không phải nơi hoàng thượng triệu kiến muội à?”

“Không phải!”

Dừng thẳng lên một ngón tay, nhẹ lay động, nàng cười với vẻ mặt rạng rỡ.

“Đại tỷ, gặp hoàng thượng không phải là việc quan trọng nhất lúc này? Ừm. Ta phải đi rồi, không thể để cho người trong lòng ta đợi lâu được!”

Nói xong, Trang Thư Lan chạy nhanh như chớp biến mất.

Trang Thư Dao trở mặt ra nhìn. Ngày thường nàng đi tốc độ rất chậm có thể so với kiến bò, vậy mà bây giờ chỉ trong nháy mắt lại biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi! Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Trang Thư Dao thật khó tin đây lại là Trang Thư Lan! Quan trọng nhất là chính miệng muội ta còn thừa nhận phải đi hẹn hò với tình nhân mà không thêm đi gặp hoàng thượng! Muội ta. sao có thể làm ra những việc vô sỉ như vậy, đúng là không có phép tắc gì hết!

“Trang nhị tiểu thư thật đúng là nhanh nhẹn!”

Tư Đồ Minh Duệ cười nói.

Tư Đồ Minh Duệ nói một câu liền làm cho Trang Thư Dao nhận ra bên cạnh còn có một vị quyền cao chức trọng nhìn mình.

“Tư Đồ đại nhân chê cười rồi!”

Nhất định là đã quen với tình huống này, nàng nhanh chóng thu hồi cảm xúc, chậm rãi phúc lễ.

“Xá muội còn nhỏ tuổi, không biết nặng nhẹ, kính xin Tư Đồ đại nhân rộng lượng bỏ qua, nếu như hoàng thượng có hỏi thì xin ngài hãy làm như chưa từng gặp xá muội”.

“Ồ? Vậy Đại tiểu thư định nói với hoàng thượng thế nào?”

“Tư lượng của Thâm hoa không được tốt, đã về phòng nghỉ ngơi rồi!”

“Ý của Bạng nhân là muốn bản quan lừa gạt hoàng thượng?”

Khoé miệng khẽ nhếch gần như nhìn thấy một tia cười nhạt.

“Không dám!”

Trang Thư Dao cúi đầu.

“Tiểu muội là một nhân tài, nếu như ngài đem sự việc đêm nay nói ra sẽ ảnh hưởng đến con đường làm quan của nàng sau này. Ta là tỷ tỷ, cũng muốn giúp nàng một chút!”

Mặt mày không thay đổi, thậm chí ngay cả tươi cười cũng ôn hoà rất nhiều, Tư Đồ Minh Duệ tiện tay sửa sang ống tay áo.

“Thật là như vậy không? Tại sao không nói là sợ hoàng thượng trách tội Trang Thừa tướng, hoặc là nguoi, hoặc là toàn bộ người trong Trang phủ?”

Trái với thánh chỉ, nặng thì chu di chín họ, nhẹ thì tính tội cho cả nhà nha.

Trang Thư Dao sắc mặt hơi biến, bởi vì Tư Đồ Minh Duệ nói đúng sự thật. Nàng việc đầu tiên nghĩ tới không phải là sự nghiệp của Trang Thư Lan, mà là lo sợ trong chốc lát trở về không biết nói kết quả lần đi này ra sao! Nhưng chuyện này thì có gì sai? Phụ thân vẫn thường dạy: người không vì mình trời tru đất diệt! Vậy tình cảm máu mủ tính là cái gì! Huống chi đối với Trang Thư Dao mà nói, Trang Thư Lan chỉ là một muội muội có cũng được không có cũng chẳng sao! Mặc dù trong đầu nghĩ vậy nhưng miệng nói ra lại là những lời khác.

“Tư Đồ đại nhân nói vậy là như thế nào? Thư Lan thân là muội muội của ta, từ nhỏ không có mẫu thân chăm sóc dạy dỗ, ta đây là tỷ tỷ đương nhiên phải quan tâm tới nàng nhiều nhiều một chút!”

Những lời nói của Trang Thư Dao lọt vào tai Tư Đồ Minh Duệ đương nhiên cảm thấy không có chút tình cảm nào.

“Ừm, nói rất có lý!”

Tuý ý miễn cưỡng ứng phó một tiếng nhấc chân xoay người bước đi.

Nhìn thấy Tư Đồ Minh Duệ lại bước tới bóng tối phía sau hòn giả sơn, Trang Thư Dao cũng không để ý tới lễ giáo hay không lễ giáo, thực nữ hay không thực nữ, vội vàng hô.

“Tư Đồ đại nhân muốn đi đâu?”

“Nhà xí!”

Tư Đồ Minh Duệ hơi dừng bước, nghiêng người một chút cười khê.

“Trang đại tiểu thư thật sự muốn theo ta sao?”

“.....Tư Đồ đại nhân không phải là không biết đường sao?”

“Nếu so sánh với hoàng cung, một Tướng phủ có thể lớn hơn sao? Có đồ gì là tìm không được sao?”

Tư Đồ Minh Duệ quay đầu, lại tiếp tục bước, vừa đi vừa chậm rãi hỏi lại.

Trang Thư Dao ngạc nhiên đồng thời trong lòng thấy hụt hẫng. Ngay từ đầu, thái độ của Tư Đồ Minh Duệ cũng rất rõ ràng, nàng nhìn qua cũng có thể hiểu được hắn chỉ chú ý tới Trang Thư Lan. Chỉ là nàng muốn nắm bắt cơ hội, muốn cùng hắn riêng tư trong chốn lắt léo cho nên mới không để ý quẩn quýt lấy hắn không rời. Nàng cũng cho rằng hắn là người thông minh, chỉ cần một câu nói, một ánh mắt sẽ biết người khác nghĩ gì, sẽ biết dụng ý của nàng, nhưng không nghĩ tới, hắn đến cuối cùng vẫn là ghét bỏ không chấp nhận tâm ý của nàng!

Nghĩ tới đây, nổi cảm hận Trang Thư Lan lại âm thầm trào lên – Trang Thư Lan không phải nói không quen Tư Đồ Minh Duệ sao? Vậy làm sao Tư Đồ Minh Duệ lại vô duyên vô cớ nhắm tới nàng? Chẳng lẽ hắn cố tình gây chuyện với Thư Lan? Ha, nếu quả thật như vậy thì tốt rồi! Phải biết rằng cả hoàng thượng hay dân đen nếu bị Tư Đồ Minh Duệ cố ý tìm tới gây chuyện đều không có được kết cục tốt đẹp gì! Mấy vị quan viên thanh liêm lên lớp giảng bài, hắn buộc họ bị bãi quan, vị nào không chịu hồi lộ cho hắn thì bị buộc giáng chức.....Thậm chí ngay cả người vô tội nhất, không có một chút quan hệ với hắn – Tam công chúa – cũng bị hắn lên lớp giảng bài cho một phen rồi đẩy đi làm dâu biên ngoại xa xôi!

Ha, nếu thực sự như vậy thật quá tốt! Có thể nói, về sau con đường làm quan của Trang Thư Lan thực là gặp ghềnh nhấp nhô rồi! Cho dù nàng có là nữ nhi của Thừa tướng đại nhân, nhưng nhìn thái độ mấy năm nay của hắn trên quan trường tuyệt đối xung đột với Tư Đồ Minh Duệ – hai cỗ thế lực tương đương nhau khai chiến, hưởng lợi chỉ có kẻ thứ ba, điểm này ai cũng hiểu được! Cho nên Trang Đức sẽ không vì nàng mà cùng Tư Đồ Minh Duệ xung đột đến mất đi cơ nghiệp bao lâu nay gây dựng.

Nha! Hi vọng ông trời sẽ làm như nàng mong muốn! Nha! Trang Thư Lan, từ nay về sau, người tự cầu phúc cho mình đi! Trang Thư Dao chấp tay trước ngực, cười hướng chân trời chúc phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: CHƯƠNG 28

Tuý Xuân Uyển mọi ngày đèn đuốc sáng trưng, hôm nay lại không có một bóng người, không khí âm đạm thật khác với yến hội kinh thiên trong Tướng phủ đêm nay. Ngựa quen đường cũ, Trang Thư Lan đẩy cửa phòng tây hiên các cửa Tuý Xuân Uyển. “Di nương, đêm nay sao lại đột nhiên nổi hứng muốn ta tới đây? Chẳng phải người nói không cho phép ta tới nơi này sao?” “Đứa nhỏ này, người đứng là thù dai nha!” Phiêu Di cười hớ hớ từ trong phòng đi ra, khép cửa lại, lấy tay gõ nhẹ đầu Trang Thư Lan một cái, oán trách. “Hai tháng qua người một chút tin tức cũng không có báo cho ta biết, có còn coi ta là di nương nữa hay không?” “Di! Đừng nóng giận! Người cũng biết là ta không bao giờ có ý nghĩ đó mà!” Trang Thư Lan ôm lấy cánh tay Di Nương lay nhẹ. “Có chuyện gì vậy, người đêm hôm cho gọi, làm ta ngay cả hoàng thượng cũng không gặp mà thẳng tới chỗ người nha!” “Làm trò, nói chuyện với ta đứng đắn một chút!” Phiêu Di nghiêm mặt lại nhưng trong mắt ý cười lại tràn đầy, nắm tay Trang Thư Lan cùng đi vào phòng trong, đột nhiên nhớ ra cái gì đó hoảng sợ la lên. “Lan nhi, người vừa mới nói cái gì! Cái gì mà ngay cả hoàng đế cũng không gặp?” “Xem ra chuyện ba vị đứng đầu hoàng cung tới phủ Thừa Tướng cũng không có mấy người bên ngoài biết được! Hơn nữa Trang Thư Lan cũng không muốn cho Di Nương biết chuyện này, nếu như di nương biết nhất định sẽ vội vã kêu nàng trở về – nàng tất nhiên không có gan dám cùng hoàng đế cướp người đâu! ánh mắt Trang Thư Lan kinh trát, không biết nói gì. “Di nương, người hỏi cái gì a! Cái gì mà hoàng đế cũng không gặp? Hoàng thượng không phải ở trong hoàng cung của hắn sao? Ta làm sao mà biết hắn có gặp ta hay không?” “Ồ cùng Tư Đồ Minh Duệ, nàng cũng chưa kịp nghe Trang Thư Dao nói rõ thì đã vội vàng rời khỏi rồi mà!” “Đừng đánh trống lảng! Dám gạt ta ra một bên! Ta không có bị lừa!” Di Nương trừng mắt. “Ách..... Kỳ thật vừa rồi, ta chỉ mượn danh tiếng hoàng đế lão nhân gia để làm ví dụ cho thấy địa vị của người ở trong lòng ta!” Trang Thư Lan giương mắt cười, nhìn qua tấm bình phong thì khoe mắt cười liên động lại. Bởi vì Huyền Bách cùng Hoa Như Ngọc đang ngồi ở bàn rượu trước mặt nàng – điểm này Trang Thư Lan cảm thấy thật kỳ quái,

không nói tới chuyện hai người cùng xuất hiện, cái chính đây là ban đêm, này có chút bất đồng. Thân mình Hoa Như Ngọc như không có xương dựa sát vào người Huyền Bách, đôi tay ngọc ngà quấn lấy cổ hắn. “Ách.” Hơi hơi ngẩn người, Trang Thư Lan thấy Hoa Như Ngọc ngọt ngào cười, còn Huyền Bách bên cạnh khuôn mặt băng lãnh vạn năm không thay đổi. Nàng hình như hiểu rồi, nhất thời khoé mắt lại cười như trước, thậm chí trên mặt toàn nét cười, xem ra hai tháng này đã bỏ lỡ trò hay gì rồi nha! “Hoa Như Ngọc! Ngươi khiêm tốn cho ta một chút, đừng có làm hỏng Lan nhi” Di Nương hơi hơi nhúm mi, đối với hành vi của Hoa Như Ngọc rất không hài lòng. “Di Nương, không có việc gì đâu! Ta ở thanh lâu lần lộn đã nhiều năm, mấy chuyện như vậy nhìn cũng quen mắt rồi a!” Trang Thư Lan cười ha hả kéo Di Nương ngồi xuống bên cạnh Hoa Như Ngọc còn mình thì ngồi xuống bên cạnh Huyền Bách. Đồng thời lấy tay chạm chạm cánh tay sư phụ “Sư phụ, mới có hai tháng không gặp, không nghĩ nhanh như vậy người đã tìm cho ta một vị sư nương rồi!” Đối với thái độ trêu đùa của nàng, Huyền Bách sắc mặt vẫn là bất biến, chỉ là nhẹ nhàng lạnh lùng nói hai chữ. “Ngồi xuống!” Hoa Như Ngọc nghe được mệnh lệnh, lập tức giống như một đứa trẻ, nhanh chóng chỉnh trang lại tư thế, ngồi thẳng thân mình, sắc mặt hồng nhuận nhìn Trang Thư Lan cười cười. “Lan nhi, chúc mừng ngươi vinh danh trong hoàng bang nha!” “Ha ha!” Trang Thư Lan nhìn không được cười ra tiếng. “Ta đây chúc mừng Như Ngọc tý tý, sau cơn mưa trời lại sáng a, rốt cuộc cũng đến được tâm của mỹ nam băng lãnh!” “Ha ha!” Hoa Như Ngọc đôi mắt cụp xuống cười khẽ một tiếng, tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ, mặt phấn ngượng ngùng. Di Nương cũng mỉm cười, đồng thời cầm lấy ấm trà thay Trang Thư Lan mời, lại bị nàng nhanh tay đoạt lấy. “Di Nương, đêm nay uống rượu đi!” Nói xong cầm lấy bầu rượu rót một ly đầy cho mình. Di Nương còn chưa kịp nói cái gì Huyền Bách đã mở miệng trước. “Không sợ bị bệnh sỏi nữa sao?” “Sợ, nhưng tối nay là tình huống đặc biệt, uống một ít cũng không có việc gì.” Trang Thư Lan không sao cả nói. “Hơn nữa từ bây giờ ta phải tập uống rượu nhiều hơn, để mình quen dần – ngày nào đó ta không muốn là gã cho người ta mà đêm động phòng hoa chúc đến rượu giao bôi cũng cự tuyệt không uống được!” Trang Thư Lan vừa nói. Huyền Bách trước sau vẫn duy trì trầm mặc, chẳng qua lông mày hơi giật một chút cũng không đoán ra được suy nghĩ của hắn. “Hi hi, Lan nhi không phải cũng biết rung động rồi đó chứ?” Hoa Như Ngọc đầu tiên là liếc một cái Huyền Bách, sau đó cười mập mờ hỏi. “Ài, chẳng nhẽ cái tin đồn trong kinh thành kia là thật? Ngươi cùng Phó công tử thật đúng là.....” “Như Ngọc, ngươi không phải nhiều lời rồi hay sao?” Di Nương nghiêm mặt nói, đồng thời cũng quên mục đích đêm nay gọi Trang Thư Lan tới nơi này làm gì rồi. “Lan nhi, lời này đồn đại trong hẻm ngoài phố, chuyện nhắm nhĩ gì đã xảy ra vậy?” “Àn, chính là chuyện như vậy a!” Nàng như cũ làm vẻ mặt không sao cả, thậm chí bắt đầu trêu đùa Di Nương. “Di Nương à, người làm tú bà nhiều năm như vậy rồi, lời đồn đại trong phố xá có bao nhiêu phần là thật bao nhiêu phần là giả, người còn không rõ sao?” Cười khẽ rồi lại lâm vào trầm mặc, Di Nương khẽ thở dài. “.....” “Ta chỉ là lo lắng cho ngươi,.....” “Ai, mẫu thân ngươi mất sớm, lại thường xuyên đi lại ở Túy Xuân Uyển, ta sợ ngày nào đó ngươi lại lâm đường lạc lối!” Trang Thư Lan cũng trầm mặc, biết được tâm tư Phiêu Di thấy cảm kích vì nàng thực lòng quan tâm tới mình, muốn giải thích chuyện này, nhưng lời vừa tới miệng lại không xuất ra được – không muốn cho Di Nương biết được mục đích thực sự. “Ngươi đừng lo lắng. Ta đang làm việc gì, ta biết!” “Biết? Vậy ngươi có biết hay không? Thanh danh cả đời này của ngươi cứ như vậy bị huỷ, bị bôi nhọ, ai còn dám lấy ngươi?” Di Nương thuận miệng nói ra việc lo lắng nhất trong lòng. Vì để cho người khác không lấy mình mình a! Trang Thư Lan có chút gật đầu. “Ngô.....” Nếu quả thật như vậy, thì phải nói là, ta không cần uống rượu giao bôi rồi, như vậy sẽ không lo bị bệnh sỏi nữa nha!” “Ngươi.....” “Phiêu Di, Lan nhi thật vất vả mới có thể tới được nơi này, ngươi cũng đừng tức giận! Nữ nhân đều có phúc phận của nữ nhân! Ngươi xem giống như ta vậy, cũng không phải tìm được phúc phận tốt sao?” Hoa Như Ngọc nhìn thấy Phiêu Di tức giận với Trang Thư Lan, nhanh chóng lên tiếng làm người hoà giải!

Trang Thư Lan nhìn Hoa Như Ngọc mỉm cười cảm kích, không tự chủ nhìn Huyền Bách bên cạnh vẫn trầm mặc, lại đem ánh mắt một lần nữa nhìn Hoa Như Ngọc. “Hoa tý tý, ngươi muốn chuộc thân sao?” Nếu như là trước kia, chỉ cần là cô nương của Túy Xuân Uyển muốn chuộc thân, làm lại cuộc đời thì nói với Di Nương một tiếng là được. Di Nương cũng không làm khó các nàng nhưng hiện tại Túy Xuân Uyển đã thuộc về Lãnh gia, các nàng muốn thoát thân khỏi nơi này có thể dễ dàng như trước sao? “Không được! Lãnh gia không chịu nhận tiền chuộc, bởi vì trên văn tự bán thân của ta viết là mười lăm năm. Hắn nói nếu tính theo những gì trên khế ước viết thì ta vẫn còn phải ở lại đây năm năm nữa!” Hoa Như Ngọc buồn bực trả lời. Mười lăm năm? Ân..... Vậy Hoa Như Ngọc không phải là tới Túy Xuân Uyển được mười năm rồi chứ! Nói cách khác, Huyền Bách còn phải chờ năm năm nữa mới có thể chân chính lấy nàng! “Sư phụ, vậy ngươi phải đợi Hoa tý tý a!” Trang Thư Lan cười hỏi. Huyền Bách quay đầu đối diện nàng, sau một lúc lâu mới lên tiếng hỏi. “Lan nhi cho rằng như vậy sao?” “Ta?” Trang Thư Lan đầu tiên là sững sờ, việc này với nàng có quan hệ gì. Nàng cho rằng như thế nào thì chính là thế sao? Thấy ánh mắt Huyền Bách nhìn mình, Trang Thư Lan chỉ biết lúng túng trả lời. “Ha ha, muốn ta nói nha, sư phụ nên đợi. Hoa tý tý theo đuổi người đã năm năm, hiện tại người đợi tý ấy năm năm.....”

Mỗi người năm năm, thực công bằng..... Thực công bằng!” Công bằng? Có cái gì công bằng? một người có thể đợi vài năm sao? Trang Thư Lan trong lòng âm thầm nghĩ Lãnh gia là hạng người không có tình nghĩa. “Phải không?” Huyền Bách than nhẹ một tiếng, lại như không hề nói, cũng không nhìn nàng một cái. Nhất thời toàn bộ căn phòng đều rơi vào im lặng. Trang Thư Lan khó hiểu nhìn Huyền Bách. Vì sao lại hỏi như vậy, lại còn hỏi thẳng nữa. Nàng đành dùng ánh mắt hỏi Hoa Như Ngọc cùng Di Nương nhưng hai người bọn họ đều lắc đầu, bày ra bộ dạng cũng không hiểu. Trường hợp như vậy thật là xấu hổ, trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải. “Ha! Đến! Uống rượu!” Trang Thư Lan bung chén đứng lên, chu mặt, mang theo oán hận nói. “Các ngươi hôm nay gọi ta đến, không phải là chúc mừng việc ta đây trí tuệ không cao lại có thể đậu Thám hoa lần này sao? sao các ngươi không kính rượu ta? Chuyện này tính là chúc mừng a?” “Đúng đúng đúng!” Di Nương bung chén đứng lên, cười nói. “Lan nhi thi đậu, thật đúng là một chuyện vô cùng vui, cho nên chúng ta phải ăn mừng a!” Huyền Bách người là sư phụ Lan nhi, cũng tương đương nửa cha rồi, sao lại không có thái độ gì thế kia? Còn Hoa Như Ngọc từ nay về sau hãy làm tỷ muội tốt của Lan nhi. Muội muội đậu Thám hoa, tỷ tỷ hẳn phải là rất vui, rất cao hứng!” Hoa Như Ngọc đứng dậy, bung rượu, lời nói nhanh chóng hơi có chút dồn dập.

“Nhắc tới chuyện này, ta còn thực hảo hảo kính Lan nhi một ly. Những năm gần đây có thể làm tỷ muội với Lan nhi ta rất vui vẻ, hiện tại nàng rốt cục có thể công danh vang dội, ta đây làm tỷ tỷ cũng không khỏi cao hứng!”..... Một lúc lâu sau, Trang Thư Lan say tới mức đứng không vững cố gắng chống bàn rượu đứng dậy, cười nhìn ba người đã uống say trên bàn đã không có chút khí lực thu dọn tàn cục. Nàng đẩy cửa sổ ra, từ nơi này rời đi, đồng thời cân nhắc hành động khác thường đêm nay của Huyền Bách – Huyền Bách là một người hạn chế uống rượu nhưng đêm nay lại coi rượu như nước lã, uống tới say mềm. Quen biết hắn đã năm năm, đêm nay là lần đầu tiên nàng thấy hắn như vậy !

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: CHƯƠNG 29

Đêm đầu đông, từng cơn gió lạnh vù vù thổi qua. Nhà nhà đều lên đèn, đầu đường góc phố không có một bóng người. “Nác..... Nác..... Ngủ trên nóc nhà thật là tốt, gió lớn mát lạnh thật là thích.Nác!” Trang Thư Lan dựa bán thân mình vào một nóc nhà nào đó, nửa đứng vững nửa muốn ngã, hưởng thụ dạ phong mát mẻ này. Ách, không phải nàng không muốn về nhà nghỉ ngơi mà là sau khi đi ra khỏi Tuý Xuân Uyển được mấy bước, rượu uống lúc này liền có tác dụng. Toàn thân vô lực chỉ có thể nằm lại trên nóc nhà này đợi khi nóng trong người phát ra hết thì hồi phục. Nào biết rượu đêm nay uống là loại rất nặng, có tác dụng chậm, như vậy càng ngồi toàn thân càng không có khí lực, về sau đầu óc cũng dần dần mơ hồ, miêng bắt đầu không tự chủ được.

“Vận mệnh tự nhận thật hài hước, ý tưởng nhiều lắm, không phải do ta, chỉ khí ngút trời vài phần mời rượu, tri kỷ khó gặp được mấy người, lại quay đầu, lại nghe tiếng cười truyền vào trong ảo mộng, cười than từ cùng, cô si này cuồng sẽ thành không. Dao động lưỡi dao thiếu, ân đoạn nghĩa tuyệt chỉ có cách mộng để than vãn, độc đã mất dấu chân không người biết. Nhiều năm trông mòn con mắt quá, hồng trần cuộn cuộn ta chẳng thể thấu. ...” Giữa bầu trời đêm cùng với tiếng nói đứt quãng do men rượu lại tạo thành thanh âm thể lương, nghe rất là quý mị. “Ha! Ta tưởng là cái gì, hoá ra chỉ là một con mèo say rượu!” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến, mang theo vài tia khinh thường “Bất quá con mèo nhỏ này có điểm quen mắt không biết đã gặp ở nơi nào?” Hoàn toàn bị hơi men làm cho đầu óc mụ mị, nàng không còn nghĩ được gì nữa chỉ có thể dựa vào cảm giác dùng sức đứng lên. Mất say lơ mơ, mộng lung đánh giá nam nhân hăng hái không biết từ đâu xuất hiện, quấy rầy mình, nàng không kiên nhẫn nói: “Cất, chưa nhìn thấy mặt người bao giờ sao? Người qua đường thì cứ đường mình mà đi, đừng phá hỏng tâm tình cô nãi nãi người!” “Say rượu còn có thể suy nghĩ rõ ràng như vậy, xem ra thực không phải là say rồi!” Người tới không bị một câu dọa nạt của Trang Thư Lan đuổi đi. Ngược lại đến gần nàng, ngồi xổm xuống, cùng nàng đối mặt, nương theo ánh sáng mờ nhạt của ánh trăng tỷ mỉ quan sát nàng. “Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mỹ nữ a!” Cho dù là đang say rượu, Trang Thư Lan cũng không thích bị người khác nhìn chằm chằm. “Không cần để ý tới những gì ta nói, ta muốn về nhà đi ngủ đây!” Nói xong ý bảo tính phát phát tay.

“Hoá ra là người a! Ha, thật không ngờ trùng hợp như vậy, đêm nay đi dạo thật không uống công! Lan cô nương ta tìm người thật sự là lâu nha!” Lãnh gia ngồi thẳng thân mình, cười nhìn người trước mặt đã uống say tới mức không biết gì – Trang Thư Lan. Từ sau lần gặp nàng ở Tuý Xuân Uyển, nàng giống như bốc hơi vậy, cũng từng phái nhiều người đi điều tra tung tích của nàng, đáng tiếc không có chút hồi âm nào nên hẳn liền từ bỏ. Chính là không nghĩ tới, đêm nay có hứng đi dạo lại tìm thấy nàng! “Tìm ta?” Trang Thư Lan vỗ vỗ đầu, người trước mặt nàng dường như có tới hai cái đầu, lúc ẩn lúc hiện khiến nàng không thể thấy rõ hẳn là ai, chỉ có thể rống hân kêu lên. “Ừ, đừng có ở trước mặt ta lắc đầu như vậy, mắt thật khó nhìn, đầu đã muốn hôn mê rồi a!” Lãnh gia nhủ này, nhìn vị Lan cô nương say rượu trước mặt. “Ngô..... Ah? Lại có đây trời ánh sao sáng đang bay nha! Wow, không phải là đĩa bay của người ngoài hành tinh đấy chứ! Hay nha! Đĩa bay trong truyền thuyết sao? Hôm nay rốt cuộc cũng nhìn thấy rồi a! Wow ha ha!” Đĩa bay? Cái quái gì vậy? Lãnh gia tuy rằng không biết những thứ nàng đang nói là gì, nhưng cũng biết ánh sao hẳn là do nàng vừa rồi dùng sức vỗ đầu nên mới thành ra như vậy – đêm nay trên trời không có một vì sao nào nha! Ánh như thuận mắt nhìn lại Lan cô nương ngồi trước mặt vỗ tay lại thét chói tai, Lãnh gia chỉ có một loại cảm giác – tiểu nha đầu chính là tiểu nha đầu, cho dù có chút đầu óc đi nữa thì cũng chỉ là một tiểu nha đầu! Chẳng qua, tiểu nha đầu này bộ dáng cũng khiến người khác không thể dời mắt được. Nàng cũng đã có vài phần tư sắc, thanh lệ muôn phần. Ánh mắt như bao phủ một tầng sương mỏng, tựa như hoa trong sương, trắng trong nước, chỉ có thể thấy nhưng không cách nào chạm đến được.

“Lan cô nương, nhà người ở nơi nào? Ta đưa người trở về được không?” Thanh âm Lãnh gia hạ thấp dụ dỗ. Mặc dù định cứ như vậy đem nàng mang về tổng bộ nhưng người nhà nàng nhất định sẽ lo lắng sốt ruột – nghĩ đến đây, Lãnh gia đột nhiên cảm thấy đêm nay bản thân thật sự còn có một chút nhân tính! “Ừm? Nhà?” Trang Thư Lan cười hi hi nhìn nam nhân có hai cái đầu trước mặt. “Người có thể đưa ta về nhà sao? Thật có thể sao? Nhưng nhà của ta ở một nơi rất xa rất xa nha!” “Có xa lắm không?” “Có xa lắm không hả? Ta cũng không biết được!” Nàng nghiêm túc suy nghĩ. “Hình như phải đi qua mấy ngàn năm, thời gian cụ thể ta cũng không nói ra được, dù sao người cứ biết là một nơi rất xa, rất xa nơi này là được rồi!” Quả nhiên là say tới bất tỉnh nhân sự rồi! Lãnh gia khoe miệng nhấp máy động. Dưới gầm trời này, có người nào ở nơi xa tới nỗi phải đi mấy ngàn năm? “Nếu người không biết nhà của người ở nơi nào, vậy đi theo ta được không? Về sau người chỉ cần thay ta làm việc, ta nhất định không bạc đãi người!” Biết rõ ràng người say rượu thần chí mơ hồ nhưng Lãnh gia vẫn cứ muốn hỏi. Hiện tại, nếu có thể để nàng tự mình ký vào văn tự bán thân thì quả là rất tốt. Như vậy cho dù sau này nàng có tỉnh cũng không thể chối bỏ! “Không được! Mama ta nói không được tùy tiện đi theo người lạ!” Trang Thư Lan ngửa đầu cười rất là ngây thơ. “Ta muốn ở chỗ này chờ mama ta tới đón!” Rượu quả nhiên là có tác dụng rất mạnh, một tiểu cô nương như hoa như ngọc vậy mà bây giờ nghe nàng nói chuyện cũng chẳng khác gì một tiểu hài tử mới lên năm, sáu tuổi. Chỉ là người nàng gọi mama là ai? Nghe qua hình như đang nói tới mẹ ruột của nàng! “Lan nhi ngoan, mẹ người nói ta tới đón người về nhà. Đi cùng ta, lát nữa ta mua kẹo hồ lô cho người ăn.” Cho dù có nói cái gì thì đêm nay nhất định phải mang vị Lan cô nương này đi.

Là một thương nhân sao có thể để một công cụ kiếm tiền tốt như vậy chạy mất được, giường lên nụ cười vô hại, Lãnh gia cực lực khuyên bảo Trang Thư Lan đã sắp ngủ say. “Ha ha ha! Không ngờ rằng Tuyệt Ưng các chủ giết người không chớp mắt lại có lúc ôn nhu như vậy! Đối tượng là còn là một con ma men sắp ngủ say a! Ừm, tin tức này nếu truyền ra nhất định sẽ làm cho toàn thể nhân sĩ giang hồ đều cả kinh chấn động nha!” “Ha ha ha! Không ngờ Tuyệt Ưng các chủ giết người không chớp mắt lại có lúc ôn nhu như vậy! Đối tượng là còn là một con ma men sắp ngủ say a! Ừm, tin tức này nếu truyền ra nhất định sẽ làm cho toàn thể nhân sĩ giang hồ đều cả kinh chấn động nha!” Một thân y phục đỏ sậm dừng lại trên nóc nhà cách chỗ hai người khoảng mười bước. Thanh âm trầm trầm mang theo ba phần tà mị, thái độ bất cần đời chỉ cần một chữ cũng có thể nói cho người ta biết. Lãnh gia vừa nghe thấy thanh âm này chợt đứng lên, ánh mắt lãnh tuấn liếc qua người vừa tới. Sau một lúc lâu, mới hờ hững nói: “Phi Vũ, nhanh như vậy đã hiện thân rồi? Sao không ăn mình thêm một lát, có lẽ người còn có thể thấy không ít chuyện khiếp sợ nữa!” Làm một sát thủ, tinh thần cảnh giác luôn luôn đề cao nhưng đêm nay Lãnh gia lại không thể phát hiện sự raco mặt của Phi Vũ, không thể không hoài nghi Phi Vũ này công lực lại tăng lên như vậy. “Không nhanh! Không nhanh! Nếu không ra thì tiểu bạch thỏ sẽ bị người mang đi mất! Phi Vũ lắc đầu dứt khoát, thanh âm vẫn nồng đậm mang theo ý cười. “Chơi như vậy cũng tốt, con thỏ nhỏ kia cũng không dễ cho sát thủ giết người không gót tay dễ dàng mang đi phải không?” “Hừ, đi theo ta ít nhất so với đi theo người còn tốt hơn rất nhiều lần!” Một Các chủ cho tới bây giờ luôn làm việc không theo lẽ thường, lấy tư cách gì lại quản chuyện của người khác? “Ừm, người Tuyệt Ưng các chủ muốn đưa đi, nhất định không phải là một người bình thường, quan trọng nhất người này lại còn là một nữ nhân!” Phi Vũ cứ thế nói. “Hơn nữa Các chủ vẫn xưng là người không bao giờ dụ dỗ tiểu nữ nhân yếu đuối. Ừm, xem ra đó chỉ là một tin đồn thôi thôi. Sáng mai lại có chuyện để mấy vị nhân sỹ chính phái nhân rồi không có việc gì làm một phen rồi rảnh rỗi, biết đâu lại phát động lần tấn công thứ tám với Tuyệt Ưng Các.” “Hừ, đến ư. Chẳng lẽ hẳn không còn biết sợ nữa rồi a?” Lời đột nhiên như thế này nói ra. Nhưng trong lòng Lãnh gia lửa giận đang thiêu đốt. Phi Vũ này – Các chủ Phi Vũ Các nổi danh trên giang hồ, là tổ chức tinh báo lớn mạnh nhất, làm việc hiệu quả nhất – từng trực tiếp tạo nên năm lần tấn công của võ lâm chính phái với Tuyệt Ưng Các. Nhưng mỗi lần tới thời khắc máu chót hẳn lại đem tin tức nhân sỹ võ lâm tiến công mật báo cho Tuyệt Ưng Các cho nên hành vi của hắn rất khó nắm bắt, đoán không ra tâm tư hẳn rốt cuộc ở chỗ nào. Tuy vậy ít nhất có thể xác định, Phi Vũ này chính là ăn no không có việc gì làm, rảnh rỗi tới mức bị khủng nên mới lấy nhân sỹ võ lâm ra đùa nghịch! “Có sợ hay không tự bản thân người biết rõ!” Phi Vũ cười không chút để ý. “Bất quá hiện tại ta rất có hứng thú với con thỏ nhỏ này, không bằng người đem nàng tặng cho ta. Đổi lại ta sẽ giao cho người bí mật lớn nhất của giang hồ, hơn nữa bí mật này muốn hỏi thăm người có liên quan cũng không đơn giản, như thế nào?” Lãnh gia không nói, lưỡng lự tự hỏi. Đột

nhien, người bị gạt ra này giờ – Trang Thư Lan - thỉnh linh đứng lên, cước bộ lao đảo chạy về phía Phi Vũ, nhào vào lòng hắn, dùng đầu cọ cọ vào ngực hắn, nói thầm “Mama, sao giờ người mới tới?”

Ta chờ người thật lâu a!” “Ách. ha ha ha!” Lãnh gia cười tới chảy nước mắt. Tuy rằng Phi Vũ bộ dạng quả thật có thể so với nữ nhân, nhưng từ trước cho tới giờ chưa từng có người nào dám đem hắn trở thành nữ nhân! Nhưng hôm nay thật không giống, vì Lan cô nương say rượu này không chỉ đem hắn trở thành nữ nhân hơn nữa lại coi hắn là mẫu thân của nàng nha! “Phi Vũ, không thể tưởng tượng được, không thể tưởng tượng được người cũng có ngày hôm nay!” Ha ha, thật sự là thiên lý sáng tỏ, thấy báo ứng khó chịu như thế nào chưa! “.....” Phi Vũ khoé mắt rung động, tròng mắt liếc nữ nhân từ đầu đột nhiên bay tới, giương mắt nhìn về phía Lãnh gia, nụ cười lại trở lại trên khuôn mặt. “Vậy thì như thế nào, hiện tại ít nhất nàng cũng tự nguyện đi theo ta, so với người nào đó dùng mọi thủ đoạn mà không được đáp lại chút gì, coi như là một loại thành công!” “Người.” Đáng tiếc Trang Thư Lan đang say rượu lại không hề ý thức được chung quanh xảy ra chuyện gì, tiếp tục dùng đầu chà chà trong ngực Phi Vũ, còn đưa tay sờ một phen, sau đó la hét thất thanh “Mẹ a, sao ngực người cứng quá vậy, giống như mini ngâm nước rồi!”

Ngày mai chúng ta cùng nhau đi spa nha!” Hai đại nam nhân ở đó vừa nghe xong đầu tiên là cùng sững sờ. lát sau một người ôm bụng cười ha ha không hề che giấu, nam tử còn lại là vẻ mặt gan heo, nét tươi cười trên đó đã sớm không biết bị ném đi nơi nào. “Người Phi Vũ lấy tay mạnh mẽ nâng cằm Trang Thư Lan lên, nhìn đôi mắt nàng đã muốn nhắm nghiền, hung tợn cảnh cáo. “Bắt đầu từ ngày mai, vì câu nói này của người, đêm nay người sẽ nhận được sự trả giá rất đắt!” Đáng tiếc đối với người muốn đi gặp Chu công như nàng, lời nói của hắn chỉ như gió thoảng bên tai, căn bản sẽ nghe không lọt. Nói xong, Phi Vũ một tay nắm lấy đai lưng Trang Thư Lan định phi thân rồi đi, lại bị Lãnh gia ngăn cản. Hắn nhú mày cười yếu ớt không nói. “Nàng là người ta rất lâu mới tìm được, người cho là người nói mang đi liền có thể mang đi sao?” Thanh âm lãnh liệt không chút kiêng kỵ, cho thấy Lãnh gia cũng quyết không cho hắn mang người rời khỏi. “Thế sao?” Phi Vũ khẽ cười một tiếng cũng không kiêng kỵ trả lời. “Nhưng đêm nay, người này ta nhất định phải mang đi nha! Nếu chúng ta đã không thể giải quyết ổn thỏa, không bằng dùng thực lực đi, ai cướp được thì về tay người đó!” Trong lúc nam nhân giải quyết vấn đề bằng cách tiện lợi nhất, nhanh nhất chính là dùng thực lực, thì Trang Thư Lan đáng thương bị biến thành tiền đặt cược cũng không hề hay biết! Về phần kết quả trận chiến thực lực này như thế nào, chỉ cần nghe một đạo thanh âm đau đớn vang lên sẽ rõ. “Phi Vũ! Là nam nhân có bản lĩnh thì đừng dùng khinh công chạy trốn! Nội trong ba ngày ta nhất định tới tận cửa Phi Vũ các tìm người!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: CHƯƠNG 30

Một hạt sương sớm vẫn còn đọng lại trên cành mai khô trụi xuống, trúng vào hàng mi đang khép chặt của thiếu nữ nhỏ nhắn nằm trên giường đá dưới gốc cây, đột ngột như vậy làm cho lông mi nàng khẽ run rẩy. Lạnh! Trong không gian mờ ảo của sớm mai, Trang Thư Lan cảm thấy toàn thân đều lạnh lẽo, cái lạnh thấu xương, cắt da cắt thịt khiến nàng run rẩy cả người. Theo thói quen, hai tay nàng tìm kiếm chăn trên giường, nhưng sờ soạng một hồi cũng không tìm được cái gì, hơn nữa càng lúc lại càng thấy giường lạnh hơn. Thật kỳ lạ! A... Giường này làm sao vậy? Chăn mền đâu hết cả rồi? Trang Thư Lan cũng không mở mắt. Hướng vào bên trong giường tìm kiếm một lần nữa, mong rằng có thể tìm thấy thứ nàng đang cần.

Thế nhưng sau khi nghiêng người tìm cũng không có gì khác ngoài thân thể của nàng, đúng lúc ấy có giọng nói từ phía Đông vang lên. “Ồ!” Trang Thư Lan mắt nhắm mắt mở bị tiếng động đánh thức, muốn ngủ tiếp nhưng ngay khi tay chạm vào giường nằm thì cái lạnh thấu xương truyền tới khiến nàng thanh tỉnh không ít. Mở mắt ra nhìn hoặc nhìn chiếc giường tạo bằng đá cẩm thạch đang nằm. Chuyện này là sao? Sao nàng lại ngủ trên giường đá? Giường nhìn bốn phía chung quanh đều trống trải không một tiếng động, trên thân mai khô héo màu nâu có một vài nụ mai, nhưng phía sau nàng có thể thấy mấy căn phòng nhỏ. Đây là nơi nào? Sao nàng lại ở chỗ này? Hơn nữa sao lại có thể ngủ ở đây? Giờ phút này Trang Thư Lan hoàn toàn không còn cảm giác buồn ngủ, ánh mắt nhìn hoặc nhìn xung quanh một lượt, cuối cùng rơi tại giường đá mà nàng vừa nằm cả đêm hôm qua. Trong đầu không ngừng hồi tưởng đến những chuyện xảy ra sau khi nàng rời khỏi Túy Xuân Uyển, nhưng chỉ khổ một nỗi nàng càng cố nhớ thì càng mờ mịt không có một chút ấn tượng nào cả. Nàng nhớ mang máng hình như tối hôm qua nàng tới một chỗ, sau đó thấy một môi, tiếp theo là nằm xuống nghỉ ngơi, sau đó hình như hát một bài. ... Trí nhớ tới đó thì gián đoạn, sau khi hát xong bài hát những chuyện còn lại nàng một chút cũng không nhớ. “Hắt xì” Thật là lạnh, Trang Thư Lan hắt xì một cái rõ to, theo đó nước mũi cũng chảy xuống, nàng nhanh tay lấy khăn voan lau lau, không cần nghĩ nhiều cũng biết chắc chắn nàng bị cảm lạnh do hôm qua nằm ngủ cả đêm ngoài trời trên giường đá này. “Đại nhân, chính là nàng!” Một giọng nói già nua truyền tới, mang theo chỉ trích nhỏ nhỏ. “Sáng sớm nay lão nô quét sân tại mai viên thì đã thấy một vị cô nương nằm ngủ ở trên giường đá, lão nô vốn định đánh thức nàng nhưng gọi rất lâu rồi mà nàng cũng không tỉnh lại.

Bây giờ đang là giữa mùa đông, một cô nương lại ngủ ở Mai viên vắng vẻ này, lão nô sợ rằng nàng là người xấu, cho nên mới mời đại nhân tới xem!” Nghe người kia lên án, Trang Thư Lan mới một mực tin nàng đã xông nhầm vào phủ của một vị đại nhân trong triều a! Hơn nữa vị đại nhân này lại đang tới đây! Nhớ tới tối hôm qua tại dạ yến nàng cũng tiếp xúc qua không ít vị đại thần trong triều, nếu như bị vị đại nhân này nhận ra thật rước thêm bao nhiêu phiền toái nữa nha! Lần đầu tiên nàng thấy hối hận, hối hận rằng tại sao ngay khi tỉnh dậy không rời khỏi nơi này! “Ừm” Một giọng nói nhàn nhạt cất lên, lát sau nàng nghe thấy lời dặn dò kẻ dưới. “Các người ở đây coi chừng!” Sau đó là hai tiếng bước chân chậm chậm tiến về phía nàng. Trang Thư Lan nghe thấy giọng nói kia thân mình lập tức cứng đờ lại. Trong lòng không ngừng mắng thầm, tại sao kinh thành phủ doãn nhiều như vậy, nàng lại không chọn mà tới vườn nhà hắc ngữ – Tư Đồ Minh Duệ? nhưng mà việc nằm ngủ ở vườn nhà hắc ngữ khiến nàng cảm thấy rất kỳ quái. Bởi vì phủ của hắn ở phía Tây thành, còn phủ Thừa tướng lại ở phía Đông thành, sao nàng lại có thể chạy từ phía tây sang phía đông được?

Chẳng lẽ vài giọt rượu có thể làm mất hết thần trí, ngay cả tới việc phân biệt Đông Tây Nam Bắc cũng không rõ sao? Nhưng nàng chắc chắn tối hôm qua lúc rời khỏi Túy Xuân Uyển thì đi theo con đường mà nàng vẫn thường đi a! “Chúc vị cô nương buổi sáng tốt lành!” Tư Đồ Minh Duệ lễ độ mở miệng, nhìn bóng lưng vị cô nương một thân lam y trước mặt, cười ôn hoà khiêm nhã. “Xin hỏi cô nương tại hàn xá ngủ có ngon giấc không?” Nếu như người nào

gặp tình huống này còn có thể ngủ ngon giấc, khẳng định đầu óc kẻ đó có vấn đề. “Có..... hắt xì!” Trang Thư Lan xoay người, nghĩ rằng chỉ cần tùy ý trả lời một câu rồi nhanh chóng rời đi, nhưng nói không được một chữ đã liên tục hắt xì ba cái, nước mắt cũng bị buộc chảy ra hai giọt. “Xem ra cô nương bị nhiễm phong hàn!” Tur Đồ Minh Duệ nhìn thực lo lắng, thậm chí lông mày cũng nhíu lại. “Chi bằng cô nương ở lại hàn xá của ta nghỉ ngơi một chút, uống chén canh gừng rồi hãy rời đi!” Lời này dù nghe thế nào cũng thấy giống giọng điệu của một kẻ ba phải. Nếu như cách đây mấy ngày, Trang Thư Lan có lẽ còn có thể suy xét về đề nghị của hắn, nhưng ngày hôm qua được chứng kiến bộ mặt thật của Tur Đồ Minh Duệ, cho dù bây giờ nàng đưa lưng lại nhưng cũng có thể đoán được trong ánh mắt hắn nhất định mang theo tà khí, treu trọc, một chút chân thành cũng không có. “Tiểu nữ xin nhận ý tốt của đại nhân!” Nàng cúi người phúc lễ đồng thời hạ thấp thanh âm “Tiểu nữ đã nhầm lẫn mà xông vào phủ của đại nhân, ngài không những không trách cứ mà còn quan tâm thân thể của tiểu nữ, tiểu nữ cảm động vạn phần. Nhưng tiểu nữ quấy rầy đại nhân đã lâu, sao lại không biết xấu hổ mà làm phiền đại nhân thêm nữa? Tốt hơn là tiểu nữ nhanh chóng rời khỏi nơi này!” Rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt, chớ có cùng cái tên Tur Đồ khó đoán này mới là thượng sách. “Vì sao cô nương không dám xoay người đối mặt với bản quan? Chẳng lẽ cô nương sợ bản quan lấy việc cô nương quấy rầy tư dinh của ta mà đưa tới công đường sao? Hay là cô nương biết bản quan nên mới sợ? Hoặc là dung mạo cô nương ‘quá mức độc đáo’ nên không muốn cho người khác nhìn thấy?” Tur Đồ Minh Duệ thừa biết mưu đồ của nàng, nàng càng muốn chạy hắn càng muốn không cho nàng rời đi! “Cô nương yên tâm, chớ hiểu nhầm ta. Cô nương không cần lo lắng, bản quan chỉ là muốn nhìn thấy vị khách tá túc một đêm tại hàn xá bộ dáng như thế nào mà thôi, còn có hàn xá chiêu đãi tại mai viên này kính xin cô nương rộng lượng, bao dung – yêu cầu đơn giản như vậy, cô nương không thể không đáp ứng chứ!” Nghe thanh âm ôn nhã có vẻ như vô hại nhưng Trang Thư Lan thừa hiểu: nếu nàng không đối mặt với hắn chỉ sợ họ Tur Đồ kia nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp không cho nàng rời đi cho tới khi nào nàng xoay người nhìn hắn mới thôi.

Nhưng là làm như thế nào có thể xoay người lúc này? Trang Thư Lan đã đoán được thân phận của hắn, nàng cũng tin hắn nhất định có thể đoán ra chút gì đó. Biết lấy cớ gì để từ chối yêu cầu của hắn đây? Trang Thư Lan dừng lại một chút, chậm rãi xoay người, chấp tay thi lễ, dùng thanh âm bình thường nói chuyện. “Hạ quan bái kiến Tur Đồ đại nhân!” “A? Là Thám Hoa Lang sao?” Bộ dạng Tur Đồ Minh Duệ ngạc nhiên nhưng nàng nhìn rõ trong mắt hắn không có một chút biểu lộ bất ngờ cũng kinh ngạc. “Thám Hoa Lang sao lại ngủ ở đây?” Trang Thư Lan ngẫm nếu mào, hơn ai hết nàng mới là người muốn nhất biết tại sao mình lại chạy tới nơi này. “À là..... Đương nhiên là bởi vì bị mùi thơm của hoa mai trong quý phủ của đại nhân hấp dẫn nên trong lúc lơ đãng đã đi vào!” Trang Thư Lan tùy ý trả lời. “Nhưng hoa mai trong Mai viên chưa nở, chẳng hay mùi thơm mà Thám Hoa Lang nói là từ đâu tới?” Trong mắt Tur Đồ Minh Duệ ý cười đã không thể che giấu. Bởi vì bộ dạng nàng nghiêm túc không hề hoảng hốt, nếu không phải chú ý tới nàng luôn luôn xoắn chiếc khăn ở tay, nhất định có thể lừa gạt không ít người. Người này thật đúng là không chừa cho người khác chút mặt mũi! Chẳng lẽ nhất định phải vạch trần nàng sao? “Vậy Tur Đồ đại nhân cho là ta tới như thế nào? Ta đây là một tiểu nữ nhân yếu đuối, vai không thể khiêng vác, chân tay yếu ớt, vậy mà không hiểu sao lại có thể tới Mai viên của đại nhân, thực là một chuyện đáng ngạc nhiên!” Trang Thư Lan nói chuyện một cách bình tĩnh. “Cho nên nếu không phải là do ta mộng du tới đây, thì chỉ có thể là do lúc ta ngủ say bị kẻ khác bắt cóc tới phủ của ngài. Ngài thấy có đúng không, Tur Đồ đại nhân?” Tur Đồ Minh Duệ mỉm cười lại lắc đầu. “Thám Hoa Lang nói vậy cũng không đúng rồi.

Người nói người bị bắt cóc bởi vì lý do gì? Vì tiền, vì sắc hay là tài năng? Người cũng không giống như tỷ tỷ người! Vậy bọn họ vì có gì muốn bắt cóc người mà không phải là tỷ tỷ người? Hơn nữa lại có kẻ bắt cóc như vậy sao? Không trời người lại mà còn đưa đến mai viên trong hậu viện nhà ta, Thám Hoa Lang, xin hỏi người đã nghe thấy có kẻ bắt cóc nào như vậy chưa? Mà theo như lời người nói, người là mộng du tới đây thật đúng là làm cho bản quan mở rộng tâm mắt, không ngờ một Mai viên nhỏ lại có thể hấp dẫn Thám Hoa Lang vòng hơn nửa kinh thành lúc đêm khuya, treo tường vào vườn nhà ta ngủ à!” Nam nhân này, có là thánh nhân cũng bị hắn ép tới điên! Nhưng lời hắn nói cũng có chỗ đúng, huống chi tới hôm qua nàng say tới không biết chuyện gì. Song, dù có say rượu, theo tính cách của nàng cũng không thể vòng hơn nửa kinh thành lại tùy tiện nằm trên giường đá trong sân nhà người khác ngủ! Nhưng đây là tình huống có khả năng nhất, nàng say rượu nên ngay khi nằm xuống liền ngủ không cần biết đó là chỗ nào.

Nhưng chuyện đúng là như vậy sao? tình lại đã thấy mình nằm trong Mai viên nhà người ta! lông mày Trang Thư Lan khẽ giật, muốn nói điều gì nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng thì đột nhiên ý thức được, dường như Tur Đồ Minh Duệ nhìn thấu được suy nghĩ của nàng. Nếu trả lời đúng, chỉ sợ hắn lại đưa ra không ít vấn đề làm tức chết người khác! “Tur Đồ đại nhân còn có chuyện gì sao? Nếu như không còn gì khác, hạ quan xin phép hồi phủ!” Hai tay phúc lễ, sắc mặt Trang Thư Lan bình thản, ngữ khí không lạnh cũng không ấm. Tur Đồ Minh Duệ liếc mắt thấy biểu tình trên mặt nàng thay đổi nhanh chóng từ giận dữ sang bình tĩnh, mặc dù chỉ trong nháy mắt nhưng hắn vẫn nhìn thấy rõ a! Cười nhạt chăm chú nhìn nàng mang theo ba phần mê hoặc, ba phần thương lượng, bốn phần ngữ khí yêu cầu, Tur Đồ Minh Duệ nói: “Nếu đã đến đây rồi thì cần gì phải vội vã trở về như vậy, không bằng cùng ta cùng dùng bữa sáng đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 31: CHƯƠNG 31

“Nếu đã tới rồi cần gì phải vội vã như vậy, không bằng chúng ta cùng dùng điểm tâm đi!” Hôm nay Tur Đồ đại nhân không phải vào triều sớm sao?” đầu có hơi choáng váng, toàn thân đều cảm thấy ngứa ngáy..... nhất định là do rượu rồi, hai tay Trang Thư Lan nắm chặt lại, gắng hết sức kiềm chế bản thân, vẫn duy trì giọng nói bình thản như cũ. “Tối hôm qua Hoàng thượng rất vui vẻ, lúc về bị gió thổi nên nhiễm phong hàn, cho nên hôm nay không cần vào triều.... lẽ nào thám hoa xem thường bản quan nên mới không muốn ở lại?” rõ ràng là đang cố chịu đựng, cô kiềm chế, vậy mà vẫn còn duy trì thái độ thản nhiên như vậy, càng khiến cho Tur Đồ Minh Duệ ta muốn bóc trần về mặt thật của nàng

“Có thể được dùng bữa sáng với đại nhân là vinh hạnh của hạ quan, chỉ là.... nếu Hoàng thượng có việc gì, chúng ra đều là thần tử, tất nhiên phải tận tâm vào trong cung thỉnh an rồi... à, tuy rằng quan phẩm của ta không thể vào yết kiến, nhưng hạ quan cũng muốn quay trở về sớm một chút, cầu bình an cho Hoàng thượng, mong sao long thể của bệ hạ sớm khỏe mạnh trở lại!” mặt Trang Thư Lan lộ ra vẻ thương tâm, liếc liếc nhìn Tur Đồ Minh Duệ, hy vọng vị đại thần này sẽ chủ động thả nàng đi, thoát khỏi cái nơi này... “Trang thám hoa thật có lòng!” Tur Đồ Minh Duệ nhìn chăm chú vào Trang Thư Lan một lát, cười ranh ma, lạnh lùng nói. Trang Thư Lan lấy tay di di trán, bây giờ không chỉ choáng đầu mà hình như toàn bộ người đều không còn sức lực nữa, rồi còn nóng hằm hạp, tim đập nhanh, như có thứ gì đó sắp vỡ ra vậy, khó chịu vô cùng, “Dạ, đương nhiên đương nhiên!” ứng phó hai câu cho có lệ nhưng

đầu óc Trang Thư Lan thì đang ong hét cả lên, nhìn vật gì cũng thành ra cả một đoàn, toàn bộ tế bào trong não đều đang kêu gào: Về nhà tắm rửa thật sạch, thay bộ y phục ướt đẫm sương đêm này ra, ngủ một giấc thật là ngon.“Nghe thám hoa nói như vậy, bản quan thấy mình cũng nên cầu bình an cho hoàng thượng cho hợp với đạo làm thần tử” sắc mặt đỏ hồng cùng với tiếng hít thở dồn dập cho thấy nàng đang đứng ở ranh giới không thể chịu được nữa, nhưng mà Tư Đồ Minh Duệ cũng không có ý định sẽ buông tha nàng đi, nên trịnh trọng đề nghị “Vậy không bằng Trang thám hoa dùng bữa sáng với bản quan rồi chúng ta cùng nhau đi cầu bình an cho Hoàng thượng.”Sao trời đất lại quay cuồng thế này? sao Tư Đồ Minh Duệ trước mắt lại biến thành hai người?

Sao giọng nói của hắn lại như sét đánh bên tai nàng? “Câm miệng!!” Trang Thư Lan dùng hết sức lực hét ra, trông mắt đỏ au, giống như một con sư tử đang phẫn nộ điên cuồng, “Hôm nay bản cô nương không có tâm tình chơi đùa với ngươi, ngươi muốn gì là việc của ngươi, đừng có kéo ta vào! Ta đi” dùng hết ý thức còn sót lại, Trang Thư Lan xoay người rồi đi nhưng đáng tiếc mới đi được hai bước, cả người xiên vẹo, trước mắt tối sầm lại, đầu óc trống rỗng, với tay ôm lấy cây mai bên cạnh, không còn chút sức lực nào để chống đỡ. Mãn nguyện nhìn Trang Thư Lan thoát khỏi vẻ bình thân rồi nổi giận, vốn đang vui vẻ nhưng niềm vui ấy cũng qua đi rất nhanh, thấy Trang Thư Lan dựa vào cây mai thì lông mày hắn bất giác nhíu chặt lại. Tiến đến gần nàng, lúc này Tư Đồ Minh Duệ mới nhận ra khuôn mặt nàng có chút không bình thường, không hồng hào mà lại đỏ gay, ngay cả tai, cổ cũng đỏ, hình như còn nổi nốt sùi, “Trang thám hoa sao vậy?” Trang Thư Lan từ từ nhắm hai mắt, điều hoà lại hơi thở, hình ảnh trước mắt cũng rõ lên một chút. Nghe thấy Tư Đồ Minh Duệ quan tâm hỏi như thế, nàng cũng trả lời như không có chuyện gì “Không sao, tại vì cây mai này khá lớn, cho nên ta mượn dựa một lát” Đúng là một nữ nhân bướng bỉnh! Rõ ràng bệnh nặng tới mức sống không được chết không xong, vậy mà còn làm ra vẻ như thế, “Người đâu, mời đại phu tới thư phòng” Tư Đồ Minh Duệ hô lớn vào bên trong, rồi lại quay đầu liếc mắt nhìn Trang Thư Lan “Đi, đi theo ta.nếu ngươi còn muốn an toàn ra khỏi Mai viên này thì đừng có đối đầu với ta” nữ nhân này nhìn thì bình thân như nước, nhưng trời sinh nàng lại hoàn toàn trái ngược, đi làm những chuyện trái với luân thường đạo lý chỉ để hạ thấp danh dự của chính mình. “Cảm ơn” vừa nghe nói có thể rời khỏi đây, Trang Thư Lan cũng thận trọng xem xét. Hơi giương môi lên, cười tươi lễ độ, gật đầu với Tư Đồ Minh Duệ. Từ từ đứng thẳng mình lại, vịn vào cây mai, nhắc chân đi bước đầu tiên, nhưng bước chân lại như nặng nghìn cân không thể nhắc lên nổi “Tư Đồ đại nhân, có thể nhờ hạ hoàn tới giúp ta được không?” lúc nói mấy câu đó, Trang Thư Lan cố gắng hít thật sâu, gương mặt đỏ hồng lại bình tĩnh như trước, chỉ có điều mí mắt đang đấu tranh để không khép lại, đầu cảm giác đang căng ra, thân thể đột nhiên không điều khiển được, hiện tại Trang Thư Lan càng hoảng sợ “A” Một tiếng kêu sợ hãi vang lên, làm cho thần trí nàng cũng tỉnh táo lên một chút, lúc nhận thức được Tư Đồ Minh Duệ đang bế nàng chạy nhanh ra khỏi nơi này, mặt nàng lại đỏ lên lần thứ hai, không phải do vì bệnh sởi, cũng không phải là do người nóng lên hay sốt cao, chỉ đơn giản là xấu hổ.dù sao cũng đang ở khoảng cách rất gần với mỹ nam tử, hơn thế nữa hắn còn đang bế nàng, cho dù có chống cự được lúc nói chuyện thì cũng không cách nào chống cự được với hành động thân thiết này à! “Ngươi...” Trang Thư Lan ấp úng mở miệng, định nói từ sau nhưng lại không biết nên nói thế nào cho phải, tay không ngừng đập muốn đẩy hắn ra, nhưng lại vô ý nắm chặt lấy y phục của Tư Đồ Minh Duệ.

Không sao hết! Chẳng qua là được bế mà thôi, người hiện đại mà lại không chịu được tiếp xúc vậy sao? nhưng cái chính, bây giờ là tình huống rất đặc biệt, tốt nhất là không nên nói gì hết. Trong đầu Trang Thư Lan không ngừng thúc giục, hít thật sâu một hơi, lại nghĩ thấy y phục hắn có mùi đàn hương nhẹ, cảm thấy rất an toàn, nàng lại ngượng ngùng, trên mặt hồng như trước “Việc này, cảm ơn, ngày mai ta sẽ phái người tới mang đồ tới tạ lễ” coi như là bị ăn đậu hũ cũng phải cố nuốt lời vào, có lẽ nên giữ thể diện một chút, sau này sẽ báo đáp ân tình. Tư Đồ Minh Duệ nhướng mi, nhìn người trong lòng đang ngượng ngùng, rồi lại bình thân nói cảm ơn, vẻ mặt không tự nhiên rất đáng yêu. Khoé miệng không nhìn được mà nhếch lên cười, dùng ánh mắt hóp hờn nhìn nàng “Tạ lễ gì chứ? lễ vật bình thường ta không nhận nha” “.....” thấy hắn nhìn mình chằm chằm, đầu óc Trang Thư Lan ngừng lại ba giây, sau đó hoàn hồn, thầm mắng mình sao lại không có cách nào chống đỡ được nam sắc như thế... Trang Thư Lan cũng lười trả lời hắn.toàn bộ triều đình từ trên xuống dưới đều biết, Tư Đồ Minh Duệ làm quan vài năm mà đã nhận hối lộ rất nhiều, không phải đồ tốt thì hắn không thèm liếc, còn ném đi không ít ngân phiếu. Mà giờ khắc này, Trang Thư Lan bắt đầu thấy hối hận, sao lại nói tạ ơn gì kia chứ, nàng có tiền mua mấy thứ ngọc bảo cho hắn sao? coi như là có đi thì đưa cho hắn cũng thật lãng phí.người như hắn đâu có thiếu mấy thứ này... Nói chuyện một lúc, Tư Đồ Minh Duệ đã ra khỏi Mai viên thẳng tới thư phòng. Đại phu đã đứng ở ngoài cửa từ sớm, thấy Tư Đồ Minh Duệ đang bế một nữ tử nửa tỉnh nửa mê thì đầu tiên là ngăn người, nhưng không dám nói gì hết, theo chủ tử đi vào phòng, thấy chủ tử đặt cô nương xuống giường thì mới tiến lên bắt mạch, mở hòm thuốc ra, nhìn kĩ trông mắt cô nương.ừm, mặc dù không phải tuyệt sắc gì, còn có chút trẻ con, nhưng nếu xem xét kĩ, nhìn một lần rồi thì lại muốn nhìn lần sau, càng nhìn càng có hứng thú, nàng đang hôn mê, vẻ mặt nhàn nhã bình thân ai nhìn cũng sẽ cảm thấy dễ chịu. “Đại nhân, vị cô nương này không có gì đáng ngại, chỉ là nhiễm phong hàn dẫn tới sốt cao, ngoài ra còn bị rượu bệnh sởi, thuốc hạ đã kê đơn thuốc rồi, uống xong là sẽ hết sốt ngay, nhưng còn bệnh sởi...” đại phu sau khi bắt mạch xong, viết gì đó rồi quay lại bẩm báo với Tư Đồ Minh Duệ.

“Rượu bệnh sởi là gì?” đầu Tư Đồ Minh Duệ vẫn không ngẩng lên, chăm chú dùng bút lông vẽ tranh. “Tuy rằng cô nương này dị ứng với rượu nhưng cũng khỏi rất nhanh, lấy rượu lau toàn thân thì tự nhiên sẽ khỏi” đại phu thành thật nói “...Ta biết rồi, lui ra đi” bút trong tay hơi dừng một chút, nhưng đầu vẫn không ngẩng lên, sắc mặt không đổi tiếp tục làm chuyện của mình. Ta biết mà, biết thế nào cũng có ngày này mà, ham hố lắm vào, h thì phải làm.hu hu hu.có ai hâm như ta không.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 32

Thật lạnh, thật thoải mái, thoải mái tới mức không muốn mở mắt chỉ muốn vĩnh viễn nhắm lại hưởng thụ cảm giác này. Trang Thư Lan rất muốn giữ cảm giác này lâu hơn một chút nhưng mùi rượu ở đâu xông vào mũi khiến nàng thật khó chịu, mùi rượu quá nồng giống như cả người nàng đang ngâm trong một vò rượu vậy. Vò rượu? Trang Thư Lan chấn động, mở mắt ra, đập vào mắt nàng lúc này là một gian phòng xa lạ, đang chăm chú quan sát thì phía sau lưng đột nhiên bị người ta gõ cho một gáo nước lạnh, mùi rượu nồng đậm cùng với cảm giác mát lạnh kích thích thần kinh. Cùng lúc này, nàng mới nhận ra toàn thân mình không mặc gì cả, lại đang ngồi trong thùng tắm, nước trong thùng cũng chính là nguyên nhân của mùi rượu nồng nặc này giờ nàng nghĩ thấy. Đây là tình huống gì? Đây là nơi nào? Đầu óc Trang Thư Lan trống rỗng.

Đúng lúc này, một cánh tay mềm mại trượt nhẹ trên lưng nàng. Theo bản năng phản xạ, Trang Thư Lan bắt lấy bàn tay ấy dùng lực khoá trụ đồng thời kéo người kia vào thùng tắm áp chế, không kịp thấy rõ là ai, lớn tiếng hỏi: “Người là ai? Đang làm cái gì?” “Cô... cô nương! Nơi này là phủ Tư Đồ đại nhân, nô tỳ là Lư Hương, phụng mệnh Tư Đồ đại nhân giúp cô nương tắm rửa!” Va chạm trên cổ tay khiến Lư Hương chịu đựng đau đớn không nói được lời nào, hơn nữa còn bị hơi rượu trong thùng xông lên làm đỏ bừng cả mặt. Nghe Lư Hương nói như thế, lúc này Trang Thư Lan mới nhận ra là nàng đem một tiểu nha đầu búi tóc cao hai bên, y phục nha hoàn màu xanh khoá trụ trong thùng tắm. Buông lỏng tay, nàng Lư Hương dậy, nàng cười xin lỗi: “Thực xin lỗi, ta lại tưởng bị người khác đánh lên!” “Đánh lên? Nơi này chính là Tư Đồ phủ a, có cao thủ đệ nhất bảo vệ, có người nào muốn vút bỏ mạng sống mà dám tới nơi này đánh lên? Lư Hương không có ý định giải thích, xoa xoa chỗ tay bị đau – không ngờ được một tiểu cô nương nhìn yếu đuối, nhu nhược lại có lực lớn như vậy, nháy mắt đã đem nàng túm vào trong thùng!” “Cô nương, người bị rượu bệnh sôi phải dùng rượu để tắm thì mới mau khỏi!” Lư Hương giải thích cho Trang Thư Lan tình huống hiện tại, bất chấp thân mình đang ở trong thùng rượu, toàn bộ y phục đều ướt đầm “A... Dùng rượu chữa rượu bệnh sôi sao?” Trang Thư Lan nhẹ giọng lặp lại, cách này lần đầu tiên nàng nghe thấy. Nhớ lại sau khi uống rượu, trên người cũng bị rượu bệnh sôi nhưng phải qua bảy ngày mới khỏi hoàn toàn. “Ai nói cho người làm như vậy?”

Lời vừa nói ra Trang Thư Lan đã muốn tự cắn đầu lưỡi rồi, sao lại có thể hỏi câu hỏi ngu ngốc như vậy chứ, bây giờ nàng đang ở trong phủ Tư Đồ Minh Duệ, nhất định là cái tên họ Tư Đồ kia dặn dò Lư Hương làm như vậy rồi! “Đại nhân nói, trước hết cô nương dùng rượu lau người sau đó uống thuốc, bệnh nhất định sẽ khỏi!” Lư Hương giải thích tận tình. Bệnh? Mày Trang Thư Lan nhũn chặt lại, ngẫm nghĩ lại một lát, lúc này mới nhớ lại những chuyện trước khi nàng ngủ nhưng lại cảm thấy đó là chuyện bình thường! Nguy rồi, không phải mình đã ngủ cả ngày hoặc là một ngày một đêm đấy chứ?..... A! Nếu đúng như vậy, vậy..... vậy cũng đúng là..... đúng là..... Trang Thư Lan cũng không biết đây là việc tốt hay việc xấu nữa, một đêm chưa về phủ không nói làm gì, hơn nữa lại cả một ngày cũng không có lo ngại. Việc này nếu như trước kia thì sẽ chẳng có ai để ý, nhưng bây giờ nàng cũng có chút địa vị trong Tướng phủ, chỉ sợ lúc này Trang Thư Lan đã phát hiện, sẽ rất phiền toái! Nhưng nếu quả thật cha nàng đã phát hiện cũng không phải là không tốt, sau khi trở về sẽ thêm một câu chuyện sau đó một đao đem thanh danh của nàng san bằng. Chỉ là không biết lần này lấy người nào đảm đương chức danh “tình nhân” đây? “Bây giờ là giờ nào rồi?” “Đạ bẩm cô nương, bây giờ là giờ tỵ canh ba” Lư Hương cung kính trả lời, đồng thời bước ra khỏi bồn tắm. Giờ tỵ canh ba, a, ngủ quên cũng không lâu, bây giờ hỏi phủ còn kịp tìm một lý do tùy ý đối phó nếu cha nàng hỏi: “Trước hết người lui xuống đi, những chuyện còn lại, tự ta có thể làm được rồi!” Trang Thư Lan không có thói quen để người khác hầu hạ, cảm thấy tự mình tắm rửa vẫn thoải mái hơn. Thấy mặt Trang Thư Lan hơi ngượng ngùng, Lư Hương cười cười, xem ra vị cô nương này thật đúng là không giống với những người khác, nếu không làm gì có chuyện không có thói quen để nha hoàn hầu hạ? “Cô nương cứ để nô tỳ giúp đi! Ngồi ngủ đã một ngày một đêm, lại sốt cao nữa chỉ sợ thân thể lúc này còn rất yếu!” Aizz, rõ ràng là trợn mắt nói lời bịa đặt rồi, nếu thân thể của nàng còn yếu sao có thể đem mình kéo vào trong bồn tắm nhanh như vậy được? Nhưng mà chủ tử nói phải chăm sóc vị cô nương này thật tốt, vì nàng là khách quý trong phủ. Khoé miệng Trang Thư Lan co giật, không ngờ được lại nghe tin tức chấn động từ miệng Lư Hương – nàng đã ngủ một ngày một đêm! Thảm, bây giờ nàng không muốn chuốc thêm phiền toái, thì phiền toái cũng tìm đến gây chuyện với nàng! Không biết trong Tướng phủ lúc này đã phát hiện nàng “mất tích” một ngày hai đêm chưa? “Ta rất khỏe!” Trang Thư Lan lấy tay chống trán, thờ dãi một cái, liếc mắt nhìn nha hoàn trước mặt, bề ngoài tươi tắn, vừa nhìn cũng biết là một tiểu nha đầu thông minh. “Người tên là Lư Hương phải không?”

“Đạ!” “Người giúp ta đem y phục tới đây, ta muốn đứng đây!” Nàng lấy khăn lau lau ở trên cổ, lại dùng tay sờ sờ, cảm giác bệnh sôi kia đã tiêu giảm đi phân nửa. Lư Hương nhận mệnh đưa cho nàng một bộ y phục sạch sẽ. Đứng đây lau khô người nhưng toàn thân vẫn nồng đậm mùi rượu làm cho Trang Thư Lan cảm thấy khó chịu. “Còn nước tắm không, ta muốn dùng nước sạch tắm lại một lần nữa!” “Đã chuẩn bị xong!” Lư Hương phúc thần thì lễ. “Mời cô nương theo nô tỳ tới đằng sau tắm bình phong!” Tắm rửa xong, uống hết bát thuốc, ăn một viên mật quả để đánh tan vị thuốc trong miệng, Trang Thư Lan mới bắt đầu trang điểm. “Một ngày một đêm qua đều là người ở đây chăm sóc ta sao?” Nàng thoải mái trò chuyện với Lư Hương. “Đạ” Lư Hương vừa chải tóc cho nàng vừa trả lời. “Vắt và cho người rồi!” Trang Thư Lan có chút ngượng ngùng, từ lúc tỉnh lại cho tới giờ có thể thấy được, ngày hôm qua dùng rượu lau người, cho nàng uống thuốc tất cả đều nhờ Lư Hương! Nàng cảm giác chuyện nàng ngủ không phải là giả nhưng chẳng lẽ ngủ say tới mức bị người khác đưa đi cũng không biết! Chẳng lẽ bệnh thực sự rất nghiêm trọng? “Cô nương là khách quý của đại nhân, đây là việc nô tỳ phải làm!” Lư Hương khiêm tốn trả lời, đồng thời đem lọn tóc cuối cùng của nàng tết lại, dùng một cây thoa giữ chặt, lại gài thêm vào một đoá hoa lụa màu vàng phấn. Nhìn vào thật đơn giản quá mức, vì thế Lư Hương chọn lấy hai cây ngọc trầm đang muốn cài lên trên đầu Trang Thư Lan thì bị nàng nhanh tay ngăn cản. “Như vậy là được rồi, ngọc trầm kia để lại đi!” “Ừm... cô nương, tuy là ngài nhìn qua thật nhẹ nhàng, khoan khoái nhưng là có chút hơi đơn giản, mộc mạc, cài thêm ngọc trầm này vẫn đẹp hơn!” Lư Hương nhìn toàn thân Trang Thư Lan một lần rồi nói tiếp. “Ngọc trầm này cùng bộ bạch y cô nương đang mặc trên người thực rất hợp!”

“Không nhắc tới y phục còn đỡ, vừa nhắc lại khiến nàng nổi giận, bao nhiêu y phục không chọn, tự nhiên lại chọn một bộ bạch y, chẳng khác gì y phục của một người tức tặc bên linh cửu người chết. “Y phục này là người chọn?” “Là do đại nhân phân phó!” Tuy rằng Lư Hương rất ngạc nhiên vì sao chủ tử có ý sai nàng lấy một bộ bạch y mang cho vị cô nương này, nhưng nàng phải thừa nhận cô nương này thực sự rất hợp với trang phục màu trắng, có cảm giác nhẹ nhàng, thoát tục không thể xâm phạm được. Cô ý! Nhất định là do hấn cố ý! Chắc hẳn đã nghe được mình bàn luận tại trà lâu hôm đó! Trang Thư Lan đoán chắc không phải hấn vô duyên vô cớ mà cố ý phân phó, nhất định có mục đích khác! “Lư Hương, người có thể lấy giúp ta một bộ y phục khác hay không? màu gì cũng được, miễn sao không phải là màu trắng” Trang Thư Lan yêu cầu, thật hối hận vừa rồi mặc vào thấy âm áp, thoải mái mà bỏ qua vấn đề màu sắc “Việc này.....” Lư Hương không biết làm thế nào, y phục là chủ tử cố ý dặn dò, nàng chỉ là một nha hoàn, nào dám trái lệnh chủ tử. Nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Lư Hương, Trang Thư Lan cũng biết nỗi khổ của nàng, kéo cánh tay Lư Hương yêu cầu. “Thôi được rồi Lư Hương, nếu như không có quần áo khác, người đem y phục ta mặc hôm qua là được” Y phục ngày hôm qua cô nương mặc đã được mang đi giặt rồi! “Ta mặc kệ, ta không muốn mặc bạch y ra khỏi cửa” Về mặt Trang Thư Lan kiên trì, ngồi ở trên giường hơi dựa vào cạnh giường “Nếu không, Lư Hương, người giúp ta tìm một bộ y phục thể nào cũng được, miễn không phải màu trắng” Bây giờ nàng không thêm để ý chuyện nào loạn trong Tướng phủ, bất kể như thế nào cũng không thể để tên Tư Đồ Minh Duệ đắc ý.

“Chuyện này...” Lư Hương thật sự không biết làm thế nào cho phải, Trang Thư Lan kiên trì, chủ tử lại phân phó, suy nghĩ một hồi, vẫn quyết định đắc tội vị cô nương này chứ không thể đắc tội chủ tử. “Thật xin lỗi, cô nương, nô tỳ không thể đáp ứng...” “...” Trang Thư Lan thật muốn tức điên nhưng lý trí lên tiếng, chuyện này không can hệ tới Lư Hương, không thể trút mọi tức giận lên đầu nàng. Nhưng việc này để lâu trong người cũng không chịu được, tuy nói ở dưới mái hiên nhà người khác, không thể không cúi đầu nhưng cố ý gây khó dễ thì không thể không phản kháng – nơi nào có áp bách nhất định có phản kháng “Đáng ghét! Đại nhân nhà người ở đâu, ta tự đi tìm hấn nói cho rõ ràng!” “Không cần, ta đã đến đây.” Một giọng nói truyền đến, cùng với tiếng đẩy cửa, sau vài bước, Tư Đồ Minh Duệ đã đứng trước mắt nàng “Lư Hương, theo yêu cầu của Trang cô nương đi lấy một bộ y phục khác.”

Chương 33

“Không cần, ta đã đến đây.” Một giọng nói truyền đến, cùng với tiếng đẩy cửa, vài bước sau Tư Đồ Minh Duệ đã đứng trước mắt nàng. “Luu Hương, đi lấy một bộ y phục theo lời Trang cô nương tới đây.” Luu Hương lui ra ngoài, Trang Thư Lan cũng không nói gì, chỉ ngồi trầm ngâm im lặng, nhìn Tư Đồ Minh Duệ vẫn một thân hồng y như trước, chờ hắn lên tiếng. “Ngươi không có chuyện gì muốn hỏi ta sao?” Tư Đồ Minh Duệ mỉm cười, ngồi vào bên cạnh nàng, rót hai chén trà, đưa một chén tới trước mặt nàng. “Cảm ơn!” Trang Thư Lan vuốt cằm, nâng tách trà lên, hơi nhấp môi, lại đặt xuống, sắc mặt không thay đổi nói: “Tư Đồ đại nhân nghĩ ta có chuyện gì muốn hỏi sao?” Đầu Trang Thư Lan trống rỗng, chuyện gì cũng mờ mờ không rõ – Nghĩ lại, mình không cần thận “ngủ” ở trong vườn nhà hắn, tiếp theo không may bị nhiễm lạnh, sau đó sinh bệnh rồi hôn mê. Nói ra thì thấy tất cả đều bình thường nhưng chuyện này lại càng quá mức kỳ quái, trong kinh thành bao nhiêu phủ đệ như vậy tại sao mình lại không cần thận ngủ lại trong vườn nhà hắn! Tư Đồ Minh Duệ không hề để ý cười: “Ta đoán, Trang cô nương nhất định còn khúc mắc vì chuyện cô nương “ngủ” trong vườn nhà ta.” Tách trà trong tay nàng hơi chấn động, trà trong tách khẽ gợn, mày cũng bất giác nhíu lại, suy nghĩ của nàng bị người khác đoán trúng, khiến Trang Thư Lan cảm thấy khó chịu như bị người khác khống chế. “Vấn đề này cũng nói qua, hơn nữa ta đã tìm được một đáp án khác có vẻ vừa lòng rồi!” Trang Thư Lan thoải mái tươi cười nói: “Mặc kệ tôi qua không biết xảy ra chuyện gì, ta chỉ biết chuyện này tuyệt đối không xảy ra lần thứ hai. Cho nên, Tư Đồ đại nhân cứ yên tâm với từng ngọn cây cọng cỏ trong vườn nhà ngài.” Cho dù là nàng say rượu rồi bị người ta bắt cóc tới nơi này nhưng vẫn chưa bị thương, cho thấy thân thể của nàng vẫn rất an toàn. Về phần tại sao lại ở trong phủ Tư Đồ Minh Duệ, nàng không muốn quan tâm đến. Nàng có cảm giác hẳn biết chuyện gì đó nhưng cũng không trông mong hắn sẽ nói ra điều gì. “Thật là như vậy không được. Ta chỉ lo lắng Trang cô nương cho rằng hoa mai trong vườn ta vô cùng quý hiếm, ngày mai hoặc ngày kia hoặc đêm không xa nào đó, cô nương lại không mời mà tự đến phủ ta!” Tuy Tư Đồ Minh Duệ chỉ thân nhiên nói nhưng nàng có thể nghe ra trong lời đó là sự khẳng định chắc chắn. “Vậy tới lúc đó nói sau!” Vốn Trang Thư Lan định một mực khẳng định không bước vào trong phủ Tư Đồ Minh Duệ nửa bước chứ đừng nói tới vườn, nhưng lời vừa đến bên miệng lại không thể nói ra, chuyện ngày mai ai có thể nói trước được?” Xem ra Trang cô nương thật đúng là nhớ mãi không quên mai viên của ta a! Không biết có thật là nhớ mai viên hay nhớ ta đây hoặc người nào đó trong phủ?” Tư Đồ Minh Duệ nhàn nhã bỏ lại một câu như vậy. “Yên tâm, ta không nhớ một chút gì mai viên của ngươi cũng như bất cứ kẻ nào trong phủ!” Trang Thư Lan ném một cái liếc mắt cho Tư Đồ Minh Duệ, hẳn thật đúng là mắt chó nhìn người thấp, vài cây mai kia có gì đặc biệt? Cho dù muốn thưởng mai, chỉ cần tới vùng ngoại ô nổi tiếng trồng mai nhìn là được, chẳng lẽ bắt buộc nửa đêm tới nhà hắn? Huống chi trong phủ hắn trừ hắn và Luu Hương ra nàng còn quen biết người nào khác sao? Chẳng lẽ nàng muốn gặp Luu Hương? Tuy rằng nàng không kì thị với những kẻ thấy sang bắt quàng làm họ, nhưng không có nghĩa nàng là hạng người ấy! Nghĩ đến đây, Trang Thư Lan lại đánh mắt liếc Tư Đồ Minh Duệ đang cười mà như không cười trước mặt. Nhưng ngay thời điểm nhìn về phía hắn, Trang Thư Lan bỗng dưng ý thức một điều khác. Nàng quen biết Tư Đồ Minh Duệ a, mà ý tứ vừa rồi của hắn không phải là..... Ý thức được điểm ấy thì nàng rung mình một cái. Nhớ Tư Đồ Minh Duệ? Chuyện đó vĩnh viễn không bao giờ xảy ra. Đối với loại người tuy tâm sở dục như hắn thì nên tránh xa một chút, tốt nhất là vĩnh viễn không có chút quan hệ nếu không cuộc sống sau này sẽ gặp không ít phiền toái. Nhưng nàng đã có chút dây dưa không rõ với cái tên họ Tư Đồ này, nếu không làm sao có thể cùng hắn ngồi đây bình thần uống trà được. Phải đất một tiếng đứng lên, về mặt Trang Thư Lan hơi có chút bất an, thì lễ. “Hạ quan xuất phủ đã lâu chắc, hẳn người nhà đang rất lo lắng, vậy hạ quan xin cáo từ!” Nói xong cũng không đợi Tư Đồ Minh Duệ mở miệng, nhanh chóng xoay người rời đi giống như có mãnh thú đang đuổi phía sau. “Trang cô nương không cần sợ Thừa tướng đại nhân lo lắng, hôm qua ta đã sai người tới quý phủ thông báo với Thừa tướng gia việc Trang thám hoa sẽ là khách quý của tể xá!” Giọng nói lạnh nhạt mang theo trêu tức thành công khiến Trang Thư Lan dừng bước. Siết chặt bàn tay, lại chậm rãi buông lỏng, ưu nhã xoay người, lãnh mầu nhìn kẻ đang dương dương tự đắc thưởng trà – Tư Đồ Minh Duệ. “Như vậy mục đích của ngươi là gì?” “Mục đích?” Tư Đồ Minh Duệ đặt chén trà xuống, cười vô cùng thân nhiên. “Ta chỉ muốn cho người nhà Trang cô nương biết cô nương ở nơi nào, để Trang thừa tướng không phải lo lắng mà thôi. Nhưng mà nhắc tới cũng thật kỳ quái, ta nghe hạ nhân đưa tin trở về nói Trang thừa tướng cũng không hề biết chuyện Trang cô nương một đêm không về phủ a!” Nói xong câu cuối cùng Tư Đồ Minh Duệ còn làm ra vẻ cau mày, không hiểu nhìn nàng. “Tốt! Tốt lắm! Thực sự quá tốt! Nguyên bản ngay cả thù địch chuyện nàng cũng không cần phải nghĩ, bây giờ còn biến thành một đêm không về nhà ngủ, lại lưu lại trong nhà nam tử hai đêm không về. Bây giờ trở về làm thế nào giải thích được đây? Trang Đức nghĩ thế nào chẳng lẽ nàng lại không đoán ra, nhưng Trang Thư Lan biết Trang Thư Dao nhất định vô cùng ghét mình, cũng không sao, tình nghĩa tỷ muội hiện tại cũng không có một chút nào, biết đâu đây một ngày nào đó Trang Thư Dao còn có thể coi nàng là tình địch, càng thêm lý do để hận nàng.” Tư Đồ đại nhân thật là hảo tâm a!” Trang Thư Lan cắn răng, lời nói theo trong cổ răng phát ra. Nàng không hiểu, vì sao Tư Đồ Minh Duệ lại cứ muốn nhăm vào nàng. “Đầu có! nếu người đưa đồ tể lễ đến thì thật là tốt!” Tư Đồ Minh Duệ vui vẻ ra mặt. Nếu có thể, Trang Thư Lan thật muốn đưa hai thanh phi đao cho hắn, một thanh đâm vào trên cổ họng hắn, một thanh đâm vào trái tim hắn xem hắn còn cười được đến bao giờ. “Bẩm đại nhân, y phục đã được mang tới!” Ngay tại lúc Trang Thư Lan muốn nổi giận thì Luu Hương mang một bộ y phục màu đỏ tới, trước hướng Tư Đồ Minh Duệ phúc lễ, sau lại quay sang hành lễ với nàng. “Xin Cô nương hãy ở lại phủ! Bên ngoài đã có tuyết rơi rồi, nhìn trời âm u có lẽ sắp có bão tuyết!” Trang Thư Lan đứng ở cửa, Luu Hương liền đoán rằng nàng đang muốn rời khỏi phủ. Trang Thư Lan liếc mắt nhìn chiếc khăn lông chồn cùng bộ y phục màu đỏ trên tay Luu Hương, nghĩ tới kẻ nào đó cũng một thân hồng y, liền nhíu chặt mày. “Không có bộ màu khác sao?” “Cái này.....” Luu Hương không biết trả lời thế nào. Hôm qua Lâm Thị Lang đưa tới chỗ y phục này, nói đây là loại lông chồn thượng hạng, tuy nhiên lại là dành cho nữ nhân. Tuy biết trong phủ Tư Đồ không có nữ chủ tử nhưng vẫn dùng để kính biểu chủ tử. Hiện tại chủ tử nói là đem mang cho cô nương này, nên nhớ rằng trong phủ chủ tử tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào khác mặc đồ đỏ! Lúc này chủ tử lại ban ân cho vị Trang cô nương này mặc đồ đỏ, vậy mà nàng lại còn không vui mừng. “Trắng hoặc đỏ, tự ngươi chọn một bộ đi!” Tư Đồ Minh Duệ tươi cười ở đó nhưng cảm giác thật lạnh giống như thời tiết bên ngoài. Không còn lựa chọn nào khác, Trang Thư Lan đành phải mặc bộ y phục màu đỏ cùng lông chồn Luu Hương mang tới. “Đi thôi, cùng ta đi ăn sáng!” Chẳng biết từ lúc nào, Tư Đồ Minh Duệ đã đứng bên cạnh nàng nhẹ giọng nói. “Ta muốn quay về Thừa tướng phủ!” Trang Thư Lan kiên quyết. “Uống trà xong rồi hỏi phủ!” “Bây giờ đã là buổi trưa, sao lại ăn sáng?” Đánh chết nàng cũng không muốn cùng tên này ngồi thêm một giây nào nữa. “Vậy thì uống trà buổi trưa!” “.....” Đạo cao một thước, ma cao một trượng, Trang Thư Lan không buồn mở miệng, không hiểu tại sao hắn lại kiên trì muốn uống với nàng một chén trà, chẳng phải vừa mới uống qua một tách rồi đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: CHƯƠNG 34

Trang Thư Lan đi theo Tư Đồ Minh Duệ ra khỏi phủ, đi vào Thập nhị phường. Đột nhiên nàng cảm thấy Tư Đồ Minh Duệ nói qua nói lại nhất định lời kéo nàng ăn điểm tâm là vì khoe khoang. Đùng hiểu nhầm, không phải vì khoe khoang hẳn có bao nhiêu tiền, có bao nhiêu tài sản, mà là đến xem hẳn nhận hối lộ của người khác như thế nào. Thập Nhị phường là nơi được các quan lại, quý tộc trong kinh thành yêu thích nhất, làm ăn nổi danh, Từ Ngọc cao cũng chính từ nơi này làm ra. Không chỉ bởi có món ăn ngon mà quan trọng nhất là những căn phòng ở đây. Các phòng đều được thiết kế để có thể giữ được mọi bí mật, khách ở trong này có thể tùy ý đàm luận mà không lo lắng có người nghe trộm, cho nên rất nhiều vụ hối lộ, giao dịch trên bàn rượu... đều được tiến hành ở trong này.

“Tư Đồ đại nhân, hạ quan hôm nay mời một mình Tư Đồ đại nhân chi là muốn nhờ Tư Đồ đại nhân giúp một chút chuyện nhỏ” Chương đại nhân rót chén rượu cho Tư Đồ Minh Duệ, cung kính nói khiến chòm râu đã bạc của hắn cũng theo đó nhếch lên vài phần. “Ừm” Tư Đồ Minh Duệ không chút để ý trả lời lấy lệ, cứ thế uống rượu. Chương đại nhân thấy Tư Đồ Minh Duệ ngẫm đồng ý thì cực kỳ vui mừng, há miệng định nói lại nhìn thấy bên cạnh là tân khoa thám hoa đang ngầu ngẩn đồ ăn, lời nói tới miệng lại bị đông cứng vờn vo qua lại. “Tư Đồ đại nhân, việc này..... hạ quan cho rằng vẫn nên nói chuyện riêng thì tốt hơn” “Không sao, đều là người một nhà!” Tư Đồ Minh Duệ cười cười, cũng không thêm để ý tới nét kinh ngạc trên mặt Chương đại nhân kia. Ai là người một nhà với hắn? Trang Thư Lan nuốt xuống một miếng chân gà nướng, trừng mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ, đồng thời chạy nhanh lại chỗ Chương đại nhân, cực lực lắc đầu giải thích. “Trưởng..... Trưởng đại nhân, nghen a.....biết, ta chỉ là sợ ý bị ép tới đây!” Thật vất vả đem mấy thứ đó nuốt xuống, cũng không kịp lau khoé miệng còn dính đầy dầu mỡ. “Ta sẽ biến mất khỏi nơi này ngay lập tức, các người muốn nói cái gì thì cứ tự nhiên, các người muốn làm cái gì thì cứ việc tận hưởng a!” “Việc đã rảnh này, tốt hơn hết là không nên góp vui vào, để đỡ vướng vào việc còn chưa chính thức bước chân vào quan trường đã không thể lo nổi cho thân mình.” Trang đại nhân, lời này của người nói như vậy là không được” Tư Đồ Minh Duệ tà tà cười, mâu quang tràn đầy đắc ý và giễu cợt. “Vừa rồi Trang đại nhân có nói là muốn đưa bản quan một phần đại lễ mà! Kỳ thật bản quan cũng không để ý thứ này, chỉ là thay người trừ họa, khó tránh khỏi sẽ có chi tiêu – chẳng nhẽ lại muốn bản quan tự mình bỏ tiền túi ra sao! Trang đại nhân muốn đưa bản quan đại lễ, bản quan từ trước tới nay vốn trọng tình nghĩa, chi cần thu lễ dĩ nhiên là người một nhà.” Hừ, cái gì mà trọng tình nghĩa của hắn, hắn là người quá sợ nhân rồi không có việc gì làm nên muốn gây chuyện a! Trong lòng Trang Thư Lan âm thầm hỏi thăm tổ tiên mười tám đời nhà hắn, cũng không nhắc lại chuyện có rồi khỏi hay không nữa - dù sao hắn cũng biểu lộ thái độ muốn cho nàng quan sát một bên hoặc là hắn cố ý muốn kéo nàng vào con đường này. Nếu như hắn muốn nàng ngồi ở đây vậy thì cứ ngồi đi, chỉ cần nàng mắt xem mũi, mũi nhìn miệng, miệng xem tâm, bọn họ nói cái gì kệ bọn họ, có quan hệ gì đâu. Trang Thư Lan yên lặng không lên tiếng ngồi sát lại bức bích họa phía sau tiếp tục ăn bữa đại tiệc miễn phí của nàng.

Chỉ tiếc có người không cho nàng im lặng. “Từ từ ăn, không đủ thì gọi thêm, nhìn người ăn mà miệng cũng y phục đều dính đầy dầu mỡ kia” Đột nhiên Tư Đồ Minh Duệ tới gần Trang Thư Lan, nói nhẹ nhàng có phần hơi trách cứ, đồng thời một tay cẩn thận nâng cằm nàng, một tay lấy chiếc khăn lụa nhẹ nhàng lau miệng cùng chỗ áo bị dính dầu mỡ, không để ý tới nàng đang trừng mắt nhìn hắn so với chuông đồng còn lớn hơn. Tình huống gì thế này? Đột nhiên đầu óc Trang Thư Lan không hoạt động, ngoại trừ mắt mở lớn còn không biết làm thế nào cho phải. “Được rồi” Tư Đồ Minh Duệ cười híp mắt vỗ vỗ đầu nàng, giống như đang vỗ đầu một súng vật. “Tiếp tục ăn đi, muốn ăn cái gì thì cứ việc gọi, hôm nay là Chương đại nhân mời!” Chương đại nhân vừa nghe thấy Tư Đồ Minh Duệ nhắc tới mình thì nhanh chóng thu hồi vẻ ngạc nhiên cùng kinh hãi, cười đơn đã. “Đúng đúng đúng, Trang đại nhân muốn ăn cái gì thì cứ việc gọi, hôm nay là hạ quan mời.” Rốt cuộc cũng bình tĩnh trước lời nói của Chương đại nhân, ánh mắt nàng quay lại bình thường, xụ mặt xuống, lạnh lùng hỏi. “Tư Đồ Minh Duệ ! Rốt cuộc người muốn như thế nào?” Bỗng nhiên hắn làm động tác dịu dàng, thân mật như vậy quả thật làm cho nàng thất thần một giây. Tuy nhiên trong một giây thất thần ấy Trang Thư Lan cũng không bỏ qua ánh mắt trêu chọc của hắn, cho nên nàng biết là hắn cố ý, cố ý làm vậy trước mặt Chương đại nhân. Nhưng không biết hắn có mục đích gì? “Chương đại nhân, mời ngài nói tiếp” Tư Đồ Minh Duệ thẳng thừng bỏ qua câu hỏi của nàng, quay lại nghiêm nghị nhìn Chương đại nhân. “Việc này.....” Chương đại nhân nhìn khuôn mặt Trang Thư Lan, thực làm cho người khác rét run một phen. Vừa rồi mới gặp thì hắn còn đang thầm khen ngợi nàng có khuôn mặt thật mỹ lệ, bắt đầu nghĩ tới những ngày tháng làm quan sau này lại có cơ hội thưởng thức thêm một mỹ nhân, không ngờ vị mỹ nhân này lúc tức giận, cái gì cũng không nói cái gì cũng không làm, chỉ bằng hàn khí toàn thân nàng phát ra cũng đủ làm người khác chết cứng. Nếu đôi lại thả rằng chịu trận nổi giận lôi đình của Thượng Quan Tinh còn dễ chịu hơn. “Việc này cũng rất đơn giản. Sự tình là như vậy” Tuy rằng không biết vị Tân khoa thám hoa mới nhập quan trường này tính nết như thế nào, nhưng nếu như Tư Đồ Minh Duệ đã gạt đầu ý bảo có thể vậy thì coi như không có vấn đề gì. Chương đại nhân thận trọng đem tất cả nói hết ra, “Sự tình là như thế này.....” “Hoà ra vị Chương đại nhân này có một người cháu ở quận Bình An, uống rượu ở tửu quán xảy ra xích mích với người khác, cãi cọ, còn đánh chết người. Quận trưởng bắt hắn muốn hắn giết người đền mạng. Sau đó vị quận trưởng kia lại tra ra người cháu kia đã từng phạm tội trước đó, tội cũ cùng tội mới tính chung lại thì cái chết là điều không tránh khỏi. Khổ nỗi người cháu kia lại là con trai duy nhất của ty ty Chương đại, cho nên liền cầu Chương đại nhân nhờ các mối quan hệ quen biết trong kinh thành năn nỉ một chút, hy vọng có thể bảo vệ mạng sống cho người cháu này, tốt nhất là vô tội.” “Tư Đồ đại nhân, người xem chuyện này có thể.....”

Chương đại nhân bỏ ngó, ánh mắt chờ mong nhìn Tư Đồ Minh Duệ đồng thời đưa lên một túi bạc. “Trong này có 50 vạn lượng bạc, mong Tư Đồ đại nhân vui lòng nhận cho, sau khi chuyện này thành công sẽ không bạc đãi Tư Đồ đại nhân” “Chuyện này thật ra rất dễ, bản quan sẽ nói lại với Lại Bộ Thượng Thư một tiếng, việc này coi như xong” Tư Đồ Minh Duệ trả lời vắn vắn như không có chuyện gì, giống như trả lời việc thời tiết hôm nay như thế nào vậy. “Có điều, bạc thì bản quan không thiếu, không bằng đổi cái khác đi!” “Đại nhân muốn thứ gì?” Chương đại nhân thấy Tư Đồ Minh Duệ nhận lời, cười đến híp mắt lại, khi nói chuyện cũng nhẹ nhàng đi không ít. “Muốn thứ gì?” Tư Đồ Minh Duệ khẽ cười một tiếng giương mắt nhìn người đang hết sức chăm chú chiến đấu với món vậy cá trước mặt, cười ha ha nói. “Trang đại nhân, gần đây người có đặc biệt muốn thứ gì không?” “Không có.” Nàng cũng không ngần ngại đầu lên, chẳng cần nghĩ cũng biết hắn đang dụ dỗ nàng, ngay cả nhận hối lộ cũng không quên phần của nàng. “Trang thám hoa có phải đang muốn tu dưỡng đạo đức cá nhân?” Tư Đồ Minh Duệ khẽ cười một tiếng. Lời nói cực kỳ châm chọc lọt vào tai nàng. “Nếu Trang thám hoa đã muốn tham dự việc này rồi, người cho rằng người còn có thể tự lo thân mình?” Tham dự? Từ đầu tới cuối nàng có phát biểu ý kiến gì với chuyện này mà cho là tham dự? Nhưng bây giờ nói những lời này ai tin? “Được rồi!” Trang Thư Lan hơi thờ dãi, chậm rãi ngẩng đầu lên, lại nhìn không ra biểu hiện vui buồn trên khuôn mặt. “Ta muốn điểm tâm thượng đẳng của Thập Nhị phường, mỗi ngày 60 cân đưa tới trong một năm. Thế nào?” Chương đại nhân nghe xong, khoé miệng khẽ giật giật, một chữ cũng không nói ra được. Nữ nhân này cũng thật biết cách “làm thịt” người khác. Điểm tâm thượng đẳng của Thập Nhị phường, một ngày 60 cân, một ngày này tính ra cũng gần ngàn lượng bạc, đưa trong một năm, con số này..... Chương đại nhân tính toán sơ qua, trong lòng âm thầm kêu khóc cũng không dám biểu hiện ra bên ngoài. Việc này là Tư Đồ Minh Duệ cố ý muốn Trang Thư Lan nói đồ ta lẽ, cũng có nghĩa vật này đưa cho nàng chính là đưa cho hắn. Nghĩ đến đây càng cảm thấy quái lạ, nhưng lại không nói ra chỉ trừng mắt ngó nhìn Trang Thư Lan mong nàng có thể thu hồi lời nói vừa rồi. “60 cân? Người ăn hết được?” Tuy Tư Đồ Minh Duệ biết nàng thích ăn đồ ngọt, thích ăn điểm tâm nhưng không

thể tin nằng một ngày có thể ăn được 60 cân a!

“Người thử xem ta có ăn hết được không?” Trang Thư Lan trừng mắt nhìn lại hắn, sau đó lại cười híp mắt nhìn Chương đại nhân, nhẹ nhàng nói, “Chương đại nhân, như thế nào? Tuy rằng ta mới bước chân vào quan trường cũng không lường trước lại có thể tiếp xúc với nhiều thứ hay như vậy, hôm nay xem như không uống phí rồi!” Chương đại nhân hiện tại muốn khóc cũng không được, còn có thể nói thế nào, chỉ có biết cần rằng chịu đựng a! Đã sớm biết như thế này thì đã không nói chuyện này trước mặt nàng, bây giờ thì thảm rồi, nhục điểm của hắn đã bị nàng nắm được trong tay, nếu đáp ứng, vậy..... vậy thật là phá sản rồi! Nghĩ đến đây, Chương đại nhân âm thầm trừng mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ đang nhàn nhã ăn tổ yến - Tư Đồ Minh Duệ, tất cả đều do người hại ta!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Ăn no thì buồn ngủ. Ăn xong bữa đại tiệc miễn phí, Trang Thư Lan lại thấy buồn ngủ rồi nhưng Chương đại nhân và Tư Đồ Minh Duệ vẫn chưa có ý định rời đi – mà chủ yếu vẫn là Tư Đồ Minh Duệ không có ý muốn rời đi, Chương đại nhân nhẫn nại ngồi cạnh tiếp chuyện hắn. Nàng cảm thấy thật nhàm chán, nghe bọn họ nói qua nói lại cũng chỉ có một chuyện, thế nào mới là cách vơ vét hiệu quả nhất, trực tiếp nhất. Hai người một hỏi một đáp, đương nhiên là Tư Đồ Minh Duệ hỏi còn Chương đại nhân đáp: “... Không ngờ Chương đại nhân chỉ là khối cư trú (thư ký ghi lời nói và hành động của vua) (cái chức quan này trong triều Nguyễn nước ta, qđ dịch là thư ký, ta lên google thấy chức quan này giống nên dịch vậy, có gì mọi người góp ý nha :D)

mà cũng có nhiều phương pháp bòn rút, vơ vét a!” Tư Đồ Minh Duệ nghe qua một đoạn Chương đại nhân thao thao bất tuyệt liền đưa ra một câu tổng kết. Tuy rằng hắn cười cũng chẳng khác bình thường là mấy nhưng Trang Thư Lan không nghe ra trong lời hắn có chút tán thưởng nào. “Đâu có đâu có, là nhờ sự chỉ dẫn của Tư Đồ đại nhân” Chương đại nhân cười híp mắt nói một câu như vậy. Trang Thư Lan khoanh tay, liếc nhìn Chương đại nhân một cái, xác nhận hắn cũng không phải có ý nói như vậy. Thật muốn cho Chương đại nhân một tràng pháo tay tán thưởng, ý hắn chính là thượng bất chính hạ tắc loạn. Quả thực hắn nói lời này không hề sai, cấp trên thế nào thì sẽ có cấp dưới như vậy. Tư Đồ Minh Duệ đường đường chính chính nhận hối lộ, vậy đám quan lại bên dưới tất nhiên cũng nghĩ hết biện pháp vơ vét mồ hôi nước mắt của dân chúng, nếu không chỉ trông vào lương bổng của bọn họ sao có thể lấy phong bao lớn như vậy đưa cho hắn? Nghĩ đến đây, Trang Thư Lan lại ném cho Tư Đồ Minh Duệ một cái nhìn đầy ác cảm. Hiện tại Đại Đông hoàng triều có vẻ như quốc thái dân an, kỷ thực cực thịnh rất loạn, vậy mà hắn vẫn có thể trụ vững như thế, đúng là thế lực không nhỏ! “Trang đại nhân có ý kiến gì với Chương đại nhân sao?” Tư Đồ Minh Duệ cũng không bỏ qua nàng, liếc mắt một cái nhưng lúc này mặt mày Trang Thư Lan tỉnh bơ, không bộc lộ một chút ác ý, mà lại còn thêm vài phần kiêu ngạo. “Không có!” Nàng không chút suy nghĩ phủ nhận. Lời vừa ra khỏi miệng Trang Thư Lan mới âm thầm hối hận nàng trả lời nhanh chóng quá cho nên vội mở miệng: “Tư Đồ đại nhân, hạ quan còn có chuyện quan trọng cần làm, xin được cáo lui trước.” Vừa nói vừa đứng dậy thì lễ ra về thực sự có việc khẩn cấp. “Có chuyện gì mà phải đi vội vã như vậy?” Tư Đồ Minh Duệ giương mắt nhìn, ánh mắt vô cùng phong tình.

“Liên tục mấy ngày qua chúng ta mạnh bắt ly giao (không rời nhau nửa bước), ta cũng không biết khi nào người có chuyện quan trọng!” Mạnh bắt ly giao! Trang Thư Lan cảm thấy rét run, nhìn miệng Chương đại nhân đang há to không cất nên lời. Chương đại nhân này nhất định là hiểu nhầm rồi! Nhưng Trang Thư Lan không có ý định giải thích, bởi vì cái gọi là giải thích chính là che giấu, hơn nữa, Tư Đồ Minh Duệ tự nguyện trở thành vật hi sinh kế tiếp, nàng cũng không có bất cứ ý kiến gì. “Đến Hàn Lâm viện tìm hiểu tình hình!” Trang Thư Lan thuận miệng tìm một cái cớ, mà lời này cũng không phải là giả. Hoàng đế nói ngày hôm đó có thể vào triều làm việc, rồi lại sửa thành ba ngày sau, tính ra thì đúng là ngày mai rồi. Cho nên hôm nay đến Hàn Lâm viện để làm quen với hoàn cảnh thật là lý do tốt để rời đi. “Trước không vội, đợi lát nữa bản quan đi cùng người!” Tư Đồ Minh Duệ cười như gió xuân nhưng trong mắt nàng lại biến thành từng cơn gió lạnh quét qua. “Tư Đồ đại nhân bọn bề nhìn việc chia sẻ ưu phiền với hoàng thượng, những chuyện nhỏ nhặt này sao dám phiền Tư Đồ đại nhân tự mình đi chứ?” Mặt Trang Thư Lan không đỏ, mắt không chớp thoắt phồng lên - bây giờ khả năng nói dối không chớp mắt của nàng đã tăng lên không ít a! “Ta và người cùng là quan, tình nghĩa đồng nghiệp bản quan vẫn phải có.” Nét tươi cười của Tư Đồ Minh Duệ vẫn chưa giảm nửa phần. Hắn có tình nghĩa đồng nghiệp sao? Hắn không đá người một cước coi như đã là tốt lắm rồi sao dám nói tới tình nghĩa! Trong lòng Trang Thư Lan muốn phi nhỏ bãi nước bọt nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm lại. “Tư Đồ đại nhân! ý tốt của ngài hạ quan xin nhận, nhưng mà hạ quan chưa muốn đi Hàn Lâm viện ngay lúc này, trước hết hạ quan muốn trở về phủ để tới Hàn Lâm viện cùng tỷ tỷ.” Nếu hắn dùng kiêu ngạo cũng muốn đi cùng nàng tới Hàn Lâm viện, nàng cũng không ngại mang theo Trang Thư Dao để cho Trang Thư Dao trị hắn. “Có thể đi cùng hai vị giai nhân thật sự là điểm phúc của bản quan. Hôm nay bản quan sao lại có được vinh hạnh như thế này?” Tư Đồ Minh Duệ vẫn tươi cười, quay đầu nói với Chương đại nhân hình như đã hoá đá lâu ngày nói. “Chương đại nhân, ngài cho rằng có đúng không?” “A? Đúng a!” Chương đại nhân hoàn hồn, liền nghênh tiếp. “Tục ngữ nói, nam nữ phối hợp, làm việc không phiền lụy...” Mặt Trang Thư Lan tối sầm, thật sự hoài nghi Chương đại nhân sao có thể lên tới địa vị này, có lúc nói chuyện coi như bình thường nhưng có lúc chẳng khác gì nói chuyện không đầu. “Ha! Chương đại nhân nói lời này thật chí lý!” Tư Đồ Minh Duệ cao giọng cười, ánh mắt chuyển tới trên người Trang Thư Lan. “Nói như vậy hôm nay nhờ có Trang đại nhân ở đây, bản quan mới có được bữa điểm tâm ngon miệng như thế này a!” “Ha ha, đúng đúng đúng!” Chương đại nhân nhanh miệng phụ họa ở một bên, đồng thời trong lòng quyết định lần sau nếu đứt lốt Tư Đồ Minh Duệ có lẽ nên trực tiếp mời hắn tới Tùy Xuân Uyển sẽ hiệu quả hơn.

Trang Thư Lan nhìn vẻ mặt bí hiểm của hai nam nhân này, nắm thật chặt tay sau đó lại chậm rãi buông ra, không nói một câu xoay người bước đi. Còn ở lại đây đòi co với bọn họ chính là một hành động ngu ngốc. Cái tên Tư Đồ Minh Duệ kia rõ ràng nhắm vào nàng, hơn nữa mỗi câu nói đều chiếm thế thượng phong. Đối với loại người da mặt dày như hắn, biện pháp tốt nhất chính là lờ đi không để ý tới. Chẳng lẽ hắn là loại người nếu người không dây tới hắn thì hắn không chọc giận người sao? Đương nhiên không phải! Nếu không làm sao hắn có thể vô duyên vô cớ nhắm vào nàng cơ chứ! Trang Thư Lan đầu đầu suy nghĩ – ở chung với hắn quả thật rất mệt óc, dù có quyết tâm là vách tường hoa vô tri thì thế nào hắn cũng nghĩ mọi cách làm cho nó không được yên thân. Trang Thư Lan vừa nghĩ vừa bước nhanh hơn, đồng thời cũng quyết định sau này nơi nào có hắn thì nàng càng phải tránh xa, để tránh hắn lấy nàng ra làm món đồ chơi giải khuây. Đương nhiên không phải sợ hắn mà là nàng lười không muốn phải mệt óc với hắn, huống chi nàng còn

muốn một cuộc sống bình thản sau này!“Ai da, nếu như Trang đại nhân cố ý muốn rời đi vậy thì bản quan cũng không ép!”

Tư Đồ Minh Duệ khẽ cười một tiếng, nhìn thân ảnh hữu khí vô lực trước mắt nói.“Vậy đêm nay hẹn gặp ngài ở Quỳnh Lâm Yến trong cung!”Quỳnh Lâm Yến? Lại là cái quỷ quái gì nữa? lòng mảy Trang Thư Lan khẽ nhủ lại, đây không phải là hoàng đế mở tiệc cho mời toàn bộ đại thần trong triều tới chúc mừng tam giáp sao... Mặc kệ đi! A, nếu quả thật có Quỳnh Lâm Yến vậy nhất định có việc tân khoa tam giáp cười ngửa đạo phở rồi!Cười ngửa đạo phở? Trang Thư Lan nhẹ nhàng lập lại một tiếng, trong lòng chấn động, một cổ dự cảm không tốt dâng lên.“Chương đại nhân, xin hỏi năm nay tân khoa tam giáp cười ngửa đạo phở là khi nào?”Ngày ấy tiếp thánh chỉ hình như công công có nhắc tới việc này. Đáng tiếc Trang Thư Lan lúc đấy không chú tâm, hơn nữa vị công công kia dài dòng nói mãi không hết cho nên nàng đành nhắm mắt dưỡng thần, sau đó không cẩn thận mà đi “gặp thần” thật!“Hả? Trang đại nhân hỏi lời này thật giống đùa, rõ ràng mới có ngày hôm qua, sao Trang đại nhân lại có thể quên được!”Về mặt Chương đại nhân kinh ngạc.“Ngày mai Trang đại nhân còn tham gia cười ngửa đạo phở, sao hôm nay lại hỏi bản quan rồi?”Ngày hôm qua nàng tham gia đạo phở? Nha đầu tên Lưu Hương kia không phải nói mình ngủ mê một ngày một đêm sao? Vậy... Chương đại nhân muốn nói tới chuyện gì?“Chương đại nhân, ngài xác định ngày hôm qua ngài tận mắt thấy ta ngồi kiệu đạo phở?”Trang Thư Lan bình tĩnh lại hỏi. Ở triều đại này nữ tân khoa sẽ không phải tự mình cười ngửa mà là ngồi trên xe ngựa đạo phở một vòng.“Đây là điều đương nhiên”Chương đại nhân khẳng định. Thấy Trang Thư Lan hoài nghi thì rất bất mãn. Năm nay có hai nữ nhân trong tam giáp, sớm đã náo động kinh thành, khi đạo phở có rất nhiều dân chúng tiến đến vây xem, đương nhiên trong đó cũng có các quan lại trong triều.“Chỉ là hôm qua Trang đại nhân dùng khăn che mặt, nói là do bị nhiễm phong hàn – thế nào, đừng nói ngay cả việc này Trang đại nhân cũng không nhớ đấy!”

Chương đại nhân bỗng nhiên chuyển đề tài, thử thăm dò hỏi.“Đa tạ Chương đại nhân quan tâm, hạ quan đã đỡ nhiều, nếu không tại sao có thể tới nơi này ăn “điểm tâm sáng” cùng Chương đại nhân được?”Tuy trong lòng Trang Thư Lan tràn đầy nghi hoặc nhưng mặt cũng không hề đổi sắc.“Hạ quan xin cáo lui trước!”Lại thì lễ, xoay người bước ra khỏi đại môn đi ra ngoài.Ngày hôm qua đã có người thay nàng đi làm Hầu tử sao? Trang Thư Lan vẫn phải cảm ơn vị Trang thám hoa giả mạo kia. Nhưng là không biết màn kịch này do ai sắp đặt, nếu bị hoàng đế phát hiện chuyện giả mạo này, liệu có chu di cửu tộc? Ai! Quên đi, mặc kệ là do ai sắp đặt, chỉ cần không phải nàng an bài là tốt rồi, nếu không may bị tố giác, vậy..... vậy đến lúc đó tính sau!Trang Thư Lan từ từ đi về phía phủ Thừa tướng, từ từ suy nghĩ.....

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 36: CHƯƠNG 36

Trở lại phủ Thừa tướng, Trang Đức chỉ liếc nhìn nàng một cái, hỏi một câu.“Đã quay về?”Cũng không có nói gì hơn. Đại chủ nhân của Trang phủ cũng không có chất vấn nàng, tất nhiên những người khác cũng không dám ra mặt nói gì. Chỉ có Trang Thư Dao giống giận mà không giận, oán mà không oán, hận mà không dám hận trừng mắt nhìn nàng vài cái.Nàng coi như không thấy, thông thả trở về phòng để nghỉ ngơi, bổ sung thể lực để ứng phó với Quỳnh Lâm yến tới nay.Khi tới Quỳnh Lâm yến trong hoàng cung thì Trang Thư Lan nhận ra việc bổ sung thể lực là việc không cần thiết. Bởi vì Quỳnh Lâm yến này, mặc dù trên danh nghĩa là tiệc chúc mừng tân khoa tam giáp nhưng thực chất nàng chỉ muốn gọi nó là bữa tiệc nịnh hót.

Chẳng qua trong bữa tiệc nịnh hót này không có nàng mà thôi.Tân khoa Trang nguyên bị phần lớn quan viên vây quanh nịnh hót là điều chắc chắn. Mười năm gian khổ học tập, nay lại được vòng nguyệt quế, hơn nữa tài năng của Tân khoa Trang nguyên có thể gọi thẳng là môn sinh của thiên tử, đúng là vinh quang không kể hết!Bảng nhân được nịnh hót cũng là điều đương nhiên. Huống chi bảng nhân này lại là đại mỹ nữ của Đại Đông hoàng triều, cùng mỹ nữ uống rượu thì còn gì vui sướng bằng!Thừa tướng đương triều Trang Đức được nịnh bợ cũng là chuyện thường. Trang phủ đã có một vị quyền cao chức trọng là Trang thừa tướng giờ lại thêm bảng nhân cùng thám hoa, thật như hồ mọc thêm cánh. Một nhà có tới ba người là quan đồng liêu, đám triều thần này có thể không nịnh bợ cho tốt sao?Cuối cùng chính là thám hoa Trang Thư Lan, từ sau khi nàng cập kê, thanh danh liên lan truyền rộng khắp, nhưng không có cái gì tốt. Những vị đại thần kia đánh giá tốt nhất là không nên trêu chọc vị thám hoa này. Tuy nhiên cũng cảm chén rượu đến chúc mừng nàng trước mặt Trang Đức. Sau khi nàng từ chối thì mới bung chén rượu mời đi kính ba vị kia.Trang Thư Lan đương nhiên vui mừng vì mình được thanh nhân. Đối mặt với nhiều yến thưởng mỹ thực thế này, nàng cũng đâu dám không kiêng nể gì mà ăn, để tránh lại thành tâm điểm chú ý của mọi người. Cũng lúc này.....“Trang thám hoa, chúng ta lại gặp mặt!”Thượng Quan Tinh nâng chén rượu ngồi xuống bên cạnh Trang Thư Lan, vừa quan sát vừa cười nói.“Thật sự khó tưởng tượng ra, tiểu nha đầu ngày đó chính là Thám hoa lang hôm nay!”“Thượng Quan đại nhân!”Trang Thư Lan vội nuốt đồ ăn trong miệng xuống, một tay lấy khăn lau môi, một tay bung chén rượu sớm đã bị nàng đổi thành nước trà lên, quay lại nhìn Thượng Quan Tinh cười nhạt.“Hôm nay gặp được Thượng quan đại nhân ở đây thật là vui!”Từ khi bắt đầu nhập yến tiệc, Trang Thư Lan đã bị những món ngon hấp dẫn đâu có thời gian để ý tới về mặt nịnh bợ lấy lòng của đám quan viên, cho nên nàng cũng không có chú ý tới Thượng Quan Tinh có đến hay không – lần trước trong phủ Thừa tướng cử hành dạ yến, nàng rời đi trước nên không thấy Thượng Quan Tinh xuất hiện.“Ta thích nghe người gọi là Thượng Quan tỷ tỷ hơn”Thượng Quan Tinh cười híp mắt giờ chén rượu lên sau đó uống một ngụm Trang Thư Lan cũng cười đem “rượu” lên uống rồi đặt cái chén lên mặt bàn. Nhìn thấy Thượng Quan Tinh cầm lấy bầu rượu trước mặt tự rót cho mình một ly, mặt Trang Thư Lan không đổi, chỉ hơi cười yếu ớt muốn nghe xem vị Ngự Sử này muốn nói gì tiếp đây.“Tiểu nha đầu không vui?”Thượng Quan Tinh đặt chén rượu xuống, cười sáng lạn.“Đương nhiên không phải rồi!”Trang Thư Lan lắc đầu, vẫn cười yếu ớt như cũ.“Có thể làm tỷ muội với đại nhân, trong lòng ta mừng rỡ khôn xiết cho nên không biết phải nói cái gì”“A.....”

Thượng Quan Tinh đột nhiên nhủ mi, liếc mắt nhìn nàng thờ dài.“Mới bước chân vào quan trường đã học cách nói khách sáo như vậy rồi, ta vẫn thấy tính cách tiểu nha đầu lỗ mãng kia đáng yêu hơn”Tính cách lỗ mãng? Trang Thư Lan nhớ lại. Ngày ấy vốn là lúc nàng bị trúng “độc” nên có hành vi tùy hứng, làm sao có thể nói là “đáng yêu”Thượng quan tỷ tỷ khẽ cười, khi đó ta đây còn nhỏ cho nên mới làm chuyện chọc cười người khác vừa lúc ấy thì gặp được Thượng Quan tỷ tỷ thôi”Trang Thư Lan cười đường hoàng nói.Việc nàng giải thích, Thượng Quan Tinh chỉ nhủ mảy, tiếp theo cười gian trá, tới gần bên tai nàng, thì thầm.“Nếu ta đoán đúng, có vẻ như Trang Thám hoa biết chút võ công! Ai có thể tưởng tượng được một nữ tử yếu ớt lại có một thân công phu tuyệt hảo, nếu việc này truyền đi, lại có thể tạo thành một phen náo động a!”“Chỉ là đoán mà thôi, ai đã nhìn thấy ta dùng võ công chứ?”Trang Thư Lan không phủ nhận, chỉ nhướng mày thản nhiên hỏi lại.“Ngày ấy cũng chỉ có ta, Thượng Quan tỷ tỷ còn có Phó bồi tử ở đó, nếu như ta lỡ lời phủ nhận, Thượng Quan tỷ tỷ cho rằng lời này còn có thể truyền đi được sao? Nha, Thượng Quan tỷ tỷ sẽ không cho là Phó bồi tử sẽ đem

chuyện ngày ấy nói ra chứ!” “Ngươi...” Thượng Quan Tinh bị nghẹn không nói được lời nào, nhưng ngay lập tức nét mặt giãn ra tươi cười. “Ta hiểu rồi, ngươi ý vào hân sẽ không nói ra chuyện tình ngày ấy thực hư thế nào cho nên ngươi cố ý tạo lời đồn thổi, sau đó những chuyện còn lại tùy ngươi sắp đặt!” Trang Thư Lan vẫn tươi cười, thâm ý sâu sắc nhìn Thượng Quan Tinh. Thượng Quan Tinh xem ra vẫn có chút để ý tới Phó Thuyết, bằng không làm sao nàng lại nói ra chuyện uy hiếp kia? Huống chi nhìn nàng cười thoải mái như vậy, xem ra tâm tình của đang rất tốt. “Ha, hoá ra vị Ngự sử được vua và dân trọng nể cũng nghe mấy lời đồn đại còn con này à! Nhưng không biết, điểm nào trong lời đồn này mới là chỗ thực sự khiến Thượng Ngự sử chú ý đây? Ta đoán xem,.....um, hẳn là Phó Thuyết đại nhân đúng không?” “Đương nhiên không phải hẳn!” Thượng Quan Tinh vội vàng phủ nhận, lại không tự chủ mắt nhìn về phía ngài vàng trên điện Kim Loan. “Ta chỉ ngẫu nhiên nghe được, cảm thấy những lời này không phải là thật – một nữ tử vừa tới tuổi cập kê sao có thể làm ra những việc ấy, huống chi gia quy của Tướng phủ rất nghiêm. Cho nên hôm nay thấy ngươi không nhận được mà hỏi cho rõ ngọn ngành thôi!” Theo ánh nhìn của Thượng Quan Tinh, chỉ thấy Phó Thuyết đang ngồi ngay ngắn tại bàn thứ hai phía tay trái hoàng đế, ánh mắt toé lửa nhìn về phía này.

Trang Thư Lan cũng không để ý tới ánh mắt gần như muốn giết người của hắn, cười khề một tiếng, thay đổi ngữ khí, giọng nói cũng hơi lớn một chút. “Chẳng lẽ Thượng quan đại nhân không biết giải thích, chỉ che giấu mà che giấu thì tất có chuyện sao? Cho nên những lời này chính là giả dối nha!” “Không phải như vậy đâu!” Thượng Quan Tinh đỏ mặt cãi lại. “Trang Thư Lan ngươi lại đang nói bừa những thứ gì! Ta cho ngươi biết, ngươi còn dám kể một ít chuyện đồn thổi bừa bãi. ... Ta tuyệt đối không dễ dàng tha cho ngươi!” Cùng lúc này, Phó Thuyết đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, dùng ánh mắt giết người, cắn răng cảnh cáo, giữa hai người lúc này cách vền vền chỉ một chiếc bàn. Đã sớm thấy hai nàng thăm thì, lại nghĩ Trang Thư Lan sẽ nói những lời không hay, cho nên Phó Thuyết tuyệt đối chú ý tới nơi này hơn những người khác. Vốn muốn nhìn xem các nàng nói tới khi nào, nào biết đang nhìn thì gặp ánh mắt coi thường, không có ý tốt của Trang Thư Lan, do đó Phó Thuyết không nhận được vọt tới nhanh chóng. Ánh mắt của hai người đối diện nhau. Một bên tràn đầy lửa hận, một bên thì dương dương tự đắc. Nhưng trong mắt người ngoài hình như lại biến thành chuyện khác – từ lúc Phó Thuyết đi qua bên này thì cũng thu hút sự chú ý của toàn bộ triều thần trong triều, mà hai người rất đúng lúc lại đem tất cả sự chú ý ấy hướng tới nơi này. Sau một lúc lâu, Trang Thư Lan lại cười khề lên tiếng. “Nha, lời này của Phó bối tử có thể nói sai rồi, cho dù ta không nói gì cả, cũng không làm gì cả, cũng có người sẽ tự mình dệt chuyện. Nay, ngươi nhìn xem chỉ vài bước chân của ngươi đã đem ánh mắt của toàn bộ triều thần chuyển qua nơi này rồi!” Nói xong Trang Thư Lan cũng điều chỉnh lại tư thế ngồi sao cho thoải mái mà chuyển chủ nhìn Phó Thuyết, đợi xem hắn giải quyết thế nào với phiên toái hân mang lại. Phó Thuyết hơi hơi liếc mắt. Quả nhiên, ánh mắt của toàn bộ triều thần cùng hoàng đế, hoàng hậu, thái phi đều nhìn về phía này.

“Trang Thư Lan, ngươi có ý gì?” Phó Thuyết cắn răng nói. Nàng rõ ràng đã sớm nhìn ra tình huống này nhưng cũng không nhắc nhở một tiếng. Bây giờ thì hay rồi, không biết những người đó lại nói như thế nào, nghĩ như thế nào nữa. Trang Thư Lan không thể nói gì thêm, vốn nàng cũng hoảng sợ trước sự xuất hiện đột ngột của Phó Thuyết, cũng không chú ý tới sự di chuyển của hắn lại có ảnh hưởng lớn thế, mới có thể cùng hắn đối diện, đợi cho tới khi phát hiện được thì đã muộn. Mỗi người trong dạ yến đều nhìn trừng trừng nơi này, nàng mới nói một câu đã như vậy. “Hừ...” Phó Thuyết tức giận một lúc sau cũng không nói ra được chữ nào. Hắn bị ánh mắt của đám đông kia làm cho không biết nên nói cái gì cho phải. “Tĩnh Tĩnh, người ngồi bên cạnh ngươi kia là Tân khoa thám hoa sao?” Tất cả trầm mặc bị phá vỡ bởi vị Thái phi cao cao tại thượng kia.....

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: CHƯƠNG 37

“Quan Tinh, người ngồi bên cạnh ngươi có phải là tân khoa thám hoa?” Không khí trầm mặc bị phá vỡ bởi vị thái hậu đang ngồi trên cao. Trang Thư Lan nghe thấy vậy không nhận được mà giương mắt đánh giá vị thái hậu kia. Quỳnh Lâm yến có hoàng thượng, hoàng hậu tham dự đã là chuyện hiếm thấy rồi, nay còn có cả thái hậu đến dự thật là điều đáng ngạc nhiên. Thật không ngờ lão nhân gia đích thân tới tham dự! Nhìn kỹ thái hậu xong Trang Thư Lan âm thầm đem ba chữ lão nhân gia đổi thành thiếu phụ trung niên.

Đúng vậy, mặc dù xưng là thái hậu nhưng nhìn vào có thể thấy tóc nàng vẫn còn đen, khuôn mặt không hề có nếp nhăn, thậm chí còn có vài phần nhẹ nhàng, thanh thoát, u lệ, trang phục hoàng gia nàng mặc trên người càng tôn lên khí thái trang nghiêm, cẩn trọng, vô cùng cao nhã. “Thái hậu trẻ thật!” Trong lòng Trang Thư Lan thầm than một tiếng. Vị thái hậu này xem ra còn ít tuổi hơn cả hoàng thượng! Nhưng đây cũng là chuyện bình thường! Tại các triều đại trong lịch sử Trung Hoa cũng có không ít vị hoàng đế lập phi tuổi còn nhỏ hơn cả con mình, cái chính là... Trang Thư Lan nghĩ tới đây lại không nhận được liếc nhìn thái hậu một cái, tiện thể quét qua nhìn hoàng thượng, hoàng hậu ngồi bên cạnh, cuối cùng ánh mắt đọng lại ở bầu rượu trước mặt..... Hoàng thượng này thật là kỳ quái, sao có thể để một quý phi của tiên đế tới tham gia bữa tiệc như thế này? Nếu đó là mẹ ruột thì không nói làm gì! Huống hồ ánh mắt hoàng hậu nhìn thái hậu có chút gì đó là lạ, nhưng lại ở chỗ nào thì nàng không thể giải thích – hoàng hậu là con dâu nhìn mẹ chồng cũng là chuyện bình thường nhưng..... “Đại!” Thượng Quan Tinh đứng dậy vừa phúc lễ, vừa ngầm đánh mắt ra hiệu cho Trang Thư Lan cũng mau đứng dậy vãn an thái hậu. “Thái hậu nương nương cát tường, tân khoa thám hoa chính là thần, Trang Thư Lan!” Trang Thư Lan cũng đứng lên chấp tay hành lễ nhưng không bước lên phía trước mà chỉ đứng tại chỗ, cúi thấp đầu. Trước mặt hoàng thân quốc thích, lễ nghi rất quan trọng, không chú ý một chút là mất đầu như chơi

Hơn nữa Trang Thư Lan chỉ muốn nhàn nhã, xem trò vui trong chốn quan trường, tất nhiên sẽ không hơi đâu mà rước lấy phiền toái, cho nên những đại thần khác làm như thế nào thì nàng cũng bất chước làm như vậy – nếu không thể làm một người dân bình thường, vậy thì hãy làm một vị quan bình thường đi. Thái hậu vừa nói, liền thu hút ánh mắt của mọi người vào nàng và Trang Thư Lan. Hơn thế Thượng Quan Tinh cùng Trang Thư Lan cũng từ tốn đáp lời càng khiến cho không khí Quỳnh Lâm yến yên lặng trở lại. Tất cả mọi người đang đợi câu tiếp theo của thái hậu. “Lại đây cho ai gia nhìn một cái!” Sau một lúc thái hậu nhìn Trang Thư Lan thì vẫy tay ra hiệu. Trang Thư Lan nhận lệnh đứng ở giữa đại sảnh, hơi cúi đầu, đón nhận ánh mắt chăm chú của thái hậu. Trong lòng nàng thầm nghĩ, đột nhiên bà ấy chú ý tới mình như vậy, nguyên nhân chắc là tại Phó Thuyết. Nếu không phải tại hắn thì sai thái hậu có thể để ý tới chỗ khuất này, nhìn thấy nàng chứ? Thái hậu đánh giá Trang Thư Lan một cách tỉ mỉ. Bộ quan phục nàng mặc trên người cũng không thể che được dáng người yếu đuối. Nàng thân nhiên đứng, cho dù là cúi đầu nhưng khí chất trầm ổn, thậm chí còn cao ngạo lạnh lùng. Nhìn một người

như vậy trong lòng thái hậu khẽ chấn động, nghĩ tới người mà mình đã gặp hơn hai mươi năm trước. Người đó mỗi lần diện thánh cũng có bộ dáng như vậy, khí chất cũng tương tự. Nàng ta không biết rằng càng như thế càng thu hút mắt nhìn sao? Giống như vừa rồi, rõ ràng nàng ngồi ở góc khuất nhưng thái hậu nhìn qua một cái đã thấy nàng, khí chất cao ngạo, lạnh lùng, ánh mắt thần nhiên nhìn cuộc vui, thường thức chén rượu trên tay, đem toàn bộ Quỳnh Lâm yên lặng nền, điểm này hoàn toàn giống như người đó. “Ngẩng đầu lên!” Thái hậu thần nhiên nói, giọng hơi run run. Bỗng phát hiện mình hơi thất lễ, nàng lúng túng lên tiếng giải thích với văn võ triều thần có mặt, nhìn lướt qua hoàng thượng ngồi cạnh và Trang Đức phía dưới. “Sớm đã nghe nói Trang ái khanh có hai vị thiên kim tuyệt sắc nhưng cho tới nay mới chỉ thấy đại thiên kim.

Đại thiên kim sắc đẹp khuynh thành, tài hoa hiếm có, ai gia thật sự yêu thích, lại vừa đoạt bảng nhãn. Còn nhị thiên kim vẫn chỉ nghe danh mà chưa thấy mặt, hôm nay ai gia cũng muốn nhìn rõ là người như thế nào lại được thừa tướng gấu kín như vậy, chưa bao giờ cho nàng vào cung!” Một năm hoàng cung đều cử hành vài yến hội, triều thần có thể mang theo gia quyến tiền cung tham gia. Thân là một Thừa tướng, Trang Đức không phải là ngoại lệ rồi, nhưng mà mỗi lần tiền cung đều đưa Trang Thư Dao đi theo. Không phải là Trang Đức không muốn cho Trang Thư Lan tiền cung học hỏi thêm kiến thức, kinh nghiệm mà là mỗi lần có cơ hội như vậy thì Trang Thư Lan đều “phi thường” không khéo bị Trang Đức cấm túc. Huống chi nàng xét về tài mạo đều thua xa Trang Thư Dao (đây là Trang Đức nghĩ thôi nha còn thua hay không đọc truyện sẽ rõ :D), cho nên một người dễ nổi nóng, ưa thể diện sẽ không đem một nữ nhi khiến mình xấu hổ, mất mặt vào trong cung. “Thái hậu nói rất đúng!” Hoàng đế ở bên cạnh cũng phụ họa theo. “Nếu không phải có thi đình năm nay, ngay cả trẫm là vua một nước cũng không biết Trang Thừa tướng còn có một nữ nhi tài giỏi đến vậy!” “Thần không dám!” Thấy thái hậu, hoàng thượng trách cứ, thừa tướng đang say chũn choáng cũng thấy tỉnh táo bầy phần, nhanh chóng quỳ xuống cung kính nói. “Tiểu nữ còn nhỏ, thân thể yếu ớt cho nên thần chỉ có thể để nàng ở nhà nghỉ ngơi. Đầu xuân năm nay thân thể tiểu nữ mới tốt hơn một chút nên thần mới cho tiểu nữ tham gia thi đình!” Trang Đức nói như vậy cũng không sợ bị người khác vạch trần, triều thần ở đây rất ít khi gặp Trang Thư Lan, huống chi thanh danh của Trang Thư Lan cũng mới nổi gần đây nên nói như vậy cũng không tính là lừa gạt thái hậu.

“Ra là như vậy!” Hoàng đế gật đầu có vẻ như đã hiểu rõ mọi chuyện. “Cho dù thân thể không tốt nhưng cũng không thể vì vậy mà phớt lờ việc hoàng thượng triệu kiến được!” Hoàng hậu ngồi một bên này giờ đột nhiên lên tiếng, ngữ khí không hề đùa cợt một chút nào. “Bữa tiệc tối hôm trước tại Trang phủ, mọi người cũng đều thấy rồi, hoàng thượng triệu kiến Trang thám hoa, thám hoa tự nhiên lại không thấy mặt mũi đâu, phái người đi tìm thì nhận được một câu ‘Cảm thấy không khoẻ, đã say tới không biết gì’ do vậy đã trở về phòng nghỉ ngơi! Nếu còn có thể trả lời như vậy thử hỏi có say thật hay không? Các người thử nghĩ xem đây có phải là coi thường hoàng thượng, coi thường thiên uy?” Sắc. Chuyện đã qua vốn không nên truy cứu, có lẽ mọi người cũng cho vào quên lãng rồi, bây giờ lại bị hoàng hậu nhắc tới. Xem ra tội danh của nàng rất lớn rồi, không biết có bị mất đầu hay không? Trang Thư Lan thở dài, xem ra giấc mộng làm một thần tử bình thường cũng không thành rồi a! Thật không hiểu nổi mười năm qua đều rất an ổn, tại sao vừa tới ngày cập kê đã vang dội thế này, tiếp xúc càng nhiều người thì phiền toái cũng càng nhiều, cuốn vào chuyện phiền phức càng phức tạp? Rõ ràng nàng không gây chuyện, tại sao lại có thể tiếp xúc toàn những đại nhân vật – theo như lời hoàng hậu nói. . . hình như cố ý nhằm vào nàng, cứ như nàng đã phạm tội lớn tày trời a! Một câu nói của hoàng hậu liền khiến hai cha con Trang Đức cùng Trang Thư Dao quỳ rạp xuống, Trang Thư Dao nhanh miệng nói trước. “Xin hoàng thượng, hoàng hậu nương nương bớt giận, đêm đó là do thần không đứng, thần không biết cân nhắc phải trái, cho dù muội muội đã say tới thất độ bát quái thần cũng phải đưa thần muội tới gặp hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.

Vì vậy nếu hoàng thượng, hoàng hậu nương nương trách tội thì xin trách tội thần, chính thần đã dung túng muội muội.” Trang Thư Lan quỳ xuống hơi nhún mảy, vẫn trầm mặc như cũ. Nếu Trang Thư Dao muốn tự mình chịu tội, vậy thì tặng chuyện này cho nàng. “Ừm. phải rồi, sao thám hoa lại không giải thích cho mình đôi lời?” Hoàng thượng rất ngạc nhiên vì thái độ của Trang Thư Lan. Trước kia khi mọi quan viên bị người khác đã động tới quyền lợi, động chạm tới bản thân thì dù là đúng hay sai cũng kêu oan, lớn giọng đòi câu oan uổng hoặc là hoàng thượng minh giám. Hôm nay thấy nàng như vậy, một lời cũng không nói, chỉ cam tâm tình nguyện quỳ. Nghe ngữ khí của hoàng thượng có vẻ cũng không muốn làm rõ sự việc. Nếu không lần trước tại sao hần lại không truy cứu, tại sao có thể vì chuyện nhỏ này mà trách nàng ở Quỳnh Lâm yến? Và lại loại sự tình này có nói tiếp cũng càng mất thể diện, hoàng đế không muốn vì chuyện con con mà làm tổn hạ đến sự uy nghiêm của bản thân. Hoàng hậu lại có tình coi như không biết nhắc đến chuyện này. “Hoàng hậu nương nương, những lời tỷ ty của thần nói đều là sự thật, thần không còn lời nào để nói!” Trang Thư Lan chấp tay, thầm ngáp một cái, hoàng đế còn diễn trò nhằm chán này tới khi nào, muốn xem cái gì nữa a! Trang Đức rất hài lòng về biểu hiện của Trang Thư Lan. Trang Thư Dao mới là đứa con hần tổn công bồi dưỡng, tất nhiên mong muốn để lại ấn tượng sâu sắc trước mặt hoàng thượng, hoàng hậu, thái hậu, vừa rồi Trang Thư Lan đã đoạt một chút nổi bật của Trang Thư Dao. Bây giờ Trang Thư Dao đã ra dáng trưởng tử. Lúc này, mỗi người nói một câu đã làm cho cục diện hoàn toàn thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

“Hoàng thượng, thái hậu! Hôm nay là Quỳnh Lâm ngự yến, có chuyện gì đợi ngày mai tính sau a!” Tư Đồ Minh Duệ đứng một bên tươi cười mở miệng Tư Đồ Minh Duệ vừa nói xong, Trang Thư Lan như phản xạ có điều kiện ngay lập tức ngẩng đầu nhìn hần, nhìn về mặt tươi cười cứ như vô hại kia nàng liền nghĩ tới buổi sáng ngày hôm nay. Trang Thư Lan luôn luôn có cảm giác bất an hình như sắp có chuyện gì đó xảy ra. Sao hần có thể mở miệng nói một câu có “trung tâm” như vậy. ... Trong lòng nàng không hề thả lỏng mà vô cùng căng thẳng – tính cách của Tư Đồ Minh Duệ là thích nhìn người khác gặp họa, lại còn tùy theo ý thích, hần không bỏ đá xuống giếng đã là tốt lắm rồi, nếu tự nhiên đòi tính lại đi giúp đỡ người khác thì thật là chuyện mặt trời mọc ở đằng Tây a!!! Quả nhiên đúng như Trang Thư Lan dự liệu, Tư Đồ Minh Duệ hé mắt chống lại cái nhìn của nàng, bước từ tốn về phía hoàng thượng, hoàng hậu và thái hậu đang ngồi nói.

“Nếu hoàng hậu nương nương hoài nghi Lan nhi coi thường thiên uy, vì thần có thể làm chứng, đêm đó dạ yến tại phủ thừa tướng đích thực là Lan nhi say rượu, được chính vị thần đưa về phòng!” Ngay sau đó lại quay đầu, ánh mắt đem theo ba phần dụ dỗ nhìn Trang Thư Lan. “Lan nhi, chuyện đêm hôm đó nàng còn nhớ rõ chứ?” “Két!” Tư Đồ Minh Duệ vừa nói xong tất cả mọi người ở đây đều trừng mắt há miệng, mang theo không biết bao nhiêu là kinh ngạc cùng hoảng sợ nhìn nhau, cuối cùng đem ánh mắt đặt tại người Trang Thư Lan trầm bàn luận. Trang Thư Lan này bề ngoài không xinh đẹp như tỷ

tỷ, nhưng thật sự có bản lĩnh a. Trước đây đưa không rõ với Phó bối tử, hiện tại lại có quan hệ với thượng nội cái thủ phủ Tư Đồ Minh Duệ, quen một lúc hai người, lại còn không hề che giấu, bao nhiêu người trước mặt đều chăm chú nhìn. Trang Thư Lan cảm thấy như phát hỏa. Bây giờ nàng đã hiểu được nỗi thống khổ của Phó Thuyết, có oan khuất mà không nói ra được! Bởi vì nàng không thể vạch trần lời nói của Tư Đồ Minh Duệ. Đêm đó là nàng tự tiện rời đi, là Trang Thư Dao giúp nàng, không bảo đảm chuyện này với hoàng thượng cho nên nàng cũng định để Trang Thư Dao biểu hiện tốt phong phạm trưởng tử ở nơi này. Không ngờ Tư Đồ Minh Duệ lại cố tình không an phận, thọc gậy bánh xe, cố ý nói những lời khiến người khác hiểu nhầm – rốt cuộc hẳn có mục đích gì? Trang Thư Lan hung hăng trừng mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ, lại chỉ nhìn thấy trong mắt hắn trêu tức cùng đùa cợt. Nàng chỉ có thể oán hận trừng mắt, không thể làm cái gì cả, không thể biện giải cho bản thân mình một câu. Trong lúc lơ đãng nàng lại thoáng nhìn thấy Phó Thuyết đang cười cực kì đắc ý. Trang Thư Lan cũng không thèm để ý, thần nhiên quét mắt nhìn hắn một cái, ngầm tính toán một ngày khác sẽ tìm cơ hội trả thù khiến cho con đường kén vợ của hắn dài thêm một ít. “Ta không nhớ rồi!” Cho dù biết Tư Đồ Minh Duệ không có ý tốt, Trang Thư Lan vẫn phải tiếp tục nói theo lời hắn, nhưng cũng không muốn hắn được đắc ý như vậy. “Ta chỉ mơ hồ nhớ là tỷ tỷ tới tìm ta mà thôi – A?”

Tư Đồ đại nhân, đêm đó ngươi có tới Phủ Thừa tướng sao?” Nói tới đây, Trang Thư Lan rất phối hợp với lời nói ngược mắt lên, tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía Tư Đồ Minh Duệ, sau đó ánh mắt lại chuyển hướng về phía Trang Thư Dao, tràn đầy vô tội. “Tỷ tỷ, chuyện đêm đó ta đã quên mất hơn phân nửa rồi, tỷ tỷ vẫn nên giải thích rõ cho mọi người thì hơn! Mặc dù nói đến chuyện này ở Quỳnh Lâm yến thấy dù thế nào cũng không phù hợp, nhưng Hoàng hậu nương nương đã muốn hỏi rõ thì vẫn nên cho nương nương một đáp án mới phải!” A! Vòng vo một hồi cuối cùng mọi chuyện cũng nằm trong tay nàng, tiện thể nói cho vị quốc mẫu nàng chưa từng đắc tội kia một chút, cho dù nàng có là hoàng hậu, mình là thần tử; cũng không có nghĩa là mình dễ bị bắt nạt như vậy! giọng điệu Trang Thư Lan cứng rắn, nói xong sắc mặt hoàng hậu liền thay đổi, vốn tưởng có cơ hội mượn Trang Thư Lan này chinh thái hậu một ít, không ngờ rằng nàng cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, bình tĩnh ứng phó, thật sự là lớn mật a! Một thám hoa nho nhỏ như vậy lại không biết thời thế, để xem ngươi có thể yên ổn tại Hàn Lâm viện như thế nào! Thái hậu vẫn im lặng ngồi nhìn, trận thị phi này do một câu nói của nàng mà gây nên. Cho dù biết hoàng hậu cố ý nhắm vào mình, vốn rất tức giận nhưng ngại vấn đề thân phận mà nhịn xuống, không ngờ còn có một cao thủ ở phía sau không sợ hãi tiếp viện, còn nói hoàng hậu “lỗi thời”, ha, lời nói thật thâm độc. , trước mặt chúng triều thần dám nói hoàng hậu “lỗi thời”, hung hăng phản bác hoàng hậu, chuyện này từ xưa tới nay chưa hề có a! Khoé miệng Tư Đồ Minh Duệ chứa đựng ý cười, mang ánh mắt dò xét nhìn Trang Thư Lan, không tức giận vì câu hỏi của nàng mà ngược lại cảm thấy nha đầu này quả nhiên là người thú vị. Tuy ngoài mặt cái gì cũng thần nhiên nhưng có thù tất báo không hề che giấu chút nào, ngay cả lễ nghi tôn ty cũng không để ý – cũng không biết nàng vô ý hay cố ý? Bình thường không có thần tử nào dám nói trước mặt hoàng hậu không đúng cả! Hoàng hậu cũng không phải là người không biết tới đại sự, nếu không làm sao có thể làm nhất quốc chi mẫu? Hôm nay nàng lại làm khó dễ một thám hoa nho nhỏ, hơn nữa vị thám hoa này lại được thái phi yêu thích, sau đó hoàng hậu mới bắt đầu gây khó dễ. Tất nhiên là hoàng hậu cố ý. Nhưng không nhận ra trong lời nói hoàng hậu là cố ý nhắm vào người nào. Nếu như nói là nhắm vào thái hậu, xem chừng không được hợp lý lắm, thái hậu là phi tử của tiên hoàng, lại không thống lĩnh hậu cung, càng không có khả năng tham gia vào cuộc chiến tranh giành tình cảm chốn hậu cung, vậy. thật đúng là không tìm được nguyên nhân hoàng hậu nhắm vào thái hậu a! Nhưng nếu hoàng hậu nhắm vào thám hoa, việc này lại càng vô lý. Thám hoa mới được tân phong, cũng chưa quen biết nhiều trong chốn quan trường, do đó cũng không thể nói đắc tội với hoàng hậu hay những người trong gia tộc hoàng hậu được! Đám triều thần nghi ngờ nhìn nhau nhưng cũng không có người nào dám đứng ra mở miệng, đương nhiên trong đó bao gồm cả Trang Đức và Trang Thư Dao. Trang Đức đã lẫn lộn mấy chục năm ở trên quan trường cũng không phải là không có hiểu biết.

Đối với việc trong lời nói của Trang Thư Lan có ý đại nghịch mà vẫn bình thản như vậy, không nhìn được mà liếc mắt nhìn nữ nhi của mình, đột nhiên có dự cảm không lành – có lẽ một ngày nào đó cơ nghiệp trăm năm của Trang phủ có thể sẽ bị huỷ trong tay nữ nhi này, nhìn có vẻ như bình tĩnh, làm việc lười nhác nhưng tính khí cứng rắn. Trang Thư Dao định mở miệng nói vài lời giảng hoà nhưng nhìn sang thấy cha mình khẽ lắc đầu ý bảo nàng đừng nói, bèn yên lặng không nói nữa. Không khí cứ như vậy lập tức lạnh xuống, tưởng chừng một hồi gay gắt lúc này không hề có, nhưng hiện tại lại làm cho người ta hít thở không thông. “Ha ha! Sao yến hội mới mở được một lúc mà mọi người đều say cả rồi? Bỏn cung nhớ rõ, những năm trước Quỳnh Lâm yến Tam giáp đều là những người có tư lượng tốt, nhưng xem ra Tam giáp năm nay không được như vậy, mới uống có một chút mà đầu óc đã không tỉnh táo, hồ ngôn loạn ngữ rồi a -

Ngay cả mẫu hậu cũng say a! Tương Quyên mau đi phân phó ngự thiện phòng nhanh chóng làm canh giải rượu mang lên, từ giờ tới lúc yến hội kết thúc còn lâu, không thể để cho vãn vũ triều thần cứ thế mà say được!” Tiếng nói nho nhã nhưng vô cùng nhiệt tình của Thái tử Tư Đồ Tu Nam vang lên giống như xuân phong làm tan chảy không khí băng lạnh này giờ. “Thái tử nói rất đúng, trẫm đây cũng thấy hơi say!” Lúc này Hoàng đế cũng lên tiếng, ban khẩu dụ. “Chúng ái khanh mau ngồi vào bàn, uống chén canh giải rượu sau đó nghe vũ khúc, vừa xem biểu diễn vừa ngồi uống rượu, cuối cùng Trạng nguyên Lang có thể đứng ra làm vài bài thơ – Trẫm nghe nói Mạnh ái khanh đã nổi danh về tài làm thơ từ lâu!” “Vi thần cũng hiểu biết chút ít với việc làm thơ, nếu nói là thi tài thi vi thần không dám, chẳng qua là những người khác nhân rồi thì xin mời cùng làm a!” Mạnh Trình Lâm đứng ra phúc lễ, cung kính đáp trả. “...” Mọi người nghe hoàng đế cùng Trạng nguyên nói rất đúng thì nhệ thờ ra một hơi, đầu tiên là thái tử cứu nguy, sau đó là hoàng đế ngự khẩu thánh lệnh quanh mình chính đại chuyển đề tài, bây giờ người dám đề cập tới chuyện lúc này? Tốt hơn là làm theo lời hoàng đế, ngồi xem vũ khúc, vừa xem biểu diễn vừa uống rượu, coi như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra! Chẳng qua cũng không ai qua mời rượu Trang Thư Lan như trước – vừa rồi đám triều thần kia không có chú ý tới nàng, còn bây giờ là không có ai dám tới mời rượu nàng cả – trừ phi người đó muốn đối nghịch cùng hoàng hậu

Trang Thư Lan cũng không ngại, hôm nay đắc tội thành công với hoàng hậu, về sau sẽ khó mà sống yên ổn trong quan trường. Nhưng mà như thế cũng tốt, con đường thăng quan tiến chức sau này xem như không có bao nhiêu hi vọng, cũng miễn không phải tiếp xúc mấy vấn đề chính trị đau đầu mệt óc, an phận làm một vị quan nhàn rồi. Như vậy sau này cho dù có đại sự hay chiến loạn cũng không lo rơi xuống đầu mình – Học sĩ Hàn Lâm viện là chức quan tốt nhất ở kinh thành rồi. Mỗi ngày đúng giờ đi làm, lúc có việc thì uống chút trà, không có việc thì mở sách ra chép lại, căn bản muốn quyền không có quyền, muốn tiền không có tiền. Điểm này làm cho Trang Thư Lan rất vừa lòng. Nghe xong một khúc hoà tấu, xem hết một bài vũ khúc, uống một chút trà, Trang Thư Lan lén lút đứng dậy, rút lui khỏi yến tiệc tới lương đình nghỉ ngơi. Vừa mới bước vào trong đình, nàng đã thấy thái hậu cũng bước vào sau, hai nàng vội vàng xoay người phúc lễ mà suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Sau khi bái kiến, thái hậu cho phép Trang Thư Lan ngồi xuống bên cạnh nói chuyện phiếm với nàng. Câu hỏi đầu tiên mở đầu cuộc nói chuyện là: “Ngươi bao nhiêu tuổi rồi?” “Bẩm thái hậu vi thần mười lăm tuổi!” Mặc dù Trang Thư Lan ngồi không thể phúc lễ nhưng lời nói vẫn phù hợp với thân phận thần tử. “Ừm, ngày thường ngoài việc đọc sách ra còn yêu thích những thứ gì nữa?” Thái hậu vừa gật đầu vừa hỏi. Trang Thư Lan có chút khó hiểu, thái hậu đang muốn đích thân điều tra chuyện gì sao? Chẳng lẽ muốn điều tra xem nàng có ham mê thứ gì bị cấm đoán, thừa cơ nắm điểm yếu? ... À, nếu quả thật là như vậy thì chẳng phải mình thành thứ hàng hoá đắt giá rồi sao.

“Vi thần cũng giống như những nữ nhân bình thường khác, không có gì yêu thích thứ gì đặc biệt!” Nàng trả lời thận trọng, bởi vì nàng không đoán ra được nguyên nhân khiến thái hậu đột nhiên có hứng thú đối với mình. “Vừa rồi ai gia nghe Tư Đồ đại nhân gọi khuê danh của ngươi rất thân mật. Ngươi có quen biết Tư đồ đại nhân hay là hai người các ngươi. ...” Thái hậu lại đặt câu hỏi, có điều vấn đề này khá tế nhị, tất nhiên ánh mắt thái hậu nhìn nàng cũng trở nên tò mò. “Vi thần cũng chỉ có chút duyên phận với Tư Đồ đại nhân, không tính là quen biết” Trang Thư Lan cũng không định giải thích. Bây giờ thanh danh nàng đã rất nổi rồi, không cần thiết lại giao du thêm với kẻ xấu như hắn, quan trọng nhất là Tư Đồ Minh Duệ này cũng không phải là kẻ dễ đối phó. Nàng cũng không muốn dính líu gì nhiều đến hắn, nếu không người chịu thiệt không ai khác chính là nàng! “Về phần Tư Đồ đại nhân xưng hô như vậy với vi thần, vi thần cho rằng cũng không có gì là không ổn. Một cái tên chỉ là một danh xưng mà thôi, huống hồ tên đặt ra chính là để cho người khác gọi, tuy bọn họ xưng hô như thế nào mà thôi!” Trang Thư Lan từ từ nói, lại nhẹ mà thờ dài một hơi. Nàng tới thế giới này chẳng qua cũng chỉ là một khách ngoại lai, cho nên công danh lợi lộc đều có thể từ bỏ, chỉ cầu ở thế giới này có thể yên bình, thân nhiên sống hết một đời. Chỉ tiếc theo như tình hình bây giờ, mọi chuyện dường như vượt khỏi tầm kiểm soát của nàng rồi. Những chuyện khác không cần nói đến, chỉ riêng chuyện nàng đắc tội với hoàng hậu đương triều, chọc tới kẻ âm tình bất định – Tư Đồ Minh Duệ cũng đã không chịu nổi rồi, huống chi còn chưa kể tới Lãnh gia- thủ lĩnh của Thiên Ứng Các cũng luôn luôn muốn gây chuyện với nàng. “Tuổi còn nhỏ mà tâm tính lại như thế.”

Aizz không tốt! Không tốt a!” Thái hậu lắc đầu, mang theo thương tiếc, cười nhìn Trang Thư Lan “Tuy nói danh xưng chỉ là cái tên cho người khác gọi, nữ nhân tại Đại Đông hoàng triều chúng ta cũng đều có thể xuất đầu lộ diện, vào triều làm quan, nhưng cho dù như thế khuê danh của một nữ nhi cũng không phải là thứ nam tử có thể tùy ý gọi được. Chỉ một thời gian nữa ngươi cũng sẽ lập gia đình, sẽ không làm quan nữa ở nhà chuyên tâm lo cho gia đình, con cái. Cho nên, Trang thám hoa vẫn nên chú ý chuyện này mới được!” Trang Thư Lan không có cách gì khác ngoài việc lắng nghe lời của thái hậu. Dù sao nàng cũng không muốn làm quan quá lâu, đợi chuyện tân khoa tam giáp năm nay lắng xuống thì nàng cũng xin từ bỏ chức vị. “Thái hậu dạy bảo, vi thần sẽ ghi nhớ trong lòng!” Trang Thư Lan cúi đầu cung kính đáp. Đối với việc Trang Thư Lan thuận theo như vậy, thái hậu cũng chỉ cười khê. Vừa rồi trong dạ yến nàng cũng đã thấy Trang Thư Lan không chút để ý cho nên thái hậu cũng không cho rằng những lời của nàng Trang Thư Lan sẽ thực sự ghi nhớ trong lòng. Câu trả lời của nàng chỉ là cho có lệ, đơn giản chỉ là lấy lệ, tới mức người khác nhìn vào sẽ thấy ngay được. “Nơi này không có người ngoài, ngươi không cần quá câu nệ lễ tiết, ngắt đầu lên nói chuyện một lát cùng ai gia!” “Vi thần tuân lệnh” Trang Thư Lan ngắt đầu, ngồi thẳng lưng, chính là ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn không nhìn thái hậu ở đối diện – bởi vì nàng không có cách nào thực sự đối mặt với vị thái hậu mà nàng cảm thấy vừa kính sợ, kính trọng lại khiếp đảm này. Đối với vị thái hậu này nàng không biết nhiều lắm, chỉ mơ hồ nghe đồn rằng vị thái hậu này là phi tử của tiên đế đã băng hà, cùng tiên đế sinh một đứa con. Sau đó cũng không rõ đứa trẻ này ra sao, sống ở đâu, có được phong tước vị hay không? Sau khi tiên đế băng hà, thái hậu được an trí ở Lâm uyển, nàng sống từ đó cho tới bây giờ. Lúc trước nghe thiên hạ đồn đại thì nàng biết ngay chuyện của thái hậu không đơn giản như vậy, chắc chắn không giống như những người trong thiên hạ nói – đây dường như là con trai của tiên đế sao có thể nói không biết tung tích là không biết tung tích được?

Bất quá chuyện này nếu không có ai khảo chứng nàng cũng lười tìm hiểu, dù sao chuyện của gia đình đế vương cũng không liên quan tới nàng, nàng không cần phải tự mình đi tìm phiền não! “Kỳ thật nhìn Trang thám hoa lại khiến ai gia nhớ tới hai vị cố nhân” Thái hậu đột nhiên thờ dài, nhìn nàng chăm chăm, có thể nói thông qua nàng thái hậu đang nhìn một người khác” “Một người có diện mạo giống ngươi, còn người kia có khí chất so với ngươi không khác là bao!” “Thái hậu thật biết đùa, bề ngoài vi thần vô cùng bình thường. Nếu thái hậu có cơ hội ra ngoài dạo phố chắc hẳn sẽ nhìn thấy không ít người tương tự vi thần, mà khí chất này vốn thực khó nói, có lẽ thái hậu chỉ là nhầm lẫn trong chớp lát a!” Trang Thư Lan nho nhã lễ độ đáp lại lời nói của thái hậu đánh. Đùa sao? Nàng đã gặp phải không ít đại nhân vật rồi, không muốn lại dính líu tới thái hậu nữa. “Có lẽ thế!” Thái hậu có vài phần bất đắc dĩ gật đầu. Đã hơn hai mươi năm, hiện tại trong đầu nàng cũng có chút mơ hồ với hai vị cố nhân trước kia. Aizz, năm tháng đúng là không buông tha người nào! Tuy nói vậy nhưng nữ tử trong Đại Đông hoàng triều này nàng gặp qua không phải ít, tại sao lại có cảm giác quen thuộc với một người mới gặp mặt Trang Thư Lan? Tại sao trên người nàng lại thấy bóng dáng của hai nàng kia?” Trang thám hoa coi như là đã học đủ kinh thư, đọc không ít các bộ sách rồi đã từng thấy qua một quyển sách có tên “dị quốc đồ chí” chưa?” “Hồi bẩm thái hậu, vi thần chưa từng đọc hết chỉ mới nhìn qua có hai trang sách mà thôi” Trang Thư Lan lại cung kính trả lời, trong lòng thầm than phục thái hậu nói chuyện thay đổi đề tài quá nhanh, cũng may nàng thường nói chuyện cùng bạn bè theo kiểu thâm ý sâu xa, nếu không thật không có khả năng theo kịp suy nghĩ của thái hậu a!

“Dị quốc đồ chí” là một quyển sách chuyên ghi chép những phong tập, tập quán, vị trí, lãnh thổ của các quốc gia bên ngoài Đại đông hoàng triều. Trong sách có giới thiệu trên một trăm quốc gia, có quốc gia lân cận Đại Đông hoàng triều, có quốc gia cách Đại Đông hoàng triều rất xa, cả ngàn dặm, thậm chí ngay cả những quốc gia bên kia đại dương cũng được ghi lại! Lúc trước Trang Thư Lan đã thấy quyển sách này ở trong Thư các của Trang phủ, cũng không biết là do vị đại thần nào đưa tới lấy lòng Trang Đức. Tuy nhiên Trang Đức không có hứng thú với loại sách này nên bèn đem nhét nó xuống tầng dưới cùng của kệ sách. Trang Thư Lan trong lúc vô tình nhìn thấy, nổi cơn tò mò, lấy quyển sách ra phui sạch bụi bặm mới phát hiện quyển sách là số lượng có hạn từ lâu đã không xuất bản nữa, cả Đại đông Hoàng triều chỉ có ba cuốn. Thấy số lượng sách này chỉ có hạn, Trang Thư Lan cố gắng nhẫn nại đọc hết toàn bộ quyển sách, đọc xong mới phát hiện tác giả quyển sách này quả thật là một thiên tài. Lại còn đã tới nhiều quốc gia như vậy, mỗi quốc gia hẳn đi qua đều ghi lại tỉ mỉ phong tục, tập quán, con người, cảnh vật nơi đó, hơn nữa phương pháp ghi chép lại mang đậm chất hiện đại – như vậy khiến cho nàng nghĩ ngờ tác giả quyển sách này phải chăng cũng là người hiện đại giống như nàng, xuyên không mà tới nơi này. Vốn định hỏi thăm một chút tác giả cuốn sách là ai nhưng vừa nhìn thấy năm xuất bản cuốn sách Trang Thư Lan liền bỏ qua ý nghĩ này. Cuốn sách này được viết cách đây đã sáu mươi năm! Không nói tới chuyện tìm ra người này, chỉ sợ cho dù tìm ra được cũng chỉ còn lại một nắm đất khô. “Vậy có từng nghe qua Phi Á hoàng triều chưa?” Thái hậu gia tăng truy vấn. Phi Á hoàng triều? Trang Thư Lan hơi hơi nhăn trán, vương triều này thật ra trong sách nàng đã từng thấy. Phi Á hoàng triều chính là quốc gia nằm ở phía bên kia đại dương so với Đại đông hoàng triều. Nhưng mà trong sách cũng không ghi lại rất ít tư liệu về nơi này, chỉ đề cập tới mà thôi do đó nàng cũng không để ý lắm. Bây giờ đột nhiên thái hậu hỏi tới, Trang Thư Lan có chút khó hiểu, xem bộ dạng của thái hậu dường như rất để ý quốc gia có tên là Phi Á hoàng triều kia. “Vi thần chưa từng nghe qua” Trang Thư Lan cân nhắc một lúc lâu vẫn quyết định không nói sự thật cho thái hậu – hiện tại coi như nàng đã bước chân vào quan trường rồi, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, lo giữ lấy thân mình mới là lẽ phải, cho dù là thái hậu cũng không ngoại lệ! “Nếu thái hậu biết có một cuốn sách như vậy sao không tới Tàng Kinh Các xem sẽ rõ?” “Trong cung quyền

sách kia sớm đã không còn!” Thái hậu tức nổi, sau đó không biết nàng nghĩ cái gì lại trừng mắt nhìn Trang Thư Lan. “Nếu Trang thám hoa đã từng xem qua quyển sách kia, vậy nhất định là thám hoa có quyển sách này!”

Không bằng phiên thám hoa sau khi trở về cố gắng tìm lại xem có ghi về Phi Á hoàng triều hay không?” Trang Thư Lan nghe xong yêu cầu của thái hậu, phản ứng đầu tiên là âm thầm kêu thầm. Nếu như đáp ứng vậy thì lại phải tiến cung một lần nữa gặp mặt thái hậu, nếu không đáp ứng..... “A...” Trang Thư Lan hơi có chút do dự lên tiếng “Quyển sách kia, vì thân đã từng thấy ở một thư trai trong kinh thành. Nếu thái hậu thật sự muốn tìm có thể cho người tới thư trai hỏi xem!” Cố gắng từ chối chuyện này, nàng tuyệt đối không muốn có mối quan hệ nào phát sinh với một nữ nhân trong cung. Nữ nhân trong cung thật đáng sợ, đấu tranh kịch liệt, chẳng biết lúc nào đuôi bão kia sẽ quét tới thân mình – tựa như hôm nay, thái độ của hoàng hậu cũng thật kỳ quái. “Cũng được!” Thái hậu nghĩ nghĩ, gật đầu đồng ý. Trang Thư Lan nghe được thái hậu nói như vậy thậm chí phào một tiếng, đang định chào từ giả thì thanh âm trầm ổn uy nghiêm cùng với tiếng bước chân của hoàng đế truyền vào trong đình. “Thái hậu đang nói chuyện gì với Trang ái khanh vậy, hình như rất thú vị a!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Kể thức thời mới là trang tuần kiệt.

Trang Thư Lan nhìn thấy hành động này của hoàng đế thì hơi giật mình. Hoàng đế thật quá mức thân thiết với thái hậu! Thái hậu không phải là mẹ ruột của hoàng thượng, chỉ là mẹ kế, cho dù thực tôn trọng hiếu đạo đi chăng nữa cũng khó tự mình dâng trà như thế này! Cũng có khả năng vị hoàng đế này thực sự hiếu thuận.... Xem mẹ kế như mẹ ruột mà phụng dưỡng, tuy rằng vị kế mẫu này tuổi còn nhỏ hơn so với hoàng đế. “Chỉ tâm sự đôi chút mà thôi!” Thái hậu mỉm cười, ánh mắt chăm chú nhìn hoàng đế. “Sao lại tới đây? Yên hội bên đó sao rồi?” “Yên hội đã có hoàng hậu và thái tử!” Hoàng đế bình thản trả lời, đang định mở miệng nói gì đó thì lại nghĩ tới Trang Thư Lan đứng ở một bên, ngược lại cười nói. “Trang thám hoa đã nghỉ ngơi rồi vậy thì mau trở về yên hội đi! Quỳnh Lâm yến đêm nay là trăm cố ý chuẩn bị cho các người, nếu như Thám hoa lang không có mặt ở đó thật sẽ khiến người khác mất hứng!” Lời nói này rõ ràng là muốn đuổi nàng đi.... Làm sao Trang Thư Lan có thể nghe không hiểu chứ? Chỉ có điều, nàng thật không muốn quay lại dạ yến đó chút nào. “Vi thần xin tuân theo phân phó của hoàng thượng!” Trang Thư Lan phúc lễ lui ra, từ từ đi ra phía sau lùm cây, sau đó chuyển hướng, đi dọc theo hành lang về hướng cửa cung. Nàng thật không muốn quay lại Quỳnh Lâm yến, nơi tự bán thân lại là người bị người khác xem nhẹ, chỉ bằng quang minh chính đại rồi đi! Đi được vài bước thì thấy chắn trước mặt nàng là “cầu” – được rồi, tạm thời gọi là người đi! Trang Thư Lan dừng bước đối mặt với Tư Đồ Minh Duệ, trong đầu nàng cẩn thận suy nghĩ xem sao hắn không ở dạ yến uống rượu mà lại tới đây, mục đích là gì? Cuối cùng vẫn là Tư Đồ Minh Duệ cười mà như không cười mở miệng nói. “Quả nhiên Trang thám hoa định chạy trốn a! Xem ra Trang thám hoa thật không thích hợp làm quan rồi, ngay cả dạ yến đích thân hoàng thượng tổ chức cũng dám tự tiện rồi đi!” Giọng nói bình thản như không có cảm xúc nhưng nàng lại cảm giác hắn đang cố ý trêu chọc. “Tư Đồ đại nhân chẳng phải cũng giống ta sao?” Trang Thư Lan hơi cụp mắt, liếc xéo kẻ đứng trước mắt cao hơn nàng cả cái đầu – Tư Đồ Minh Duệ. “Bản quan có nói là muốn rời dạ yến sao?” Tư Đồ Minh Duệ một tay đưa ra phía sau, nhún mày cười khê. “Vậy có phải là Trang thám hoa thừa nhận rồi?” Đáng ghét! Nàng rõ ràng không suy nghĩ kỹ rồi, kết quả là rơi vào bẫy của hắn! Trang Thư Lan chau mày, nhưng thời gian chỉ một cái nháy mắt nàng lại lấy được về mặt bình thản vốn có, thậm chí khoé miệng còn thân nhiên cười. “Ha! Hôm nay coi như thấy được cái gì gọi là dục gia chi tội, hà hoạn vô từ rồi a! (dục gia chi tội, hà hoạn vô từ – muốn vu tội cho một người, không lo không tìm thấy tội danh)! Chỉ cần Tư Đồ đại nhân mở miệng nói như thế nào đều có thể như thế đó! Chỉ là hạ quan vẫn muốn hỏi Tư Đồ đại nhân, hạ quan có nói câu nào là muốn rời khỏi dạ yến hoàng thượng ngự ban hay không?” Đầu lông mày Tư Đồ Minh Duệ khẽ nhíu, ánh nhìn đánh giá Trang Thư Lan. Tuy rằng sớm biết nữ nhân này không đơn giản nên mới có thể để ý tới nàng một chút. Tại Đại Đồng hoàng triều này, quan viên dám chân chính cùng hắn nói chuyện không nhiều lắm, lại còn dám phản bác trước mặt hắn như vậy quả thực vẫn chưa xuất hiện – ngay cả Thượng Quan Tĩnh cũng chưa từng nói chuyện thẳng thắn như vậy! Nàng không hề giống với tỷ tỷ của mình. Mặc dù danh hào thực vang dội nhưng theo như Tư Đồ Minh Duệ thấy, vị tỷ tỷ kia tài trí cũng không bằng một phần mười nàng! Quan trọng nhất là, nàng biết ẩn nhẫn, giấu đi bộ mặt thật tính cách thật của mình. Xem biểu hiện đêm nay của nàng có vẻ như không để ý tới việc trong quan trường, bằng không với sự thông minh của nàng sao có thể đắc tội hoàng hậu nương nương? Nên nhớ rằng đắc tội hoàng hậu nương nương cũng chính là đắc tội với phe của thái tử, đối với tiền đồ sau này sẽ ảnh hưởng rất lớn a! Nàng không quan tâm tới quan trường mà lại cố tình bước vào trong đó. Nàng muốn ẩn giấu tài năng nhưng lúc lo lắng lại biểu hiện ra nàng thực sự không giống người thường – tóm lại nàng là một nữ tử thông minh tùy thời khắc mà lộ ra vỏ bọc của chính mình! Nhưng chính nữ tử như vậy lại rất thú vị, nếu chơi đùa không phải lại càng thú vị sao?! “Đây chẳng phải rõ ràng rồi! Nếu bản quan nhớ không nhầm thì đường này chính là đường xuất cung a! Chẳng lẽ Trang thám hoa muốn như lần trước, lại bịa đặt ra chuyện gì khác sao?” Tư Đồ Minh Duệ cười nhạt, rất là mỉa mai cùng với đó là thanh âm mê hoặc. Lời nói của hắn có vài phần thật lòng, vài phần trêu đùa. Vậy thì sao? Có quan hệ tới hắn à? Trang Thư Lan nhìn Tư Đồ Minh Duệ với ánh mắt xem thường, không muốn nói thêm gì nữa, trực tiếp xoay người bước đi.

Chỉ là nàng đi phía trước thì Tư Đồ Minh Duệ liền theo sát phía sau, không xa không gần cách nàng khoảng ba bước chân. Trên đường nhỏ cũng chỉ có tiếng bước chân một trước một sau, không nhanh không chậm, tiết tấu đều đều. Nhưng âm thanh này khi lọt vào tai nàng lại giống như tiếng trống loạn, vang mà loạn lại thêm chuyện mấy ngày hôm nay khiến trong lòng nàng không hiểu từ đâu dâng lên cảm giác buồn bực, do đó bất tri bất giác mà bước nhanh hơn, trong lúc lơ đãng thì đã thấy một cái ngã ba trước mặt. Bước âm thầm trong con đường nhỏ khoảng năm mươi bước, nghe được phía sau không có tiếng bước chân, Trang Thư Lan mới thở phào nhẹ nhõm. Nghiêng người ngồi xuống thăm cỏ ven đường cũng không thêm để ý trên cỏ đã lấm tấm sương đêm. Từ sau khi rời khỏi lương đình, trong lòng nàng luôn có cảm giác bất an, tựa như mình đã vô ý nhìn thấy thứ không nên thấy, nhìn thấy bí mật riêng tư gì đó nhưng nàng cũng lười không muốn suy nghĩ thêm. Sau đó lại gặp Tư Đồ Minh Duệ, không hiểu bản thân mình khi nào thì chọc phải hắn làm chuyện gì mà khiến hắn chú ý, khiến cho hắn đối nghịch cùng nàng? Lần đầu tiên gặp Tư Đồ Minh Duệ là ở phủ Thừa tướng, lần đó nàng bị Trang Đức dạy bảo nên không có cơ hội quan sát người này; lần thứ hai là ở trà lâu, nàng cũng không hề nói chuyện với hắn; lần thứ ba là ở trước mặt hoàng đế, nàng cũng không hề chọc tới hắn; lần thứ tư cũng ở phủ Thừa tướng, chính tại lần này, nàng nhận ra Tư Đồ Minh Duệ vô tình mà thực chất cố ý đối nghịch cùng nàng, cho tới lần thứ năm, thứ sáu thì nàng có thể khẳng định, hắn chính là cố ý đối chọi với mình nhưng hắn lại chưa làm việc gì thực sự nguy hại tới bản thân – ít nhất hiện tại hắn cũng không dùng quyền thế mà áp bức nàng – nhưng mà hành vi kiểu này của hắn cứ như là đang trêu đùa một món đồ chơi..... Món đồ chơi? Trang Thư Lan ý thức được mình vừa dùng từ gì để hình dung mối quan hệ của nàng với Tư Đồ Minh Duệ. Vào lúc này thì

trong lòng cũng vang lên một nhịp, nằng – Trang Thư Lan từ khi nào đã trở thành món đồ chơi cho một kẻ kiêu ngạo, tâm tình bất định như hân? Hôn nữa lại còn phối hợp vài lần làm đồ chơi cho hân nữa chứ. Thật đáng chê cười! Nằng không có nhược điểm nào rơi vào tay hân, sao có thể để hân chơi đùa được! Nhưng mà nếu quả thật nằng cùng hân đấu thì liệu nắm trong tay bao nhiêu phần thắng? Hân có tiền, có quyền, có thế; còn nằng chỉ là một chức quan nho nhỏ, tiền là của Trang Đức, quyền cũng là Trang Đức. Chỉ với điểm này thì nằng lấy gì ra để đấu với hân? Cho nên nằng phải để cho hân đùa giỡn như vậy cho tới khi hân chán ghét mới thôi sao?! Nghĩ tới đây, da đầu nằng liền run lên, không có thiên thời, địa lợi phối hợp, giả vờ ngây ngốc lại chịu thiệt. Đây.... Thật đúng là tiền thoái lưỡng nan, đánh cũng không được mà thủ cũng chẳng xong! Phiền toái! Ở trong Trang phủ có một đồng phiền toái còn chưa giải quyết xong rồi tới chuyện Túy Xuân Uyển, thậm chí còn có một sát thủ Lãnh gia tới góp vui, bây giờ lại tới Tư Đồ Minh Duệ vươngng chân vươngng tay.... Những việc này cứ dồn dập tới a! Chẳng lẽ do mười năm qua nằng sống quá rảnh rỗi cho nên ông trời ghen tỵ, đem phiền toái gấp đôi tới cho nằng sao? “Tư Đồ Minh Duệ! Ta Trang Thư Lan với người thế không đội trời chung!” Khi bao nhiêu chuyện phiền toái dồn dập đổ dồn lên đầu, Trang Thư Lan nhin không được nhìn trời phát khời lời thề: “Nha.! Bản quan đứng là.....”

Này không đề ý, Trang thám hoa không thấy bóng người tầm hơi đầu hoá ra là trốn ở góc này nhớ bản quan a!” Tiếng cười không che giấu ngạc nhiên vang lên bên tai Trang Thư Lan Trang Thư Lan quay đầu, lãnh mâu nhìn Tư Đồ Minh Duệ. Ánh mắt dừng lại bên khoe miệng trên trọc của hân, hân không thể tiến lên một bước cho hân một cái tát. Nhưng lý trí không cho phép, nằng biết không thể làm như vậy. Tư Đồ Minh Duệ có thể lạng lẽ xuất hiện ở đây không gây ra một tiếng động, làm cho nằng một chút phát hiện cũng không có cho thấy hân công lực nhất định là hơn nằng. Cố hết sức mà lấy lòng hân mới là chuyện tốt lúc này! “Đừng a!” Khoé miệng kéo lên nụ cười lấy lòng, Trang Thư Lan từ từ đứng lên, bình thân đối diện Tư Đồ Minh Duệ nói: “Tư Đồ đại nhân bề ngoài xinh đẹp, mỹ lệ như thế, thật không ai bị nổi làm cho người ta không nhớ không được a!” Có ý đem hân so sánh thành nữ tặc chết hân đi! Không ngờ Tư Đồ Minh Duệ lại cười rất vui vẻ. “Bản quan cũng cho là như vậy! Nhưng mà bản quan còn vui hơn nếu có thể mê hoặc được Trang thám hoa- người mà trước đây vài ngày còn “thân thiết” với Phó bối tử a! Chẳng lẽ Trang thám hoa đã thâm thương trộm nhớ bản quan lâu rồi?” Đùa bôn không thành ngược lại còn bị người ta đùa bôn, bởi vì nằng gặp phải một kẻ da mặt còn dày hơn cả tường thành- Tư Đồ Minh Duệ! Khoé miệng khê giật, Trang Thư Lan cố nuốt xuống tức giận mà nói: “Ta ghét nam nhân xinh đẹp hơn ta! Cho nên người bị knockout rồi! Cũng xin Tư Đồ đại nhân về sau đừng tìm ta gây phiền toái nữa có được không?” Những lời Tư Đồ Minh Duệ nói trong buổi dạ yến nằng tin chắc ngày mai trong kinh thành sẽ có đủ loại tin đồn được thêm thắt vào – Trang Thư Lan thật muốn trao thưởng cho chính mình, mỗi ngày đều tận lực góp sức vì sự nghiệp “bất quá” ở kinh thành, cứ cách vài ngày lại cho ra một tin đồn mới.... Chuyện đó để sau này hân tính. Lúc này trong dạ yến nằng cảm giác được ánh mắt ghen tỵ cùng căm phẫn của Trang Thư Dao, đoán chắc rằng lần này xong rồi, quãng thời gian sau này của nằng ở Trang phủ sống chỉ sợ càng thêm khó khăn a! “Nếu Tư Đồ đại nhân quá nhàm chán mà muốn tìm người chơi đùa, đại khái ngài có thể tìm người khác a! Ví dụ như mấy vị quan trong triều muốn thăng quan tiến chức, mấy quan viên muốn nhờ ngài giúp hoặc là vị quan nào ngài nhìn không vừa mắt, còn có thể tìm mấy nữ tử mỹ mạo trong kinh thành ái mộ ngài chơi đùa. Nếu như ngài không muốn chơi đùa cùng nữ nhân hay quan viên, ngài có thể đi tìm nam nhân, tìm trẻ nhỏ..... Ngài bỏ qua cho ta được không?”

Ngài đại nhân đại lượng, nếu như ta vô tình chọc tới ngài ở một nơi nào đó thì thực xin lỗi ngài. Nếu như ngài thấy ta không vừa mắt thì đại khái có thể tới trước mặt hoàng thượng tâu trình, cách chức quan của ta hoặc là bắt ta đến một nơi hẻo lánh nào đó làm quan, ta sẽ vô cùng cảm tạ ngài!” Nói một hơi nhiều như vậy thật đúng là mệt chết a, nhưng bù lại nói ra được những uất ức trong lòng nằng! Nhưng có thể làm gì? Không ngờ lại bị Tư Đồ Minh Duệ coi là món đồ chơi, trước hết là mềm mỏng, làm cho hân mất đi hứng thú với món đồ chơi này. Hôn nữa với cá tính thoải mái, thích chọc người của hân chỉ cần một việc khác hoặc một người khác kiêu khích hứng thú của hân như vậy chẳng phải đã tự giải thoát cho bản thân rồi hay sao!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bị hãm hại

Trang Thư Lan tưởng rằng nằng nói lung tung như vậy có thể làm cho Tư Đồ Minh Duệ thấy nằng chẳng khác gì những phạm phu tặc tử trong thiên hạ, so với nữ nhân thời đại này còn không bằng, nhưng câu nói của hân thiếu chút nữa làm nằng tức đến hộc máu. “Những nữ nhân khác so với người vừa có thể đánh lại có thể lui, có thể nhẫn nhịn chịu đựng, có thể đánh đá chua ngoa, những người như vậy ta đã thấy rất nhiều nhưng mà.....”

Tư Đồ Minh Duệ cười quỷ dị. “Nữ nhân thích khiêu chiến như ngươi chẳng phải càng kích thích, càng có cảm giác muốn đạt được hay sao?” Hân nói như vậy có ý gì? Hân cũng coi là một người bình thường, tính toán cái gì vậy? Chẳng qua mới gặp nhau có vài lần mà hân liền cuồng ngôn loạn ngữ sao? Trang Thư Lan cố đè nén tức giận, giữ chút bình tĩnh cuối cùng, tà tà nói: “Ngươi không sợ một ngày nào đó toàn thân của ngươi bị dao đâm sao? Hoặc là ngươi bị thuần phục?” Bị thuần phục? Nụ cười trên mặt Tư Đồ Minh Duệ càng lúc càng rõ, nhìn chăm chăm vào Trang Thư Lan, ánh mắt tràn đầy hoài nghi, ngữ điệu cũng tăng nhanh không ít. “Rất thú vị! Dưới gầm trời này có kẻ muốn giết chết bản quan, có kẻ muốn nịnh bợ bản quan, nhưng còn chưa có người nói muốn thuần phục bản quan! A, nếu như bản quan không nhận việc khiêu chiến của ngươi vậy chẳng phải là bản quan quá yếu đuối rồi. Cho nên bản quan cũng muốn chờ xem Trang thám hoa sẽ làm thế nào để thuần phục bản quan đây?” Tên này cũng thật là, nghe được câu nào là liền thổi phồng lên, nằng có nói muốn khiêu chiến với hân sao? Muốn thuần phục hân sao? Hân cũng không phải là ngựa, thuần phục hân làm cái gì? Nằng chỉ tùy tiện nói thôi vậy mà hân lại tưởng là thật? “Thật xin lỗi! Ta không phải là người thuần dưỡng động vật, đối với động vật hoang dại ta không hề có hứng thú!” Trang Thư Lan lạnh lùng thốt lên. “Thời gian không còn sớm nữa, hạ quan xin cáo từ trước!” Từ giờ trở đi chỉ cần nơi nào có Tư Đồ Minh Duệ thì không có Trang Thư Lan nằng! Có thể tránh liền tránh, nếu như không thể tránh né thì coi như là người tàng hình vậy! Vừa nói xong, còn chưa kịp nhấc chân rời đi, Trang Thư Lan đã cảm thấy thân thể cứng ngắc, sau đó không thể nhấc chân nổi. Thầm than một tiếng không tốt a! Nằng căn bản chưa nghĩ tới Tư Đồ Minh Duệ sẽ ra tay cho nên vừa rồi một chút ý thức phòng bị cũng không có! Mà Tư Đồ Minh Duệ nháy mắt đã ở trước mặt nằng, trên mặt tươi cười nhưng ánh mắt lại lạnh lùng giống như dao nhọn bắn về phía Trang Thư Lan, không nặng không nhẹ nói: “Trang Thư Lan ngươi sẽ vì câu nói vừa rồi mà phải trả giá đắt!” Trang Thư Lan căng thẳng, có chút chần chờ trừng mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ. Nằng không biết vừa rồi nói gì mà chọc giận tới hân, chẳng lẽ do nằng nói hân là động vật sao? Aizz, tạm thời không thềm đoán hân tức giận là do đâu nữa, hiện tại quan trọng nhất là Tư Đồ Minh Duệ đang thực sự tức giận. Hôn nữa nghe khẩu khí của hân hình như không khiến nằng chết đi sống lại thì sẽ không bỏ qua. “Được! Hạ quan xin chờ xem!” Cá tính của nằng là không chịu thua, không chịu khuất phục, nằng không nghĩ sẽ thua khí thế của hân.

Khoẻ miệng khẽ nhếch tiếp nhận khiêu chiến, trong lòng nàng âm thầm chuẩn bị tâm lý – ngày sau mặc kệ hoàn cảnh có khó khăn như thế nào đều phải nhẫn nhịn, có lẽ Tư Đồ Minh Duệ này còn có thể giúp nàng hoàn thành một tâm nguyện!“Hừ! Một đại nam nhân lại dám đánh lén một tiểu nữ nhân yếu đuối, thật đúng là hành vi hèn hạ ti tiện!” Tư Đồ Minh Duệ lại khẽ cười một tiếng nhưng hàn ý ngàn ngút.“Hèn hạ, ti tiện thì sao? Trang thám hoa chẳng phải cũng đã từng đánh lén người khác sao? Nếu là hèn hạ vậy không phải nói nhiều, lập tức dùng hành động đi!” Lập tức? Trang Thư Lan thấy khó hiểu, hẳn muốn thế nào? Không phải hẳn định. Nơi này cô nam quả nữ, lại là góc tối, hẳn không phải là muốn. Nghĩ đến đây, toàn thân Trang Thư Lan rét lạnh, bản thân tuy rằng không phải là quốc sắc thiên hương gì nhưng dù sao cũng là một nữ nhân – nghe nói nam nhân đói khát thì nữ nhân đẹp xấu cũng mặc kệ (có câu: Lên giường tắt đèn, tắt cả nữ nhân đều như nhau) ặc!!!! Minh không thể chủ động cũng không thể phản kháng, càng không thể chạy trốn không thể kêu – nếu lên tiếng hẳn có thể điểm huyết cảm, cũng có khả năng hẳn không làm gì chỉ chờ người đến ngược lại đồ vạ cho nàng cũng nên – loại sự tình này dám khẳng định Tư Đồ Minh Duệ làm ra được! Thế này cũng không được, thế kia cũng chẳng xong, chẳng nhẽ để cho hẳn muốn làm gì thì làm sao? Trang Thư Lan âm thầm bất định, tim đập loạn nhịp, lắng nghe một loạt tiếng bước chân đi về phía này. Có người tới? Nếu như mình đánh đòn phủ đầu có phải bây giờ được cứu rồi không? Trang Thư Lan mừng thầm, cũng bình tĩnh lên không ít, lắng nghe tiếng bước chân này, ước chừng cũng hơn mười người, trong đầu nàng đang nghĩ làm thế nào không tổn hại tới danh dự mà thoát thân an toàn. Bên này nàng đang cất lực suy nghĩ biện pháp thoát thân thì Tư Đồ Minh Duệ vừa thương thức sắc mặt biến hoá của nàng, vừa đi lại khẽ cúi xuống bên tai nàng mềm giọng “Muốn biết cảm giác hoang dại là gì sao? Hôm nay bản quan vui vẻ sẽ cho ngươi tận mắt mà mở mang kiến thức!” “Ngươi muốn làm cái gì?” Trang Thư Lan theo bản năng hỏi. Tư Đồ Minh Duệ cười thần bí, rất là gian trá, một tay khẽ nâng nhẹ cằm nàng, “Ừm. Để cho ngươi im lặng một chút thì làm dễ hơn!” “Ngươi.” Trang Thư Lan đột nhiên mất đi giọng nói, bởi vì Tư Đồ Minh Duệ đã điểm á huyết của nàng. Nàng không thể làm gì khác ngoài việc trừng mắt với hẳn, trong lòng không ngừng suy đoán xem hẳn định làm gì, cũng tự hỏi vừa rồi hẳn tức giận có phải bởi vì nàng nói hẳn “hoang dại”? Bởi vì hẳn đang nói tới cảm giác hoang dại gì đó. Không thể nói, không thể cử động, Trang Thư Lan chỉ có thể để mặc cho Tư Đồ Minh Duệ bài binh bố trận cho tới khi phía sau truyền đến một loạt tiếng động, theo sát sau chính là giọng Trang Đức đang nổi giận đùng đùng gầm thét. “Trang Thư Lan! Ta sao lại có một nữ nhi không biết liêm sỉ như ngươi?”

Còn ở đó thất thần làm gì, mau buông Tư Đồ đại nhân ra tới đây cho ta!” Nghe phía sau rít gào, nàng mới hiểu ra phương pháp trả thù của Tư Đồ Minh Duệ! Quả nhiên là ngoan độc, ti tiện, chỉ là phương pháp này không thể hiện hẳn ti tiện bao nhiêu mà trong mắt Trang Đức cùng đám đại thần cho thấy nàng đề tiện biết bao nhiêu! Hiện tại tình hình trước mặt Trang Đức cùng đám triều thần mang đèn lồng đi theo chứng kiến là: Nàng – Trang Thư Lan giống như người không xương quần lấy Tư Đồ Minh Duệ, mà hẳn chỉ biết đứng đó, lúng túng ngại ngùng “Trang nhị tiểu thư xin hãy tự trọng!” Mà Trang Thư Lan lúc này vẫn quần lấy Tư Đồ Minh Duệ không buông, cũng không nhúc nhích, không nói một lời mà im lặng. Điều này làm cho lửa giận của Trang Đức lại càng bùng phát, liếc mắt nhìn đám đại thần phía sau, bọn họ người người trên mặt châm biếm, thái độ chờ xem chuyện vui châu đầu ghé tai nói chuyện. “Giáo nữ không nghiêm, đứng là gia đình bại hoại, đường đường là một thừa tướng đương triều mà nữ nhi của mình còn không dạy được, huống hồ còn muốn trợ giúp hoàng thượng cai trị một quốc gia sao?” Càng nghe càng làm cho lửa giận của Trang Đức trong nháy mắt bạo phát. “Trang Thư Lan, nếu ngươi không mau tới đây, ta coi như không có nữ nhi là ngươi!” Kỳ thật Trang Thư Lan cũng hiểu được cảm giác oan ức khi toàn bộ ánh mắt những người ở đây đều nhắm vào mình. Chẳng lẽ mình là người không có liêm sỉ, có thể ôm ấp, gần gũi với một người đàn ông trước mặt nhiều người như vậy? Chẳng lẽ bọn họ không nhìn thấy nàng đang bị người khác khống chế mà lại không thể nói sao? Cho dù không nhìn thấy thì bọn họ cũng phải trách tội nam nhân trước mặt này chứ? Aizz, tình huống này cho dù như thế nào thì chỉ có nữ nhân phải chịu thiệt a. Nghĩ tới đây nàng lại hung hăng liếc Tư Đồ Minh Duệ một cái. Nam nhân này dám ăn đậu hũ của lão nương, ngươi chết chắc rồi! Tư Đồ Minh Duệ thần nhiên đón nhận ánh mắt xem thường của nàng, mỉm cười với Trang Thư Lan, cười tới mức khiến toàn thân nàng rợn cả tóc gáy, nhưng ở trong mắt người khác cũng chỉ là bất đắc dĩ cười khò. “Trang thừa tướng, ngài hãy để cho Trang đại tiểu thư đến giúp đỡ một chút, đem Trang nhị tiểu thư.” Nói xong lại dùng ánh mắt ái ngại liếc nhìn nữ nhân giống như bạch tuộc đang quần lấy hẳn – Trang Thư Lan. Cùng lúc này, Tư Đồ Minh Duệ ngấm nhẹ ra tay một chút giải khai huyết đạo trên người nàng. Trang Thư Dao nhìn thấy bộ dáng Trang Thư Lan như vậy thì trong đầu chỉ có một ý nghĩ – quả nhiên mẹ nào thì con nấy! Âm thầm liếc xéo Trang Thư Lan một cái lại thấy Trang Đức đen mặt gật đầu Trang Thư Dao đánh chậm rãi tiến lên. Trang Thư Lan cảm thấy huyết đạo trên người được giải liên tục tay đẩy mạnh Tư Đồ Minh Duệ ra giờ tay lên định cho hẳn một cái tát – từ tiền thế tới kiếp này cho dù cuộc sống có không như ý như thế nào, cho dù bị người khác chửi mắng vũ nhục như thế nào, cũng chưa lần nào cả thể xác lẫn tinh thần bị người ta khinh thường hèn hạ như vậy! Nhưng tay nàng vừa vung lên một nửa thì ngừng lại, nơi này còn có rất nhiều người đang nhìn, cho dù rõ ràng nàng chịu thiệt nhưng nói ra ai tin? Thanh danh vốn cũng đã bị bôi xấu rồi, nàng bây giờ trong mắt những người này cũng chỉ là loại phụ nữ lăng lo, không biết liêm sỉ mà thôi! Nếu hiện tại cái tát này rơi xuống ở trong mắt bọn họ lại mang một ý nghĩa khác!

Trang Thư Dao ngẩng ra nhìn tay Trang Thư Lan giờ lên, tìm theo đó mà loạn mấy nhịp – Trang Thư Lan muốn đánh Tư Đồ đại nhân sao? Nàng nhất định là đánh lén Tư Đồ đại nhân không thành công, lại bị nhiều người nhìn thấy như vậy, then quá hoá giận mới muốn động thủ a! Dù gì Tư Đồ Minh Duệ cũng là nam nhi bấy trước, hô phong hoán vũ tại triều đình, hôm nay lại bị Trang Thư Lan biến thành “thức thú vô sách” như vậy! Trước kia tưởng rằng Trang Thư Lan chọc giận Tư Đồ Minh Duệ mới dùng phương pháp khác để sửa nàng, không ngờ Tư Đồ Minh Duệ lại bị Trang Thư Lan đánh trả như vậy! Những suy nghĩ của người khác cũng không khác gì Trang Thư Dao, thậm chí còn có người mừng thầm khi thấy người khác gặp họa. Người hô phong hoán vũ như Tư Đồ Minh Duệ cũng có lúc phải cười khổ sao? Nhưng mà Trang thám hoa cùng Tư Đồ Minh Duệ trong lúc đó sao có thể có việc như vậy? Mọi người đều nghĩ rằng Trang Thư Lan trước kia tài trí thường thường, năm nay mới đi thi tuyển, chỉ sợ. chỉ sợ trong chuyện này có cái gì đó không thể cho ai biết được a! Cánh tay giờ lên lại chậm rãi hạ xuống, ánh mắt Trang Thư Lan phức tạp nhìn về mặt châm biếm của Tư Đồ Minh Duệ vẫn không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Chọc giận

Trang Đức thấy Trang Thư Lan vung tay lên thì vô cùng hoảng sợ, nghĩ rằng nàng sẽ đánh tiếp. Nhưng thấy nàng từ từ buông tay xuống, khẩu khí cũng nhẹ nhàng đi không ít, chậm rãi xoay người, nhìn đám đại thần phía sau cười xoà nói. “Bản quan còn có việc quan trọng, không thể uống cùng chư vị đại

nhân được!”Sau đó lại xoay người trừng mắt nhìn Trang Thư Lan rồi nói: “Còn đứng đó làm gì? Chưa đủ xấu mặt sao? Không mau cút trở về đi!” Trang Thư Lan không nói cũng không nhúc nhích, chỉ yên lặng đứng đó, tay buông thõng, mắt nhìn vô định không nghe thấy những lời Trang Đức nói. Tư Đồ Minh Duệ giống như người vô can, cũng lặng lẽ đứng bên. Còn Trang Thư Dao nhìn Trang Thư Lan như vậy thì trong lòng cũng có cảm giác không ổn, nhận thấy việc này có chút kỳ quái, liền mở miệng nói: “Cha! Người.”

Người trước hết đừng chỉ trách nhị muội a, mọi việc đều có nguyên do của nó, người tại sao không nghe nhị muội giải thích một chút! Dù thế nào nhị muội cũng đã vào triều làm quan rồi, nếu như không phân tốt xấu mà đã định tội danh như vậy, về sau nhị muội sao có thể ngẩng mặt lên trước triều thần được?” Ánh mắt Tư Đồ Minh Duệ nghi ngờ cùng kinh ngạc. Trang Thư Dao sao có thể nói đỡ cho Trang Thư Lan được. Hắn nhớ rõ mấy hôm trước từng gặp qua tỷ muội hai nàng còn tranh đấu gay gắt a! Trang Đức nghe thấy Trang Thư Dao nói thế thấy cũng có chút đạo lý. Mọi chuyện dù sao cũng có nguyên do của nó, hơn nữa thanh danh Trang Thư Lan này cũng đủ nguy rồi, hiện tại còn trước mặt phần lớn đại thần trong triều. Vấn đề không phải là chuyện về sau không ai dám tới hỏi cưới nó, mà là mặt mũi của hắn sau này làm sao có thể ngẩng lên được? Nghĩ như vậy, sắc mặt Trang Đức cũng hoà hoãn đi không ít, nhưng giọng nói thì vẫn nghiêm khắc như trước, thậm chí mang theo vài phần đe dọa. “Được rồi! Người hãy giải thích xem vừa rồi sao lại thế này?” Ngay khi Trang Thư Dao mở miệng cầu xin thì Trang Thư Lan cũng đã rất kinh ngạc, không ngờ được vì “tỷ tỷ” này cũng có chút tình cảm với nàng a! Ý của Trang Đức nàng hiểu rất rõ, hành vi vừa rồi của nàng đã khiến hắn mất mặt vô cùng. Dựa vào tính cách của hắn, nhất định sẽ phạt nàng cấm túc một tháng, nhưng bây giờ nàng đã có quan tước không thể cấm túc được, vậy hắn sẽ dùng biện pháp gì để phạt nàng a? Bắt nàng chép “Nữ Nhị kinh”, “Nữ huấn”, “Nữ giới” hay lại là quỳ trước bái vâng vâng tởm? Hoặc là đuổi khỏi nhà – không phải hắn vừa nói coi như không có một nữ nhi như nàng sao? Đột nhiên trong đầu Trang Thư Lan mông lung nhớ tới câu nói của Tư Đồ Minh Duệ. Hắn muốn cho nàng biết cảm giác hoang dại là như thế nào? Sau đó liền tạo ra tình huống này, tiếp đó ngay lập tức Trang Đức cùng đám đại thần đến đây, rồi Trang Đức vô cùng nổi giận – với thể diện Trang Đức mà nói chuyện như vậy vô cùng nhục nhã, chỉ cần kích thích một chút nữa, hắn nhất định sẽ đuổi một nữ nhi mất mặt như nàng ra khỏi nhà! Chẳng lẽ mục đích Tư Đồ Minh Duệ là muốn nàng bị đuổi ra khỏi nhà ư? Cũng là cách hắn trả thù, cho nàng biết cảm giác hoang dại là như thế nào? Nếu như vậy thì bây giờ nàng giải thích có ý nghĩa gì? Tư Đồ Minh Duệ là loại người không đạt được mục đích thì nhất định không dừng tay, cho dù đêm nay nàng an toàn thoát thân chỉ sợ từ ngày mai hắn sẽ hoàn trả gấp bội a! Thấy Trang Thư Lan suy nghĩ sâu xa thì Trang Thư Dao cảm thấy rất sốt ruột. Chuyện đêm nay nếu chỉ là chuyện ngoài ý muốn, hoặc là do Trang Thư Lan chủ động thì không để ý làm gì, nhưng nếu như là Tư Đồ Minh Duệ có ý... Nghĩ đến đây, Trang Thư Dao không nhịn được lại nhìn trộm Tư Đồ Minh Duệ – tuy rằng nam nhân này làm việc ngang ngược, nhưng không thể phủ nhận việc hắn là ý trung nhân lý tưởng của nữ tử kinh thành, chưa lập gia đình, có tiền, có quyền thế, đẹp trai hơn người, lại có tài (cho dù là tham quan cũng phải có đầu óc a!). Trang Thư Dao theo Trang Đức hành tẩu chốn quan trường cũng được mấy năm, đối với hắn cũng có chút cảm tình, mến mộ. Nàng định tính sau khi vào triều làm quan, mượn cơ hội tiếp xúc với hắn nhiều hơn.

Nhưng không nghĩ tới, Trang Thư Lan – nhị muội mà nàng coi thường bao năm lại dành cơ hội trước cùng hắn dây dưa không rõ. “Nhị muội, đừng sừng sờ nữa! Có chuyện gì người cứ nói thẳng ra a! Người cũng biết, bây giờ cha đang cho người một cơ hội làm sáng tỏ sự thật. Nếu như người thực sự làm chuyện không thể tha thứ, khiến cha mất mặt trước triều thần, vậy cũng không tốt lắm!” Trang Thư Dao bước tới gần Trang Thư Lan nhẹ giọng cảnh báo. “Hơn nữa sau này chúng ta đều là quan đồng僚, thanh danh người có bôi nhọ cũng không sao, nhưng không nên liên lụy đến người nhà!” Liên lụy đến người nhà? Trang Thư Lan cúi đầu, xoẹt mũi cười, khoe mắt nổi lên vài tia thâm lương, sống ở Trang phủ đã mười năm, trong Trang phủ có ai coi nàng là người nhà chưa? Trước mặt người ngoài nhìn qua thật đậm ấm, nhưng thực tế bên trong chỉ có người sống trong đó mới biết được “Không có gì giải thích!” Trang Thư Lan đột nhiên ngẩng đầu nói, về mặt hồ hững, trong tròng nhưng lạnh lùng. Giọng nói của nàng lúc này nghe thật cao ngạo. “Sự thật chính là như các người nhìn thấy! Ta đối với Tư Đồ đại nhân nhất kiến chung tình, sau đó không để ý tới lễ giáo mà quân quýt lấy Tư Đồ đại nhân không buông, tiện có một ít tiếp xúc thân mật – về điểm này, ở đây Chương đại nhân có thể làm chứng, buổi sáng hôm nay ta còn quần lấy Tư Đồ đại nhân. Tiện đây ta cũng nói luôn, hai ngày nay ta lừa gạt người nhà chạy đến phủ Tư Đồ đại nhân ở hai ngày hai đêm. .” Buổi sáng hôm nay khi trở về phòng nàng có hỏi qua Tứ Nhi mới biết được, Trang Đức cũng không có hỏi gì tới nàng – căn bản Trang Đức cũng không biết chuyện mấy ngày hôm nay nàng không có trong phủ. Đêm đó Tứ Nhi phát hiện một đêm Trang Thư Lan chưa về, vốn định nói cho Trang Đức biết nhưng còn chưa kịp bước ra khỏi cửa thì người Tư Đồ Minh Duệ phái tới bảo Tứ Nhi giấu diếm việc này, lại còn ra lệnh cho Tứ Nhi thay nàng đi điều phủ. Không hiểu như thế nào Tứ Nhi cũng đồng ý còn hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, ngay cả tới kẻ cáo già như Trang Đức cũng không phát giác được! Cho nên hiện tại Trang Thư Lan quyết định đem việc này nói luôn ra, làm cho Trang Thừa tướng mất mặt thêm một ít nữa. Đúng như Trang Thư Lan mong muốn, mặt Trang Đức lúc này còn đen hơn cả than, lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng lại gọi tên một người khác: “Chương đại nhân, chuyện buổi sáng hôm nay là người tận mắt chứng kiến?” “Chuyện này.” Chương đại nhân bị Trang Thư Lan nhắc tới thì trong lòng biết chắc là không ổn rồi. Trang Thư Lan sao có thể như vậy, lấy bạc của hắn không nói lại còn đem một người vô tội như hắn lôi vào vụ rắc rối của nàng! Bây giờ hắn biết trả lời thế nào? Một bên là Thừa tướng đại nhân, bên kia là Thủ phủ đại nhân – tuy rằng Thủ phủ đại nhân không nói một lời nào nhưng khoe miệng lại cười rất quỷ dị cũng đủ khiến cho người khác không lạnh mà run rồi! “Này cái gì mà này! Bảo người trả lời là có hoặc không cũng khó như vậy sao?” Trang Đức lạnh lùng hừ một tiếng. “Đừng tưởng rằng chuyện của cháu người đã giải quyết ổn thoả rồi, cho dù mọi chuyện coi như đã kết thúc, bản quan cũng sẽ có cách khiến nó lật lại!”

Trán Chương đại nhân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đây vốn là chuyện không liên quan tới hắn, tại sao có tình muốn hắn đi theo chịu tội a! Hai đại phái trong triều hiện tại đều chờ câu trả lời của hắn, biết trả lời như thế nào để không mất lòng cả hai bên, giữ cái mũ quan trên đầu đây? Liếc mắt nhìn chung quanh thấy toàn thể ánh mắt quan viên đều tập trung vào mình, Chương đại nhân trong lòng rất hỗn loạn – khi nào hắn trở nên quan trọng như vậy rồi a! Sớm biết có chuyện ngày hôm nay thì hắn đã không chạy tới xem náo nhiệt cùng những quan viên khác rồi! Chương đại nhân do dự, Trang Thư Lan cũng hiểu được vài phần, hơi nhếch méch, rất là yên tâm “Chương đại nhân, không sao, có chuyện gì cứ nói thẳng, không biết ai đối với người như thế nào nhưng Thừa tướng đại nhân và Tư Đồ đại nhân đều là những người sáng suốt, sẽ không để cho người vô tội chịu liên lụy” Lời nói của Trang Thư Lan khiến Chương đại nhân sừng sỏ, phải biết rằng câu trả lời của hắn có liên quan tới thanh danh của nàng. Đối với một nữ nhân thì thanh danh vô cùng quan trọng cho dù nàng có làm quan đi chăng nữa. Nhưng nhìn Trang Thư Lan bình thản, rộng lượng để hắn nói ra câu trả lời – cho dù nàng gở hắn trúc giang (ý nói nàng lấy của hắn không ít bạc), hắn thật đúng là không có cách rấp đem mấy lời “lương tâm” nói ra! “Hạ quan.”

Buổi sáng hôm nay đầu óc hạ quan không được tỉnh táo, cho nên hạ quan cũng không rõ chuyện này!” Coi như độ lượng một phen, Chương đại nhân khom mình trả lời. Lời Chương đại nhân vừa thốt ra khỏi miệng, mọi người liền hiểu rõ trong lòng – càng trốn tránh thì nhất định là có chuyện mờ ám a! Trang Đức coi như mọi chuyện đã sáng tỏ. Nghĩ tới việc nhiều ngày trước nàng không xuất hiện trước mặt hắn, cứ nghĩ nàng chỉ du hành như mọi lần, không ngờ nguyên nhân lại là như vậy. “Trang Thư Lan, Trang Đức ta không có loại nữ nhi không biết xấu hổ như người! Quả nhiên mẹ nào con nấy, giấu mọi người qua đêm ở bên ngoài, thật là mất mặt liệt tởm tông Trang gia!” Không biết Trang Đức nhớ ra gì đó, trong ánh mắt oán hận thiêu đốt hừng hực lửa giận, tựa hồ có thể giết chết Trang Thư Lan lúc này. “Từ hôm nay trở đi, người cút khỏi nhà cho ta, đừng có làm ô uế Trang phủ!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Bị đuổi khỏi nhà

“Từ hôm nay trở đi, người cút khỏi nhà cho ta, đừng làm ô uế Trang gia !”Giọng nói tức giận bùng bùng vang lên, lý trí của Trang Đức đã không còn chút nào nữa, làm cho tất cả mọi người ở đây đều sợ choáng váng. Vị đại thần trụ cột trong triều này lại bị tiểu nữ nhi nhà mình làm cho tức giận, còn nói ra những lời quyết tuyệt như thế!Trang Thụ Dao vừa nghe liền hoảng. Trang Đức đã nói nhất định sẽ làm, huống chi lại đang lúc lên con thịnh nộ như thế này, hẳn nhất định sẽ đuổi Trang Thụ Lan ra khỏi nhà. Mặc dù nàng không có tình cảm gì với Trang Thụ Lan nhưng việc này ảnh hưởng tới danh dự của cả Trang gia, sao có thể tùy ý nói ra những lời đó?

“Cha...”Trang Thụ Dao khẽ gọi Trang Đức, lại đưa mắt nhìn Trang Thụ Lan, hạ giọng,“Nhị muội mau nhận lỗi với cha đi!”Trang Thụ Lan đưa mắt nhìn Trang Thụ Dao, lúc này còn đang nắm ống tay nàng, ánh mắt phức tạp nhưng cũng chỉ một cái chớp mắt ngẩng ngai lại khôi phục vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng thường ngày. Đẩy mạnh tay Trang Thụ Dao ra, nhìn Trang Đức tỏ ý không hề hối hận, nàng nói:“Tốt! Nhưng trước hết người hãy xoa tên ta trong gia phả của dòng tộc, như vậy ta mới có thể không còn chút quan hệ nào với nhà họ Trang! Nếu không một ngày nào đó ta lại không cẩn thận gây ra việc gì làm xấu mặt nhà họ Trang, hoặc vô ý làm ra chuyện đại nghịch bất đạo cũng không có quan hệ tới Trang gia!”Nàng vừa nói xong mọi người cũng kinh ngạc hô lên, đem ánh mắt không thể tin nổi nhìn nhau – Vị thám hoa này rốt cuộc làm sao vậy? Biết rõ Trang thừa tướng rất tức giận rồi, vậy mà nàng lại còn đổ thêm dầu vào lửa, không ngừng khích tướng, chẳng lẽ nàng thực sự muốn đoạt tuyệt quan hệ với Trang gia?Trang Thụ Dao bị những lời nói của Trang Thụ Lan làm cho nghẹn họng hoảng sợ, nhìn nàng trân trân, không biết nên nói gì bây giờ. Trang Thụ Dao đột nhiên cảm thấy thời khắc này nhị muội của nàng hoàn toàn thay đổi thành một con người khác. Nàng lãnh đạm, ung dung nói một vấn đề nghiêm trọng như vậy, mà cô về như không hề lo lắng tới hậu quả một chút nào, hoặc là hậu quả đó là những gì nàng thực sự mong muốn!Đứng một bên xem cuộc vui, lúc này Tư Đồ Minh Duệ cũng nhận thấy sự việc đã vượt ngoài dự liệu của hắn. Vốn chỉ định làm cho Trang Thụ Lan bị giáo huấn một chút, dọa nàng có thể bị đuổi ra khỏi nhà. Sau đó nàng sẽ khép nép xin tha để van cầu hắn gỡ cao đánh khẽ tha cho nàng một lần. Không ngờ nàng lại cứng đầu thà chết chứ không chịu khuất phục, còn cố ý nói những lời gây hiểu nhầm – chẳng lẽ nàng thực sự muốn bị đuổi ra khỏi nhà mới chịu bỏ qua?Trang Đức lại tức giận tới một lúc lâu cũng không mở miệng nói gì. Tiểu nữ nhi ngày thường không dám lớn tiếng trước mặt hắn nay ngang nhiên trước toàn thể văn võ bá quan trong triều mạnh mẽ cãi lại lời. Nữ nhi như vậy giữ lại có tác dụng gì?“Được! Từ hôm nay trở đi, Trang Đức ta coi như không có nữ nhi nhưn người, người cút xa cho ta, người có sống chết hay không bây giờ cũng không liên quan tới Trang Đức ta!”Nói xong phất tay áo muốn quay đi nhưng lại bị Trang Thụ Dao kéo lại!“Cha, nhị muội chỉ là trong lúc hồ đồ nói vậy! cho dù nhị muội có không đúng như thế nào thì nàng vẫn là nữ nhi của người, người đuổi nàng ra khỏi nhà, cho dù nàng đã làm quan nhưng vẫn còn nhỏ chưa thể sống tự lập được!”“Tốt nhất là nên chết đi!

Miền phải sống trên đời này thêm xấu hổ!”Bị tức giận làm lu mờ lý trí, Trang Đức đương nhiên là không nghe vào những lời Trang Thụ Dao nói., ngược lại còn kéo Trang Thụ Dao đi về phía Trang phủ!“Đi, theo ta hồi phủ! Chớ cùng loại người không biết xấu hổ này đối co nói chuyện, tránh làm cả hồng người!”Những triều thần khác thấy Trang Đức hồi phủ, cũng không đứng lại lâu, lần lượt rời khỏi. Trang Thụ Lan lạnh lùng nhìn đám người kia vội vàng rời đi, mặt không chút thay đổi nhưng không cách nào kiềm chế được cánh tay run run, chỉ biết gắt gao nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, cho đến khi tê dại không còn cảm giác.“Người đã thấy kết cục người muốn thấy rồi! Sao còn không đi đi?”Thở một hơi thật dài, Trang Thụ Lan thần nhiên nói cũng, không xoay người nhìn Tư Đồ Minh Duệ .“Không biết kết cục như vậy có khiến cho Tư Đồ đại nhân vừa lòng? Nhưng ta có một câu khuyên Tư Đồ đại nhân: mặc dù không biết ta có chuyện ân oán gì với ngài nhưng từ giờ trở đi ta cùng với Tư Đồ đại nhân coi như hoà nhau. Xin Tư Đồ đại nhân về sau đừng quấy rầy kẻ ngu dốt như ta. Ta không có hứng thú lẫn tâm trạng chơi trò chơi sang quý này với ngài!”Nói xong, nhắc chân bước đi, bước chân chậm rãi nhưng cao ngạo.Rõ ràng nàng vừa bị người nhà vứt bỏ, sao có thể bình tĩnh như vậy? Không có một giọt nước mắt, thậm chí sắc mặt cũng không thay đổi chút nào! Anh mắt trong trẻo lạnh lùng không có một tia u ám, từ đầu tới cuối kiên định ung dung làm cho người khác không khỏi rung mình! Chẳng lẽ nàng không để ý chuyện bị người nhà vứt bỏ sao? Chẳng lẽ trong lòng nàng không có chút tình thân nào, cha mẹ, tỷ muội cũng không cần? Tính cách của nàng sao có thể lạnh lùng đến như vậy?Lần đầu tiên Tư Đồ Minh Duệ có cảm giác không rõ, hẳn không cách nào nhìn thấu nữ nhân tên Trang Thụ Lan này trong lòng có chủ ý gì. Nhưng trong tràng khôi hài vừa rồi hẳn có thể thấy rõ ràng – Trang Thụ Lan cố gắng khích tướng Trang Đức, mục đích nhất định là muốn bị đuổi khỏi phủ Thừa tướng!“Trang Thụ Lan người có dám nói, kết cục đêm nay không phải do bản thân người mong muốn?”Tư Đồ Minh Duệ lên tiếng, thành công làm cho Trang Thụ Lan dừng bước. Nàng dừng lại làm cho Tư Đồ thành Minh Duệ có cảm giác vui vẻ không hiểu, nụ cười thường ngày lại nở trên khuôn mặt.“Bản quan cho rằng Trang thám hoa chỉ lợi dụng bản quan mà thôi!”Nói vậy thì việc ta bị đuổi khỏi nhà còn phải cảm ơn Tư Đồ đại nhân ra tay giúp đỡ rồi?”Trang Thụ Lan như trước không xoay người, giọng nói trong trẻo, lạnh lùng nhưng tràn đầy ý chế cười.“Cho nên, ân oán giữa ta và người vẫn chưa thể chấm dứt – đêm nay chỉ là bắt đầu mà thôi!”Tư Đồ Minh Duệ khẳng định chắc nịch. Nhìn bóng lưng quật cường của nàng, trong giây lát Tư Đồ Minh Duệ hơi không thích vẻ quyết liệt lúc chặt đứt quan hệ giữa hai người của nàng!

Nhưng trước giờ hắn và nàng có quan hệ gì? Không hề! Tư Đồ Minh Duệ tự hỏi bản thân hắn.Nao nao, Trang Thụ Lan thấy hơi mệt mỏi. Sớm đã biết Tư Đồ Minh Duệ là kẻ không dễ đối phó, hiện tại nàng đã rơi vào tình cảnh như thế hẳn vẫn không chịu buông tha! Muốn cùng hắn tranh cãi nhưng trong nháy mắt cũng không muốn nói gì hết, đêm nay nói nhiều quá rồi, dùng não cũng quá nhiều, đứng cũng đã lâu, thân thể nàng cũng sớm mệt mỏi.Nhắc tới đây cũng không để ý bây giờ là trong hoàng cung, nàng chỉ muốn chạy trốn thật nhanh, thi triển khinh công vội vàng rời đi.Tư Đồ Minh Duệ sững sờ nhìn thân ảnh Trang Thụ Lan đã gần biến mất, lại hơi nhíu mày một chút, nhẹ tới mức ngay cả hắn cũng không phát hiện, lập tức rời đi. Chỉ một thoáng nơi này lại khôi phục vẻ im lặng vốn có, yên lặng giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chỉ còn lại từng trận gió lạnh vội vàng thổi qua báo trước thời tiết sắp biến chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đoạn môn tân sinh

Màn đêm đen như mực, cửa lớn phủ thừa tướng ở phía đông kinh thành đóng chặt. Trong đêm tối trước cửa treo hai chiếc đèn lồng lớn nhìn có vẻ đơn độc.Đột nhiên cửa lớn mở ra, tiếp theo xuất hiện ba gia nhân, mỗi người ôm một bọc lớn. Ba gia nhân quăng những bọc vải lớn ra ngã tư đường, sau đó vội vàng chạy vào cứ như gặp phải quỷ, khép cửa lớn lại phịch một tiếng.Đây là những gì Trang Thư Lan đứng ở trước cửa phủ Thừa tướng chứng kiến.Lạnh lùng nhìn đồng hồ vát trên mặt đất, đó là quần áo nàng vẫn hay mặc và những vật dụng hàng ngày, nàng chỉ hơi nhếch môi cười lạnh. Từng trận gió lạnh tấp vào mặt Trang Thư Lan lại không cảm thấy lạnh chỉ đứng đó đón gió, hai hàng nước mắt bị gió thổi bay.Trang Thư Lan, đây chính là lựa chọn của ngươi! Cho dù bây giờ hối hận cũng không kịp nữa rồi, huống chi đây không phải là điều ngươi vẫn muốn đó sao?

Rời khỏi Tướng phủ, rời khỏi cái gia đình không có chút tình thương, một mình tự do tự tại sống qua ngày. Nhưng hiện tại, trong người nàng không có một đồng nào, ngay cả một nơi nghỉ chân cũng không có, từ nay về sau nàng biết đi đâu?Nhưng nàng tuyệt không hối hận, nàng không muốn làm một quân cờ chính trị trên quan trường, cũng không muốn hôn nhân của nàng bị Trang Đức sắp đặt cho nên sớm hay muộn cũng rời khỏi Tướng phủ. Cho dù hiện tại rời đi gấp rút, không có gì trong người thì nàng cũng quyết không quay đầu lại!Nhưng tại sao trong lòng nàng có loại cảm giác đau thương không nói nên lời? Tuy không mãnh liệt nhưng lại khiến người ta không thể hít thở được!Trang Thư Lan ngẩng đầu nhìn hướng chân trời. Trong không khí những bông tuyết bị gió thổi bay toát loạn, chỉ trong nháy mắt trước sân đã có một tầng mỏng tuyết trắng. Vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh, nàng nhìn thoáng qua đồng hồ bị vứt trên mặt đất, không chút tiếc nuối xoay người, giẫm lên tầng tuyết mỏng, cúi đầu chậm chậm bước đi. Đi chưa được hai bước mắt nàng lại thấy một đôi giày da dê tinh xảo trước mặt. Trang Thư Lan ngẩng đầu nhìn lên trùng hợp ánh mắt chạm nhau, nhưng chỉ kinh ngạc nhìn, trong đầu óc hoàn toàn trống rỗng.Huyền Bách nhìn Trang Thư Lan cô độc phút chốc cũng không biết nên nói cái gì, nhìn lướt qua đồng hồ hỗn độn phía sau nàng, lại nhìn sắc mặt nàng do giá lạnh mà nhợt nhạt, tím tái, khẽ thở dài một tiếng. Cởi bỏ áo choàng lông thú trên người ra nhẹ nhàng khoác lên người nàng.Cảm nhận được một chút ấm áp, Trang Thư Lan mới phục hồi tinh thần nhưng cũng chỉ biết kinh ngạc hỏi:"Tại sao sư phụ lại ở đây?" "Buổi tối mai kêu người tới thì không thấy người trả lời nên ta tới đây xem thế nào?"Huyền Bách đáp lại đơn giản nhưng ánh mắt lại phức tạp:"Chuyện gì xảy ra, tại sao lại bị đuổi khỏi nhà?"Trang Thư Lan không trả lời, nhưng ánh mắt lại thể hiện nhìn Huyền Bách, một giây sau liền nhào tới ngực hắn, nắm chặt lấy quần áo hắn hít một hơi thật sâu, mới buồn buồn nói:"Sư phụ, cùng ta đi tìm nhà trọ đi. Hiện tại ta đã không có nơi nào nghỉ chân rồi!"Không thể tới Túy Xuân Uyển, nếu như Di nương biết nàng bị đuổi khỏi nhà nhất định sẽ rất tức giận. Hơn nữa giờ phút này nàng chỉ mong muốn tìm một nơi thanh tĩnh để suy ngẫm con đường đi sau này.Huyền Bách đầu tiên là nao nao, nhìn Trang Thư Lan trong lòng đang cực lực chịu đựng cảm xúc dồn nén định đưa tay an ủi nàng, nhưng cánh tay vừa giơ lên giữa chừng lại buông xuống."Được!"Sau một lúc lâu, Huyền Bách mới trả lời:"Những thứ kia còn cần không?" "Không cần!"Trang Thư Lan dứt khoát buông tay ra, rời khỏi ngực Huyền Bách nhìn Huyền Bách kiên định nói.Nàng đã không lưu luyến Trang gia - nơi nàng đã sống hơn mười năm vậy còn mang theo những thứ kia làm gì?

"Sư phụ, chúng ta đi thôi! Ta mệt chết mất, thực sự rất mệt a!"Hai mắt hơi nhắm lại, giọng nàng chậm rãi vang lên, nghe rất mệt mỏi."Không có chút cảm giác vui mừng nào vì được giải thoát ngược lại thấy thật phiền muộn. Ha! Trang Thư Lan ta cũng có lúc phiền muộn cơ đấy, có phải thực buồn cười không?"Không thể cười, bởi vì người vẫn rất phiền muộn! Huyền Bách rất muốn nói với nàng điều đó nhưng khi nhìn sắc mặt tiêu tụy của nàng lời nói tới miệng lại nuốt xuống, chỉ có thể trầm mặc đáp lại nàng.Trong im lặng những bông tuyết bay bay đầy trời, gió bắc cũng lặng lẽ thổi qua, khung cảnh nhìn thật hỗn loạn."Tiểu thư!"Tiếng Từ Nhi phá vỡ không gian trầm mặc.Trang Thư Lan xoay người thấy Từ Nhi đang ôm một bọc gì đó chạy tới trước mặt nàng, thở hổn hển."Tiểu thư...!" "Từ Nhi nói, không phải vội!"Thấy Từ Nhi, khoe miệng Trang Thư Lan khẽ cười, lấy tay vỗ vỗ lưng nàng, giúp nàng điều hoà hơi thở.Nhìn tiểu thư sớm chiều cạnh nàng hơn một năm qua, nàng không rõ hiện tại tiểu thư đã không thể ở trong tướng phủ vì sao còn có thể cười được?!"Tiểu thư, người tính đi như vậy thật sao? Người là một cô nương, rời khỏi tướng phủ người sẽ sống như thế nào? Không bằng người trở về van cầu lão gia thành tâm nhận lỗi, lão gia là phụ thân của người nhất định sẽ không bỏ mặc đâu! Lão gia nhất định sẽ tha thứ cho tiểu thư!"Tuy rằng Từ Nhi không biết xảy ra chuyện gì nhưng nghe bọn gia đình bàn tán rằng nhị tiểu thư bắt hiếp lại trợ trên, lão gia hạ lệnh mang quần áo cùng đồ đạc của nàng vứt đi, Từ Nhi mới biết được chuyện đêm nay thực sự nghiêm trọng không phải chỉ chịu mắng, chịu phạt như ngày thường mà bỏ qua. Nghe ngóng, hỏi thăm một chút mới biết được đúng là lão gia đuổi nhị tiểu thư ra khỏi Tướng phủ!Suy tính bao năm hôm nay mới có cơ hội sao có thể quay trở về?"Từ Nhi, cung tên đã kéo sao có thể bỏ xuống!"Trang Thư Lan cũng không giải thích nhiều, chỉ cười yếu ớt."Ta rất vui vì hôm nay người tới tiễn ta, về sau ta nhất định sẽ nghĩ tới người!" "Tiểu thư muốn đi đâu?"Từ Nhi lo lắng hỏi."Đi đâu? Ừm, đó là một vấn đề cần suy nghĩ sâu xa, nghiêm túc!"Lông mày Trang Thư Lan khẽ cong, cười từ mắt, không yêu không hận." Từ Nhi, mấy vấn đề phức tạp như vậy đừng có hỏi ta, thực lãng phí thời giờ của ngươi!"Nếu như ngày thường, Từ Nhi nhất định sẽ phản bác Trang Thư Lan vài câu. Cách nói chuyện của nàng thực làm cho người khác vừa tức giận vừa tò mò. Nhưng vào lúc này, câu nói vậy lọt vào tai Từ Nhi nghe lại có cảm giác thể lương cùng cực, thậm chí còn ghen ghét."Tiểu thư đã như vậy rồi còn có tâm trạng nói đùa à!"Từ Nhi oán trách nói, tròng mắt đã đỏ hoe rần rần nước, đem bọc cảm trong tay đưa về phía Trang Thư Lan."Đồ đạc của tiểu thư đều bị lão gia cho người ném đi, những thứ này là nô tỳ thừa lúc hỗn loạn mà giấu đi cho tiểu thư. Bên trong còn có một chút bạc, tuy rằng không nhiều lắm nhưng tiểu thư hãy cầm dùng đi! Mặc dù người đã làm quan rồi nhưng bổng lộc cũng không được là bao, người còn phải tìm chỗ ở, còn phải ăn..."

"Cám ơn người, Từ Nhi!"Trang Thư Lan không nhận bọc vải Từ Nhi đưa nàng mà chỉ nhẹ nắm tay Từ Nhi vỗ vỗ, mỉm cười."Ngươi có lòng như vậy ta rất vui. Chẳng qua mấy thứ này ta không cần!"Nói tới đây nàng hơi hơi dừng lại, quay đầu nhìn về phía Huyền Bách."Chúng ta đi thôi, nơi này lạnh quá!"Cũng chính lúc này Từ Nhi mới chú ý tới nam tử đứng bên cạnh tiểu thư từ đầu tới giờ vẫn lặng im không nói. Nhìn hắn đánh giá một một phen, nàng dám chắc trước giờ chưa từng gặp qua người này nên nghe tiểu thư nói muốn đi cùng hắn trong lòng không khỏi lo lắng."Tiểu thư, vị này là....." "Hắn là sư phụ của ta!"Trang Thư Lan không để ý phía sau, thân nhiên trả lời Từ Nhi."Được rồi, Từ Nhi ngươi mau quay về đi, để cho người khác biết ngươi đến tìm ta cũng không hay lắm!"Nói xong đẩy tay Từ Nhi ra, định nhắc chân bước đi, nhưng do đứng lâu dưới thời tiết lạnh nên chân nàng đã bị tê cứng không cách nào nhắc lên nổi. Nàng ngẩng đầu nhìn Huyền Bách cười cười."Sư phụ, chân của ta không đi được!" "Tiểu thư, mau đổi giày đi, trong này có!"Từ Nhi biết rõ,Trang Thư Lan rất sợ lạnh, từ đầu mùa đông tới nay lúc rảnh rỗi chỉ nằm cuộn tròn trong chăn ấm, đọc sách cũng là nằm trong chăn đọc. Tuy rằng nàng nằm trong chăn ấm nhưng tay lúc nào cũng lạnh băng.Trang Thư Lan không nói chỉ nhìn Huyền Bách.Huyền Bách có chút do dự nhưng vẫn ngồi xổm xuống."Ta công ngươi đi!" "Được!"Trang Thư Lan nằm rạp người trên lưng Huyền Bách."Đừng dùng kính công, ta muốn thấy những dấu chân đi, như vậy mới gọi là dứt khoát cắt đứt quan hệ!"Từ Nhi kinh ngạc tròn mắt nhìn vô cùng sâu sắc, hoá ra tiểu thư đúng là rất chán ghét phủ thừa tướng này, cho nên cái gì cũng không cần chỉ muốn phui sạch quan hệ! Nhìn hai bóng người càng lúc càng xa Từ Nhi cũng nghe được vài câu."Sư phụ!"Giọng nói Trang Thư Lan nhỏ dần."Người nói xem có phải ta là người bất hiếu bất kính không biết lễ nghi hay không?" "Không phải!" "Vì sao khẳng định như vậy? Ngay cả chính ta cũng không rõ, vậy sao ngươi lại khẳng định như thế!" "Bởi vì ngươi từ đầu tới cuối cũng biết ngươi đang ở đây làm cái gì!" "Ha ha! Cám ơn người, sư phụ, vì người ở đây!"Trang Thư Lan an tâm dựa vào tấm lưng vững chãi, kiên định của Huyền Bách,

hít một hơi thật dài. “Ngoài Di nương, sự phụ là người thứ hai trên đời này đem tới cho ta cảm giác an tâm!” Nao nao, Huyền Bách rất vui khi nghe được những lời này nhưng đột nhiên lại nghĩ tới một người khác, “Nhu Ngọc đâu? Các người là tỷ muội tốt, nàng không thể cho người cảm giác an tâm sao?” “Nhu Ngọc?” Trang Thư Lan thuận miệng nhắc lại, mang theo vài phần mong lung “Nhu Ngọc là Nhu Ngọc.....”

Cho tới khi không nghe được hai tiếng nói kia nữa, Tứ Nhi mới định thần lại, do dự một lúc mới từ từ đi vào cửa sau Tường phủ. Ở một nơi khác, hai người một mặc đồ đen, một mặc đồ đỏ cũng đưa mắt nhìn bóng dáng hai thầy trò dần mất hút trong đêm tối. “Phi Vũ các làm việc luôn bí mật thần không biết quỷ không hay, không ngờ lại bị bản Các chủ phát hiện” Người áo đen cười khê, ngông cuồng tự cao tự đại. “Tổ chức sát thủ đệ nhất mà tin tức tình báo lại chậm như thế ta cũng khuyên Tuyệt Ứng Các chủ, ngài phải về xem xét kỹ lại năng lực của Thiên Ứng Các đi!” Người mặt áo đỏ cũng lạnh giọng cười, ngạo mạn vô lễ. Người áo đen vẫn chưa bị những lời kia khiến cho tức giận chỉ khúc khích cười. “Nàng là một thứ đáng giá cần chậm rãi tìm tòi, nghiên cứu, cho nên sớm hay muộn rồi cũng tới ngày nàng trở thành người của ta!” Người áo đỏ không nói chỉ thần nhiên nhìn lướt về phía bóng dáng Trang Thư Lan cùng Huyền Bách biến mất, rồi sau đó phi thân rời đi. Người mặc đồ đen hình như ngẫm nghĩ điều gì cuối cùng cười ha ha ba tiếng, cũng phi thân rời đi. Tất cả đã rồi đi trả lại về an tĩnh vốn có cho màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Nơi ở mới

“Đây là nơi nào?” Điềm dừng chân cuối cùng của Trang Thư Lan không phải là một quán trọ trong kinh thành mà là một tiểu viện nhỏ. Sau khi vào trong phòng thấp đèn sáng, Trang Thư Lan mới bình tĩnh đánh giá căn phòng này, trong phòng không có nhiều đồ vật, chỉ có 4 bức tường bao quanh, một chiếc giường, một cái bàn, bốn chiếc ghế dựa, một cái chậu than để sưởi ấm, thậm chí ngay cả một ấm trà cũng không có. “Đây là biệt viện trong kinh thành mà ta mua” Huyền Bách quệt lửa châm nến đặt trên chiếc bàn duy nhất trong phòng, “Tháng này ta vừa mới mua còn chưa kịp bố trí” Trang Thư Lan cười cười ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó. Huyền Bách có tiền nàng sao lại không biết, chẳng qua có chút kinh ngạc; tại sao hần lại nghĩ tới chuyện mua nhà – trước kia hần luôn miệng nói mình là một sát thủ, không hề có nơi ở cố định. Vậy bây giờ sao có thể đột nhiên thay đổi như thế? Chẳng lẽ chẳng lẽ hần muốn sống chung với Hoa Như Ngọc sao? Không đúng a, Hoa Như Ngọc còn có khế ước năm năm. A. Nhưng mà việc như thế này cũng không có khả năng không thể xảy ra, có lẽ hần muốn ở chỗ này định cư lâu dài chờ Hoa Như Ngọc a!

“Đêm nay người ở tạm chỗ này đi! Sáng mai ta sẽ cho người mang đồ dùng tới cho người, về sau người cứ yên tâm ở lại đây!” Huyền Bách nói. “Ta... Ta sao có thể ở lại nơi này?” Trang Thư Lan có chút không tin tưởng nói. “Sự phụ còn người thì sao?... Biệt viện này.... Sự phụ không phải tính định cư lâu dài ở kinh thành rồi chứ?” “Chẳng lẽ người đã quên? Ta đã rút khỏi giang hồ cho nên cũng phải có cuộc sống như một người bình thường!” Khuôn mặt Huyền Bách tuần lãng, lạnh lùng nhưng lại có chút dịu dàng nhìn nàng. “Cho nên ta quyết định ở lại nơi này” “Thật sự?” Đầu lông mày của Trang Thư Lan khẽ nhíu, vui vẻ cười nói. “Vì thế, từ nay về sau ta ở chung dưới một mái nhà với sự phụ rồi sao?” “Ừm” Không thể ngờ, vấn đề nơi ở có thể giải quyết dễ dàng như vậy! Trang Thư Lan đứng lên, hành lễ với Huyền Bách. “Tạ ơn sự phụ đã thu lưu! Ân tình này của sự phụ, một ngày khác, Trang Thư Lan ta nhất định báo đáp người!” “Nha đầu ngọc” Huyền Bách đỡ nàng dậy, khẽ cười nhu nhu nhìn khuôn mặt đã có vài sợi tóc hỗn độn của nàng. “Ta là sự phụ của người sao còn khách khí như vậy?” “Hừm! Ra là sự phụ khinh thường đồ đệ a!” Cho dù lời nói của Huyền Bách không có ẩn ý gì nhưng Trang Thư Lan lại cố tình bắt bẻ. Bởi vì hiện tại nàng không còn chỗ nào dung thân, ra khỏi phủ Thừa tướng, làm việc gì cũng cần tới bạc, mà bạc đối với Trang Thư Lan mà nói chính là phù vân a – nhìn cũng không thấy càng khỏi nói tới việc trong tay nàng có bạc! “Ừm?” Huyền Bách thấy Trang Thư Lan cười hi hi, lại dùng ngữ khí nghiêm túc nói chuyện, đối với câu nói của nàng càng thấy hứng thú. “Ha ha! Sự phụ! Người có nghĩ tới hay không? Người không giết người vậy người phải làm gì đây? Không phải muốn ăn không ngồi rồi chứ!” Trang Thư Lan cười híp mắt ngồi xuống trước mặt Huyền Bách, cũng không để ý khoảng cách giữa hai người lúc này gần thế nào, gần đến mức nàng nói chuyện hơi thở đều phả vào mặt Huyền Bách. Huyền Bách nhìn Trang Thư Lan cười giảo hoạt lại nhớ lại năm năm trước, lúc nàng nhận hần làm sự phụ cũng bày ra khuôn mặt này. Đã năm năm không thấy, không biết lúc này nàng lại đang tính kế gì a. “Lan nhi muốn nói cái gì?” “Sự phụ! Chúng ta kinh doanh đi!” Trang Thư Lan phải dùng dũng khí rất lớn mới có thể nói ra một câu đơn giản như vậy. Nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt Huyền Bách rõ ràng không thể tin, nàng liền tăng ngữ khí nói. “Tuy rằng hiện tại ta không có tiền nhưng chúng ta có thể hợp tác, sự phụ bỏ tiền, ta bỏ công sức. Hơn nữa tất cả mọi việc bên ngoài đều do sự phụ xử lý – trong triều có qui định, quan viên không thể kinh doanh cho nên mọi việc bên ngoài vẫn phải do sự phụ chủ trì. Cho nên sự phụ càng vất vả thì thành quả càng lớn, chúng ta chia 6 – 4 – sự phụ sáu, ta bốn! Thế nào?” Nhìn Huyền Bách không nói nàng nghĩ hần chắc không đồng ý rồi, đang định mở miệng đem 6 – 4 đổi thành 3 – 7. Nhưng còn chưa kịp mở miệng, Huyền Bách đã lên tiếng.

“Chẳng phải Lan nhi không có hứng thú với buôn bán hay sao?” Huyền Bách vẫn biết nàng không thích thương nhân. Nếu không thời điểm Túy Xuân Uyển sắp sập tiệm nàng không chỉ đơn thuần giúp nó thoát khỏi khó khăn mà sẽ tự mình kinh doanh phát triển nó. “Vi sinh tồn, có những lúc con người không thể là chính mình!” Trang Thư Lan nhẹ nhàng thở dài, trước kia nàng chán ghét cảnh cạnh tranh, lục đục, không nghĩ tới lúc, nàng cũng phải đi trên con đường này a! Trang Thư Lan rất ít khi bộc lộ cảm xúc của chính mình. Nàng nhìn Huyền Bách chờ câu trả lời của hần. “Sự phụ đồng ý đề nghị của ta sao?” Lời đề nghị của nàng khiến Huyền Bách có chút chấn động. Từ năm hần mười lăm tuổi, lần đầu tiên tiếp nhận “làm ăn” thì trong thế giới của hần, trừ bỏ giết người cũng chỉ là giết người. Đến khi có đủ năng lực tự tay giết được kẻ thù diệt môn thì hần cũng quá mệt mỏi với cuộc sống chém giết này rồi. Hần không có mục tiêu sống, tính buông xuôi hết tất cả mọi chuyện thì lại gặp nàng. Nàng cho hần cuộc sống mới, khiến cho người không vương bận cuộc sống như hần lại có thêm một phần vương bận. Đến khi thoát khỏi cuộc sống chém giết, hần lại mờ mịt không biết sẽ làm gì sau này, bởi vì ngoại trừ kiếm trong tay, hần không có thứ gì cả! Dù tâm động, nhưng việc Trang Thư Lan không thích buôn bán vẫn khiến Huyền Bách băn khoăn. “Lan nhi, nếu không thích thì đừng có làm. Bỗng lộc của người tuy rằng không được ăn no nhưng cũng không tới mức chết đói!” “Nga! Sự phụ, sau này ta còn phải có cuộc sống riêng!” Trang Thư Lan cười yếu ớt. “Ta không thể ở nhà người mãi được, đến một ngày người lập gia đình, dựng nên sự nghiệp, ta sao có thể ở đây được? Hơn nữa chức quan kia có thể làm được bao lâu ta cũng không biết – ngày hôm qua vô ý mạo phạm hoàng hậu nương nương, mấy hôm trước, cũng không hiểu như thế nào lại đắc tội với thủ phụ đại nhân a!” Huyền Bách lặng yên nhìn nàng, cũng không thêm đề tâm tới ý trong lời nói của

nàng. “Nếu không muốn làm quan, vì sao phải cố đi thi để đạt được công danh?” Sau một hồi trầm mặc, Huyền Bách cũng lạnh lùng mở miệng. “Cho dù ta có lập gia đình, người cũng có thể ở lại nơi này!” “A.....” Trang Thư Lan lúc đầu hơi sững sờ, về sau cười nói. “Sur phụ, đừng có nói trước nha! Người bây giờ chưa lập gia đình thì nói vậy, đợi tới khi đó, phải được sur nương đồng ý, ta mới có thể ở lại nơi này a!” Huyền Bách lại trầm mặc, khuôn mặt vốn nhu hoà giờ lại lạnh xuống. Trang Thư Lan cũng không nói gì nữa. Huyền Bách như vậy, nàng đoán không ra, hơn nữa nàng cũng không có tâm tư đi đoán trong đầu hẳn hiện giờ đang nghĩ cái gì. Đầu óc mờ mịt, con buồn ngủ kéo tới. Trang Thư Lan không tìm được mà ngáp hai cái, lại vươn vai duỗi lưng, híp mắt nói. “Sur phụ, ta muốn ngủ, ngày mai còn phải đi làm. Đèn Hàn Lâm viện báo tên a! Hơn nữa chuyện kinh doanh cũng phải nghiên cứu thật kỹ mới đưa ra được quyết định cuối cùng. Sur phụ, người ở đó mà đợi tin tức tốt lành của ta đi!” “Ừm! Được.

Bây giờ ta châm lửa lò than để sưởi ấm cho người” Huyền Bách đứng dậy đi tới phía lò than lại bị Trang Thư Lan giành từng bước ngăn đón. “Không cần! Việc này ta tự mình làm cũng được rồi” Trang Thư Lan cảm thấy đêm nay đã làm phiền hẳn quá nhiều, cho dù việc này nàng không muốn chính mình làm nhưng cũng không muốn hấn động tới. “Sur phụ, về phòng nghỉ trước đi!” Huyền Bách nghi ngờ nhìn Trang Thư Lan, lo lắng nàng sẽ không châm lửa. Tính tình Trang Thư Lan hẳn cũng biết chỉ cần nàng nói một chữ không, cũng không có lắng nghe thêm. “Được! Vậy người nghỉ ngơi sớm đi. Có chuyện gì tới gian phòng cách vách tìm ta.” Không yên tâm dặn nàng hai câu, Huyền Bách mới chậm rãi rời đi. Tiễn Huyền Bách ra khỏi phòng, đóng cửa, Trang Thư Lan thông thả đi tới lò than, nhìn lò than mà ngẩn người. “Ặc..... Vật này đốt lửa như thế nào?” Trước kia châm lửa lò than đều là chuyện của gia nhân, Trang Thư Lan chưa bao giờ làm qua. “Ai, có lẽ tự mình thử làm cũng tốt, cho dù chưa từng châm lửa nhưng cũng đã xem qua a!” Lò than giữ ấm rất tốt làm cho không khí trong phòng ấm áp hẳn lên, Trang Thư Lan nằm trên giường, trong đầu chỉ có một câu cảm khái – nơi này chính là ngôi nhà thứ hai của nàng a.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Đáp lễ

Sáng sớm ngày hôm sau Trang Thư Lan đến Hàn Lâm viện, về mặt nàng cũng giống như ngày thường. Những người trong Hàn Lâm Viện kẻ thì châm biếm, kẻ thì chế giễu, một số khác thì tỏ thái độ dửng dưng song nàng chẳng để ý, vẫn thản nhiên tiếp nhận việc Lưu đại học sỹ sắp xếp cho nàng – sửa sang sửa sách các triều đại trước. Đương nhiên việc này không chỉ có một mình nàng làm mà còn có cả Mạnh Thi Lâm. Về phần Trang Thư Dao, Lưu đại học sỹ giao cho nàng một công việc khác, nhưng không có nghĩa là Trang Thư Lan không gặp mặt nhau với Trang Thư Dao.

Khi Trang Thư Lan và Mạnh Thi Lâm ở tầng lầu của Hàn Lâm viện tìm kiếm toàn bộ sách chính sử, đã sử của tiền triều thì Trang Thư Dao ôm một đồng tông cuốn (các bài thi được cuộn lại) đi vào, lập tức tới trước mặt Trang Thư Lan đem tông cuốn để lên trên bàn, lạnh nhạt hỏi: “Nhị muội, thi đình năm nay bài văn của muội viết về cái gì?” Lúc này trên tay Trang Thư Lan là một quyển “Tiền Triều Cung Văn”, đang chăm chú đọc nên phớt lờ nàng không phát hiện có người đang nói với mình, do vậy không hề phản ứng trước câu hỏi của Trang Thư Dao. “Nhị muội!” Sắc mặt Trang Thư Dao trầm xuống, thanh âm hàm chứa vài phần tức giận trừng mắt nhìn Trang Thư Lan đang chăm chú đọc sách, đáng tiếc là Trang Thư Lan chẳng thèm để ý tới nàng. Trang Thư Dao thực sự tức giận, lấy tay giật sách của nàng, hét to một tiếng. “Trang Thư Lan!” Thấy sách trong tay đột nhiên bị giật, Trang Thư Lan lúc này mới chịu phục hồi tinh thần lại bị một tiếng hét từ khiến cho giật mình, nghe xong thì mới biết là tiếng Trang Thư Dao. Thấy thế, nàng mới từ từ ngẩng đầu, sắc mặt không đổi nhìn Trang Thư Dao. “Ra là người a! Tìm ta có việc gì?” Sáng hôm nay, nàng và Trang Thư Dao nhìn thấy nhau cũng coi như không quen biết. Không ngờ nàng ta còn chủ động tìm tới tận cửa a! Muốn tránh cũng không kịp nữa, lại còn gặp ngay tại tầng thư lâu, cho dù nghĩ như thế nào cũng không phải là việc tốt! “Cái gì người a ta à! Ta là đại tỷ của người đó!” Trang Thư Dao thấy thái độ coi thường của Trang Thư Lan thì rất bất mãn, theo thói quen cũ lớn tiếng dạy dỗ nàng. Đại tỷ? Chuyện đêm qua quên hết rồi sao? Bây giờ còn làm ra dáng đại tỷ! “Có chuyện gì?” Trang Thư Lan cũng lười uống phí nước bọt với vị “đại tỷ” này, liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, đồng thời không thêm khách khí ngồi xuống – đứng lâu, chân cũng mỏi thật a! “Hôm nay, theo yêu cầu của Lưu đại học sỹ ta phải sao chép lại những bài thi đình năm nay, nhưng đến bài của người thì không có lấy một chữ. Ta muốn biết chuyện này là như thế nào?” Bài thi chỉ toàn giấy trắng, Trang Thư Lan lại có thể đạt được Thám hoa? Chuyện này thật quá mức kỳ diệu! Nếu không phải hôm nay Lưu đại học sỹ giao cho nàng sao chép lại các bài thi, nàng còn chẳng hay biết gì! Hừ, lúc trước Trang Thư Lan thì đậu nàng đã cảm thấy chuyện này có chút cổ quái, hôm nay nhìn lại bài thi thì khẳng định những suy nghĩ trước kia của nàng là hoàn toàn đúng – trong chuyện này nhất định có bí mật không thể cho ai biết! “Đúng là có chuyện đó!” Trang Thư Lan mỉm cười, thản nhiên đáp, đồng thời đoạt lại sách từ trong tay Trang Thư Dao tiếp tục đọc! “Người!” Trang Thư Dao cúi đầu, trừng mắt người đang ngồi dưới đất, hoàn toàn không có một chút phong thái tiểu thư gia giáo – Trang Thư Lan. Đối với những lời chất vấn của Trang Thư Dao, nàng không có một chút biểu tình chột dạ nào, còn thản nhiên đọc sách, làm sao Trang Thư Dao có thể không tức giận cơ chứ? “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Mạnh Thi Lâm này giờ đang tìm sách nghe thấy thanh âm náo loạn cũng đến xem. Vừa tới đã thấy sắc mặt Trang Thư Dao giận dữ, trừng mắt nhìn Trang Thư Lan đang thản nhiên ngồi dưới đất đọc sách. Mạnh Thi Lâm nghĩ tới sáng sớm nay khắp đầu đường xó chợ đã rêu rao tin đồn về chuyện tối hôm qua, thật không thể ngờ hai nữ nhân họ Trang này lại được quan tâm tới vậy; lại nhìn không được mở miệng hỏi, ai kêu Trang Thư Dao cùng Trang Thư Lan “danh tiếng” quá lớn, trong vòng một đêm đã đem Trang gia trở thành tâm điểm của những tin đồn khắp kinh thành? Trang Thư Lan khẽ ngẩng đầu, nhìn Mạnh Thi Lâm cười cười. “Mạnh đại nhân, không có việc gì. Ngài cứ tiếp tục tìm sách đi!” Biết điều một chút, cho dù muốn xem kịch thì tốt nhất là trốn sang một bên đừng có lên tiếng! Mà Trang Thư Dao cũng trừng mắt liếc Mạnh Thi Lâm một cái, về mặt có chút nghi hoặc, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói. “Mạnh đại nhân, ngài trước cứ đi làm việc, lát nữa bản quan còn có việc thỉnh giáo Mạnh đại nhân a!” “A! Được!” Mạnh Thi Lâm cũng không phải loại người nhiều chuyện, mấy hôm trước diện thánh hai ty muội này cũng đoạt hết nổi bật của Trang nguyên, hẳn cũng không oán trách. Hiện tại hai ty muội đều nhất trí muốn tự giải quyết chuyện giữa các nàng, vậy tốt hơn hết hẳn nên đứng ngoài a! Thấy Mạnh Thi Lâm lui qua một bên Trang Thư Dao lại tiếp tục chất vấn. “Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Nói rõ một chút, bản quan mới có thể sao chép lại bài thi đầy đủ! Nếu có lời nói dối, vậy đừng trách bản quan không nể tình ty muội, báo cáo với Thánh thượng chuyện này!” Vì sao nàng cứ phải quan tâm tới chuyện này? Chẳng lẽ nàng không biết tự mình đi tìm đáp án sao? Nhìn đề thi nhiều lần như vậy cũng không phát hiện ra mấu chốt trong đề bài sao? Aizz, Trang Thư Lan chỉ có thể cảm thán, Trang Thư Dao có lẽ đọc quá nhiều sách nên loạn rồi! Nhẹ nhàng buông sách trong tay, Trang Thư Lan ngửa đầu dựa vào giá sách, hơi hít vào một hơi, vừa lắc đầu, vừa nói. “Trang Thư Dao đại nhân, ta cảm thấy ngài vẫn không nên biết đáp án thi tốt hơn, nếu không ngài “tan nát cõi lòng” mất!” Liều mạng viết kín bài thi rồi tới khi phát hiện đề bài kia có thể không cần trả lời! Bỏ ra nhiều công sức như vậy, mặc cho là ai biết đều tức giận phát điên a! Nhưng những lời này lọt vào tai Trang Thư Dao lại là

chuyện khác. Nàng nghĩ tới mấy hôm nay Trang Thư Dao cùng Tư Đồ Minh Duệ thân thiết quá mức mà hần lại là chủ khảo kỳ thi đình lần này, liền cảm thấy việc này nhất định có liên quan tới Tư Đồ Minh Duệ! Nhận thấy điểm này, trong lòng Trang Thư Dao càng tức giận – Nàng ta dựa vào cái gì mà nhận được sự ưu ái của Tư Đồ Minh Duệ! “Tan nát cõi lòng? Nếu ta không hỏi cho ra lẽ việc này mới khiến cho Thánh Thượng có thể “tan nát cõi lòng”!

Chiều mộ một người vô dụng, lại ăn uống miễn phí trong triều đình, hơn nữa thanh danh còn không tốt, làm cho dân chúng hoàng triều đều nghĩ phẩm chất của các quan trong triều càng ngày càng thấp kém!” Trang Thư Dao nói liền một mạch, cũng có phần phóng đại. Đây cũng không phải lần đầu tiên Trang Thư Dao chất vấn nàng, trước kia, mỗi lần như vậy, Trang Thư Lan luôn chọn cách nhường nhịn, không phản bác. Đáng tiếc hôm nay không giống với lúc trước, nàng đã bị đuổi ra khỏi Tướng phủ, việc gì phải chịu cảnh bị Trang Thư Dao chèn ép? “Ha! người vô dụng so với kẻ ngu ngốc còn tốt hơn!” Trang Thư Lan giận quá thành cười, từ từ đứng lên, khoanh tay trước ngực. “Bài thi đã xem nhiều lần như vậy, hơn nữa lại có người nhắc nhở, lại còn không phát hiện “bí mật” trong đó! Nếu không phải là một người ngu ngốc thì đã sớm phát hiện ra bí mật trong đó a! Aizz, đại tỳ, ngu ngốc đúng là ngu ngốc, không biết đường mà giấu đi, vì sao lại còn muốn hỏi ra cho bề mặt? Hơn nữa lại trước mặt Mạnh đại nhân a!” Nhìn về phía giá sách nàng biết người nọ đang tránh ở phía sau nghe lén, liền thuận tiện kéo hần vào luôn! Sắc mặt Trang Thư Dao lúc trắng lúc xanh, nhưng Trang Thư Lan hình như chưa hề giận, tiếp tục lạnh lùng nói. “Nói đến vấn đề phẩm đức, muội cảm thấy có gan thể hiện bản chất chân thật, so với kẻ bề ngoài thực nhả mà thực chất lại chanh chua, ngoa ngoắt, tiểu nhân còn tốt hơn nhiều! Ít nhất cũng quang minh chính đại trêu đùa người khác, còn người thì sao, chỉ biết ngấm ngầm sau lưng! Buồn cười nhất là, ám chiêu cũng sẽ không dùng, lại cố tình hết lần này tới lần khác, thật đúng là Quan công đưa gươm đại đao, suốt ngày khoe khoang khắp nơi! Người nói có phải hay không, Mạnh đại nhân?” “A. Việc này bản quan cũng không rõ lắm, bản quan còn phải tìm sách!” Mạnh Thi Lâm vừa nghe Trang Thư Lan nhắc đến tên mình liền nhanh chóng tìm cách lần đi. Đùa sao, hần chỉ mong cuộc sống yên ổn, gặp phải hai tỳ muội này có thể có chuyện tốt được sao? Không cần nói người khác, chỉ riêng Trang Thư Lan, ở ngoài mặt thì trầm mặc, ít nói nhưng thực tế cho thấy hần không phải là đối thủ của nàng! Cái này cũng khó trách tại sao nàng tới qua lại dám chọc giận Trang Đức trước mặt bá quan tới mức bị đuổi ra khỏi nhà. Nhưng nói qua thì cũng phải nói lại, việc Trang Thư Lan bị đuổi ra khỏi nhà, tại sao hần lại cảm thấy hình như là nàng cố ý làm như vậy? “Trang Thư Lan! Người đừng quá đáng!” Trang Thư Dao tức giận phùng phùng, từ nhỏ tới lớn, nàng luôn được coi là bảo bối của Trang gia, được bao người ngưỡng mộ làm sao có thể chịu được việc Trang Thư Lan mở miệng mắng nàng là kẻ ngu ngốc?

“A! muội nói vu vơ thôi, tỳ cũng không cần lo lắng” Trang Thư Lan mỉm cười. “Tỳ vẫn nên cẩn thận xem xét kỹ từng bài thi, sau đó hãy nghĩ xem có nên tâu lên Thánh thượng việc tỳ có cảm tình với Tư Đồ Minh Duệ hay không? Hay là tìm Tư Đồ Minh Duệ nói chuyện xem vấn đề này nên như thế nào đi! À. nhân tiện đây muội cũng báo cho tỳ một tin, Tư Đồ đại nhân thích nhất là nữ nhân chủ động, nếu lần sau có gặp hần tỳ không ngại thì cứ trực tiếp ôm lấy hần mà thổ lộ tâm ý nha!” Tư Đồ Minh Duệ nếu lần sau người có bị người khác bỏ nhào tới cũng đừng trách bốn cô nương này! Nói xong Trang Thư Lan quay người đi thẳng cũng không thèm để ý tới Trang Thư Dao đang tức giận tới mức không nói nên lời. Mà lúc này trong lòng nàng đang tung hoa, oán khí mười năm hôm nay rốt cục đã trả lại hết! Hiện tại cảm giác trong lòng nàng chỉ có một từ – sáng khoái a!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Thử

Trang Thư Lan vất vả ôm một chồng sử sách đặt lên bàn, vừa lật xem vừa chép lại. Chỉ là sau khi đã viết hết một trang giấy nàng ngồi không được yên, bởi vì Mạnh Thi Lâm ngồi đối diện vẫn nhìn nàng chăm chăm a! “Mạnh đại nhân” Buông bút, Trang Thư Lan ngẩng đầu lên tiếng hỏi “Ngài nhìn ta làm cái gì? Ta không phải tinh tinh cũng không phải côn trùng, sâu bọ, ngài không cần phải xem xét kỹ càng đâu!” “Vì sao quan sâu bọ lại phải quan sát kỹ càng?” Mạnh Thi Lâm cười mà không giải thích được nên hỏi. “Nhưng thật ra Trang đại nhân đáng để xem xét tỳ mỹ!” “Xem xét tỳ mỹ? Hần tưởng hần đang đo độ nông sâu của nước hả? Trang Thư Lan một tay chống má, mắt nhìn trên dưới một lượt đánh giá vị Trạng nguyên này, khuôn mặt cũng bình thường, phong thái có chút mệt mỏi, cũng có bộ dạng của một thanh quan lại có vài phần cương trực, thật ra con người Mạnh Thi Lâm đã thể hiện đầy đủ phong phạm của một người đọc sách thời xưa. Chỉ có điều nhìn ánh mắt hần, Trang Thư Lan ý thức được vị tân khoa Trạng nguyên này không giống như những kẻ đọc sách bình thường khác. “Mạnh đại nhân hôm thi đình làm bài như thế nào?” Trang Thư Lan hỏi. Tuy rằng Mạnh Thi Lâm cảm thấy khó hiểu khi Trang Thư Lan đột nhiên hỏi như vậy nhưng cũng thành thật trả lời. “Ta không hề làm bài” A? Trang Thư Lan nhíu mày, thì ra nơi này vẫn còn có một người không ngu ngốc! “Có phải người cũng lật tới trang cuối cùng của đề thi?” Trang Thư Lan thử hỏi. “Trang cuối cùng của đề thi có cái gì sao?” Mạnh Thi Lâm tò mò hỏi lại, vừa rồi nghe nàng cùng Trang Thư Dao nói chuyện, hần tin chắc trong trang cuối cùng của đề thi nhất định ẩn chứa bí mật gì đó! “Người. Người cũng không biết?” Trang Thư Lan trùng to mắt hỏi. “Chẳng lẽ. chẳng lẽ người có ý không làm bài? Có ý nộp giấy trắng?” “À.” Mạnh Thi Lâm gật gật đầu, có chút xấu hổ. Thì ra đây là một kẻ vô cùng ngạo mạn! Ánh mắt Trang Thư Lan nhìn đi nhìn lại khuôn mặt của Mạnh Thi Lâm. “Việc đó, ta thường nghe người ta nói a, gian khổ dùi mài kinh sử mười năm với mong muốn ghi tên bảng vàng. Người. người không nghĩ tới việc nộp giấy trắng sẽ trực tiếp bị đánh trượt đấy chứ!” Bị Trang Thư Lan nhìn chăm chăm, Mạnh Thi Lâm có chút không được tự nhiên, khuôn mặt cũng theo đó mà ửng đỏ. “Ngay từ khi bắt đầu ta đã không có ý định đi thi, chuyện hôm nay tất thấy đều là ngoài ý muốn!” “Vì sao?” Trang Thư Lan bị những lời nói của Mạnh Thi Lâm gọi lên không ít hứng thú. Hần là một kẻ đọc sách, những người này trừ bỏ thi cử nhằm đạt công danh, còn có thể làm cái gì? “Việc này.” Mạnh Thi Lâm hơi do dự, ấp úng mãi không nói. Trang Thư Lan cũng không có ép hần trả lời, việc này nhất định là việc riêng, hần không cần phải đem chuyện này nói với một người xa lạ như nàng. “Được rồi, làm việc thôi!” Trang Thư Lan xoa xoa cổ tay đã tê rần, cầm bút lông tiếp tục chép sử. Chẳng qua việc này cũng không tiếp tục được lâu, chỉ một lát sau, Trang Thư Lan đã gục xuống bàn, mơ mơ màng màng ngủ gật. Mạnh Thi Lâm chăm chỉ làm việc cũng không phát hiện ra Trang Thư Lan đang ngủ gật, mãi cho tới khi thủ vệ tiến vào truyền lời thì hần mới phát hiện. Vài phút trước nàng còn cùng hần nói chuyện sôi nổi vậy mà lúc này đã không biết trời trăng gì nữa.

“Aiz! Trang đại nhân” Mạnh Thi Lâm vươn tay tới trước mặt Trang Thư Lan gõ gõ vài cái lên mặt bàn. “Trang đại nhân, bên ngoài có người tìm người!” Gọi vài tiếng, Trang Thư Lan vẫn ngủ say, ngay cả một chút nhúc nhích cũng không có. Mạnh Thi Lâm nhíu mày, có chút khó hiểu. Tại sao một cô nương nhàn nhả cả ngày đột nhiên có thể gục xuống mặt bàn ngủ say sưa trong thời tiết lạnh như thế này, hơn nữa không hề e dè trước mặt một nam nhân, cũng không có một chút ý thức phòng bị. Hành vi như vậy làm cho Mạnh Thi Lâm hoài nghi sâu sắc, những tin đồn trong kinh thành về nàng nhất

định không phải là vô căn cứ a!“Trang đại nhân!”Mạnh Thi Lâm đề cao âm điệu, có chút xem thường Trang Thư Lan.Lần này rốt cục Trang Thư Lan cũng có phản ứng. Chậm rãi ngẩng đầu, mắt nhắm mắt mở nhìn Mạnh Thi Lâm“Chuyện gì a!”Tốt nhất nên có chuyện quan trọng, nếu không,.....Hừ, hừ! Aizz! Trong mơ mấy món ăn của Pháp nàng còn chưa kịp nếm qua a.Giờ phút này Mạnh Thi Lâm thấy bộ dạng nàng như vậy thì hơi giật mình, cho dù sớm biết rằng Trang Thư Lan tương lai sẽ trở thành một đại mỹ nhân nhưng không ngờ nàng bây giờ chỉ bộ dạng ngái ngủ cũng đủ làm cho hắn thất thần!“Khụ!”Thật vất vả mới thoát khỏi mỵ lực, Mạnh Thi Lâm lúng túng ho nhẹ một tiếng, tránh đi ánh mắt của Trang Thư Lan, chậm rãi nói.“Hộ vệ nói,bên ngoài có người tìm ngươi!”“Vây à!”Trang Thư Lan tùy ý mở miệng, mới nhìn lại người vừa tiến vào báo tin.“Là vị nào? Mau cho hắn vào đi!”Người báo tin lĩnh mệnh đi ra ngoài, chỉ lát sau liền dẫn vào một thiếu niên mặc quần áo của tiểu nhị. Tiểu nhị thấy nàng và Mạnh Thi Lâm, đầu tiên là phúc lễ, sau đó mới đưa ra một cuốn sổ nhỏ, nói.“Trang đại nhân, tiểu nhân là tiểu nhị của Thập Nhị Phường, hôm nay tiểu nhân đưa tới cho Trang đại nhân sáu mươi cân điểm tâm. Xin ngài kí tên vào cuốn sổ này, xác nhận bọn tiểu nhân đã đưa điểm tâm tới cho ngài!”Thập Nhị Phường? Sáu mươi cân điểm tâm? Trang Thư Lan nghe xong vẫn chưa hiểu ra chuyện gì nhưng chỉ vài giây sau nàng liền nhớ ra chuyện buổi sáng ngày hôm qua – nàng cũng không nhớ rõ..... không ngờ vị Chương đại nhân kia cũng thật biết giữ lời.“Điểm tâm để ở đâu?”Trang Thư Lan lúc này đã hoàn toàn thanh tỉnh, tinh thần sáng khoái, đứng thẳng dậy, cũng chưa vội ký tên xác nhận.“Ta còn phải xem điểm tâm đưa tới thì mới có thể ký được a!”“Đặt ở lầu ngoài kia, Trang đại nhân mời đi theo tiểu nhân!”Tiểu nhị cũng không dãi dòng vội vàng phúc lễ.Trang Thư Lan đứng lên đang định chạy đi, chợt nhớ tới Mạnh Thi Lâm bên cạnh bèn quay lại nhìn. Chỉ thấy vẻ mặt khó tin của hắn, không khỏi cười cười.“Khiến Mạnh đại nhân sợ rồi!”Chỗ điểm tâm này không phải chỉ một hai đĩa, mà là mấy chục cân thì làm sao không dọa người cho được?“Không. . .không có!”Mạnh Thi Lâm thu hồi vẻ mặt khó tin mặc dù hiện tại hắn vẫn còn rất kinh ngạc, nhìn qua một người nhỏ nhắn như Trang Thư Lan lại có thể mua đến sáu mươi cân điểm tâm để ăn a?Trang Thư Lan cũng không để ý,lại nhìn tiểu nhị nói.“Chỉ một mình ngươi mang tới đây sao?”“Không phải! Ông chủ sợ điểm tâm bị hư đã cố ý thuê một chiếc xe ngựa dùng hộp gấm đựng điểm tâm, gói bọc cẩn thận rồi mới đưa tới Hàn Lâm viện”Tiểu nhị cẩn thận trả lời.“Tiểu nhân vốn định đưa tới Trang phủ. . . Nhưng về sau tiểu nhân cảm thấy đưa tới Hàn Lâm viện thì tốt hơn”Hiện tại toàn bộ kinh thành mọi người đều biết chuyện nhị tiểu thư bị Thừa tướng đại nhân đuổi ra khỏi nhà!“Vây xe ngựa kia đâu rồi?”Trang Thư Lan không thêm để ý tới ý tứ trong lời nói của tiểu nhị, nàng chỉ hỏi vấn đề nàng quan tâm“Xe ngựa đã trở về rồi a!”Trang Thư Lan nghe xong, hơi hơi nhăn mày, lại quay lại nhìn Mạnh Thi Lâm bình thản nói.“Mạnh đại nhân có thể cho ta mượn hai mươi quan tiền không?”

Hiện tại trên người nàng một đồng cũng không có. Tuy rằng buổi sáng Huyền Bách cũng đưa cho nàng một ít ngân phiếu nhưng nàng không nhận, đã ăn không, ở không chỗ của hắn sao có thể dùng tiền của hắn được nữa. Nếu như nhận tiền của hắn chẳng phải nàng đang được bao nuôi sao? Nàng không thích như vậy.“Trang đại nhân không có tiền trả sao?”Mạnh Thi Lâm hơi sửng sốt, sáu mươi cân điểm tâm của Thập Nhị Phường đâu chỉ trị giá hai mươi quan tiền.“Không phải! ta muốn trả cho xe ngựa!”Trang Thư Lan cười cười, sợ Mạnh Thi Lâm khó hiểu cũng sợ hắn từ chối không cho mượn tiền – một người không quen biết lại vay tiền của mình thì cũng nên xem xét cẩn thận có nên cho mượn hay không? – cho nên nàng vội giải thích.“Ta không phải dùng số tiền này trả tiền điểm tâm a, điểm tâm đã có người thay ta trả tiền. Bây giờ ta chỉ vay tiền để đem điểm tâm kia tới một nơi mà thôi!”Mạnh Thi Lâm nghe nàng nói xong cũng không có hiểu hết nhưng cũng không dám hỏi lại, do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn quyết định lấy ra một lượng bạc trong túi đưa cho Trang Thư Lan.“Chỗ bạc này ngươi cầm lấy dùng đi!”Đưa cho Trang Thư Lan thì cũng không đành lòng lắm, aizzz, đây là tiền sinh hoạt trong mười ngày của hắn a!

“Cám ơn Mạnh đại nhân!” Nghe mọi người nói, nàng cũng biết gia cảnh nhà hắn không tốt lắm, hình như là cô nhi, ở nhà chỉ còn một bà nội. Cho nên, hắn do dự cũng là chuyện thật bình thường. Tiếp nhận bạc, Trang Thư Lan chấp tay trước ngực dựa vào cằm, cười sáng khoái.“Ngày mai ta sẽ trả bạc lại cho đại nhân!”Đối với thái độ chân thành của nàng, Mạnh Thi Lâm cũng thật cảm thấy có lỗi, thái độ khinh thị lúc trước cũng giảm đi không ít.“Thật ra. Cũng không cần gấp như vậy!”Nhìn thấy trên mặt Mạnh Thi Lâm thoáng ửng hồng, Trang Thư Lan lại cười khẽ một tiếng.“Nếu vậy Mạnh đại nhân cũng cùng đi với ta đi!”Nói xong nàng lại chỉ những cuốn sách trên bàn.“Dù sao việc chép sử cũng không chỉ ngày một ngày hai là xong, vậy thì hôm nay có thêm làm gì nữa? Tiện đây, còn chưa tới giờ cơm trưa, Mạnh đại nhân cho ta mượn sức ngài một lát nha!”Được . . . được rồi”Mạnh Thi Lâm vẫn do dự nhưng thấy ánh mắt chân thành của Trang Thư Lan cũng gạt đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Dùng tiền của người khác làm việc thiện.

Tại một trường học ở ngoại thành.“Tốt lắm! việc này cuối cùng cũng xong!”Trang Thư Lan phì cười bụi đất, cười thích thú nhìn đám học trò nhỏ đang vui vẻ ăn điểm tâm.Mạnh Thi Lâm ở bên cạnh cũng phì cười bụi đất bám trên quần áo, nhưng đầu óc lại đang suy nghĩ tới một chuyện khác.Cách đây vài giờ, sau khi ra khỏi tầng lầu của Hàn Lâm viện thì hắn và nàng trực tiếp mang chỗ điểm tâm thượng phẩm kia tới thẳng đây. Đến nơi, Trang Thư Lan vào học đường nói chuyện gì đấy với phu tử, sau đó phu tử cho đám học trò đi ra xếp thành hai hàng ngay ngắn. Xong đâu đấy, Trang Thư Lan bắt đầu phát điểm tâm.“Ngươi. tất cả điểm tâm ngươi đều cho bọn nhỏ, ngươi không để lại cho mình một chút gì sao?”Mạnh Thi Lâm hỏi. Chuyện nàng bị đuổi ra khỏi Trang phủ mọi người trong kinh thành đều biết, Mạnh Thi Lâm rất ngạc nhiên, hiện tại Trang Thư Lan sống ra sao?“A. . . Điểm tâm này là “loại tiền” mua được, ta sợ ăn vào tiêu hóa không nổi a!”Trang Thư Lan tìm một chiếc ghế tùy ý ngồi xuống, ngửa đầu nhìn Mạnh Thi Lâm“Ài, Mạnh đại nhân, ngươi có muốn ăn điểm tâm kia không, ta để lại một phần cho ngươi, xem như cảm ơn ngươi giúp ta việc hôm nay!”Loại tiền? Mạnh Thi Lâm thấy khó hiểu, nhìn Trang Thư Lan nghiêm túc hỏi.“Lòng tốt Trang đại nhân ta xin nhận. Chỉ là ta muốn biết Trang đại nhân nói loại tiền này nghĩa là sao?”Ở cạnh Trang Thư Lan chưa tới một buổi sáng nhưng Mạnh Thi Lâm cảm thấy nàng không giống như lời đồn đại, thậm chí làm cho người ta có cảm giác khó nói thành lời.

Chẳng nói đâu xa, chỉ riêng chuyện đưa điểm tâm này cũng đã đủ. Đây là điểm tâm thượng đẳng a! Vây mà nàng không hề ăn một khối, lại mang tặng cho người khác. Hành động như thế này, chỉ sợ những Mạnh Thường Quân thực sự cũng chưa chắc đã làm“Mạnh đại nhân, có một số việc, ngươi không cần biết thì tốt hơn ! Nếu không lại rước họa vào thân a!”Trang Thư Lan cười vói về mặt vô hại, lại lảng sang chuyện khác.“Đúng rồi, Mạnh đại nhân, ân sư là vị nào?”“Ta chưa từng bái ân sư!”Mạnh Thi Lâm cũng không nói nhiều, trực tiếp trả lời vấn đề nàng hỏi.Chưa từng bái sư? Trang Thư Lan cười khanh khách. Nói cách khác, Mạnh Thi Lâm bây giờ không thuộc về phe nào trong triều hiện nay. Aizz, trong triều hiện nay không hề có vị đại

thần nào đứng trung lập, xem ra vị Tân khoa Trang nguyên này sẽ là người cả ba phe tranh đoạt rồi! Tuy rằng lúc này hẳn chỉ làm ở Hàn Lâm viện nhưng đây chỉ là tạm thời, biết đâu ngày mai Hoàng thượng tâm tình vui vẻ sẽ lại giao cho hẳn một trọng trách khác a!“Vậy thường ngày, Mạnh đại nhân thường kết giao với vị đại thần nào trong triều?” Sắc mặt Mạnh Thi Lâm khê biến. Trong triều có ba phe phái lớn, hẳn sớm đã nghe qua. Hẳn vẫn không để ý tới công danh cho nên chưa có bái ân sư cũng không kết giao với đại thần của phe nào. Nhưng lúc này Trang Thư Lan hỏi vấn đề này là có ý gì? Chẳng lẽ nàng muốn hẳn ra nhập phe của nàng? Nàng là người của phe nào?“Ta vừa vào triều làm quan, cũng chưa kết giao với vị đại thần nào!” Mạnh Thi Lâm trả lời thận trọng. “Chuyện này không thể được a!” Trang Thư Lan nghiêng đầu nhìn Mạnh Thi Lâm đứng cạnh, thật đúng là ngọc thụ lâm phong – bộ dạng hẳn bình thường nhưng khí chất thì cực kỳ xuất chúng, có lẽ đây chính là điểm nổi bật của hẳn !“Mạnh đại nhân, coi ta và ngươi cùng nộp giấy trắng ở lần thi đình này, ta cho ngươi một lời khuyên: Nếu Mạnh đại nhân muốn làm quan ở kinh thành, vậy hãy nhanh chóng tìm một chỗ dựa tốt, nếu như ngài muốn tạo phúc cho trăm họ, vậy hãy xin Hoàng thượng xuất chinh giết giặc, còn nếu ngài không có hứng thú với công danh, lợi lộc thì tốt nhất hãy nhanh chóng rời đi thôi! Mạnh Thi Lâm kinh ngạc, đây cũng chính là việc hẳn canh cánh trong lòng, không ngờ nàng lại có thể thoải mái nói ra.

“Vi sao?” “Nước chi tướng vong, tất có yêu nghiệt! Hưong chi tướng loạn, tất có quyền thần! Cương chi tướng băng, tất có bột luan!” (đại ý là: quốc gia diệt vong do có kẻ bất lương, triều đình thối nát do có loạn thần, vương triều sụp đổ tất có kẻ chống phá) Trang Thư Lan nhẹ thở dài một hơi, Mạnh Thi Lâm cũng không phát hiện ra. “Cái gì?” “Không có gì. Ta chỉ nói vậy thôi, nhiều lời cũng vô ích!” Trang Thư Lan thoải mái nhún vai, đứng dậy. “Mạnh đại nhân, ta còn có việc nên đi trước. Tạm biệt!” Nói xong, nàng còn chấp tay tạ lễ, rồi xoay người vẫy tay trước cửa học đường, sau đó vội vàng chạy ra ngoài. Mạnh Thi Lâm bị những lời nói của nàng làm cho kinh ngạc

Hắn có cảm giác hình như nàng muốn nói cho hẳn biết cái gì, nhưng nàng lại nói mơ hồ nghe không rõ. Có điều Mạnh Thi Lâm xác định một việc, Trang Thư Lan này nhìn tưởng như rất đơn giản nhưng lại là người rất sâu sắc, vậy tại sao nàng lại bị đuổi khỏi nhà? Chỉ trong nháy mắt đã thấy Trang Thư Lan chạy ra cổng chính của học đường, nơi đó một nam nhân đang đứng, quần áo xanh thẫm, khuôn mặt sắc lạnh, nhìn qua có cảm giác người này không mấy thân thiện. Nhưng hẳn lại chăm chú nhìn Trang Thư Lan đang chạy tới, trong mắt còn có vài phần nhu tình. “Sao ngươi lại ở đây?” Trang Thư Lan cười yếu ớt, giọng nói mềm mại truyền vào trong tai Mạnh Thi Lâm khiến hẳn dừng tai lên nghe bọn họ nói chuyện. “Hàn Lâm viện sai người tới nói ngươi cùng Mạnh đại nhân lên một chiếc xe ngựa rời khỏi đó, nên ta liền tìm tới!” “A! Đúng rồi! Mạnh đại nhân đi cùng ta !” Trang Thư Lan vỗ nhẹ trán mình, miễn cưỡng nói. “Người có mang bạc hay không, cho ta mượn tạm, ta muốn trả nợ!” Nam tử mặt lạnh không nói gì thêm, từ trong túi lấy ra một lượng bạc đưa cho Trang Thư Lan. Trang Thư Lan sau khi nhận lấy bạc, lập tức xoay người, hướng Mạnh Thi Lâm hô lớn. “Mạnh đại nhân, ngươi không đi sao? Học đường sắp học rồi!” “Ừm!” Mạnh Thi Lâm đáp lại một tiếng, hơi do dự đi tới chỗ Trang Thư Lan, trong lòng cũng đang suy đoán nam nhân bên cạnh nàng là ai, nghe bọn họ nói chuyện thì chắc chắn quan hệ rất thân thiết. “Này, trả cho ngươi!” Trang Thư Lan đem bạc đặt vào tay Mạnh Thi Lâm. “Hôm nay rất cảm ơn ngươi” “Trang đại nhân không cần khách khí!” Mạnh Thi Lâm nhìn những ngón tay trắng nõn, mảnh khảnh thì hơi thất thần. Bỗng nhiên cảm thấy một trận rét run, theo bản năng ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt lạnh như băng của nam tử kia. Hẳn vội vã cúi rồi thu hồi ánh mắt, tiếp nhận bạc của Trang Thư Lan, xấu hổ nói. “Đồng nghiệp giúp đỡ nhau cũng là chuyện bình thường!” Trang Thư Lan chỉ cười mà không nói gì thêm. Hiện tại trong mối quan hệ với đồng nghiệp không cần quá thân thiết miễn cho tới một ngày nào đó rước họa vào thân lúc nào cũng không hay! “Nếu đều phải vào thành, không bằng cùng đi đi” Mạnh Thi Lâm đề nghị. “Được a!” Trang Thư Lan thuận miệng đồng ý, ngược lại nhìn về phía nam tử, cười vói về mặt sáng lạn. “Sư phụ, trưa hôm nay chúng ta tới Quê Hương phường ăn mừng đi, chuyện tối hôm qua chúng ta thảo luận ta đã nghĩ ra biện pháp rồi, trở về ta sẽ nói kế hoạch cụ thể, sau đó có thể thực hiện luôn!”

“Lan nhi, muốn ăn ngon cứ việc nói thẳng, không cần phải vòng vo!” Huyền Bách dịu dàng nhìn, tay xoa xoa đầu nàng. “Hôm nay tâm trạng tốt lắm sao?” “A! ta biểu hiện rõ ràng như vậy à?” Trang Thư Lan đẩy tay Huyền Bách ra, chạy lên phía trước vài bước, liếc mắt nhìn. “Đừng xoa đầu ta, buổi sáng hôm nay ta mất cả giờ mới búi được kiểu tóc này a. Còn nữa, ta không hề nói giỡn với người, nếu ta đã đề suất rồi thì nhất định thực thi, ta không muốn tốn công vô ích, lãng phí té bào nào đâu!” “.....” Huyền Bách trầm mặc không nói, hiển nhiên đến giờ vẫn không đồng ý lời đề nghị của nàng tới qua. Trang Thư Lan cũng biết tính tình Huyền Bách. Chuyện mà hẳn đã quyết định cho dù có dùng bốn xe ngựa tới kéo cũng không lay chuyển được. “Được rồi! Không đề cập tới vấn đề này nữa, trước đi ăn cơm đã! Ta đói chết rồi!” Bây giờ cứ phải ăn no đã, dù sao cũng không phải không có cách khác. Trang Thư Lan chạy tới bên cạnh Huyền Bách lôi kếp ống tay áo của hẳn. “.....” Di Nương đã biết chuyện ngày hôm qua của ngươi rồi, hôm nay còn tới tìm ngươi. “Ừm?” “Sao không nói?” “Ừm!” “.....” “Chờ Di Nương tìm được ta rồi nói sau!” “....” Hai thầy trò vừa đi vừa nói, Mạnh Thi Lâm lững thững đi theo sau cười khò. Hai thầy trò này đã hoàn toàn bỏ quên hẳn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 49: Đứng ngoài xem cuộc vui

Hôm nay Quê Hương phường không đông đúc như mọi khi, có thể là do trời lạnh nên nhiều người chọn ở trong nhà cho ấm áp. Lên lầu hai, gọi đồ ăn xong, Huyền Bách cùng Trang Thư Lan ngồi xuống đối diện nhau, im lặng uống trà, nghe gió thổi, nhìn tuyết rơi bên ngoài cửa sổ. Trong lúc uống trà Trang Thư Lan lơ đãng thấy một cỗ xe kiệu với vải che là lụa mỏng đi qua. Gió thổi vén lên màn lụa, Trang Thư Lan phát hiện người ngồi bên trong chính là Hoa Như Ngọc. “Sư phụ! Mau nhìn xem, Như Ngọc tỷ tỷ kia” Trang Thư Lan hưng phấn đứng lên dựa vào cửa sổ, một tay chỉ vào chiếc kiệu phía dưới, một tay kéo kéo ống tay áo Huyền Bách.

“Ừm!” Huyền Bách vẫn ngồi bất động. Thấy chiếc kiệu đi xa, Trang Thư Lan mới quay lại ngồi xuống vị trí cũ. “Sư phụ, ta thấy người chẳng để ý, quan tâm gì tới việc Như Ngọc tỷ tỷ đi biểu diễn bên ngoài!” “Đề ý như thế nào?” Huyền Bách hỏi lại, nhìn chằm chằm Trang Thư Lan. Trang Thư Lan hơi bất ngờ vì câu hỏi của Huyền Bách. Nàng cũng không biết đề ý như thế nào a? “Khụ!” Trang Thư Lan hơi mất tự nhiên, cảm thấy chuyện nàng vừa nói đúng là không thích hợp với hoàn cảnh lúc này chút nào, cũng may vừa lúc tiểu nhị đưa thức ăn lên. “Đó là chuyện của hai người các ngươi. Đừng hỏi ta! Bản thân ta còn lo chưa xong, hơi sức đâu mà quan tâm tới chuyện của hai người nữa! hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là ăn cơm a!” Dù sao Trang Thư Lan cảm thấy chuyện Huyền Bách và Hoa Như Ngọc có chỗ không rõ ràng lắm. Coi như Hoa Như Ngọc là người chủ động, còn Huyền Bách thì... Trang Thư Lan không đoán ra tình cảm của hẳn đối với Hoa Như Ngọc là như thế nào? Nhưng hai người bọn họ có thể được như ngày hôm nay cũng

chứng minh trong lòng hần Hoa Như Ngọc cũng chiếm một vị trí nào đó! Lúc ăn cơm, Trang Thư Lan vẫn chỉ im lặng. “Hôm nay ta đã thuê mấy nha hoàn về!” Huyền Bách vừa rót cho mình một ly rượu vừa nói. “Ừm” Trang Thư Lan thần nhiên trả lời. “Sáng sớm ngày mai sẽ có nha hoàn tới giúp người búi tóc” “Được a!” Trang Thư Lan cũng không có ý kiến với việc này. Ở lại đây đã mười năm nàng vẫn chưa cắt tóc lần nào, tuy rằng chất tóc vẫn như vậy nhưng mái tóc dài như thế này thật sự làm khó nàng. “Đừng nghĩ làm kinh doanh buôn bán gì nữa, cứ chuyên tâm làm tốt chức quan của người đi, mấy ngày nay chuyện đồn đại về người cũng không ít, thanh danh của người càng ngày càng tệ” Trang Thư Lan vừa nghe xong liền cau mày. Tuy rằng cho tới bây giờ nàng vẫn coi Huyền Bách như người thân của mình nhưng nàng vẫn không thích hần nói chuyện mà như ra lệnh cho nàng. “Không nghĩ cách kiếm tiền, ta đây ăn bằng cái gì, ở cái gì, mặc cái gì? Bổng lộc của triều đình cũng không thể giải quyết được vấn đề gì” Với bổng lộc của nàng bây giờ, một năm cũng chưa tới trăm lượng bạc. Nếu chỉ tính với một gia đình trung lưu thì số bạc này cũng đủ ăn đủ tiêu, nhưng đối với người tiêu tiền không tính toán như Trang Thư Lan mà nói thì thiếu rất nhiều – trong phủ Thừa tướng mặc dù mọi người đối với nàng không hề tốt nhưng về mặt tiền bạc thì không hạn chế. Hiện tại, Trang Thư Lan muốn tiêu tiền như trước thật không dễ dàng chút nào! Cho nên Trang Thư Lan cảm thấy câu nói của người xưa rất đúng: từ nghèo đói trở nên giàu có sống thật dễ, từ giàu có chuyển thành nghèo đói thật khó thích nghi a!

Huyền Bách cũng biết trước kia mặc dù Trang Thư Lan không được sủng nhưng vẫn là tiểu thư nhà giàu, do vậy cuộc sống không giống với những cô nương khác. Huống hồ bây giờ nàng đã làm quan tất nhiên phải dùng nhiều tiền hơn so với trước kia. Quan trọng là, thanh danh của nàng bây giờ đã không tốt, lại trở mặt với Trang Đức, nếu nàng vụng trộm kinh doanh mà bị kẻ ghen ghét biết được chỉ sợ sẽ gặp đại họa! “Việc này người không cần lo lắng, cứ giao cho ta là được rồi!” Đối với tính cách cổ chấp của Huyền Bách nàng thực sự tức giận. Tuy rằng nàng chẳng phải là người tham công tiếc việc nhưng tính cách nàng vốn độc lập, không muốn dựa dẫm vào người khác, hơn nữa chuyện này lại là chuyện của nàng, vì sao phải giao cho hần? Vốn hai người ở cùng một nhà đã là chuyện không nên rồi, nếu để cho Hoa Như Ngọc biết được với tính tình của nàng ta nhất định sẽ ghen! “Su phụ, vấn đề này không cần thảo luận nữa!” Trang Thư Lan sự mặt xuống. “Lát nữa ta sẽ tới Túy Xuân Uyển!” Nếu không thể mượn được bạc của hần thì nàng sẽ mượn Di nương. Nếu như Di Nương không cho mượn thì nàng sẽ nghĩ cách khác! Trang Thư Lan không cảm kích làm cho sắc mặt Huyền Bách cũng trầm hần xuống. Ngay sau đó, hai người không nói gì thêm cứ im lặng dùng cơm. Tâm trạng không tốt cũng ảnh hưởng tới khẩu vị của Trang Thư Lan. Nàng miễn cưỡng nuốt thức ăn trong miệng xuống. Ánh mắt chăm chú xem xét kỹ bố cục của Quế Hương phòng, ngắm nhớ kỹ, chắc chắn sẽ giúp ích cho việc kinh doanh của nàng sau này. Nhưng cuộc nói chuyện ở phòng phía sau truyền ra lại gọi lên hứng thú của nàng. “Đại nhân, việc này xin đại nhân có thể nói rõ cho hạ quan, hạ quan mới có thể hoàn thành tốt việc sao chép tông cuốn, tới khi hoàng thượng hỏi tới hạ quan cũng dễ bề giao nộp” Giọng nữ nhàn nhàn nỉu, không giống như đàm phán chuyện gì mà giống như đang nói chuyện gia đình thậm chí còn có vài phần ngọt ngào! A... Giọng này hình như là của Trang Thư Dao? Hôn nữa nghiêm túc mà nói, giọng của nàng lúc này thật vô cùng mềm mại. Vị đại nhân mà nàng nói.....Ha, không phải là Tư Đồ Minh Duệ đó chứ? Trang Thư Lan vội buông bát đĩa xuống tiếp tục lắng nghe. “Nói chuyện gì? Thật ra bản quan cũng muốn nghe xem Trang đại nhân cho rằng bản quan nên nói cái gì? Giọng nói thần nhiên tùy ý – Nói xong còn cười khê hai tiếng, có thể thấy người này không thực để ý tới lời Trang Thư Dao nói. Ai! Quả nhiên là Tư Đồ Minh Duệ! Chỉ có hần mới nói chuyện như thế! Trang Thư Lan ngay cả giọng của người nọ cũng nhận ra, chỉ nghe giọng nói kia cũng biết là người nào. Không biết Trang Thư Dao kia trả lời ra sao với câu hỏi của Tư Đồ Minh Duệ!

Trang Thư Lan rất tò mò. “Đương nhiên là giải thích rõ tại sao bài thi không hề với một chữ mà cũng đậu!” Trang Thư Dao thẳng thắn nói chuyện. Chọc nàng có thể nói ra ngữ khí hung hăng như ngày thường với Trang Thư Lan có lẽ chỉ có Tư Đồ Minh Duệ mới có thể làm được. “Chẳng lẽ Tư Đồ đại nhân không lo lắng có người nói ngài tuyên nhậm một người bất tài, vô học làm quan sao? Hơn nữa việc này đối với những thí sinh tài năng thực sự mà nói thật không công bằng!” “Người không có tài năng? Như Trang đại nhân nói thì đình lần này những người bản quan cho đậu trừ ngài ra tất cả đều là những người vô dụng sao?” “Hạ quan không có ý này! Hạ quan... Hạ quan chỉ là lo lắng sẽ có những người vô dụng lẫn vào triều đình, mang đến những ảnh hưởng không tốt cho triều đình mà thôi!” “Vậy theo ý của Trang đại nhân, người như thế nào thì vô dụng? Chẳng lẽ phải giống như Trang đại nhân, tài danh nổi khắp mới có thể gọi là người hữu dụng? Trước khi bản quan thi đậu cũng chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, đó chẳng phải bản quan là một kẻ vô dụng sao?” “Tư Đồ đại nhân, ý của hạ quan cũng không phải như vậy.....” Trang Thư Dao còn chưa kịp nói xong đã bị Tư Đồ Minh Duệ chặn lại. “Bản quan thực sự không thể tưởng tượng nổi, một người ngay cả đề bài cũng không lật xem hết thì có tư cách gì lên mặt nói người khác là kẻ vô dụng. Làm việc chỉ nhìn bên ngoài mà không xem xét tỉ mỉ nội dung bên trong, ngay cả chút kiên nhẫn lật xem hết đề bài cũng không có, coi những lời giảm khảo nhắc nhở như gió thoảng bên tai còn dám nói người khác vô dụng ở trước mặt bản quan. Aizz, bản quan thật đúng là mở rộng tầm mắt” “Ha ha!” Nghe xong mà Trang Thư Lan không nhịn được bật cười hai tiếng. Nàng dám khẳng định, hiện tại mặt Trang Thư Dao nhất định là biến sắc đủ màu, còn ánh mắt Tư Đồ Minh Duệ mang theo trào phúng, miệng cười yêu mị, nhất định khiến Trang Thư Dao vừa yêu vừa hận! Aizz, Trang Thư Dao à Trang Thư Dao, thật không hiểu nên nói người ngốc hay là quá xúc động! Nói thế nào người cũng tưởng là thật, lại còn chạy tới trước mặt Tư Đồ Minh Duệ hỏi chuyện. Tư Đồ Minh Duệ cũng thật không biết thương hoa tiếc ngọc, nói chuyện cũng không lưu tình gì cả! Huyền Bách nhủ mảy mảy nhìn nàng. Đây là lần đầu tiên hần thấy nàng cười thoải mái tới vậy. Cho dù trước đây nói chuyện cùng Di Nương, Hoa Như Ngọc nàng cũng chỉ cười nhẹ mà phụ họa, nhưng nghe một nam một nữ nói chuyện vài câu ở phòng phía sau lại có thể khiến nàng cười thoải mái như thế. Huyền Bách cũng không rõ, một nam một nữ nói chuyện buồn cười tới như vậy sao? “Lan nhi đã ăn no?” Huyền Bách cũng đặt bát đĩa xuống. “Vậy chúng ta trở về thôi!” “A, cứ từ từ, trò hay vừa mới mở màn, ta còn muốn xem thêm một chút. Nếu người mệt thì cứ về trước không cần để ý tới ta” Trang Thư Lan lấy khăn tay, lau lau khóe mắt vẫn còn dính nước mắt. “Hôn nữa ta còn có việc, người cứ đi lo việc của người a!” Mây Huyền Bách lại nhủ chặt hơn. “Loại đối thoại như thế này nghe hay không cũng vậy. Nếu rước họa vào thân thì phải làm sao?” Hai người kia nhắc tới bài thi, giám khảo, hoàng đế, khẳng định là người của triều đình! “Yên tâm đi! Ta biết lo cho bản thân mình, cho dù không thể ta cũng kéo theo hai người đến chịu tội cùng!”

Trang Thư Lan cười không thêm để ý, xua tay nói. Nụ cười này đem tất cả im lặng vừa rồi phá tan, cũng tạm thời giải tỏa căng thẳng giữa hai người. “Su phụ, hay là người đi xem Như Ngọc tỷ tỷ tới đầu biểu diễn đi! Như Ngọc tỷ tỷ là một đại mỹ nhân như hoa, như ngọc a. Nếu là ta, ta nhất định sẽ giấu nàng đi không cho bất kỳ một kẻ nào khác thấy được vẻ đẹp của nàng!” Trang Thư Lan còn chưa nói xong, cũng đã nghe thấy bên kia một giọng thần nhiên truyền sang. “Ha, vừa hay bản quan cũng thích kéo người khác chịu tội chung! Lan nhi, không bằng hai ta cùng chơi trò này, người thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 50: Tham gia trò vui

Nghe thấy giọng nói của Tư Đồ Minh Duệ, Trang Thư Lan nhanh chóng nâng cao tinh thần chuẩn bị chiến đấu. Âm thầm mắng mình tại sao lại quên, nội lực người kia cũng không kém, năng có thể dùng nội lực nghe lén hẳn nói chuyện thì tại sao hẳn lại không thể chứ? Loại người như hẳn tại mắt khắp nơi có chuyện gì lại không biết. “Sur phụ, cho dù lát nữa có xảy ra việc gì thì người đừng lên tiếng, chỉ cần xem kịch hay ở một bên, có được không?” Trang Thư Lan thấp giọng nói với Huyền Bách nhưng ngữ khí lại không cho phép hẳn nói “không”.

Huyền Bách không nói chỉ lẳng lẳng gật đầu, có điều sắc mặt hẳn rất lạnh, so với tuyết rơi bên ngoài còn lạnh hơn! Trang Thư Lan thấy Huyền Bách ngầm đồng ý thì dứt khoát đứng dậy đi sang phòng phía sau. Vừa tới nơi đã thấy Trang Thư Dao cũng đứng lên theo Tư Đồ Minh Duệ, tay còn định nắm lấy tay hẳn nhưng rốt cục cũng không dám. Ô! Như thế là quá rụt rè rồi! Cũng khó trách nói chuyện tào lao lâu như vậy mà vẫn chưa đi vào chủ đề chính! Được rồi! Coi như trước đây ta với người cũng có một phần tình nghĩa, vậy hãy để cho bọn tiểu thư đây giúp người một tay. Nàng âm thầm cười, thân nhiên tháo một bên hoa tai xuống sau đó dùng chút nội lực ném về phía Tư Đồ Minh Duệ. Đúng như nàng mong muốn, Trang Thư Dao lao đảo ngã nhào về phía Tư Đồ Minh Duệ. “Ồ!” Trang Thư Dao vội vàng hét lên một tiếng, chẳng còn phong phạm thực nữ mà bỏ nhào về phía trước. Mà lúc này Tư Đồ Minh Duệ đang chắn ở phía trước nhất thời không chú ý, không ngờ nữ nhân phía sau lại đột nhiên “đánh lén” nên chỉ biết đứng sững. Nhưng cũng may hẳn không phải là người tầm thường, phản ứng mau lẹ, ôm ngang hông Trang Thư Dao, xoay hai vòng mới đứng vững được. Nhìn thấy cảnh ấy, Trang Thư Lan đột nhiên nhớ lại vở ballet nổi tiếng mà nàng đã xem Hồ Thiên Nga. Chẳng qua, Trang Thư Lan vẫn thấy đáng tiếc, ai ngờ Tư Đồ Minh Duệ phản ứng nhanh như vậy, dù thế nào cũng không bị Trang Thư Dao làm cho mất mặt ư? Aizz, Trang Thư Dao à Trang Thư Dao, không sao, bọn tiểu thư đây đã quyết định sẽ giúp người một phen! Không nói tới Trang Thư Lan đang đứng bên xem kịch hay, Trang Thư Dao bên này được Tư Đồ Minh Duệ ôm vào ngực, sợ hãi lúc đầu cũng sớm hết, mà hiện tại bất ngờ có được “điểm phúc” này cũng khó tránh khuôn mặt đỏ ửng, theo bản năng gắt gao ôm lấy Tư Đồ Minh Duệ. “Trang đại nhân, có thể buông bản quan ra chưa?” Trên mặt Tư Đồ Minh Duệ tỏ rõ thái độ bất mãn. Tuy rằng hẳn không phải không muốn hưởng thụ cảm giác được mỹ nhân ôm ấp nhưng nhìn bên cạnh còn có kẻ đang thích chí xem kịch thì rất không vui. Vừa rồi hẳn đã phát hiện ra Trang Thư Lan dùng tiểu xảo, trực giác mách bảo hẳn vật kia không nhằm vào hẳn nhưng cũng không nghĩ tới nó lại trực tiếp nhắm thẳng vào đầu gối Trang Thư Dao, ngay sau đó thì xảy ra một màn vừa rồi. Tư Đồ Minh Duệ liếc mắt nhìn chiếc hoa tai dưới chân, lại nhìn nữ nhân trong lòng vẫn không chịu buông tay ra, ánh mắt trùng xuống, đẩy Trang Thư Dao ra. Sau đó Tư Đồ Minh Duệ từ từ cúi người xuống nhặt chiếc hoa tai lên. Trang Thư Dao bị Tư Đồ Minh Duệ không biết thương hương tiếc ngọc mà đẩy ra, trong lòng tràn ngập bất mãn.

Dù sao nàng cũng là một đại mỹ nhân. Tới qua Trang Thư Lan ôm chặt lấy hẳn cũng không thấy hẳn thô lỗ như vậy! “Tư Đồ đại nhân, hạ quan không biết bị cái gì đánh trúng đầu gối, nên mới...” Giọng nói Trang Thư Dao yếu ớt, vô tội. Lại một lần nữa thân thể Trang Thư Dao mềm nhũn, thân mình không tự chủ được mà dựa vào người Tư Đồ Minh Duệ. Cho dù Tư Đồ Minh Duệ vô công lợi hại như thế nào, đáng tiếc lúc này tâm tư hoàn toàn chỉ chú ý tới chiếc hoa tai trên tay, không thể ngờ Trang Thư Dao nhìn rụt rè như vậy lại dám ngang nhiên dựa vào lòng hẳn. Vì vậy trong nháy mắt Trang Thư Dao lại dán sát vào người Tư Đồ Minh Duệ. “Ha!” Trang Thư Lan nhìn không được nhẹ vỗ tay, Trang Thư Dao kia thật có ý đồ, thường ngày nho nhã như vậy không nhìn ra nàng cũng thật bạo dạn à? Đúng lúc ấy một tiểu nhị bưng trà bước tới. Trang Thư Lan lướt tới trước mặt tiểu nhị tay đang cầm một ấm trà nóng. Nàng lớn tiếng hỏi: “Tiểu nhị, người có biết hai người trước mặt là ai không?” Tiểu nhị bị hành động của Trang Thư Lan dọa cho ngây người. Nghe thấy giọng nói như muốn nạt người nhưng khuôn mặt nàng lại ngây thơ vô hại, một cảm giác sợ hãi không biết từ đâu truyền tới hẳn. Tiểu nhị bị dọa tới mức trong đầu không nghĩ được gì, run rẩy nói: “Đó là Tư Đồ đại nhân và tân khoa bảng nhãn Trang đại nhân!” Tư Đồ Minh Duệ dung mạo xuất chúng muốn người khác không nhớ kỹ thật là chuyện khó. Mà Trang Thư Dao bên cạnh từ nhỏ đã nổi tiếng là đại mỹ nhân, hơn nữa sau khi thi đậu tam giáp cũng đã dạo một vòng khắp kinh thành, trong Đại Đông hoàng triều này có người nào lại không biết nàng! “Tốt!” Trang Thư Lan hài lòng gật đầu. “Người hãy nhìn cho kỹ xem, bên kia có phải Tư Đồ Minh Duệ cùng bảng nhãn Trang đại nhân không hề biết phân biệt thời gian, hoàn cảnh lại thân mật trước mặt nhiều người như vậy?” “Đúng vậy” Tiểu nhị trả lời nghe không rõ, tay như mềm nhũn ra, thiếu chút nữa đánh rơi cả ấm trà nóng trên tay. “Tốt lắm! Người đã nhìn thấy rõ rồi. Vậy buổi sáng hôm nay tin đồn Tư Đồ đại nhân dây dưa không rõ với Thâm hoa khẳng định là giả rồi, trên thực tế chuyện tới qua hẳn là Trang Thư Dao cùng Tư Đồ đại nhân mới đúng, sau đó Trang thám hoa đáng thương lại thành người chịu tội thay. Tiểu nhị, người cho rằng ta nói vậy có đúng hay không? Ờ?” “Đúng thế” Hiện tại không chỉ có tay run, mà chân tiểu nhị lúc này cũng lập cập. “Thật là tốt!” Trang Thư Lan hài lòng sau đó buông tay tiểu nhị ra, nhợt nhạt cười: “Vậy làm phiền tiểu nhị người có rảnh thì tuyên truyền một chút, trong chuyện này nhất định có gì mờ ám, người cũng đoán được đúng không?” Trang Thư Lan hài lòng sau đó buông tay tiểu nhị ra, cười khẩy: “Vậy làm phiền tiểu nhị người có rảnh thì tuyên truyền một chút, trong chuyện này nhất định có gì mờ ám, người cũng đoán được đúng không?” “Đ đoán được” “Ồi mạng ta thật là khổ, mới mang trà lên tới lâu hai đã bị một nữ tử giang hồ uy hiếp! Nữ hiệp a, người nhìn qua thật văn nhã mà sao xuống tay nặng như vậy? Tay kia của ta nhất định là bị huỷ rồi! Ánh mắt tiểu nhị ai oán nhưng cũng không dám đề cho vị nữ hiệp kia thấy. “Ừm, ... tốt, quả là có năng lực tạo chuyện thị phi!” Trang Thư Lan hài lòng gật đầu. “Người mau mang trà đi đi!” Tiểu nhị tuân lệnh, chạy nhanh cách xa Trang Thư Lan một thước. Trang Thư Lan quay lại nhìn Tư Đồ Minh Duệ mỉm cười đắc ý, xoay người định rời đi. Đúng lúc ấy lại thấy Phó Thuyết – Phó bối từ cười tươi đi tới, vẻ mặt gian xảo. “Wow, Tư Đồ Minh Duệ ”

Người dám ôm ấp tình nhân mới trước mặt tình nhân cũ, hơn nữa còn chưa chịu buông tình nhân mới ra sao?” Câu nói này so với sự uy hiếp vừa rồi của Trang Thư Lan càng khiến nhiều người chú ý hơn. Trang Thư Lan trừng mắt liếc Phó Thuyết, lại nghĩ tới việc hẳn có thể làm hồng trò vui của nàng! Chỉ cần hẳn không lên tiếng thì kịch hay của nàng vẫn sẽ đạt được mục đích! Nghĩ như vậy hẳn lúc Phó Thuyết chưa kịp mở miệng nói câu thứ hai thì Trang Thư Lan đã nhanh tay điểm á huyết của hẳn. Phó Thuyết trừng lớn mắt, vẻ mặt kinh ngạc không thể tin, hẳn. lần này là lần thứ hai hẳn bị xú nha đầu này điểm á huyết! Việc này nếu truyền ra ngoài thì hẳn còn mặt mũi nào đứng trước đám quan lại trong triều nữa! Càng khiến hẳn kinh ngạc hơn chính là, đang cách xa hẳn mấy bước mà Trang Thư Lan lại có thể đứng ngay trước mặt điểm huyết của hẳn. Toàn bộ quá trình diễn ra chỉ trong tích tắc! “Nói cho người biết, ta không có võ công gì, ra tay cũng chỉ dựa vào khinh công cùng công phu điểm huyết” Nàng tiện thể giải thích luôn nghi ngờ của Phó Thuyết. Huyền Bách đứng ở một bên vẫn im lặng không nói nhưng vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt đã dịu đi, trong lòng cười khê – thì ra nha đầu kia cũng chỉ vì muốn “báo thù”! Tuy rằng sớm được chứng kiến bản lĩnh hại người của nàng nhưng quả thực không ngờ càng ngày càng cao tay! Ở bên kia, Tư Đồ Minh Duệ liền đẩy ra “bạch tuộc” đang bám lấy mình, vừa nghe hai người bên này nói chuyện, vừa nhàn nhã thông thả đi lại phía nàng, bộ dạng thâm tình nói: “Lan Nhi, nàng nghe ta giải thích, những việc vừa rồi nàng chứng kiến không phải như nàng nghĩ đâu!” Trang Thư Lan vừa nghe xong, lỗ chân lông toàn thân đều bị dọa dựng thẳng lên. Vốn định phản bác lại hai câu nhưng lại nghĩ: nếu như nàng mở miệng chẳng phải thừa nhận trước mặt người khác nàng chính là Lan nhi mà hẳn nói sao? Vậy việc lúc này nàng điểm huyết Phó Thuyết có ích gì? Huống chi nếu như nàng không thừa nhận nàng là Trang Thư Lan thì ai có thể đứng ra chứng minh được? Đường nhiên ngoại trừ Trang Thư Dao.

Tuy vậy Trang Thư Lan vẫn có ý định thử một lần. “Sur phụ, chúng ta đi! Nghe nói tháng sau Niên Lăng Sơn sẽ tổ chức đại hội võ lâm, chi bằng chúng ta cùng đến xem náo nhiệt đi!” Trang Thư Lan mỉm cười nói, thông thả đi tới bên cạnh Huyền Bách, bày ra bộ dạng một tiểu hài tử làm nũng. Ý nàng muốn nói với Huyền Bách là giờ phút này nên rút lui được rồi. “Từ kinh thành đi tới Lăng Sơn ước chừng cũng phải mất một tháng, bây giờ chúng ta đi tới đó là vừa kịp à!” Trang Thư Lan không thừa nhận. Không cần biết trước đó người khác nói gì, chuyện vừa rồi bị Trang Thư Lan thêu dệt, chỉ sợ nội trong

ngày hôm nay nhân vật chính trong những tin đồn gần đây sẽ được đổi lại. Hơn nữa nếu để cho Trang Đức biết việc này, chỉ sợ nàng “chết” cũng không rõ ràng “Trang...”. Đáng tiếc Trang Thư Dao mới hồ lên một chữ đã vô cùng bất hạnh vì bị người nào đó điểm huyết, nhúc nhích cũng không nhúc nhích được chữ huồng hồ là nói chuyện. Trang Thư Dao chỉ có thể để oán hận trong lòng. Hiện tại nàng ta cũng ý thức sâu sắc một điều – Trang Thư Lan kia không phải là một người dễ chọc, ngày hôm qua nàng đánh mất thể diện bị đuổi khỏi nhà, hôm nay đã vui vẻ mừng nàng, lại còn hăm hại nàng! Chẳng lẽ đây là Trang Thư Lan đang trả thù? Thấy Trang Thư Dao không thể cử động cũng không thể nói chuyện, Trang Thư Lan cũng biết đó là Huyền Bách ngầm giúp nàng. Do vậy tâm tình Trang Thư Lan lúc này cũng thờ phào nhẹ nhõm. Mà Tư Đồ Minh Duệ phát hiện Trang Thư Dao bị người khác điểm huyết cũng không nghĩ tới việc ra tay ngăn chặn. Nam tử mặt lạnh từ đầu tới cuối vẫn ngồi không nói gì, nhìn qua cũng biết là người không dễ dàng tiếp cận, chỉ sợ thực tế cũng vậy. Nhưng hắn vẫn ra tay giúp Trang Thư Lan, quan trọng hình như hắn còn là sư phụ của Trang Thư Lan. Người đó là ai? Trẻ tuổi như vậy sao đã thành sư phụ của Trang Thư Lan rồi? Xem ra trở về hắn phải cho thuộc hạ điều tra rõ ràng xem người xuất hiện bên cạnh Trang Thư Lan rốt cuộc là ai? “Trang Thư Lan, người thật có bản lĩnh!” Tư Đồ Minh Duệ đứng ở trước mặt Trang Thư Lan thông thả nói. “A..... Vị đại nhân này, chúng ta quen biết ư?” Trang Thư Lan nhú mắt, khuôn mặt nghi ngờ, quay lại nhìn Huyền Bách oán giận trách cứ. “Sư phụ, chúng ta đi mau, tránh để người đầu óc có chút vấn đề làm phiền. Tuy rằng ta tự biết bản thân mình rất đẹp, trên đường người ngắm nhìn cũng không ít nhưng ta không thích loại thủ đoạn làm quen hạ cấp!” Hiện tại Trang Thư Lan là người trong giang hồ nên nói năng cũng có chút thô lỗ. Giọng điệu như vậy mới phù hợp với thân phận nàng! “Đi thôi!” Huyền Bách khẽ nhủ mày, đối với câu nói vừa rồi của nàng rất không vừa lòng. Tư Đồ Minh Duệ chỉ biết cười khan. Trang Thư Lan lại dám nói ra những lời này, quả nhiên không thể nhìn về bề ngoài được! “Lần sau bản công tử sẽ có cách làm cho nàng khuất phục” Huyền Bách vừa nghe xong, mày nhíu càng chặt, lạnh lùng trừng mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ. Tư Đồ Minh Duệ cũng không tránh né, trực tiếp nhìn lại. Ánh mắt Huyền Bách lạnh lùng, ngược lại Tư Đồ Minh Duệ lại thật thản nhiên. Chỉ là trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó cũng để lộ rất nhiều sát khí, có điều Trang Thư Lan đứng bên vẫn chưa phát hiện ra thôi. “Quả nhiên là người nhàm chán!” Trang Thư Lan lầu bầu một tiếng.

“Aizz, không ngờ lại tự chuốc lấy phiền phức!” Phó Thuyết nghe hai người nói vậy thấy rất buồn cười nhưng lại không thể cười thành tiếng được, chỉ biết bước lòng vòng chứng tỏ tâm trạng hắn lúc này đang vô cùng vui sướng. “Sư phụ, đừng để ý tới yêu nhân kia!” Trang Thư Lan nắm tay áo Huyền Bách đi ra ngoài nhưng mới đi được hai bước nàng lại quay lại trước mặt Tư Đồ Minh Duệ, gần từng chữ nói. “Cảnh cáo ngươi, đừng đến gây chuyện với tỷ tỷ đây! Hiện tại tỷ tỷ đây không có hứng chơi đùa cùng ngươi!” Nói xong Trang Thư Lan tiêu sái rồi đi. Trang Thư Dao tiếp tục trừng mắt đứng nhìn từ xa, không nghe được hai người nói gì. Phó Thuyết lại đi lại vòng vòng, hắn không trông cậy Tư Đồ Minh Duệ sẽ giúp hắn giải khai huyết đạo. Tư Đồ Minh Duệ cũng cười rất mỉa mai, không gây chuyện với nàng sao? Đường nhiên không thể nào! Tìm khắp thiên hạ, cũng chưa thấy người nào có gan dám đấu với hắn! Ha.... Dám xưng giọng tỷ tỷ với hắn, vậy thì nàng đừng nghĩ có thể rời khỏi trò chơi này! Về phần hứng thú..... hừ, không phải lo, không có hứng thú, vậy thì hắn liền tạo hứng thú cho nàng – nhất định quyền chủ động trong trò chơi này hắn vẫn nắm trong tay! Không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Gặp mặt thái tử

“Khách quan, xin mời lên lầu” Trang Thư Lan còn chưa xuống cầu thang thì tiểu nhị đã đơn đả dẫn một người lên. Cầu thang thật là chật chội! Trang Thư Lan hơi thở dài một tiếng, trừng mắt nhìn người đang bước tới, bên hông hắn đeo một khối ngọc bội màu vàng. Ha, một nhân vật không tầm thường nữa lại tới! Chỉ tiếc rằng kịch hay đã kết thúc rồi! Đối với Tư Đồ Tu Nam đang đi tới trước mặt, Trang Thư Lan coi như không thấy.

Dù sao hắn cũng đang cải trang vì hành, nếu như nàng còn hành lễ với hắn vậy thì hắn cải trang cũng coi như không. “Sư phụ, chúng ta mau rời khỏi nơi thi phi này đi!” Trang Thư Lan ghé người nói nhỏ vào tai Huyền Bách. Quê Hương phường quả là nơi quần long hội tụ, khó mà có thể không tới nơi này một lần, gần đây lại tụ hội toàn những đại nhân vật trong triều. Aizz! Bây giờ có thể nói cái gì a, chỉ có thể nói: Trang Thư Lan, vận khí của ngươi không phải tốt bình thường mà là vô cùng tốt! Huyền Bách lắc lắc đầu. Hắn cũng nhận thấy toàn thân vị công tử đang bước lên cầu thang khí chất cao quý, nho nhã lại mang theo một chút lệ khí (bạo tàn) – đối với một sát thủ hàng đầu muốn thấy bộ mặt thật của người khác không phải là một việc khó. Mà lẽ khi kia khiến cho Huyền Bách cũng không muốn ở lại nơi này lâu hơn. Nàng định coi như không nhìn thấy Tư Đồ Tu Nam – Thái tử đương triều, hoàng đế trẻ trung lai – nhưng khi đi ngang qua nhau hắn lại mỉm cười mở miệng: “Trang đại nhân muốn rời đi ư? Hôm nay bản..... Ta đến đây du ngoạn, nhân tiện gặp người quen, chỉ bằng cùng nhau ngồi xuống uống vài chén?” Trang Thư Lan đã định bỏ qua lời của Tư Đồ Tu Nam nhưng lại ngại hắn là thái tử, tương lai sẽ là hoàng đế, nếu đắc tội với hắn chỉ sợ sau này bất luận có làm quan nữa hay không cũng khó mà sống yên ổn! Nhưng mà nàng thực sự giống một tiểu thư bồi rượu đến bồi hắn uống rượu vậy sao? Nếu như là trước kia nàng sẽ bán khoản bồi vì còn có thứ vướng bận nhưng hiện tại nàng chỉ là một kẻ cô độc, có gì phải sợ? Cho dù đắc tội thái tử thì sao, chẳng phải nàng đã sớm chọc giận mẫu hậu của hắn đây thôi! “Thật xin lỗi, hạ quan không phải là cô nương bồi rượu, hơn nữa hạ quan với... ta với ngài cũng không quen biết!” Bước chậm lại một chút nhưng không có ý định dừng lại, Trang Thư Lan liếc nhìn Tư Đồ Tu Nam một cái, khoe miệng mơ hồ nét cười trào phúng. “Láo xược!” Tuy từng đi theo bên cạnh Tư Đồ Tu Nam chỉ thẳng nàng, trừng lớn mắt, giọng hắn rõ ràng là của một thái giám. “Láo... Chủ nhân của ta mời người uống rượu... người còn dám khước từ...” Lòng mày Trang Thư Lan khẽ nhíu, cười lạnh một tiếng. “A! Đây là đầu mà tới lượt nó tài như người mở miệng, thật không biết quy củ, chủ nhân nói chuyện tới lượt người chen miệng vào hay sao?” Tuy từng kia bị Trang Thư Lan quát như vậy phản ứng đầu tiên là hoảng sợ. Hắn đi theo thái tử nhiều năm như vậy, quan viên trong triều thấy hắn người nào lại dám không nể mặt? Cho dù không nể mặt nhưng cũng chưa từng có ai dám quát hắn như thế! Mà Trang Thư Lan không chỉ quát, nàng còn tỏ rõ thái độ khinh thường, ánh mắt kia lạnh lùng khiến hắn không khỏi rung mình. Nhưng lại không cam lòng, dù thế nào đi nữa hắn làm sao có thể để cho một tiểu quan ngũ phẩm hù dọa! Ý vào thái tử ở bên cạnh, hắn cũng có thêm vài phần dũng khí khoa chân múa tay nói. “Ngươi.....” Nhưng hắn còn chưa kịp nói hết câu đã bị Tư Đồ Tu Nam ngắt lời. “Kim Bảo, mau xin lỗi Trang đại nhân!”

“Gia.....” Kim Bảo tròn mắt không thể tin được những lời này lại là Tư Đồ Tu Nam nói. Dù thế nào, hắn cũng là thái giám tam phẩm vậy mà lại phải xin lỗi một quan ngũ phẩm... việc này..... việc này chẳng phải là thái tử đã tự mình hạ thấp thân phận hay sao? Xem ra thái tử này cũng là kẻ co được dãn được (biết ứng phó với tình hình cụ thể)! Trong lòng Trang Thư Lan âm thầm đánh giá. Nhưng đánh giá thì đánh giá, nét mặt nàng cũng hoà hoãn đi một chút, tiếp tục bước xuống bậc thang. “Ngài đang vì hành mà đúng lúc hạ quan có việc cho nên xin thứ lỗi, hạ quan không thể phụng bồi!” Nói trắng ra là bây giờ người không thể lấy thân phận thái tử ra để ép ta. Bởi vậy ta có bồi rượu hay không phải xem tâm tình của bốn tiểu thư đây như thế nào? Tư Đồ

Tu Nam không phải là kẻ ngu ngốc, Trang Thư Lan đã có tính toán sẵn rồi chỉ chờ hắn nói ra nữa mà thôi. Tư Đồ Tu Nam cười khể, mở miệng “Hôm nay là ta đường đột rồi. Nếu Trang đại nhân có việc, vậy ngày khác ta lại mời Trang đại nhân uống rượu vậy!” “Hạ quan không dám!” Trang Thư Lan chấp tay hành lễ. “Hạ quan cáo từ!” “Ừ, ngày khác uống rượu? nàng mà đi thì đúng là kẻ ngu ngốc! Thời buổi rối loạn, cho dù nàng không có chỗ dựa cũng không muốn đi tìm chỗ dựa! Quan trọng hơn, hiện tại thân phận của nàng cũng rất khó xử, là nữ nhi bị Trang thừa tướng đuổi ra khỏi phủ, lại có tin đồn quan hệ mờ ám với Tư Đồ Minh Duệ, vì thế cho nên hai đại phái trong triều đương nhiên không có ai dám gây khó dễ cho nàng!” Trang Thư Lan không thèm liếc mắt nhìn Tư Đồ Tu Nam một cái mà nhanh chóng xoay người bước đi. Huyền Bách đi phía sau Trang Thư Lan, lại nhìn thái tử một cái rồi cũng bước nhanh theo nàng. Vừa ra khỏi Quê Hương phường, lần đầu tiên Huyền Bách phát hiện bản thân hắn thiếu kiên nhẫn như vậy. “Lan nhi, người vừa rồi là ai? Nghe khẩu khí của hắn chắc chắn có quan hệ với người trong hoàng thất!” “Đúng vậy! Hắn là thái tử đương triều” Trang Thư Lan trả lời nhẹ tênh. Huyền Bách cảm thấy kinh ngạc, Trang Thư Lan sao có thể gặp được những đại nhân vật như vậy! Đặc tội với thái tử đương triều, chẳng lẽ nàng không để ý tới an nguy của bản thân sao? “Lan nhi, vừa rồi ngươi không nên nói chuyện như vậy với thái tử!” Cho dù Huyền Bách không thích thú gì chốn quan trường nhưng bây giờ Trang Thư Lan đã làm quan, hắn cảm thấy về phương diện này vẫn nên nhắc nhở nàng một chút. Trang Thư Lan dừng bước, nhìn Huyền Bách chăm chăm, dường như muốn tìm thứ gì quan trọng trên người hắn. “Sư phụ, thật khó tin người lại nói ra những lời này!” Thấy Huyền Bách bị nàng nhìn mà mất tự nhiên, Trang Thư Lan bật cười, thuận tay gạt đi những bông tuyết rơi trên mi. “Sư phụ, thật ra ta cũng biết vậy, nhân sỹ giang hồ rất khó hoà hợp với những người trong quan trường. Cho nên nếu ngày khác ra ngoài với ta mà gặp tình huống như ngày hôm nay, nếu người không thích thì có thể rời đi, không cần cố ý ở lại giúp ta!” Mặc dù người trong giang hồ cũng có ngấm ngấm giờ thủ đoạn sau lưng nhưng phần lớn đều là những người hào sảng, nếu như không vừa ý thì nói đánh người liền đánh người, có thù liền báo, kẻ mạnh nhất chính là người đứng đầu, không cần nhìn trước ngó sau. Nhưng trong quan trường lại không như vậy, bất luận quan phẩm lớn hay nhỏ, chỉ cần sơ ý một chút là có thể đắc tội với người ta, sau đó âm thầm đâm người một nhát, thẳng tay tiêu diệt cả gia tộc người.

“Nếu như trước kia có lẽ ta cũng có thể yên tâm! Nhưng hôm nay thấy tốc độ người gặp rắc rối ta thực sự không yên tâm!” Cho dù Huyền Bách chán ghét quan trường lừa lọc, giả dối, nhưng nếu như Trang Thư Lan không may đắc tội với ai, nếu có hắn ở bên cũng có thể đảm bảo một chút. Nếu như thấy nàng gặp nguy hiểm hắn có thể đưa nàng rời đi. “Không cần.” Trang Thư Lan cười hi hi cự tuyệt. “Nếu mỗi ngày người đều đi theo ta, chẳng phải ta đây chiếm toàn bộ thời gian của người ư? Ta không muốn Như Ngọc tỷ tỷ căm ghét ta đâu!” Huyền Bách nghe Trang Thư Lan nói xong, sắc mặt cũng dịu đi. “Hoa Như Ngọc cũng có chuyện của nàng ấy, người không cần phải quan tâm” “Vẫn không cần a!” Trang Thư Lan lắc đầu. “Sư phụ, người quá nghiêm túc, mỗi ngày đều nhìn thấy người ta sẽ không ngủ yên! Hơn nữa hiện tại chuyện quan trọng nhất của người là quan tâm tới Hoa Như Ngọc, dành thời gian ở bên nàng, khiến trong mắt nàng chỉ còn có người, chỉ hy vọng bên cạnh người! Người nên có ý thức một chút, Như Ngọc tỷ tỷ xinh đẹp như vậy lại hay giao tiếp với đám người quyền quý có tiền, nếu không xem chừng nàng, chỉ sợ con vịt trong tay cuối cùng vẫn còn bay mất!” “Con vịt còn chưa tới tay cho nên nó còn bay ư?” Huyền Bách thì thầm. “Cái gì?” Trang Thư Lan chỉ sợ nghe nhầm, Hoa Như Ngọc ước gì ở cạnh hắn còn không được làm sao có thể bay! Vậy lời nói của Huyền Bách có ý gì? Cái gì gọi là chưa tới tay? Aiz. Chẳng lẽ ý hắn là chính thức đem Hoa Như Ngọc ăn sạch sẽ mới xem như có trong tay sao? “Không có gì!” Huyền Bách phui phui bông tuyết trên đầu Trang Thư Lan, tâm trạng rất tốt hỏi. “Ta quá nghiêm túc?”

Vậy sau này ta sẽ thử cười nhiều hơn một chút có được không?” “A... không cần!” Trang Thư Lan vội vàng lắc đầu, đồng thời lui về phía sau hai bước. “Ta đã quen với người mặt than rồi nếu như người cười nhiều hơn một chút, ta chỉ sợ dây thần kinh của người có vấn đề mất!” Huyền Bách vừa nghe xong liền đen mặt. Cho dù không hiểu hết những lời nàng nói nhưng nhìn thấy thái độ đùa dai cười cợt của nàng, hắn biết nhất định lời nàng nói không phải tốt đẹp gì. “Còn có điều này, sư phụ, về sau không có việc gì thì đừng có xoa đầu ta, ta không phải chó cũng chẳng phải là mèo!” Trang Thư Lan coi như không thấy sắc mặt Huyền Bách, nói thêm một câu đồng thời cũng quay người rời đi, vừa đi vừa nói. “Sư phụ, người về trước đi, ta phải tới chỗ Di nương!” Chỉ thấy mỗi truyện này được post mọi người có chán không? Ta đang định tạm dừng post truyện này đây!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Tuyệt tình

Buổi trưa ở Túy Xuân Uyển luôn yên ắng. Trang Thư Lan lén lút bước vào hậu viện Túy Xuân Uyển – nơi duy nhất còn “sạch sẽ” theo cửa sau. “Lan cô nương thật rong chơi nhàn nhã! Ta ở chỗ này chờ người đã lâu!” Âm thanh nhẹ bay nhưng lại vang dội. Giọng điệu này, Trang Thư Lan nhớ rất rõ! Cũng bởi vì nhớ rõ cho nên cơ bắp toàn thân đều căng cứng! Chỉ có điều, thân thể nàng căng cứng không có nghĩa là suy nghĩ của nàng cũng phải vậy. Trang Thư Lan nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc. Nàng vừa nhìn khắp hậu viện trống trải tìm kiếm thứ gì đó vừa chậm rãi trêu đùa. “A! Để cho Lãnh gia chờ đợi đã lâu, ta đây vô cùng vinh hạnh!” Ánh mắt sắc bén không bỏ qua từng góc nhỏ trong hậu viện, rất nhanh nàng đã phát hiện ra chỗ ẩn thân của Lãnh gia – phía trên cây. “Phản ứng rất nhanh, có khí chất trở thành thương nhân hàng đầu!”

Lãnh gia vô cùng hài lòng với phản ứng bình tĩnh của Trang Thư Lan, khoé miệng ẩn chứa ý cười. Nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Lãnh gia, một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu Trang Thư Lan – hẳn quá tuấn mỹ để làm một sát thủ! Cũng khó trách hắn có thể lẩn lộn nhiều năm như vậy trên thương trường. Chẳng qua Trang Thư Lan có chút bất mãn đối với câu nói kia của Lãnh gia, việc nàng có năng lực để trở thành một đại thương nhân thì có liên quan gì tới hắn! Cho nên Trang Thư Lan không thèm nhìn Lãnh gia, thẳng thắn mở miệng. “Lãnh gia tìm ta có việc gì?” Nàng đi thẳng vào vấn đề. Tuyệt rồi càng ngày càng nặng hạt, nàng nào có tâm tình đứng đây nói nhiều với hắn. Dù hào sảng, lại không ngưng ngừng! Tuy rằng nàng chưa từng bước chân vào giang hồ nhưng lại có tính cách thẳng thắn của một nữ tử chốn giang hồ, không giống những nữ tử khuê các khác, thấy một nam nhân xa lạ liền đỏ mặt, giọng nói nũng nịu. “Công tử tìm ta có chuyện gì muốn hỏi ư?” Lập tức cảm tình của Lãnh gia đối với Trang Thư Lan tăng lên vùn vụt. Hắn nhẹ nhàng đáp xuống đất, ánh mắt sắc bén đánh giá nữ nhân mà hắn bỏ ra không ít công sức mới tìm được, càng nhìn càng vừa mắt: Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, thái độ bình thản, bộ dạng chưa tới mức khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng có thể nói là một đại mỹ nhân, dáng đứng thẳng, Tuy rằng mặc trên mình rất nhiều áo ấm nhưng nhìn nàng vẫn rất nhỏ gọn. Mà điều đáng nói nhất là, nữ nhân này không phải là một cái gỏi thêu hoa (chỉ những người chỉ có hình dáng bên ngoài mà không có học thức tài năng), nàng còn có đầu óc nhanh nhạy của một kẻ kinh doanh, buôn bán! Đầu óc như vậy, nếu không kinh doanh thì thật là lãng phí! “Lan cô nương, vài ngày trước đây ta có nhắc tới chuyện người làm thủ hạ cho ta, người đã suy nghĩ tới

chưa?”Nhắc tới chuyện này, Lãnh gia cũng có chút tức giận, từ trước tới nay trên giang hồ, hẳn chưa từng “cầu” một người như vậy? Chỉ trừ Trang Thư Lan và sư phụ của nàng – Huyền Bách.“Cám ơn Lãnh gia đã quan tâm”Trang Thư Lan cười xã giao, từ từ nói.“Có điều, ta chưa bao giờ thay đổi quyết định của bản thân!”Mặc dù hiện tại nàng rất muốn tìm một đối tác làm ăn, nhưng cho dù không tìm được ai nàng cũng sẽ không làm thủ hạ của Lãnh gia, cũng như đáp ứng bất cứ điều kiện gì của hắn. Bởi vì hắn là người trong giang hồ! Mà nàng lại không muốn liên quan nhiều tới người trong giang hồ, chỉ chuyện trên quan trường và chuyện trên thương trường buôn bán sau này cũng đủ hao tổn tinh thần rồi. Nếu như lại có quan hệ với người trong giang hồ nữa chỉ e về sau nàng sẽ không còn ngày nào được yên ổn. “Người nên suy nghĩ cho kỹ! Ta đây biết hiện tại ngươi đã bị đuổi ra khỏi phủ, bây giờ hai bàn tay trắng, chẳng lẽ ngươi định cả đời này sống nhờ dưới mái hiên nhà người khác ư?”Lãnh gia hạ giọng dụ dỗ.Xem ra Lãnh gia này đã nắm được tất cả tình hình của nàng!

Về điểm này Trang Thư Lan không hề nghĩ tới, nàng không thể nghĩ ra nguyên nhân tại sao Lãnh gia lại đi điều tra nàng? Có vẻ tình báo của hắn làm việc rất hiệu quả.Nhưng mà hẳn biết tình hình cụ thể của nàng thì làm được gì chứ?Trang Thư Lan nhếch môi cười.“Lãnh gia suy nghĩ nhiều qua, những điều này là chuyện riêng của ta, không cần nhọc công Lãnh gia quan tâm! Nếu như Lãnh gia không có chuyện gì vậy ta đây xin cáo từ!”Muốn đi tìm Di nương, muốn mượn bạc của Di nương sao?”Lãnh gia cười lạnh.Trang Thư Lan hơi giật mình. Lãnh gia nói không sai, biện pháp này nàng cũng đã từng nghĩ qua nhưng lại nhất định phủ quyết. Bởi vì Túy Xuân Uyển bây giờ đã nằm trong tay Lãnh gia, hơn nữa Di nương cũng coi như là thủ hạ của Lãnh gia, nếu như để nàng giúp mình nhất định sẽ khiến Di nương khó xử – mệnh lệnh của Lãnh gia không thể không tuân theo, đặc biệt hẳn lại là thủ lĩnh của Thiên Ưng Các – tổ chức sát thủ giết người không chớp mắt; mà nữ nhi của bạn tốt không thể không để ý, hơn mười năm tình nghĩa cũng không phải bình thường, “Lãnh gia thật đúng là thích nghe chuyện riêng của người khác!”Giọng Trang Thư Lan trầm xuống.“Ta nói rồi, ta sẽ không gia nhập dưới trướng Lãnh gia! Hơn nữa Lãnh gia đừng lấy Di nương hay Túy Xuân Uyển ra uy hiếp ta. Một kẻ ngay cả cha mẹ, tỷ muội, gia tộc đều vứt bỏ được như ta đừng hi vọng sẽ coi trọng bất cứ kẻ nào!”“Nghe qua có vẻ thật nhẫn tâm nhưng Ta đây vẫn phải thử xem mới biết được!”Lãnh gia mỉm cười tàn ác khiến nàng lạnh cả sống lưng!Trang Thư Lan cảm giác được nụ cười trên mặt nàng càng ngày càng cứng ngắt, đầu óc cũng cảm thấy lo sợ. Bởi vì nàng biết theo tính cách của Lãnh gia hiện tại hoàn toàn có thể lấy mạng sống của người khác để uy hiếp nàng.Nhưng Trang Thư Lan không muốn để hắn quản chế nàng, càng không muốn hắn nắm được nhược điểm của mình, bằng không thực sự sau này nàng sẽ liên quan với đám người trong giang hồ. Vậy phải làm thế nào? Trang Thư Lan vẫn nhìn Lãnh gia chăm chăm, do dự một lúc lâu cuối cùng nàng quyết định đánh cược một lần.“Được thôi!”Trang Thư Lan cười như gió xuân, giọng nói nhẹ nhàng không phát hiện ra một chút căng thẳng nào trong đó.“Lãnh gia cứ việc thử đi, dù sao giết người phóng hỏa cũng là nghề chính của ngươi, nhất định sẽ làm sạch sẽ, vậy ta cũng không phải lo thu dọn hậu trường rồi!”“Ngươi dám chắc là ta không làm ư? Ngươi không hề ý tới sống chết của Di nương cũng như những người khác trong Túy Xuân Uyển sao?”Tuy rằng khoe miệng Lãnh gia vẫn tươi cười nhưng trong con ngươi lại lộ ra vài phần kinh ngạc – hẳn không thể ngờ Trang Thư Lan có thể dễ dàng nói chuyện mà không hề để ý tới sinh tử của người khác! Nhưng hẳn lại có cảm giác hình như nàng đang đánh cược. Hẳn nhớ lại lúc Túy Xuân Uyển bước vào thời điểm sinh tử, chẳng phải nàng đã ra tay cứu giúp sao?”Lãnh gia muốn làm gì, không cần phải dong dài nhiều lời như vậy!”Trang Thư Lan thiếu kiên nhẫn, chau mày nói.Lãnh gia rất ngạc nhiên. Nghe giọng điệu này quả thật nàng không hề coi trọng sống chết của những người khác. Thái độ của nàng lúc này cũng khiến Di nương đứng sau nàng cách đó không xa biểu lộ vẻ mặt không thể tin.“Ý ngươi là cho dù ta có dùng tính mạng của Di nương uy hiếp ngươi, ngươi cũng không chịu làm việc cho ta?”Lãnh gia tiếp tục hỏi thử, đồng thời ánh mắt liếc nhìn một người đang từ trong phòng bước ra. Di nương nghe thấy hẳn hỏi câu này cũng nín thở ngừng bước.“Điều ta không thích, trên đời này không ai có thể uy hiếp ta!”Trang Thư Lan trả lời tùy hứng nhưng lại có thâm ý sâu sắc.Nhưng lúc này Lãnh gia cũng không có để ý tới ý tứ trong lời nói của nàng.

“Quả nhiên là tâm can ngoan độc, mười năm tình nghĩa đối với ngươi cũng không đáng giá một đồng tiền. Với tâm địa của ngươi không đi làm sát thủ quả là một điều đáng tiếc”Là một sát thủ, yếu tố quan trọng nhất chính là tàn nhẫn, vô tâm, tuyệt tình!“Ngươi không vì mình, trời tru đất diệt! Bản thân ta cũng khó bảo toàn cân gì phải quan tâm tới sống chết của người khác?”Trang Thư Lan cười, cười đến lạnh lùng “Chẳng lẽ Lãnh gia không phải người như vậy ư?”Từ lúc quen biết Lãnh gia, nàng chỉ biết hắn là một kẻ kiêu ngạo, một kẻ chỉ biết tới lợi ích của bản thân, vì mục đích của bản thân mà không ngại dòn người khác vào bước đường cùng. Vì thế đàm phán với một người như vậy hoàn toàn lãng phí nước bọt!“Ha ha! Tiểu nha đầu ngươi cũng thật có mắt nhìn người!”Lãnh gia cười mỉa mai.“Có điều ta rất muốn biết, nếu như để ngươi chăm sóc ngươi hơn mười năm qua nghe được những lời này của ngươi thì sẽ như thế nào?”Bị Di nương nghe được? Trang Thư Lan cảm thấy kinh hãi, theo bản năng quay đầu lại nhìn. Dưới mái hiên Di nương đang dựa vào cửa phòng, sắc mặt trắng bệch, ngón tay run rẩy đã không thể giữ được khăn lụa trong tay.“Lan nhi.”Âm thanh yếu ớt lại gặng gượng cười.“Lan nhi, những lời vừa rồi của con tất cả đều là thật tâm ư?”Không phải đâu Di nương! Đây chỉ là kế tạm thời đối phó mà thôi. Trong lòng con trên đời này Di nương là người quan trọng nhất! Nhưng cũng bởi vì là người quan trọng nhất cho nên con mới muốn bảo hộ ngươi, con không muốn bị người khác dùng ngươi để uy hiếp, cho nên con không thể không nói như vậy!Nàng rất muốn, rất muốn nói lên những lời trong đáy lòng. nhưng lúc này nàng biết, nếu như nói ra thì tất cả công sức nàng bỏ ra vừa rồi là vô ích sao?”Đương nhiên!”Trang Thư Lan hạ quyết tâm nói, không dám nhìn Di nương mà cười lạnh.“Ngay cả cha ruột ta cũng không xem trọng, huống chi ngươi chỉ là một người xa lạ không có quan hệ huyết thống!”Những lời này của Trang Thư Lan giống như một đao chém thẳng xuống Di nương. Chỉ trong nháy mắt Di nương ngã khụy trên mặt đất, nước mắt theo khoé mắt chảy xuống, trong đầu hiện lên hình ảnh tươi cười của Trang Thư Lan trong mười năm qua, giọng nói mềm mại chân thành “Di nương, trên đời này người đối với con tốt nhất! Chờ sau này khi con lớn lên, người không cần làm tú bà nữa, con sẽ nuôi người!”“Ha ha ha.”

Di nương cười nghe thật thê lương. Người trước mặt nàng coi như nữ nhi của chính mình nuôi dưỡng hơn mười năm, vậy mà trong lòng nó mình chỉ là một người xa lạ không có quan hệ gì!Thấy Di nương như vậy Trang Thư Lan vô cùng đau lòng, rất muốn chạy tới trước mặt để đỡ nàng dậy, muốn giải thích rõ cho nàng tất cả. Nhưng lý trí nàng không cho phép, Trang Thư Lan biết Lãnh gia chưa đi khỏi. Hẳn vẫn còn ở lại xem kịch hay, hơn nữa đã đi tới bước này nàng không thể quay đầu được nữa.Lãnh gia cười bí hiểm nhìn chăm chăm về mặt bình thần của Trang Thư Lan,nháy mắt phi thân tới trước mặt Di nương. Một vệt ánh sáng vụt lên, mũi kiếm đã chỉ trước mặt Di nương. Mà bên này tâm Trang Thư Lan cũng chấn động nhìn Di nương bị dọa tới hồn bay phách lạc, nhanh chóng đưa tay ra, ánh mắt lạnh lùng lộ ra nhiều tầng sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tuyệt tình

“Chỉ cần một kiếm này của ta thì đầu bà ấy sẽ không còn trên cổ nữa!” Lãnh gia không thèm quan tâm nói, nét cười như có như không nhìn Trang Thư Lan. Nhưng nàng vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng lãnh đạm đứng một chỗ, dường như bầu không khí giương cung chĩa kiếm lúc này không ảnh hưởng gì tới nàng. “Lãnh gia còn do dự cái gì?” Tuy rằng không phải nàng hiểu rõ Lãnh gia, nhưng nàng dám khẳng định hẳn sẽ không giết Di nương. Nếu như hẳn thực sự làm như vậy thì sau này lấy ai kinh doanh Túy Xuân Uyển đây? Lãnh gia không nói cũng không có thêm hành động nào, cuối cùng thu kiếm cười nói.

“Trang Thư Lan, người đứng là ý chí sắt đá! Nếu người đối với Di nương như thế thì chi e đối với tên sát thủ – sư phụ của người cũng chẳng khác gì!” “Ha! Nếu thế thì sao, mà không phải vậy thì làm sao? Việc này ta có cần báo cáo với Lãnh gia không?” Trang Thư Lan khẽ nhếch môi khinh thường, lạnh lùng nhìn Lãnh gia. Lãnh gia nhíu mày, có vẻ hài lòng với câu trả lời của Trang Thư Lan, gật đầu. “Ta đã hành tẩu trên giang hồ nhiều năm, lần đầu tiên thấy một nữ tử tuyệt tình như người, cho dù hôm nay người không thể là người của ta nhưng coi như chuyện này ta đi cũng không uổng công!” Trang Thư Lan không nói chỉ đứng chấp tay nhìn Lãnh gia, không thể chỉ vì những lời này của hắn mà lơ là cảnh giác được. “Được rồi! Nếu như Trang cô nương không thích kinh doanh, ta đây cũng không làm khó nữa!” Lãnh gia sờ sờ ám khí trong tay áo, cười gian xảo. “Có điều nếu một ngày nào đó ta biết được Trang cô nương bước chân vào thương trường, nhất định ta sẽ không hạ thủ lưu tình đâu!” Không thể sử dụng được người vậy chỉ còn cách diệt trừ, nếu không nàng chính là một đối thủ cạnh tranh đáng gờm. “Chuyện sau này, ai nói trước được, tới lúc đó rồi tính sau!” Trang Thư Lan miễn cưỡng lên tiếng. Lãnh gia không nói lại có ý sâu xa khác liếc nhìn Trang Thư Lan. Hắn khẽ phi thân lên, chỉ nháy mắt đã không thấy bóng dáng tăm hơi. Sau khi xác nhận Lãnh gia đã thực sự rời khỏi, Trang Thư Lan mới âm thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm. Nói chuyện với những người này thật mệt óc! Nàng xoay người lại thì đã thấy Hoa Như Ngọc đang đỡ Di nương vẫn ngồi trên mặt đất. “Di nương, người bị làm sao vậy?” Hoa Như Ngọc thay Di nương phui đi bụi đất trên quần áo, lo lắng hỏi. “Tại sao người lại ngồi ở đây?” Tâm trạng Trang Thư Lan cũng đã ổn định lại, chạy nhanh đến bên người Di nương, tay định đỡ Di nương nhưng đáng tiếc chưa kịp chạm tới vạt áo của nàng đã bị Di nương đẩy ra. “Trang đại nhân, thảo dân chỉ là một dân đen, ngài làm như vậy muốn giết thảo dân ư?” Di nương đang hiểu nhầm, coi những điều vừa rồi nàng nói là thật! Trong lòng Trang Thư Lan phức tạp, âm thanh đứt quãng, tay vẫn để như vậy chưa kịp thu lại. “Di nương, người nghe con giải thích...” “Trang đại nhân chớ nói thêm cái gì, thảo dân đã hiểu!” Di nương bám vào cánh tay Hoa Như Ngọc, đứng lên. Khuôn mặt trắng bệch lúc này của nàng giờ đã bình tĩnh lại, nhưng giọng nói khẽ run biểu hiện nội tâm nàng lúc này vẫn chưa ổn định. Trang Thư Lan vừa đau lòng vừa chua xót, rất muốn giải thích rõ ràng với Di nương. Nhưng nhìn thấy điệu bộ của Di nương, lúc này lời nói vừa tới miệng lại không có cách nào thốt ra. “Các người bị sao vậy?” Hoa Như Ngọc nhìn Di nương rồi lại nhìn Trang Thư Lan, ánh mắt nghi ngờ hỏi. “Lan Lan có phải muội lại gây sự chọc giận Di nương phải không?” “Như Ngọc tỷ tỷ...” “Như Ngọc, chúng ta đi thôi!” Di nương ngắt lời Trang Thư Lan, quay đầu không thèm nhìn nàng lấy một cái. “Chuyện này...” “Ánh mắt Hoa Như Ngọc hết nhìn Trang Thư Lan rồi lại nhìn Di nương, chần chừ một lúc mới quyết định đỡ Di nương dậy. Trang Thư Lan hoảng hốt, bởi vì ánh mắt quyết liệt của Di nương thực sự khiến nàng hoảng sợ.

Nàng biết nhất định là Di nương rất thất vọng, đau khổ về nàng. “Di nương, tại sao không nghe con giải thích?” Chân không thể bước, Trang Thư Lan chỉ có thể dựa vào cảm giác trống rỗng trong lòng mà nói. “Những việc vừa nãy đã chứng minh tất cả mọi vấn đề rồi, còn việc gì để nói nữa ư?” Di nương quay lưng về phía nàng, tự giễu cợt cười, nắm bàn tay trắng trẻo thon dài của Hoa Như Ngọc. “Thảo dân sẽ như lời Trang đại nhân nói, thảo dân chỉ là một kẻ hèn mọn xa lạ!” “Con không biết hẳn sẽ đối xử với người như thế nào cho nên mới nói như vậy!” Trang Thư Lan xoay người bước tới trước mặt Di nương, nhìn nàng vội vã nói. “Di nương, người không thể tin tưởng con một lần ư?” “Ta còn có thể tin tưởng sao? Trước sống và chết, người đã lựa chọn bán thân người!” Di nương lạnh nhạt nói, trong ánh mắt hoàn toàn quyết liệt. “Hôm nay ta mới biết được, hóa ra người chỉ vì lợi ích của bản thân! So với mẫu thân của người, ta thực sự hoài nghi người có phải là nữ nhi của nàng hay không? Mẫu thân người là người nặng tình trọng nghĩa, vậy mà người... Quên đi! Người không vì mình trời tru đất diệt mà thôi!” Nghe giọng nói của Di nương càng lúc càng nhỏ, Trang Thư Lan biết hiện tại Di nương đã coi nàng là người như vậy, cho dù mình có nói thêm gì nữa cũng vô dụng. “Di nương, hôm nay chúng ta không nói việc này nữa. Người xem người này, đầu đầy mồ hôi, không bằng về phòng nghỉ ngơi một chút trước, sau đó con...” “Trang đại nhân, ngài là người cao quý, chỗ chúng ta miếu nhỏ không chứa được nhân vật lớn như ngài, vì thế mời Trang đại nhân trở về!” Di nương lại ngắt lời Trang Thư Lan. “Như Ngọc, chúng ta đi! Từ nay về sau, Túy Xuân Uyển không chào đón Trang đại nhân tới đây!” “Di nương, trước tiên người cũng phải nghe Lan Lan nói đã... Cho dù có thể nào cũng có thể bỏ qua!” Giọng điệu Hoa Như Ngọc chậm rãi, nhẹ nhàng khuyên giải. “Huống chi Lan Lan còn nhỏ, người là trưởng bối chẳng phải nên bao dung hơn Lan Lan!” Di nương không nói gì cũng không thêm nhìn Trang Thư Lan. “Như Ngọc tỷ tỷ, tỷ không cần phải vì muội mà nói nhiều như vậy!” Vẻ mặt Trang Thư Lan bình tĩnh nhưng trong lòng thì rối bời. Nàng nói. “Tuổi còn nhỏ không thể lấy làm cái cớ mãi được, huống hồ muội cũng biết bản thân đang làm cái gì! Muội chỉ muốn nói một câu, hôm nay cho dù trước mặt có là mẫu thân của muội, muội cũng sẽ lựa chọn như vậy. Di nương, người là người thông minh, có một số việc hiện tại người không rõ nhưng sẽ có một ngày người sẽ hiểu lựa chọn của con!” Nói xong Trang Thư Lan chấp tay bái tạ Di nương một lễ. “Di nương, Thư Lan xin bái biệt, nhưng nếu một ngày nào đó Túy Xuân Uyển có chuyện muốn con giúp đỡ, con nhất định sẽ làm hết khả năng!” “Không dám làm phiền Trang đại nhân, chuyện của thảo dân, thảo dân sẽ tự mình giải quyết!” Di nương cũng không thêm liếc nhìn Trang Thư Lan một cái mà đi thẳng, bước chân vững vàng, bóng dáng dần dần cách xa Trang Thư Lan thẳng cho tới khi tới khúc quanh thì khuất tầm mắt nàng. Hoa Như Ngọc vẫn chưa rời đi theo Di nương, lấy tay đi đầu Trang Thư Lan, vẻ mặt tràn đầy tức giận nói. “Trang Thư Lan, rốt cuộc muội làm chuyện tốt gì mà khiến Di nương tức giận như vậy? Há?” “.....” Trang Thư Lan im lặng không trả lời bởi vì nàng thực sự không muốn nhắc lại chuyện đó. “Từ nhỏ tới lớn, Di nương là người thương yêu muội nhất, vậy mà hôm nay muội lại khiến nàng thất vọng đến thế, muội vẫn còn là người sao? Muội còn có một chút lương tâm nào không?”

Trang Thư Lan vẫn im lặng. Đến nơi này đã mười năm, thời gian vui vẻ nhất của nàng đều là ở Túy Xuân Uyển, ở bên cạnh Di nương. Nàng vẫn còn nhớ rõ, những ngày Di nương tập luyện cho Hoa Như Ngọc và những cô nương khác của Túy Xuân Uyển thì nàng ngồi an vị ở một bên, vừa ăn đồ ăn vừa nhìn các nàng ca múa, thỉnh thoảng lại còn giương nanh múa vuốt chọc phá các nàng. Những tỷ muội kia đối với nàng đều hận ghiến răng nhưng lại không thể làm gì. “Cũng đúng, nói chuyện lương tâm với một người như muội cũng thật lãng phí nước bọt!” Hoa Như Ngọc rất bất mãn với thái độ im lặng của Trang Thư Lan, dần tới những lời nói khó nghe. “Ngay cả cha ruột sinh ra muội, muội còn có thể vứt bỏ, huống chi chỉ là một Di nương! Trăm việc lấy chữ hiếu làm đầu, muội đã đem ‘hiếu’ vứt bỏ thì còn phẩm đức, lương tâm gì đáng nói nữa chứ?” “Đừng nói nữa!” Sắc mặt Trang Thư Lan khó coi, thậm chí có chút đáng sợ, ánh mắt vốn bình thản giờ cũng đã thấy một vài tia máu. “Đúng, tỷ nói rất đúng! Trang Thư Lan ta chính là một kẻ máu lạnh, ta thà rằng phụ hết người trong thiên hạ cũng không để người trong thiên hạ phụ ta! Ta là đứa con đại bất hiếu, không có lương tâm, không có phẩm đức! Nói vậy tỷ đã hài lòng chưa? Như Ngọc tỷ tỷ?” Nàng ta dựa vào cái gì mà nói nàng như vậy? Coi như nàng không có tình cảm với Trang Đức, coi như nàng là một kẻ bị đuổi khỏi nhà, cho dù bị người khác nói là một kẻ đại bất hiếu, bị người đời chỉ trích trêu trọc, nhưng tại sao nàng ta phải nói ra trước mặt nàng? Hoa Như Ngọc cho là nàng thật sự không để ý ư? Ai mà lại không hi vọng có một gia đình ấm áp chứ, đứa con nào lại không mong muốn được cha mẹ yêu thương? Có điều Trang Đức từ trước cho tới nay vẫn không quan tâm tới nàng, để cho người khác tùy ý nhục mạ nàng, vậy thử hỏi tại sao nàng lại phải ở lại nơi đó chịu thiệt? “Lan Lan...”

Ánh mắt Hoa Như Ngọc sợ hãi nhìn Trang Thư Lan. Trang Thư Lan như thế nàng chưa từng nhìn thấy bao giờ, không còn là một Trang Thư Lan thông

dong, tự tại của ngày thường nữa mà giọng nói lúc này tan ra oán khí, ngữ điệu lạnh lùng, không rõ là nàng đang tự giễu hay trào phúng. Trang Thư Lan không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi, bước chân từ tốn, rất tao nhã, chẳng khác gì ngày thường, chỉ là ra tới cửa Túy Xuân Uyển nàng “không cần thận” đập gãy cửa mà thôi. Những bông tuyết ngoài trời vẫn bay bay, nhẹ nhàng đáp xuống, nhìn tưởng chừng như không có gì mà đã đắp rải khắp mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Bạn rượu

“Tiểu nhị! Mau mang tới cho ta một bình rượu hoa điều *(đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc)!” Âm thanh hào sảng mang theo hơi men say, một tay Trang Thư Lan cầm bình rượu, một tay cầm chén, nhìn thấy chén trống trơn liền lớn tiếng hô: “Đến đây!” Tiểu nhị lên tiếng trả lời, vui vẻ mang tới một bình rượu, nhìn thấy sắc mặt nàng ửng hồng, toàn thân đều là mùi rượu thì có lòng nhắc nhở: “Vị đại nhân, ngài uống say rồi! Bây giờ trời cũng không còn sớm nữa, đại nhân nên về nhà sớm đi!”

“Uống say?” Tiểu nhị nói một câu dài nhưng Trang Thư Lan chỉ nghe được hai chữ kia. Nàng ngẩng đầu, ánh mắt mơ màng nhìn tiểu nhị, giọng nói mềm mại vô lực. “Aizz! Nói ta uống say à? Làm sao ta có thể say được? Nếu người không tin thì chúng ta cùng uống thử, để xem ai ngã xuống trước!” Mỹ nhân như hoa! Lúc này trong đầu tiểu nhị chợt nghĩ tới mấy lời mà những khách khứa tới đây uống rượu thường nói. Hắn lại không biết diễn tả như thế nào. “Ha ha! Người tin là thật sao?” Trang Thư Lan thấy một lúc lâu tiểu nhị không có lên tiếng, lại cười cười, lấy bình rượu trong tay tiểu nhị, vừa rót cho mình một chén vừa nói: “Làm sao có thể dễ dàng say như vậy! Không phải say do rượu mà là người tự say thôi! Yên tâm, nếu ta tới uống rượu, tất nhiên sẽ mang theo bạc, khỏi lo lắng là không được đồng nào, ta đã đưa một thỏi bạc ở chỗ chương quầy rồi!” Bạc là của Huyền Bách đưa cho nàng. Tiểu nhị hoàn hồn tự biết bản thân vừa rồi thất lễ, thấy nàng đoạt được bình rượu chỉ biết lui ra. “Rượu ngon!” Trang Thư Lan nâng chén lên uống sạch một hơi, đặt chén xuống rồi thở dài, tiếp theo lại ngâm thơ: “Rút đao đoạn thủy thủy càng lưu, nâng chén tiêu sầu sầu càng sâu (rút đao chém xuống nước, nước càng chảy mạnh. Nâng chén tiêu sầu càng sâu thêm)! Thái Bạch uống rượu vì sầu, nay Trang Thư Lan ta uống rượu cũng vì lẽ đó! Hoàn cảnh khác nhau nhưng tâm tình lại tương đồng!” Nói xong, Trang Thư Lan cũng cảm thấy hơi sùng sốt – từ khi nào nàng lại bắt đầu văn thơ thế nhỉ? Xem ra mười năm này nàng cũng không biết bản thân đã bị ảnh hưởng tới đâu. Miệng nhỏ nhắn hơi cười. Nàng lắc đầu, rót cho mình một chén rượu, đưa tới bên môi đang định uống thì nghe thấy tiếng cười khê: “Một mình uống rượu như vậy thực không thú vị? Không bằng tại hạ đến bồi cô nương uống mấy chén!” Trang Thư Lan nhìn theo hướng âm thanh phát ra, thì ra là hân! Từ Đồ Minh Duệ vẫn mặc y phục đồ sẫm, trên môi tươi cười như một tên yêu nghiệt mê hoặc người khác. “Tốt! Coi như người là người cực kỳ thú vị ta gặp trong ngày hôm nay, cùng uống một chén cũng không sao!” Nàng để ly rượu ở trên tay xuống, dựa vào bàn, lấy một cái chén mới, từ từ rót rượu. Rượu trong suốt rót vào chén. Nhìn qua chén rượu có thể thấy biểu hiện nhâm chán trên khuôn mặt nàng, dường như nàng đã hiểu rõ cuộc đời huyền ảo, lại có vẻ ung dung tự tại! Từ Đồ Minh Duệ thất thần, một tiểu cô nương từ nhỏ đã sống trong phú quý như nàng sao lại có dáng vẻ như thế? Lời nói như một người từng trải, tác phong hành sự khấn trương, cẩn trọng, còn có những câu thơ nàng ngâm lúc này đã đủ chứng minh nàng không phải là một nữ nhân tầm thường! “Mời ngồi!” Trang Thư Lan lấy tay ra hiệu, mỉm cười thật lòng, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh nàng. “Ha! Theo phong cách hành sự của người chắc cũng không để ý tới chuyện ngồi cùng bàn đâu nhỉ? Nếu không thích thì có thể ngồi đối diện, ta cũng không để ý đâu!” “Giao chiến” nhiều lần với Trang Thư Lan, đây là lần đầu tiên hân thấy nàng cười thoải mái, thanh nhã, cũng không làm ra vẻ cứng nhắc, gượng ép, giống như nắng mùa đông làm cho người ta thật thư thái. Định thần lại, Từ Đồ Minh Duệ vung tay áo lập tức ngồi vào bên cạnh sóng vai với Trang Thư Lan. Tuy rằng ngồi trên đệm lông nhưng thời tiết này vẫn khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. “Uống rượu như vậy rất lạnh, cũng không ngon, chỉ bằng chúng ta cùng hâm rượu uống.” Có lẽ sưởi sẽ ấm áp hơn một chút, hơn nữa mùa đông uống rượu ấm cũng không sợ bị nhiễm phong hàn, huống hồ còn với một người dị ứng rượu như nàng! “Được!” Hôm nay Trang Thư Lan rất dễ nói chuyện, liền gật đầu đồng ý. “Nhưng mà người trả tiền nha! Dù sao tiền của người cũng dễ kiếm, ta đây sẽ từ bi giúp người tiêu bớt đi một chút, coi như giúp người làm chuyện tốt nhé!”

Từ Đồ Minh Duệ chỉ cười cười, không phản bác lại nàng như trước. Hân bảo tiểu nhị đưa tới một bình rượu mới, châm lửa nhóm lò để hâm rượu. Lò vừa nhóm lên ánh lửa đã lan toả, cũng khiến bầu không khí ấm áp hơn một chút. Trang Thư Lan ngừng uống rượu, cảm thấy toàn thân thoải mái. Tuy rằng nàng đã ngà ngà say nhưng lúc này ý thức cũng trở nên tỉnh táo, thưởng thức mùi rượu thơm, hai tay chống cằm tựa vào bàn, chăm chú nhìn Từ Đồ Minh Duệ đang tập trung hâm rượu. “Trời lạnh như vậy, tại sao Từ Đồ đại nhân không ở trong phủ cho ấm, lại chạy tới tửu quán này làm gì?” “Ta thấy lúc nàng không nói chuyện thì đáng yêu hơn!” Từ Đồ Minh Duệ nhắc ra bình rượu đã hâm xong, liền rót ra hai chén, một chén đặt ở trước mặt Trang Thư Lan, một chén đặt ở trước mặt hân. Đáng yêu? Đáng thương do không có người yêu à! Trang Thư Lan bĩu môi, cầm lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch. “Rượu ngon mà sao nàng lại uống như trâu thế kia, thật là lãng phí!” Tuy rằng Từ Đồ Minh Duệ thích tính cách hào sảng của nàng, nhưng nhìn nàng uống như thế nhất định sẽ say! Khó khăn đặt chén rượu xuống, Trang Thư Lan cười lớn, nhân tiện ném cho Từ Đồ Minh Duệ một ánh mắt xem thường. “Làm ơn đi! Có người nào muốn say lại còn nhắm nháp thưởng thức vị ngon của rượu chứ? Trâu uống thì trâu uống, cùng lắm thì ngủ một giấc, lần sau tỉnh lại thành trâu cũng tốt! Ít nhất không phải phiền lòng như bây giờ!” Nàng nói xong lại uống một ly. “Nàng uống như vậy không sợ bệnh sỏi ư?” “Làm sao người biết ta dị ứng với rượu?” Theo bản năng Trang Thư Lan hỏi lại. Bỗng nhiên nàng nghĩ lại việc sáng sớm hôm qua ở phủ Từ Đồ, lại cười lớn, không nói gì thêm. Nàng tiếp tục uống cho tới khi ánh mắt mơ màng, sự vật xung quanh cũng bắt đầu dao động. Từ Đồ Minh Duệ không nói gì, chỉ bình thần uống rượu, nhìn Trang Thư Lan đang say. Từ lúc hân nhận được tin báo nàng tới đây uống rượu thì hân dám chắc nàng đến để “mua say”. Nàng là một nữ nhân rất kỳ lạ, không đoán được ra trong đầu nàng nghĩ những gì, rõ ràng là người thật ân nhân nhưng lại không sợ trời cũng chẳng sợ đất – những đại nhân vật trong triều nếu tính cả hân nàng coi như đều đã đắc tội; trong giang hồ nàng lại không chịu làm thuộc hạ cho Lãng gia – kẻ đứng đầu Thiên Ưng Các! Chẳng lẽ nàng không biết sau này trên quan trường cũng như trong giang hồ nàng đều không thể sống yên ổn sao? Hay là nàng không muốn sống yên ổn nên mới làm như thế? Sau khi uống một lúc, Trang Thư Lan liền đứng dậy, cố gắng tỉnh táo nhìn Từ Đồ Minh Duệ. Về mặt của nàng lúc này lại khôi phục như ngày thường. “Ta về trước, người đừng quên tính tiền! Còn nữa, hôm nay rất vui được uống rượu cùng người, nhưng mà chuyện này không có nghĩa là ta sẽ bỏ qua cho người nha – giữa chúng ta chưa thanh toán xong đâu!”

Nói xong nàng xiêu vẹo bước về phía trước, đi được hai bước đã ngã bổ nhào. Từ Đồ Minh Duệ nhanh nhẹn phi thân túm được eo nàng, xoay người ôm nàng vào lòng. “Aizz, Trang Thư Lan, nàng say rồi!” Từ Đồ Minh Duệ vỗ nhẹ mặt nàng. Vốn Trang Thư Lan đang từ từ nhắm hai mắt đột nhiên mở ra,

nhìn Tư Đồ Minh Duệ cười ngây ngô, không trả lời cũng không đứng dậy, ngược lại nắm chặt lấy vạt áo của hắn. Nhìn ánh mắt nàng, Tư Đồ Minh Duệ biết hiện tại nàng một chút tỉnh táo cũng không có! Xem ra đêm nay hắn lại phải thu nạp “con ma men” này rồi! Tư Đồ Minh Duệ thở dài một hơi bất đắc dĩ, ném một thỏi bạc lên bàn, sau đó ôm nàng rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

“Khởi bẩm đại nhân, nô tỳ đã thu xếp cho tiểu thư nghỉ ngơi ổn thỏa!” Lư Hương bước ra từ trong phòng, cung kính bẩm báo với Tư Đồ Minh Duệ đang ngồi ngay ngắn tại phòng ngoài. “Ừm! Lui xuống, mang canh giải rượu lên.” Tư Đồ Minh Duệ phân phó. “Dạ!” Lư Hương nhận mệnh rồi đi, nhưng trước khi rời đi còn không nhịn được nhìn cô nương đang nằm trên giường thêm một lần nữa. Đêm nay Lư Hương đã đi nghỉ nhưng lại bị quân gia gọi dậy. Ngay sau đó bị gọi tới Hạo Nguyệt Lâu của chủ tử, rồi bị đưa tới một phòng khác, nàng chỉ thấy một vị cô nương đang dựa vào lòng chủ tử, tay chân khua khoáng lung tung muốn coi bỏ y phục, miệng không ngừng la hét gì đó.

Lư Hương chưa kịp nhìn kỹ diện mạo vị cô nương kia, chỉ biết trừng mắt nhìn chủ tử nhà nàng. Tuy rằng chủ tử nhà nàng vẫn giống như bình thường, khoẻ miệng chưa đựng ý cười nhưng Lư Hương cảm thấy đêm nay có điểm khác thường, cụ thể khác thường ở chỗ nào, Lư Hương cũng không nói ra được. Nàng chỉ biết đêm nay không giống như trước kia, chủ tử cười không còn gian xảo, thâm ý như trước. Chủ tử dùng tay nắm chặt tay vị cô nương kia không cho nàng làm loạn... Đúng lúc Lư Hương đang nhìn trộm vị cô nương kia thì thấy ánh mắt lạnh lùng của chủ tử đang nhìn nàng. Lư Hương sợ tới mức lạc hồn thất phách, vội cúi đầu, còn chưa kịp van an thì chủ tử đã lệnh cho nàng tắm rửa cho vị cô nương kia. Lư Hương tuân lệnh. Lúc tới gần vị cô nương đó thì mới phát hiện nàng chính là người sáng sớm hôm qua rời khỏi phủ! Vừa vào phòng đã ngửi thấy nồng nặc mùi rượu, Lư Hương không cần nghĩ cũng biết vị cô nương này vì sao lại làm loạn như vậy... Nàng nhanh chóng tắm rửa cho nàng ta theo lệnh của chủ tử, có điều trong lúc đó Lư Hương luôn đoán vị cô nương này là ai, vì sao chủ tử lại quan tâm tới nàng ta như vậy? Nhưng những điều này, Lư Hương chỉ dám nghĩ trong đầu mà thôi! Chuyện của chủ tử một nô tỳ như nàng sao dám lăm miệng, huống hồ việc này còn liên quan tới danh tiết của một cô nương! Chủ tử phân phó thế nào thì nàng cứ làm tốt là được! Đau đầu quá! Giống như bị thứ gì đó đập mạnh vào, trong đầu Trang Thư Lan lúc này chỉ là một màn trắng xoá, lại còn ong ong nữa! Toàn thân nàng cũng vô lực, cứ như ngày hôm qua bị một tảng đá lớn đè lên vậy, nhũn không thể làm được gì! Cảm giác đầu tiên khi Trang Thư Lan tỉnh lại là kinh ngạc. Nàng mơ màng ngồi dậy, ôm lấy chân, theo thói quen quát lên: “Tứ Nhi!”. Sau nàng mới nhớ Tứ Nhi đã không còn hầu hạ bên cạnh nàng nữa. Đúng lúc nghĩ tới việc này thì đầu lại càng đau. “Tiểu thư, người đã tỉnh!” Lư Hương đẩy cửa bước vào, thưng một chén thuốc và một đĩa mứt hoa quả ở trên tay. Đột nhiên bị người khác gọi như vậy làm cho Trang Thư Lan cũng tỉnh táo lại không ít. Nàng nhớ rõ nha hoàn này không phải do Huyền Bách đưa tới cho nàng. “Lư Hương?” Đầu tiên Trang Thư Lan hí mắt xem kỹ người vừa tới rồi, đột nhiên kinh ngạc trừng mắt to ra, thốt lên hai tiếng “Ta... không phải ta đang ở phủ của tên Tư Đồ Minh Duệ sao trá đây chứ?” “A, nói gì vậy? Lư Hương cảm thấy có chút bất mãn nhưng sợ uy nghiêm của chủ tử, nàng không dám thất lễ với Trang Thư Lan. Đặt chén thuốc và đĩa mứt lên mặt bàn, Lư Hương bưng một chậu nước rửa tới trước mặt Trang Thư Lan. “Mời tiểu thư rửa mặt!” “Được rồi! Cảm ơn người!”

Trang Thư Lan vừa xắn tay áo vừa nói “Đúng rồi, tại sao trên y phục của ta lại có mùi đàn hương?” “Tối hôm qua nô tỳ thấy y phục trên người đại nhân toàn mùi rượu cho nên đã ướp một chút mùi đàn hương. Mùi đàn hương vừa tẩy được mùi rượu lại giúp định thần thanh khí!” “Người thật đúng là cẩn thận! Cảm ơn!” Trang Thư Lan mỉm cười đáp tạ. Tuy rằng nàng không thích quần áo có mùi lạ nhưng Lư Hương nói rất hợp lý, huống chi hôm nay nàng còn phải tới Hàn Lâm viện, nếu để cho người khác biết được... Đợi chút... Hàn Lâm viện... “Lư Hương cô nương, bây giờ là giờ nào rồi?” Trang Thư Lan hơi hoảng hốt, nhìn ra phía ngoài trời... Ngoài trời sương mù dày đặc làm nàng không rõ lúc này là giờ nào. “Dạ! Còn một khắc nữa thì tới giờ tỵ.” “Á... Xem ra lại đến muộn rồi!” Trang Thư Lan thảm thán. “Quên đi, đến muộn dù sao cũng tốt hơn là không đến! Lư Hương cô nương, phiền người nhanh chóng giúp ta chải đầu, búi tóc!” Nàng vừa ra lệnh vừa lau mặt. “Bây giờ?” Lư Hương thấy Trang Thư Lan gật đầu thì hơi không tin, lại hỏi lại. “Như vậy... có thể chứ?” Bởi vì lúc này nhìn Trang Thư Lan đang bê bộn việc. “Đúng vậy! Ngay bây giờ!” Trang Thư Lan nhô ra một ngụm nước muối, gấp gấp nói: “Mau! Nhanh chóng tận dụng thời gian đi, đừng có ở đó nói nhiều nữa!” “Nói xong nàng lại lấy khăn lau mặt sau đó vút vào trong chậu, chạy ra ngồi trước bàn trang điểm. Lần đầu tiên Lư Hương thấy một cô nương rửa mặt nhanh như thế nên vẫn sững sờ chưa kịp phản ứng. Mà Trang Thư Lan thấy Lư Hương thất thần cũng không gọi. Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính bản thân mình, tốt hơn hết nàng tự búi tóc vậy! Nàng lấy một chiếc trâm trên bàn trang điểm búi tóc lên đỉnh đầu, còn lại lấy luôn khăn lụa của mình cột lại phía sau. “Perfect!” Trang Thư Lan hài lòng cười, đứng lên bước ra khỏi cửa. “Tiểu thư!” Lư Hương bị hù dọa bởi những hành động vừa rồi của Trang Thư Lan, bộ dạng nàng như thế này có thể ra ngoài gặp người khác được ư? Quá đơn giản! Không chỉ đồ trang sức bình thường mà ngay cả một chút son cũng không chịu thoa lên. “Có chuyện gì sao? Ta còn phải đi ăn cơm!” Trong lòng Trang Thư Lan lúc này đang bận nghĩ lý do cho việc nàng tới muộn, mà điểm tâm của Thập Nhị Phụng vẫn chưa có người ký nhận, hơn nữa thực sự lúc này nàng cũng hơi đói bụng! Giọng điệu thần nhiên của Trang Thư Lan làm cho Lư Hương cảm thấy xa lạ, mới vừa rồi nàng còn nói “cảm ơn” với mình, mà chính Lư Hương vẫn cảm thấy khiếp sợ – những việc vừa rồi đều là những việc chúng nô tỳ như nàng phải làm, nào dám để người khác “cảm ơn”? Nhưng hiện tại, nàng nói chuyện lễ độ tựa như rất khó thân cận. “Tiểu thư, người còn chưa uống... ư... ư... ư!” “Thuốc?” Trang Thư Lan bất giác nhíu mày lại. “Thuốc gì?” “Nàng rất khỏe, sao lại phải uống thuốc?” “Là chủ... Là thuốc trị bệnh sỏi do dị ứng rượu cho tiểu thư!” Lư Hương thỏ thẻ phào một hơi, thiếu chút nữa là nàng nói nhảm! Thuốc trị bệnh sỏi? Trang Thư Lan ngẫm nghĩ, hôm qua nàng đã uống rất nhiều rượu, chắc chắn sẽ bị bệnh sỏi, rất ngứa... .

Nghĩ tới đây, toàn thân nàng cảm giác như có trăm con kiến đang bò quanh, cực kì ngứa! “Nhanh đưa thuốc cho ta đi!” Nếu thuốc đã được đưa tới, tất nhiên không thể lãng phí, nếu không sẽ rất có lỗi với chén thuốc kia. Nhận lấy chén thuốc từ tay Lư Hương, Trang Thư Lan nhắm mắt uống một hơi, xong lại lấy một viên mứt hoa quả bỏ vào miệng. “Được rồi! Giờ ta phải đi! Đợi sau khi đại nhân của người trở về thì thay ta nói tiếng “cảm ơn” với hắn tới qua đã cho ta ở lại!” Bước được hai bước, nàng lại nghĩ ra cái gì đó, quay đầu lại nhìn Lư Hương rồi cười. “Cảm ơn người tới qua đã chăm sóc cho ta, con người của ta khi uống say sẽ có chút phiền toái! À, người có thể dẫn đường giúp ta không? Bên ngoài này sương dày quá, ta sợ sẽ bị lạc đường mất!” Lúc chưa tới thế giới này, nàng cũng đã từng uống, sau khi uống xong thì người nổi lên bao nhiêu mụn đỏ như hoa rồi ngủ mê – đương nhiên là sau khi tỉnh lại sẽ được nghe tường thuật do người khác nói. Tuy rằng hiện tại Trang Thư Lan không nhớ rõ nàng đã làm những gì, nhưng có một điều nàng

chắc chắn là cứ mỗi lần uống rượu xong lại bị bệnh sỏi.Lưu Hương có chút mơ hồ, bước nhanh ở phía trước dẫn đường cho Trang Thư Lan, trong đầu vẫn không quên được mấy câu cảm ơn của nàng. Lời của nàng rất nhẹ, rất nhạt nhưng nghe qua rất có lực làm cho Lưu Hương có loại ảo giác – Trang Thư Lan không coi nàng như một nô tỳ mà coi như một người ngang hàng! Cho tới khi Trang Thư Lan rời khỏi Tư Đồ phủ, Lưu Hương mới như từ cõi mộng trở về, muốn nói cho Trang Thư Lan biết tối hôm qua mình chăm sóc nàng cũng không gặp phiền phức gì, bởi nàng đã bị chủ tử điểm huyết ngủ. Đáng tiếc, những lời này Trang Thư Lan không nghe được, bởi vì nàng đã biến mất ở nơi cuối phố mờ mịt sương trắng từ sớm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56: Chỉ dụ tiến cung

“Mạnh học sĩ, hôm nay cậu đã gặp Trang học sĩ chưa?” Gần tới giờ ăn cơm trưa, sau khi hạ triều Điện đại học sĩ liền đi vào Tàng thư lâu hỏi Mạnh Thi Lâm đang vui đầu soạn sách. Mạnh Thi Lâm đặt bút xuống, thổi thổi nét mực trên giấy xong mới chậm rãi trả lời: “Chưa gặp. Không biết Điện đại nhân có chuyện gì? Ngày mai nếu nhìn thấy Trang học sĩ, hạ quan sẽ chuyển lời tới nàng!” “Chưa gặp?” Điện đại học sĩ nghe xong câu nói của Mạnh Thi Lâm thì khuôn mặt bối rối, chấp tay ra sau lưng đi đi lại lại, nói không ngừng: “Trang Thư Lan này đúng là đại họa. Thái phi nương nương, hoàng hậu nương nương đều muốn triệu kiến cô ta!”

“Thái phi nương nương, hoàng hậu nương nương triệu kiến ư?” “Đúng! Khẩu dụ này vốn truyền tới Trang phủ nhưng Trang học sĩ đã... Mà bây giờ cô ta ở đâu mọi người đều không biết cho nên khẩu dụ lại truyền tới Hàn Lâm Viện, bản quan phải đi chuyển cáo” Điện học sĩ cẩn thận giải thích. Mạnh Thi Lâm nghe xong cũng hiểu được, chỉ là có chút... “Thái phi nương nương, hoàng hậu nương nương triệu kiến lúc nào vậy?” “Giờ mù hôm nay. Bào là muốn vừa ngắm tuyết, thưởng mai vừa ngâm thơ đối đáp!” Mạnh Thi Lâm nghe xong nhíu mày, chuyện này thật đúng là không tốt, cả buổi sáng nay hán cũng chưa nhìn thấy Trang Thư Lan. Mà thái phi và hoàng hậu đã triệu kiến thì chỉ e nàng không đi không được! “Trang học sĩ này cũng quá to gan rồi! Mới tới Hàn Lâm viện mà đã ngang nhiên trốn việc, bỏ đi chơi! Hừ, để xem lúc đánh giá khảo hạch tháng này bản quan nhất định cho cô ta một cái bính (Bính: Ngôi thứ ba trong thiên can, cái này tương đương như xếp loại C)” Điện học sĩ tức giận hừ lạnh một tiếng. Ở Đại Đồng hoàng triều, một cử tử (vị quan mới vào triều) có hai con đường có thể lựa chọn. Một là tới Hàn Lâm viện, làm việc nửa năm thì có một kỳ khảo hạch, thành tích chia làm 3 cấp: giáp, á, bính(tương đương xếp loại A, B, C) hàng tháng đều được đánh “giáp” thì con đường làm quan phía trước có rất nhiều lợi thế. Còn mỗi lần đều là “bính” vậy sẽ có khả năng bị bãi quan hoặc giáng chức, bổ nhiệm tới một huyện nào đó làm huyện lệnh hay huyện thừa... nói chung là tiểu quan. Một con đường khác chính là trực tiếp xin hoàng thượng điều tới một châu quận nào đó làm huyện lệnh sau đó từng bước từng bước thăng tiến tới đại thần trong triều. “Điện đại nhân chớ tức giận, có thể Trang học sĩ có việc nên tới muộn một chút!” Mạnh Thi Lâm cố ý nói giúp Trang Thư Lan vài lời. Tuy rằng hán không thích tác phong làm việc của nàng nhưng sau ngày hôm qua, Mạnh Thi Lâm cảm thấy nàng không giống như lời đồn bên ngoài, khó tránh khỏi có cách nhìn khác về nàng. “Chuyện gì có thể quan trọng hơn so với làm việc cho hoàng thượng?” Điện học sĩ lớn tiếng phản bác. “Bản quan thấy cô ta chính là không biết tiến tới...” “Điện đại nhân!” Lời còn chưa nói xong đã bị một giọng nữ chặn lại. Ngay sau đó, Trang Thư Lan đi xuống từ lầu hai của Tàng thư lâu, vừa bước xuống cầu thang vừa cười nói: “Đại nhân nói chuyện nên có căn cứ chứ, ta luôn tìm sách trên lầu hai, làm gì có chuyện coi thường công việc đại nhân gia cho?” Điện lão quay đầu trừng mắt nhìn Trang Thư Lan đang thần nhiên cười. Lời nói hơi trách mắng, giọng điệu có chút tức giận. “Nếu đã đến đây rồi, vì sao vừa nãy khi bản quan tìm người, người lại không lên tiếng trả lời?”

“À!” Trang Thư Lan hít một hơi, rất không nhẫn nại mà hắt xì một cái, ngẩng đầu xoa xoa cổ, vẻ mặt tươi cười. “Có thể là vừa rồi ta đọc sách rất chuyên chú cho nên nhất thời không nghe thấy. Ha ha, Điện đại nhân đừng tức giận, ta đây không dám lơ là chuyện hoàng thượng giao phó! Ngài có chuyện gì cần tìm ta?” Lúc vừa tới Hàn Lâm viện, nàng không đi cửa chính mà phi thân vào từ bức tường bên ngoài Hàn Lâm viện. Sau đó tới thẳng Tàng thư lâu, lúc đấy nàng đã thấy Mạnh Thi Lâm ngồi ở đó. Nàng thấy hán đang chuyên tâm chép sử cho nên không chào hỏi, đi luôn lên lầu hai tìm mấy quyển sử ký triều trước đọc, nhưng được vài trang thì nàng đã ngủ gục ngủ gật, cho tới tận khi Điện đại nhân lớn tiếng mới đánh thức nàng dậy. Mạnh Thi Lâm liếc mắt nhìn Trang Thư Lan vẫn còn bộ dạng ngái ngủ, lại nghĩ tới ngày hôm qua nàng cũng ngủ gật trong lúc làm việc, do đó với những lời nàng vừa nói hán thấy rất hoài nghi – chỉ sợ nàng trốn trong một góc ở lầu hai ngủ được một giấc ngon lành, cho tới khi cô thấy đau nhức mới thêm xuống dưới! Mạnh Thi Lâm lại nhắc bút tiếp tục làm việc của mình, dù sao Trang Thư Lan cũng sẽ không dễ bản thân chịu thiệt – tới giờ hán vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng hôm qua lúc nàng và tỷ tỷ nói chuyện! Đồng thời Mạnh Thi Lâm cũng tự nhắc mình tuyệt đối không thể chọc tới nữ nhân họ Trang! Điện học sĩ không ngờ Trang Thư Lan lại dùng chính những lời nói của hán phản bác lại hán, cho nên tức giận đỏ mặt cũng không nói lại được gì, đành phải truyền lại khẩu dụ của hoàng hậu một lần nữa. Trang Thư Lan nghe xong hơi do dự. “Tất cả các quan đều tham gia hay chỉ có nữ quan mới tham gia?” “Chỉ có nữ quan tham gia, nhưng mà nghe nói Thượng Quan đại nhân cũng tới” Điện học sĩ trả lời xong mới ý thức được một chút. Tại sao nghe Trang Thư Lan hỏi hán đều trả lời, lại còn trả lời thành thật chứ, ôn hoà nhã nhặn! Nhưng nghe ngữ khí và giọng nói của Trang Thư Lan bình thản như thế, nếu không trả lời thì hán cảm thấy bản thân mình thật thất lễ! Nghĩ cũng đúng, hậu cung là cấm địa làm sao có thể để cho nam cử tử lui tới? Trang Thư Lan cười nhẹ, câu hỏi vừa rồi của nàng xem như thừa rồi! Chẳng qua Trang Thư Lan nghĩ mãi cũng không hiểu, chiếu này của hoàng hậu chắc chắn là muốn kiểm tra tài văn chương thơ phú của các nữ cử tử, tại sao lại mời cả Thượng Quan Tinh? Chẳng lẽ là để ghi chép? “Cảm ơn Điện đại nhân!” Trang Thư Lan chấp tay thi lễ. “Hạ quan đã rồi!” Điện đại nhân truyền khẩu dụ xong, không muốn ở lại thêm một giây nào nữa liền nhanh chóng xoay người rời đi. Còn Trang Thư Lan vẫn đứng nguyên tại chỗ, sau một lúc mới khôi phục tinh thần lại – bởi vì đói bụng rồi. “Mạnh đại nhân, sao người vẫn còn ở đây? Không phải tới giờ cơm trưa rồi sao?” Bởi vì trời lạnh, cho nên sau giờ cơm trưa bọn họ không cần phải quay lại Hàn Lâm Viện làm việc. “Ta chỉ còn chút nữa cho nên cô làm cho xong!” Mạnh Thi Lâm vừa viết vừa đáp. “À!” Trang Thư Lan tuy hứng đáp lại, đi tới chỗ cửa lại vòng lại, cười cười nhìn Mạnh Thi Lâm đang vui đầu vào đóng sách sử. “Mạnh đại nhân, không cần phải làm việc chăm chỉ như vậy đâu, sách sử của các triều đại trước hàng năm đều phải chỉnh sửa, cho dù lần này làm xong, sang năm lại có người khác sao chép lại lần nữa!” Nếu không phải hôm nay tới lầu hai dạo qua một vòng, Trang Thư Lan cũng không phát hiện được mấy cuốn sử ký tiền triều vứt bỏ trong một góc tối, nhìn qua chắc cũng viết cách đây hai ba năm, hơn nữa nội dung mỗi quyển lại giống nhau tới tám, chín phần. Trang Thư Lan đoán nhất định là mấy đại học sĩ ở Hàn Lâm viện không có việc gì làm cho nên hàng năm mới giao cho những cử tử làm lại việc này. “Hả?” Mạnh Thi Lâm ngẩng đầu lên, mang theo nghi ngờ nhưng rất nhanh lại bình tĩnh trả lời. “Cho dù như vậy thì sao? Đây là căn cứ cho kỳ khảo hạch tháng này!”

Trang Thù Lan lơ đãng mỉm cười. “Tuý người đi!” Dù sao Trang Thù Lan cũng không nghĩ tới việc có được thành tích tốt trong kỳ khảo hạch này, có thể được cái “át” là tốt rồi, sau đó cứ thế mà làm một vị quan nhân hạ, nhận tiền mà không phải làm việc là hay nhất – dù sao trong chốn quan trường vô tình, cứ bình thân qua ngày là tốt rồi. “Ta đi trước đây! À... Mạnh đại nhân, chắc người cũng chưa từng ném qua điểm tâm của Thập Nhị phường phải không? Hôm nay ta lấy cho người một loại điểm tâm mới, ta để ở trên chồng sách bên phải bàn, người tự mình qua xem đi!” Dù sao cũng là miễn phí, dùng nó để đổi lấy một mối ân tình cũng không quá đáng, huống chi coi như hôm nay Mạnh Thi Lâm cũng đã giúp nàng, không mời được hẳn một bữa cơm thì mời hẳn ăn cái này đi! Mạnh Thi Lâm ngạc nhiên nhìn bóng dáng Trang Thù Lan đang xa dần, nội tâm trở nên phức tạp.....

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 57

“Sư phụ!” Vừa bước ra khỏi cửa, Trang Thù Lan đã thấy Huyền Bách đứng dựa vào tường, lập tức tươi cười chạy tới. “Tại sao người lại ở đây?” Thấy vẻ mặt Huyền Bách mệt mỏi, nàng lại hỏi. “Sư phụ! Tôi hôm qua người không nghỉ ngơi sao?” “Lan nhi, tôi qua con ở đâu?” Huyền Bách không trả lời nàng mà hỏi lại. “Chiều qua con tới Túy Xuân Uyển!” Trang Thù Lan trả lời sáng khoái, thậm chí ánh mắt biểu thị “người biết rõ rồi còn cố hỏi” nhìn Huyền Bách. “Ta hỏi là tối qua!” Huyền Bách nghiêm mặt, trầm giọng hỏi, chợt nhìn thấy chỗ cổ Trang Thù Lan có nhiều nốt đỏ rất bắt mắt. “Tối qua con lại uống rượu sao?” “À...”

Theo bản năng Trang Thù Lan kéo cao cổ áo che đi mấy vết đỏ, hơi cúi đầu xuống. “Hôm qua sư phụ tới Túy Xuân Uyển ư? Chẳng lẽ sư phụ đang giận con?” Nếu hẳn đã nhẫn nại như thế thì nhất định là đã biết chuyện hôm qua. Huyền Bách thấy sắc mặt Trang Thù Lan ngưng trọng, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói. “Ngày hôm qua con cố ý nói như vậy trước mặt Lãnh gia phải không?” Quả nhiên là hẳn đã biết. “Sư phụ, tôi hôm qua con luôn nghĩ có phải mình đã làm sai hay không? Sự tình có trăm ngàn cách giải quyết, con lại chọn cách làm tổn thương Di nương.....!” Về mặt Trang Thù Lan buồn rầu, vừa nói vừa chậm rãi bước đi. Huyền Bách nhắm mắt, nhủ mảy lại, cũng không trả lời nàng. “Phải rồi!” Trang Thù Lan đột nhiên dừng bước, nghiêm giọng nói với Huyền Bách. “Sư phụ, hôm qua người tới Túy Xuân Uyển có gặp Như Ngọc tỷ không?” “Có, là nàng nói cho ta biết!” Huyền Bách trả lời ngắn gọn nhưng nàng vừa nghe đã hiểu được. “Vậy à!” Trang Thù Lan thần nhiên cười, lại chậm rãi bước đi không nói thêm lời nào. Huyền Bách nhìn theo bóng lưng Trang Thù Lan. Ánh mặt trời mùa đông chiếu trên người nàng, quần áo xanh đen phản chiếu một vầng sáng mờ nhạt, tóc đen tung bay theo gió khiến người khác nhìn vào mà thất thần. Có điều vì sao nàng ở ngay trước mắt nhưng lại cảm giác xa tận chân trời? “Cả đêm hôm qua con không về nhà!” Huyền Bách đi bên cạnh nàng, lại một lần nữa cường điệu chuyện này lên. “Tối hôm qua con ở nhà một bạn nghỉ ngơi, à mà cũng không phải bạn!” Trang Thù Lan dừng bước lại, nhìn Huyền Bách mỉm cười. “Sư phụ, người không cần đối xử với con tốt như vậy, chỉ sợ tới cuối cùng lại giống như Di nương, bị tổn thương vì con mà thôi!” “Tối cuối cùng Di nương sẽ hiểu rõ dụng tâm của con!” Đầu tiên Huyền Bách thấy giật mình sau đó lại cười cười an ủi. Trang Thù Lan thấy Huyền Bách cười trấn an, thần thờ một giây rồi đột nhiên thốt ra một câu. “Sư phụ, nếu có một ngày con cũng đã thương người giống như Di nương ngày hôm qua, người có hận con hay không? Nếu có một ngày, con lợi dụng người, người có còn tin con nữa hay không?” Lợi dụng? Huyền Bách không trả lời, ánh mắt lại nhìn lên cây trám cái đầu của nàng. Cây trám làm bằng ngọc phi thủy xanh nhạt, bên trên có khắc một con bướm, rất tinh xảo, nhìn thật lạ mắt, hình như không phải cái trám hôm qua nàng dùng. “Trám cái đầu hôm qua của con đâu rồi?” Trám cái đầu? Theo bản năng Trang Thù Lan sờ sờ lên cái trám đang cài, a..... đúng là không giống với cái hôm qua nàng mang. “Không biết! Cái trám cái này chắc là của người khác!

Lần sau gặp thì phải trả lại cho hẳn mới được!” Đồ của người khác đặc biệt là đồ của Tư Đồ Minh Duệ thì có chết cũng không thể nhận! Nàng nhớ hình như Tư Nhi còn cất hộ nàng cái áo choàng bằng lông chồn, nhưng không biết bây giờ Tư Nhi còn giữ lại không. Được rồi, để lúc khác tới hỏi Tư Nhi vậy. Bận? Hơn nữa hình như quan hệ giữa hai người cũng không tệ lắm. Chỉ tại kinh thành này ngoài Hoa Như Ngọc ra thật đúng là chưa từng nghe thấy nàng nói có người bạn nào khác cả. “Như lời con nói thì người bạn kia là ai?” Huyền Bách hỏi, lại cảm thấy hơi như vậy quá đường đột cho nên lại bổ thêm một câu. “Tôi hôm qua con quấy rầy người ta, hôm nay hẳn là phải tự mình tới nhà người ta cảm tạ!” Ngẫm lại cũng có đạo lý. Tuy rằng nàng bắt hoà với Tư Đồ Minh Duệ nhưng tới qua hẳn đã cho nàng ở tạm, lại còn cho nàng thuốc trị bệnh sỏi. Chỉ tính điều này thôi cũng nên cảm ơn hẳn. Hơn nữa thuốc kia còn rất hữu hiệu, về sau có cơ hội nàng sẽ hỏi hẳn phương thuốc kia. “Tốt thì tốt, chẳng qua..... con cảm thấy chuyện đó vẫn không cần thiết!” Dù sao theo như cách Tư Đồ Minh Duệ thu hối lộ thì một câu cảm ơn cũng chẳng là gì. Trang Thù Lan cười, chỉnh lại sợi tóc bị gió thổi bay. “Chúng ta đi thôi. Tuy rằng phơi nắng ở đây thật thoải mái nhưng mà con đói bụng rồi. Cho dù ánh mặt trời có xinh đẹp đến đâu cũng không có tâm tình thưởng thức!” Trang Thù Lan đi vội vã, ngoại trừ việc nàng cảm thấy đói bụng còn một nguyên nhân nữa đó là nàng thấy Trang Thù Dao đi tới. Xe ngựa của Trang phủ phải tới đón Trang Thù Dao cách nàng có mười bước chân, mà lúc này Trang Thù Dao đã nhìn thấy nàng nên đi thẳng qua bên này. “Sư phụ, trước mặt người có thể tránh đi một lát được không? Bây giờ con muốn xử lý một ít chuyện riêng!” Việc ngày hôm qua nhất định Trang Thù Dao sẽ tìm nàng nói chuyện. Huống chi việc đó lại là nàng cố ý hãm hại Trang Thù Dao – chuyện xảy ra ngày hôm qua lúc đó Trang Thù Dao cũng không hiểu lắm, nhưng qua một đêm suy nghĩ cẩn thận chắc nàng ta cũng nghĩ ra rồi! Hơn nữa với tính tình Trang Thù Dao nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này. Tuy rằng lúc này Trang Thù Lan có thể bỏ đi, nhưng hiện tại nếu không giải quyết chuyện này thì chiều nay tiến cung chỉ sợ trước mặt thái phi và hoàng hậu, Trang Thù Dao sẽ làm khó nàng. Sau đó không thể cứu vãn, không thể né tránh lại khiến bản thân nổi bật, đến lúc đó e rằng nàng không thể không chế được tình hình. “Tỷ tỷ của con?” Huyền Bách cũng đã nhìn thấy Trang Thù Dao. “Có muốn ta hỗ trợ hay không?” “Không cần đâu!” Trang Thù Lan mỉm cười, nhìn Trang Thù Dao đang bước tới. “Một cái bình hoa thì biết dùng gì để gây sự được đây?” Ánh mắt chăm chú của Huyền Bách dừng lại trên người Trang Thù Lan. Lúc này Trang Thù Lan khiến hẳn có một cảm giác xa lạ, ánh mắt nàng giống như sư tử đang muốn vồ lấy con mồi, không hề mang theo sát khí nhưng lại khiến người ta không rét mà run. Trang Thù Lan vẫn ẩn tàng như vậy ư? Bình tĩnh, lãnh đạm lại còn cơ trí, dường như tất cả mọi chuyện đều nằm trong tầm khống chế của nàng, đều để nàng lợi dụng! Chẳng lẽ ngày hôm qua Di nương thấy nàng như vậy nên mới không muốn nghe giải thích? “Lan nhi, con...” Huyền Bách không bằng lòng nhìn thấy Trang Thù Lan như vậy. Không còn là Trang Thù Lan lười nhác thường ngày, nhìn nàng giờ thật âm hiểm, dường như mọi thứ trong trời đất này đều nằm trong kế hoạch của nàng. Trang Thù Lan quay đầu, cười mà như không cười nhìn Huyền Bách. “Sư phụ, bây giờ người nên tới Túy Xuân Uyển xem Di nương và Hoa Như Ngọc đi, hôm qua con chọc giận các nàng cũng không ít.

Buổi chiều con còn phải tiến cung!” “Đi thôi, tỷ tỷ con đã lên xe ngựa đi rồi.” Huyền Bách chỉ chỉ Trang Thư Dao đang chuẩn bị bước lên xe ngựa. Há? Vừa nãy Trang Thư Dao chẳng phải còn muốn khiêu chiến với nàng sao? Nàng quay đầu cười nhẹ nhìn Trang Thư Dao đang bước lên xe ngựa. Xem ra Trang Thư Dao cũng đã hiểu được bản thân chút ít rồi. Cũng đúng lúc này vốn Trang Thư Dao đang đưa lưng về phía Trang Thư Lan, đột nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác chống lại tầm mắt Trang Thư Lan. Trong ánh mắt có hận, có oán nhưng nhiều hơn là khinh bỉ. Trang Thư Lan thân nhiên nghiêng đón ánh mắt Trang Thư Dao. Cho tới tận khi Trang Thư Dao vào trong xe ngựa thì màn “đầu mắt” này mới chấm dứt. “Đi thôi” Trang Thư Lan thoải mái nói với Huyền Bách. “Chỉ có điều con không tới Tụy Xuân Uyển, con phải về xử lý đầu tóc này đã – với bộ dạng này mà tiến cung chỉ sợ sẽ làm cho người ta kinh hãi!” “Vậy thì trở về đi” Đi được hai bước, Trang Thư Lan lại tìm đề tài khác nói chuyện phiếm “Sur phụ, về sau người không cần phải tới Hàn Lâm viện đón con, tự con có thể về được!” “.....” “Nếu sur phụ có thời gian thì người nên quan tâm hơn tới Như Ngọc tỷ tỷ. Tỷ ấy là một người con gái tốt, nàng đáng được người quý trọng” Mặc dù có hơi quá tí chút nhưng có được người như vậy theo đuổi thì đương nhiên vừa lòng rồi. “.....” “Sur phụ, tính tình người quá lạnh lùng, một nữ nhân nhiệt tình như lửa rất hợp với người!” “.....” Trang Thư Lan cũng hết cách đối với thái độ trầm mặc của Huyền Bách, lại lâm bâm nói chuyện một mình. Trang Thư Lan hơi dậm chân, than nhẹ một tiếng, ngẩng đầu lên đã thấy các gian tửu lâu bên đường treo vải đỏ khai trương. Nàng âm thầm cười khổ, có một số việc... Quên đi, đành tùy duyên vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tỷ muội đôi chọi

Khung cảnh hoa mai nở rộ tại Lâm uyển- phía tây hoàng cung thật là hiếm thấy trên thế gian. Năm nay đúng lúc hoa mai đua sắc thì trong tam giáp cũng có tới hai nữ nhân thi đậu. Hoàng hậu liền mở tiệc chiêu đãi nữ cử tử thi đỗ. Sau khi suy tính, hoàng hậu quyết định mời những nữ cử tử đến Vườn thượng uyển phía tây thưởng mai ngắm thơ – là thú vui tao nhã. Đây là những gì Trang Thư Lan nghe được từ miệng những nữ cử tử khác.

Cung nữ đi trước dẫn đường, theo sau có chừng mười vị nữ cử tử, vòng qua mấy hành lang gấp khúc đi tới Lâm uyển. Dọc theo đường đi thật im lặng, nhưng không có nghĩa nhóm nữ cử tử này không có hứng thú với hoàng cung, chẳng qua là ngại lễ nghi, quy tắc cho nên chỉ có thể len lén nhìn xung quanh, dùng ánh mắt nói chuyện với nhau. “Xin các vị đại nhân đợi ở đây, thái phi, hoàng hậu và quý phi nương nương một lát nữa sẽ tới.” Cung nữ dẫn nhóm nữ cử tử tới một đình viện giữa vườn mai, nói những lời này xong liền lui xuống. Cung nữ vừa rời khỏi, trong đình liền trở nên ồn ào. “Wow! Thì ra bên trong hoàng cung lại đẹp như vậy đó!” Một giáp nữ ôm má, vẻ mặt hạnh phúc nói. “Nếu ta có thể ở trong này một đêm thì tốt quá!” “Chuyện này rất đơn giản! Nghe cha ta nói, sang năm hoàng thượng và hoàng hậu nương nương sẽ chọn thái tử phi, đến lúc đó cô đăng ký dự tuyển là có thể rồi!” Át nữ lại nói tiếp. “Nhưng mà, với điều kiện của cô...” Nói xong câu này lại nhìn từ trên xuống dưới đánh giá giáp nữ, muốn nói gì đó rồi lại thôi. “Điều kiện của ta làm sao?” Giáp nữ trừng mắt. “Bộ dạng của ta không đến nỗi tồi, tuy không so được với mấy đại tiểu thư của quan lớn trong triều, nhưng làm lương đệ (良娣: ý nói là làm vợ bé của thái tử) thì không thành vấn đề. Còn như cô, lấy tư sắc của cô có thể gả được ra ngoài đã là tốt lắm rồi!” Giáp nữ vừa nói vừa liếc mắt khinh bỉ, át nữ giận dữ đang muốn phản bác thì đã thấy Trang Thư Dao tao nhã cười, cất tiếng can ngăn. “Mấy vị đại nhân nói đùa ư, việc chọn Thái tử phi là đại sự quan trọng, đương nhiên hoàng thượng và hoàng hậu sẽ cùng định đoạt, mà vị trí lương đệ là do thái tử chọn. Cho nên chúng ta ở đây bàn luận cũng vô ích, cần gì phải làm mất hoà khí vì chuyện này chứ?” Một câu nói của Trang Thư Dao đã khiến những nữ nhân kia bình tĩnh không ít, nhưng mà là sự im lặng trước khi tai họa bùng nổ, có một bính nữ nghe xong liền hỏi lại Trang Thư Dao. “Liệu có phải Trang đại nhân là người được hoàng thượng chọn làm thái tử phi không? Mọi người đều biết hoàng thượng rất vừa ý với tài hoa và dung mạo của Trang đại nhân nha!” “Chuyện này... Ta cho rằng cả đời với người mình yêu sẽ rất hạnh phúc” Trang Thư Dao trốn tránh trả lời cho có. “Chẳng lẽ Trang đại nhân đã có ý chung nhân?” Một nữ cử tử thuận miệng hỏi. “Việc này...” Trang Thư Dao cười yếu ớt, khuôn mặt có chút xấu hổ. “Đừng này... À! Buổi trưa hôm nay ta tới Quế Hương phường, nghe thấy có người nói hôm qua báng nhãn đại nhân đã hẹn hò với Tư Đồ đại nhân tại đó, cử chỉ rất thân mật...” Một nữ tử vừa mở miệng rất nhanh đã bị một nữ cử tử khác nhanh tay che miệng lại. Người nọ cũng tự biết mình lỡ miệng, xấu hổ nhìn Trang Thư Dao. Sắc mặt Trang Thư Dao trở nên khó coi, hình như có bất mãn, trừng mắt nhìn Trang Thư Lan đang tựa vào cột, chăm chú ngắm rừng mai, sau đó liền biện hộ cho mình. “Ngày hôm qua ta có việc công cần tìm Tư Đồ đại nhân, mọi người đừng hiểu nhầm” “Có việc công?” Nhóm nữ cử tử đương nhiên sẽ không tin tưởng những gì Trang Thư Dao nói, nhưng thấy sắc mặt nàng khó coi nên cũng không nói những lời nghi ngờ ra. Chỉ có giáp nữ miệng vừa được giải phóng mới nhẹ giọng nói.

“Ta nghe nói Tư Đồ đại nhân có quan hệ bất chính với nhị tiểu thư nhà họ Trang, mà nhị tiểu thư còn bị đuổi ra khỏi nhà – việc này đang náo động toàn kinh thành! Vậy tại sao bây giờ Tư Đồ đại nhân lại có quan hệ với Trang đại tiểu thư? Chẳng lẽ những lời đồn đại bên ngoài đều là giả dối, phải chăng Trang nhị tiểu thư chịu tội thay cho Trang đại tiểu thư, lại còn bị đuổi ra khỏi nhà?” Ta cũng cảm thấy như vậy... Nghe nói hôm qua Trang đại tiểu thư liên tục ôm ấp Tư Đồ đại nhân tới vài lần – việc này có một tiểu nhị của Quế hương phường tận mắt trông thấy!” Nếu quả thật như vậy thì Trang nhị tiểu thư cũng thật đáng thương! Vừa phải gánh tội danh thay người khác, lại còn có nhà mà không thể về!” Ta còn nghe nói nhị tiểu thư không được lòng Trang thừa tướng. Nếu không tại sao những năm gần đây chỉ nghe tới tài danh của tỷ tỷ nàng, không thấy nhắc tới tên nàng bao giờ? Nàng cũng không phải là không có tài năng! Hơn nữa ta nghe người ta nói, Trang thừa tướng thường bí mật mang Trang nhị tiểu thư!” “Có chuyện này sao? Cô nghe từ đâu vậy?” “À... Là nghe từ một hạ nhân trong Trang gia!” “.....” Lúc này Trang Thư Lan đang cố gắng nén cười. Chỉ cần ba nữ nhân đã tạo nên một cái chợ rồi, bao nhiêu người như vậy chẳng lẽ không tạo nên chuyện lớn chứ? Hơn nữa hai nữ nhân này cũng thật can đảm. Dù chỉ thì thầm nói chuyện nhưng lại ngang nhiên nói trước mặt hai nhân vật chính! Các nàng không sợ bị phát hiện ư? Tiếng xấu bay đầy trời của Trang Thư Dao hiện nay đã sớm nằm trong tính toán của nàng. Nếu không ngày hôm qua ở Quế Hương phường, nàng tốn công dàn dựng một màn như thế chẳng phải là uổng phí lắm hay sao? Quan trọng nhất là, bây giờ mọi người đều đứng về phía nàng, mà danh tiếng Trang Thư Dao trước kia rất tốt, chỉ sợ qua chuyện lần này sẽ ảnh hưởng lớn tới nàng ta. Nếu Trang Đức biết cả hai nữ nhi của hắn đều dính vào những tin đồn khó nghe, nhất định sẽ tức hộc máu mất! Chỉ riêng việc có thể thao túng hàng loạt tin đồn trong kinh thành cũng khiến tâm trạng Trang Thư Lan tốt hơn hẳn. “Người rất đặc ý?” Chẳng biết từ lúc nào Trang Thư Dao đã đứng cạnh Trang Thư Lan, tràn đầy oán hận nói. “Vậy sao? Biểu hiện của ta rõ ràng như vậy à?” Trang Thư Lan nhẹ nhàng cười, đầu lông mày hơi chau lại, dường như đang tự đối thoại với chính mình. “Có lẽ cũng đúng, ngay cả tỷ cũng có thể nhìn ra mà!” “Người...!” Trang Thư Dao trợn mắt, định nổi giận nhưng lại ngại mọi người xung quanh nên cố gắng nhịn xuống. “Người đừng đặc ý, nếu ta gả cho Tư Đồ Minh Duệ, việc này ngược lại sẽ trở thành một giai thoại!” “Đó là chuyện của tỷ” Trang Thư Lan bĩu môi, khẽ liếc Trang Thư Dao, cười tươi nói. “Có điều, Tư Đồ Minh Duệ ôm tỷ không có nghĩa là

người ta đề ý đến tỷ!”“Ý của người là gì?”Trang Thư Dao nổi giận, lớn tiếng, giọng điệu cũng không còn nhỏ nhẹ nữa. “Là ý vừa nói thôi!”Trang Thư Lan thân nhiên đáp lại đồng thời bước tới gần Trang Thư Dao, nói với giọng chỉ hai người nghe được. “Nếu ngày thường không có việc gì, tốt nhất tỷ đừng chọc tới ta! Mấy người làm gì, nói gì ta không có hứng thú mà đi tham gia vào, nhưng nếu lại giống như trước đây, ta sẽ không nhường nhịn đâu. Mấy người nhất định sẽ phải hối hận cả đời!”“Người dám uy hiếp ta!”Trang Thư Dao lên án.

“Vậy thì sao nào? Tỷ có thể làm khó dễ được ta à? Đến danh tiết ta còn chẳng màng, tỷ còn có thể lấy cái gì để đe dọa ta hả?”Trang Thư Lan nói chuyện, khoe miệng khó giấu được nụ cười thoả mãn. “Nếu tỷ nghĩ trở về nói cho cha biết, để cha bãi bỏ chức quan của ta, ta nhất định sẽ cảm ơn đại ân đại đức của tỷ!”Trang Thư Dao trở mặt, sau một lúc lâu mới nói thầm “Trước kia ta thực sự coi thường người! Nhưng mà...”Giọng điệu thay đổi, tiếp theo đó ánh mắt cũng trở nên sắc bén hơn. “Người có tâm cơ như thế nào thì hôm nay Hoàng hậu nương nương triệu kiến thưởng mai ngâm thơ, người không có tài năng thật sự thì dù tính toán thế nào cũng không thể ứng đối được!”Trang Thư Lan cười nhạt, khẽ lắc đầu, lại nhẹ nhàng thở dài. “Trang Thư Dao, bây giờ ta cũng không muốn nói chuyện với tỷ!”Trời không tuyệt đường người

Chỉ cần suy nghĩ một chút thì tất cả vấn đề đều có cách giải quyết. Ngay cả việc chết đi rồi xuyên không nàng đều đã trải qua, vậy còn chuyện gì có thể làm khó nàng đây?Nói xong Trang Thư Lan lại dựa vào cây cột nhắm mắt dưỡng thần. Thấy thái độ không thêm đề ý của Trang Thư Lan, Trang Thư Dao rất căm tức. Lời nói của nàng bình tĩnh nhưng nghe xong cũng đủ khiến người khác phát điên! Nếu không phải bởi vì nơi này đông người, Trang Thư Dao nhất định sẽ bóp cổ nàng để xem nàng có thể thanh thần nhắm mắt được thế nữa hay không?Đúng lúc này một tiếng thái giám hô lớn. “Thái phi nương nương giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm! Thuần quý phi giá lâm!”Tiếng hô vừa xong làm cho không khí náo loạn trong đình yên tĩnh trở lại. Tất cả mọi người đều bước ra ngoài quý gối hành lễ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Bộc lộ tài năng

Hành lễ , vấn an, lúc nào cũng tiến hành theo một trình tự không thay đổi, Trang Thư Lan chỉ làm theo người khác chứ không thật lòng muốn như thế. Tiếp theo, Hoàng hậu nói vài lời khách sáo rồi dẫn mọi người đi một vòng quanh Lâm uyển ngắm hoa mai, sau đó mới tới đình hóng mát, ngồi nghỉ ngơi. “Vườn mai thật là đẹp! Nhưng không có người ngâm thơ thì thật là uổng phí ông trời đã ban ân. Chi bằng các tài nữ hãy ngâm thơ đối đáp, lấy mai tuyết làm đề tài có được hay không?”Hoàng hậu cười tùm tùm mở miệng, ánh mắt sáng rực đảo qua trên người nhóm nữ cử tử – đương nhiên cũng chú ý tới Trang Thư Lan đang ngồi ở cuối cùng, ánh mắt hơi có chút phức tạp. Ngay sau đó lại cười như gió xuân nói với Thượng Quan Tinh. “Thượng Quan ái khanh, hôm nay khanh hãy chép lại tất cả những bài thơ các cử tử làm sau đó biên soạn thành sách nhé!”“Dạ!”

Thượng Quan Tinh tuân lệnh, lập tức có cung nữ đưa giấy, bút và nghiên mực tới. Tất cả đều là loại tốt nhất đặt trước mặt nàng. “Các vị ái khanh, ai làm trước đây?”Hoàng hậu cười hỏi. Cả đám người đều nhìn nhau, không người nào dám bước lên phía trước, sợ ngâm không hay sẽ thành trò cười cho người khác. Đường như Hoàng hậu đã hiểu rõ tâm tư của mọi người nên cười cười nói. “Nếu đã vậy thì để bản cung mời một vị làm trước”Nói xong, ánh mắt dừng ở trên người Trang Thư Dao. “Trang băng nhân, chi bằng khanh mở đầu trước vậy!”Trang Thư Dao bị hoàng hậu chỉ đích danh, nhanh chóng đứng lên, phúc lễ, chậm rãi mở miệng:Kia đào kia hạnh chưa đâm bông.

Mai đã ngoài sương cột gió đông,

Đại Diêu hồn bay xuân khó biết,

La Phù ráng phủ mộng chưa thông (Trích bài thơ Vịnh Hồng Mai Hoa từ phim Hồng Lâu mộng).Thơ vừa mới ngâm xong, mọi người đều đồng loạt khen ngợi. Chỉ có Trang Thư Lan là không nằm trong số đó – thực sự nàng nghĩ mãi cũng không hiểu, thái phi, hoàng hậu, quý phi thật rảnh rỗi quá nhỉ! Thời tiết lạnh như vậy, không biết tránh vào phòng mà sưởi ấm lại cố tình kéo nhiều người tới đây “nói mát”! Cho dù các nàng ấy muốn thưởng mai ngâm thơ cũng không nhất thiết phải tới nơi lạnh lẽo như thế này mà tiến hành! Cũng không phải là chưa từng thấy hoa mai, cho dù không nhìn nó cũng có thể vịnh được thơ mà!Điều làm Trang Thư Lan cảm thấy buồn chán nhất là những nữ tử khác cũng lần lượt từng người từng người đứng ra đối thơ, bỗng chốc nơi này đã biến thành một cuộc thi tài Thái phi, hoàng hậu, quý phi ngồi ngay ngắn phía trên đều không ngừng gật đầu tỏ vẻ rất hài lòng với tài năng của nhóm nữ cử tử. Mà Trang Thư Lan cũng rất vừa lòng, các nàng tranh nhau thể hiện, tất nhiên sẽ không ai phát hiện ra có người nào đó không tham gia ngâm thơ, nàng có thể tranh thủ mà qua cửa ải này. Nhưng mà Trang Thư Lan cũng không cho rằng đó là sách lược vẹn toàn, nếu lát nữa ba vị kia mà không thấy thơ của nàng nhất định sẽ thắc mắc, đến lúc đó nói không chừng lại bị người ta “ân cần” thăm hỏi!Bởi vậy, thừa lúc mọi người tranh nhau thể hiện Trang Thư Lan cũng đứng lên ngâm một bài: 微雪初消月半池, 篱边遥见两三枝。 清香传得天心在, 未许寻常草木知。 Wēi xuě chū xiāo yuè bàn chí, lí biān yáo jiàn sān zhī. Qīng xiāng chuán dé tiān xīn zài, wèi xǔ xún cháng cǎo mù zhī. 方孝孺 《画梅 》)Vi tuyết sơ tiêu nguyệt rằm tri, ly biên xa kiến lưỡng tam chi. Mùi thơm ngát truyền đắc thiên tâm tại, vị许寻常草木知. (Thơ của Phương Hiếu Nhụ 《 Mai hoa 》)Câu thơ bình thường lại đúng lúc mọi người đang hào hứng nên không ai chú ý tới Trang Thư Lan. Hoàn thành nhiệm vụ xong Trang Thư Lan yên tâm ngồi xuống, thừa dịp tâm tư của đoàn người đều thưởng thơ thì nàng bắt đầu “dọn sạch” hoa quả và điểm tâm trên bàn – Đồ ăn thức uống trong hoàng cung đều là cực phẩm đó, bày ra trước mắt mà không ăn thì thật cảm thấy rất có lỗi với cái dạ dày quá!Đúng lúc đám nữ tử cao hứng ngâm thơ, Trang Thư Lan đang tập trung ăn uống thì một giọng nói nhẹ nhàng mang theo ý cười vang lên thiếu chút nữa làm nàng chết sặc. “Hừm? Ai gia nhớ rõ Trang thám hoa cũng tới, nhưng tại sao ai gia chưa thấy khanh ngâm thơ vậy?”

Thái phi cười, chăm chú nhìn Trang Thư Lan đang mãi ăn còn chưa kịp ngừng đầu, ra vẻ lơ đãng hỏi. Bị Thái phi nhắc tới tên như vậy, Trang Thư Lan vội vàng nuốt miếng bánh trong miệng xuống sau đó uống một ngụm trà, mới đứng lên, chắp hai tay hành lễ cung kính bẩm báo. “Khởi bẩm thái hậu, thần đã ngâm rồi, có điều các đại nhân khác tài học cao thâm, tiểu thần cảm thấy không bằng cho nên không dám tiếp tục bêu xấu!”Thái phi à! Ánh mắt của lão nhân gia ngài tại sao cứ chú ý tới ta thế? Chẳng lẽ phải uống thuốc vong tình mới quên sao? Không biết nha, ta vẫn chú ý hoạt động của bọn họ đó thôi,

ví dụ như vừa rồi Trang Thư Dao làm liền mấy bài thơ! quả thật Trang Thư Lan muốn ngửa mặt lên trời thở dài. . .haizzzz.“Trang thám hoa thở dài cái gì?”Người hỏi câu này là hoàng hậu.“Sao không tiếp tục ăn bánh hoa đào đi!”Việc này. hoàng hậu đang muốn gây khó dễ à? Khuôn mặt Trang Thư Lan vẫn không biến sắc, chậm rãi trả lời.“Khởi bẩm hoàng hậu, hôm nay bánh hoa đào rất ngon, thơm giòn ngon miệng, có dầu mỡ mà không ngấy, là bánh hoa đào ngon nhất mà từ nhỏ tới giờ thần mới được ăn! Chi bằng mọi người cũng nếm thử đi!”“Thật đúng là bất cứ chỗ nào Trang thám hoa cũng không quên ăn uống no say nha!”Hoàng hậu mỉm cười trêu ghẹo.Nhưng Trang Thư Lan lại cảm thấy hoàng hậu đang châm chọc. Lần trước lúc bị gọi tới, tại Quỳnh Lâm yến cũng đúng lúc nàng đang ăn, hôm nay cũng lại đang ăn, aizzz. Xem ra sau này tiến cung thứ gì cũng không thể ăn, cái gì cũng không thể làm, tốt nhất nên làm bù nhìn, như vậy mới có thể tránh xa “đạn pháo oanh tạc”.“Tiểu thần cho rằng có thể ăn chính là phúc!”Trang Thư Lan kiên trì khẳng định.“Ha ha, Trang thám hoa nói không sai!”Thái phi nhìn hoàng hậu, nói tiếp.“Đời người có bao nhiêu chuyện trọng đại phải trải qua, nếu như ngay cả việc ăn cũng không nhiệt tâm vậy còn có thể làm chuyện gì tích cực được nữa? Ai gia quen một vị cố nhân thường nói, trong việc tu thân dưỡng tính, việc quan trọng hàng đầu đó là nuôi dạ dày, nếu như bụng đói thì chuyện gì cũng không làm được! Cho nên lúc có thể ăn được phải ăn, cho dù có là Ngọc Hoàng đại đế tới đây cũng đành chịu. Thấy thức ăn ngon càng không thể hạ miệng lưu tình, nếu không sẽ có lỗi với mắt và miệng mình – may mắn được thấy mỹ thực mà không ăn thật khiến cho người ta “tâm hận”! Bởi vậy, ai gia cho rằng không ăn mỹ thực này thật là lãng phí, chi bằng mọi người hãy làm theo đề nghị của Trang thám hoa, nếm thử bánh hoa đào này xem!”Nói xong, thái hậu còn tự tay lấy một miếng bánh, lại còn cố tình nhìn về phía Trang Thư Lan.Trang Thư Lan đón nhận ánh mắt của thái hậu, cũng cười đáp lại, thậm chí còn thấy có cảm tình với vị thái hậu này – vừa rồi chính là thái hậu đã giải vây giúp nàng! Nếu không phải thái hậu mở miệng trước không biết hoàng hậu sẽ bày ra chuyện gì làm khó dễ nàng nữa. Có điều, Trang Thư Lan càng cảm thấy hứng thú với vị cố nhân mà thái hậu nhắc tới – bởi vì vị đó có cách nhìn giống nàng!

Những người khác thấy thái hậu làm vậy cũng cảm lấy một miếng bánh nếm thử. Có điều lúc mọi người không chú ý thì sắc mặt hoàng hậu đã trầm xuống, ánh mắt bất mãn liếc xéo Trang Thư Lan. Trang Thư Lan cũng không thêm đề ý, dù sao cũng đã đắc tội với hoàng hậu rồi, bị nàng ta trừng mắt thêm nữa thì sao nào?“Trang thám hoa được hoàng thượng bổ nhiệm chắc chắn là có chỗ hơn người!”Vốn đang nhắm nháp điểm tâm, Thuần quý phi bỗng nhiên đặt miếng điểm tâm xuống, nhìn hoàng hậu nói giống như những cuộc trò chuyện thường ngày.“Nô tỳ nghe nói đề thi đình năm nay cũng giống như những năm trước, chỉ khác là tăng luận sách, bản vẽ các chính sách, đồng thời còn có thi từ ca phú. Cho nên tam giáp năm nay nhất định phải là những người tài năng vượt trội, nếu không làm sao bộc lộ hết tài năng trong cuộc thi khó khăn đó được?”“Thuần quý phi nói rất có lý!”Hoàng hậu thuận thể tiếp nhận lời nói của thuần quý phi. . .khẽ thở dài một cái.“Đáng tiếc tân khoa Trạng nguyên lại là nam tử không được phép đến hậu cung, nếu không ta nhất định sẽ để cho tam giáp phân tài cao thấp ngay tại đây!”“Hi hi, chẳng phải ở đây đã có bảng nhân và thám hoa đó thôi!”Thuần quý phi vui vẻ mở miệng.“Hoàng hậu nương nương để cho các nàng thi tài là được rồi! Hơn nữa các nàng còn là hai tỷ muội, hai tỷ muội có thể tranh tài cao thấp, có vẻ rất thú vị đúng không?”Trang Thư Lan liếc mắt đánh giá Thuần quý phi. Vị quý phi này khoảng hơn ba mươi tuổi, đúng là thời kỳ “hoàng kim” của một người phụ nữ, gương mặt xinh đẹp lộ ra phong tình vạn chủng, lại mang theo chút khí chất của người phụ nữ đã làm mẹ, nữ nhân quyền rũ càng hấp dẫn nam nhân.Thuần quý phi này hình như hơi quen quen. . .Trang Thư Lan bắt đầu suy nghĩ, nàng tin chắc đây là lần thứ hai nàng gặp Thuần quý phi, nàng ta là người thu hút sự chú ý như vậy, nếu nàng đã từng gặp qua thì chắc chắn không thể nào quên được. Chẳng qua là Trang Thư Lan cảm thấy vị quý phi này thật lâu trước đây. . .A, có điểm giống với vị quý phi nương nương nàng gặp tại lễ trưởng thành của Trang Thư Dao.Nghĩ tới đây, Trang Thư Lan đột nhiên ngừng đầu, trừng mắt nhìn Thuần quý phi, nữ nhân này chắc chắn là cố ý! Nàng ta biết tài năng của nàng không bằng Trang Thư Dao, cho nên cố ý khiến nàng mất mặt, hoặc có thể là Trang Thư Dao cố ý mượn tay nàng ta làm khó mình! Cho dù như thế nào, mục đích của các nàng chính là làm cho Trang Thư Lan nàng xấu mặt!“Trang thám hoa không muốn sao?”Thuần quý phi nhìn thấy Trang Thư Lan trừng mắt, lập tức cười mà như không hỏi.“Tiểu thần không dám!”

Trang Thư Lan cúi đầu, hạ giọng nói.“Chẳng qua tiểu thần cảm thấy chuyện hai tỷ muội tranh tài cao thấp thật không hay chút nào. Nếu tỷ tỷ thắng muội muội thì người khác sẽ nói muội muội không có tài năng, ngược lại muội muội thắng tỷ tỷ người khác sẽ nói muội muội không hiểu lễ nghĩa kính trên nhường dưới. Huống chi những trận tranh tài loại này đều là một loại trùng hợp, thắng thua chỉ bằng vận may của mỗi người, nếu chỉ dựa vào một trận đấu nhỏ nhỏ mà đánh giá năng lực của người khác, tiểu thần cảm thấy như vậy quá mức gượng ép!”Xem người khác tranh đấu rất vui à? Chẳng lẽ mấy người họ còn chưa chán việc tranh giành trong hậu cung này hay sao, vẫn muốn tìm những người khác đến chơi cùng các nàng à?“Ý của Trang thám hoa vẫn là không muốn vịnh thơ?”Hoàng hậu hỏi.“Tiểu thần không có ý đó. Tiểu thần chỉ muốn thi đấu hữu nghị với bảng nhân. Hoàng hậu nương nương ra đề mục mỗi người lần lượt làm một bài trong vòng ba bước chân. Hoàng hậu nương nương cũng không cần phán xét kết quả, chỉ để mọi người vui vẻ mà thôi.”Bộ dạng Trang Thư Lan cung kính, nhân tiện cũng nói luôn quy tắc thi tài.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Dùng dao mổ trâu giết gà

Đội Trang Thư Lan và Trang Thư Dao bước ra đứng song song với nhau ở chính giữa đình, hoàng hậu cười híp mắt nói.“Bản cung tài sơ học thiên, không biết tìm đề mục nào hay để cho hai vị ái khanh thi tài. Cho nên bản cung vẫn theo tục nhân vậy(người phạm tục, bình thường), lấy đề tài vịnh mai như vừa rồi, mời hai vị ái khanh làm thơ từ. Nhưng đề cho công bằng, bản cung sẽ cho hai vị ái khanh tự tay viết thơ do mình làm. Người đâu, mang giấy bút lên!”Trang Thư Lan thăm than, hoàng hậu mà là một tục nhân sao? Nàng ta cố ý lấy đề mục là vịnh hoa mai thì có! Vừa rồi mọi người ở đây đã làm không ít những bài thơ về hoa mai, vậy mà giờ còn tiếp tục làm đề tài này, đương nhiên sẽ phải suy nghĩ nhiều hơn nữa để tránh lặp lại những bài thơ của những nữ cử tử khác đã làm! Rõ ràng nàng ta cố tình gây khó dễ cho người khác!“Được rồi! Bây giờ mời hai vị ái khanh đi ba bước!”

Về mặt hoàng hậu tươi cười đắc ý.Trang Thư Lan liếc nhìn cung nữ đang bưng giấy mực đứng hầu bên cạnh, lại thấy ánh mắt mong chờ của thái hậu chờ – Trang Thư Lan cảm thấy nghi ngờ, sống ở trong cung nhiều năm như vậy, ánh mắt của thái phi còn có thể thuần khiết như thế ư? – Nàng lại nhìn sang hoàng hậu, Thuần quý phi đang dùng ánh mắt giễu cợt nhìn nàng. Trang Thư Lan đang suy nghĩ xem có nên bộc lộ tài năng hay không để đã kích bọn họ? Nhưng nếu đã kích bọn họ thì sẽ khiến nàng nổi danh, liệu có chuốc lấy phiền toái hay không? Aizzzz. còn thêm phiền toái gì được nữa! Hiện tại thân phận của nàng đã rất xấu hổ, thanh danh cũng quá kém, cho dù nàng không muốn lưu danh sử sách nhưng khó tránh khỏi điều tiếng thế gian, trở thành trò cười cho người khác!“Trang thám hoa, khanh đã đi được ba bước rồi sao vẫn chưa làm thơ?”Thuần quý phi nhắc nhở đúng lúc.Lời nói của

Thuần quý phi làm cho động tác của Trang Thư Lan đột ngột dừng lại. Chân phải nâng lên còn chưa kịp đặt xuống đất. Chân phải vừa thu về lại phát hiện ra lúc này nàng đang quay lưng về phía thái hậu, hoàng hậu, quý phi! Ô, chẳng lẽ là tự nhiên xoay người mà nàng không biết sao? Aizz, đầu thế nào thì chắc tư thế này sẽ khiến mấy người đó khó chịu! “Bút!” Trang Thư Lan không xoay người, chỉ giơ tay phải ra. Một cây bút lông sói được đặt vào tay nàng, cùng lúc đó một tiểu thái giám cũng đặt trước mặt Trang Thư Lan một cái bàn gỗ nhỏ, cung nữ trái giấy hoa tiêm (giấy có hoa văn nhỏ) lên mặt bàn, dùng ngón tay để lên. “Ta cần loại giấy tốt nhất của Tuyên Thành và một cây bút cỡ lớn!” Trang Thư Lan không để ý tới bút, giấy thượng hạng đặt trên bàn gỗ mà nói. Cung nữ nghe xong, nhanh chóng thay giấy bút mới. Bút đã thấm đẫm mực, Trang Thư Lan đứng thẳng lưng, tay trái thả lỏng ra phía sau, tay phải múa bút, chỉ trong chớp lát đã đặt bút lông xuống, lui sang một bên. Cùng lúc này, Trang Thư Dao cũng đã viết xong, cung nữ đưa thơ tới trước mặt thái phi, hoàng hậu, quý phi. Thái phi không nhận, chỉ cười nói: “Ai gia cũng không biết mấy thứ này, cho nên cứ giao cho hoàng hậu và thuần quý phi xem thôi!” Hoàng hậu cũng không từ chối, sau khi nhận lấy giấy, nhìn qua một lần rồi đưa cho Thuần quý phi. Thuần quý phi xem xong, hài lòng gật đầu, giao cho một nữ quan đứng bên cạnh đọc thơ lên, sau đó xem thơ của Trang Thư Lan. Nữ quan tuân mệnh, sau khi nhận được thơ của Trang Thư Dao, cất cao giọng đọc. Mọi người nghe xong đều tấm tắc khen ngợi, bàn luận rôm rả, khuôn mặt Trang Thư Dao cũng không giấu được vẻ vui mừng, ngẩng đầu thẳng lưng ưỡn ngực mà đứng. Nàng lại nhìn thấy hoàng hậu cùng thuần quý phi đang nhíu mày nhìn mặt nhìn thơ của Trang Thư Lan thì đầu mày đuôi mắt đều toát lên sự vui mừng. Nữ quan lại tiếp nhận bài thơ của Trang Thư Lan do Thuần quý phi đưa tới, nhìn xong cũng chau mày, sau một lúc lâu mới chậm rãi nhìn về phía Trang Thư Lan. “Trang thám hoa, thứ cho mắt nô tỳ vụng về, chữ của ngài.

Nô tỳ chỉ có thể biết được vài chữ.” “Đó là lỗi viết thảo*, dĩ nhiên người sẽ không thể nhìn thấy rõ từng nét” *kiểu chữ Hán, có đặc điểm là nét bút liên tục, viết nhanh. Trang Thư Lan cười nhạt, không thèm để ý nói. Trang Thư Lan thích hành thư (một kiểu viết chữ Hán gần giống chữ Thảo) và lỗi viết thảo – viết loại chữ này giống như kiểu chữ của các nhà thư pháp, có thể tiết kiệm được không ít thời gian và nét bút, nhưng ở Đại Đồng hoàng triều, nữ nhân đều quen với sách viết bằng chữ Khải (một trong những cách viết chữ Hán cơ bản gồm các cách sau: Triện, Khải, Lệ, Hành, Thảo, Giáp Cốt, Chung, Đình, Vãn) là chính, cũng có người viết thể chữ lệ (loại chữ thông dụng thời Hán), còn hành thư và lỗi viết thảo đều bỏ qua cho rằng hành thư và lỗi viết thảo không thể hiện được vẻ xinh đẹp, tú lệ của nữ nhi. Đây cũng là lý do vì sao nữ quan không đọc được bài thơ của Trang Thư Lan. “Bẩm hoàng hậu, thứ lỗi cho nô tỳ bất tài, nô tỳ cho rằng nên để cho Trang thám hoa đọc lên thì tốt hơn!” Nữ quan phúc lễ thỉnh cầu hoàng hậu. “Được rồi!” Hoàng hậu nghiêm túc nhưng lại mang theo một chút hân học: “Khoan đã!” Đúng lúc nữ quan đang cầm giấy muốn đưa cho Trang Thư Lan thì một giọng nói ôn hòa của nam nhân truyền tới. Đợi tới khi mọi người đều quay lại nhìn thì Tư Đồ Tu Nam đã đi tới bên cạnh Trang Thư Lan, chấp tay hành lễ với thái hậu, hoàng hậu, quý phi xong mới nói tiếp: “Mẫu hậu, chuyện này không thể giải quyết như vậy được. Thơ của Trang bång nhân thì để cho nữ quan đọc lên, mà Trang thám hoa lại để tự nàng đọc. Nếu Trang thám hoa cảm thấy bài thơ của mình chưa được như ý, lên lút sửa lại vậy đối với Trang bång nhân mà nói rất không công bằng!” Trang Thư Lan tròn mắt nhìn Tư Đồ Tu Nam. Nhân phẩm của nàng rất tốt nhưng từ miệng thái tử là hần nói ra lại thành một kẻ tiểu nhân! Nhưng việc Tư Đồ Tu Nam lo lắng không phải là không có lý, bởi nghe xong thơ của Trang Thư Dao nàng cũng tính đổi một bài thơ khác thật – đây cũng là một nguyên nhân nàng dùng lỗi viết thảo, vì những người biết lỗi viết thảo này không nhiều lắm, nếu nữ quan kia không đọc được thì chắc chắn sẽ để cho nàng tự đọc, tới lúc đó nàng cũng có thể tùy cơ mà nghĩ ra đối sách. Nhưng chỉ lệch một chút, Trang Thư Lan biết nàng không thể toại nguyện rồi! Bởi vì “Thái tử nói rất có lý!” Hoàng hậu cười cười. “Là do bản cung nhất thời không suy nghĩ chu toàn nên mới xảy ra chuyện này. Ngày thường thái tử cũng có nghiên cứu về lỗi viết thảo đó, chỉ bằng thái tử đọc lên cho mọi người cùng nghe đi!” “Nhi thần tuân mệnh!” Thái tử nhận lấy tờ giấy từ tay nữ quan, mở ra nhìn cẩn thận một lần, ngẩng đầu mỉm cười nhìn Trang Thư Lan, lộ ra hàm răng trắng đều. “Chữ rất đẹp! Cũng rắn có lực, rõ ràng lại không mất đi vẻ thanh lịch, nếu không phải hôm nay đích thân nhìn thấy, bản cung thật không thể tin nét chữ lại xuất phát từ bàn tay của một nữ tử khuê các, đúng là hiếm thấy! Ngày khác bản cung rất muốn thỉnh giáo Trang thám hoa!”

“Thái tử quá khen!” Trang Thư Lan thi lễ xong, mấy móm trả lời cũng không nói thêm điều gì. Nàng im lặng đứng một bên, không để ý tới ánh mắt hăm mọ, ghen tỵ của nhóm nữ tử cử tử với người vừa được thái tử khích lệ – là nàng. Tư Đồ Tu Nam cũng không để ý tới phản ứng của Trang Thư Lan, cầm giấy cao giọng đọc. Sau khi Tư Đồ Tu Nam đọc xong, toàn bộ mọi người trong đình đều yên lặng, sự im lặng tới kì lạ. Cuối cùng bầu không khí im lặng này bị cắt đứt bởi một giọng nói vang dội của nam nhân. “Hay hay hay! Xem ra trẫm tới rất đúng lúc, bài thơ vừa xong nghe thật là có khí phách, đúng là thơ hay!” Nghe thấy kiểu xưng hô đặc biệt này, cho dù Trang Thư Lan không quay đầu lại cũng biết ai vừa tới. Nàng mau chóng quỳ xuống thỉnh an cùng với những nữ nhân khác, hoàng hậu và thuần quý phi cũng đứng dậy yên lặng quỳ thi lễ, thái hậu chưa hành lễ, chỉ chậm rãi đứng lên. Hoàng đế vui cười hớn hơ hơ “bình thân” xong cũng đi tới ngồi ở chiếc ghế chính giữa song song với thái hậu, hoàng hậu và quý phi ngồi ở hai bên. Cùng lúc đó, Trang Thư Lan ngạc nhiên phát hiện Tư Đồ Minh Duệ cũng đi theo, bên cạnh còn có một hoàng tử khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, hoàng tử kia đi tới ngồi xuống bên cạnh thuần quý phi, hiển nhiên đây chính là con trai của nàng. Tư Đồ Minh Duệ ngồi ở bàn thứ nhất bên phải Thuần quý phi, đối diện với Trang Thư Dao. Lập tức, bầu không khí tại bữa tiệc thường mai lại càng kì quái hơn. Vốn chỉ có nữ tử bây giờ lại thêm bốn nam nhân, hoàng thượng, thái tử, hoàng tử thì không nói làm gì, bọn họ xuất hiện ở trong hậu cung là chuyện bình thường, nhưng còn Tư Đồ Minh Duệ, hần xuất hiện ở nơi này thì đầu thế nào cũng thấy thật khó hiểu. Có điều, hiện tại Trang Thư Lan không có tâm trạng để ý tới việc hần có mặt ở đây, ngấm xoa xoa bàn tay lạnh buốt, thậm chí trừng mắt tức giận với con sông nhỏ phía trước mặt – gió lạnh đúng là từ phía kia thổi tới. Trong lòng oán hận đám người ăn no không có việc gì làm này, các nàng thích tự mình nói mất thì thôi, sao còn phải gọi người khác tới “cùng thôi” kia chứ! “Trang ái khanh tuổi còn nhỏ mà đã viết ra được những câu thơ quyết đoán như vậy! Nhưng trẫm vẫn muốn mời Trang ái khanh nói ra ý nghĩa của bài thơ đó!” Hoàng đế cẩn thận đọc thơ một lần, sau đó gọi một mình Trang Thư Lan trình bày. Nha! Nếu có lần tụ hội sau như thế này thì nhất định nàng sẽ cáo bệnh không thể bước xuống giường được! Ở cùng một chỗ với đám người này nói mát, chàm chọc nhau chính nàng cũng trở thành đứa ngốc mất thôi! Trang Thư Lan vừa chăm chú oán hận, vừa đứng rết run.

Theo phản xạ nàng kéo cao vạt áo, lại xoa xoa lỗ tai, kéo mũ quan thấp xuống che kín hai tai. Vẻ mặt hoàng đế hơi khó coi, hần gọi Trang Thư Lan, vậy mà nàng lại coi như không nghe thấy, liên tục làm động tác kia, đúng là khiêu chiến thiên uy! Hoàng đế lạnh lùng hừ một tiếng, trừng mắt với Trang Thư Lan vẫn còn “vô tư” không biết gì. “Hoàng thượng, hạ quan cho rằng, chắc Trang thám hoa hiểu nhầm hoàng thượng gọi Trang bång nhân cho nên mới không trả lời!” Đúng lúc này Tư Đồ Minh Duệ mở miệng, mắt cười nhìn người đang ngồi ở cuối cùng – Trang Thư Lan. “Nếu hoàng thượng không tin có thể thử đổi lại cách xưng hô xem!” Hoàng thượng cân nhắc một lát, thấy lời Tư Đồ Minh Duệ nói không sai. Đang ngồi ở đây có hai người họ Trang, chỉ gọi Trang ái khanh thì đương nhiên hai người họ không biết là gọi ai. Vừa nghĩ thế, sắc mặt hoàng thượng dần ra không ít, giọng nói cũng chậm lại. “Trang Thư Lan, trẫm hỏi sao khanh lại không trả lời?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 61: An toàn thoát nạn

Sắc mặt hoàng thượng dần ra không ít, giọng nói cũng dịu lại. “Trang Thư Lan, trầm hỡi sao khanh không trả lời?” “Hoàng thượng bớt giận!” Trang Thư Lan bị hoàng đế chỉ đích danh lập tức tỉnh táo trở lại, tự trách mình đang yên đang lành lại ngây ra, nhanh chóng quỳ rạp xuống đất, cố chịu đựng nền đất lạnh lẽo và ẩm ướt. “Vừa rồi tiểu thần nghĩ hoàng thượng hỏi Trang bằng nhân cho nên mới không trả lời!” Hoàng đế mỉm cười, ánh mắt đảo qua trên người Tư Đồ Minh Duệ và Trang Thư Dao sau, sau đó mới mềm giọng đáp. “Hãy bình thân! Trang ái khanh, bài thơ của khanh đúng là tuyệt tác, so với những bài thơ vịnh hoa mai khác đúng là hào sảng, phóng khoáng hơn hẳn, lúc mới nghe thì không giống một bài thơ do nữ nhân sáng tác.

Không biết tại sao Trang ái khanh đi ba bước lại có cảm hứng làm ra bài thơ này? Bài thơ này vốn dĩ có phải do nàng sáng tác đâu! Trang Thư Lan âm thầm kêu rên một tiếng, đứng lên, cúi đầu, vái lễ thượng tấu. “Bẩm hoàng thượng, lúc ấy tiểu thần cũng không có cảm tưởng gì, chỉ nghĩ đi ba bước phải làm được một bài thơ, do đó cũng chỉ một lòng muốn hoàn thành nhiệm vụ mà thôi! Cho nên tiểu thần cũng không có cảm hứng gì đặc biệt. Nếu vì vậy mà hoàng thượng cho rằng bài thơ này có thâm ý sâu sắc thì tiểu thần cho rằng đây hoàn toàn là một sự trùng hợp, thi từ của tiểu thần không tốt điều này Trang bằng nhân cũng biết!” “Trùng hợp? Trang đại nhân, ngài nói cảm hứng của ngài là trùng hợp thì cứ cho là như vậy thôi!” Tư Đồ Minh Duệ tiếp lời của Trang Thư Lan... vừa uống rượu vừa từ tốn kín đáo nói. “Trong vòng ba bước có thể làm ra một bài thơ tuyệt tác như thế, có phải Trang đại nhân may mắn quá hay không?” Tư Đồ đại nhân khen nhảm rồi. “Trang Thư Lan cúi thấp đầu, ngữ khí càng tỏ ra khiêm tốn. “Tiểu thần chỉ biết có sao nói vậy, còn về phần hoàng thượng có tin hay không, chuyện đó không nằm trong phạm vi năng lực của tiểu thần!” Mọi người nghe xong Trang Thư Lan nói đều thoáng lo sợ. Lời nói tưởng chừng như khiêm tốn nhưng trong lúc lơ đãng lại đem tất cả vấn đề đẩy về phía hoàng thượng! Thiên hạ sao lại có người như vậy, lại dám dấn dấn vấn đề về phía hoàng thượng. Hoàng thượng tin cũng được mà không tin cũng chẳng sao. Thậm chí là thưởng hay phạt nàng cũng thế, tóm lại nàng là người không liên quan. Tư Đồ Minh Duệ nghe nàng nói cũng chỉ mỉm cười. Theo những gì hắn biết về Trang Thư Lan trong thời gian gần đây, lời nói ấy phù hợp với phong cách hành sự của nàng. Nếu như nàng dám một mình nhận trách nhiệm chuyện này thì ngược lại sẽ khiến Tư Đồ Minh Duệ cảm thấy đau óc của nàng hôm nay có vấn đề. Sắc mặt hoàng đế hơi khó coi, lời nói này của Trang Thư Lan quả là đủ “thâm”. Người ta đã thành thật bảo, nếu lại hỏi tiếp sẽ thể hiện ra mình là người không biết độ lượng. Nhưng bài thơ hay như vậy sao có thể dùng hai chữ “trùng hợp” để giải thích? Chẳng lẽ Trang Thư Lan thực sự tài năng hơn người, hơn nữa nàng còn không muốn biểu hiện tài năng cho người khác xem? Hoàng đế không nói khiến mọi người ở đây đều nom nớp run sợ, ánh mắt trao đổi với nhau tuy nhiên cũng chỉ biết lắc đầu, đoán không ra trong đầu hoàng đế đang suy nghĩ cái gì. “Phụ hoàng, nhi thần không tin những lời Trang đại nhân nói!” Thái tử cười ưu nhã, phá vỡ sự im lặng. “Phụ hoàng, chỉ bằng người lại ra đề bài khác để cho Trang đại nhân làm một bài thơ sẽ biết Trang đại nhân nói hai chữ “trùng hợp” kia đúng được bao nhiêu!” “Lời của thái tử rất hợp với ý trẫm!” Hoàng đế gật đầu lại cười với vẻ mặt gian xảo nhìn Trang Thư Lan. “Chỉ bằng thêm một lần nữa, nếu ba bước không thể làm thành thơ thì sẽ bị cách chức quan, ngay cả những người thân làm quan trong triều cũng cách chức, thế nào?” “Khởi bẩm hoàng thượng, tiểu thần đã bị đuổi ra khỏi nhà, cũng đoạn tuyệt quan hệ cha con với Trang thừa tướng, điều này toàn bộ triều đình, người người trong kinh thành đều biết!” Trang Thư Lan bình thản đáp lời, cũng nói cho hoàng đế biết việc của người nhà không liên quan gì tới nàng. Mà cách chức quan cần bản Trang Thư Lan cũng sẽ không để ý. Nàng lại dám uy hiếp trẫm! Hoàng đế trừng mắt, khoé miệng giật giật, nhìn Trang Thư Lan bình tĩnh thật có bản lĩnh ép thánh nhân tới mức phát điên! Sau một lúc lâu hoàng thượng mới chậm rãi nói. “Vậy thì giáng xuống ba cấp, phạt người ba năm lương bổng!”

Hừ, cho dù việc người nói ra mới bất hòa với thừa tướng, trẫm cũng có biện pháp chính người! Trẫm không tin quan viên dưới gầm trời này lại không có hứng thú với quyền thế, tiền tài. “Đương nhiên, nếu trong ba bước Trang ái khanh có thể làm được bài thơ theo yêu cầu của trẫm, nhất định trẫm sẽ trọng thưởng!” “Tạ hoàng thượng!” Trang Thư Lan cảm tạ sâu sắc, chỉ thiếu việc quỳ xuống nữa mà thôi. Động tác này của Trang Thư Lan trước mặt mọi người làm cho hoàng đế vô cùng thoải mái, nhất thời tâm tình cũng phấn chấn lên không ít, thuận miệng nói. “Hoa mai là loài hoa thanh cao, lại được ví với người quân tử, từ xưa tới nay thi nhân đều yêu thích hoa mai. Vừa hay thái hậu cũng rất thích hoa mai, lúc tiên hoàng còn tại thế cũng đem bức họa hoa mai ban thưởng cho thái hậu, tiên hoàng từng nói khuê danh của thái hậu là Đới Trúc, vừa vặn cùng mai giao tôn nhau lên. Hiện tại trẫm muốn Trang ái khanh có thể vịnh một bài thơ về mai trúc được không?” Giọng điệu hoàng đế kiên định, vừa dứt lời khiến Trang Thư Lan thiếu chút nữa lão đảo ngã, hoàng đế này cũng quá... quá phong cách rồi, muốn nàng lấy hoa mai vịnh thái hậu! Chỉ một câu này thì với trí tưởng tượng phong phú vốn có, nàng đã nghĩ ngờ hoàng đế này với thái phi chắc chắn có bí mật! Hơn nữa nàng đã từng nhìn thấy động tác của hoàng đế với thái hậu một lần. Nghĩ đi nghĩ lại Trang Thư Lan không nhìn được mà liếc nhìn thái phi đang ngồi ngay ngắn một bên, bị lạnh mà đỏ ửng cả mặt. Duy trì vẻ mặt bình tĩnh đi về phía trước ba bước, không nhìn tới cung nữ bên cạnh đang đưa bút lông cho mình, Trang Thư Lan quỳ luôn xuống đất, giọng nói trầm thấp. “Khởi bẩm hoàng thượng, thứ cho tiểu thần bắt tài, tiểu thần không thể làm được theo yêu cầu của hoàng thượng. Xin hoàng thượng giáng tội!” Cách chức quan thì cách chức quan, tốt nhất là giáng thẳng nàng xuống làm dân thường cho nhanh! Hoàng thượng rất bức mình. Trang Thư Lan là ngu ngốc thật hay có ý giả ngu, thậm chí ngay cả việc giáng chức, cắt lương bổng cũng không để ý tới! Hừ, nhất định là cố ý, nếu không tại sao nàng chưa nói một chữ mà đã xin trách tội! “Hoàng thượng, thần cho rằng ba bước làm thơ thực là làm khó người khác, mới vừa rồi Trang đại nhân đi ba bước đã làm một bài thơ, chắc chắn đã dốc hết khả năng, tinh thần mệt mỏi. Chỉ bằng để cho Trang đại nhân về nhà làm thơ cho tốt sau đó trình lên cho hoàng thượng?” Tư Đồ Minh Duệ thấy sắc mặt hoàng thượng khó coi thì đứng lên chấp tay hành lễ nói. Tư Đồ Minh Duệ cầu tình cho Trang Thư Lan. Những người khác kinh ngạc thì khỏi phải nói nhưng càng khiến cho các nàng tin rằng những lời đồn đại về quan hệ giữa Tư Đồ Minh Duệ và Trang Thư Lan nhất định không tầm thường! Nếu không tại sao hắn lại đứng ra nói giúp cho nàng? Nên nhớ rằng Tư Đồ Minh Duệ đã làm quan vài năm nay, hắn không hại người khác đã cảm tạ ông trời lắm rồi, chứ đừng trông mong hắn sẽ cầu xin hoàng thượng cho người khác. Sắc mặt Trang Thư Dao đã tái xanh, vừa nghe hoàng đế nói sẽ liên lụy tới mình thì tim nàng đã trực nhảy ra khỏi lồng ngực, chỉ thiếu chút đứng lên phui sạch quan hệ với Trang Thư Lan. Cũng may Trang Thư Lan biết tự lượng sức mình, không vì một lời khen ngợi mà khiến đầu óc mù mịt.

Nghĩ lại ngày trước lúc hai tỷ muội đối thơ thỉnh thoảng nàng cũng làm được vài câu thơ hay nhưng chỉ được một hai câu mà thôi. Vừa rồi tưởng rằng Trang Thư Lan sẽ bị giáng chức, để sau này đỡ phải nhìn thấy nàng ta ở Hàn Lâm viện thì Tư Đồ Minh Duệ lại đứng ra cầu tình! Có người đứng ra nói giúp Trang Thư Lan với Trang Thư Dao không có gì quan trọng, nhưng tại sao lại là hắn? Nàng ta dựa vào cái gì mà có thể làm cho hắn đứng ra nói giúp? “Xin hoàng thượng cho Trang thám hoa một chút thời gian, chắc chắn nàng sẽ làm được thơ, tuy có khả năng sẽ không hay được như bài thơ kia nhưng chắc chắn nàng sẽ hoàn thành tốt yêu cầu của hoàng thượng. Xin hoàng thượng nể mặt cha của tiểu thần hết lòng trung thành vì nước vì dân, tha thứ cho nhị muội một lần!” Trang Thư Dao cũng đứng ra quỳ xuống trình tấu, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ. Tư Đồ Minh Duệ và Trang Thư Dao đều ra mặt, Trang Thư Lan tất sẽ không vui rồi. Thật khó mới có cơ hội tốt như vậy, có thể đường hoàng, an toàn mà rút khỏi chốn quan trường thị phi, sau đó mượn một ít bạc tìm nơi không có thể lực của Lãnh gia kinh doanh an nhàn mà sống. Nhưng tất cả suy tính của nàng đều bị hai người này phá rối. Huống chi thực sự nàng không hề muốn nghe lời của Trang Thư Dao, tại sao đột nhiên nàng ta lại nhắc tới Trang Đức? Nhưng nghĩ tới tình thế lúc này, nàng không thể tức giận, cho nên cúi đầu không nói, tiếp tục xem diễn biến rồi nghĩ ra đối sách. “Hoàng thượng!” Thái hậu cười nhìn Trang Thư Lan rồi mở miệng. “Hoàng thượng thật ra là làm khó tiểu cô nương rồi, cô nương ấy vẫn còn nhỏ! Tuy rằng ai gia không hiểu thi từ nhưng vừa rồi ai gia thấy

Trang thám hoa làm bài thơ kia rất hay, nói không phải quá lời, chỉ với bài thơ này cũng đã hơn trăm ngàn bài thơ khác rồi, Hoàng thượng cần gì phải làm khó nàng nữa! Tư Đồ đại nhân nói đúng, vừa rồi hai tỷ muội nàng đã dốc hết khả năng rồi, chỉ e lúc này vẫn chưa hồi phục! Hoàng thượng không tin có thể để cho Trang băng nhãn thử xem!” Trang Thư Dao vừa nghe xong, thân mình run lên một cái, không phải bởi vì hưng phấn mà là căng thẳng, lo lắng, từng giọt mồ hôi từ trán chảy xuống. Nhìn thấy điều này làm Trang Thư Lan cười thầm không thôi – nhất định Trang Thư Dao cũng sợ hoàng thượng sẽ dùng cách giáng chức, phạt lương bổng để trừng phạt! Hừ, ai bảo ngươi muốn thể hiện hình tượng đại tỷ thương yêu tiểu muội muội này cơ chứ? Biết rõ là họa mà còn cố tình nhảy vào, chắc chắn muốn cho hoàng thượng và những người khác có cái nhìn tốt về ngươi – nhìn thấy muội muội bị trục xuất khỏi nhà cũng quan tâm lo lắng, càng khiến hình tượng ôn nhã, hiền lương của ngươi tăng vùn vụt! “Không cần!” Hoàng đế khoát khoát tay tỏ vẻ không kiên nhẫn, ý bảo Trang Thư Lan và Trang Thư Dao đều đứng lên. “Nếu thái hậu đã mở miệng cầu tình, vậy trăm cũng tha cho Trang Thư Lan lần này vậy!” Trang Thư Lan đứng dậy có chút không cam lòng, bỏ lỡ cơ hội lần này thì không biết tới bao giờ mới có cơ hội khác không liên lụy tới tính mạng, an toàn rút khỏi quan trường đây. “Tạ hoàng thượng! Tạ thái hậu!”

Cho dù trong lòng nàng rất bức mình nhưng miệng vẫn phải nói cảm ơn! Hoàng thượng cũng không nói thêm gì, ánh mắt mang ý nghĩ sâu xa nhìn Trang Thư Dao và Trang Thư Lan, cho tới khi các nàng ngồi vào chỗ của mình. Sau đó lại nói chuyện tào lao vài câu với thái hậu, hoàng hậu, quý phi thì cũng rồi đi. Tư Đồ Tu Nam, Tư Đồ Minh Duệ với vị hoàng tử kia cũng theo sát phía sau hoàng đế! Trang Thư Lan nhìn bốn người đủng đủng đến rồi vội vã rồi đi cũng không quan tâm cho lắm, chẳng qua lúc Tư Đồ Minh Duệ đi ngang qua nàng thì Trang Thư Lan không nhịn nổi mà tặng cho hân hai chữ. “Nhiều chuyện!” Đương nhiên Tư Đồ Minh Duệ cũng thấy được giọng điệu tức giận trong lời nói của nàng, bước chân có chậm lại đôi chút cũng bỏ lại hai chữ “Trò chơi”, sau đó mỉm cười rồi đi, chỉ còn lại Trang Thư Lan lâm vào trạng thái ngu ngơ, buồn bức... Bởi vì Trang Thư Lan hiểu được vừa rồi Tư Đồ Minh Duệ có ý làm vậy! Chắc chắn hẳn đoán trúng suy nghĩ của nàng cho nên mới cố tình đứng ra phá rối. Nhưng mà làm sao hân có thể đoán được suy nghĩ của nàng chứ? Chuyện vừa rồi tất cả chỉ là ngoài ý muốn, nàng cũng không trông đợi gì nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 62: Giao dịch trong đêm

Hoàng đế rời khỏi thì bầu không khí trong đình cũng trầm xuống. Mọi người mỗi người một tâm tư, sau đó hoàng hậu cũng lui về hậu cung. Nhưng chỉ vì một câu nói của thái hậu mà Trang Thư Lan phải ở lại tới giờ Dậu mới có thể xuất cung. “Ai gia thấy Trang ái khanh rất thú vị, vừa hay ai gia có một bức tranh muốn vịnh thơ, chỉ bằng Trang ái khanh ở lại một chút!” Trang Thư Lan đến Gia Tường Các ở Lâm uyển đợi mấy canh giờ liền. Sau khi về nhà Trang Thư Lan cũng không nói chuyện với Huyền Bách, nhanh chóng rửa mặt chải đầu, sau đó cho nha hoàn lui ra liền lên giường ngủ. Nằm một lúc không thể ngủ được, nàng xuống giường tính đi dạo, nhưng nghe thấy tiếng gõ mõ đều đều trong màn đêm mới biết lúc này đã là canh hai. Đứng trầm tư bên cửa sổ hồi lâu, một cơn gió lạnh thổi qua, Trang Thư Lan rung mình một cái rồi lại lên giường nằm. Trằn trọc một lúc cũng không thể đi vào giấc ngủ, nàng quyết định mặc đồ dạ hành đi ra ngoài, tới thẳng tiểu viện trước đây của nàng trong phủ Thừa tướng tìm phòng của Tư Nhi đẩy cửa mà vào.

“Ai đó?” Tư Nhi bừng tỉnh, không hề run sợ nghiêm giọng hỏi: “Là ta, Trang Thư Lan!” Cảm giác đầu tiên của Trang Thư Lan là kinh ngạc vì sự cảnh giác của Tư Nhi, hơn nữa Tư Nhi gặp nguy mà không hoảng sợ thì càng khiến nàng khâm phục. Một tiểu nha đầu bình thường có thể gan dạ, sáng suốt như vậy quả thật không thể xem thường. “Tiểu thư?” Giọng điệu nghi ngờ vang lên, sau đó là một loạt tiếng động xột xoạt, bên trong phòng sáng hẳn. Tư Nhi mở to mắt nhìn Trang Thư Lan ngồi bên bàn nhỏ, khoe miệng mỉm cười. Tư Nhi ngạc nhiên bỏ hộp quạt trên tay xuống bàn, chạy tới bên cạnh Trang Thư Lan, đánh giá nàng từ trên xuống dưới. “Tiểu thư, người.....tại sao người lại ở đây? Người...Người mặc như vậy thực.... như người ta nói mặc thế này chẳng khác nào trộm cướp đạo tặc!” “Nha đầu thôi!” Trang Thư Lan gõ lên trán Tư Nhi một cái, cười mắng: “Tại sao không nói ta như một nữ hiệp giang hồ, ban đêm đến hành hiệp trượng nghĩa hả?” “Ồ! Tiểu thư!” Tư Nhi lấy tay xoa đầu, giọng điệu mang theo một chút oán trách. “Tiểu thư, vừa rồi người cười tươi như thế, nếu là nam tử thì chẳng khác nào hái hoa tặc!” “Yên tâm! Chỉ cần là người có con mắt sẽ không nhìn tới người mà tới thẳng tây viện trong kinh thành để ‘hái hoa’!” Trang Thư Lan gian xảo nhìn Tư Nhi. “Hừ! Tiểu thư!” Tư Nhi phản đối, đứng lên muốn phản bác thì lại bị Trang Thư Lan chặn lại. “Đừng rồi, Tư Nhi, trước đây mấy ngày ngươi có cầm cho ta một chiếc áo lông chồn màu đỏ, bây giờ ngươi còn giữ không?” Trang Thư Lan thu hồi nụ cười, nói luôn vào mục đích chính đêm nay nàng tới tìm Tư Nhi. Bị Trang Thư Lan quay vòng vòng, Tư Nhi đã quên hỏi hôm nay Trang Thư Lan mặc trang phục dạ hành tới đây có việc gì rồi; bây giờ nghe tiểu thư hỏi vậy nhanh chóng đứng lên đi tới bên tủ quần áo, mở tủ ra, tìm một lát rồi lấy ra một bọc vải to màu lam đưa tới trước mặt Trang Thư Lan. “Đây là cái bọc tối hôm đó nô tỳ giấu gia đình giữ lại cho tiểu thư, vốn định đưa cho tiểu thư nhưng người không nhận, nô tỳ vẫn giữ lại, nếu không hôm nay tiểu thư tới đây mất công rồi!” Mở bọc ra, một màu đỏ rực đập thẳng vào mắt, Tư Nhi lại nói tiếp. “Bộ y phục này là nô tỳ dùng cái mạng nhỏ cố gắng giữ lại. Nô tỳ thấy thường ngày tiểu thư không quan tâm lắm tới y phục nhưng lại rất chú ý bộ này, nô tỳ cho rằng tiểu thư rất thích nó, cho nên đêm hôm đó thừa dịp mọi người không chú ý mới lấy trộm được giữ lại cho tiểu thư!” “Ha ha, cảm ơn ngươi!” Trang Thư Lan cũng không thèm nhìn tới bộ y phục kia, chỉ lo nói. “Tư Nhi, phiền người gói gém bộ y phục này thật cẩn thận, ta muốn mang đi!” Tư Nhi vui vẻ. “Người xem đi, nô tỳ đã giữ rất tốt, có phải tiểu thư rất thích nó hay không?”

“Bộ y phục này là ta mượn của một người, bây giờ phải đem trả cho người ta! Thật may là có người giữ cẩn thận, nếu không ta không có đủ tiền mà đền nổi đâu!” Trang Thư Lan khẽ thở dài. “Đừng rồi, Tư Nhi! Mấy ngày nay bọn họ có làm khó dễ ngươi không?” Tuy rằng trước kia còn có một lão nương và vài nha đầu khác hầu hạ Trang Thư Lan nhưng chỉ có Tư Nhi là thật lòng đối tốt với nàng, cho nên Trang Thư Lan cũng chỉ quan tâm tới mình Tư Nhi. Khuôn mặt Tư Nhi dờ ra, giọng cười nói. “Đương nhiên không có! Nô tỳ chỉ là một tiểu nha hoàn, chuyện của chủ tử đương nhiên sẽ không đổ lên đầu nô tỳ!” “Vậy sao? Trang Thư Lan nghi hoặc nhìn hai mắt thâm quầng của Tư Nhi, áo khoác trên người còn chưa kịp cởi ra, thương tâm nói. “Muộn thế này người mới được nghỉ ngơi ư?” Tư Nhi do dự, sau một lúc lâu dưới ánh mắt mang theo áp lực của Trang Thư Lan mới khẽ gật đầu nhưng miệng lại nói. “Thực ra đêm nay nô tỳ đã định nghỉ ngơi từ sớm... nhưng do nô tỳ ngủ không được, mới thấp đèn thêu hoa....Đúng lúc tiểu thư tới, nô tỳ vừa mới lên giường cho nên y phục còn chưa kịp cởi... Trách không được nàng tỉnh như vậy! Thì ra là còn chưa nghỉ ngơi! Trang Thư Lan gật gù đầu. “Vậy người đi nghỉ sớm đi, ta đi trước!” “Bây giờ tiểu thư đang ở đâu?” Tư Nhi kéo tay Trang Thư Lan lại, sắc mặt tràn đầy quan tâm. “Nô tỳ định khi nào rảnh rồi thì tới thăm tiểu thư... Tiểu thư có thể nói cho nô tỳ biết được không?” “À...Nơi ta ở hiện tại chỉ là tạm thời thôi. Như thế này đi, đợi sau này ta ổn định rồi sẽ cho người biết được không?” Trang Thư Lan nói. “Vâng!” Tư Nhi gật đầu, sau đó hình như nhớ ra điều gì nên mừng rỡ kêu lên. “Tiểu thư,

người biết võ công đứng không? Ban đêm tiểu thư dám một mình đột nhập tường phủ, nhất định võ công rất cao phải không? Tiểu thư tập loại võ công gì thế, tại sao trước đây nô tỳ không biết tí gì!” Trang Thư Lan bật cười còn tưởng rằng Tứ Nhi kiếm được thứ gì quý giá, ai ngờ lại hưng phấn vì chuyện đó tới thế. “Được rồi! Tứ Nhi, thời gian không còn sớm nữa, mấy vấn đề này để sau này ta trả lời ngươi được không? Lúc này quan trọng nhất là ngươi phải nghỉ ngơi!” Một tay Trang Thư Lan cầm lấy cái bọc trong tay Tứ Nhi, tay kia vỗ nhẹ vai nàng. “Nhanh đi nghỉ đi hạ, ta phải đi rồi! Ừm, chuyện đêm nay gặp ta tốt nhất ngươi đừng nói cho ai biết nha!” Sau khi Tứ Nhi gật đầu cam đoan, Trang Thư Lan mới an tâm rời đi, có điều nàng không trở về nhà ngay mà đi tới phía tây kinh thành.....Phía Tây kinh thành, Tư Đồ phủ, không khí thật im lặng. Trời tối đen như mực, xa xa truyền lại tiếng bước chân, lắng nghe một chút cũng biết bước chân của người nào đó chỉ loay hoay một chỗ. Sao lại thế này? Tại sao nàng lại có cảm giác mình đi mãi chỉ quanh quanh một chỗ nhỉ? Chẳng lẽ lạc đường? Không biết nữa! Chỉ có vài nơi trong Tư Đồ phủ sao có thể lạc đường được? Nhưng... Nhưng mà, thực sự nàng đã đi mãi cũng không ra khỏi được khu rừng này! Trang Thư Lan tự trách bản thân mình quá nóng vội, cho dù nàng có chuyện muốn tìm Tư Đồ Minh Duệ, không muốn người khác biết được cũng có thể để ngày mai tới tìm hân! Bây giờ thì hay rồi, bị nhốt tại vườn mai, để xem đêm nay nàng thoát thân thế nào đây? Sau khi do dự một lúc lâu, bị cái lạnh làm cho choáng váng, đầu óc quay cuồng, Trang Thư Lan đưa ra quyết định – thử xem nhân phẩm với độ may mắn của mình tốt thế nào! Nhắm mắt lại, xoay một vòng, tùy chọn một hướng, vận khí đan điền, nàng để khí phi thân đi. Cảm giác hình như đã ra khỏi vườn mai kia, Trang Thư Lan mới đáp xuống đất, cũng thử phào nhẹ nhõm – mặc kệ nơi này là trong hay ngoài Tư Đồ phủ cũng được, ít nhất không phải mò mẫm cả đêm ở vườn mai là được rồi!

Nếu đây là trong Tư Đồ phủ, vậy thì tìm tạm một gian phòng trống để tránh gió lạnh đã, nếu ở ngoài phủ, vậy thì trở về nhà – lựa chọn này là tốt nhất rồi! Trang Thư Lan dựa theo cảm giác đi được khoảng mười bước chân thì thấy vài vệt sáng. Nàng vô cùng mừng rỡ giống như đang nhìn thấy người thân vậy. Theo ánh sáng le lói kia, Trang Thư Lan coi như tìm được phương hướng rồi, nàng cứ thế đi thẳng tới nơi phát ra ánh sáng. Có điều khi tới gần Trang Thư Lan mới phát hiện ánh sáng kia phát ra từ hai đèn lồng treo ở tầng một của một tòa nhà lớn, gió thổi qua lúc sáng lúc tối dường như sắp tắt. Nhưng mà may mắn thay, trước khi đèn lồng bị thổi tắt nàng đã kịp nhìn thấy tám biển của tòa nhà – Hạo Nguyệt Lâu. Đây là nơi ở của ai? Trang Thư Lan chần chừ, chẳng lẽ nàng đi ra Tư Đồ phủ lại xông nhầm vào phủ của người khác? Đối với câu hỏi này nàng cũng không thể trả lời được. Vừa rồi dùng khinh công bay được một lúc, đầu óc lại choáng váng, lúc này nàng không thể suy nghĩ được gì cả. Nàng đang định thử vận may mà tìm phương hướng một lần nữa thì một giọng cười mà như không truyền tới. “Bằng hữu bên ngoài, nếu đã tới đây, chỉ bằng vào ngồi một chút!” Cùng lúc đó cửa ở lầu một cũng mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Giao dịch trong đêm

“Bằng hữu bên ngoài, nếu đã tới đây, chỉ bằng vào ngồi một chút!” Cùng lúc đó cửa lầu một cũng mở ra. Trang Thư Lan nghe thấy giọng nói này thì đầu óc lập tức tỉnh táo lại, thì ra nàng khá may mắn đó chứ, chỉ cần nhắm mắt cũng có thể tìm đúng cửa. Ngay khi định nhấc chân bước vào thì Trang Thư Lan lại cảm thấy do dự, bây giờ đã qua nửa đêm, cho dù có việc gấp nhưng mà cô nam quả nữ cùng một chỗ thật không hay! Tuy rằng nàng không phải là người câu nệ tiểu tiết, nhưng nhớ tới vài lần đụng độ Tư Đồ Minh Duệ mới nhận ra nàng chưa thực sự thắng hẳn lần nào, huống chi đêm nay nàng muốn thực hiện một giao dịch với hân, nếu dễ dàng bước vào, chỉ sợ nàng đã thua mất ba phần khí thế rồi, vậy thì làm sao có thể bàn điều kiện với hân? Nghĩ tới đây, Trang Thư Lan lại tự trách bản thân chưa chuẩn bị tốt tinh thần đã mò tới.

“Đa tạ lòng tốt của bằng hữu bên trong!” Nếu kẻ bên trong coi nàng như người trong giang hồ thì Trang Thư Lan cũng chỉ biết lựa lời mà xưng hô theo hân, giảm thấp giọng nói. “Tại hạ chỉ đi ngang qua quý phủ, đúng lúc dừng lại nghỉ chân thì bị lạc đường. Bây giờ tại hạ chỉ mong bằng hữu bên trong có thể chỉ giúp tại hạ phương hướng rồi đi!” Lúc này Trang Thư Lan không thể phân biệt được đông tây nam bắc, nếu không nàng đã sớm rời khỏi nơi quý quái này rồi. “Vị bằng hữu cũng không cần đi ra, chỉ cần nói cho tại hạ từ Hạo Nguyệt Lâu này đi theo hướng nào là được rồi!” Thực ra nàng cũng không có hi vọng Tư Đồ Minh Duệ làm theo lời nàng nói. Theo như những gì nàng biết về hân, chỉ e hân sẽ không dễ dàng bỏ qua cho một kẻ “vô tình” lạc đường trong phủ của hân như vậy đâu! Quả đúng như Trang Thư Lan nghĩ, bên trong truyền ra một tràng cười khê. “Ha ha, vị bằng hữu kia, hình như các hạ đang quá xem thường chỗ này của ta thì phải, cho dù chỗ này của ta chỉ là phủ tư nhân thì các hạ cũng không thể nói đến là đến, nói đi là đi được. Tại hạ hoàn toàn có thể báo quan truy cứu việc này!” Báo quan? Đúng là tốn công mà! Chính hân cũng làm quan thì còn muốn báo cho ai đây? Trang Thư Lan bĩu môi, giọng nói vẫn trầm như trước. “Theo như ý của vị bằng hữu thì việc đêm nay các hạ muốn thế nào mới bỏ qua mà chỉ hướng ra cho tại hạ?” “Người tới đều là khách thôi!” Bên trong lại truyền tới vài tiếng cười khê, dường như tâm trạng rất vui vẻ. “Chỉ bằng mời các hạ vào đây uống chén trà, tại hạ cũng muốn thể hiện lòng hiếu khách của chủ nhân, chiêu đãi vị bằng hữu không mời mà đến!” Uống trà? Nếu chỉ là việc uống trà bình thường thì cũng không có gì đáng nói, có điều Tư Đồ Minh Duệ có thể dễ dàng bỏ qua cho một kẻ dám nửa đêm xông vào phủ hân sao? Nàng âm thầm nắm chặt bọc vải trong tay, từ chối. “Ý tốt của bằng hữu, tại hạ xin ghi nhận. Nhưng mà đêm đã khuya, uống trà nâng cao tinh thần chỉ sợ sẽ ảnh hưởng tới giấc ngủ. Tốt hơn bằng hữu nên chỉ hướng ra cho tại hạ, tại hạ cũng muốn trở về nhà nghỉ ngơi sớm!”

Vừa dứt lời, Trang Thư Lan chợt nghe thấy tiếng bước chân đi ra từ trong phòng. Nàng nhìn bốn phía để tìm chỗ ẩn nấp, rồi nhanh chóng phi thân lên một cành cây lớn phía sau. Vừa trụ vững thì Tư Đồ Minh Duệ cũng đã đứng ở cửa. Nhờ vào ánh sáng trong phòng Trang Thư Lan thấy hân, dù đã nửa đêm vẫn có thể toát ra khí chất mê hoặc người khác. Cũng được đấy! Đêm nay hân không mặc y phục đồ sẫm nữa mà là y phục màu trắng. Với bộ y phục này, hân bớt đi vài phần yếu dã nhưng lại thêm mấy phần phong nhã. Nhưng mà Trang Thư Lan thắc mắc tự hỏi, đã trễ như thế này tại sao hân vẫn ăn mặc chỉnh tề, chẳng lẽ hân vẫn chưa đi nghỉ? “Vị bằng hữu trên cây, xin mời xuống đây!” Tư Đồ Minh Duệ dựa vào cửa mỉm cười. “Vừa rồi vẫn còn ở dưới đất, tại sao bây giờ đã trên cây rồi, chẳng lẽ các hạ là khí à?” Trang Thư Lan vẫn không nhúc nhích. Bởi vì bây giờ nàng vẫn chưa nghĩ ra cách nào hay ho để đối mặt với hân, phải làm thế nào mới đạt thành mục đích đêm nay của nàng đây. Tư Đồ Minh Duệ nhíu mày, lấy ra mấy viên hoàng thạch từ trong ống tay áo, ném tới người đang ẩn thân trên nhánh cây. Trang Thư Lan không ngờ Tư Đồ Minh Duệ lại đánh lên nàng, thoáng chốc lo là nên cánh tay bám vào nhánh cây bị đánh trúng! Vì thế nàng ngã từ trên cây xuống trong tư thế “vô cùng đẹp mắt”. “Ồi!” Trang Thư Lan đau ứa nước mắt – ngã xuống từ ba thước thì cho dù dùng võ công để chống đỡ thì vẫn thấy đau, mong “an tọa” trên mặt đất, đầu cũng đập xuống, nước mắt ứa ra, toàn thân trên dưới chỗ nào cũng đau. “Thì ra là nữ tặc!” Tư Đồ Minh Duệ cười rợn tóc gáy. “Theo quy tắc trên giang hồ, thứ các hạ trộm được phải đưa cho tại hạ

nhì!”Nữ tặc? Trang Thư Lan nén giận, sao nàng lại có thể là nữ tặc chứ? Nếu nàng thật có thể trở thành nữ tặc thì cuộc sống quần bách của nàng đã sớm có cách giải quyết rồi! Khi tầm mắt nhìn xuống bọc vải nàng đang ôm trong tay thì Trang Thư Lan cũng bình tĩnh lại. Quả thực lúc này nàng giống một tên trộm thật! Có điều nàng vẫn muốn báo thù hành động đánh lén vừa rồi của Tư Đồ Minh Duệ! Nhưng không thể trực tiếp đấu võ mồm với hắn, bằng không người chịu thiệt vẫn là nàng!Nghĩ ngợi một hồi, Trang Thư Lan đành phải tạm thời nhịn xuống, ném thẳng cái bọc trong tay về phía Tư Đồ Minh Duệ. Nếu hắn muốn thì cho hắn, dù sao vật đó vốn là của hắn mà!Tư Đồ Minh Duệ thấy ánh mắt oán hận của nữ tặc kia ném vật trong tay về phía hắn. Theo phản xạ hắn giơ tay đón lấy. Nữ tặc này cũng dễ bị lừa thật! Hắn thuận tay mở bọc vải ra, ánh mắt thâm trầm, ngẩng đầu lên, ép hỏi hắc y nhân phía trước mặt vừa đứng dậy: “Mấy thứ này ngươi lấy từ đâu ra?” “Đương nhiên là từ nơi nên có được!” Trang Thư Lan phui phui bụi đất trên người, xoa xoa chỗ lưng bị đau, không thèm để ý đáp trả, nhất thời đã quên thấp giọng xuống. “Trang Thư Lan?” Đương nhiên Tư Đồ Minh Duệ nhận ra giọng nói này là của ai, không nhìn được mà cười chế nhạo. “Thì ra là Trang đại nhân, nửa đêm còn thích làm kẻ trộm. Đây đúng là chuyện bất ngờ nhất mà tại hạ được biết đấy!” “Chết tôi, vừa rồi sao lại quên hạ giọng? Bị Tư Đồ Minh Duệ nhận ra rồi, nên làm gì bây giờ? Trang Thư Lan hơi do dự, cuối cùng cũng bỏ qua ý định trốn tránh, bỏ khăn bịt mặt xuống lộ ra khuôn mặt thật nói chuyện.

“Tư Đồ Minh Duệ, tối nay ta tới đây tìm là có chuyện muốn trao đổi với ngươi. Giờ cũng đã gấp mắt, ngươi có thể cho ta chút thời gian không?” Nếu tránh không được vậy thì cứ nói rõ, dù sao hiện tại nàng cũng đi từng bước tính từng bước, cũng lắm thì dùng mọi thủ đoạn – kết quả là quan trọng nhất, thất bại sẽ tìm cách khác, chẳng lẽ nàng lại sợ Tư Đồ Minh Duệ – hắn ư? “Ra là có việc nhờ vả ta!” Tư Đồ Minh Duệ hí mắt cười. “Có điều, muốn ta giúp đỡ, trước tiên phải bàn tới thù lao, phải xem ta có hứng thú hay không đã! Hơn nữa... Hình như Trang đại nhân đã quên, ngài còn thiếu ta hai lần tạ lễ đó!” “Tạ lễ? Trang Thư Lan nhớ lại ngày nào đó chính mình nhận tạ lễ hắn, âm thầm xấu hổ – việc này thiếu chút nữa nàng đã quên may sao có hắn nhắc nhở. Nhưng mà hắn quá nhỏ mọn a! Ngày thường hắn thu lễ còn ít sao? Bây giờ còn nhắc lại việc này. “Yên tâm! Những gì ta đã nói thì nhất định sẽ làm!” Trang Thư Lan tức giận trả lời, sau đó lại cười nịnh nọt. “Nói cách khác có phải bây giờ Tư Đồ công tử có thời gian?” “Thời gian thì có nhưng mà đêm nay đã quá khuya, có chuyện gì Trang cô nương không thể đợi ngày mai sao? Nhìn ánh mắt lúc này của Trang cô nương lại nghĩ tới những lời đồn đại gần đây có liên quan tới cô nương, vì danh dự của mình, thật tình tại hạ không dám một mình ở chung với Trang cô nương đâu!” “Vì danh dự của hắn? Hắn có ý gì? Thấy ánh mắt trêu tức của hắn, Trang Thư Lan tức giận nghiêng răng nói. “Với nhân phẩm của Tư Đồ công tử, ta mới là người phải lo lắng khó giữ được danh tiết của mình!” “Ha! Có thể thuận lợi rời khỏi Trang phủ chẳng phải là nhờ “hồng phúc” của hắn sao?” Trang đại nhân còn có danh tiết để nói à?” Tư Đồ Minh Duệ lạnh lùng hỏi lại. “Hình như đã không còn từ lâu rồi! Hiện tại có ai lại không biết Trang Thư Lan – Trang cô nương là tiêu thụ phong lưu nhất kinh thành?”

“Ngươi!” Trang Thư Lan trừng mắt nhưng vừa nghĩ tới việc cần nhờ vả thì không thể để hắn mất hứng được. Nàng hít một hơi thật sâu nhắc nhở mình, việc nhỏ không nhìn thì sao có thể làm nên đại sự. “Tin đồn vô căn cứ, sao ta phải để ý chứ? Danh tiết cũng không thể ăn được, ta còn không để trong lòng thì cần gì Tư Đồ công tử phải lo hộ?” Giọng điệu thản nhiên, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt lãnh đạm chống lại ánh mắt của Tư Đồ Minh Duệ. “Mà ta nghĩ hợp tác với công tử ta mới có cơm để ăn, mặt khác lại có thể giúp công tử kiếm ngân lượng hoàng kim mỗi ngày, giàu càng thêm giàu, chưa tới hai năm có thể giúp Tư Đồ công tử trở thành người giàu có nhất kinh thành, thậm chí cả Đại đồng hoàng triều này. Tư Đồ đại nhân có hứng thú không? Có dám thử sức với trò chơi mới này không?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Giao dịch trong đêm

“Tư Đồ đại nhân có dám thử sức với trò chơi mới này không?” Xem kỹ mỗi biểu tình của Trang Thư Lan, ánh mắt bình tĩnh như mặt hồ lặng sóng nhưng lại sâu tới khôn lường, thái độ bình thản khiến người khác lầm tưởng nàng đang nói đùa. “A? Nghe cô nương nói cũng thấy hơi thú vị, nhưng không biết lời của cô nương có đáng để ta tin hay không?”

Tư Đồ Minh Duệ chống cằm cười. “Ngày kiếm ngân lượng hoàng kim, giàu có nhất Đại Đồng hoàng triều, Trang đại nhân muốn nói gì?” “Việc này...” Trang Thư Lan lạnh cóng đang run lập cập, nhìn sang Tư Đồ Minh Duệ ăn mặc còn phong phanh hơn cả nàng nhưng tinh thần hắn vẫn hưng phấn, đứng tựa đầu vào cửa. Trong đầu nàng nghĩ ngờ hắn có phải là người đột biến hay không, nếu không tại sao hắn hoàn toàn không thấy lạnh?. “Chuyện này... không thể tìm được nơi nào khác âm hơn để nói chuyện sao?” Còn chưa nói xong, Trang Thư Lan đã hắt xì vài cái. Haizz, dạo tặc cũng đâu có dễ làm, còn phải mạo hiểm tới mức bị cảm lạnh phong hàn! Trang Thư Lan thầm ai oán trong lòng. Tư Đồ Minh Duệ lại nhíu lông mày, giọng điệu vạn năm không thay đổi vừa có vẻ thản nhiên lại có chút bất mãn. “Cô nam quả nữ ở chung là chuyện không hay chút nào!” “Chết tiệt! Tư Đồ Minh Duệ này còn đứng đó mà bàn chuyện cô nam quả nữ sao! Lúc trước hắn hãm hại nàng sao không nghĩ tới tình cảnh cô nam quả nữ đi? Trang Thư Lan thật sự không nhìn nổi nữa, thâm mắng trong lòng. . . Đương nhiên trong lòng nàng mắng hắn nhưng ngoài miệng thì hoàn toàn khác hẳn. “Được rồi! Vậy thì ở đây nói – chỉ có điều nơi này vẫn chỉ có một nam một nữ, xin hỏi.” “Nói được một nửa Trang Thư Lan lại ngừng lại, nàng đâu phải là người thích dài dòng, tại sao phải tốn hơi lại lãng phí thời gian nói chuyện với loại người này chứ?” “Thôi khỏi! Đừng nói chuyện dài dòng rắc rối nữa, cứ đi thẳng vào vấn đề chính đi!” Trang Thư Lan ổn định lại hô hấp, đồng thời hít sâu một hơi, mang theo chút giọng mũi mờ mờ. “Ta muốn làm một giao dịch với Tư Đồ công tử – chứ không phải là Tư Đồ đại nhân!” “Ai cha, hình như mũi nàng bị nghẹt rồi. “Giao dịch gì?” Khi nói chuyện, bọc vải trong tay được Tư Đồ Minh Duệ ném lại cho nàng. Hơi kinh ngạc nhưng Trang Thư Lan nhanh chóng lấy áo choàng ra mặc lên người, vừa buộc dây áo vừa nói. “Giao dịch rất đơn giản, nhưng ta hy vọng Tư Đồ công tử tài trợ một chút. . . ừm, nghĩa là góp vốn. Thật xin lỗi ta quên mất ngài không hiểu mấy thuật ngữ này, nói trắng ra thì là muốn mượn mấy ngàn lượng bạc mốc meo trong kho của ngài để kinh doanh!” “Trong triều có quy định, cấm quan viên tham gia kinh doanh!” Tư Đồ Minh Duệ coi như cũng hiểu được Trang Thư Lan đang nói cái gì, nhếch môi cười khê. “Hơn nữa cho dù ta có đồng ý nhưng với điều kiện hiện tại của Trang cô nương chỉ e là đang muốn mượn bạc của ta để kiếm tiền bỏ túi cô nương! Nếu Trang cô nương thiếu tiền thì có thể tới ngân hàng tư nhân vay!” “Đúng là bởi vì trong triều có lệnh cấm này cho nên ta mới hợp tác với Tư Đồ công tử. Hơn nữa ta còn chưa nói tới vấn đề chia lợi nhuận, Tư Đồ đại nhân nói như vậy không phải rất vô đoán hay sao?” Trang Thư Lan nhếch môi cười nhạt. “A! Vừa rồi Tư Đồ công tử có ý từ chối chắc không phải là do sợ quy định này đấy chứ!” “Sớm lòng trước được Tư Đồ Minh Duệ là một người khó đối phó cho nên muốn kéo hắn xuống nước chắc chắn sẽ phải bỏ ra không ít công sức! Về ý định vay tiền ngân hàng tư nhân, Trang Thư Lan chưa hề nghĩ qua – bởi vì chắc chắn Lãnh gia có khả năng sẽ thu mua

những ngân hàng tư nhân trong kinh thành. “Muốn dùng kế khích tướng kích ta ư?” Tư Đồ Minh Duệ cười vô cùng rực rỡ. “Chi bằng cô nương cứ nói thẳng ra, không cần biết cô nương kinh doanh cái gì, mau nói cho ta biết sau khi khai trương, lợi nhuận mỗi tháng, lợi nhuận mỗi năm chia như thế nào có phải hơn không!” Quả nhiên là kẻ háms tiền! Trang Thư Lan trừng mắt nhìn thẳng Tư Đồ Minh Duệ.

“Chia 5 - 5 thế nào? Ngài bỏ tiền, ta bỏ sức, cho dù tùy ý chọn một lĩnh vực kinh doanh ta cũng có thể biến nó ăn nên làm ra nhất kinh thành!” “Đúng là những lời lẽ ngông cuồng!” Tư Đồ Minh Duệ vẫn cười như trước nhưng ánh mắt nhìn chăm chăm từ trên xuống dưới Trang Thư Lan làm cho nàng có cảm giác mình như một món hàng trước mặt hắn. “Nếu như cô nương có năng lực đó thì cũng không uổng công Lãnh gia bỏ nhiều công sức tìm kiếm người như vậy. Có điều ta nghe nói Lãnh gia đã đánh tiếng rằng ngày cô nương bước chân vào thương trường thì cũng là “ngày chết” của cô nương!” “Ha ha, chẳng lẽ Tư Đồ công tử lại sợ một sát thủ trong chốn giang hồ sao?” Cũng vì lo lắng Lãnh gia tạo bất lợi cho mình nên nàng mới có ý hợp tác với Tư Đồ Minh Duệ – tuy rằng hắn không phải là người trong giang hồ nhưng với cá tính của hắn nhất định sẽ không coi mấy người đó ra gì, cho nên hợp tác với hắn còn tốt hơn hợp tác với Huyền Bách – hắn không giống với Huyền Bách, đối với việc này còn có chỗ kiêng kỵ. “Lệnh truy sát của hắn là nhắm vào ta, Tư Đồ công tử cần gì phải lo lắng?” “Ha? Nghe cô nương nói sao ta lại thấy có “mùi vị mờ ám” gì trong đó vậy?” Tư Đồ Minh Duệ nhún mày cười khê. “Nhưng mà việc này hình như có chút mạo hiểm, vừa may ta lại thích mạo hiểm. Vậy cũng được! Cô nương thử nói ý tưởng của mình xem!” “Vẫn phải bàn bạc ở đây à?” Trang Thư Lan rất bức mình, chẳng lẽ hắn không cảm thấy đứng ở nơi đón gió như thế này rất lạnh hay sao, đứng lâu không mỏi chân à? “Cô nương muốn tới đâu?” “Căn nhà đằng sau ngài?” Aizz, nói như vậy hình như hơi dễ dãi quá thì phải. “Ừm. . . ít nhất có thể tìm nơi nào có ghế ngồi, chần được gió” “Ồ, lò sưởi. . . gì gì đó cũng đừng mong nữa, đi ra ngoài làm việc, bàn bạc với Tư Đồ Minh Duệ thì không thể có đòi hỏi cao. Lời vừa nói xong, Trang Thư Lan lại một lần nữa cảm thấy hình như nàng có gì đó thất thố rồi, bởi vì Tư Đồ Minh Duệ nhìn nàng bằng ánh mắt thâm trầm, hại nàng không thể không xem lại xem mình có nói gì không ổn không. “Vậy thì. vào nhà đi rồi nói” Sau một lúc lâu Tư Đồ Minh Duệ mới mở miệng “Được!” Trang Thư Lan gật đầu không có để mấy thứ khuê huân trong lòng. Vừa nghe tới nơi có thể tránh gió, nàng đã nhanh miệng trả lời, cùng không để tâm tới hành động đường đột của mình. Có điều ngay khi chân nàng sắp bước vào trong phòng thì Tư Đồ Minh Duệ đã kéo nàng lại. Trang Thư Lan nghi ngờ nhìn hắn, thấy sắc mặt nghiêm túc của hắn lại thấy trong phòng chợt thoáng qua một bóng người y phục hồng nhạt thì ngay lập tức hiểu ra, xin lỗi rồi rít. “Chuyện đó. Nếu đêm nay ngài không tiện nói thì ngày mai chúng ta có thể bàn bạc ở Thập Nhị Phường cũng được” Aizzzzz, mới vừa rồi nàng còn thắc mắc tại sao Tư Đồ Minh Duệ nói mãi tới vấn đề danh tiết, thì ra trong phòng còn có một vị hồng nhan kia đấy! Trang Thư Lan cười thầm đồng thời trong lòng cũng dâng lên cảm giác hiếu kỳ với vị mỹ nhân kia. Nàng rất muốn xem đó là nữ nhân như thế nào mới có thể “cùng giường” với yêu nghiệt này, không đúng, mà phải là làm thế nào lọt vào mắt xanh của hắn, lại còn được hắn che chở như vậy. “Chuyện quan trọng như vậy đương nhiên phải tới thư phòng nói chuyện” Tư Đồ Minh Duệ nhìn quanh trong phòng, sau đó kéo tay Trang Thư Lan đi về phía thư phòng. Được rồi! Đã là khách thì tùy gia chủ vậy, hắn nói muốn bàn bạc ở đâu thì bàn bạc ở đấy đi, ai bảo nàng đang muốn câu cạnh hắn kia chứ! Hắn có thể dễ dàng mà đáp ứng yêu cầu của nàng cũng đã là chuyện khó tin rồi. “Ừm. . . ngài có thể buông tay ra được không? Ta không bị quáng gà đâu! Ta vẫn có thể nhìn thấy đường!”

Cho dù không câu nệ tiểu tiết nhưng nàng vẫn không thích tay của mình bị người khác nắm lấy kéo đi một cách tùy tiện như vậy. “Toàn bộ nơi này đều được đặt bẫy, cô nương có thể xông vào tới đây coi như mạng lớn rồi. Nhưng không có nghĩa chi cần cô nương đi theo sau ta cũng có thể ra ngoài” Tư Đồ Minh Duệ bình thản nói, bàn tay nắm chặt hơn không chịu buông ra. Toàn bộ. toàn bộ đều là bẫy? Trang Thư Lan đổ mồ hôi lạnh, may mà vận may của nàng tốt nếu không đêm nay đã chết dưới bẫy của hắn rồi! Nghĩ tới việc vừa đi qua tử thần, theo bản năng Trang Thư Lan càng nắm chặt lấy “phao cứu mạng” – không sợ chết là nói dối, Trang Thư Lan – nàng cũng không phải là anh hùng hảo hán, cũng không phải là người có chí lớn yêu nước, càng không có gia tài bạc vạn, hiện giờ toàn thân trên dưới thứ quý giá nhất cũng chỉ có cái mạng này thôi! Hai bóng người nắm tay nhau đi dần dần biến mất trong màn đêm. Nhưng trước Hạo Nguyệt Lâu, một bóng áo hồng mang theo ánh mắt u oán nhìn chăm chăm về phía hai người kia biến mất, sau một lúc lâu mới chậm rãi rời đi, mất hút trong đêm tối. Tại thư phòng của Tư Đồ Minh Duệ.

Trước bàn đọc sách, Trang Thư Lan vừa soạn thảo kế ước vừa trừng mắt oán hận nhìn người trước mặt đang nhàn rỗi nằm trên giường nhắm mắt thư giãn.

Tại sao lại biến thành như vậy? Nàng nhớ lại lúc vừa mới bước chân vào thư phòng thì hắn đã nói thẳng một câu.

“Cô nương viết lại những điều kiện hợp tác để ta xem, nếu không có vấn đề gì chúng ta sẽ trực tiếp ký tên”

Sau đó yên vị trên giường bắt đầu nhắm mắt thư giãn.

Trang Thư Lan bức mình, tại sao hắn không hỏi nàng kế hoạch cụ thể là gì? Đây có thể coi như là hắn tín nhiệm nàng hay là hắn đã có tính toán khác từ trước, muốn khống chế nàng?

“Viết xong rồi, ngài đọc đi!”

Trang Thư Lan đặt bút lông sang một bên, cầm lấy tờ giấy còn chưa khô nét mực ném thẳng vào mặt Tư Đồ Minh Duệ.

Đương nhiên, tờ giấy kia không có khả năng trúng mặt hắn rồi! Lúc tờ giấy cách mặt hắn khoảng hai cm đã bị tóm lấy. Mờ tờ giấy ra đã bị Trang Thư Lan cố ý gấp nát, Tư Đồ Minh Duệ mày không nhíu mặt cũng không nhăn nhó, nhìn qua một lượt lại gấp tờ giấy lại ném về phía Trang Thư Lan.

“Ta không có ý kiến, trên cơ bản cứ theo những gì trên giấy ghi mà làm, cô nương có thể lấy giấy trên bàn viết thành hai bản nữa!”

Bắt được tờ giấy kia mang theo chút kinh ngạc, Trang Thư Lan không biết nói gì thêm. Bởi vì trên giấy nàng cũng không viết cụ thể phải làm thế nào, thậm chí những điều kiện trên đó rất hà khắc – đương nhiên là có lợi cho nàng.

Haizzzzz. . . Nếu biết sớm hắn dễ tính như vậy thì vừa nãy nàng nên chia lợi nhuận kia thành 3 - 7 – Nàng ba phần hắn bảy phần có phải hơn không. Trang Thư Lan từ từ mở tờ giấy ra, nhìn chăm chăm những chữ bị biến dạng do giấy bị nhàu nát.

Cầm bút lên, nàng chuẩn bị chép thành hai bản. Đáng tiếc còn chưa viết hết ba chữ, Tư Đồ Minh Duệ đã mở miệng.

“Có điều, bây giờ ta muốn thêm điều kiện trong đó!”

“Tur Đồ đại nhân ngài cứ nói!”

Trang Thư Lan phải thật công bằng, không thể để hấn cho rằng nàng lợi dụng hấn.

“Về phần chia lợi nhuận nên sửa thành: Chỉ cần Trang Thư Lan kinh doanh bất cứ lĩnh vực nào, lợi nhuận đều phải chia Trang Thư Lan ba phần, Tur Đồ Minh Duệ bảy phần!”

Tur Đồ Minh Duệ chậm rãi nói, cười nhẹ nhàng.

“Mặt khác thêm vào một điều kiện nho nhỏ nữa: Mỗi ngày Trang Thư Lan phải phê duyệt tất cả công văn đưa tới thay Tur Đồ Minh Duệ, coi như là tài sản thế chấp khi đầu tư hợp tác với Tur Đồ Minh Duệ!”

Trang Thư Lan im lặng, nhìn nam nhân đang cười như gió xuân kia. Nàng chỉ biết hợp tác với hấn chắc chắn không chiếm được phần hơn nhưng cũng không muốn để cho hấn lợi dụng nàng!

“Trang cô nương có đồng ý không?”

Nụ cười trên mặt Tur Đồ Minh Duệ không giảm chút nào, thậm chí càng phát ra yêu mị.

“Trang cô nương nên nghĩ kỹ. Nếu cô nương không đồng ý vậy tại hạ cũng không có cách nào hợp tác với cô nương, lại phải chấp nhận mạo hiểm việc có thể bị triều đình điều tra ra!”

“Tạch”

Cây bút trong tay Trang Thư Lan bị gãy làm đôi.

“Ha! Tur Đồ công tử nói thế nào ta làm ngay như vậy!”

Hít sâu một hơi, những lời này vẫn là phát ra từ kẽ răng nàng.

Coi như người lợi hại! Hừ, chờ một ngày nào đó ta sẽ lật đổ người, xem người còn có thể cười được nữa không? Ta sẽ thu thập tất cả chứng cứ phạm tội của người, sẽ đập đổ người!

Vứt cây bút gãy trong tay đi, nàng lại lấy một cây bút khác trên giá, chấm mực nước, múa bút viết xong hai bản, tức giận ném cho Tur Đồ Minh Duệ một bản. Chờ hấn ký tên, Trang Thư Lan lấy một bản cất đi.

“Bằng cái lệnh bài này cô nương có thể đi tới bất cứ ngân hàng tư nhân nào trong kinh thành lấy bạc, muốn lấy bao nhiêu cũng được”

Tur Đồ Minh Duệ ném cho Trang Thư Lan một tấm lệnh bài bằng gỗ lim, trên mặt không khắc chữ, chỉ khắc một đoá hoa mai tinh xảo.

Người này thật đúng là rất thích hoa mai, trồng một vườn mai trong phủ chưa đủ còn khắc hoa mai lên lệnh bài! Nhận lấy lệnh bài, Trang Thư Lan có điều do dự, nhưng cuối cùng vẫn quyết định mở miệng.

“Ta cần một người tin được – ít nhất phải là người ngài tín nhiệm, người đó sẽ ra mặt kinh doanh”

Nếu bây giờ đã lấy tính mạng ra đánh cược thì đương nhiên phải tìm một trợ thủ đắc lực, đáng tiếc, Trang Thư Lan đã mười năm ở đây nhưng vẫn chưa bồi dưỡng được tâm phúc nào, cho nên đành phải mượn người của Tur Đồ Minh Duệ – để một người của hấn bên cạnh tương đương với việc nàng chấp nhận bản thân bị Tur Đồ Minh Duệ giám sát mọi hành động.

“Khi nào thì cần người?”

“Giờ tý ngày mai, ngài bảo hấn tới Thập Nhị Phưong chờ ta!”

Trang Thư Lan hơi nhíu mày, hạ quyết tâm nói.

“Xem ra Trang cô nương đúng là muốn rèn sắt lúc còn nóng, ngay cả việc trong Hàn Lâm viện cũng có thể bỏ lại!”

Tur Đồ Minh Duệ cười không chút để ý.

“Nếu ta giống như Tur Đồ đại nhân ngồi nhà cũng có người tự động dâng bạc đến đưa tận tay, ta cũng không phải mệt óc làm việc làm gì!”

Trang Thư Lan cũng cười đáp lại.

“Thời gian không còn sớm, ta cũng không quấy rầy Tur Đồ công tử nữa, xin cáo từ!”

Nàng chấp tay thi lễ.

“Cô nương có dám đảm bảo sẽ an toàn ra khỏi phủ của ta không?”

Tư Đồ Minh Duệ nhẹ nhàng nhắc nhở khiến Trang Thư Lan đột nhiên nhớ ra, Tư Đồ phủ tưởng chừng bài trí đơn giản nhưng thực ra đều là cơ quan.

“Vậy đành phải phiền Tư Đồ công tử dẫn đường rồi!”

Trang Thư Lan bắt đầu đi làm động tác mời.

“Cũng được!”

Tư Đồ Minh Duệ đứng lên, phát tay áo, nói với giọng điệu thương xót.

“Ta đây sẽ làm người tốt đến cùng đưa Trang cô nương hồi phủ – tiện thể cũng muốn biết hiện giờ Trang cô nương đang ở nơi nào để ngày mai ta còn biết đường sai người mang công văn tới quý phủ của Trang cô nương!”

Hắn thật đúng là không biết xấu hổ! Trang Thư Lan chán nản.

“Nếu ngài không sợ đông công văn kia bị ta làm rối tung lên, khiến cho danh tiếng của ngài càng ngày càng nổi thì cứ việc đưa tới!”

“Tuỳ cô nương thôi! Chỗ công văn đó cũng chỉ là một vài kẻ sinh nhai của dân chúng, cô nương thích làm gì thì cứ việc!”

Tư Đồ Minh Duệ bước tới trước mặt Trang Thư Lan, cười nhẹ, tay hắn buộc đai lưng thay nàng, nói.

“Dù sao danh tiếng của ta cũng đã như vậy rồi, nhưng cô nương thực sự muốn vì một câu của mình mà quyết định sống chết của đám người đó sao?”

Trang Thư Lan trừng mắt muốn đâm vào mặt hắn một cái, đáng tiếc chỉ có thể nhìn nhin. Bởi vì nàng chắc chắn nếu nàng thực sự động thủ với hắn thì sẽ không có gì hay ho cả, hơn nữa đây còn là phủ Tư Đồ. Nếu đắc tội với hắn bây giờ thì hậu quả nhất định vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng mà, Trang Thư Lan thấy Tư Đồ Minh Duệ đột nhiên hành động như vậy thì tim nàng bỗng loạn nhịp – hắn lại buộc dây lưng cho nàng! Hắn ăn phải thuốc gì hay sao mà lại làm hành động nhỏ nhặt như vậy? Có điều, ngón tay thon dài của hắn buộc nơ con bướm đúng là rất đẹp!

Đẹp! Trong đầu nổ “ầm” một tiếng. Trang Thư Lan, mi lại dám bộc lộ bản tính háo sắc bây giờ sao!

“Sao ngài biết ta sẽ không làm vậy?”

Trang Thư Lan tránh khỏi tay Tư Đồ Minh Duệ, lui về phía sau hai bước, lý trí cũng bừng tỉnh, nhẹ giọng hỏi lại. Nàng nhanh chóng tháo dây lưng ra, buộc lại một lần nữa.

“Đương nhiên cô nương sẽ không làm vậy!”

Tư Đồ Minh Duệ coi như không có việc gì thu tay lại, cười khẳng định.

“Mới bắt đầu mùa đông nhưng dân tị nạn đã kéo tới đông nghịt tại Thanh học đường cách kinh thành mười tám dặm. Vậy mà hai ngày qua lại có người phát bánh điểm tâm thượng hạng của Thập Nhị phường ở đó, chuyện này chắc cô nương cũng biết chứ?”

“Ngài phái người theo dõi ta?”

Trang Thư Lan nhíu mày, bắt màn hỏi.

Hèn gì hắn khẳng định chắc chắn như thế, thì ra là hắn đã nắm rõ nhất cử nhất động của nàng! Cho dù hắn nói không sai, tuy rằng nàng – Trang Thư Lan không muốn làm quan, cũng sẽ không làm một vị quan tốt, không thêm để ý tới cách nhìn của người khác, chỉ cố gắng sống theo cách của nàng, những chuyện thẹn với lương tâm nhất định nàng sẽ không làm. Nếu không hiện giờ nàng đã không phải nhiều lời với hắn tại chỗ này.

Chẳng lẽ hắn nhìn thấu tâm tư của nàng cho nên mới giao công văn cho nàng? Nhưng hình như chân tướng chuyện này không đơn giản như nàng đoán. Không! Chắc chắn không phải! Trang Thư Lan dám khẳng định, Tư Đồ Minh Duệ suy tính trong đầu còn nhiều hơn nàng. Những năm gần đây hắn quang minh chính đại tham ô, nhận hối lộ mà không sợ bị phát hiện, kết thù với vô số người, đối nghịch với phe Thái tử và Trang thừa tướng mà không bị trách tội, chắc chắn là hoàng thượng rất nể trọng hắn. . . Tại sao hắn làm như vậy? Nhìn có vẻ như tùy tâm sở dục (làm việc theo cảm hứng của mình) nhưng nàng lại cảm giác tất cả những việc hắn làm đều có nội tình bên trong.

“Haizzz, nghĩ gì mà nhập thần thế?”

Tư Đồ Minh Duệ duỗi ngón tay quơ quơ trước mặt nàng, giọng nói mê hoặc hỏi.

“Nghĩ tới ngài.”

Vừa nói xong, Trang Thư Lan lập tức bừng tỉnh, ánh mắt nhìn đi nơi khác, giận dữ nói.

“Ngài vẫn chưa trả lời vấn đề của ta!”

Phù, thiếu chút nữa là nói ra rồi! Nàng nghĩ sao mà lại thất thần lúc này kia chứ?

“Chà, ta còn tưởng rằng cô nương đang nghĩ đến ta cơ!”

Về mặt Tư Đồ Minh Duệ tiếc nuối, cười nói.

“Xem ra mị lực của ta không đủ để mê hoặc cô nương!”

Trang Thư Lan không nói gì chỉ liếc mắt nhìn hắn. Đúng lúc này cũng nghe được tiếng gõ mõ từ ngoài đường truyền tới.

“À! Bây giờ đúng là không còn sớm nữa!”

Tư Đồ Minh Duệ vừa nghe thấy đã giành nói trước.

“Trang cô nương còn chưa muốn hỏi phủ ư? Chẳng lẽ là muốn ở lại phòng ốc sơ sài của ta đây? Bản thân ta cũng không để ý việc Trang cô nương thường xuyên ở lại đây đâu.”

Thường xuyên ở cùng hắn! Trang Thư Lan thực lo lắng, nếu ở nơi này thêm vài giây nữa chắc nàng sẽ không khống chế được mà ra tay đánh vào cái mặt đáng ghét đang tui cười kia.

“Cám ơn! Trang Thư Lan ta chỉ sợ đảm đương không nổi!”

Trang Thư Lan cười yếu ớt.

“Vậy phiền Tư Đồ công tử dẫn đường!”

Tư Đồ Minh Duệ cũng không từ chối, nhắc chân bước đi, Trang Thư Lan cũng gắt gao bám sát theo sau. Nhưng mà mới đi được hai bước, đột nhiên Tư Đồ Minh Duệ dừng lại nói một câu khiến cho nàng đang bình tĩnh lập tức lại phát điên.

“À, đúng rồi, ta vẫn chưa trả lời vấn đề vừa rồi của cô nương!”

Tư Đồ Minh Duệ lại vừa đi vừa nói chuyện. Trang Thư Lan bước nhanh theo hắn vừa phải nghe tiếng gió gào thét lại vừa phải cố gắng nghe hắn nói.

“Ta không cần phải người theo dõi cô nương, bởi vì tự cô nương sẽ tìm tới chúng ta!”

Nói gì vậy! Cái gì mà nàng sẽ tìm tới bọn họ? Hắn nghĩ hắn là ai hay là nàng có vấn đề nên mới tự tìm đến cửa để cho hắn chỉnh? Chỉ là, bây giờ nàng có tính là tự đến tìm hắn hay không đây? Mượn hắn có một chút quyền thế, tiền bạc, trong khi hắn không phải bỏ tí công sức nào, cũng không phải mệt óc, bạc kiếm được hắn lại chiếm tới tám phần, nàng lại còn phải làm trợ lý miễn phí cho hắn. ... Haizz, chuyến đi hôm nay đầu tính thế nào nàng cũng bị thiệt!

Nhưng mà nàng còn có cách nào khác ư? Trong kinh thành này những kẻ có máu mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay, quan trọng hơn nữa Tư Đồ Minh Duệ là người thông minh, hắn sẽ không giống như đám người cổ hủ khác huyền thuyên làm những việc vô bổ, làm đại sự cũng không mềm lòng. Hắn quang minh chính đại thu hồi lộ chứ không lén lút như đám tham quan vô lại khác, nàng cảm thấy hợp tác với người như vậy mới tuyệt đối đáng tin. Cho nên dù bảo nàng đi lột da hổ nàng cũng nhận!

Trên đường trở về, Trang Thư Lan chỉ giữ thái độ im lặng không nói câu nào, bởi vì nàng còn muốn sống thêm vài năm nữa, không muốn tuổi còn trẻ đã phát điên mà chết.

Nhưng khi cách phòng khoảng ba mươi bước thì nàng nhận thấy có hai người đang đứng trên nóc nhà, thái độ nói chuyện rất khác lạ.....

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Lừa dối

“Quý Mị, người không ở đại mạc mà chạy tới kinh thành làm gì?”

Huyền Bách ôm kiếm trước ngực, ngữ khí lạnh lùng hơn vài lần so với bình thường.

“Ta còn có thể làm gì? Đương nhiên là tới giết người rồi!”

Quý Mị mỉm cười trả lời.

“Vừa trở về thì nghe thấy người ta nói người rút khỏi giang hồ, cho nên nhất thời tò mò muốn xem đối thủ trước kia giờ ra sao?”

Tư thế ôm kiếm của Huyền Bách vẫn không thay đổi, nhìn Quý Mị tỉnh tỉnh như trẻ con đứng trước mặt. Nếu không phải là người trong giang hồ nhất định sẽ cho rằng hắn chỉ là một tiểu tử mười hai, mười ba tuổi. Nhưng đừng có xem thường, tiểu tử mười hai mười ba tuổi này chính là sát thủ đứng thứ năm trên giang hồ hiện nay.

“Vậy giờ người có thể đi được rồi đấy!”

“Không vội, không vội, ta còn có thời gian một năm nữa!”

Quý Mị cười lắc đầu.

“Khách hàng còn chưa quyết định cần giết ai cho nên trong một năm tới ta sẽ ở tạm chỗ này của người!”

“Tuỳ người!”

Huyền Bách nhìn Quý Mị một lúc lâu, biết hắn nếu không đạt được mục đích sẽ bám riết không đi.

“Có điều, không cho phép người xuất hiện ở phía tây viện”.

“Tại sao? Chẳng lẽ tây viện có giấu mỹ nhân à?”

Quý Mị tò mò hỏi, đồng thời cười tỉnh quái.

“Giang hồ đồn đại, sát thủ thuộc top năm – Huyền Bách lại quy ẩn vì một nữ nhân, chẳng lẽ lời đồn đó là thật?”

“Liên quan gì tới người?”

Huyền Bách không trả lời trực tiếp, lạnh giọng nhún mày hỏi.

“Ồ, người quên rồi à! Chúng ta còn một cuộc tỷ thí, mà hiện giờ người đã rời khỏi giang hồ rồi, vậy cuộc tỷ thí kia của chúng ta tính sao đây? Cho nên nhất định ta phải nhìn thấy nữ nhân kia thế nào mà có thể làm cho sát thủ mặt lạnh như người không vượt qua được “ái mỹ nhân”!”

Đột nhiên Quý Mị thay đổi giọng điệu trên đùa, nói tới đây liền nghiêm túc trầm giọng.

“Bằng hữu trong góc xin hãy đi ra, nếu không đừng trách Quý Mị ta hạ thủ không lưu tình!”

Đương nhiên Trang Thư Lan biết người mà Quý Mị vừa gọi bằng hữu kia là ai, chỉ có điều nàng không nghĩ sẽ đi ra ngoài. Nàng biết nếu hiện thân nhất định sẽ rước lấy phiền toái không cần thiết.

“Chà, Tư Đồ công tử, giờ nơi này giao cho ngài, ta đi trước!”

“Cô nương muốn đi đâu?”

Tư Đồ Minh Duệ kéo tay áo Trang Thư Lan lại, cười hỏi.

“Thật ra cô nương muốn chạy trước để né đại họa cho ta đúng không! Sớm biết như thế, tại sao vừa rồi còn muốn ở lại nghe lén?”

Nếu không phải nghe thấy giọng của Huyền Bách, sao Trang Thư Lan lại phải ở chỗ này kia chứ!

“Tất nhiên là quay lại phòng của ta!”

Trang Thư Lan dùng sức đẩy tay Tư Đồ Minh Duệ ra, giọng điệu mềm mỏng, cười lấy lòng.

“Ha ha, ngài là một đại nam nhân đương nhiên không sợ đao kiếm gì gì đó rồi, nhưng tiểu nữ tử ta thì rất sợ! Để tránh lát nữa xuất hiện đao quang kiếm ảnh (cảnh tàn sát khốc liệt), ta đây nên rút lui trước thì tốt hơn!”

Ngoài nguyên nhân này ra, nàng còn không muốn để Huyền Bách thấy nàng cùng đi với Tư Đồ Minh Duệ trong bộ dạng này. Nếu không giải thích sẽ rất phiền phức. Hơn nữa Trang Thư Lan càng không muốn để Huyền Bách biết nàng tìm Tư Đồ Minh Duệ hợp tác làm ăn.

“Sao cô nương biết được sẽ có đao quang kiếm ảnh?”

Tư Đồ Minh Duệ cười nhạt, tất nhiên là nghi ngờ những gì nàng nói.

“À... Phòng ngựa rắc rối có thể xuất hiện”

Trang Thư Lan cũng lười không muốn nói thêm với Tư Đồ Minh Duệ, lập tức phi thân rời đi nhưng lại bị một bóng người khác chặn lại.

“Còn muốn chạy? Hừ, có thể trốn thoát trước mặt Quý Mị ta cũng không có mấy người đâu”

Quý Mị công kích Trang Thư Lan từ phía sau.

Trang Thư Lan không ngờ Quý Mị lại đánh lên nên nhất thời rối loạn. Tuy rằng võ công đã học nhiều năm, giao thủ với Huyền Bách cũng không ít nhưng mỗi lần đến giới hạn là dừng, nhưng lần này thì khác, mỗi chiêu của Quý Mị đều tràn ngập sát khí. Nàng rất vất vả mới tránh thoát. Lúc sau Huyền Bách cũng tới, Trang Thư Lan cảm thấy may mắn là nàng đang mang khăn che mặt, nếu không Huyền Bách chắc chắn đã nhận ra nàng.

Thấy Quý Mị bắt đầu tấn công dồn dập, Trang Thư Lan cười lạnh, hạ thấp giọng.

“Thứ lỗi, tỷ tỷ đây không muốn chơi với ngươi nữa.”

Ngay sau đó nàng cởi bỏ áo choàng ném về phía Quý Mị, bay về phía phòng nàng – bởi Trang Thư Lan biết chắc nàng không phải là đối thủ của Quý Mị cho nên không ham chiến. Có thể bảo toàn mạng sống là tốt rồi, đồng thời không thể để cho Huyền Bách phát hiện ra thân phận của nàng.

Quý Mị thấy một vật ném về phía mình thì nhanh chóng thu đao về đỡ, chỉ trong nháy mắt cái áo choàng kia đã biến thành trăm mảnh nhỏ bay là tả trong gió tuyết.

“Chết tiệt, ngươi dám chạy.”

Quý Mị trừng mắt nhìn thân ảnh trước mặt bay đi, một giây sau không chút do dự đuổi theo.

“Ta muốn xem xem khinh công của ngươi giỏi tới đâu! Để xem ngươi có thoát khỏi Quý Mị ta không?”

Huyền Bách vẫn chưa tham gia giao đấu bởi vì bóng đen vừa rời nhìn rất quen, khinh công và chiêu thức của nàng cũng rất quen, như là xuất phát từ cùng môn phái với hắn. Nhưng lại có chỗ không giống, khinh công của nàng linh động, phiêu dật không giống khinh công của hắn thô ráp, miến cưỡng. Hơn nữa khinh công của nàng rất tốt, tốc độ di chuyển rất nhanh.

Thấy Quý Mị đuổi theo, Huyền Bách cũng đuổi tới, đơn giản chỉ là muốn biết khinh công của nàng rốt cuộc xuất phát từ môn phái nào. Sau khi Quý Mị và Huyền Bách rời đi, Tư Đồ Minh Duệ mới bước ra từ sau bức tường, mắt híp lại cười tà mị cũng đuổi theo.

Quý Mị đuổi theo bóng đen kia chạy một vòng quanh thành, đến cuối đoạn thì bóng dáng kia biến mất. Điều này khiến cho hắn bị đá kích không nhỏ, rõ ràng là người ở trước mắt lại bỗng nhiên biến mất cứ như chưa từng xuất hiện. Không cam lòng, Quý Mị lại tìm quanh nơi bóng đen kia biến mất, cuối cùng khóa mục tiêu lại ở một sương phòng trong viện.

Đẩy cửa ra, Quý Mị vác đao, chậm rãi thông thả bước vào trong. Trong phòng tối đen chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều.

“Hừ! Bây giờ xem ngươi còn trốn đi đâu!”

Quý Mị thâm cười lạnh, vung đao lên, chém tới nơi phát ra tiếng hít thở kia.

“A!”

Một tiếng kêu sợ hãi vang lên đủ để chấn động cả gian phòng.

“Ngươi.ngươi.ngươi là ai! Ngươi.ngươi muốn... Muốn làm gì? Ta...A, cứu mạng!”

“Àm ỉ chết đi được!”

Quý Mị tức giận trừng mắt nhìn nữ nhân đang ôm chần trước mặt, tóc tai bù xù vừa phát ra tiếng thét chói tai kia. Hắn chỉ hận không thể một đao chém đầu nàng, bởi vì hắn còn chuyện muốn hỏi nên tạm thời giữ lại mạng nhỏ cho nàng.

“Vừa rồi ngươi có thấy một người áo đen xông vào không?”

“Có...có...”

Nữ nhân trên giường gật đầu như già tới, vội vàng đáp trả.

“Nàng ta ở đâu? Nói mau, nếu không đừng trách đao của ta không có mắt!”

Nói xong, Quý Mị vung đao kề lên cổ nàng.

“Không phải là ngươi sao? Ngươi...ngươi đang đứng trước mặt ta mà!”

Nữ nhân trên giường nuốt nước miếng, ôm chặt cái chần chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng lại bị tóc nàng che mất một phần.

“Đã biết rõ rồi mà còn cố hỏi, sát thủ thời nay đều là người ngu ngốc vậy sao?”

“Đồ nữ nhân thối này!”

Quý Mị nổi giận, trong tình huống này mà nữ nhân kia còn dám đùa hấn, nàng ta không sợ chết?

“Rõ ràng là ngươi muốn ta nói mà, ta nói, ngươi lại trách ta trả lời không đúng! Ta ngủ từ tối tới giờ, lúc tỉnh lại đã thấy ngươi cầm đao đứng trước giường của ta. Hơn nữa ngươi cũng mặc y phục màu đen, vừa đúng với điều kiện ngươi nói nha!”

Nữ nhân nói liền một hơi, sau đó lại sợ hãi nhìn Quý Mị.

“Điều ta cần nói chỉ có như vậy thôi!”

“Hừ! Nữ nhân này thật là lảm chuyện!”

Quý Mị hừ lạnh một tiếng, cây đao trong tay lại càng kề sát vào cổ nàng.

Đúng lúc này âm khí bay tới, theo phản xạ Quý Mị dùng đao ngăn lại. Nữ nhân trên giường bị Huyền Bách ôm vào lòng, đèn cầy trong phòng cũng được thấp lên.

“Lan nhi, đừng sợ, có sư phụ ở đây, sẽ không để cho ai làm con bị thương đâu!”

Giận dữ nói với Quý Mị.

“Sao ngươi lại xông vào đây? Vừa rồi ngươi muốn làm gì!”

Đúng vậy, nữ nhân bị Quý Mị dọa tới mức toàn thân run rẩy chính là Trang Thư Lan. Nàng đoán Quý Mị sẽ không dễ dàng buông tha, cho nên vừa vào phòng liền nhanh chóng cởi bỏ trang phục dạ hành vứt xuống gầm giường, tháo trâm cài tóc nằm lên giường giả vờ ngủ. Quả nhiên, vừa làm xong mọi việc thì Quý Mị xông vào, vì vậy mới diễn ra một màn như vừa rồi. Có điều Trang Thư Lan cảm thấy có chút kỳ lạ, tại sao Quý Mị chỉ đuổi theo nàng mà không đuổi theo Tư Đồ Minh Duệ?

“Sư phụ, hấn là ai vậy?”

Trang Thư Lan kéo chặt vạt áo của Huyền Bách, sợ hãi hỏi.

“Con vừa tỉnh dậy thì thấy hấn cầm đại đao chìa vào người con... Có phải hấn muốn giết con?”

“Hấn là người quen của ta, hấn không có ác ý. Con đừng sợ!”

Huyền Bách dùng một tay vỗ nhẹ lên lưng Trang Thư Lan để trấn an, tay kia kéo bàn tay nàng xuống nắm trong lòng bàn tay mình. Lúc này hấn mới kinh hoảng phát hiện tay nàng lạnh tới dọa người.

“Lan nhi có chỗ nào khó chịu à? Sao tay lại lạnh như băng thế này?”

Đương nhiên là lạnh rồi, nàng vừa mới từ bên ngoài vào mà.

“Là do bị hấn dọa!”

Trang Thư Lan trả lời xong sau đó đẩy Huyền Bách ra, kéo chăn nằm lại trên giường.

“Nếu là người quen của sư phụ, con cũng yên tâm. À... Con muốn ngủ, hai người có chuyện gì thì ra ngoài mà nói đi... À quên, nhớ đóng cửa lại giúp con.”

Theo như tính tình của Trang Thư Lan thì nàng xử sự như vậy là bình thường. Huyền Bách cũng không cảm thấy có chỗ nào không ổn, huống chi đêm nay nàng thực sự bị dọa, để nàng ngủ một giấc, sáng sớm ngày mai sẽ không có chuyện gì nữa. Huyền Bách đứng lên kéo Quý Mị ra ngoài. Lúc này Quý Mị mới tỉnh lại từ trạng thái hoá đá.

“Huyền Bách, cô ta là đồ đệ của ngươi?”

Quý Mị chỉ vào nữ nhân đang nằm ngủ yên trên giường. Thật là hết chỗ nói! Vừa rồi rõ ràng nàng còn sợ chết khiếp, sao mà chỉ trong chốc lát đã có thể ngủ yên lành như thế?

Chuyện này vẫn không quan trọng bằng việc Quý Mị vừa thấy thái độ dịu dàng của Huyền Bách. Hấn thiếu chút nữa cho rằng Huyền Bách gặp phải quỷ rồi! Một người hơn mười năm nay lạnh lùng như núi băng vậy mà lại có cử chỉ dịu dàng đến thế, thử hỏi sao hấn không kinh ngạc cho được?

Huống hồ hành tẩu giang hồ nhiều năm chưa từng nghe người nào nhắc tới việc Huyền Bách thu nhận một nữ đồ đệ, không phải hấn đã bảo vệ nữ đồ đệ của mình quá mức rồi sao?

“Ngươi hỏi nhiều vậy làm gì.”

Huyền Bách xụ mặt xuống.

“Còn không mau ra ngoài, muốn ta dùng kiếm đuổi khách à?”

Quý Mị có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng lại ngại thái độ của Huyền Bách cho nên đành phải nhịn xuống, không cam lòng rời đi với Huyền Bách. Lúc đi tới cửa vẫn không quên ngoảnh đầu lại, chỉ thấy Trang Thư Lan ôm chần ngồi ở trên giường, cười yếu ớt, lại dựng thẳng ngón tay út ở tay phải chỉ chỉ xuống đất.

Tuy rằng Quý Mị không biết Trang Thư Lan muốn nói gì... tuy nàng cười rất bình tĩnh nhưng hần tin chắc động tác kia của nàng nhất định có hàm ý gì đó, hay có nghĩa là “vô cùng không tốt”!

Ra khỏi phòng, Quý Mị liền tuyên bố.

“Ta quyết định, thời gian một năm ở kinh thành ta sẽ ở lại chỗ này của ngươi!”

Huyền Bách không nói gì, lời này hần đã nghe một lần rồi.

“Vậy mục tiêu lần này của ngươi là à?”

Huyền Bách biết hỏi mục tiêu của một sát thủ khác là điều cấm kị nhưng vẫn không nhịn được hỏi. Bởi vì hần không muốn nơi đây có dính líu gì tới chuyện giang hồ.

“Tạm thời còn chưa biết người đó là ai, có điều khách hàng đã thanh toán tiền đặt cọc, tin rằng không lâu nữa người đó sẽ liên hệ với ta.”

Quý Mị không để ý lắm giải thích.

“Yên tâm, ta cũng có nguyên tắc của ta, sẽ không liên lụy tới người vô tội”

Chẳng qua là nữ đồ đệ kia của ngươi thật đúng là không tầm thường, lúc đầu thì hoảng sợ, về sau lại cười nhạo hần chỉ trong một lúc mà tâm trạng thay đổi tới chóng mặt! Ừm... nữ nhân này có lẽ sẽ rất thú vị, vậy hần sẽ ở lại đây quan sát nàng! Quý Mị ngẫm nghĩ.

Huyền Bách nghe được lời cam đoan của Quý mị thì cũng không hỏi thêm gì nữa mà trở về gian phòng của mình, để lại một mình Quý Mị đứng trong gió tuyết. Dù sao hần ta cũng sẽ tự đi tìm phòng trống thôi!

Sau khi xác định Huyền Bách và Quý mị rời đi, Trang Thư Lan mới nhanh chóng xuống giường lôi trang phục dạ hành ra, phui sạch bụi đất rồi cất vào trong rương.

“Khinh công không tồi, hành động cũng rất mau lẹ, có thể dễ dàng qua mặt được hai đại cao thủ trên giang hồ cơ đấy”

Tư Đồ Minh Duệ cười, ngồi xuống cạnh bàn tự rót cho mình một chén trà đã nguội lạnh.

Đang cất quần áo vào trong rương, đột nhiên nghe thấy giọng nói khiến Trang Thư Lan thật sự vô cùng hoảng sợ. Quay đầu lại phát hiện ra là Tư Đồ Minh Duệ, nàng mới thở phào. Lúc nàng bị Quý mị đuổi theo thì hần ở đâu? Không đúng, có lẽ là phải hỏi tại sao Quý Mị chỉ đuổi theo một mình nàng mà không đuổi theo hần? Hần có nói tới “hành động vừa rồi rất mau lẹ” vậy chắc chắn hần đã chứng kiến những chuyện vừa nãy xảy ra, hần đã vào từ lúc nào? Tại sao mà hai đại cao thủ đều không phát hiện ra sự hiện diện của hần?

“Ngài luôn ở trong này à? Từ nãy tới giờ ngài đã chứng kiến tất cả?”

Trang Thư Lan đóng nắp rương bịch một cái rồi bước tới ngồi đối diện Tư Đồ Minh Duệ.

“Ngài thử xem hành vi của mình bây giờ là thế nào? Tự ý xông vào nhà dân? Nếu Tư Đồ công tử xem xong kịch hay rồi thì xin mời ngài về cho!”

Thấy hần nhìn khắp phòng đánh giá một lượt, Trang Thư Lan thực sự không muốn nghĩ là thứ gì hần cũng nhìn thấy. Cũng đúng thôi! Nàng đã biết võ công của tên Tư Đồ Minh Duệ này cao thâm khó lường từ trước rồi, nếu không tại sao nàng lại không phát hiện hần vào phòng nàng từ lúc nào? Hơn nữa hần còn ngang nhiên xem hết “buổi diễn”, nói cách khác, hai đại cao thủ không phát hiện có người thứ tư tồn tại trong phòng đủ để cho thấy võ công của hần còn trên cả Huyền Bách và Quý Mị.

“Cô nương không lạnh à?”

Tư Đồ Minh Duệ dùng nội lực hâm nóng một chén trà rồi đưa tới trước mặt Trang Thư Lan. Sau đó hần lại rót một chén khác cho mình, đồng thời liếc mắt nhìn người trước mặt đang mặc đồ ngủ – Trang Thư Lan, môi tím tái không ngừng run rẩy – điều này khiến cho Tư Đồ Minh Duệ phỏng đoán vừa rồi toàn thân nàng phát run trước mặt Quý Mị không phải là giả, mà là lạnh thật.

“Lạnh? Đương nhiên rồi. Nhất là nhìn thấy loại người như ngài, thấy chết mà không cứu càng làm ta lạnh hơn! Vừa rồi ngài nhìn thấy tất cả sao không chịu ra tay giúp ta?”

Trang Thư Lan bừng chén trà lên uống một ngụm hết luôn. Trong đầu nàng chỉ có một suy nghĩ, cái tên họ Tư Đồ này thực là ích kỷ! Còn ích kỷ hơn cả nàng!

Trong lòng tức giận, chén trà lại uống quá nhanh làm cho nước trà rơi ra ngoài, chảy xuống dọc theo khoé miệng mà Trang Thư Lan không biết. Trong mắt Tư Đồ Minh Duệ ngồi đối diện: hai giọt nước trà một trước một sau chảy dọc xuống khoé miệng, lướt qua chiếc cổ trắng tuyết, lướt qua phần xương quai xanh xinh đẹp rồi rơi vào phía trong áo ngủ màu trắng.

“Sao ngài không nói gì? Haizzz... có phải đầu óc ngài bị chặn mạch rồi không?”

Trang Thư Lan gác một tay lên bàn, người hơi ngã về phía trước đưa tay quơ quơ trước mặt Tư Đồ Minh Duệ. Vốn tưởng rằng hắn sẽ nói ra một loạt câu phản bác, trêu chọc.....ai dè hắn lại không nói một lời nào, chỉ cầm chén trà lên sững sờ.

Tư Đồ Minh Duệ không trả lời Trang Thư Lan, cầm chén trà nguội trong tay đưa lên miệng uống một hơi xuống, sau đó đặt chiếc chén lên bàn, khoé miệng khẽ nhếch.

“Trang cô nương làm gì vậy? Chẳng lẽ muốn dụ dỗ tại hạ sao? Mặc đồ ngủ nói chuyện với nam nhân, hành động lại lỗ mãng, nếu không phải biết rõ xuất thân của Trang cô nương, tại hạ còn nghĩ Trang cô nương đến từ Hoa Lâu kia đấy! Cũng đúng, Trang cô nương bị đuổi khỏi nhà, chẳng phải là vì.....”

“Tư Đồ Minh Duệ!”

Trang Thư Lan đứng bật dậy, một tay đập mạnh xuống bàn, một tay hung hăng túm cổ áo Tư Đồ Minh Duệ kéo lại trước mặt mình. Nàng nhú mày, híp mắt lại, giọng nói trầm xuống.

“Tư Đồ Minh Duệ, đừng cho rằng ngài có vài phần nhan sắc thì sẽ mở phường nhuộm ngay được (ý nói đừng tưởng xinh đẹp mà tinh vi ấy mà)! Ngài nói chuyện tốt nhất nên biết điều một chút, nếu không một ngày nào đó ngài rơi vào tay ta, ngài sẽ biết được sự lợi hại của ta!”

Tư Đồ Minh Duệ chỉ cười nhạt, tầm mắt nhìn xuống chỗ cổ áo của Trang Thư Lan do động tác của nàng mà mở rộng ra. Cuối cùng thấy Trang Thư Lan tức giận đỏ mặt hắn mới mở miệng.

“Được! Ta đây sẽ chờ, nếu không trò vui này chỉ có một mình ta chơi thì còn gì là thú vị nữa?”

“Ngài!”

Trang Thư Lan chỉ biết trừng mắt, bởi vì lúc này nàng không biết nói như thế nào để chặn họng một kẻ cuồng vọng như hắn.

“Hừ!”

Buông cổ áo Tư Đồ Minh Duệ ra, tiện thể nàng đẩy hắn một cái với lực không hề nhỏ.

“Được rồi! Ta đi đây, ngày mai còn phải vào triều sớm!”

Mặt Tư Đồ Minh Duệ không có biểu hiện gì khác thường, bình tĩnh đón nhận lực đẩy vừa rồi. Chỉ có điều không ngờ lực đẩy đó rất mạnh nhất thời khiến khí huyết trong người hắn sôi trào, hắn phải nhanh chóng dùng nội lực áp chế mới từ từ đứng lên. Vừa đi tới của hắn lại quay đầu lại cười mà như không cười nhìn Trang Thư Lan vẫn còn đang tức giận.

“Áo ngực thêu hoa lan đang thịnh hành thật sự rất đẹp”

Nói xong nhẹ nhàng rời đi.

Áo ngực thêu hoa lan đang thịnh hành? Trong đầu Trang Thư Lan chỉ quanh quẩn những lời này. Nàng lập đi lập lại câu đó ba lần mới nhớ ra hôm nay nàng đang mặc áo ngực màu đỏ có thêu một chùm hoa lan!

Ý thức được điều này, sắc mặt Trang Thư Lan lập tức ửng đỏ, màu đỏ lan cả xuống cổ. Một tay nắm lấy cổ áo, một tay hất đổ hai chiếc ghế trước mặt, oán hận trừng mắt nhìn về hướng người nào đó vừa rời đi, thầm thề rằng.

“Hừ, quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Đợi tới một ngày Tư Đồ Minh Duệ hắn mà rơi vào trong tay Trang Thư Lan ta, ta nhất định sẽ bắt hắn mặc độc một chiếc quần cộc đi rong ngoài phố để cho mọi người chiêm ngưỡng!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Cửa tiệm mới

Việc buôn bán ở cổ đại cũng không phải là chuyện dễ! Đây là kết luận Trang Thư Lan rút ra được sau hai ngày đi khảo sát tình hình thực tế. Nàng cũng hiểu rõ đạo lý nóng vội sẽ hỏng việc, cho nên quyết định căn cứ theo nhu cầu cơ bản của con người – ăn – bắt đầu kinh doanh từ đó. Tuy rằng không có ý tưởng gì mới nhưng vạn sự khởi đầu nan, đầu tiên là phải có vốn. Nàng cứ mở cửa hàng ra rồi tính tiếp, đến lúc đó kinh doanh được còn sợ không thể mở thêm vài cửa tiệm nữa sao?

Có điều Trang Thư Lan không tham quá, nếu kinh doanh quá tốt đến lúc đó chỉ một nàng thôi, mặc dù sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Cho nên Trang Thư Lan chỉ tính kinh doanh ít ỏi, có thể nuôi sống được bản thân là được rồi, còn về những thứ khác, tạm thời nàng không muốn nghĩ quá nhiều – ai biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì? Dù kế hoạch có tí mĩ tới đâu cũng không tránh được có chỗ sơ xuất, nàng cũng không muốn vì chuyện này mà mệt óc! Sau khi xác định rõ phải làm thế nào, Trang Thư Lan bắt đầu đi khảo sát tại các cửa hàng kinh doanh ăn uống tại kinh thành – trong kinh thành kinh doanh về lĩnh vực này cũng chia ra rất nhiều loại, ví dụ như Thập Nhị Phường chủ yếu là điểm tâm, Quế Hương Lâu chi phục vụ bữa ăn thượng hạng, cao cấp, còn Thiên Lý Hương chủ yếu bán rượu và trà. Sau khi ghé thăm mấy cửa hàng ăn uống, Trang Thư Lan quyết định mở cửa tiệm kinh doanh mặt hàng chưa ai có, chỉ có nàng có. Ở con phố phía Tây bắc của kinh thành sắm uất mở một quán lẩu và một tiệm trà, đặc biệt tiệm trà này sẽ bán những đồ uống lạnh để giải khát. Mở quán lẩu và tiệm trà là bởi vì ở Đại Đông hoàng triều này căn bản chưa có ai từng thưởng thức hai thứ đó! Cho nên hai lĩnh vực ấy sẽ sớm làm ăn phát đạt ở đây, đối với việc kinh doanh này Trang Thư Lan ôm hi vọng rất lớn – con người luôn tò mò, đặc biệt là đối với những thứ chưa từng nhìn thấy. Chỉ cần đánh trúng vào tâm lý này thì đảm bảo kinh doanh sẽ càng ngày càng phát triển. “Nguyệt Nương, trên bàn bên này có hai bản vẽ, một là cách bày trí của quán lẩu và tiệm trà, một bản khác là phương thức kinh doanh, và ít sách dạy nấu ăn. . . Còn những chuyện khác, chờ tới khi người mời được đầu bếp mới ta sẽ nói chuyện với bọn họ. Đứng rồi, trong tiệm trà chỉ tuyển những cô nương có dung mạo thanh tú, ăn nói khéo léo, lanh lợi, làm việc linh hoạt một chút, tốt nhất là phải có trí tưởng tượng và sức sáng tạo. . . .” Trang Thư Lan vừa phân loại chỗ công văn do Tư Đồ Minh Duệ sai người đưa tới vừa bàn giao công việc với Nguyệt Nương đang đứng bên cạnh. Nguyệt Nương chính là người của Tư Đồ Minh Duệ đưa tới giúp nàng. Đi ấy khoảng hơn bốn mươi tuổi, nhìn qua rất có phong cách của một người phụ nữ mạnh mẽ ở hiện đại. Hơn nữa, đi ấy lại là người rất hiểu chuyện, không những không phản đối với những việc nàng giao mà còn rất dễ tâm tới lời nói của nàng. “Làm thế nào mới xác định được những người đó có trí tưởng tượng và sức sáng tạo?” Lần đầu tiên Nguyệt Nương nghe thấy từ như vậy tất nhiên sẽ không hiểu, chỉ có thể khó hiểu hỏi Trang Thư Lan. “À.” Trang Thư Lan ngẩng đầu lên nhìn Nguyệt nương rồi cười, gần đây nàng luôn dùng những từ ngữ hiện đại nói với Nguyệt Nương, hèn gì mỗi lần nghe thấy đi ta lại phải hỏi lại nàng. Song Trang Thư Lan cũng vui vẻ giải thích. “Thế này đi, Nguyệt Nương chỉ cần hỏi các nàng đó một vấn đề đơn giản “các cô nương cho rằng ánh trăng ngày mười lăm tháng tám nhìn giống thứ gì?” đáp án các nàng trả lời càng mới mẻ càng tốt, về phần xem các nàng có khéo tay hay không, Nguyệt nương nhất định là cao thủ rồi! Có điều, chờ sau khi tuyển chọn xong ta sẽ tự mình kiểm tra năng lực của những cô nương kia!” Thôi khỏi, cứ để Nguyệt Nương lo liệu tất cả đi, đợi sau khi việc kinh doanh ổn định thì sẽ để cho đi ấy toàn quyền xử lý. “Vâng!” Nguyệt Nương gật đầu, thấy Trang Thư Lan vẫn không ngừng làm việc nên không muốn quấy rầy thêm, nhẹ giọng hỏi. “Trang cô nương còn chuyện gì cần cần dặn nữa không?” “Ừm, không có! Đi đi làm việc của mình đi!” Trang Thư Lan ngẩng đầu cười nhẹ. “Đứng rồi, tốt nhất phải khai trương quán lẩu trong vòng nửa tháng nữa, cuối năm là thời điểm làm ăn có lợi, năm mới nên tranh thủ cơ hội tóm những kẻ có tiền trong kinh thành. Còn tiệm trà thì tạm thời không cần phải vội!” “Nguyệt Nương đã rõ!”

“À, đi nên ra khỏi khu này bằng cửa sau, nếu có gặp một thiếu niên khoảng mười hai, mười ba tuổi thì đi cứ nói mình là vú nuôi của ta, chớ nói thêm gì với hắn!” Trang Thư Lan đột nhiên nghĩ tới người kẻ có khuôn mặt như trẻ con – Quý Mị, nhớ tới gần đây hắn hay chạy lung tung trong tiểu viện thì không khỏi nhíu mày. Nguyệt Nương rời khỏi, Trang Thư Lan cũng cố gắng tập trung phê duyệt công văn, vậy mà cái tên “nhóc” kia không biết từ đâu lại chạy tới góp vui. “Đồ đệ, mau tới đây, nhìn xem sư thúc mang cái gì ăn ngon tới cho con này!” Quý Mị mang theo một con vịt nướng cười ha ha đi vào phòng, đứng trước bàn đọc sách của Trang Thư Lan che hết một nửa ánh sáng. Cũng không biết thế nào, sáng ngày thứ hai Quý Mị bắt gặp Trang Thư Lan mặc quan phục đi tới Hàn Lâm viện, sau đó lại nghe được tin Trang Thư Lan chính là thám hoa năm nay, hắn lập tức yêu cầu nàng gọi hắn là sư thúc, còn hắn gọi nàng là đồ đệ. Nhưng sao Trang Thư Lan có thể để hắn được như ý chứ? Nàng vẫn chưa quên việc hắn cầm đao lạnh lùng kẻ sát cô nương tối hôm đó đâu. “Người qua bên kia đi! Đừng có chắn hết ánh sáng của ta!” Bút trong tay Trang Thư Lan cũng không ngừng lại, đầu cũng không ngẩng lên, nói. “Đồ đệ thật là chậm chạp!” Quý Mị cười hi hi rồi ngồi lên ghế, đặt vịt nướng lên bàn, uống trà rồi xé một cái chân vịt gặm, vừa nhai vừa quan sát Trang Thư Lan. Cho tới tận khi ăn hết cái chân vịt kia, hắn vừa xia răng vừa nói thảm. “Tốt xấu gì ta cũng là một sát thủ có tiếng, tại sao ngươi lại không coi ta ra gì?” “Ta đã từng thấy nhiều sát thủ không hề kém ngươi rồi!” Trang Thư Lan vốn không định trả lời nhưng không muốn cũng vẫn phải mở miệng, bởi vì Quý Mị sẽ hỏi tới khi nào nàng trả lời mới thôi. “Hừ! Ta thấy ngươi đúng là một kẻ không bình thường.” Quý Mị lại lẩm rầm trong miệng. “Có nữ tử nào lại thân thiện ở cùng một phòng với ta – một sát thủ có tiếng trên giang hồ? Hơn nữa, mấy ngày vừa rồi ta cũng đã quan sát ngươi, thái độ của ngươi rất bình tĩnh, gặp chuyện bất ngờ mà không sợ hãi. Ta thực hoài nghi thật nghi ngờ hôm đó là ngươi cố ý làm vậy để tranh thủ sự đồng tình của sư phụ ngươi. . . Đứng rồi, sư phụ của ngươi cũng không bình thường, không ngờ lại đối xử dịu dàng mềm mỏng với ngươi như vậy. Từ trước tới nay ta chưa từng thấy hắn như thế, giống như đang che chở một bảo bối vô cùng quý giá. . . .” “Ngươi đã nói hết chưa?” “Cạch!” – Trang Thư Lan đặt cây bút trong tay xuống, cắt ngang Quý Mị đang thao thao bất tuyệt. Một tay nàng chống cằm, một tay lại xoa nhẹ huyệt thái dương. “Nếu ngươi đã thích quan sát ta như vậy thì ta đây sẽ cho ngươi một cơ hội tốt để quan sát ngay lập tức!” “Cơ hội gì?” Quý Mị vừa nghe xong thì nổi hứng thú. “Ngươi có biết chữ không?” “Đương nhiên biết!” “Sát thủ không biết chữ! Đây đúng là chuyện nực cười nhất thế gian, nếu như không thích tự mình ra mặt khi liên hệ với người khác thì phải trao đổi qua thư, điều này yêu cầu bọn hắn phải biết chữ. “Ngươi có thể viết chữ không?” “Ngươi hỏi chuyện gì thực tế một chút có được không? Việc này với việc quan sát ngươi thì có liên quan gì tới nhau?”

“Quý Mị sốt ruột hỏi. Trang Thư Lan hơi mím môi nhưng rất nhanh lại tươi cười kiểu xã giao, ngoắc tay gọi Quý Mị. “Ngươi lại đây!” “Có chuyện gì?” Quý Mị có một dự cảm không tốt chút nào. “Lại đây, ngồi xuống chỗ này!” Trang Thư Lan đứng lên, chỉ chỉ chỗ nàng vừa ngồi. Quý Mị hơi lo sợ, bất an ngồi xuống. “Rất tốt!” Khoẻ miệng Trang Thư Lan vẫn giữ nguyên nét cười, lấy ra một tờ công văn ở bên cạnh đưa tới trước mặt Quý Mị. “Được rồi! Bây giờ ngươi hãy đọc những chữ viết trên này cho ta nghe!” “Tại sao ta lại phải đọc?” Quý Mị nhìn chữ chỉ chút trên tờ giấy thì da đầu cũng run lên, theo thói quen hỏi lại. “Bảo ngươi đọc thì ngươi cứ đọc đi!” Trang Thư Lan bước tới giường ngủ, hất xi một cái sau đó mới mở miệng nói tiếp. “Không phải ngươi muốn quan sát ta đó sao, đợi ngươi đọc hết chỗ công văn này chắc chắn sẽ hiểu rõ ta hơn vừa rồi!” “Có thật không? Quý Mị bán tín bán nghi nhưng cuối cùng cũng mở miệng đọc. “Thứ sử Thanh Châu, Bái Phương xin tấu trình: Mùa hè năm nay Thanh Châu gặp phải nạn sâu bệnh và lũ lụt khiến dân chúng Thanh Châu mất mùa. Vừa qua Đông chí, hơn một nửa số dân chúng tại Thanh Châu thành phải chịu đói. Cho nên Thứ sử Thanh Châu mong triều đình cho phép Thanh Châu mở kho lương thực cứu tế dân chúng. “Ừm, Tiểu Mị, cầm bút lên, ta đọc ngươi viết! Ta chỉ đọc một lần thôi!” Trang Thư Lan không đợi Quý Mị phản bác liền nói tiếp. “Việc này thuộc chức trách của Bộ Lại nhưng mở kho lương thực cứu tế là việc quan trọng, cần tính toán cẩn thận, để nghị sau ba ngày Bộ Lại phải đưa ra phương án giải quyết hữu hiệu nhất cho việc này, sau đó tấu trình lên chờ hoàng thượng định đoạt.” “Quý Mị nghe

thấy Trang Thư Lan gọi hắn là “Tiểu Mị” thì vô cùng tức giận, nhưng sau khi nghe thấy giọng điệu như ra lệnh của Trang Thư Lan thì cũng bót đi vài phần, cầm hận cầm bút viết những điều Trang Thư Lan vừa nói vào công văn. “Viết xong rồi thì xếp công văn này vào chồng thứ hai bên tay phải của bàn.” Vừa thấy Quý Mị dùng bút, Trang Thư Lan lại sai bảo, nhàn nhả cắn hạt dưa trên giường. “Lại đọc tiếp bản khác đi” Ma xui quỷ khiến thế nào Quý Mị lại răm rắp nghe theo lời sai bảo của Trang Thư Lan, đặt công văn lên chỗ đó rồi lại lấy một bản công văn khác từ bên trái ra đọc lên. “Nhạc Châu, huyện lệnh huyện Đồng Dương báo cáo.....” Cứ như vậy, trong lúc vô tình Quý Mị đã đọc hết chỗ công văn chưa được phê duyệt và ghi lại hết những lời Trang Thư Lan nói. Cho tới khi bản công văn cuối cùng đặt sang bên phải thì Quý Mị mới dám thở phào nhẹ nhõm “Thì ra dưới gầm trời này còn có nhiều việc như vậy! Ta còn tưởng rằng ngoài chuyện phân tranh trên giang hồ thì sẽ không còn chuyện gì khác nữa!” Trang Thư Lan nghe xong những lời này thì đánh mặt lại. Đám người trên giang hồ đúng là không biết tới khó khăn của dân chúng, mỗi ngày còn mạnh miệng hô to “hành hiệp trượng nghĩa” nhưng chân chính hành hiệp trượng nghĩa có được bao nhiêu người? Những tranh chấp trên giang hồ không ảnh hưởng tới dân chúng đã là “vạn hạnh” (vô cùng may mắn) rồi! “Đừng rồi! Chẳng phải ngươi nói ta đọc xong là có thể càng hiểu rõ về ngươi sao? Nhưng bây giờ ta chỉ thấy miệng khô lưỡi rát chẳng hiểu thêm được gì!”

Quý Mị nhớ ra mục đích ban đầu tới đây thì trừng mắt nhìn Trang Thư Lan. Đương nhiên hắn cho rằng nàng đang đùa giỡn hắn. “Haizzz! Vậy mà còn chưa hiểu, chỉ có thể nói ngươi ngu ngốc mà thôi!” Trang Thư Lan đứng dậy đi ra ngoài cửa, nói với một hạ nhân đang chờ chuyển công văn đi. “Các ngươi mau đem chỗ công văn này tới Tư Đồ phủ!” “Bẩm đại nhân!” Hạ nhân cung kính chấp tay thi lễ. “Tư Đồ đại nhân đã dặn, sau khi đại nhân phê duyệt hết chỗ công văn này, tiểu nhân sẽ trực tiếp giao cho lục bộ!” Khoé miệng Trang Thư Lan giật giật, sau một lúc lâu mới hung hăng nói. “Hừ! Hắn thật đúng là rất quan tâm tới ta! Cứ làm theo yêu cầu của hắn đi! Có điều sau khi trở về ngươi hãy nói với chủ của ngươi: Chỗ công văn này xuất hiện việc gì ngoài ý muốn hoặc là tới một ngày nào đó hoàng thượng trách tội thì hắn cũng là xứng đáng thôi!” Người kia đương nhiên cảm nhận được sự tức giận trong lời nói của Trang Thư Lan, vâng dạ trả lời rồi gọi những người khác vào phòng mang công văn đi. “Sao thế? Đồ đệ, sao ngươi lại phê duyệt công văn thay cho tên Tư Đồ Minh Duệ?” Quý Mị gặm một cái chân vịt khác đi tới cạnh Trang Thư Lan tò mò hỏi. “Chuyện trong triều ngươi đừng có hỏi nhiều!” Trang Thư Lan lười trả lời, hai tay lại day huyệt thái dương. “Cũng giống như ta không hỏi ngươi về chuyện trong chốn giang hồ của sư phụ ta!” “Nhưng mà.....” “Tiểu Mị, hiện giờ ngươi có thể rời đi được rồi đây.” Trang Thư Lan lại đi tới giường ngủ. “Ta muốn nghỉ ngơi một chút, chớ có quấy rầy ta!” Nhắc tới hai chữ “Tiểu Mị”, sắc mặt Quý Mị thoáng chốc đen lại. Tên tuổi hắn cũng đã nổi danh giang hồ, người khác vừa nghe thấy đã run sợ, chí ít cũng có thể khiến cho kẻ khác kính hãi, vậy mà nữ nhân “yếu đuối” Trang Thư Lan này lại cố tình không coi hắn ra gì, thậm chí còn gọi hắn bằng một cái tên khó nghe như vậy. Nhưng hắn có thể làm gì được nàng? Không nói tới việc nàng là đồ đệ của Huyền Bách, chỉ cần nàng không phải là mục tiêu mà người khác bỏ tiền ra thuê hắn giết, nàng lại không trực tiếp xâm phạm lợi ích của hắn, hắn sẽ không tự đứng đi giết nàng! Hơn nữa bên cạnh nàng mấy ngày qua, hắn cảm thấy nàng là người rất hiểu biết, không chỉ làm quan mà còn hiểu rõ rất nhiều chuyện khác, nói chuyện với nàng còn thú vị hơn là nói chuyện với một nữ hiệp giang hồ. Quan trọng nhất là, mặc dù nàng không phải là người trong giang hồ nhưng lại có sự hào sảng của một nữ hiệp! Khí chất của một tiểu thư khuê các kết hợp với khí chất giang hồ hiệp nữ cho dù thế nào cũng thấy cuốn hút, say mê. “Vậy ngươi nghỉ ngơi đi! Ta ra ngoài tản bộ một vòng!” Quý Mị nhìn thấy ngày nào Trang Thư Lan cũng bận bịu, lo lắng công việc nên hắn cũng biết nàng thật sự rất mệt mỏi, cho nên “mở lòng từ bi” để nàng nghỉ ngơi một lát, tí nữa hắn lại đến tìm nàng nói chuyện. Trang Thư Lan trong phòng cũng lười lên tiếng trả lời, sau khi nghe thấy tiếng khép cửa thì cả người nàng đổ ập lên giường, quần áo cũng không chịu thay, cứ để như vậy nằm ngủ, cho tới chiều vì bụng đói nên mới chịu tỉnh dậy.

Nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngồi dậy ôm chăn, ho vài tiếng mới nghe được tiếng đẩy cửa nhẹ nhàng, theo thói quen gọi.

“Thúy Hồng?”

Thúy Hồng là nha hoàn mới, phụ trách việc ăn uống hàng ngày của nàng.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi sao?”

Giọng nói vui mừng có phần hơi kích động.

Giọng nói này chẳng phải là của Tứ Nhi ư? Sao Tứ Nhi lại ở đây? Trang Thư Lan quay đầu nhìn người vừa bước vào, xác định không phải là lỗi tai nàng có vấn đề – Tứ Nhi đặt chậu nước đang bê trên tay xuống kệ, sau đó cười vui vẻ đứng trước mặt Trang Thư Lan.

“Tiểu thư, trước tiên người rửa mặt đi đã, sau đó sẽ có cơm chiều ngay.”

Tứ Nhi cố gắng kìm nén cảm xúc vui mừng, nhỏ nhẹ nói.

“Ừ! Được rồi!”

Trang Thư Lan vén chăn ra, xô giường vào đi tới chỗ kệ đặt chậu nước, dùng nước ấm rửa mặt sau đó nhận lấy khăn mặt do Tứ Nhi đưa tới, hỏi Tứ Nhi với về nghỉ ngơi.

“Sao ngươi lại ở chỗ này? Ngươi không làm việc trong tưong phủ à?”

“Nô tỳ bị quản gia của Tưong Phủ đuổi đi rồi. Nô tỳ không có chỗ nào để đi, lại nhớ tới trước đây tiểu thư đối xử với nô tỳ rất tốt, cho nên nô tỳ muốn tìm chỗ ở của tiểu thư để hầu hạ người. Thật may là nô tỳ gặp được sư phụ của tiểu thư, sau đó người đã cho nô tỳ ở lại.”

Về mặt Tứ Nhi xúc động kể lại.

“Thế sao lại bị quản gia đuổi khỏi phủ?”

Tuy rằng tuổi Tứ Nhi còn nhỏ nhưng làm việc nhanh nhẹn, đâu có thể vô duyên vô cớ bị đuổi ra khỏi phủ được?

“Tiểu thư rời khỏi phủ thì nô tỳ được phân công tới hầu hạ đại tiểu thư.”

Tứ Nhi nói tới đây thì hơi ngừng lại, về mặt mắt tự nhiên, nói.

“Hai ngày trước nô tỳ quét dọn phòng của đại tiểu thư, không cẩn thận làm vỡ bình sứ trắng của người. Đại tiểu thư rất tức giận, mắng chửi nô tỳ một hồi rồi bảo quản gia đuổi nô tỳ ra khỏi phủ.”

Một cái bình sứ trắng bình thường bị vỡ mà lại đuổi một nha hoàn ra khỏi phủ ư? Đây cũng không phải là tác phong hành xử ở phủ Thừa tướng! Trang Thư Lan cho rằng đây là do Trang Thư Dao giận chó đánh mèo. Hai ngày trước trong lúc đối thơ ở hoàng cung, nàng “vô tình” nổi bật hơn Trang Thư Dao! Nàng còn nhớ rõ lúc thái hậu giữ nàng lại để chép thơ, ánh mắt oán hận của Trang Thư Dao như muốn xuyên thủng nàng.

“Người đã tới đây vậy thì cứ yên tâm mà đi theo ta!”

Trang Thư Lan gật đầu. Chuyện Tứ Nhi bị đuổi khỏi phủ có phần lớn nguyên nhân là do nàng. Tứ Nhi lại cố ý tìm nàng, trong lúc này sự cảm động và áy náy cũng dâng lên trong lòng Trang Thư Lan. Trước kia nàng đối xử với Tứ Nhi cũng giống như với những người khác trong phủ Thừa tướng. Nàng sợ Tứ Nhi cũng giống như những người khác nên đối xử rất lạnh nhạt, cũng không vì Tứ Nhi là nha hoàn mà coi thường, nhưng ở chung luôn có cảm giác không hiểu nhau, thậm chí mang theo đề phòng. Mà nay, trong kinh thành này Tứ Nhi lại tìm nàng chẳng qua là vì mình đối xử với nàng “vô cùng tốt”, chỉ với điều này cũng khiến trong lòng Trang Thư Lan cảm thấy hơi là lạ, thấy ánh mắt Tứ Nhi chân thành, trong sáng, dường như Trang Thư Lan có cảm giác mình đã mắc nợ Tứ Nhi.

“Nếu tới một ngày phải rời đi, ta nhất định sẽ mang người đi theo.”

“Tiểu thư còn muốn rời đi?”

Tứ Nhi giật mình hỏi.

“Ha ha, nơi này cũng không phải nhà của ta, chỉ là ở tạm thôi!”

Trang Thư Lan cười cười, dùng khăn lau mặt.

“Ừm... về sau trước mặt ta người không cần phải xưng nô tỳ, đây cũng không phải Tướng phủ, không có quy định như vậy, người có thể thoải mái một chút.”

“Thật sự không phải xưng nô tỳ ạ, tiểu thư?”

Mặt Tứ Nhi sáng lên, khuôn mặt đang hưng phấn lập tức lại xịu xuống.

“Vậy trong lúc nô tỳ nói chuyện với tiểu thư, nô tỳ nên xưng hô như thế nào?”

“Tuỳ người, người cảm thấy xưng hô thế nào cho thoải mái là được.”

Trang Thư Lan duỗi lưng, lắc lắc cổ, vuốt vuốt mái tóc có vẻ như cũng không rối lắm, vậy không cần phải chải lại rồi. Nàng kéo tay Tứ Nhi nói.

“Được rồi, Tứ Nhi, chúng ta đi kiếm cái gì ăn thôi!”

Trái ngược với Trang Thư Lan vui vẻ, Tứ Nhi lại thấy phiền não. Nàng đang nghĩ tới việc sau này xưng hô thế nào trước mặt Trang Thư Lan...

Trong đại sảnh, Trang Thư Lan không ngờ lại thấy Hoa Như Ngọc đang ngồi ngay ngắn tại bàn ăn cơm! Nàng đang tranh cãi gì đó với Huyền Bách. Động tác đầu tiên của Trang Thư Lan là che miệng. Nàng không quan tâm cho lắm, dù sao cũng là chuyện của hai người bọn họ, lúc này coi như không thấy gì là tốt nhất.

Có điều, từ ngày ở trong Túy Xuân Uyển đó cũng chưa từng gặp nhau, trong lúc nhất thời Trang Thư Lan không biết đối mặt với Di nương và Hoa Như Ngọc thế nào nữa? Chỉ có thể theo thói quen, cười thật tươi, chào hỏi.

“Như Ngọc tỷ tỷ, tỷ đã đến!”

“Đúng vậy!”

Hoa Như Ngọc hơi sững sờ, lát sau cũng mỉm cười đáp lại, hỏi thăm Trang Thư Lan.

“Hiện giờ mọi người ở chỗ này à?”

“Đương nhiên.....”

Trang Thư Lan nhận thấy nụ cười của Hoa Như Ngọc cứng ngắc, ánh mắt âm trầm. Nhớ tới vừa rồi lúc mới bước vào thì thấy Hoa Như Ngọc và Huyền Bách đang tranh cãi điều gì đó – Mặt Huyền Bách lạnh tanh, còn sắc mặt Hoa Như Ngọc lúc này còn khó chịu hơn so với lúc này, ánh mắt nhìn nàng có vẻ u oán.

Lúc này Trang Thư Lan mới tự hỏi: tại sao hôm nay Hoa Như Ngọc lại xuất hiện ở đây? Lúc sáng cũng không thấy Huyền Bách nhắc tới việc Hoa Như Ngọc chiều nay sẽ đến. Mà không đúng, nàng đã ở đây nhiều ngày rồi cũng chưa từng thấy Hoa Như Ngọc đến đây!

Cho nên Trang Thư Lan luôn hoài nghi, hoài nghi Hoa Như Ngọc không biết Huyền Bách mua tiểu viện này trong kinh thành, nếu không với tính cách của nàng ta nhất định sẽ hai ngày ba bữa lại tới đây!

Nếu tới hôm nay Hoa Như Ngọc mới biết được Huyền Bách mua tiểu viện, hơn nữa là đang ở chung cùng với nữ đồ đệ của mình, còn nàng là người yêu của hắn lại không hề biết chuyện này, đổi lại là một người khác, ai cũng sẽ tức giận cả thôi!

Khi Trang Thư Lan đoán tại mình mà Hoa Như Ngọc và Huyền Bách cãi nhau thì cảm thấy nàng đã phạm một lỗi quá lớn. Mặc dù Hoa Như Ngọc đã lặn lội trong chốn hồng trần nhiều năm nhưng tính tình nôn nóng vẫn không thay đổi, hơn nữa nữ nhân một khi rung động thì luôn nhạy cảm, nếu như trí tưởng tượng của nàng quá mức phong phú... Vậy cũng thật sự là phiền toái!

“Như Ngọc tỷ tỷ!”

Trang Thư Lan giải thích.

“Muội chỉ tạm thời ở lại chỗ này thôi, chờ thêm thời gian nữa muội sẽ chuyển đi!”

“Lan Lan, ta không có ý như vậy. Ta chỉ muốn nói muội là một tiểu thư lại phải một mình ở nơi này, gần đây lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, bên cạnh không có ai làm bạn, ta nghĩ về sau sẽ thường xuyên đến nói chuyện với muội để muội đỡ buồn.”

Hoa Như Ngọc nhẹ nhàng thờ ra rồi lại vội vàng giải thích.

Sau khi nghe xong Trang Thư Lan nói, lòng mày Huyền Bách hơi nhú lại nhưng ngay sau đó sắc mặt lại lạnh lùng như thường, lời nói không có độ ấm.

“Con tính đi đâu?”

“Đừng vậy! Nếu muội thật sự chuyển đi, vậy muội sẽ ở chỗ nào?”

Hoa Như Ngọc lo lắng hỏi.

“Muội chỉ là một tiểu cô nương, ra ngoài sẽ vô cùng nguy hiểm!”

Trang Thư Lan không trả lời, chỉ chăm chú nhìn Hoa Như Ngọc, sau một lúc lâu mới mở miệng nói đùa.

“Ha ha, chắc là muội nhầm! Sao muội cảm thấy hình như Như Ngọc tỷ tỷ ghen với việc muội ở cùng với sư phụ thì phải!”

Nhất thời Hoa Như Ngọc cảm thấy mất tự nhiên, liếc mắt nhìn Huyền Bách một cái, sau đó lại cười gượng.

“Lan nhi thật biết nói đùa, Huyền Bách là sư phụ của muội, muội là đồ đệ của chàng, vậy nên sư phụ quan tâm, chăm sóc đồ đệ là chuyện nên làm, ta có gì mà ghen với chẳng không ghen?”

Đúng vậy không? Trang Thư Lan chỉ cười nhẹ. Lúc trước bọn họ chơi đùa cùng nhau thì không dưới một lần Hoa Như Ngọc nói là ngưỡng mộ nàng, nói nàng chỉ là một người vô dụng mà lại có thể làm cho Huyền Bách chú ý, lại còn cam tâm tình nguyện dạy nàng võ công. Cho tới khi Huyền Bách và nàng đã là thầy trò, Trang Thư Lan cũng không quên đêm đó tại Túy Xuân Uyển, nàng ta cứ dính trên người Huyền Bách, động tác như muốn độc chiếm, ánh mắt kiêu ngạo, nhìn nàng với vẻ đầy đắc ý, Trang Thư Lan dám khẳng định đêm đó nàng ta nhìn thấy nàng vào tới cửa phòng mới có ý làm vậy, mục đích đơn giản chỉ là muốn cho nàng biết Huyền Bách thuộc về nàng ta! Vừa rồi ánh mắt Hoa Như Ngọc u oán như vậy dường như đang oán hận nàng tại sao lại ở chỗ của Huyền Bách?

Có lẽ, nàng nên làm một chút gì đó để Hoa Như Ngọc hiểu rõ, nàng với Huyền Bách không có chuyện gì – ít nhất là nàng chỉ có tình cảm thầy trò với Huyền Bách mà thôi.

Không khí trầm mặc bao trùm cả bàn ăn, Hoa Như Ngọc bất an lo sợ nhìn Huyền Bách. Hắn cũng không có biểu tình gì nhiều, tầm mắt lưu chuyển giữa Trang Thư Lan và Hoa Như Ngọc như đang suy nghĩ gì đó. Trang Thư Lan chỉ mỉm cười yếu ớt, nụ cười cũng không lan ra đôi mắt, điều này càng làm cho nụ cười của nàng trở nên bí hiểm.

“Ăn cơm thôi, ta đói lắm rồi!”

Phát hiện bầu không khí có vẻ khác thường, để giải toả, nàng nhẹ nhàng cầm đũa gấp một miếng thịt nướng bỏ vào miệng, sau đó lại nhìn xung quanh bốn phía rồi hỏi Huyền Bách.

“Sư phụ, tiểu Mị đâu rồi? Thường ngày cứ nghe tới ăn là hắn chạy tới còn nhanh hơn cả gió cơ mà?”

“Chắc là ra ngoài ăn cơm rồi!”

Sắc mặt Huyền Bách hơi thay đổi, thuận tay gấp một miếng thịt viên bỏ vào bát Trang Thư Lan.

“Con đói bụng thì hãy ăn nhiều hơn một chút. Thấy con mấy ngày nay làm việc vất vả, nhìn xem đã gầy đi bao nhiêu rồi!”

Nhìn thớt viên trong bát, đôi đũa trong tay hơi dừng một chút, nàng liếc nhìn Hoa Như Ngọc. Hoa Như Ngọc đang cố gắng duy trì nụ cười cứng nhắc nói.

“Ta thấy đạo này Lan Lan gầy quá, mắt cũng thâm quầng rồi, có phải công việc vất vả lắm đúng không, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có à?”

“Hi hi, đây chứng minh hiện tại muội đang làm việc chăm chỉ, hết lòng vì công việc!”

Trang Thư Lan đặt đôi đũa xuống, tựa vào bàn, hai tay giao nhau chống cằm, nháy mắt với Huyền Bách và Hoa Như Ngọc.

“Haizz, thấy muội thay đổi như vậy, hai người có thấy cảm giác “nhà có con gái mới lớn” không?”

“Nha! Ta không có nữ nhi lớn như muội!”

Hoa Như Ngọc cười nói, duỗi tay búng vào trán Trang Thư Lan.

“Nếu nữ nhi nhà ta có tính cách giống như muội chỉ sợ ta sẽ giảm ba mươi năm tuổi thọ mất!”

“Ha ha, việc đó không do tỷ quyết định được!”

Nàng tươi cười nói.

“Muội hi vọng tỷ có thể sống lâu thêm ba mươi năm, nhưng ai kêu tỷ lại là sư nương của muội chứ, cho nên, tỷ nhất định giảm mất ba mươi năm tuổi thọ rồi còn gì nữa!”

Nghe thấy Trang Thư Lan nói như vậy, ý cười trong khoé mắt Hoa Như Ngọc càng sâu hơn, bầu không khí trong lúc đó cũng dịu đi không ít. Trang Thư Lan cố gắng vừa ăn cơm vừa đùa Hoa Như Ngọc, cả bữa cơm Trang Thư Lan cũng không thấy Huyền Bách nhìn nàng thêm lần nào nữa. Nhưng nàng vẫn cố gắng tinh táo không muốn bầu không khí vừa mới dịu đi lại lâm vào tình trạng im lặng.

Cho tới khi Hoa Như Ngọc trở về Túy Xuân Uyển, Trang Thư Lan mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Huyền Bách, nàng cũng không nói gì. Chỉ lặng lặng nhìn ánh mắt lạnh lùng của hắn, sau đó tránh né, quay đầu, mỉm cười, nói một tiếng ngủ ngon rồi nhanh chóng rời đi.

“Hoa roi hữu ý, nước chảy vô tình. Phía đông dù mặt trời mọc tiếc rằng trời lại không mưa, chỉ nói là lưu quang không ám, thân bất do kỷ!” (ý nói : có nhiều khi mình không khống chế được những việc mà mình đang làm và ngược lại)

Giẫm lên mặt đất phủ tuyết, Trang Thư Lan lại thở dài, hít vào một hơi khí lạnh, làm cho tinh thần tinh táo hơn nhắc nhở nàng nên có hành động.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Trên con phố đông đúc nhất kinh thành, một chiếc xe ngựa chạy chậm rì rì trên đường. Cổ xe này nhìn cũng bình thường cho nên những người đi đường không quá chú ý đến, đoán chừng người ngồi trong đó là vị quý nhân hay thiên kim nhà nào đó.

Xe ngựa chạy tới cửa lớn của Phó vương phủ thì dừng lại, đánh xe cung kính nói với người ngồi trong xe.

“Bồi tử, đã đến Phó vương phủ rồi!”

“Đi tiếp đi, trước tiên đưa Tư Đồ đại nhân hồi phủ đã!”

Phó Thuyết sầm nộ nhìn lướt qua người bên cạnh đang nhắm mắt nghỉ ngơi – Tư Đồ Minh Duệ. Hắn ta có xe ngựa sang trọng mà không chịu dừng lại cứ đòi ngồi xe của hắn! Vừa rồi Phó Thuyết đã định xuống xe hỏi phủ nhưng mà hắn không muốn con ngựa thứ tám trong tháng này bị “kẻ nào đó” cướp mất, chỉ có thể “Tiễn vị Phật này về Tây thiên” xong mới có thể hỏi phủ được. Nghĩ đến đây, Phó Thuyết lại trầm mặc trong đầu – Tư Đồ Minh Duệ này đúng là tham ô thành tính, mỗi lần dùng ngựa của hắn đưa hắn ta hỏi phủ thì y như rằng con ngựa kia chỉ có đi không có về! Không phải Phó Thuyết là người hẹp hòi, tiếc rẻ gì vài con ngựa nhưng mà hàng tháng mất đi ngựa quý chẳng khác nào vứt một nghìn lượng bạc. Nếu cứ như vậy, không bằng hắn đưa tháng lương bổng hàng tháng của hắn cho Tư Đồ Minh Duệ còn nhanh hơn, khỏi phải mất thời gian tìm chọn ngựa tốt, nhiều khi còn mất cả một ngày!

“Hôm nay không vội đi tìm Thượng Quan đại nhân của ngươi à?”

Tư Đồ Minh Duệ dựa vào cái hòm cạnh xe, giễu cợt hỏi.

“Ngươi hãy trả hết mấy con bạch mã kia lại cho ta, ta sẽ đi ngay!”

Phó Thuyết tức giận, trừng mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ.

“Bạch mã và Thượng Quan đại nhân thì có liên quan gì tới nhau?”

Tư Đồ Minh Duệ thấy khó hiểu.

“Ngươi chưa nghe câu ‘Lang kỵ trúc mã lai, nhiều sáng lộng thanh mai’* sao? À, đúng rồi, đây chính là bài đồng dao thịnh hành nhất kinh thành hiện nay, ngươi không biết cũng là chuyện bình thường!”

*(Trích từ bài thơ Trường Can Hành của Lý Bạch. Bài thơ này, Lý Bạch tả mối tình thơ ngây của chàng và nàng, cùng ngụ trong xóm Trường Can, thuở nhỏ luôn luôn nô đùa quần quít cùng nhau, bằng hai câu thơ: Lang kỵ trúc mã lai. Nhiều sáng lộng thanh mai. (Chàng cỡi ngựa trúc chạy đến. Chạy vòng quanh giường đùa với mai xanh). Do đó nói: Trúc mai là chỉ tình yêu thầm thiết của một đôi nam nữ.

Phó Thuyết nói tới việc này lại cảm thấy tràn đầy hứng thú, bởi vì rốt cục hắn đã phát hiện thì ra Tư Đồ Minh Duệ cũng có chuyện không biết. Trong lòng lại càng cảm thấy vui mừng.

“Tuy rằng ta và Tinh Tinh cũng chưa được tính là lớn lên cùng nhau từ nhỏ, thanh mai trúc mã nhưng tốt xấu gì ta cũng đã theo đuổi nàng bốn năm, có thể coi như được một nửa ‘thanh mai’”.

Tư Đồ Minh Duệ lẩm nhẩm lại câu nói kia cảm thấy rất vắn, dễ học thuộc, trong lòng vừa ngầm đoán tác giả của bài đồng dao đó là người nào, rồi hỏi.

“Nhưng chuyện này thì có liên quan gì tới bạch mã?”

“Đương nhiên là có liên quan rồi!”

Về mặt Phó Thuyết hân hoan, hai mắt lộ rõ vẻ đắc chí.

“Hiện giờ tất cả trẻ nhỏ trong kinh thành đều biết cái gì là ‘bạch mã lang quân’, bởi vì trong bài đồng dao kia ‘ngựa giấy’ chính là bạch mã!”

Vì câu nói này, Phó Thuyết đã cố ý sai người đi mua một con ngựa trắng chuẩn bị đi tới Phủ Thượng Quan, nào biết bản thân còn chưa kịp cười đã bị Tư Đồ Minh Duệ cướp mất.

“Chỉ một câu ‘bạch mã lang quân’ mà phải cười ngựa trắng kia à?”

Tư Đồ Minh Duệ cười nhạt.

“Ha ha! Người anh em không hiểu rồi!”

Dùng tay vỗ vỗ vai Tư Đồ Minh Duệ, Phó Thuyết lại càng cười đắc ý.

“Bây giờ trong kinh thành đều lưu hành rộng rãi truyền thuyết bạch mã lang quân. Ta cũng chưa từng nghe qua nhưng mà nghe nói mọi nữ tử khuê các trong kinh thành đều thích điều này, còn nhất trí sau này gả chồng, dù thế nào cũng phải bắt phu quân cười bạch mã tới cầu hôn nữa kia!”

Trong ngày thành thân lang quân cười ngựa trắng tới đón dâu chính là trào lưu đang thịnh hành sao? Điều này thật không may mắn chút nào! Tư Đồ Minh Duệ thờ ơ nói.

“Vậy cũng phải xem cha mẹ các nàng có đồng ý không mới được, thành thân mà cười ngựa trắng là rất xui xẻo đó!”

“Cho nên mới có truyền thuyết ‘hắc mã kỵ sĩ’ nữa!”

Phó Thuyết lại bình thản nói tiếp, không vì câu nói của Tư Đồ Minh Duệ mà mất hứng.

“Gần đây trong kinh thành lại phổ biến một nghi thức đón dâu mới, nếu lang quân không thể cười bạch mã thì sẽ cười hắc mã. Hơn nữa trên mình hắc mã này đeo thiết giáp, chính là loại áo giáp mà các binh lính dùng khi ra chiến trường.”

Thấy Tư Đồ Minh Duệ không ngạc nhiên chút nào, Phó Thuyết đương nhiên cảm thấy hơi thất vọng. Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt Phó Thuyết lại hân hoan hỏi Tư Đồ Minh Duệ.

“Thời gian gần đây chẳng phải có rất nhiều người mua ngựa trong kinh thành đó còn gì? Vì thế giá ngựa cũng tăng nhanh? Thậm chí số lượng bạch mã không đủ để đáp ứng nhu cầu? Hơn nữa việc buôn bán sắt cũng rất sôi động?”

“Đúng rồi!”

Phó Thuyết lại buồn rầu. Bởi vì bạch mã rất khó mua cho nên hắn mới cố ý muốn lấy lại những con bạch mã kia!

“Ngựa của Lý gia ở ngoại thành gần đây rất đắt hàng, lợi nhuận thu được cũng không ít. Có điều Ngựa Bỏ Lý mới là một người chăn một ngựa, ngựa của ông ta đưa tới đều là thượng phẩm, ngay cả áo giáp cho ngựa cũng có sẵn, cung không đủ cầu. Về phần áo giáp cho ngựa, ta nghe nói Hộ Quốc tướng quân và Binh Bộ Thượng Thư đều dâng tấu thỉnh cầu hoàng thượng thành lập một đội kỵ binh để bảo vệ lãnh thổ. Ta cũng thấy thành lập một đội kỵ binh đúng là cách hay, trên chiến trường kỵ mã rất dễ bị tấn công, nếu cho chúng mang áo giáp, không những số lượng kỵ mã bị chết sẽ giảm bớt mà tướng sĩ lại có thể phát huy được uy lực chiến đấu! À. Ta nghe người trong Binh bộ nói việc này là do người đề xuất, sao chính người lại không biết?”

Tư Đồ Minh Duệ chỉ mỉm cười không đáp. Hiện tại hắn đã đoán được tất cả những việc này là do người nào khởi xướng rồi. Chỉ không ngờ, lúc nàng lừa gạt người khác kiếm tiền vẫn không quên làm chút chuyện có ích cho triều đình – vốn tưởng rằng nàng chỉ biết đùn đẩy công việc cho người khác, đây những việc thuộc “chức trách” của nàng lại cho lục bộ, cho hoàng đế, làm hại mấy ngày nay hoàng đế đều kêu ca oán hận công việc còn phiền phức hơn trước!

Chỉ hơn một tháng có thể dễ dàng thao túng việc buôn bán ngựa trong kinh thành, buôn bán sắt, thậm chí khống chế ngôn luận và những xu thế lưu hành, không thể không nói, thật sự nàng rất có khả năng “một ngày kiếm ngàn lượng hoàng kim”! Nhưng mà, Tư Đồ Minh Duệ đột nhiên hiểu ra một việc, kể từ lúc biết được có một Trang Thư Lan là nàng thì hình như tất cả những lời bàn ra tán vào trong kinh thành đều do nàng điều khiển – bất kể là chuyện tốt hay xấu, chuyện này còn chưa hết, nàng đã tạo ra một chuyện mới.

“Tư Đồ đại nhân, đã tới quý phủ!”

Giọng nói của đánh xe vang lên.

Vừa bước xuống ngựa, hắn đã thấy tổng quản đứng đón ở cửa, đưa cho hắn một tấm thiệp mời màu đỏ. Mở thiệp ra xem, Tư Đồ Minh Duệ nhíu mày hỏi lại tổng quản.

“Thiệp mời này được đưa tới lúc nào?”

“Bẩm đại nhân, vừa mới được đưa tới”.

Đột nhiên trên trán tổng quản toát mồ hôi lạnh, hiếm khi thấy chủ nhân nhíu mày, mà khi chủ nhân nhíu mày là lúc tâm trạng không tốt, có lúc sẽ tức giận. Cho dù biết là chủ nhân đang không vui nhưng ông vẫn phải bấm báo.

“Người đưa thiệp tới còn nói, mời đại nhân buổi trưa hôm nay nhất định phải tới, nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

“Chuyện gì nghiêm trọng vậy?”

Phó Thuyết chưa rời đi, tò mò hỏi.

Tư Đồ Minh Duệ không nói, quay trở lại xe ngựa, bảo đánh xe đổi hướng đi đồng thời đưa thiệp mời cho Phó Thuyết. Phó Thuyết mở thiệp mời ra xem, mỉm cười.

“Chuyện như vậy cũng đâu có đáng để người phải khó chịu đâu! Chẳng qua chỉ mới khai trương một cửa tiệm là Lạt Muội lâu À, lâu là thứ gì?”

“Muốn biết thì cùng đi xem!”

Tư Đồ Minh Duệ vừa nhìn những chữ trên thiệp mời cũng biết là do nàng viết, mà tức giận trong lòng hắn cũng không biết từ nơi nào tới, khai trương cửa tiệm mới cũng không thêm nói với hắn một câu, cho tới hôm nay chính thức khai trương mới đưa thiệp mời tới, quả thực nàng có coi một người đầu tư như hắn ra gì không? Hơn nữa việc buôn bán ngựa, Tư Đồ Minh Duệ cảm thấy phải hỏi cho rõ xem rốt cục nàng muốn làm gì – bởi vì có vẻ như nàng đã không còn ở trong trò chơi của hắn nữa!

“Tiểu thư, sao người lại biết được chỗ này ă? Đồ nội thất và tranh vẽ trang trí trong này đều rất đẹp! Còn đám tiểu nhị lại có cả nam lẫn nữ, đều thanh tú, xinh đẹp, ăn mặc bắt mắt, thật là rục rờ muốn nẫu, làm cho người ta hoa hết cả mắt!”

Tứ Nhi hưng phấn ngồi ở bên cạnh Trang Thư Lan ríu rít luôn miệng.

“Không biết dùng thành ngữ thì đừng có dùng!”

Trang Thư Lan nhăn mặt, nhíu mày, tuy rằng nha đầu này cũng biết mặt chữ nhưng chỉ dừng lại ở mức cơ bản thôi, cho nên Trang Thư Lan dạy cho nàng một số thành ngữ nhưng lại dạy không tới nơi tới chốn, sau khi học xong, Tứ Nhi lại sử dụng thành ngữ loạn lên, cứ mở miệng là tuôn ra một tràng “thành ngữ”.

“Tiểu thư, không phải người nói muốn học tốt thì phải thường xuyên thực hành ă?”

Tứ Nhi tủi thân nói.

Nhưng người cũng phải biết dùng đúng nơi đúng chỗ! Trang Thư Lan không nói gì thêm. Vừa thấy mùi thơm của món lẩu bốc lên, nàng cũng không muốn tranh cãi với Tứ Nhi về vấn đề này nữa, nâng tay làm động tác mời Huyền Bách và Quý Mị.

“Sư phụ, tiểu Mị, hai người hãy nếm thử đồ ăn trong nồi xem! Người mùi đã thấy thơm rồi, ăn vào nhất định sẽ rất ngon.”

“Ừ, được rồi, đồ đệ, sao ngươi lại biết chỗ này?”

Quý Mị rất ngạc nhiên. Sáng sớm hôm nay, Trang Thư Lan vừa từ Hàn Lâm viện về đã nói muốn dẫn bọn họ đi ăn món ngon, sau đó nhanh chóng tới chỗ này.

“À..... Ngươi xem quán này tuy rằng mới khai trương nhưng lại rất đông khách! Hơn nữa ta nghe nói, hôm nay ông chủ của Lạt Muội lẩu thực hiện hoạt động ưu đãi nhân dịp khai trương, trong mười ngày đầu, mỗi ngày 60 khách hàng đầu tiên sẽ có cơ hội hưởng 30% ưu đãi giảm giá, 100 khách hàng tiếp theo sẽ được tặng quà khi ra về!”

Trang Thư Lan cười giải thích.

“Hơn nữa, dù sao mọi người đều thích ăn ‘mùa nào thức nấy’ mà, ngươi xem, có phải món này chúng ta chưa từng được thưởng thức không? Rất ngon đúng không? Mà cách nấu này cũng rất đặc sắc, không phải sao?”

Nói xong, Trang Thư Lan gấp một miếng thịt bò bỏ vào trong bát của Tứ Nhi.

“Tứ Nhi, ném thử xem!”

“Vâng! Cảm ơn tiểu thư!”

Tứ Nhi vô cùng ngạc nhiên, sau khi ném thử một miếng liền “a” lên, một lúc lâu sau nước mắt trào ra.

“Quá cay! Nhưng mà thực sự rất ngon, cho dù có cay Tứ Nhi cũng không sợ!”

“Ha ha, ăn lẩu thì phải như vậy!”

Trang Thư Lan cười.

“Sư phụ, Tiểu Mị, hai người đừng ngồi không như vậy, cũng mau ăn đi. Hai người xem những khách trong quán ăn uống đều rất vui vẻ!”

Quý Mị và Huyền Bách nhìn nhau rồi lại nhìn cái nồi trước mặt, cuối cùng vẫn là Quý Mị không nhịn được mà đặt câu hỏi.

“Sao cái nồi này giống như ‘bát trận đồ’ vậy?”

“Hả..... ‘bát trận đồ’?”

Trang Thư Lan chăm chú nhìn Tiểu Mị, cười híp mắt, nói thật đúng là có nhiều chỗ giống như “bát trận đồ”. Có điều nàng cảm thấy tốt hơn hết là nên giải thích rõ ràng cho hai người này.

“Cái này gọi là nồi lẩu uyên ương, đem oa chia thành hai phần, một bên cho rất nhiều ớt, một bên cho ít ớt hơn, có thể gọi một bên là hồng canh, một bên là nước dùng, hai loại canh này đều có các vị, thoả mãn khẩu vị của những người khác nhau, hai người ném thử đi rồi sẽ biết!”

“Oa, tiểu thư, người biết nhiều thứ quá!”

Tứ Nhi dùng ánh mắt sùng bái nhìn Trang Thư Lan.

“Thực ra..... thực ra chỉ cần tới sớm một chút thôi mọi người sẽ biết, lúc này là do chủ quán giới thiệu qua cho ta”.

Trang Thư Lan hơi ngừng lại một lát, có chút không đành lòng đã kích Tứ Nhi.

“Chúng ta đều cùng nhau tới, tại sao mấy người chúng ta không nghe thấy mà chỉ có mình ngươi nghe thấy?”

Quý Mị tỏ rõ thái độ “ngươi gạt ngươi”, khinh thường hỏi Trang Thư Lan.

Thái độ của Quý Mị cũng không làm cho Trang Thư Lan bận tâm, chỉ cười cười chỉ vào một tờ giấy trên bàn.

“Ngươi có thể mở to mắt nhìn lời giới thiệu phía trên đó!”

Quý Mị cầm tờ giấy lên xem, phía trên có giới thiệu về nồi uyên ương! Quý Mị cũng không biết phân bác thế nào, nếu biết “người nào đó” hiểu biết rất nhiều thứ, hẳn đã thận trọng hơn rồi, dù gì “người nào đó” cũng lớn hơn hẳn, mà mắt mặt nhất là, vừa rồi chính hắn còn cầm tờ giấy kia một hồi lâu nhưng lại không phát hiện ra phía trên còn có mấy dòng chữ!

“Quý Mị, ta đã nói với ngươi là đừng nên đấu với Lan nhi từ trước rồi, nếu không người chịu thiệt chính là ngươi, ngươi lại còn không tin ta! Giờ thì ‘ăn thịt rùa’ rồi chứ!”

Huyền Bách còn cố tình “giấu đồ bìm leo”, vờ vai Quý Mị.

Thấy động tác như vô ý của Huyền Bách lại khiến Trang Thư Lan có chút sợ hãi – quen biết Huyền Bách đã nhiều năm nhưng chưa bao giờ nàng thấy

hắn nói đùa với người khác, nhất là lúc nói đùa mà khuôn mặt vẫn lạnh lùng, nghiêm túc thế kia.

Quý Mị cũng không phản bác, vừa ăn vừa khen ngon, Tứ Nhi thì đã sớm cắm đầu vào ăn, Huyền Bách ăn hết hai miếng thịt nhưng thấy Trang Thư Lan vẫn còn đang nhìn hắn, bèn đặt đũa xuống nghỉ ngơi.

“Trên mặt ta có vết bầm à? Sao Lan nhi lại nhìn ta như vậy?”

Nghe thấy Huyền Bách gọi như thế, Trang Thư Lan mới phát hiện là nàng đang ngây ra!

“Dĩ nhiên là do cách ăn của sư phụ tao nhà nhìn như cảnh đẹp khó gặp, khiến cho con cảm thấy tất cả đồ ăn trong thiên hạ này được sư phụ ném đều là mỹ vị thượng hạng!”

Đương nhiên Trang Thư Lan biết rõ tật xấu của mình. Khi nàng thất thần sẽ nhìn chăm chăm một thứ gì đó, mà bây giờ nàng lại đang ngời đôi diện Huyền Bách. Trong lúc này không nên nói là mình thất thần, vì vậy nàng liền bịa ra một lý do khác.

“Lan nhi muốn ăn gì? Để sư phụ gấp cho.”

Khoẻ miệng Huyền Bách không giấu nổi nụ cười nhìn Trang Thư Lan.

“À..... Không cần đâu, để con tự mình chọn là được rồi”.

Lúc này Trang Thư Lan mới nhận ra là mình đã nói hơi quá, hơn nữa Huyền Bách lại tưởng thật mới chết, do đó mới vội vàng từ chối. Cùng lúc ấy nàng thấy một bóng áo đỏ đi vào trong quán. Trang Thư Lan lập tức đặt đũa xuống, áy náy nói.

“Mọi người cứ ăn trước, ta phải đi ra ngoài một lát!”

“Lan nhi muốn đi đâu?”

“À.. à.... Con thấy phong cảnh xung quanh và cách bày trí của quán này rất đặc biệt, cho nên con muốn đi ngắm vài vòng thôi!”

Phát hiện ánh mắt của người áo đỏ kia đang nhìn tới chỗ này, Trang Thư Lan đứng lên, cười xin lỗi Huyền Bách.

“Sư phụ, mọi người cứ ăn hết đi, không cần phải để ý tới con, con đi.....ừm....chỗ này một lát!”

Được rồi, tuy rằng nói là đi vệ sinh cũng không phải là lý do gì tốt đẹp cho lắm nhưng từ trước tới giờ đây vẫn là phương thức trốn tránh tốt nhất, mặc dù nàng không nói ra nhưng tin rằng bọn họ nghe xong đều hiểu.

Đáng tiếc, Tứ Nhi vẫn đang tiếp tục ăn, Quý Mị cũng vậy, vừa ăn vừa khen ngợi không ngớt, chỉ có Huyền Bách đỏ ửng mặt, giọng nói có vẻ mất tự nhiên.

“Con đi đi!”

Trang Thư Lan mỉm cười gật đầu, sau đó nhìn người kia, đi qua hắn lên lầu hai.

Vừa vào cửa, người khác còn chưa mở miệng thì Phó Thuyết đã nói.

“Tại sao chúng ta phải đi theo nha đầu thôi kia lên đây?”

Trang Thư Lan ngồi xuống, dựa lưng vào ghế, nhíu mày hỏi.

“Ta có mời người tới à? Thật không biết là kẻ nào đó không mời mà tự tới nữa!”

Vốn tâm trạng của nàng đang rất tốt nhưng lại bị một tiếng “nha đầu thôi” của ai đó phá hỏng.

“Văn Khanh, người cứ đi ra ngoài ném thù trước hương vị của món lẩu thế nào, ta còn có việc cần nói với nàng”.

Tư Đồ Minh Duệ cũng tùy tiện ngồi xuống một chiếc ghế gần đó rồi quay sang nói với Phó Thuyết. Ngờ khí ra lệnh không cho phép hắn ta phản đối.

Phó Thuyết ngây ra một lúc. Tư Đồ Minh Duệ rất ít khi gọi tên tự* của hắn, bình thường đều là hi hi ha ha, hoặc gọi một cái tên kỳ quái nào đó, nếu không cũng gọi hắn là bô tử, một khi gọi tên tự thì cho thấy hắn có chuyện quan trọng muốn làm. Chẳng qua Phó Thuyết rất ngạc nhiên, Tư Đồ Minh Duệ và Trang Thư Lan thì có chuyện quan trọng gì cần nói kia chứ, hơn nữa hai người này thân nhau như vậy từ bao giờ? Vài ngày trước đây, hai người vừa nhìn thấy mặt đã coi nhau như kẻ địch, hôm nay bọn họ lại muốn ngồi đây nói chuyện riêng kia đấy! Chuyện này thật khó tin – giống như mùa hè mà có tuyết rơi vậy!

*(Tên tự là tên theo mặt chữ Hán để giải thích ý nghĩa tên cúng cơm do bố mẹ đặt khi mình sinh ra)

“Thiên Ngư, người có khỏe không đấy?”

Phó Thuyết cũng gọi tên tự của Tư Đồ Minh Duệ, thu hồi bộ mặt ngạc nhiên hỏi.

“Hai người ở chung không có vấn đề gì chứ? Sẽ không đánh.....à ... cãi nhau àm ỉ?”

Trang Thư Lan vừa nghe đã thấy bất mãn, Phó Thuyết này cũng quá coi thường người khác, nàng ở chung với Tư Đồ Minh Duệ thì đáng sợ thế sao? Đánh nhau? Cãi nhau? Cũng không phải là người ăn no rồi việc, chỉ cần Tư Đồ Minh Duệ không chủ động khơi mào cuộc chiến, nàng cũng lười nhiều lời với hắn!

“Phó bối tử! Nếu ngươi không ra ngoài bây giờ, ta cũng không dám đảm bảo sẽ không ném ngươi từ lầu hai này xuống đâu!”.

Trang Thư Lan muốn nhanh chóng báo cáo tình hình kinh doanh cho Tư Đồ Minh Duệ – dưới lầu còn ba người khác đang chờ nàng.

Phó Thuyết nhìn Tư Đồ Minh Duệ một lát, cuối cùng vẫn chấp nhận đi ra ngoài, hắn biết nữ nhân họ Trang kia là kẻ theo trường phái hành động. Tuy rằng không biết võ công của nàng cao thâm thế nào, nhưng hai lần trước bị nàng đánh lén thành công có thể đoán được nữ nhân này âm hiểm khó lường, không thua kém gì cái tên mỗi ngày đều tươi cười vui vẻ – Tư Đồ Minh Duệ kia! Phó Thuyết dám khẳng định, cho dù võ công của nữ nhân kia không bằng hắn nhưng nếu nàng đã nói vậy thì nhất định có cách ném hắn từ đây xuống!

Nghĩ tới đây, Phó Thuyết lại nổi da gà, nhớ lại việc nàng “trả thù” Trang Vĩnh Tường, khiến đại nữ nhi được Trang thừa tướng tự hào nhất bị bêu xấu khắp đường lớn ngõ nhỏ, Trang thừa tướng vì việc này mà xin nghỉ mười ngày!

Cho nên Phó Thuyết sợ nữ nhân họ Trang kia cũng nắm được điểm yếu của hắn – Thượng Quan Tinh – lần trước bị Trang Thư Lan phá rồi, trêu chọc đã làm Thượng Quan Tinh nửa tháng không đề ý tới hắn liền!

Càng nghĩ Phó Thuyết càng thấy Tinh Tinh là cô gái tốt nhất. Tuy rằng nàng hơi lạnh lùng nhưng thực đáng yêu ngay thẳng, không giống họ Trang kia âm hiểm khó dò!

Nghĩ như vậy, trong lòng Phó Thuyết cũng thấy thoải mái hơn, thông thả đi xuống lầu ném thư nôi lầu uyên ương, đúng là rất ngon, lần sau nhất định sẽ đưa Tinh Tinh tới đây thưởng thức.

“Ta đã dùng một ngàn hai trăm lượng bạc để mua chỗ này, số tiền đó hai ngày nữa là có thể bù lại”.

Sau khi xác định trong phòng chỉ còn nàng và Tư Đồ Minh Duệ, nàng mới nói rõ tình hình kinh doanh cho hắn biết – dù sao tiền là của người ta, dùng bao nhiêu, dùng vào việc gì vẫn phải nói qua với người ta một tiếng.

“Ừ” Tư Đồ Minh Duệ nhẹ nhàng lên tiếng.

“Chi phí để mở Lạt Muội lầu, từ mua cửa hàng, mua sắm đồ đạc trang trí và trả tiền cho công nhân, tổng cộng hết ba vạn hai, trả lâu thì mười ngày sau có thể khai trương, chi phí hết năm vạn hai – chủ yếu là do phải xây dựng một phòng lạnh dưới lòng đất nên tốn nhiều bạc hơn một chút, quán đồ nướng vẫn chưa xây xong, ước chừng hết một vạn lượng là đủ rồi, việc buôn bán ngựa trong kinh thành đã khổng chế được hai phần ba, những tiệm sắt trong kinh thành cũng đã liên doanh với ta, lợi nhuận cụ thể được chia do Nguyệt Nương ra mặt đàm phán cho nên ta cũng không rõ!”

Trang Thư Lan tóm tắt lại tình hình cụ thể.

“Việc cụ thể ra sao Nguyệt Nương đã ghi lại trong sổ sách, ngài có thể tự mình kiểm tra!”

“Ừ”.

Đối với thái độ miễn cưỡng trả lời của Tư Đồ Minh Duệ, Trang Thư Lan cũng không có ý kiến gì, dù sao ngay từ đầu hắn đã biểu hiện là sẽ không đề ý tới.

“Ta đã nói xong. Nếu như không có việc gì khác, ta xin cáo từ trước.”

Trang Thư Lan nói xong liền đứng dậy, cũng không muốn ở lại trong này thêm một phút nào nữa.

“Câu nói “Lang kỵ trúc mã lai, nhiều sáng lộng thanh mai” là cô nương dạy cho bọn trẻ à?”

Tư Đồ Minh Duệ dựa lưng vào ghế, híp mắt nhìn Trang Thư Lan, dừng dừng hỏi.

Chỉ một câu này đã khiến cho Trang Thư Lan dừng bước, lại ngồi xuống đối diện với Tư Đồ Minh Duệ.

“Đúng thế”.

“Vậy truyền thuyết bạch mã lang quan, hắc mã kỵ sĩ cũng là do cô nương sáng tác ra phải không?”

“Đó chẳng qua chỉ là một thủ thuật buôn bán, vì việc kinh doanh của bản thân mà tạo ra mà thôi”.

Trang Thư Lan thân nhiên thừa nhận, có điều tất cả không phải là do Trang Thư Lan cố ý làm. Một hôm nàng đưa điểm tâm của Thập Nhị Phường đến Thanh học đường đã chơi với bọn trẻ ở đó một lúc, nhất thời nổi lên hứng thú dạy bọn chúng 4 câu đầu bài “Trường Can Hành”. Mà bạch mã lang quan

cũng chỉ là nàng nói vui thôi, nào biết cử chỉ vô tâm ấy lại làm cho những câu này lưu truyền rộng rãi, trải qua vài lần “gia công, chế biến” của những người đưa chuyện liền biến thành một truyền kỳ.

Có một số người thực tế sẽ coi đây như chuyện vui đùa nghe để giải trí nhưng cũng có không ít người mơ mộng sẽ coi truyền thuyết này là thật – Tuy rằng Trang Thư Lan đôi thời đại bối cảnh chuyện xưa thành cổ đại, thay một vài từ ngữ mới mẻ thành những từ bọn trẻ có thể dễ thuộc nhưng không ngờ chúng nghe xong đều hiểu cả.

Khi “chuyện xưa” phổ biến, Trang Thư Lan đã nhìn ra thời cơ của việc kinh doanh, tiếp theo không hề do dự mà dấn thân vào trong đó, không sợ mệt, không sợ khổ kiếm tiền. Sau một thời gian, nàng lại phát hiện ra truyền thuyết bạch mã lang quân có nhiều chỗ không phù hợp với thời đại này nên đã tạo ra “hắc mã kỵ sĩ”, đúng lúc ấy Bình bộ lại dâng công văn về vấn đề huấn luyện chiến sĩ ở biên cương. Sau đó Trang Thư Lan lại “vô tình” kiếm được một khoản từ ngân sách của triều đình. Hiện tại số tiền trong tay nàng đã đủ để mua một biệt viện đang hoang, vừa ý.

Tư Đồ Minh Duệ cười nhưng không nói, tới tận khi trên mặt Trang Thư Lan lộ rõ vẻ không kiên nhẫn, mới chậm rãi mở miệng:

“Nếu Trang Đức biết được tài năng của cô nương như vậy, lúc trước cho dù có bị mất mặt mười tám đời cũng không đuổi cô nương ra khỏi nhà đâu”.

“Đáng tiếc là không có từ nếu!”

Sắc mặt nàng bình thản trả lời.

“Nếu Tư Đồ công tử không còn việc gì khác, ta đây có thể đi được chưa?”

“Cho dù cô nương tính toán kỹ lưỡng thế nào cũng không tính đến việc Trang Đức không gạch tên cô trong gia phả họ Trang.”

Tư Đồ Minh Duệ vừa mở miệng, lại một lần nữa kéo Trang Thư Lan ngồi vào ghế.

Không gạch tên trong gia phả họ Trang – việc này Trang Thư Lan đã dự liệu từ trước. Trang Đức không phải là người có cái nhìn thiên cận, cho dù nàng không vừa mắt ông ta nhưng nàng vẫn là một vị quan, chỉ cần là quan, đối với Trang Đức mà nói đều có giá trị lợi dụng, cho nên ông ta không thể xoá sạch mọi mối quan hệ với nàng! Chỉ là tại sao Tư Đồ Minh Duệ lại biết được việc này?

“Đó là việc của ông ta, liên quan gì với ta chứ?”

Trang Thư Lan lạnh lùng cười.

“Hơn nữa có liên quan tới Tư Đồ công tử à? Tốt nhất ngài nên quản những việc lớn hơn đi!”

Toàn thân Trang Thư Lan đều phát ra khí lạnh biểu hiện rõ vẻ “đừng có chọc vào”. Tư Đồ Minh Duệ cũng thức thời không tiếp tục vấn đề này nữa mà bình tĩnh báo cho nàng biết một tin.

“Nghe nói thủ hạ của Lãnh gia đang điều tra việc kinh doanh của cô nương – cũng khó trách, gần đây việc buôn bán của cô nương rất phát đạt, không ngừng “một ngày kiếm ngàn lượng hoàng kim” thì sẽ khiến Lãnh gia chú ý thôi. Hiện đang điều tra Nguyệt Nương, chắc chỉ vài ngày sau sẽ tìm tới cô nương!”

“Ta không sao cả! Cùng lắm thì thu tay lại, không làm nữa là được chứ gì!”

Hiện giờ nàng cũng không để ý lắm, dù sao vấn đề phòng ở cũng đã thu xếp xong, những thứ khác về sau có thể tìm cách giải quyết.

“Nhưng ngài thì có thể thật sự bỏ được việc ngày kiếm ngàn lượng hoàng kim không?”

“Ha ha, ta không thiếu số tiền đó”.

Tư Đồ Minh Duệ cười cuồng vọng rồi đột nhiên nghiêm mặt, thậm chí ánh mắt còn có chút tiếc nuối.

“Có điều, ta lại tiếc việc mỗi ngày có người giúp ta phê duyệt công văn, mỗi ngày có người thay thế ta đau đầu mệt óc!”

Cái tên này, tại sao tâm tư hắn lại đen tối thế kia chứ? Dường như thấy người khác làm việc vất vả và chính là niềm vui tiêu khiển của hắn vậy!

Trang Thư Lan hung hăng trừng mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ, nhưng vừa thấy nụ cười quen thuộc của hắn nàng lại thấy mông lung – bởi vì vừa rồi nàng nhận ra trong câu nói của Tư Đồ Minh Duệ có ý muốn bảo vệ cho nàng, hay nói cách khác chuyện của Lãnh gia hắn quyết định nhúng tay vào!

“Ngài ... Chẳng lẽ ngài định đối nghịch với chủ nhân của tổ chức sát thủ hàng đầu trên giang hồ?”

Trang Thư Lan lo lắng hỏi.

“Trò chơi của ta với cô nương vừa mới bắt đầu, ta vẫn chưa chơi đủ, sao có thể để cô nương rút lui trước được?”

Tư Đồ Minh Duệ cười không thèm quan tâm, nhưng trong đôi mắt lại thể hiện rõ nét lạnh lùng, trong đầu không ngừng suy tính, có lẽ đám sát thủ kia gần đây rảnh rỗi quá rồi nên phải tìm cho bọn chúng vài “việc vui”.

Trang Thư Lan không ngừng phủ nhận. Hiện nay coi như nàng không chọc Tư Đồ Minh Duệ thì hẳn cũng sẽ tới chọc nàng, cho nên nàng cũng không ôm nhiều hi vọng có thể thoát khỏi trò chơi của hắn. Có điều khi nghe nghe hắn nói muốn đấu với Lãnh gia, trong lòng nàng hơi nghi ngờ một chút. Tuy rằng họ Tư Đồ này có quyền cao chức trọng, tiền tài không thiếu, võ công cũng xứng danh cao thủ trên giang hồ, nhưng có thật hắn không sợ cả một tổ chức sát thủ không? Chỉ cần một mệnh lệnh của Lãnh gia, hắn sẽ trở thành mục tiêu của Thiên Ưng các, hắn không sợ chết thật ư?

“Hừ, tùy ngài, nếu đã muốn chơi thì mọi người cùng nhau chơi cho vui, việc này cũng không liên quan nhiều lắm tới ta, dẫu sao đạo này ta không có ý định kinh doanh thêm lĩnh vực khác, vừa lúc ta cũng đang rảnh chân rảnh tay!”

Nếu hắn đã hạ chiến thư tất nhiên nàng cũng sẽ tiếp nhận – chẳng lẽ nàng lại sợ hắn ta không cho phép? Nếu không ân oán trước kia làm sao tính hết được?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Đoạn tình

Chớp mắt đã sắp hết năm, cũng là thời điểm bận rộn nhất trong năm. Trong triều đình, các Bộ gấp rút chỉnh lý lại sổ sách ghi chép công việc trong một năm qua đưa cho Thừa tướng đại nhân kiểm tra, sau đó đưa lên Hoàng thượng phê duyệt. Trên giang hồ, đại hội võ lâm cũng vừa kết thúc, cùng lúc này nhân sĩ võ lâm, danh môn chính phái trong giang hồ lại nổi lên một trận huyết chiến với sát thủ Thiên Ưng các, đây là lần thứ mười hai bên giao đấu. Về phần kết quả như thế nào thì gần đây dư luận vẫn chưa có tin tức. Còn dân chúng thì đang nô nức, tập nập chuẩn bị đón năm mới.

Có điều, những việc trên không bao gồm có Trang Thư Lan, bởi vì đây là khoảng thời gian nghỉ ngơi hiếm có trong ba tháng gần đây của nàng.

Việc kinh doanh, buôn bán, Trang Thư Lan đều giao toàn quyền cho Nguyệt Nương quản lý. Nàng chỉ thỉnh thoảng tới trà lâu ăn vài bữa, nhân tiện xem qua sổ sách. Lượng công văn Tư Đồ Minh Duệ cử người mang tới cũng đã giảm bớt không ít – không phải là bản thân hắn muốn giảm bớt để nàng tập trung kinh doanh mà là những người trình lên công văn phát hiện: Lần nào giao nộp công văn lên cho Tư Đồ đại nhân cũng không tìm được nguyên nhân hay cách làm cụ thể, cuối cùng những chuyện đó lại do bọn họ tự nghĩ cách. Từ đó bọn họ liền quyết định giao nộp công văn cho Thừa tướng đại nhân. Mỗi ngày Trang Thư Lan chỉ có việc tới Hàn Lâm viện báo tên, bởi vì mấy ngày nay lục bộ đang tìm người giúp đỡ khắp nơi cho nên Hàn Lâm viện là chỗ rảnh rỗi, nhân hạ nhất – Trang Thư Lan nàng cũng không có tâm trạng đi làm việc không công cho người khác, sau khi tới Hàn Lâm viện báo tên nàng nhanh chóng chuẩn về nhà, đi qua Thập Nhị Phường ký giấy xác nhận lấy điểm tâm, sau đó đưa tới Thanh học đường rồi mới về nhà phê duyệt công văn, xong xuôi tất cả thì trốn trong chăn ngủ nướng.

“Tiểu thư, sự phụ Huyền Bách sai nha hoàn tới báo cho người biết, Như Ngọc cô nương đã tới đây rồi, mời người ra ngoài gặp cô nương ấy.”

Tứ Nhi nghe xong lời của nha hoàn kia liền bước vào phòng, nhìn người đang nằm ôm gối, cuộn tròn trong chăn rồi thông báo.

“Ta không cần phải đi đâu, tỷ ấy đến cũng không phải để gặp ta.”

Trang Thư Lan chu môi, ngồi dậy mắt nhắm mắt mở nói với Tứ Nhi. Vừa nói xong thì “bịch” một tiếng lại ngã lăn trên giường, ôm gối kéo chăn, thoải mái ngủ một cái, tiếp tục ngủ.

Tứ Nhi bất lực đầu bất lực. Nàng đã thấy rất nhiều lần thái độ như trẻ con của tiểu thư rồi nhưng vẫn không thể nói gì được, đành tiếp tục khuyên bảo.

“Nếu tiểu thư không đi chỉ sợ Như Ngọc cô nương lại hiểu nhầm là người không muốn cô nương ấy đến đây đó!”

Lần này đi theo Trang Thư Lan, Tứ Nhi mới biết thì ra tiểu thư cũng kết giao với nữ tử thanh lâu, hơn nữa quan hệ còn khá tốt. Nàng cũng phát hiện ra, tiểu thư nhà mình không chỉ biết võ mà còn có một sự phụ võ công cao cường, một người mới chỉ hai bảy hai tám tuổi lại là sự phụ của một người mười ba mười bốn tuổi.Tứ Nhi vô cùng ngạc nhiên, rõ ràng từ khi hầu hạ tiểu thư trong Trang phủ, nàng luôn theo tiểu thư như hình với bóng, vậy mà sao lại không biết hóa ra tiểu thư lại quen nhiều người như vậy.

“Có gì mà hiểu nhầm? Đây cũng không phải nhà của ta, ta có tư cách nói hoan nghênh hay không chào đón sao?”

Trang Thư Lan lười bầu.

“Tứ Nhi, em không hiểu những chuyện này, đừng nói thêm nữa, đi ra đi, ta muốn ngủ thêm một lát. tối hôm qua ta ngủ rất muộn.”

Tứ Nhi hiểu được giờ phút này với Trang Thư Lan mà nói thì việc ngủ là quan trọng nhất, nói gì thêm nữa cũng không thể lọt vào tai người – bởi vì người đã ngủ say lắm rồi! Chẳng qua, Tứ Nhi nghĩ mãi mà không rõ tối qua còn chưa tới giờ hội (khoảng 9h - 11h đêm) tiểu thư đã lên giường đi ngủ, bây giờ còn nói hôm qua ngủ rất muộn là sao? Khẽ thở dài, Tứ Nhi kéo lại chăn cho Trang Thư Lan rồi đi ra ngoài khép cửa lại, vừa đi vừa nghĩ xem lát nữa bẩm báo với sự phụ Huyền Bách thế nào – đây không phải là lần đầu tiên tiểu thư từ chối gặp Như Ngọc cô nương.

Tứ Nhi vừa khép cửa phòng đi ra ngoài, Trang Thư Lan đã bật dậy, khoác thêm áo đi ra phong ngoài lấy vài tờ giấy để luyện chữ. Người ta nói luyện chữ có thể tu tâm dưỡng tính, Trang Thư Lan cũng rất tán thành quan điểm này, luyện thư pháp có thể tĩnh tâm, cho nên khi tâm trạng không tốt thì nàng sẽ luyện vài chữ, đòi sự chú ý lên những chữ viết trên giấy, tâm tình cũng sẽ bình lặng hơn. Nhưng hôm nay nàng không có cách nào đạt tới điểm này, càng viết càng không nhập tâm, đến cuối cùng lại trở thành một bức tranh chữ xấu tệ hại, căn bản là không thể nhìn được những chữ nàng viết!.

Đặt bút xuống, nàng bước tới mở cửa sổ ra, gió lạnh tràn vào phòng, cũng làm cho đầu óc nàng tỉnh táo hơn một ít, khiến những suy nghĩ hỗn loạn ngừng lại, mới có thể suy nghĩ được rõ ràng mọi chuyện.

Sau khi bình tĩnh lại, gạt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn, trong đầu Trang Thư Lan cũng trở nên trống rỗng giống như vầng trăng giữa bầu trời đêm, âm u rồi lại trống rỗng.

Trong không gian yên tĩnh vang lên âm thanh của tiếng gõ cửa:

“Lan nhi!”

Là ảo giác sao? Chẳng phải lúc này hẳn đang ở cùng với Hoa Như Ngọc ư?

“Bách, nếu Lan Lan bị ốm, đương nhiên muội ấy sẽ không nghe được tiếng gõ cửa!”

Hoa Như Ngọc nhỏ nhẹ nói.

“Chỉ bằng để cho ta vào bên trong xem muội ấy thế nào! Dù sao Lan Lan cũng đang ngủ, chẳng đi vào có chút bất tiện.”

Thì ra là Hoa Như Ngọc cũng tới! Là do nàng bị bệnh hay là vì lý do nào khác? Nhất định là khi bẩm báo lại cho Huyền Bách Tứ Nhi lại giờ trò quý gì đó rồi.

“Cũng được!”

Huyền Bách mỉm cười rồi im lặng, gật đầu đồng ý.

Sau đó là tiếng mở cửa nhẹ nhàng, tiếp theo là vài tiếng bước chân nhỏ nhẹ, ngay sau đó là tiếng cửa khép lại. Thấy Hoa Như Ngọc định đi về phía giường ngủ, Trang Thư Lan đứng ở trong góc phòng mới mở miệng.

“Như Ngọc tỷ tỷ, muội ở trong này”.

Hoa Như Ngọc theo tiếng gọi mà quay đầu lại, nhìn thấy Trang Thư Lan đang đứng ở cửa sổ, quần áo mỏng manh, tóc rối tung, khuôn mặt trắng bệch, không có chút huyết sắc, tiêu tụy giống như người vừa bị bệnh nặng mới khỏi.

“Không phải muội bị bệnh sao? Tại sao lại còn đứng ở chỗ này hóng gió chứ?”

Hoa Như Ngọc đi hai bước bằng ba bước bình thường, lập tức đóng cửa sổ lại, gõ đầu Trang Thư Lan một cái.

“Nhìn muội xem, người không ra người, quý không ra quý, định cho ai xem bộ dạng này hả?”

Trang Thư Lan ngả đầu, tránh đòn tiếp theo của Hoa Như Ngọc, sau đó mới đi về phía giường ngủ, ngồi xuống, hai tay đan vào nhau nhìn Hoa Như Ngọc, nhẹ nhàng nói.

“Thân thể của muội rất khỏe, bộ dạng này cũng không phải là làm ra để cho ai xem, muội chỉ đang nghĩ một vài chuyện thôi.”

“Ừ”.

Hoa Như Ngọc cũng ngồi xuống bên cạnh Trang Thư Lan, dựa vào thành giường.

Lại một khoảng thời gian im lặng trôi qua, Trang Thư Lan mới nở nụ cười yếu ớt.

“Như Ngọc tỷ tỷ, muội định qua lễ mừng năm mới thì sẽ chuyển đi, nhưng bây giờ muội quyết định sẽ chuyển ra ngoài trong vòng ba ngày tới”.

“Hả?”

Hoa Như Ngọc cảm thấy tinh thần có chút phấn chấn nhưng giọng nói vẫn mang theo nghi ngờ.

“Ồ đây tốt như vậy, sao muội lại muốn chuyển đi? Nếu muốn thì cũng nên để qua tết hẳn chuyển chứ!”.

“Như Ngọc tỷ tỷ, chúng ta đừng vòng vo nữa có được không?”

Trang Thư Lan nhẹ nhàng thở dài, thấy ánh mắt không giấu nổi hưng phấn của Như Ngọc, trái tim nàng như bị đâm bởi mũi gai sắc nhọn.

“Muội hiểu suy nghĩ của tỷ, tỷ nghĩ rằng lúc muội ở đây với sư phụ sẽ có chuyện gì đó xảy ra đúng không? Đặc biệt là từ lúc Tiểu Mị không có ở đây, dường như mỗi ngày tỷ đều phải tới nơi này “tuần tra” một lượt mới an tâm. Muội làm như vậy chỉ là để cho tỷ an tâm thôi!”

“Lan Lan, câu này của muội là có ý gì?”

Như Ngọc nhíu mày, trên mặt hiện rõ vẻ tức giận.

“Hình như là ta phải xin lỗi muội! Với trí thông minh của muội, sao có thể không nhận ra được tình cảm của Huyền Bách đối với muội? Mỗi ngày, muội đều vờ như không biết, yên tâm thoải mái hưởng thụ.”

“Như Ngọc tỷ tỷ!”

Trang Thư Lan sầm mặt xuống, ngắt lời Như Ngọc.

“Muội kính trọng Huyền Bách như cha, như huynh, tỷ đừng có nghĩ tình cảm ấy là thứ khác”.

“Có đúng thế không? Nếu thực sự là như vậy, sao muội không nói rõ ra trước mặt chàng!”

Hoa Như Ngọc chụp lấy tay Trang Thư Lan, định kéo nàng ra ngoài nhưng Trang Thư Lan vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Như Ngọc cười chế giễu.

“Sao? Không dám? Phải chăng đúng là muội có tình cảm khác?”

“Vốn dĩ chẳng có chuyện gì, việc gì muội phải đi nhiều lời?”

Trang Thư Lan gạt tay Hoa Như Ngọc ra, cười nhẹ.

“Như Ngọc, tỷ quá lo lắng rồi, muội chỉ muốn giải thích rõ hiểu nhầm của tỷ với muội trong mấy ngày nay thôi, cho nên mới nói với tỷ như vậy.”

“Ta quá lo lắng?”

Hoa Như Ngọc cười lạnh nhưng vẫn không giấu nổi nét bi thương.

“Mỗi khi ba người chúng ta cùng ngồi một chỗ nói chuyện thì ánh mắt của chàng chỉ nhìn một mình muội, hỏi han ân cần với muội, còn ta, hừ, còn ta thì bị gạt ở một bên, giống như một người thừa! Trong thời gian hơn một tháng ở lại kinh thành, chàng chưa từng chủ động tới gặp ta một lần, đều là ta mặt dày chạy tới đây gặp chàng, sau đó lại nhìn thấy cảnh hai người hoà thuận, vui vẻ....”

“Như Ngọc tỷ tỷ!”

Trang Thư Lan thở dài, hai tay giữ chặt vai Hoa Như Ngọc, thấy khoé mắt nàng lăn xuống hai hàng lệ, trong lòng Trang Thư Lan cũng cảm thấy bế tắc.

“Như Ngọc.....Như Ngọc tỷ tỷ.....”

Nàng cúi đầu gọi hai tiếng nhưng cũng chỉ có thể không nói thêm được lời nào, có một số việc, Trang Thư Lan không thể giải thích cho Hoa Như Ngọc. Cuộc đời này của nàng xem như là “trộm” của người khác, trải qua sinh tử, coi như là vận mệnh an bài mới tới được nơi này. Hiện giờ nàng chỉ muốn sống vì bản thân mình, cho nên nàng không muốn yêu đương hay kết hôn gì cả. Lý do thứ nhất là vì nàng còn trẻ, theo quan niệm của nàng mười lăm tuổi đã phải lo lắng chuyện ra gia đình là quá sớm. Lý do thứ hai là do áp lực đã quá lâu, nàng chỉ muốn làm theo ý mình, không muốn bị bất cứ kẻ nào, bất cứ việc gì trói buộc bản thân.

“Như Ngọc tỷ tỷ, hãy cho muội thời gian một năm, một năm sau, muội sẽ biến mất khỏi kinh thành, sẽ biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, bao gồm cả Huyền Bách”.

Cuối cùng, Trang Thư Lan quyết định hứa một điều với Hoa Như Ngọc.

“Cuộc sống từ nay về sau của hai người sẽ không bao giờ xuất hiện Trang Thư Lan nữa.”

Ở kinh thành này có quá nhiều áp lực, quan trường lại quá mức phức tạp, giang hồ phân tranh hỗn loạn, hai chữ “người thân” với nàng lại càng xa lạ, di nương thì chịu liên lụy vì nàng, người bạn duy nhất cũng chỉ vì một chữ “tình” mà hận nàng, phản bội nàng – Trong kinh thành này, Trang Thư Lan thực sự không có thứ gì, không có người nào đáng cho nàng lưu luyến cả!

Hơn nữa thời gian một năm chắc là đủ. Có lẽ có thể còn nhanh hơn, Hàn Lâm viện khảo hạch đã hai lần rồi, nàng được hai lần “bính”, chỉ cần hai lần “bính” nữa thì chuyện trên quan trường sẽ không còn liên quan gì tới nàng!

“Có thật là vậy không?”

Hai mắt Hoa Như Ngọc đầm lệ, nắm chặt tay Trang Thư Lan, nhìn nàng, trên gương mặt vẫn còn hai hàng nước mắt chảy dài.

“Muội thực sự sẽ không ở lại bên cạnh Huyền Bách nữa sao? Muội thực sự có thể nói được làm được chứ?”

“Là thật!”

Trang Thư Lan mỉm cười, nắm tay an ủi Hoa Như Ngọc, nhưng trong lòng lại chua xót, quả nhiên, thứ gọi là tình bạn cũng chẳng đáng giá mấy lạng bạc, Như Ngọc không hề quan tâm tới tương lai của bản thân, nàng ta chỉ quan tâm mình có thể xuất hiện trong tầm mắt Huyền Bách nữa hay không mà thôi. Trong đầu nàng ta lúc này, ngoài tình yêu ra thì không còn một thứ gì khác.

“Như Ngọc tỷ tỷ, duyên phận giữa tỷ và sư phụ là việc của hai người, muội chỉ muốn nói, chuyện tình yêu của hai người, nếu như hoa rơi hữu ý mà nước chảy vô tình, tốt hơn hết vẫn nên bỏ đi, đừng đẩy mình vào đường cùng – dù cái chết ập đến vẫn còn cơ hội có thể sống sót, mọi việc nên để cho mình một con đường lui, đừng quá mù quáng trong tình yêu mà đánh mất chính con người mình”.

Tính tình Hoa Như Ngọc vốn ngay thẳng, lại có chút nóng nảy. Từ khi Tùy Xuân Uyển khai trương, mỗi ngày nàng ta đều chịu sự huấn luyện khắc nghiệt nhưng vẫn không bỏ cuộc, cho nên trong nhiều nữ tử như vậy nàng mới có thể bộc lộ hết tài năng, chỉ trong một đêm đã nổi danh tại kinh thành.

Với tính cách của Hoa Như Ngọc, Trang Thư Lan thực sự lo lắng, sau khi nàng ta cố gắng làm bao nhiêu chuyện mà vẫn không được Huyền Bách đáp lại, toàn tâm toàn ý yêu nàng, rất có thể nàng sẽ làm ra những hành động mù quáng không biết chừng.

“Muội khỏi cần quan tâm, chỉ cần ta cố gắng, chỉ cần ta chân thành, chẳng lẽ một ngày nào đó chàng lại không cảm động? Cho nên ta sẽ không lùi bước, nếu không công sức năm năm qua ta bỏ ra thành cái gì?”

Ánh mắt Hoa Như Ngọc lộ rõ vẻ kiên định.

“Ta tin rằng một khi muội không xuất hiện thì nhất định trong mắt chàng sẽ chỉ có ta, nhất định như vậy!”

Có thật là như vậy không? Trang Thư Lan lại thở dài. Nếu quả thực như vậy thì tốt quá rồi.

“Tất cả đành tùy duyên vậy!”

Trang Thư Lan nhắm mắt lại, bình thản nói

Hai ngày sau, Trang Thư Lan dẫn theo Tử Nhi tới cáo từ Huyền Bách.

“Ồ đây không phải rất tốt sao? Việc gì con phải đi?”

Huyền Bách hung hăng trừng mắt nhìn Trang Thư Lan đang xách một túi đồ lớn trên tay. Hắn đập tay xuống chiếc bàn bên cạnh, chỉ nháy mắt cái bàn đã vỡ vụn. Tử Nhi thấy cảnh đó thì sợ tới mức lùi lại phía sau vài bước. Còn Trang Thư Lan vẫn đứng im không nhúc nhích, bình thản như đang kể lại chuyện đời mình.

“Sư phụ, con rất cảm ơn người những ngày qua đã chiếu cố tới con. Lúc con khó khăn nhất, sư phụ đã ở bên cạnh giúp đỡ, bao bọc con, ân tình này nhất định sẽ có ngày con hoàn trả lại cho người.”

“Ta không cần con báo đáp gì cả!”

Huyền Bách trầm mặt xuống nói.

“Tại sao con lại muốn chuyển đi?”

“Ân oán rõ ràng là một trong những quan điểm sống của con, hơn nữa con không muốn thiếu nợ ân tình của người khác.”

Trang Thư Lan kiên trì, cũng không trả lời câu hỏi sau của hắn.

“Tại sao lại phải chuyển? Cũng gần đến tết rồi, giờ con muốn đi đâu?”

Huyền Bách vẫn không chịu buông tha, tiếp tục hỏi.

“Tử Nhi, em ra ngoài trước chờ ta, ta có chuyện riêng muốn nói với sư phụ một lát.”

Trang Thư Lan thấy Tử Nhi bị giọng điệu lạnh lùng của Huyền Bách dọa sợ tới mức run rẩy liền bảo nàng ta ra ngoài.

Tử Nhi mang theo ánh mắt lo lắng nhìn Trang Thư Lan, mãi cho tới khi ánh Trang Thư Lan xuất hiện chút tức giận, nàng mới chịu đi ra nhưng vẫn lo lắng ngoái lại nhìn hai người.

Tử Nhi đi rồi, Trang Thư Lan mới đi tới ngồi đối diện với Huyền Bách, nhìn những mảnh gỗ của chiếc bàn kia văng đầy đất, nàng cũng thấy lo lo nhưng tất cả chỉ ở trong lòng mà không thể hiện trên mặt.

“Sư phụ, sao người phải tức giận? Con chuyển đi cũng không phải là biến mất khỏi kinh thành, về sau vẫn có thể gặp mặt mà! Sư phụ, người có nghĩ cho con không, bây giờ con đã là quan trọng triều, sau này sẽ có bao nhiêu quan viên tới nhà gặp gỡ con, nếu như có một ngày họ phát hiện con lại ở trong nhà một nam tử, về sau trên quan trường, họ sẽ đánh giá con thế nào? Tuy rằng hiện tại thanh danh của con cũng không được tốt đẹp cho lắm nhưng con nghĩ đông người có thể chặn được “sóng lớn”, kết giao với càng nhiều bạn, để lại ấn tượng tốt với họ, như vậy mới giúp con đứng vững được trong chốn

quan trường hiểm ác này.”

Về mặt Trang Thư Lan bình tĩnh nói lý lẽ với Huyền Bách, ngay cả nàng cũng cho rằng đây là lý do hoàn hảo nhất.

“Con muốn tránh xa khỏi chốn quan trường phức tạp! Vì vậy con muốn chứng minh cho bọn họ biết con là người không tranh không đoạt, không tiền tài thế lực, không giống như những gì bọn họ tưởng tượng!”

“Có thật là vì thế mới chuyển đi không?”

Theo kinh nghiệm quen biết nàng nhiều năm, Huyền Bách vẫn có chút nghi ngờ những lời nàng nói, nhưng thấy ánh mắt trong suốt, lạnh lùng của Trang Thư Lan lộ ra vẻ kiên định hiếm thấy, Huyền Bách lại không thể không tin những lời nàng nói là sự thật. Hơn nữa thời gian gần đây hắn cũng thấy nàng luôn cố gắng, nỗ lực làm việc, thậm chí mang cả công văn về nhà thức cả đêm để hoàn thành. Nàng làm việc liều mạng như vậy chính là căn cứ xác thực nhất cho những lời nàng nói.

“Đương nhiên rồi ạ!”

Trang Thư Lan gật đầu phụ họa.

“Vậy bây giờ con định chuyển tới đâu?”

Sắc mặt Huyền Bách cũng bớt vẻ căng thẳng.

“Con ở chỗ của một người bạn cũ!”

Trang Thư Lan trả lời ngắn gọn.

“Nói cho ta biết địa chỉ, ta đi xem xem nơi đó có an toàn hay không?”

“Sư phụ, chờ con ổn định xong, con sẽ nói cho người biết địa chỉ, còn bây giờ con chưa thể nói cho người biết được.”

Trang Thư Lan lắc đầu. Hiện giờ nàng muốn cắt đứt mọi hành động quan tâm của Huyền Bách, cho dù xuất phát từ tình cảm thầy trò hay đơn thuần chỉ là bạn bè, nàng cũng không muốn làm cho chuyện này càng ngày càng rắc rối thêm.

Thấy Huyền Bách trầm mặt, Trang Thư Lan khôn khéo chuyển đề tài.

“Sư phụ, nếu người đã rời khỏi giang hồ định cư trong kinh thành, người hãy tìm việc gì đó để làm đi! Cả đời người đã cầm kiếm, có thể nói ngoài việc cầm kiếm ra người cũng không biết làm việc gì khác. Con nghe nói Cửu Môn Đề Độc đang muốn tìm thị vệ, người có hứng thú làm một gã quan sai không?”

Trang Thư Lan hơi sững sờ, thờ dãi trong lòng. Nếu chưa nhận ra tình cảm của hắn, nàng nhất định sẽ bảo hắn thử đi tới đó xem nhưng bây giờ nàng không thể nói như vậy được.

“Con chỉ hi vọng sư phụ có được cuộc sống mà sư phụ mong muốn, đừng ép buộc bản thân làm những việc mình không thích.”

Nàng biết nếu nàng nói hi vọng hắn thử tới đó một lần, nhất định hắn sẽ đi, cho dù hắn không hề hứng thú gì với công việc này.

“Con thấy, thực ra sư phụ tránh xa giang hồ, sống một cuộc sống tự tại, thanh nhàn chính là cách nghỉ ngơi tốt nhất, đây cũng không phải là điểm dừng của người, sư phụ đừng vì bất cứ thứ gì mà từ bỏ cuộc sống người hăng ao ước!”

Mấy lần tình cờ bắt gặp Huyền Bách đang luyện kiếm. Nàng cảm thấy kiếm pháp của hắn lộ rõ sự cô đơn, thê lương không giống như những kẻ khác. Khi đó nàng đã nghĩ, nếu năm năm trước Hoa Như Ngọc cứu hắn, liệu có phải hôm nay hắn sẽ không còn cô đơn, lẻ loi nữa không?

“Con thích giang hồ?”

Huyền Bách nhìn thẳng vào Trang Thư Lan, nhẹ nhàng hỏi.

“Giang hồ cách con quá xa.”

Trang Thư Lan vẫn cho là như vậy. Tuy rằng gần đây nàng cũng có chút quan hệ với đám người trong giang hồ, nhưng thực sự nàng không muốn gia nhập vào đó.

“Nếu phải chọn cách đấu tranh là dùng đao trực tiếp giết người thì con chấp nhận ở lại trên quan trường”.

Huống hồ cũng không nhất định là phải tham gia bè phái nào đó để tranh giành quyền lực, ví dụ như nếu nàng vĩnh viễn ở lại Hàn Lâm Viện, sẽ không phải phân tranh với sự đời, nhưng giang hồ thì không như vậy, người không động tới kẻ khác không có nghĩa là kẻ khác không động tới người!

Im lặng một lúc, cuối cùng Huyền Bách đưa ra quyết định.

“Ta sẽ đi tới Cửu Môn Đề Độc xem thử thế nào!”

Hắn quyết định như vậy khiến Trang Thư Lan càng hận bản thân mình, tại sao hắn cứ nhất quyết phải gắn thế giới của hắn với cuộc sống của nàng chứ?

“Sư phụ, con không đáng để người phải làm như vậy!”

Trang Thư Lan quyết định nói rõ ràng mọi chuyện, giả vờ không biết cả đời cũng không phải là cách tốt nhất, có một số việc vẫn phải làm rõ tới cùng.

“Con không phải là người tốt, con máu lạnh, còn vô cùng ích kỷ, người đừng có lúc nào cũng dừng mắt lại ở một nữ nhân không có chỗ nào tốt như con.”

Huyền Bách hơi bất ngờ, bất ngờ là vì Trang Thư Lan nói ra những câu này hay là do không ngờ nàng lại biết rõ tình cảm của hắn tới vậy.

“Vì thế con mới tránh né ta?”

Nhưng sau khi làm rõ, Huyền Bách lại sợ, một sát thủ giết người vô số lại biết sợ, sợ nàng khước từ tình cảm của hắn.

“Không phải trốn tránh, mà là.”

Trang Thư Lan không dám nhìn Huyền Bách, quay đi, mím môi, cúi đầu nói.

“Chúng ta không hợp nhau, cũng có thể nói là không thể.”

“Tại sao?”

“Con cũng không biết tại sao nữa!”

Trang Thư Lan khẽ cười bất đắc dĩ.

“Con cảm thấy người đối xử với con rất tốt, con cũng không biết dùng từ ngữ nào để hình dung ra. Trước kia con từng nghĩ tới việc, nếu như con và người sống chung với nhau rất có thể sẽ trở thành một câu chuyện tình đẹp như Dương Quá và Tiểu Long Nữ, nhưng càng về sau, con phát hiện ra không có khả năng đó, mãi mãi con vẫn chỉ coi người như phụ thân, như huynh trưởng, tình cảm con dành cho người cũng giống như dành cho Di nương. Người luôn ràng buộc con như vậy, giống như buổi chiều trước khi đi Túy Xuân Uyển, người không cho phép con kinh doanh, không cho phép con lười biếng việc luyện võ, ai cũng sẽ có cảm giác như con, thực sự người rất giống với một người cha, luôn luôn lo lắng con gái ra bên ngoài sẽ xảy chuyện gì.”

Nói xong, nàng lại nhớ tới cha nàng ở kiếp trước, vì công việc mà ít khi ông quản lý nàng, nhưng cha vẫn có rất nhiều quy định.

“Đây là những lời nói từ đáy lòng con sao?”

Giọng nói của Huyền Bách lạnh lùng nhưng không giấu được đau đớn, hắn muốn ngửa mặt lên trời cười to.

“Ồ trong lòng con, ta chính là phụ thân của con, huynh trưởng của con ư?”

“Đúng vậy!”

Trang Thư Lan gật đầu.

“Vĩnh viễn là như vậy”.

Năm chữ ngắn gọn nhưng lại giống như tảng đá ngàn cân đè nặng lên ngực hắn, khiến hắn không thở nổi, lồng ngực đau đớn như bị ngàn mũi kiếm xuyên qua. Một lúc lâu sau Huyền Bách mới từ từ mở miệng hỏi một câu cuối cùng.

“Thật sự không có cơ hội nào sao?”

Thật sự không có cơ hội nào sao? Trang Thư Lan đã tự hỏi bản thân câu này rất nhiều lần. Huyền Bách rất tốt, vô cùng tốt. Tuy rằng tính cách hơi lạnh lùng một chút, cũng trầm tính, ít nói nhưng nàng tin chắc hắn sẽ là một người chồng tốt! Mọi người đều nói tình cảm có thể dần dần bồi đắp, nếu nàng có thể coi hắn như một nam nhân bình thường mà yêu thương thì có lẽ. Có lẽ kết quả sẽ khác rồi!

Có lẽ chứ không phải khẳng định, nếu kết quả vẫn như trước, như vậy mới càng khiến hắn chịu tổn thương sâu sắc, không chỉ thế còn làm tổn thương cả Hoa Như Ngọc nữa. Tỷ ấy là bạn của nàng đã nhiều năm nay, cũng là người thật lòng đối xử tốt với nàng nhất, trải qua mười năm khó khăn với nàng!

“Vâng!”

Trang Thư Lan gật đầu rất nhẹ, sau đó mau chóng đứng lên, hành lễ với hắn xong rồi nói.

“Con đi đây, tạm biệt sư phụ!”

Nàng vẫn duy trì bước chân vững vàng bước ra khỏi phòng, sau khi đi qua hiên nhà, bước chân của nàng hơi lảo đảo nhưng rất nhanh ổn định trở lại, bước đi nhẹ nhàng mà kiên định đi ra cổng chính, không để ý tới ánh mắt của người nào đó vẫn dán chặt theo từng cử động của nàng. Thực sự cảm giác trong lòng lúc này không hề dễ chịu chút nào.

Nếu như thời gian có thể quay lại, nếu Trang Thư Lan thực sự chỉ là một người bình thường, nếu nàng không gặp Di nương, không gặp Hoa Như Ngọc, không gặp Lãnh gia, không vào triều làm quan, không bước chân vào chốn thương trường, có lẽ nàng sẽ cho hắn một câu trả lời khác. Có điều thế gian này không có từ nếu, nếu như thực sự có “nếu” thì nàng cũng sẽ không gặp hắn rồi.

Nơi ở mới của Trang Thư Lan cách cửa phía nam kinh thành năm dặm. Ở thành nam phần lớn là dân chúng bình thường, đó cũng là lý do chỗ này có giá thấp hơn những nơi khác. Dân chúng ở đây cũng có không ít gia đình giàu có nhưng đều hiền lành chất phác, có rất nhiều “Tứ hợp viện” ẩm áp, đây cũng là nguyên nhân Trang Thư Lan chọn mua nhà ở nơi này.

“Tiểu thư, về sau chúng ta sẽ ở chỗ bình thường này ạ?”

Tứ Nhi nhìn bốn bức tường đất xung quanh, lại nhìn vào trong nhà, nàng phát hiện bên trong chỉ có hai gian phòng, một phòng ở, một phòng bếp và một nhà vệ sinh.

“Sao? Chỗ này không tốt à?”

Trang Thư Lan rất hài lòng với nơi nàng đã mua, kín đáo ẩm áp, có cảm giác như nhà của mình.

“Rất vừa lòng ạ!”

Tứ Nhi dùng ống tay áo lau mặt, Trang Thư Lan mới phát hiện thì ra là nàng đang khóc! Trang Thư Lan kinh ngạc định hỏi Tứ Nhi thì lại thấy nàng mỉm cười, đầu lông mày cũng giãn ra.

“Tứ Nhi nhớ tới cuộc sống trước khi vào Tướng phủ, khi đó nhà của Tứ Nhi cũng có cái sân như vậy, cũng chỉ có hai gian phòng, Tứ Nhi ngủ chung với các tỷ tỷ....”

“Vậy bây giờ người nhà của Tứ Nhi đâu rồi?”

Trang Thư Lan hỏi. Cho tới tận bây giờ nàng vẫn thắc mắc, tại sao sau khi rời khỏi Tướng phủ Tứ Nhi không về nhà mà ở lại kinh thành tìm nàng.

Bị Trang Thư Lan hỏi như vậy, vốn khuôn mặt Tứ Nhi đang hưng phấn chỉ trong nháy mắt đã tối sầm, cúi đầu lí nhí nói.

“Tứ Nhi đã sớm không còn người nhà nữa..... Lúc Tứ Nhi được sáu tuổi thì xảy ra thiên tai, cha mẹ đều mất, ca ca, tỷ tỷ cũng đã mất, Tứ Nhi bị người khác mang đi, sau đó thì bị bán làm nha hoàn.....”

Trang Thư Lan nghe mà đau lòng, thì ra Tứ Nhi cũng là một người cô đơn, không ai nương tựa.

“Nếu Tứ Nhi đồng ý, về sau hãy coi ta như tỷ tỷ của em nhé!”

Cho dù tương lai có thể nào chẳng nữa, bây giờ nàng và Tứ Nhi coi như là sống nương tựa lẫn nhau.

“Tiểu thư.....”

Đôi mắt trong suốt của Tứ Nhi nhìn Trang Thư Lan, biểu hiện rõ là không thể tin nổi.

Trang Thư Lan nhẹ nhàng cười, cũng không nói nhiều mà chỉ có một câu.

“Ta không có ý định thuê người hầu đâu, cho nên mọi việc sau này cũng chỉ có chúng ta tự làm thôi.”

“Vâng ạ!”

Tứ Nhi gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu. Trang Thư Lan không phải là người giàu có, nàng mua được một nơi như thế này đã chẳng phải là việc dễ dàng gì, nếu còn thuê người hầu chi sợ ngay cả tiền công cũng không trả nổi.

“Tốt lắm Tứ Nhi, bây giờ em đi dọn dẹp phòng ở, ta ra ngoài mua ít đồ đạc và thức ăn.”

Trang Thư Lan đưa túi đồ trong tay cho Tứ Nhi, phúi phúi bụi đất trên quần áo, bước ra cửa.

Mặc kệ có bao nhiêu khó khăn phía trước, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Chương 69: Tránh yến tiệc của hoàng đế, lộ dự tính

Trước ngày tết một tối, người ở đây gọi là ngày đón giao thừa.

Theo như phong tục ở Đại Đông hoàng triều, ngày đón giao thừa hoàng đế sẽ tổ chức một buổi yến [1], chiều đãi tất cả các quan viên trong kinh thành (bao gồm cả những quan viên phẩm cấp thấp không thể vào triều diện thánh). Năm nay cũng không ngoại lệ, trước ngày đón giao thừa, Hàn Lâm viện đã thông báo cho tất cả các học sĩ, với lại năm nay hoàng đế còn có một hành trình đặc biệt, đó là giờ tuất [2] tối hôm đón giao thừa, hoàng đế cùng toàn bộ quan lại trong triều sẽ tới ngự môn (cổng thành) xem đốt pháo hoa với dân chúng.

Tin tức này được truyền đi khắp kinh thành với tốc độ tên bắn, làm cho tất cả dân chúng đều hưng phấn không thôi.

Người dân bình thường muốn gặp được quan lớn còn khó nữa huống chi là hoàng đế! Hiếm khi mới có cơ hội được diện kiến dung nhan hoàng đế dĩ nhiên là không thể bỏ lỡ được rồi – tuy là chỉ có thể nhìn thấy từ đằng xa xa nhưng dù sao có còn hơn không!

“À, Tiểu thư, chẳng phải hôm nay trong hoàng cung có buổi yến sao? Sao giờ này người vẫn còn ở nhà thế ạ?”

Tứ Nhi vác một túi lớn từ ngoài cổng đi vào, vừa vào đã nhìn thấy Trang Thư Lan đang loay hoay làm gì đó ở góc mai gài góc tường.

“Ta xin nghỉ ở nhà rồi”

Trang Thư Lan vừa hái mấy đoá mai vàng đặt vào chiếc đĩa sứ, vừa giải thích với Tứ Nhi.

“Tuy rằng trong hoàng cung có đồ ngon nhưng ở nơi toàn những kẻ thích tranh giành cầu xé lẫn nhau như vậy, cho dù có đồ ăn ngon thì cũng khó nuốt. Không bằng ở nhà ăn cơm với Tứ Nhi còn ngon hơn nhiều!”

Xin nghỉ chỉ là giả, Trang Thư Lan cho rằng hôm nay tham gia yến tiệc có rất nhiều quan viên chắc chắn sẽ không có người để ý tới nàng có tới hay không?

“Tiểu thư, người làm như vậy thật không hay, đây là lần đầu tiên người tham gia yến hội của hoàng đế, người không đi, nếu để cho những người thích đặt chuyện biết sẽ nói người bất kính với hoàng thượng, không khéo còn rước hoạ vào thân nữa!”

Tứ Nhi đặt túi lớn sang một bên, đi tới bên cạnh Trang Thư Lan, cầm lấy chiếc đĩa sứ, không cho Trang Thư Lan tiếp tục hái hoa.

Nhìn bộ dạng Tứ Nhi tận tình khuyên bảo, Trang Thư Lan bật cười.

“Tứ Nhi, em đúng là y như bà mẹ trẻ, suốt ngày cần nắn, thao thao bất tuyệt không ngừng.”

“Tiểu thư!”

Tứ Nhi dậm chân phản đối.

“Tứ Nhi chỉ là nghĩ cho người thôi, người lại đi trêu chọc Tứ Nhi như vậy!”

“Thôi được rồi”

Thấy Tứ Nhi giận dỗi, Trang Thư Lan mới mỉm cười an ủi.

“Ta đã xin nghỉ rồi, mà bây giờ yến tiệc cũng đã bắt đầu, nếu bây giờ ta đi thứ nhất người khác sẽ hiểu nhầm là ta đùa giỡn, coi thường hoàng ân mà cố ý đi trễ. Thứ hai chính là như em vừa nói đó, nếu hoàng thượng không vui, vậy thì chẳng phải ta đây rước hoạ vào thân rồi sao!”

Tứ Nhi nghe xong, chỗ hiểu chỗ không nhưng lại cảm thấy Trang Thư Lan nói rất đúng, chỉ có thể gật đầu.

“Đúng vậy!”

“Tốt lắm!”

Trang Thư Lan vỗ vỗ cái trán của Tứ Nhi, cầm lại đĩa sứ.

“Tứ Nhi đi làm cơm đi, chiều chúng ta sẽ ra ngoài ăn đồ nướng, nghe nói quán đồ nướng đang có hoạt động khai trương khuyến mại, chúng ta cũng tới đó xem xem!”

“Được ạ!”

Tứ Nhi không có ý kiến nhưng thấy việc mà Trang Thư Lan đang làm rất khó hiểu.

“Tiểu thư, hoa mai đang đẹp như vậy người hái xuống làm gì thế? Nếu như để làm túi thơm thì chỗ hoa Tứ Nhi hái đã đủ dùng rồi mà!”

“Hoa mai là thứ rất tốt, ngoài việc làm túi thơm còn có thể dùng làm thuốc, cũng có thể trực tiếp làm trà uống, giải nhiệt, kích thích vị giác, còn dùng để giải độc, chữa ho nhuận khí. Ta hái nhiều một ít đem ướp khô đợi đến mùa hè là có thể lấy ra dùng.”

“Oa, tiểu thư thật là thông thái!”

Tứ Nhi ngưỡng mộ nói. Trước kia nàng cảm thấy tiểu thư nhà mình không có bao nhiêu hiểu biết nhưng từ khi rời khỏi phủ Thừa tướng, sống cùng với tiểu thư một thời gian, Tứ Nhi càng ngày càng cảm thấy tiểu thư đúng là “chân nhân bất lộ tướng”, hỏi bất cứ thứ gì, tiểu thư đều có thể giải thích cho nàng nghe.

“Tiểu nha đầu, những thứ này đều được viết trong sách.”

Tâm trạng Trang Thư Lan đang rất tốt, nhặt mấy đoá hoa mai bỏ vào tay Tứ Nhi.

“Chiều rảnh rồi không có việc gì làm, chúng ta sẽ lấy những cánh hoa này ra sau đó ép lấy tinh dầu để dùng dần, như thế tốt hơn nhiều so với mua ở bên ngoài.”

“Vâng ạ!”

Trang Thư Lan nói gì, Tứ Nhi đều gật đầu phụ họa.

“Vậy Tứ Nhi đi làm com đây.”

Sau đó vui vẻ chạy vào bếp.

Sùng Hi các trong hoàng cung.

Sùng Hi các là địa điểm tổ chức yến tiệc chiêu đãi quan viên mỗi năm, không chỉ có các quan viên mà ngay cả phi tử của hoàng đế từ hàng tứ phẩm trở lên cũng có thể tới đây góp vui.

Không khí vô cùng náo nhiệt. Mọi người đang hân hoan nâng cốc chúc mừng, đội nhạc quan tấu lên những âm thanh rộn ràng vui vẻ. Những vũ nữ đang thể hiện những điệu múa đẹp nhất, ấn tượng nhất, tất nhiên tâm trạng hoàng thượng vô cùng vui vẻ, chúng thần cũng vui vẻ theo. Còn có người sợ chưa đủ vui nên cố tình làm “loạn”.

“Điền đại nhân, thái hậu sai nô tỳ tới hỏi ngài, sao Trang đại nhân vẫn chưa tới buổi tiệc?”

Cung nữ thân cận bên cạnh thái hậu được sai tới hỏi người đang vui vẻ thưởng thức ca múa – Điền đại học sĩ.

Điền đại học sĩ vốn là người cẩn trọng, vừa nghe thái phi hỏi tới nhất thời run rẩy cả tay chân, chén rượu vừa đưa tới miệng liền rơi xuống mặt bàn. Điền học sĩ nhanh tay đưa ra đỡ lấy nhưng không ngờ tay lại quá run làm đổ cả bình rượu trên bàn.

Hành động này cũng không có gì nhưng lại thu hút ánh mắt của mọi người trong yến tiệc. Điền học sĩ cảm nhận được ánh mắt của mọi người, trong lòng khê than thầm một tiếng “không xong rồi”. Bỗng nhiên giọng nói của hoàng đế có chút khó chịu vang lên.

“Điền Tư! Khanh có gì bất mãn với buổi yến hôm nay của trẫm phải không? Khanh không chỉ làm vỡ chén rượu, lại còn đánh đổ cả bình rượu quý.”

Điền Tư run sợ, sắc mặt xám ngoét, mồ hôi lạnh túa ra, mau chóng quỳ ra giữa đại sảnh, giọng nói run run.

“Khởi bẩm hoàng thượng, chỉ là do thần không cẩn thận mà đánh vỡ chén rượu, lại làm đổ cả bình rượu. Xin hoàng thượng thứ tội!”

“Làm sao mà khanh lại thất thần, không cẩn thận, rượu này là thượng phẩm, có việc gì mà cả chén rượu khanh cũng không cầm được?”

Giọng Hoàng đế không nặng không nhẹ hỏi, thần nhiên nhìn người đang quỳ phía dưới – Điền đại học sĩ, sau đó lại nhìn Lưu công công bên cạnh, ý bảo ông ta hãy rót một chén rượu khác cho Điền Tư.

“Khởi bẩm hoàng thượng, không có việc gì đâu ạ!”

Điền Tư hơi ngừng lại một chút rồi lại tiếp tục bảm bảm.

“Thái hậu sai người tới hỏi tại sao hôm nay Trang học sĩ lại không tham gia yến yến, trong lúc nhất thời thần chưa biết trả lời như thế nào, cho nên mới lỡ tay...”

“Việc này thì có gì khó trả lời?”

Hoàng thượng hỏi vặn lại, tiếp đó lại quét mắt nhìn tất cả đám quan viên có mặt tại đây, khoé miệng hơi nhếch lên.

“Ngay cả buổi ngọ yến của trẫm cũng không đến, trẫm muốn nghe xem rốt cục là xảy ra chuyện gì?”

Điền đại nhân vừa nghe xong, mồ hôi trên trán đổ xuống như mưa, Trang Thư Lan chết bầm kia lại là do hấn quản lý, mà chỉ lát nữa Trang Thư Lan sẽ bị hoàng thượng phát hiện, hấn có thể thoát khỏi không liên lụy sao? Nếu biết trước là vậy thì hấn đã không nhiều chuyện mà nói ra hết cho xong. Bây giờ thì hay rồi, lời nói ra sao rút lại được? Trang Thư Lan kia, mười ngày nay hấn đã không thấy bóng cô ta, sao hấn biết chuyện gì xảy ra cơ chứ, ngay cả ngọ yến do hoàng đế tổ chức cũng không thèm tới.

“Khỏi bầm hoàng thượng.”

Mạnh Thi Lâm bước ra, quỳ xuống bên cạnh Điền đại nhân tâu trình.

“Thân thể của Trang học sĩ không khoẻ nên mấy ngày nay đã xin nghỉ ở nhà.”

Nếu là thân thể không khoẻ xin nghỉ nhiều ngày thì không tới được cũng không có gì quan trọng. Điều đáng tiếc là buổi ngọ yến này một năm chỉ tổ chức một lần, cho nên chỉ có thể trách kẻ đó xui xẻo thôi. Hoàng đế cũng không quá để ý chẳng qua là nghe thấy thân tử của mình như thế thì chỉ hỏi theo thói quen mà thôi.

“Hai vị ái khanh hãy ngồi vào vị trí của mình đi!”

Hoàng đế vung tay ra lệnh. Điền Tư và Mạnh Thi Lâm tạ ơn rồi quay về chỗ ngồi.

Yến tiệc lại tiếp tục vui vẻ nhưng lúc sau hoàng thượng lại cô tình gọi chuyện. Dù sao Trang Thư Lan cũng là nữ nhi của Trang Đức, mặc dù Trang Đức đã đoạn tuyệt quan hệ cha con nhưng tình cảm cốt nhục nào có phải dễ dàng nói bỏ là bỏ được. Chẳng lẽ lâu không gặp Trang Đức lại không lo lắng cho thân thể nữ nhi của hấn sao?

“Trang Thừa tướng!”

Nghĩ như thế, hoàng thượng đặt chén rượu xuống, nhẹ nhàng thở dài.

“Trẫm vốn không muốn hỏi tới chuyện nhà của khanh, nhưng có câu “an cư trị quốc”, Thừa tướng là người đứng đầu của một bộ nhưng về phương diện “an cư” quả thực khiến người ta thất vọng rồi! Trang Thư Lan là tiểu nữ nhi của khanh, trẫm thấy nàng cũng không phải là dạng người bất trị, sao khanh lại đuổi nàng ra khỏi nhà vậy?”

Trang Đức nghe thấy hoàng thượng hỏi tới, mau chóng đặt chén rượu xuống, đứng lên cúi người hành lễ trả lời.

“Khỏi bầm hoàng thượng, thần vẫn chưa đuổi tiểu nữ khỏi nhà chẳng qua là cho con bé chút thời gian để tự mình suy ngẫm, nào ngờ nha đầu kia không biết ăn năn lại bỏ nhà ra ngoài!”

Trang Đức vừa nói xong cả đám quan viên ở đây đều cười khinh miệt trong lòng, rõ ràng đêm đó chính ông muốn đuổi nữ nhi của mình ra khỏi nhà, bây giờ lại nói thành như vậy.

“Thần cũng đề đại nữ nhi là Thư Dao tới khuyên tiểu nữ về nhận sai thì thần sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng nha đầu kia còn làm cho Thư Dao bị thiên hạ đồn đại toàn tiếng xấu.”

Mặt không đổi sắc, Trang Đức cúi đầu thống thiết.

“Đối với nha đầu kia thần coi như đã hoàn toàn thất vọng rồi, hiện tại con bé có về nhà hay không cũng tùy vào nó thôi, thần xem như không thể quản được nữa! Aizz, lại nói tiếp thật đúng là hổ thẹn rồi!”

“Nói cũng phải”

Dường như hoàng đế rất đồng cảm với Trang Đức, cũng cúi đầu thở dài.

“Con cái đều có phúc của con cái, làm cha mẹ cũng chỉ có thể theo ý bọn chúng, lo cho bọn chúng tới như vậy thôi!”

“Đúng là mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh!”

Thái hậu nói tiếp rồi nhìn về phía Mạnh Thi Lâm.

“Mạnh học sĩ có biết bệnh tình Trang Thư Lan như thế nào không?”

“Thần...thần cũng không biết.”

Mạnh Thi Lâm đứng lên, thấy hơi lo lắng, vừa rồi đứng ra nói giúp Trang Thư Lan cũng chỉ là không muốn Điền Tư bị khó xử mà thôi – Trang Thư Lan mỗi ngày chỉ tới Hàn Lâm viện một lát rồi đi, Điền Tư lại không thường tới Tàng Thư các, dĩ nhiên là không thể gặp nàng. Hơn nữa hôm qua lúc hấn nói với Trang Thư Lan về buổi ngọ yến hôm nay, hấn cũng lo là nàng sẽ không tới, nào ngờ hôm nay nàng không tới thật.

Cũng không biết nên nói nàng quá may mắn hay quá đen đui đây, ở kinh thành có nhiều quan viên như vậy có mấy người để ý ai tới, ai không tới, vậy mà nàng lại bị Thái hậu phát hiện – cũng chỉ có thể trách nàng đã lọt vào “mắt xanh” của Thái hậu mà thôi!

“Ừm, là như vậy à!”

Thái hậu gật đầu, sau một lúc mới sai bảo một cung nữ bên cạnh.

“Truy Nguyệt, người xuất cung thay ai gia tới xem bệnh tình Trang Thư Lan thế nào, con bé chỉ có một mình ở bên ngoài bị ốm cũng không có người nào quan tâm, cũng thật đáng thương.”

“Thái hậu nói rất đúng ạ!”

Hoàng hậu đồng tình, ý là trách móc Trang Đức. Sau đó còn tiếp tục nói với giọng điệu trêu đùa.

“Trang thừa tướng, khanh làm phụ thân cũng không không xứng đáng rồi, nữ nhi có bệnh chỉ e có sắp chết cũng không được khanh ngó ngàng tới. Cho dù nàng có bất hiếu cũng là con gái của khanh, khanh đuổi nàng ra khỏi cửa cũng không tránh được sự thật này đâu!”

Gương mặt già nua của Trang Đức tối sầm lại, ánh mắt bất mãn nhìn hoàng hậu. Nguyên nhân Trang Thư Lan bị đuổi khỏi nhà, trong triều không có mấy người biết rõ, hoàng hậu trách ông không chăm lo tốt cho nữ nhi, thật ra là đang ngầm cho ông một cái tát – dù ông có đuổi Trang Thư Lan ra khỏi nhà thì người trong thiên hạ có kẻ nào là không biết ông đã mất hết thể diện.

“Hoàng hậu nương nương nói rất đúng, là cựu thần sợ ý.”

Trong lòng bất mãn nhưng miệng vẫn phải nín hót.

“Bẩm thái hậu, lần trước nô tỳ xuất cung truyền khẩu dụ cũng đã hỏi Nghi trượng công công, Trang Thư Lan – Trang học sĩ vẫn chưa khai báo chỗ ở của nàng, cho nên nô tỳ cũng không biết đi đâu để thăm Trang học sĩ.”

Truy Nguyệt lúng túng.

“Việc này...”

Thái hậu cũng không biết làm thế nào, liền quay sang nhìn hoàng đế.

Hoàng đế cười xấu hổ nhìn sang Trang Thư Dao.

“Trang Thư Dao, khanh làm việc với Trang Thư Lan ở Hàn Lâm viện, các khanh lại là tỷ muội, vài ngày trước trẫm thấy quan hệ giữa hai người không được tốt lắm, chắc khanh cũng biết chỗ ở hiện tại của muội muội mình ở đâu chứ?”

Trang Thư Dao bị hoàng đế chỉ đích danh, trong lòng cảm thấy vô cùng hoảng hốt, sao nàng biết được Trang Thư Lan ở chỗ nào kia chứ? Trước đó vài ngày ở hội thi vịnh thơ về hoa mai chẳng qua nàng chỉ giả bộ thân thiết, từ ngày đầu tiên làm việc ở Hàn Lâm viện gặp Trang Thư Lan một lần, sau lần đó cũng chưa gặp mặt lần nào.

“Vậy để thần đi xem!”

Tư Đồ Minh Duệ mỉm cười đứng lên, nhìn thấy vẻ mặt bất lực của Trang Thư Dao và Trang Đức thì mở miệng nói giúp.

“Tuy rằng Trang Thư Lan – Trang học sĩ cũng không có mối thâm giao với thần nhưng nhìn khắp triều đình này, người biết nàng ở chỗ nào có lẽ chỉ có một mình thần mà thôi.”

Chỉ một câu nói đã khuấy động ngàn tầng sóng ngầm! Lời nói của Tư Đồ Minh Duệ vào tai những người khác lại có ý nghĩa khác! Nếu không phải thâm giao, ngay cả tỷ muội thân thiết như Trang Thư Dao cũng không biết nàng ở chỗ nào, một người xa lạ như Tư Đồ Minh Duệ chẳng lẽ lại biết? Chẳng lẽ....

“Duệ nhi, chẳng lẽ là Kim Ô Tàng Kiêu [3]?”

Thấy mọi người đều đang đoán già đoán non không thôi thì hoàng đế cười híp mắt, nói ra nghi vấn trong lòng mình.

Mọi người cũng đồng tình nhìn Tư Đồ Minh Duệ, để xem hắn trả lời câu hỏi của hoàng thượng như thế nào..... Trong lúc nhất thời, không ai còn chú ý tới cách xưng hô của hoàng đế với Tư Đồ Minh Duệ.

“Hoàng thượng quá lo lắng rồi.”

Hiếm khi thấy được Tư Đồ Minh Duệ nghiêm túc, giọng nói trầm xuống.

“Mặc dù thời gian gần đây thanh danh của Trang Thư Lan không được tốt, nhưng từ lúc nàng rời khỏi tướng phủ cũng không có thêm lời đồn đại nào khó nghe về nàng. Hôm nay trước mặt bá quan văn võ triều thần, hoàng thượng hỏi như vậy chỉ sợ thanh danh cả đời này của nàng đã bị hủy rồi. Thần và Trang Thư Lan chỉ là có duyên gặp gỡ vài lần, thần biết được nơi ở của nàng chỉ là do tình cờ một lần sáng sớm đi ra ngoài thấy Trang học sĩ đi ra từ chỗ

đó mà thôi.”

Hoàng đế tự biết mình lỡ lời nên ngượng ngừng cười cho qua. Ngược lại Trang Đức cảm thấy đây như một đòn cảnh cáo nhưng lại chưa thực sự phát hiện ra. Lời đồn đại về tiểu nữ nhi kia của ông đột nhiên mất đi, hơn nữa những nam nhân bị đồn đại với nàng, một người cứ khẳng khẳng nói chỉ có duyên gặp gỡ vài lần, người còn lại thì suốt ngày chạy theo Thượng Quan Tinh, cho nên những lời đồn đại khó nghe cũng tự tan biến dần.

Đột nhiên trong đầu Trang Đức xuất hiện một suy nghĩ: tất cả mọi chuyện xảy ra đều do tiểu nữ nhi của ông tạo ra, bày mưu tính kế, nắm được nhược điểm của ông chính là thể diện sau đó thoát khỏi tướng phủ.

“Thực ra Ai gia thấy Trang Thư Lan cũng rất tốt.”

Thái hậu phụ họa ở một bên, bỗng nhiên cười nhìn Tư Đồ Minh Duệ.

“Nếu nhi tử của ai gia còn ở đây, nhất định ai gia sẽ nhận con bé làm con dâu.”

Thái hậu vừa nói xong, cả yến hội lập tức im lặng. Ai lại không biết thái hậu từng có một người con trai, tuy nhiên từ khi hoàng tử được ba tuổi thì không có người nào thấy mặt. Hoàng thất cũng không nói vị hoàng tử kia đã chết hay còn sống, chỉ nói một câu “Hoàng tử ở đâu không rõ”. Lúc này Thái hậu nói như vậy có tính là đang định đoạt việc hôn nhân cho vị thập cửu vương gia trong truyền thuyết hay không?

“Ha ha ha!”

Hoàng đế cười lớn như có suy nghĩ gì gât đầu.

“Nếu thái hậu đã có ý, trăm sẽ làm bà mối vậy! Nếu thập cửu hoàng đệ hồi cung trăm sẽ chỉ định Trang Thư Lan là thập cửu vương phi!”

“Hoàng thượng, ngài nói lời này e rằng quá sớm rồi!”

Hoàng hậu không nể tình nói thẳng.

“Thái phi cũng chỉ là nguyện vọng mà thôi, ba tuổi thập cửu vương gia đã rời khỏi hoàng cung, vẫn chưa từng trở lại. Nếu như thập cửu vương gia không bao giờ trở lại chẳng phải ngài đã làm lỡ dở cả đời Trang học sĩ sao? Chỉ sợ tới lúc đó Trang Thừa tướng là người đầu tiên không đồng ý, có phải thế không Trang Thừa tướng?”

Trang Đức cúi đầu, im lặng không nói, không biểu hiện thái độ gì.

“Cũng đúng!”

Hoàng đế lại gật đầu đồng ý, bỗng nhiên cười như chế nhạo nhìn hoàng hậu.

“Hoàng hậu lo lắng rất đúng, xem ra phải bàn bạc kỹ lưỡng mới được!”

“Thần xin cáo lui trước!”

Khoé miệng Tư Đồ Minh Duệ mỉm cười nhưng ánh mắt thì không có ý cười, thần nhiên nhìn hoàng đế, hoàng hậu, thái hậu một lần rồi phát tay áo dời đi.

“Đợi chút!”

Hoàng thượng lên tiếng gọi thần tử không nể mặt này lại.

“Lát nữa Tư Đồ đại nhân hãy đưa Trang Thư Lan tới Ngọ môn, trăm phải nhìn kỹ xem người mà Thái hậu muốn trở thành thập cửu vương phi là người như thế nào?”

Tư Đồ Minh Duệ thần nhiên lên tiếng liền rời đi, để lại bầu không khí hỗn loạn phía sau – có người sợ hãi, có người tò mò, có kẻ không cam lòng, kẻ khác ghen tị, còn có người không biểu lộ thái độ gì. bao nhiêu suy đoán “loạn thất bát tao” lại một lần nữa nổi lên.

Khi một người nào còn sống mà lại bị người khác coi là không có khả năng còn tồn tại thì đương sự không thể không nói tới, lại đang chơi đùa vô cùng vui vẻ.

“Tứ Nhi, lần này em đã phục chưa?”

Trang Thư Lan đắc ý chỉ vào món cá nấu trên bàn.

“Bây giờ nên thừa nhận ta là đầu bếp đi chứ! Hừ hừ, lấy bạc ra!”

“Chỉ với thế này thì Tứ Nhi không thừa nhận!”

Tứ Nhi ảo não, rõ ràng Trang Thư Lan là tiểu thư con nhà quyền quý, chưa một lần vào nhà bếp, sao tự nhiên lại biết nấu ăn? Hơn nữa có vẻ rất... rất ngon!

“Nếu không, người hãy múa một bài cho em xem, nhớ là múa chứ không phải múa võ nha!”

Hừ, khiêu vũ thì phải luyện từ nhỏ, còn Trang Thư Lan ngày nào cũng chỉ thích ngủ, Tứ Nhi dám khẳng định Trang Thư Lan không có tâm tư giống như Trang Thư Dao đều luyện múa hằng ngày.

“Có thể không ạ??

Trang Thư Lan cười với vẻ mặt vô hại.

“Có điều, ta đã bỏ công sức thi tiền cược cũng phải tăng thêm, nếu em thua nữa thì mất một năm tiền công nha!”

“Một năm thì một năm!”

Tứ Nhi cắn răng khẳng định. Hiện tại trong đầu chỉ có một ý nghĩ: nếu như muốn thu lại số bạc mình thua khi nãy thì chỉ có thể liều mạng mà thôi! Ai kêu lúc nãy làm tinh dầu hoa mai thì nàng lớn tiếng so sánh Trang Thư Dao và tiểu thư chứ? Kết quả là tiểu thư “cười”, sau đó cả cược chỉ cần Trang Thư Dao biết thứ gì thì nàng đều biết làm thứ đó.

Tứ Nhi nghe xong dĩ nhiên là không tin. Ở phủ thừa tướng thấy Trang Thư Lan ngoài những lúc học bài thì chỉ có chơi cờ chứ không làm việc gì khác. Cho dù Tứ Nhi rất sùng bái Trang Thư Lan có kiến thức uyên bác nhưng nàng tin rằng ngoại trừ những thứ gì ghi trên sách ra, trên cơ bản việc gì tiểu thư cũng không biết.

Vì thế Tứ Nhi quyết định đánh cược với Trang Thư Lan, tiền cược là một lượng bạc, sau đó Tứ Nhi sẽ đưa ra đề bài. Kết quả là sau ba lần đánh cược, sau khi Trang Thư Lan dụ tăng thêm tiền cược, tất cả bạc trong túi Tứ Nhi gần như đã thua sạch.

“Được rồi! Có người tiếp tục đưa bạc, ta mà từ chối thì thật đúng là không có đạo lý!”

Trang Thư Lan có chút đáng tiếc than thở, coi ngày tận thế cũng chỉ như ngày bình thường. Từ nhỏ nàng đã đến Túy Xuân Uyển, lại tập múa với Hoa Như Ngọc đã nhiều năm, sao có thể không biết múa được?

“Hừ!”

“Đáng tiếc không có nhạc nền, cho nên chỉ có thể tùy ý ta vậy!”

“Đại tiểu thư đã từng múa một bài tên là “Hoa đào tuyết”, vừa nhìn đã rất đẹp, hơn nữa nghe đại tiểu thư nói bài múa này rất khó bắt chước, đại tiểu thư phải học hơn nửa năm mới có thể múa được! Em thấy khi đại tiểu thư múa cũng không có nhạc nền mà!”

“Hoa đào tuyết phải không? Được thôi! Ta đây thử xem thế nào!”

Trang Thư Lan lộ vẻ mặt khó khăn nhưng đôi mắt lại đầy ý cười.

“Đây là lần đầu tiên ta múa ở ngoài Túy Xuân Uyển, em cũng là người đầu tiên được xem đó, em thật là có phúc nha!”

“Hừ, hi vọng tiểu thư múa không cần quá khó nhìn kéo làm hỏng mắt em!”

Tứ Nhi thở hắt ra.

Trang Thư Lan không nói. Hoa đào tuyết vốn xuất phát từ Túy Xuân Uyển, lúc đầu được gọi là hoa đào lệ, làn điệu ưu thương, bước chân khiêu vũ nhẹ nhàng chậm chạp, thực ra cũng không khó. Những khi chờ Hoa Như Ngọc luyện tập, Trang Thư Lan cảm thấy tuổi trẻ mà lại múa như vậy thực không tốt, vì vậy nàng cùng vũ sư (thầy dạy múa) do Di nương mời về bàn bạc, thương lượng sửa lại làn điệu, cũng sửa lại một số động tác, nhân tiện sửa luôn cả tên. Đương nhiên, một người ở hiện đại đã từng xem qua nhiều loại hình nghệ thuật, Trang Thư Lan cũng thêm vào một số động tác múa hiện đại làm cho kỹ thuật nhảy có một phong cách riêng. “Hoa đào tuyết” cũng như thế mà truyền danh nhưng nàng không biết bài múa này lại bị truyền ra ngoài là vì khó luyện.

Nàng đi ra giữa sân, ngẩng đầu lên nhìn trời, tuy rằng sắc trời âm đạm nhưng cũng không có vẻ như sắp có tuyết rơi.

“Tứ Nhi, nhìn cho kỹ nhé! Ta chỉ múa một lần Hoa đào tuyết thôi!”

Trang Thư Lan khẽ nhếch môi, mắt khép hờ, nhẹ nhàng nói.

Tay áo màu xanh nước biển gió lên mềm mại, chân trái hơi trùng xuống, di chuyển bước đầu tiên, môi son khẽ mở, chậm rãi đọc.

“Trương tư thanh sắc ở lầu các bộ dáng “dục gặp mặt mày mà trắng đêm chọc trù trưởng”.” (Âu Dương thanh《hoa đào phiến》)

Ngâm xong khúc nhạc, Trang Thư Lan ngồi trong sân, tay chống má, ánh mắt quyến rũ khẽ nhếch, cười nhìn Tứ Nhi.

“Thế nào hả? Có làm hỏng mắt Tứ Nhi không?”

Sớm đã bị điệu múa của Trang Thư Lan thuyết phục, Tứ Nhi không biết nói gì, cả người như vẫn còn chìm đắm trong tiếng ca vừa rồi chưa tỉnh lại.

Trang Thư Lan rất hài lòng nhìn bộ dạng ngu ngơ hiện tại của Tứ Nhi, đang định ngồi dậy thì tiếng vỗ tay nhẹ và tiếng bước chân vang lên từ đằng sau. Cảm thấy kinh ngạc, nàng thầm trách vì mãi chú ý tới Tứ Nhi mà lại không để tâm tới phía sau. Trang Thư Lan nhanh chóng xoay người, muốn nhìn xem là kẻ nào dám tự tiện xông vào nhà của người khác!

[1] Ngo yến: Yến tiệc tổ chức vào buổi trưa

[2] Giờ tuất: 7 – 9h

[3] Kim ốc tàng kiều (nhà vàng cất người đẹp): ý chỉ nạp thiếp, nay được dùng với ý chỉ bao dưỡng tình nhân bên ngoài.

Kim ốc tàng kiều là một điển cố về Hoàng hậu A Kiều của Hán Vũ Đế.

Chuyện tình cảm của vị minh quân này với các hậu phi trong cung cũng để lại nhiều câu chuyện lý thú. Người phụ nữ có ảnh hưởng rất lớn với sự nghiệp của Hán Vũ đế là Trần A Kiều, con gái của công chúa trưởng Lưu Phiêu. Nhà sử gia Ban Cố trong “Hán thư” chỉ rõ, Hán Vũ đế Lưu Triệt năm lên ba tuổi đã được phong là Giao Đông vương. Một lần, ông được mẹ nuôi, tức công chúa trưởng Quán Đào Lưu Phiêu, ôm vào lòng rồi hỏi: “Con có muốn lấy vợ không?”. “Có”, Hán Vũ đế đáp lại.

Công chúa chỉ vào đám đông hơn trăm người đứng cạnh gọi ý tiếp: “Muốn người nào?”. Vũ đế nguầy nguầy lắc đầu, tỏ ý không ưng. Lưu Phiêu vội chỉ tay về phía con gái mình, tức Trần A Kiều, rồi hỏi: “Ta gả A Kiều làm vợ cho con được chăng?”. Hán Vũ đế Lưu Triệt nhoèn cười đáp: “Được ạ! Nếu lấy được A Kiều làm vợ, con sẽ cho đúc nhà vàng để cho nàng ở”. Chính câu nói này về sau đã trở thành điển cố nổi tiếng của Trung Quốc: “Kim ốc tàng Kiều” (nhà vàng cất người đẹp). Dù câu chuyện có yếu tố thêm bớt nhưng theo những ghi chép của sử sách, khi lên 6 tuổi, Hán Vũ đế đã đính ước với A Kiều (lúc này tròn 10 tuổi). Sau khi lên ngôi trị vì, ông đã lập nàng làm hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lùì Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Xoay người lại, đứng lúc nhìn thấy người trước cửa thì thoáng cái sắc mặt Trang Thư Lan trở nên cứng ngắt:

“Ngài không ở trong hoàng cung mà tới đây làm gì?”

Từ sau khi việc kinh doanh ổn định, có lẽ Tư Đồ Minh Duệ “bộ phát lương tâm” nên không giao công văn cho nàng nữa, vì vậy mấy ngày nay nàng cũng không trực tiếp gặp hắn mà ngay cả gián tiếp cũng không. Hôm nay bỗng nhiên hắn xuất hiện chắc chắn là có gì đó mờ ám!

“Cô nương múa rất đẹp, giọng hát cũng không tồi chỉ là dường như thiếu chút cảm xúc trong đó, có vẻ chỉ là máy móc di chuyển mà thôi!”

Tư Đồ Minh Duệ đứng dựa vào tường, vẻ mặt luyến tiếc đánh giá.

Lúc trước Di nương cũng đã nói tới câu này, không ngờ hôm nay lại được nghe từ miệng của hắn! Vận đồi sao đòi nhưng người như hắn lại biết “thường thức” nghệ thuật ư?

“Máy móc thì sao? Ta mời công tử xem chắc!”

Trang Thư Lan phát tay áo, trong mắt hiện rõ lên vẻ tức giận.

“Tứ Nhi! Mau đuổi kẻ tự ý xông vào nhà dân này ra ngoài cho ta! Đóng cửa, thả chó!”

Vốn là chuyện vui nhưng lại bị hắn xem miễn phí lại còn bày đặt đánh giá! Hắn cho hắn là ai chứ, nàng cũng không phải là vũ nữ, nhảy múa thể nào chẳng lẽ lại tới phiên hắn đứng đó bình luận, nhận xét?

“Tiểu thư, trong nhà chúng ta không nuôi chó!”

Lần đầu tiên Tứ Nhi thấy vẻ mặt tức giận của Trang Thư Lan nên ấp úng một lúc mới dám nói.

“Vậy thì đuổi đi, em qua đó cắn cho hắn hai cái cũng được rồi!”

Trang Thư Lan xoay người đi vào phòng.

“Tiểu thư!”

Tứ Nhi thật sự tức giận.

“Dù thế nào chúng ta cũng là đồng minh, cô nương đối xử với đồng minh như vậy thì cũng đừng trách ta trở mặt!”

Tư Đồ Minh Duệ nói rít qua kẽ răng.

Trang Thư Lan dừng bước, nghiêng người, thản nhiên cười.

“Được thôi! Được thế thì ta sẽ rấtrất vui!”

Mặc dù hợp tác với hần nhưng không có nghĩa là nàng chịu sự khống chế và uy hiếp của hần.

“Đúng là vô lương tâm, qua cầu liền rút ván!”

Tư Đồ Minh Duệ cười cảm thán.

“Lương tâm? Ha, nói tới lương tâm với Tư Đồ đại nhân hình như là quá thừa rồi thì phải!”

Trang Thư Lan cười lạnh.

“Có chuyện gì cứ việc nói thẳng, Tư Đồ công tử thân phận cao quý lại hạ mình tới hàn xá không biết có gì chi giáo?”

Tư Đồ Minh Duệ cũng không quan tâm tới thái độ lãnh đạm của Trang Thư Lan mà vươn tay chỉ vào trong nhà.

“Xem ra cách Trang học sĩ tiếp đãi khách thật “nồng nhiệt”! Nhưng hôm nay là ngày đón giao thừa, ngay cả một chén trà Trang học sĩ cũng không chịu mời khách sao?”

“Nhà của ta không có trà!”

Trang Thư Lan mở miệng cự tuyệt. Nàng nhớ lại đêm đó trong phủ hần trở về thì bị cảm lạnh, cổ họng đau mấy ngày liền nên cũng không muốn phải giữ mặt mũi cho hần.

Nhìn thấy người đứng phía sau, Tứ Nhi ở trong phòng nói vọng ra:

“Tiểu thư, hãy mời vị khách vào trong nhà uống trà đi ạ, trà pha cũng đã ngấm rồi.”

Tứ Nhi này, đúng là làm xấu mặt ta! Trang Thư Lan xoay người, trừng mắt liếc Tứ Nhi một cái – nha đầu này chạy vào pha trà từ lúc nào thế không biết?

Vào trong phòng, sau khi chủ – khách cùng ngồi xuống, Trang Thư Lan nâng chén trà lên bắt đầu nghiêm túc thưởng thức. Nàng dựa người vào tay vịn của ghế, tao nhã uống trà, hờ hững mà bình thản dễ chịu. Cứ như vậy bầu không khí im lặng kéo dài. Trang Thư Lan biết lúc này phải thật bình tĩnh, kiên định, trong hoàn cảnh này kẻ nào mở miệng nói trước coi như đã thua mất ba phần rồi.

“Về sau cô nương không cần phải phê duyệt công văn nữa!”

Tư Đồ Minh Duệ mở miệng trước.

“Ừ!”

Đây đúng là chuyện nàng cầu còn không được, nếu như hần đã chủ động nói ra, nàng cũng vui vẻ đáp ứng thôi, hơn nữa nàng cũng biết rõ nguyên nhân khiến hần làm như vậy.

Lúc mới bắt đầu phê duyệt công văn nàng rất cẩn thận, phê duyệt tỉ mỉ, làm việc rõ ràng cho tới khi Tư Đồ Minh Duệ đề nghị không phải đem công văn qua chỗ hần nữa nàng mới bắt đầu “giờ trò”, không chỉ có chữ viết nguệch ngoạc mà những vấn đề trong công văn đề cập tới nàng cũng chỉ lập lòe nước đôi, tìm không ra nguyên nhân, biện pháp là gì, còn đem tất cả mọi vấn đề “giao” lại cho hoàng thượng.

Vì thế có quan viên oán giận Tư Đồ Minh Duệ hơi quá đáng. Thấy vậy nàng lại tiếp tục “xuất chiêu”, trong lúc rảnh rỗi lục lại tất cả công văn, ghi chép của Lục bộ, về sau mọi chuyện rắc rối lại giao cho hoàng đế phê duyệt. Đương nhiên hoàng đế không vui rồi cho nên không ít quan viên bị ông ta trách phạt.

Hơn nữa hoàng đế cũng bị những việc con con này làm phiền, mà những việc ấy đều do Tư Đồ đại nhân chịu trách nhiệm. Cho nên một hôm nào đó vào triều, trước mặt bá quan văn võ hoàng đế đã truyền thánh dụ: Về sau những ai làm quan địa phương từ ngũ phẩm trở xuống giao nộp công văn cho Lục bộ không được phép giao cho Tư Đồ đại nhân mà trực tiếp giao cho Thừa tướng.

Đến khi nàng biết được tin này thì vô cùng vui mừng, nếu hần dám đưa tất cả công văn ghi chép của Lục bộ cho nàng vậy thì hần phải chấp nhận gánh vác hậu quả. Giờ hần đã bị mất đi một phần quyền lực, xem hần còn có thể kiêu ngạo thế nào nữa! Nhưng điều khiến Trang Thư Lan thấy hơi bức mình là hành vi vô ý của nàng có vẻ đã giúp quyền lực của Thừa tướng lại tăng thêm không ít!

“Thái hậu nghe nói Trang đại nhân sinh bệnh nên rất lo lắng, phái ta làm đặc sứ tới đây xem xem Trang học sĩ có phải là bị bệnh tới mức không thể xuống giường được hay không mà ngay cả ngọc yến của hoàng thượng cũng không tới tham gia”

Tư Đồ Minh Duệ đặt chén trà trong tay xuống, ánh mắt dò xét nhìn Trang Thư Lan từ trên xuống dưới.

“Nhưng bản quan thấy vừa rồi Trang học sĩ có thể vừa hát vừa múa, có biểu hiện nào là bị bệnh đâu? Nếu để cho hoàng thượng biết chuyện này không biết có được coi là phạm tội khi quân không nhỉ?”

Trang Thư Lan nhú mày, ai nói nàng bị bệnh? Không đúng, quan trọng nhất là, tham gia ngọc yến long trọng kia sao lại có người để ý tới việc một “tiểu quan” như nàng không đến! Thái hậu lo lắng... hay là hoàng hậu quan tâm.... đây không phải là càng quan tâm càng phiền phức sao? Tại sao thái hậu lại để ý tới nàng như vậy? Nàng cũng chỉ gặp thái hậu vài lần mà thôi! Aizzz, xem ra lần sau gặp mặt không thể để cho thái hậu có ấn tượng với với nàng thì mới đỡ phiền.

“Có phạm tội khi quân hay không cũng không phải phận sự của Tư Đồ đại nhân.”

Lông mày nàng giãn ra, lại chậm rãi uống một ngụm trà.

“Huống hồ ta cũng chưa từng nói là ta bị bệnh, chuyện người khác bịa đặt sao lại đổ lên đầu ta?”

“Nếu Trang học sĩ không có bệnh thì tại sao lại không tới ngọc yến?”

“Ta không biết là hoàng thượng có tổ chức bữa tiệc ấy”

Trang Thư Lan đặt chén trà xuống, giọng điệu rất thản nhiên.

“Nếu như ta biết, ta đây là phận thân tử sao có thể không tới tham gia ngọc yến do hoàng thượng tổ chức được?”

Nghe thấy câu trả lời khiêu khích của nàng, Tư Đồ Minh Duệ cũng chỉ mỉm cười.

“Xem ra Trang học sĩ đúng thật là vô tội rồi, dĩ nhiên tội khi quân kia cũng không thể đổ lên đầu Trang học sĩ. Chẳng qua là trong triều có hai vị đại thần muốn chịu khổ thay Trang học sĩ mà thôi!”

Trang Thư Lan chột dạ, trong lòng có cảm giác xấu nhưng vẫn hỏi với giọng bình tĩnh.

“Tư Đồ đại nhân nói vậy có ý gì?”

“Người thứ nhất là Điền Tư không chịu thông báo với Trang học sĩ về ngọc yến của hoàng thượng. Người thứ hai là Mạnh Thi Lâm dám lừa gạt thánh thượng, trước mặt hoàng thượng, bá quan văn võ lại nói dối giúp cô nương!”

Tư Đồ Minh Duệ cười xảo quyệt.

“Nếu bản quan tâu việc này lên hoàng thượng, cô nương thử nói xem có bị tính là tội khi quân không?”

Vô si! Trang Thư Lan thầm mắng trong đầu. Nàng biết họ Tư Đồ này nhất định sẽ làm ra chuyện như vậy, có lẽ hần còn có thể thêm mắm thêm muối vào nữa! Nhưng mà, vì sao Mạnh Thi Lâm lại đứng ra nói giúp nàng? Hần và nàng chỉ coi là quen biết bình thường, gặp mặt cũng chỉ chào hỏi qua loa vài câu. Chẳng lẽ là tác dụng của việc mỗi ngày nàng để lại một phần điểm tâm cho hần?

“Hừm... Việc này có thể khái quát trong một câu: Cô không giết người khác, người khác lại vì cô mà chết”.

Tư Đồ Minh Duệ hơi ngừng lại một chút lại, ngẩng đầu như là đang suy nghĩ việc gì sâu xa.

“Hình như hơi quá nhưng mà rất thực tế!”

Được! Hay lắm! Hần muốn ép nàng tới đường cùng, sau đó ép nàng quỳ xuống cầu xin hần nương tay cứu giúp! Nếu là một tháng trước, nàng có thể sẽ chịu khuất phục nhưng mà hiện tại, hừ, nếu để cho ngài như ý, Trang Thư Lan ta sẽ đổi tên là Trang Thư Loạn!

“Câu này của Tư Đồ đại nhân có phải quá mức vô đạo rồi không?”

Trang Thư Lan khe khẽ thở dài, nhẹ nhàng nói. Nếu không nghe cẩn thận chắc chắn sẽ không hiểu nhưng nàng biết Tư Đồ Minh Duệ có thể hiểu một cách tường tận.

“Lời nói của Mạnh đại nhân cũng chưa chắc là nói dối, ta thật sự bị bệnh, không có thuốc chữa chỉ có thể ở chỗ này từ từ đợi chết!”

Nàng thở dài lắc đầu buồn bã có vẻ như thực sự có chuyện như thế. Trong đôi mắt nàng lại hiện rõ vẻ u buồn, khuôn mặt tái nhợt, ừ ừ.

“Ta biết có bệnh thì phải đi cầu tứ phương. Nếu Trang học sĩ đã sớm biết mình có bệnh như thế sao không mời thái y tới chữa trị? Có điều bản quan thực sự muốn biết Trang học sĩ bị bệnh gì mà khiến cô nương suy nghĩ tiêu cực như thế.”

“Là...”

Trang Thư Lan định nói lại thôi, lộ ra dáng vẻ nữ nhi e lệ nhưng mau chóng bình tĩnh trở lại, nói tiếp.

“Thôi, thôi... Chi bằng ta tới trước mặt thánh thượng chịu tội vậy, tránh để liên lụy tới người vô tội!”

“Từ trước tới nay cô nương nói chuyện luôn luôn rõ ràng, hôm nay lại úp úp, mờ mờ chỉ sợ là chuyện bí mật không thể cho người khác biết được.”

Từ Đồ Minh Duệ thấy buồn bực. Ý nghĩ của nàng đều biểu hiện trên khuôn mặt, ánh mắt lại giấu ý cười, vẻ mặt xấu hổ, tuy chỉ xuất hiện trong giây lát nhưng hắn đều thấy rõ ràng – thì ra là nữ nhân này rung động rồi! Nhưng không biết người nào lại khiến nàng dễ tâm như thế – cũng khó trách vừa rồi nàng múa điệu múa kia lại nhập tâm như vậy, ngay cả có người gõ cửa cũng không phát hiện ra!

“Đúng vậy! Chính là bị “say nắng”!”

Trang Thư Lan than khẽ, sau đó bắt giấc mà ngâm nga.

Một, tốt nhất không nên gặp, không gặp sẽ không yêu.

Hai, tốt nhất đừng nên quen biết, không quen sẽ không tương tư.

Ba, tốt nhất không làm bạn, không bạn sẽ chẳng nợ nhau.

Bốn, tốt nhất không nên thương, không thương sẽ không nhớ.*

* Đây là một bài Trương tư thập giới

Lát sau lại ngược mắt nhìn Từ Đồ Minh Duệ, cười nhẹ bất đắc dĩ.

“Ta nghĩ là ta bị bệnh rồi, sao lại đi nói mấy chuyện này với người ngoài chứ! Giờ Từ Đồ đại nhân có thể về báo cáo được rồi, hạ quan không khoẻ, thứ lỗi không thể tiến ngài”.

Từ xưa tới nay những nữ tử khuê các rung động, hơn nữa chuyện này cho dù ở Đại Đông hoàng triều – nơi tư tưởng so với những triều đại phong kiến trung quốc khác biệt nhưng cũng là một chuyện tế nhị. Nếu để cho người khác biết được vậy thì coi như thanh danh của nữ tử đó sẽ “tụt dốc không phanh”. Tuy rằng hiện giờ Trang Thư Lan cũng không có thanh danh gì đáng nói nhưng mà vẫn có việc khiến nàng chú ý tới – đầu năm sau sẽ chọn thái tử phi.

Trước đó vài ngày nàng cũng đã nghe người ta nhắc đến, hoàng thượng, hoàng hậu sẽ chọn trong số những nữ cử tử người nào có ngoại hình đẹp, nhân phẩm tốt để làm phi cho con cháu hoàng thất trong triều. Vốn nàng cũng không lo lắng nàng sẽ bị chọn trúng nhưng thấy thái độ của thái hậu đối với mình, nàng thực sự sợ rằng Thái hậu sẽ làm “chút chuyện” – tuy là thái hậu có con trai mà như không nhưng không có nghĩa bà ấy sẽ bỏ qua nàng. Chi cần thái hậu tùy ý chọn một vương gia, hoàng tử hay con cháu trong hoàng thất cho nàng, nàng có thể coi như “kêu trời chẳng được, kêu đất không xong” – nàng dám không tuân theo ý chỉ sao? Cái đầu của nàng vẫn muốn ở lại trên cổ nha!

Bây giờ thì hay rồi, nếu Từ Đồ Minh Duệ thành thật bẩm báo lại chuyện này, thái hậu nhất định sẽ cho rằng Trang Thư Lan thực sự là một nữ tử vô cùng lỗ mãng đương nhiên sẽ không có ý nghĩ chọn nàng. Đồng thời việc hôm nay coi như đã giải quyết được phiền phức, tâm bệnh cũng coi như một lại bệnh nhưng là một loại bệnh không rõ! Nếu Từ Đồ Minh Duệ không báo cũng tốt, nguy cơ được giải trừ, có điều sau này về phía thái hậu phải tốn nhiều công sức hơn thôi!

“Xem ra Trang học sĩ đúng là bị bệnh không rõ rồi! “

Từ Đồ Minh Duệ hừ lạnh một tiếng, phát tay áo đứng dậy bước đi.

Trang Thư Lan nhìn bóng lưng của Từ Đồ Minh Duệ mà trong lòng thầm cười to hai tiếng, bội phục hành động của nàng, không ngờ có thể lừa gạt tên Từ Đồ kia! Nhưng Từ Nhi đứng bên cạnh lại ảo não – tiểu thư nhà nàng mỗi ngày đều ăn no ngủ kỹ, có khi nào tương tư kia chứ? Mà người nàng tương tư là ai? Aizzzz... là Trang công hay là Chu công đây?

Đi được hai bước, Từ Đồ Minh Duệ đột nhiên dừng lại, xoay người, ánh mắt phức tạp nhìn Trang Thư Lan. Nàng lại nhanh chóng lấy lại dáng vẻ sầu khổ, buồn bã, chán định tinh thần hỏi.

“Từ Đồ đại nhân còn việc gì nữa không?”

“Nếu Trang học sĩ đã bị bệnh tới như vậy, bản quan có cách để giúp Trang học sĩ khỏi bệnh ngay.”

Từ Đồ Minh Duệ đi tới trước mặt Trang Thư Lan, nhìn xuống nàng từ trên cao.

Khụ khụ! Thì ra là hần tưởng thật! Được rồi, nếu hần đã tưởng thật vậy thì nàng sẽ tiếp tục diễn cho hần xem.

“Cách gì cơ?”.

Trang Thư Lan buồn rầu hỏi.

“Bệnh tương tư là tâm bệnh, ngoại trừ người kia ra thì ai có thể chữa được? Đáng tiếc hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, ta có thể làm gì bây giờ?”

Tư Đồ Minh Duệ không nói, khẽ cau mày nhìn chăm chăm vào từng biểu hiện trên khuôn mặt nàng, xác nhận lời của nàng chỉ là giả dối. Nhưng mà nhìn thấy trong mắt nàng như có làn nước bao phủ thì một cảm giác khó chịu không biết từ đâu sinh ra lan tỏa trong người hần.

“Đi theo ta sẽ biết.”

Giơ tay lên lại thả xuống, sau đó xoay người, đi được hai bước hần phát hiện ra Trang Thư Lan vẫn ngồi yên nên cười thích thú, nói.

“Chẳng lẽ Trang học sĩ lại sợ bị ta lừa sao?”

Sợ ngại? Sợ ngại thì ta sẽ không ở chỗ này lại nhai từ nãy giờ rồi! Trang Thư Lan ngẩng đầu, đứng lên đi theo Tư Đồ Minh Duệ ra ngoài, có điều trong đầu vẫn mang theo nghi vấn, giờ hần muốn làm gì đây?

“Đây là cách mà ngài nói?”

Trang Thư Lan chỉ vào nồi lẩu đang sôi sùng sục trên bếp. Đúng là không còn gì để nói. Theo hần nửa ngày trời vòng vèo qua mấy cái ngã tư đường kết quả là lại tới quán lẩu do nàng mở.

“Nghe nói hôm nay chủ quán có hoạt động khuyến mại.”

Tư Đồ Minh Duệ ưu nhã uống hết một chén rượu. Trang Thư Lan lại không còn gì để nói, hoạt động khuyến mại đó là ý kiến của nàng, sao nàng có thể không biết được?.

“À”

Trang Thư Lan chẳng còn hứng thú, quay lại nói với Tứ Nhi đứng bên cạnh.

“Tứ Nhi! Đến đây ngồi xuống ăn đi, đồ ăn miễn phí mà không ăn thì thật tiếc! Ta đi ra ngoài một lát, sau khi ăn xong thì em tới thư phòng tìm ta!”

Vừa bước vào quán, Trang Thư Lan chỉ nghĩ là Tư Đồ Minh Duệ tìm Nguyệt Nương để tìm hiểu về tình hình buôn bán gần đây. Kết quả là hần đưa nàng tới một gian riêng, sau đó gọi bao nhiêu là thức ăn, làm hại Nguyệt Nương dùng ánh mắt khó hiểu nhìn hai người bọn họ sau đó mới đi làm việc của đi ấy.

“Bữa ăn này sẽ trừ vào tiền lãi của cô nương!”

Tư Đồ Minh Duệ vừa gấp thức ăn bỏ vào nồi lẩu vừa nói.

Chẳng phải chỉ là tiền một bữa ăn thôi sao! Nếu so với việc nàng phải ngồi ăn chung với hần thì nàng tình nguyện “bỏ của chạy lấy người” – hôm nay là ngày đón giao thừa, nàng không muốn tâm trạng đang vui vẻ lại bị hần phá hỏng.

“Tùy ngài.”

Trang Thư Lan kéo Tứ Nhi ngồi xuống ghế định xoay người rồi đi.

Chỉ nháy mắt Tứ Nhi vội đứng lên, hoảng hốt theo sau Trang Thư Lan.

“Tiểu thư, Tứ Nhi đi theo người!”

Trang Thư Lan hơi bất ngờ, từ sau lần đầu tiên Tứ Nhi tới nơi này ăn, không có việc gì là lại nói tới chuyện thức ăn ở đây rất ngon. Thậm chí còn tự mình làm thử nhưng cuối cùng đều thất bại, so với món ăn trong quán này thì đúng là một trời một vực. Sao hôm nay lại không ăn? Vừa nhìn đã biết chỉ cần thấy ánh mắt sắc bén của Tư Đồ Minh Duệ đã khiến Tứ Nhi hoảng sợ, dám chắc là nàng cũng không dám ngồi ăn cùng hần.

“Được thôi!”

Trang Thư Lan cười nắm tay Tứ Nhi.

“Trước tiên chúng ta đi dạo phố một lát, đợi tới buổi tối sẽ đi đốt pháo hoa, sau đó là nướng thịt. Hôm nay ta sẽ cho Tứ Nhi nếm thử tay nghề làm món thịt nướng của ta!”

“Xem ra cuộc sống của Trang học sĩ rất tiêu dao, thoải mái, có chỗ nào giống với một người đang bị bệnh đâu?”

Lời nói của Tư Đồ Minh Duệ không to không nhỏ phát ra.

“Tur Đồ đại nhân nói vậy là sai rồi. Có một số người bởi vì tình cảm thiếu hụt nên mới làm ra một số việc mà người bình thường không thể nào lý giải được. Giống như Tur Đồ đại nhân chỉ thích làm theo ý mình, không để ý tới cảm nhận của người khác cho nên mới dẫn tới kết quả hôm nay, chỉ có một mình một người ngồi đây ăn lẩu!”

Trang Thư Lan nói mỉa mai. Dù sao việc vạch rõ ranh giới với hân cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi – có chuyện hay không có chuyện hân cũng đều tới tìm nàng, nàng Trang Thư Lan không phải là thánh nhân, cho dù sức chịu đựng có giỏi tới đâu cũng có điểm dừng – nhẫn một, hai lần được gọi là lễ phép, khiêm tốn; nhẫn ba, bốn lần được coi là độ lượng, nhưng nhẫn tới bảy, tám lần mà không đáp trả lại, như thế người ta gọi là đàn độn! Hân nghĩ nàng chỉ là “trái hồng mềm” thôi sao?

“Nghe những lời này có vẻ như cô nương rất ghét ta?”

Tur Đồ Minh Duệ bỏ đùa xuống, trêu đùa hỏi.

Ghét? Cũng không hẳn. Tuy rằng hân năm lần bảy lượt phá hỏng kế hoạch của nàng nhưng cũng chính hân “giúp” nàng có nhà, có tiền chi tiêu, sinh hoạt ở chốn kinh thành này, chỉ với điều đó thôi nàng còn phải cảm ơn hân!

Mà tính cách tùy tâm sở dục của hân nàng cũng rất ngưỡng mộ. Tính cách dám nghĩ dám làm (ví dụ như việc hân dám quang minh chính đại nhận hối lộ) so với những kẻ ra vẻ đạo mạo, tốt đẹp không biết tốt hơn bao nhiêu lần – hơn nữa hân lại rất thông minh, nhạy bén – từ xưa tới nay người làm được tới chức quan lớn thường chia làm ba loại: loại thứ nhất là thực sự lo nghĩ vì nước vì dân, những người này không tham quyền cũng không tham tiền, cũng vì lẽ đó mà họ không làm được chức quan lớn; cho dù có làm thì cũng không thể giữ được lâu. Loại thứ hai là người làm việc vì tiền, quan lớn hay nhỏ không quan trọng, có thể tham ô vơ vét được nhiều tiền mới là điều quan trọng nhất. Loại người này ngược lại với những người trên có thể làm được quan lớn, hơn nữa lại còn làm được trong thời gian dài. Loại người thứ ba là những kẻ vừa vì quyền vừa vì tiền, tiền hân cũng muốn mà quyền cũng chẳng tha. Có điều, quyền lực vẫn được loại người này coi trọng hơn, vì quyền lực sẽ cố gắng suy nghĩ, tính kế, hãm hại người khác, mong muốn “một người trên vạn người”. Nếu như mong muốn này của hân không được thỏa mãn thì hân có thể mưu mô làm phản.

Đương nhiên ba loại người này không phải đã bao quát hết toàn bộ những kẻ trong chốn quan trường, nàng – Trang Thư Lan là một ngoại lệ nhưng phần lớn những kẻ còn lại đều thuộc ba loại người trên. Mà theo như nàng quan sát thì Tur Đồ Minh Duệ thuộc loại thứ hai trong ba loại người này.

Nếu như đang ở thời thế thái bình thịnh trị thì loại quan thứ hai này đúng là dễ dàng xuất hiện, nhưng ở Đại Đông hoàng triều, Thừa tướng và thái tử Đông cung tranh quyền đoạt thế rõ ràng, Tur Đồ Minh Duệ lại là thế lực thứ ba chống lại hai thế lực kia. Thế nhưng hân vẫn chỉ một mực làm việc có lợi cho mình, hai bên kia duy trì thế cân bằng nhưng cũng không duy trì trung lập, mỗi bên cũng có chút động tĩnh. Dường như có một lực lượng mới đang chuẩn bị nổi dậy chống đối nhưng lại, nhưng rất yếu ớt không tạo được sự uy hiếp đe dọa nào đáng kể với chúng, cố tình để hai thế lực còn lại coi thường, không quan tâm. Cho nên, Trang Thư Lan một mực phỏng đoán rằng Tur Đồ Minh Duệ này có phải là đang cố tình giả ngu trước mặt những người đó mà chờ thời cơ phản công hay không?

“Cũng có thể!”

Trang Thư Lan nhún nhún vai, cười nói.

“Nếu ngài không nhầm vào ta, biết đâu một ngày nào đó xem lại việc ngài đã từng giúp ta, ta sẽ trả lại cho ngài một phần đại lễ nhưng hiện tại ta không có tâm trạng đi làm chuyện đó”

“Nghe khẩu khí của cô nương, dường như cứu người giữa lúc nước sôi lửa bỏng là một chuyện bình thường như việc ăn cơm, đi ngủ.”

Tur Đồ Minh Duệ mỉm cười nhưng nụ cười ấy không hề đơn giản.

”Người vô tình, tàn nhẫn như Trang Thư Lan trong lời đồn lại có thể có tâm địa thiện lương như thế, đây đúng là tin tức động trời!”

Đối với thái độ châm biếm, kiêu căng, ngạo mạn của Tur Đồ Minh Duệ, Trang Thư Lan cũng chỉ thản nhiên cười.

“Người thông minh suy nghĩ nghìn lần cũng có một lần sai sót, người ngu suốt kiếp cũng sẽ có một lần khôn. Tur Đồ đại nhân, có một số việc không nên khẳng định chắc chắn.”

“Ha ha ha!”

Tur Đồ Minh Duệ cười to, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ ưu nhã thậm chí còn thêm phần mỉa mai.

“Có lẽ đề nghị của người nào đó quả đúng là đề nghị sáng suốt!”

Trang Thư Lan không nghe rõ hân đang nói cái gì, cũng không muốn tiếp tục nghe hân lảm nhảm, kéo tay Tứ Nhi định bước tiếp nhưng vì một câu nói của hân mà dừng lại.

“Hoàng thượng nhờ ta chuyển lời tới Trang học sĩ, muốn ta giờ Tuất phải đưa Trang học sĩ tới cổng thành xem pháo hoa cùng mọi người. Hoàng thượng không chỉ triệu kiến một mình cô nương!”

“Hử?”

Trang Thư Lan khó tin tròng mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ.

“Hoàng thượng triệu kiến ta làm gì?”

Gần đây, hình như nàng không hề “quang minh chính đại” chọc tới người nào! À, ngoại trừ hôm nay nàng không tới tham gia yến tiệc của hoàng thượng! Đừng nói là hoàng thượng muốn tự mình thăm vấn nàng đấy chứ? Sau đó dùng một câu để định đoạt mạng sống của nàng! Nếu thật là như vậy, nàng cũng không còn gì để nói, chỉ có thể bình thân mà than thở một câu – hoàng đế đúng là nhân rồi quá mức, trước kia nàng cố tình giao công văn cho hần phê duyệt quả là quyết định đúng đắn!

“Thánh ý không thể đoán được!”

Tư Đồ Minh Duệ cười thần bí.

Phải đi cùng hần là điều không thể tránh! Trang Thư Lan dám khẳng định Tư Đồ Minh Duệ kia biết là vì chuyện gì! Mất khế chuyển hướng nhìn, nàng lại thay bằng dáng vẻ tươi cười lấy lòng.

“Ha ha! Tư Đồ đại nhân, dựa vào việc ta với ngài vừa là bạn đồng liêu lại là đồng minh, ngài có thể cho tiểu muội biết có việc gì mà hoàng thượng lại triệu kiến ta được không? Có phải là muốn cái mạng của tiểu muội này không vậy?”

Ha, Trang Thư Lan, thì ra mi cũng có khả năng nịnh hót, nhẩn nhẩn tới vậy! Trong lòng Trang Thư Lan đang vô cùng khinh bỉ bản thân mình.

“Bạn đồng liêu? Đồng minh? Tiểu muội?”

Tư Đồ Minh Duệ cười khẩy.

“Hai cách xưng hô đầu còn có thể chấp nhận được, còn cách xưng hô phía sau tại hạ không dám tùy tiện nhận!”

“A ha, cái đó chỉ là xưng hô mà thôi, chỉ là do ta thuận miệng nói ra!”

Trang Thư Lan cười, ngồi xuống đối diện Tư Đồ Minh Duệ.

“Những người ‘thấp cổ bé họng’ giống như ta sao có thể cùng Tư Đồ đại nhân ‘xưng huynh gọi đệ’ được? Tư Đồ đại nhân là bậc quan lớn không chấp tiểu nhân, xin bỏ qua cho hạ quan thất lễ, ngài có thể nói cho hạ quan biết vì sao hoàng thượng lại triệu kiến hạ quan không? Có phải là liên quan tới yến tiệc hôm nay?”

“Trang học sĩ, chắc cô nương đã biết, muốn ta giúp đỡ nhất định phải trả công một thứ gì đó!”

“Vậy bữa ăn hôm nay ta mời đại nhân!”

“Thứ này? Vậy món thịt nướng thì sao?”

“Nhất định ta sẽ mời ngài ăn, lát nữa ta sẽ tự tay nướng thịt cho ngài!”

Tốt nhất là làm người no chết!

“Những thứ này?”

Những thứ này vẫn còn ít sao? Nàng Trang Thư Lan từ trước tới nay đã phải hầu hạ người nào đâu, hần là người đầu tiên, hần còn muốn thế nào nữa?

“Rốt cuộc thế nào ngài mới chịu, nói luôn điều kiện đi!”

Trang Thư Lan thu lại nét cười trên mặt, hai tay đặt ở trên bàn, khuôn mặt không hề biểu lộ cảm xúc gì.

“Hay là vẫn như phong cách của ngài?”

Nịnh hót, lấy lòng không thu được kết quả gì, đổi lại thành uy hiếp, đe dọa.

“Điều kiện cũng rất đơn giản, đầu tiên là ăn hết bữa cơm này với ta, thứ hai theo ta đi dạo phố, tản bộ, thứ ba là làm thịt nướng cho ta ăn, thứ tư là cùng ta đi xem pháo hoa!”

Có điều Tư Đồ Minh Duệ không để ý, mỗi lúc hần đưa ra điều kiện thì vẻ mặt của nàng lại khó chịu hơn.

“Hết rồi?”

“Hết!”

“Chỉ như vậy?”

“Chỉ có thể.”

“Tur Đồ đại nhân, ngài coi ta là cái gì hả? Tiểu thư rót rượu mua vui sao? Hầu ngài ăn, ngài uống lại còn phải theo ngài đi chơi? Cuối cùng ta còn phải trả tiền đúng không?”

Trang Thư Lan tức giận, sắc mặt khó coi, quắc mắt nhìn, nói hết những lời khó nghe ra. Hần – một đại nam nhân lại có thể nói với một cô nương nhà lành điều kiện như thế, hẳn coi hẳn là đại gia chắc!

Xem ra nàng thực sự tức giận! Tur Đồ Minh Duệ than thầm một tiếng, là do hắn chạm tới lòng tự tôn của nàng sao? Nhưng điều khiến hắn phiền lòng là, mong Trang Thư Lan ăn một bữa với hắn có cần lắm như là tổn hại tới tính mạng của nàng thế không?

“Vậy đề ta giúp cô nương, thế nào? Ta mời cô nương ăn uống, dạo phố, xem pháo hoa, tất cả đều do ta trả tiền?”

Mang theo ý thăm dò, Tur Đồ Minh Duệ hỏi.

“Được!”

Trang Thư Lan đập bàn, lập tức lên giọng. Hừ, có com trưa miễn phí, tội gì phải bỏ qua!

“Tur Nhi, ngồi xuống ăn com, ăn xong chúng ta đi xem mấy cửa hàng vải trên phố gần đây. Nghe nói dịp tết có rất nhiều loại vải mới, chúng ta mua lấy hai mươi cuộn về nhà nha!”

Mặt mày Trang Thư Lan hớn hờ vẫy tay gọi Tur Nhi.

“Vừa hay hôm nay ra ngoài ta không mang tiền, cũng may là có người ‘hào tâm’ trả tiền giúp!”

Hừ, người nghĩ chỉ đi dạo phố tản bộ thôi sao? Ngày hôm nay ta sẽ cho người mở mang tầm mắt việc phụ nữ đi “dạo phố tản bộ” là như thế nào? Cho người hối hận cả đời về việc ngày hôm nay đã đưa ra điều kiện như thế.

Từ đầu tới cuối sắc mặt Trang Thư Lan thay đổi xoành xoạch làm cho hai người kia không kịp thích ứng. Tur Nhi không nghĩ rằng việc Trang Thư Lan tức giận mà nói ra những lời khó nghe. Tur Đồ Minh Duệ không tin Trang Thư Lan lại dễ đối phó như vậy, trong lòng luôn có cảm giác bất an, hình như nàng lại đang tính toán cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Gậy ông đập lưng ông

Người ta thường nói : Thà đắc tội với tiểu nhân chứ không nên đắc tội với nữ nhân. Sở dĩ nói như vậy là bởi vì có người đang đắc tội với một nữ nhân tên Trang Thư Lan, kết quả là như thế này.

“Tiểu thư..... tiểu thư! Em không bước nổi nữa, chân em mỏi quá rồi, có thể ngồi xuống nghỉ ngơi một lát được không ạ?”

Tur Nhi thở không ra hơi, kéo lấy ống tay áo Trang Thư Lan, nhìn nàng với vẻ mặt cầu khẩn.

“Đợi lát nữa rồi nghỉ!”

Trang Thư Lan vỗ vào tay Tur Nhi, tiếp tục bước về phía trước.

“Chúng ta tới thành Tây đi! Còn phải mua hai chiếc đèn lồng nữa! Đi khắp kinh thành, ta phát hiện ra cửa hàng ở đó bán đèn lồng rất hợp với sở thích của ta cho nên ta quyết định tới đó mua!”

Tur Nhi thở dài, cố gắng nhấn mạnh hoàn cảnh hiện tại.

“Tiểu thư, chúng ta đã đi qua mười ba con phố rồi, giờ muốn tới cửa hàng bán đèn lồng ở thành Tây thì ít nhất cũng phải đi qua bốn con phố nữa!”

“Việc này ta biết rất rõ! Cho nên ta mới bảo em tranh thủ lúc trời chưa tối, đi nhanh lên một chút qua thành Tây mua đồ, lát nữa còn phải tới cửa thành ở phía Đông xem bắn pháo hoa với hoàng thất nữa!”

Trang Thư Lan thúc giục.

“Hà?”

Từ Nhi ngửa mặt nhìn trời oán hận, ông trời vì sao lại muốn đày đoạ người như vậy chứ! Cả buổi chiều hôm nay nàng bị tiểu thư kéo đi khắp phía đông cho tới phía tây kinh thành, đi đi lại lại cũng mấy lần, ngõ lớn ngõ nhỏ trong kinh thành đều đã đi cả, cũng dạo qua khắp các cửa hàng lớn nhỏ, sau đó cũng chọn một cửa hàng mua ít đồ thì người ta lại đóng cửa qua năm mới mới mở hàng – Tuy rằng sổ sách buôn bán cũng không phải là do nàng quản lý, thế nhưng đi tới đi lui như thế này thật sự khiến người ta mệt chết.

“Có thể thuê một cỗ xe ngựa để ngồi được không, tiểu thư?”

“Hà cái gì cơ! Không được ngồi xe ngựa.”

Trang Thư Lan khinh thường, nhìn Từ Nhi, khẽ lên tiếng không to không nhỏ.

“Em không biết sao? Như thế này người ta mới gọi là đi dạo phố, đi dạo phố nói trắng ra là khai trương tuyến xe buýt số mười một thuận tiện để đi xem đồ, mua hàng. Mà mua đồ tất nhiên phải so sánh ít nhất ba cửa hàng mới biết được chênh lệch giá cả thế nào để lựa chọn, lúc ấy mới không bị thiệt!”

“Nhưng. Nhưng những thứ tiểu thư mua đều là giá cao nhất!”

Từ Nhi phản nản.

“Hơn nữa tiểu thư vẫn nói nhiều tiền hơn thì chất lượng tốt hơn, còn cần phải đi đâu nữa?”

“Cũng không phải tiền của em, em tiếc làm gì?”

Trang Thư Lan trừng mắt, dừng bước nhìn phía xa cách nàng chừng mười bước chân. Tâm trạng vui vẻ, bởi vì buổi chiều nay đi nhiều như vậy cũng đáng, không nói tới chuyện rèn luyện sức khỏe mà đây cũng là lần đầu tiên trong mười năm qua nàng chính thức đi dạo phố, lại còn mang cái người lúc nào cũng cười cao ngạo đáng ghét kia ra hành hạ cả buổi. Hừ hừ, Trang Thư Lan muốn cho Từ Đồ Minh Duệ hiểu việc hần đi dạo phố và nàng đi dạo phố hoàn toàn không giống nhau. Hơn nữa không phải nàng đi dạo phố bởi vì thích đi dạo phố mà nàng là vì muốn chinh đốn kẻ khác. Nàng muốn nhìn xem tên họ Từ Đồ kia có bao nhiêu kiên nhẫn để đi dạo phố cùng nàng.

Mới đầu hần còn hứng thú dạt dào nhưng càng về sau hần càng hiểu rõ là Trang Thư Lan – nàng cố ý chinh hần. Dạo qua mấy con phố lớn, hần cũng không tỏ thái độ gì. Khoẻ miệng nàng khó giấu được nụ cười gian xảo. Sau đó thấy nàng mua vài vóc, áo lông thì sắc mặt hần càng lúc càng khó chịu. Cũng may, hần không có cách nào trở mặt được, việc đề nghị đi dạo phố là do hần nói ra, mà Trang Thư Lan nàng cũng chỉ “giúp” hần hoàn thành yêu cầu đó thôi! Chẳng lẽ hần lại không biết xấu hổ đi trở mặt?

“Từ Đồ công tử, ngài có thể đi nhanh lên một chút được không? Chỉ lát nữa là các cửa hàng sẽ đóng cửa, hơn nữa bây giờ cũng không còn sớm, không phải ngài nói muốn ăn thịt nướng và xem pháo hoa sao? Nếu cứ lù rù, chậm chạp như ngài, chỉ sợ hoàng thượng đã xem xong pháo hoa về cung mất rồi, ngay cả cửa quán đồ nướng cũng không tới được!”

Trang Thư Lan nói với giọng trách cứ nhưng trên mặt lại không giấu nổi nụ cười, vì muốn nhìn thấy khuôn mặt tức tối, khó chịu của hần mà hôm nay nàng cũng phải hi sinh rất lớn đó chứ, cho nên tới lúc nhìn thấy thành quả sao có thể không vui vẻ được?

“Tiểu thư, buổi tối quán đồ nướng sẽ đóng cửa ạ?”

Từ Nhi cúi người vừa xoa chân vừa hỏi.

“Tối nay là ngày đặc biệt nên quán đồ nướng sẽ không đóng cửa! Hơn nữa việc hoàng đế cùng chúng vui với dân chúng sẽ là cơ hội tốt để buôn bán!”

“Cơ hội tốt để buôn bán?”

Từ Nhi không hiểu, ngơ ngác hỏi lại.

“Ha ha!”

Trang Thư Lan không giải thích chỉ đứng chờ Từ Đồ Minh Duệ. Từ Đồ Minh Duệ nghe xong câu nói của nàng cũng không có phản ứng gì. Thời gian gần đây cô gái này cũng chỉ nghĩ cách kiếm tiền, việc triều đình nàng còn dám kiếm lợi chút ít, hôm nay kiếm tiền từ chỗ hoàng đế cũng không có gì kỳ lạ cả. Chẳng qua thắc mắc, nàng sẽ tận dụng cơ hội tốt này để buôn bán như thế nào?

Có điều giờ cũng không phải lúc để nghĩ tới vấn đề đó, quan trọng phải là phải làm thế nào để nàng bỏ ý nghĩ đi tới đi lui qua mấy cái ngã tư đường này đã!

Nhắc tới lần đi dạo phố này, Từ Đồ Minh Duệ chỉ muốn đánh cho Trang Thư Lan một chưởng. Kế hoạch của hần là đi dạo một lát, sau đó tìm một quán trà nào đó uống trà, nói chuyện giết thời gian, ai biết được nữ nhân này đi dạo phố đúng là tra tấn, hành hạ người khác! Cho dù hần là người tập võ cũng không sợ chuyện đi bộ nhiều như vậy, nhưng mấy năm gần đây mỗi lần ra ngoài hần đều đi xe ngựa! Đi theo một nữ nhân mua sắm, xách đồ, trả tiền, chuyện mất mặt này – đây đúng là lần đầu tiên! Hiện tại hần thực sự hối hận vì mình đã nhất thời mềm lòng thay đổi điều kiện nên mới thành ra thế này!

Thấy nàng chạy qua chạy lại cả một buổi chiều nhưng tinh thần vui vẻ, không có biểu hiện nào là mệt mỏi cả. Từ Đồ Minh Duệ càng nhìn càng bức mình, rõ ràng mặt thám báo lại với hần: nàng là người lười vận động, chỉ thích an nhàn, nghỉ ngơi, nếu có thể nằm thì khẳng định không chịu ngồi, nhưng sao bây

giờ lại khác biệt như vậy?

Mà khi tầm mắt hắn chạm tới ánh mắt sáng ngời của nàng, trong đó còn có tầng sương mờ bao phủ, ẩn giấu hưng phấn, thích thú, khác hẳn với ngày thường lạnh lùng, băng quang, nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời mùa hạ, chỉ cần từ xa đứng nhìn cũng đủ khiến lòng ấm áp!

Miệng mỉm cười tao nhã, thư thái, chậm rãi đi tới bên TrangThư Lan, có một thứ ảo giác ở lan tràn trước mặt, lan tràn tới trái tim.

Hoa nở, vầng đầu, TrangThư Lan cảm thấy bây giờ nàng rất ngốc – ngo ngác, lẳng lặng đứng tại chỗ, không chớp mắt, mỉm cười chờ cái kẻ miệng cũng đang ẩn chứa nụ cười kia tới cạnh nàng. Cho tới tận khi người nào đó đứng ở trước mặt, nàng mới có phản ứng. Vừa rồi dường như nàng phạm một sai lầm rất nghiêm trọng, đối với kẻ địch lại nổi lên tính háo sắc!

Mất tự nhiên, ho nhẹ một cái, nàng tìm bóng dáng của Tứ Nhi. Lúc này Tứ Nhi đang bị những món đồ thủ công nhỏ ở ven đường hấp dẫn. Nhận thấy được ánh mắt của TrangThư Lan, nàng vui vẻ giơ cao một cái lúc lắc trong tay, ý bảo TrangThư Lan qua đó xem. Kiếp trước, búp bê nàng chơi còn tinh xảo và hiện đại hơn ở đây không biết bao nhiêu lần, dĩ nhiên sẽ không quá để ý mấy thứ kia. Hơn nữa nhìn những thứ ấy, những ký ức ở kiếp trước lại hiện lên, giữa lúc cảnh còn người mất chỉ càng thương tâm thêm mà thôi. TrangThư Lan khẽ lắc đầu, cười khước từ Tứ Nhi.

“Muốn thứ kia à?”

Tư Đồ Minh Duệ đứng bên cạnh vừa thấy được vẻ mặt cô đơn của nàng, cổ giấu cảm xúc, giả vờ cười hỏi.

“Không muốn!”

Theo thói quen TrangThư Lan lắc đầu, trầm giọng nói tiếp.

“Hoa trong gương, trăng trong giếng, xa xa đứng nhìn là được rồi!”

Miền ký ức xa xôi là những ngày tháng tốt đẹp, nàng không muốn chạm tới, chỉ cần ngẫu nhiên hồi tưởng lại trong đầu một chút là tốt rồi. Bầu không khí im lặng bao quanh hai người. Quang cảnh náo nhiệt nơi ngã tư đường cũng không thể làm bớt đi tâm trạng u ám, thậm chí càng làm hai người bọn họ cô đơn, tịch mịch.

Nhìn ngã tư đường từng tốp người vừa đi vừa cười nói, từ người lớn cho tới trẻ nhỏ đều vui vẻ đi lướt qua nàng, TrangThư Lan khẽ thở dài, quay đầu nhìn Tư Đồ Minh Duệ miệng mỉm cười nhưng trong mắt lại hờ hững.

“Tư Đồ công tử, hôm nay là ngày đoàn viên, ngài không về nhà đón năm mới với người thân sao?”

Trong kinh thành, hắn coi như cũng có chút tiếng tăm, có rất nhiều giai thoại, chuyện kể về hắn, ví dụ như hắn thi đậu năm nào, hoàng đế trọng dụng hắn ra sao, hắn làm một vị “quan tốt” như thế nào, có bao nhiêu cô nương không chê nhân phẩm của hắn vẫn thầm thương trộm nhớ.Nhưng những tin tức về gia thế của hắn thì không thấy có. Hắn giống như một người từ thế giới khác tới, đột nhiên xuất hiện ở kinh thành, sau đó cứ từ từ nổi bật, thiên hạ người người đều biết.

Cho nên nàng rất tò mò Tư Đồ Minh Duệ này được sinh ra trong gia đình như thế nào, lại khiến cho tính cách của hắn quái dị, kỳ lạ như vậy, thậm chí còn có võ nghệ cao cường.

“Vậy sao cô nương không về nhà đoàn tụ với phụ thân và mười chín vị phu nhân?”

Tư Đồ Minh Duệ hỏi lại, nét cười trên khuôn mặt không thay đổi nhưng trong mắt cô che giấu cô đơn và tức giận.

TrangThư Lan hơi hoảng sợ, nàng đã quen thấy Tư Đồ Minh Duệ cười, cũng hiểu rõ những nụ cười gian trá, toan tính của hắn nhưng hôm nay là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn cười mà ánh mắt không giấu một chút cảm xúc nào – hắn không muốn nói tới đề tài này.

“Tiểu thư, người xem này búp bê này thật đẹp, mắt của nó lại có thể chuyển động, giống như đang nháy mắt vậy!”

Tứ Nhi giống như đang cảm bảo bối, trên tay là một con búp bê mặc quần áo màu trắng, nhanh chóng chạy tới trước mặt TrangThư Lan. TrangThư Lan chỉ mỉm cười, nếu nàng nói với Tứ Nhi nàng đã từng chơi búp bê thì nhất định Tứ Nhi sẽ không tin.

“Em thích là được rồi!”

TrangThư Lan gật đầu, đột nhiên không có tâm trạng đi dạo phố nữa, thậm chí muốn tìm một chỗ nào đó lẳng lặng quan sát những người trong kinh thành tham gia náo nhiệt. “Chúng ta tới Thủy Bình Lâu ở thành đông nghỉ một lát đi!”

Nàng ngẩng đầu nhìn trời cũng không còn sớm, ở trên phố người càng lúc càng nhiều hơn nữa còn đang dồn dập đi về thành đông.

“Không đi mua đèn lồng nữa sao tiểu thư?”

Tứ Nhi thắc mắc.

“Ừ!”

“Thật tốt quá!”

Từ Nhi hoan hô, không cần đi đi lại lại nữa, không vui cũng không được.

“Tur Đồ đại nhân, ngài vẫn muốn đi cùng với hạ quan sao?”

Đương nhiên nàng không thể quên bên cạnh vẫn còn một kẻ đang sống sờ sờ cho nên tượng trưng hỏi ý kiến hần – tuy rằng nàng hy vọng mỗi người có thể đi một ngã.

“Đương nhiên, bản quan phụng mệnh phải đưa người tới công thành gặp hoàng thượng!”

Tur Đồ Minh Duệ trả lời như lẽ tự nhiên.

“Do vậy ta không thể rời Trang học sĩ được, hơn nữa nếu tới Thúy Bình lâu ta còn có thể đãi thọ tiền ăn uống!”

“Việc này Tur Đồ đại nhân khỏi phải lo lắng.”

TrangThư Lan nhẹ nhàng nói.

“Ta đã lo ổn thỏa mọi chuyện ở Thúy Bình Lâu, còn về chuyện hoàng thượng – có đi hay không cũng không quan trọng. Hoàng thượng nhất lý vạn ky, lát nữa muốn chung vui cùng dân chúng, làm sao có thời gian để ý tới kẻ hèn mọn như ta?”

Câu nói sau cùng có chút yếu ớt, TrangThư Lan cũng không cho việc được hoàng đế nhớ tới là chuyện gì tốt, đặc biệt là đã có người nói nàng bị bệnh trước mặt ông ta rồi, nếu lát nữa nàng đi gặp hoàng thượng không phải là sẽ có người vì nàng mà mắc tội khi quân sao? Nếu hoàng thượng tức giận, nàng sẽ không tránh được liên lụy. Cho nên, bất kể tương lai có kết quả ra sao, đêm nay nàng không thể tới gặp hoàng thượng được.

“Ta cũng nghĩ vậy, làm sao những người đó lại chú ý tới “một người bình thường” được?”

Tur Đồ Minh Duệ phụ họa, đùa cợt hỏi lại.

“Ồ trong mắt mọi người cô nương chỉ là một người không tài không mạo, không danh không tiếng, cho dù thế nào cũng không lọt vào mắt bọn họ!”

“Tur Đồ Minh Duệ, ngài nói chuyện tích đức một chút được không?”

TrangThư Lan chán nản tròn mắt nói.

“Ta nói sai sao? Hiện giờ chỉ cần tùy tiện kéo một người đi đường lại hỏi Trang nhị tiểu thư là hạng người nào, ta dám khẳng định đáp án nhận được so với câu trả lời của ta còn kích động hơn nhiều!”

Không được tức giận! Nếu tức giận sẽ thỏa mãn ý đồ của hần! Hít sâu một hơi, TrangThư Lan thân nhiên cười. Nàng quay sang, tựa vào người Tur Đồ Minh Duệ, một tay đặt lên vai hần, một tay xoa xoa lên vạt áo trước ngực hần, tươi cười rạng rỡ.

“Đúng vậy! Bản thân ta cảm thấy lọt vào mắt ai cũng tốt hơn lọt vào mắt Tur Đồ đại nhân! Nếu không... ta thực sự sẽ phải nhảy lầu!”

Nếu đã xưng là ác nữ mà không tạo ra được vài lời đồn mới nữa thì thực xin lỗi danh hiệu này rồi!

Cửa ngon đưa tới cửa chẳng lẽ không hưởng? Lẽ nào hần lại giống như tượng gỗ để mặc cho một nữ nhân đùa giỡn? Giơ tay lên nắm chặt bàn tay nhỏ bé đặt trên vai, cánh tay còn lại ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, nghiêng người, cúi đầu ghé sát bên tai TrangThư Lan chậm rãi nói thầm

“Xem ra Trang học sĩ rất thích thân mật với nam nhân trên đường nhỉ! Lần trước là Phó Thuyết, lần này là ta, không biết lần sau sẽ là ai đây?”

Àm! Một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu, TrangThư Lan nhận ra vừa rồi nàng đã làm một việc hết sức ngu ngốc! Nàng đã quên tên Tur Đồ này không phải là Phó Thuyết. Nếu lúc này là Phó Thuyết, đầu tiên hần sẽ ngây ra như phỗng, sau đó lại có dáng vẻ tức giận, căm phẫn muốn giết người. Nhưng Tur Đồ Minh Duệ không giống như thế, da mặt hần còn dày hơn nàng mấy trăm lần. Hiện giờ nàng cảm thấy cách này dùng trên người hần đúng là lãng phí! Bây giờ thì hay rồi. đùa giỡn không thành lại bị hần trêu ghẹo, phải làm thế nào mới thoát thân được đây?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

“Bỏ tay ra!”

Trang Thư Lan đỏ mặt, hai tay đều bị người ta khống chế, không có cách nào đẩy ra được.

“Không được! Là do chính cô nương yêu thương, nhưng nhớ nên mới làm như vậy với ta mà!”

Vòng tay trên lưng không hề buông lỏng mà ngược lại càng thắt chặt hơn.

“Là do ta yêu thương, nhưng nhớ?”

Trang Thư Lan xấu hổ giận dữ, giơ chân lên định giẫm nát chân Tư Đồ Minh Duệ. Nhưng chân hấn cứ như có mắt, chỉ thoáng một cái thôi, chân của nàng đã bị đập trên mặt đất. Do dùng nhiều lực nên chân rất đau. Trang Thư Lan chết lặng, cắn môi nhin đau tới ứa nước mắt. Nhìn Tư Đồ Minh Duệ đắc ý tươi cười, nàng cảm thấy cực kì phẫn nộ, việc này có được tính là tự nàng gây họa không đây?

“Bỏ tay ra! Nếu không ngài cứ chờ xem!”

Vừa đau vừa tức giận hừng hực lại còn thêm cả lo lắng, nàng định dùng nội lực đẩy tay hấn ra.

“Không thể được! Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu!”

Tư Đồ Minh Duệ cười đắc ý trả lời, còn cố tình cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng.

“Về mặt tức giận của cô nương thật đáng yêu! Ta rất thích, cho nên ta không có ý định bỏ tay.”

Câu nói châm dứt, một cái hôn nhẹ cũng khéo léo chạm vào vành tai Trang Thư Lan.

“Ngài.....”

Trang Thư Lan trừng mắt, máu toàn thân dường như đang chảy ngược, khuôn mặt đỏ như tôm luộc nhưng trong đầu trống rỗng, miệng chỉ nói được một từ, không có cách nào biểu đạt sự xấu hổ và giận dữ của nàng lúc này. Nàng có suy nghĩ muốn cho hấn một bạt tai nhưng tay đã bị hấn nắm chặt không thể nào nhúc nhích được. Đầu óc vô cùng hỗn loạn. Cho tới tận khi một ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng nàng, đầu óc mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Theo trực giác, nàng tìm kiếm người phát ra ánh mắt kia, lại thấy khuôn mặt lạnh lùng của Huyền Bách. Trang Thư Lan sửng sốt, không biết nên làm gì bây giờ nữa.

“Sư phụ, người....”

“Lan nhi, lại đây!”

Huyền Bách ra lệnh bằng giọng nói lạnh như băng, ánh mắt như dao sắc bắn về phía kẻ đang cười đắc ý – Tư Đồ Minh Duệ, đồng thời mũi kiếm cũng rút ra chỉ thẳng ngực Tư Đồ Minh Duệ.

“Đề sư phụ giết chết tên háo sắc, hỗn xược này!”

Trang Thư Lan cố gắng bình tĩnh nghĩ cách ứng phó. Tình huống vừa rồi vốn đã rất rối loạn, hiện giờ thêm Huyền Bách, lại còn có binh khí nữa đây chẳng phải là càng loạn hơn sao? Nàng nhìn về phía Hoa Như Ngọc đang thờ ơ, lạnh nhạt đứng một bên mới hiểu thì ra là Hoa Như Ngọc và Huyền Bách đi dạo phố nhưng không may lại nhìn thấy cảnh vừa rồi. Quay sang nhìn Tứ Nhi – có vẻ như nàng đã bị tình huống vừa rồi làm cho sợ hãi, vẫn đứng một chỗ như trời chồng. Tư Đồ Minh Duệ không nói chỉ yên lặng chờ hành động tiếp theo của Trang Thư Lan, vòng tay trên lưng nàng không có buông lỏng mà ngược lại càng chặt hơn. Theo thói quen nàng định bước tới chỗ Huyền Bách nhưng vừa thấy ánh mắt oán hận của Hoa Như Ngọc liền dừng lại, cười nhạt một tiếng, bình tĩnh nói.

“Sư phụ, người hiểu nhầm rồi! Con và Tư Đồ đại nhân tình sâu như biển cho nên hành động vừa rồi của chàng không thể tính là đùa giỡn được, chỉ là cử chỉ thân mật giữa tình nhân với nhau thôi cũng bình thường, giống như người và Như Ngọc tỷ tỷ tay nắm tay vậy đó!”

Như Ngọc, ta không biết vì sao tỷ lại dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, nếu như là bởi vì câu nói vừa rồi của Huyền Bách ta có thể rút lui, nhưng mà... nhưng mà... Trang Thư Lan nhẹ nhàng thở dài một hơi, rất nhẹ, nhẹ tới mức nàng cũng không phát hiện ra.

“Lan nhi, con...”

Kiểm trong tay Huyền Bách vô lực rơi xuống dưới, sắc mặt phức tạp nhìn Trang Thư Lan, định nói thêm gì đó lại không thể thốt nên lời.

Ánh mắt Tư Đồ Minh Duệ không giấu nổi ý cười nhìn người vừa nói nhưng vừa nghe thấy tiếng thở dài khó phát hiện, mày khẽ nhíu lại, tâm tình đứng xem trò hay cũng không còn, nhỏ giọng trừu chọc.

“Lan nhi, vừa rồi xem như cô nương đã thừa nhận quan hệ mờ ám giữa chúng ta rồi nhé!”

“Chỉ là đóng kịch thôi!”

Trang Thư Lan khinh thường, trầm giọng đáp trả.

Đóng kịch?

“Nếu là đóng kịch thì ta đây cũng cần phải phối hợp nữa chứ!”

Tư Đồ Minh Duệ cúi xuống thản nhiên nói.

“Tuỳ ngài!”

Trang Thư Lan không có tâm trạng đi cãi nhau với hắn, phát hiện cánh tay của Tư Đồ Minh Duệ đã buông lỏng, nhân cơ hội dùng sức tránh khỏi lực không chế của hắn. Hiện tại nàng đã đứng cách hắn năm bước chân, tựa vào người Tứ Nhi.

“Thì ra lời đồn ấy đúng là sự thật!”

Mỉm cười lộ rõ hai lúm đồng tiền, Hoa Như Ngọc nhẹ nhàng bước tới bên cạnh Huyền Bách, tay ôm lấy cánh tay không cảm kiếm của Huyền bách, nói nhỏ nhẹ.

“Bách, những năm quaLan Lan đương nhiên đã có tâm tư của một thiếu nữ. Chúng ta là trưởng bối tất nhiên phải chúc phúc cho Lan Lan! Huống chi Tư Đồ đại nhân tuổi còn trẻ mà đã làm được chức quan lớn, tuần tũ, nhả nhặn, lại là đồng nghiệp với Lan lan, bất luận nhìn từ phương diện nào thì hai người cũng rất xứng đôi!”

Xứng đôi? Trang Thư Lan hừ lạnh một tiếng, với thái độ bây giờ của Hoa Như Ngọc, nếu bên cạnh Trang Thư Lan lúc này là một con tinh tinh, nàng cũng sẽ nói là rất xứng đôi cho xem!

“Sư phụ, chuyện của con người không cần quan tâm!”

Sắc mặt nàng vẫn như thường, thậm chí giọng nói cũng rất nhẹ nhàng.

“Nhân tiện ở đây, đồ nhi xin chúc người năm mới vui vẻ! Ngày khác đồ nhi sẽ tới nhà chúc tết sư phụ sau. Hôm nay đồ nhi có việc quan trọng cần làm, đồ nhi xin cáo từ!”

Từ sau khi rời khỏi nhà Huyền Bách, Trang Thư Lan vẫn chưa gặp lại hắn và Hoa Như Ngọc, bởi vì nàng không biết đối mặt với Huyền Bách như thế nào nên chỉ có thể chọn cách tránh mặt. Nhưng hôm nay gặp lại mới phát hiện thì ra có một số việc không giống như lúc trước, ít nhất trước kia trước mặt nàng Huyền Bách cũng không lộ rõ vẻ mặt phức tạp, Hoa Như Ngọc cũng không nhìn nàng với vẻ mặt đầy hận thù như vậy.

Trang Thư Lan nắm tay Tứ Nhi quay lưng rời đi, Hoa Như Ngọc liền gọi với theo.

“Lan Lan, mấy ngày tết nếu thấy buồn chán thì hãy ghé qua Tuý Xuân Uyển một lát, tuy là Di nương ngoài miệng không nói nhưng trong lòng vẫn rất quan tâm tới muội!”

“Muội biết rồi!”

Trang Thư Lan hơi ngừng bước, quay lại nhìn Hoa Như Ngọc cảm ơn.

“Như Ngọc tỷ tỷ, vậy phiền tỷ chuyển lời tới Phiêu Di, ngày mai muội sẽ tới gặp người.”

Thật ra Trang Thư Lan vẫn đang rất hoang mang. Hiện tại rõ ràng Hoa Như Ngọc gặp nàng chỉ có thể dùng một câu để diễn tả: “tình địch gặp mặt khó nhìn mặt nhau”. Cho dù Hoa Như Ngọc coi nàng là tình địch nhưng vẫn quan tâm tới nàng làm cho Trang Thư Lan cảm thấy thật mâu thuẫn, không muốn đề ý tới Hoa Như Ngọc nhưng đối với mối quan hệ của hai người thì nàng lại không đành lòng cự tuyệt – tình nghĩa mười năm làm sao có thể dễ dàng xoá sạch được, có lẽ Hoa Như Ngọc cũng đang mâu thuẫn như nàng!

“Thật sao? Di nương sau khi nghe tin này nhất định sẽ rất vui mừng!”

Hoa Như Ngọc mỉm cười thờ phào nhẹ nhõm.

“Thật!”

Trang Thư Lan mỉm cười hỏi lại.

“Có khi nào muội nói mà không giữ lời chưa? Dù thế nào, muội vẫn sẽ giữ chữ tín!”

Vốn chỉ là một câu nói đùa, người nói vô tâm nhưng người nghe lại có ý. Sắc mặt Hoa Như Ngọc nhất thời mất tự nhiên. Trang Thư Lan cũng phát hiện Hoa Như Ngọc xấu hổ nhưng chỉ cười khẽ, gật gật đầu coi như chào Huyền Bách, rồi kéo tay Tứ Nhi xoay người rời đi! Nếu như vô duyên, vậy cũng không nên nhập nhằng mãi. Hít sâu một hơi, nàng mỉm cười nhìn dòng người tấp nập đi lại trên đường, nhưng có điều náo nhiệt, hối hả ấy không bao gồm bọn họ.....

“Lan nhi, không đợi ta sao?”

Tư Đồ Minh Duệ theo sát phía sau Trang Thư Lan, vừa đi vừa hỏi.

“Đường ở trước mặt, ngài đi đường ngài, ta lại không phiền ngài, việc ngài đi cùng hay không cũng đâu không phải việc của ta!”

“Thật nhẫn tâm, lợi dụng ta xong liền vứt bỏ ngay!”

Tư Đồ Minh Duệ cười ra vẻ “tội nghiệp” hỏi lại.

Trang Thư Lan không nói, chỉ kéo tay Tứ Nhi đi nhanh hơn.

“Bách, chúng ta cũng đi thôi.”

Thấy bóng dáng ba người càng lúc càng xa dần, Hoa Như Ngọc khẽ lay cánh tay Huyền Bách.

Huyền Bách không đáp lại, chỉ lạnh lùng đẩy tay Hoa Như Ngọc ra, đem kiếm bỏ lại trong tay áo.

“Bách, chàng tức giận sao?”

Hoa Như Ngọc hờn giận hỏi.

Huyền Bách xoay người nhìn Hoa Như Ngọc, ánh mắt lạnh lùng, sau một lúc lâu mới gằn rõ từng chữ.

“Ngày ấy, những chuyện cô và Lan Nhi nói trong phòng ta đều nghe thấy hết!”

Nói xong quay lưng đi không một chút lưu luyến. Còn Hoa Như Ngọc đứng chết trân tại chỗ, sắc mặt tái nhợt, lao đảo bước từng bước, bàn tay nắm chặt, ngón đầu thì lệ đã tuôn rơi, ánh mắt lại tìm kiếm bóng dáng cô đơn đã đi xa từ khi nào.....

“Tiểu thư, sao hoàng thượng vẫn chưa xuất hiện thế ạ? Chẳng phải là hoàng thượng muốn chung vui cùng dân chúng sao? Dân đen như chúng ta cả đời may ra cũng chỉ nhìn thấy hoàng thượng vài lần, khó có được cơ hội như hôm nay, không phải hoàng thượng muốn gạt chúng ta đấy chứ!”

Chen lẫn giữa đám đông, Tứ Nhi nắm chặt tay Trang Thư Lan, hai mắt chăm chú nhìn về phía tường thành mà trách móc.

“Cho nên ta đã nói em đừng có ôm hi vọng quá lớn mà! Giờ Tuất đã qua hai khắc (=30 phút), trên tường thành vẫn không thấy bóng dáng của hoàng đế đâu, phía dưới công thành dân chúng đã sớm ồn ào, cho dù hoàng đế có xuất hiện, em cũng chỉ thấy bóng dáng mờ hồ, cũng không còn nhiều ý nghĩa!”

“Tiểu thư đã từng nhìn thấy hoàng thượng đương nhiên sẽ nói việc này không có ý nghĩa rồi!”

Tứ Nhi trừng mắt.

Trang Thư Lan cười ra vẻ hiểu được cảm giác của Tứ Nhi hiện giờ, cho nên im lặng chen lẫn trong đám đông đợi với Tứ Nhi.

Chỉ lát sau, một vị tướng quân khoác chiến bào xuất hiện trước tường thành, vẫy tay ý bảo dân chúng phía dưới im lặng. Dân chúng hiểu ý thoáng cái toàn bộ đã im lặng, sau đó vị tướng quân kia lại hô to.

“Hoàng thượng có chỉ dụ thông báo với dân chúng, hoàng thượng nói muốn cùng chung vui với dân chúng cho nên đã cải trang vì hành xem pháo hoa, ngắm đèn lồng trong hôm nay với mọi người, cho nên mọi người phải chú ý, biết đâu hoàng thượng đang đứng ngay bên cạnh mình!”

Tướng quân nói xong, đám người phía dưới lại ồ lên, mọi người không thể ngờ hoàng thượng lại cải trang vì hành, biết đâu đấy bọn họ đã gặp hoàng thượng mà không biết!

“Hoàng thượng cũng đang ở trên đường sao? Chúng ta làm sao biết được người nào là hoàng đế đây?”

Tứ Nhi giậm chân tại chỗ, chán nản.

“Việc này chẳng phải rất đơn giản sao?”

Trang Thư Lan hé môi cười, vừa kéo tay Tứ Nhi thoát khỏi đám đông chật chội vừa nói:

“Hoàng đế không phải người bình thường, uy nghiêm và sự an toàn của hoàng đế là quan trọng nhất, cho nên em chỉ cần chú ý tới chỗ nào mà phần lớn mọi người đều tập trung ánh mắt vào một người, như vậy người đó có tám mươi phần trăm khả năng là hoàng đế!”

Tứ Nhi nghe xong cảm thấy rất có lý liền gật đầu tán thưởng.

“Tiểu thư nói rất đúng! Có điều Tứ Nhi rất muốn nhìn xem hoàng đế là người như thế nào, tiểu thư không thể đưa Tứ Nhi đi tìm được ạ? Tiểu thư đã từng gặp hoàng thượng thì càng dễ dàng nhận ra người nào là hoàng thượng mà!”

“Tứ Nhi, việc đó em phải tự làm rồi, từ trưa tới giờ đi qua đi lại, ta cảm thấy rất mệt mỏi, ta muốn về nhà nghỉ ngơi!”

Trang Thư Lan vội lắc đầu từ chối, ngay từ đầu nàng đã không có ý định gặp hoàng thượng rồi, giờ lại đi tìm tới tận cửa chác. Nàng cũng không phải người ngu như vậy! Hơn nữa vất vả lắm nhờ đám đông này nàng mới thoát khỏi Tư Đồ Minh Duệ, chẳng lẽ đợi lúc sau lại phải gặp hắn lần nữa trong ngày hôm nay?

“Tiểu thư không định đi xem hội đèn lồng nữa à?”

Tứ Nhi cũng không định dễ dàng để Trang Thư Lan nói vài câu là xong chuyện như thế. Nàng nhớ vừa rồi nghe người ta nói tới hội đèn lồng, vẻ mặt của tiểu thư còn rất hớn hờ và chờ mong.

Hội đèn lồng? Không thể không thừa nhận, thực sự nàng rất có hứng thú với hội đèn lồng ở cổ đại, thậm chí chờ mong. Ở thế giới này đã mười năm nhưng chưa có năm nào đón giao thừa mà nàng được xem hội đèn lồng, hay nói chính xác hơn là nàng không biết ở Đại đồng hoàng triều này sẽ có hội đèn lồng trong ngày đón giao thừa. Cho nên nàng có chút tò mò, muốn biết xem hội đèn lồng ở đây có giống như trên ti vi không, liệu có thả hoa đăng, có giải câu đố nhận thưởng?

“À, được rồi! Nể mặt Tứ Nhi cứ khăng khăng muốn đi, vậy ta bắt đắc dĩ phải đi xem rồi!”

Rõ ràng chính tiểu thư muốn đi lại còn đồ thừa cho em! Tứ Nhi bất mãn trừng mắt nhìn Trang Thư Lan, nhưng người thông minh không nói ra những lời này, nàng còn muốn nhờ tiểu thư giải câu đố để nhận phần thưởng nữa!

Tối nay kinh thành nhờ có việc hoàng đế cải trang vi hành mà vô cùng náo nhiệt, rất nhiều dân chúng đi đi lại lại trên đường, hi vọng may ra có thể gặp hoàng thượng. Mà những cửa hàng buôn bán hai bên đường đều rất đông khách. Đây đều là những người khôn khéo thông minh, biết nắm bắt cơ hội tốt để kinh doanh. Vừa đi vừa nhìn mọi người tập nập, hai người chẳng biết từ khi nào đã đi tới hội đèn lồng. Hội đèn lồng đêm nay là do ba đại gia tộc trong kinh thành tổ chức, phần thưởng rất lớn, chỉ dựa vào điểm này thôi đã thu hút rất nhiều người tham gia.

Trang Thư Lan nhìn thấy mọi người tụ tập đông đúc thì cảm thấy hơi hối hận, tại sao đêm nay nàng lại không tổ chức hoạt động như thế? Nếu vậy có thể tuyên truyền, quảng bá danh tiếng của nàng cho mọi người biết rồi! Có điều nói qua thì cũng nói lại, nếu thực sự tổ chức hoạt động này chỉ sợ nàng không thể nhàn rồi, thông dong dạo chơi được nữa!

Nghĩ như thế Trang Thư Lan cũng cảm thấy không có gì luyến tiếc lắm, bây giờ nàng cũng không thiếu cơm ăn, cần gì phải tự tìm thêm phiền phức cho mình?

“Chư vị khách quan, xin hãy chú ý!”

Trên đài cao, một nam nhân khoảng hơn bốn mươi tuổi giờ cao tay ý bảo những người đang xem đèn lồng bên dưới lắng nghe.

“Chư vị khách quan, hội đèn lồng năm nay có quy tắc như sau: Trước hết các vị xem những câu đố treo trong các lồng đèn, nếu đoán được xin hãy viết đáp án ra giao cho những nha hoàn đứng cạnh, nếu trả lời đúng sẽ có phần thưởng. Trả lời đúng mười đề liên tục, gười đó có thể tiến vào vòng tranh tài tiếp theo của chúng ta. Ở vòng tranh tài thứ hai, những người thắng ở vòng thứ nhất sẽ đưa ra những câu hỏi cho nhau, nếu không trả lời được, hoặc trả lời sai vậy xin lui ra phía sau để những người trả lời đúng tiếp tục tranh tài. Cứ như vậy cho tới khi nào còn một người cuối cùng sẽ nhận được phần thưởng lớn nhất của đêm nay: gồm năm mươi lượng hoàng kim, năm trăm lượng bạc trắng và một trăm lượng bạc của nhà tài trợ cho hoạt động đêm nay của chúng ta – Lạt Muội lẫu. Những quy tắc tại hạ đã nói xong, bây giờ mời mọi người bắt đầu tham gia giải câu đố……”

“Hả?”

Trang Thư Lan giật mình trước câu nói cuối cùng của người chủ trì, Lạt Muội lẫu tài trợ cho hoạt động lần này?? Nàng hoàn toàn không biết nhưng tin chắc đây là việc Nguyệt Nương làm! Nghĩ lại, nàng thực sự bội phục Nguyệt Nương, mới đi theo nàng hơn một tháng nhưng đã nắm bí quyết kinh doanh hiệu quả! Nếu so sánh khách quan với cách làm việc của Di nương, Trang Thư Lan cho rằng Nguyệt Nương thật sự thích hợp làm thương nhân, không biết đã làm tốt hơn Di nương bao nhiêu lần!

“Tiểu thứ, chúng ta cũng xem qua vài cái được không?”

Tứ Nhi xoa tay, nóng lòng muốn thử.

“Em có thể trả lời được không?”

Không phải Trang Thư Lan coi thường Tứ Nhi mà là khả năng của nàng chỉ có thế.

“Em không trả lời được nhưng tiểu thư thì có thể mà!”

Tứ Nhi cười híp mắt năn nỉ Trang Thư Lan.

“Tiểu thư, người xem qua một chút đi! Người thấy đây phần thưởng đêm nay rất lớn! Năm mươi lượng hoàng kim đó! Từ nhỏ tới giờ em chưa được thấy hoàng kim bao giờ chứ đừng nói tới năm mươi lượng hoàng kim!”

“Thì ra em là kẻ mê tiền!”

Trang Thư Lan cũng không muốn phá hỏng tâm trạng hứng khởi của Tứ Nhi nhưng nàng lại không muốn xuất đầu lộ diện trong tình huống này.

“Như vậy đi, chúng ta cùng đi xem, ta sẽ nói đáp án cho em biết, em sẽ lấy danh nghĩa của em đi tham gia, có được phần thưởng thì em chia cho ta một nửa là được rồi!”

“Được ạ!” Tứ Nhi vui vẻ nói.

“Nhưng mà tiểu thư, chúng ta có thể vào tới vòng cuối cùng được không?”

“Đương nhiên!”

Trang Thư Lan cười khẳng định.

“Coi như nể mặt em ta sẽ là người cuối cùng được không?”

“Đúng là tự cao tự đại!”

Một thư sinh đứng bên cạnh mở miệng, giọng điệu khinh thường.

“Giải câu đố trong đèn lồng cũng không phải đơn giản như tiểu cô nương tưởng tượng đâu, trước khi nói hãy nghĩ xem tài năng của mình tới đâu đã, đừng phải tốn nước bọt, đau lưỡi!”

“Mắc mớ gì tới ngươi! Thư sinh thôi, tiểu thư nhà ta nói chuyện tới lượt ngươi chớ miệng vào sao?”

Tứ Nhi không chịu thua mà mắng lại.

“Ăn nói thô lỗ, một chút dạy dỗ cũng không có, còn nhỏ mà đã.....! Hừ!”

Thư sinh tiếp tục khinh bỉ.

“Ngươi.....”

Tứ Nhi trừng mắt, hai tay túm chặt eo. Trang Thư Lan thấy vậy, mới kéo tay Tứ Nhi, vỗ nhẹ trấn an.

“Tứ Nhi, đừng chấp nhặt với hắn! Coi như là một con chó sủa chúng ta mà thôi, chẳng lẽ em còn muốn tranh cãi với chó sao? Cần thận kéo miệng mọc đây lòng chó đấy!”

“Ha ha...!”

Tứ Nhi cười thành tiếng nhìn vẻ tức giận phùng má trợn mắt của thư sinh kia, bực bội trong lòng cũng giảm đi không ít, bội phục tiểu thư đúng là là cao thủ mắng người. Thư sinh kia giậm chân, bị một tiểu nha đầu mắng là chó trước mặt nhiều người, mất hết cả phong phạm quân tử, trợn mắt há miệng chỉ vào Trang Thư Lan mắng to.

“Nữ nhân thôi tha! Ngươi nói lại rõ ràng cho ta nghe, ngươi mắng ai là chó hả?”

“Ta có mắng ngươi là chó sao?”

Trang Thư Lan nhướn mày, dừng dừng hỏi, thản nhiên quét mắt một vòng những người bị tiếng rống to vừa rồi của thư sinh chú ý đến.

“Ngươi vừa mắng ta là chó!”

Thư sinh lòng đầy căm phẫn lên án.

“À! Thì ra ngươi là chó!”

Trang Thư Lan làm như chợt bừng tỉnh, gật đầu lia lịa. Một câu nói ra làm bốn phía được một phen cười vang. Thư sinh giận tím mặt nhìn nữ nhân trước mặt vẫn bình thản như không, con tức lại càng lớn nhưng hắn cũng biết sự tức giận của hắn không ảnh hưởng chút nào tới nàng, cho nên chỉ tính khí thể thôi hắn đã thua đứt nàng.

“Được lắm! Ngươi nhớ kỹ đấy! Hôm nay ta không chấp nhặt với ngươi, lần sau sẽ không may mắn như vậy đâu!”

Thư sinh đỏ bừng mặt chỉ vào Trang Thư Lan, cho dù khí thế không thể thắng nàng nhưng uy hiếp nàng thì vẫn có thể làm được.

“À!”

Trang Thư Lan cười khềnh, thản nhiên nhìn thư sinh nọ mà buông một câu.

“Trăm kẻ không dùng được đứng đầu là thư sinh, câu này quả nhiên là không sai, chỉ biết uy hiếp hai cô nương yếu đuối, thật không thể hiểu được những gì ngươi đọc trong sách thánh hiền đi đâu hết cả rồi!”

Một câu lại khiến xung quanh huyên não.

“Câu này của Trang cô nương sai rồi!”

Một giọng nam trầm ấm vang lên từ trong đám đông, những người đứng xem cũng tự động nhường đường cho người kia đi ra. Là thái tử! Trang Thư Lan nhẹ chau mày, đánh giá kẻ đang cải trang vi hành – Tư Đồ Tu Nam, chậm rãi nói.

“Vậy mong công tử đứng ra chỉ giáo?”

“Trang cô nương cũng xuất thân từ thư hương môn đệ, cũng đi lên từ một người thư sinh. Trang cô nương nói vậy, phủ định trăm người không dùng được một người, chẳng phải là đã phủ định chính cô nương sao?”

Tư Đồ Tu Nam mở quạt giấy khẽ phe phẩy, thần thái tự nhiên. Thư sinh kia thấy có người đứng ra giữ thể diện cho hắn thì khí thế lập tức tăng vọt, cũng gật đầu liên tục phụ họa.

“Đúng rồi! Đúng rồi!”

“Hừ!”

Trang Thư Lan khẽ nhếch môi cười lạnh.

“Nhưng cho tới bây giờ hình như ta vẫn chưa từng nói ta đi theo con đường này là đúng đắn thì phải, cho nên ta phủ định chính mình thì sao?”

Tư Đồ Tu Nam giật mình. Mặc dù đã sớm biết Trang Thư Lan không có hứng thú với chốn quan trường, nhưng không thể ngờ trước mặt hán nàng lại dám nói thẳng ra như vậy. Nàng đúng là to gan, lớn mật!

“Hay, hay, hay!”

Nói ba từ “hay” liên tục, cây quạt trong tay Tư Đồ Tu Nam thu lại, mỉm cười hỏi.

“Vậy Trang cô nương cho rằng con đường nào mới là đúng đắn theo như lời cô nương nói?”

Con đường đúng đắn? Hắn thực sự muốn thảo luận vấn đề này với nàng ư?

“Công tử, bây giờ là thời gian giải câu đố đèn lồng, cũng không phải là lúc nói chuyện lý tưởng, khát vọng của đời người. Nếu công tử muốn nói có thể tìm những nhân sĩ cùng chung chí hướng, dân nữ còn muốn giải câu đố, xin thứ không thể phụng bồi thái tử... công tử!”

Trang Thư Lan nhẹ nhàng nhún người hành lễ, cố ý xưng hô là dân nữ, cũng cố ý nói sai – nếu trong những người xung quanh đây có kẻ có đầu óc đương nhiên sẽ nhìn ra vấn đề khác thường. Nhưng điều khiến nàng thất vọng là, đám người kia chỉ biết trơ mắt đứng xem, đầu đúng là chỉ để mọc tóc, không ai chú ý tới điểm đáng ngờ trong câu nói của nàng.

Tư Đồ Tu Nam cũng hiểu được ngụ ý trong câu nói của nàng, cũng khẽ nhếch môi, đi hai bước tới bên cạnh nàng.

“Câu nói của Trang cô nương đúng là... nhưng thật ra ta không quan tâm. Nếu muốn giải câu đố vậy thì ta cũng tùy theo ý Trang cô nương giải vài câu vậy! Biết đâu lại đạt được phần thưởng cũng nên!”

Lấy bất biến ứng vạn biến, Trang Thư Lan cũng không đáp lại, kéo tay Tứ Nhi tới giải câu đố. Tư Đồ Tu Nam nhìn đám người xung quanh xong cũng theo Trang Thư Lan tới xem câu đố trên đèn lồng. Còn thư sinh kia bị bỏ mặc một bên phát hiện hai người này nói chuyện dường như quen biết nhau nên không tiếp tục tranh cãi thêm. Một kẻ đã khó đòi phó rồi, kẻ tới sau cũng không phải dễ chơi! Huống chi nam nhân kia toàn thân trên dưới đều phát ra khí chất vương giả đã báo cho hắn biết không nên liều lĩnh, lỗ năng. Thúc thời mới là trang tuấn kiệt, bây giờ rồi đi là tốt nhất.

“Tiểu thư, mau tới xem cái này đi!”

Tứ Nhi kéo tay Trang Thư Lan chỉ vào một hộp đèn đỏ thẫm nói. Mới đầu Trang Thư Lan còn hứng thú ngẩng cao đầu xem câu đố, nhưng sau khi tinh tế thưởng thức hai câu nàng cũng không cảm thấy có ý nghĩa – tất cả những câu hỏi ở đây đều xuất phát từ tứ thư ngũ kinh. Ở trong mắt nàng xem ra càng không có ý nghĩa gì đáng nói. Cho nên miễn cưỡng giải hai câu rồi lập tức rời đi, còn Tứ Nhi thì vẫn đang hứng khởi, Trang Thư Lan không đành lòng phá hỏng, cho nên chỉ theo sau nàng. Nhìn những chữ viết trên hộp đèn.

“Những câu còn lại không có gì đáng nói, có một câu trong tứ thư!”

“Tứ Nhi, những thứ này cũng không có gì hay, chúng ta đi thôi!”

Tất nhiên Trang Thư Lan đoán được đáp án nhưng không định trả lời – tứ thư vốn không phải thứ nàng thích đọc, chẳng qua là năm đó bị Trang Đức bắt học thuộc mà thôi!

“Tiểu thư nhất định là biết rồi, mấy ngày nay em cũng đang đọc tứ thư, chỉ bằng tiểu thư nói một chút, cũng giải thích cho em rõ một chút xem câu nói kia trong sách là có ý gì được không?” Tứ Nhi khẩn cầu.

“Em đang đọc tứ thư?”

Trang Thư Lan giật mình hỏi, thì ra những lúc không có việc gì Tứ Nhi mang sách ra đọc để biết thêm vài chữ không lo thất học cũng là tốt rồi, nào biết thật ra Tứ Nhi mang sách này ra học thuộc.

“Em không định đi thi thì những sách kia không xem cũng thế, lần sau tới thư trai (thư viện) sẽ chọn cho em vài quyển sách có ích hơn!”

“Không cần đâu tiểu thư!”

Tứ Nhi lắc đầu cự tuyệt.

“Tiểu thư thông minh như vậy cũng là bắt đầu đọc từ tứ thư. Mặc dù Tứ Nhi không mong có thể thông minh, uyên bác như tiểu thư nhưng ít ra em cũng muốn cố gắng nghe hiểu được những lời nói ngẫu nhiên thâm thúy, sâu sắc của tiểu thư!”

Một câu làm cho Trang Thư Lan sững người. Những lời nói mà Tứ Nhi coi là thâm thúy, sâu sắc thực ra chỉ là một vài từ ngữ hiện đại, cho dù nàng có đọc thêm bao nhiêu sách nữa cũng không thể biết được! Nhưng Trang Thư Lan thật sự cảm động, Tứ Nhi nguyện ý vì điều này mà cố gắng, một cảm giác được người khác coi trọng dâng tràn trong lòng nàng.

“Nha đầu ngốc!”

Trang Thư Lan cười vỗ hai má của Tứ Nhi, nhìn ánh sáng hồng nhạt phát ra từ đèn lồng thì than nhẹ.

“Gặp em không hiểu là hạnh phúc hay là bất hạnh của ta đây!”

Hạnh phúc là bên cạnh nàng có một người toàn tâm, toàn ý đối xử tốt với nàng, còn bất hạnh là Tứ Nhi lại trở thành một nhược điểm của nàng. Nhưng thấy ánh mắt thuần khiết, mong đợi của Tứ Nhi, Trang Thư Lan chỉ biết nàng đành chấp nhận nhược điểm này thôi!

Tứ Nhi nháy mắt nhìn ánh mắt hơi phức tạp của Trang Thư Lan, chờ đợi câu nói tiếp theo của nàng.

“Đáp án là “gãi đúng chỗ ngứa”, xuất phát từ luận ngữ. Bắt đầu là câu “Phu nhân không nói, gãi đúng chỗ ngứa!”, ý là một người không nói lời nào thì thôi, nếu nói chuyện nhất định nói đúng trọng điểm”

Ngón tay Trang Thư Lan nhẹ phẩy qua giấy lụa treo trên đèn lồng, cười nhìn Tứ Nhi.

“Tứ Nhi đã hiểu rồi chứ?”

“Rồi ạ!”

Tứ Nhi gật đầu. Nếu là ngày thường hỏi tiểu thư những thứ có liên quan tới tứ thư nhất định người sẽ không giải thích, bởi vì người chỉ tóm lại một câu, sách kia không đọc cũng được!

“Hiểu được rồi thì viết đáp án đi!”

Trang Thư Lan cười thu tay về, âm thầm nhẩm tính những câu đố đã giải được, ngược lại những người tham dự vòng hai đang nghỉ ngơi trên đài cao.

“Trang cô nương, xin chờ một lát!”

Tu Đồ Tu Nam gọi nhỏ, mau chóng đưa cho người bên cạnh hai tờ đáp án sau đó bước tới cạnh Trang Thư Lan.

”Trang cô nương định lấy phần thưởng của hội đèn lồng năm nay sao?”

“Chỉ là tới xem cho vui thôi!” Trang Thư Lan mỉm cười.

“Cho dù thế, chẳng lẽ công tử sợ dân nữ tranh đoạt phần thưởng với ngài?”

“Cũng giống như Trang cô nương tới xem cho vui thôi! Hôm nay là ngày đón giao thừa, một năm mới có một lần, đương nhiên phải chơi đùa thật vui vẻ rồi!”

Tu Đồ Tu Nam cười ôn hoà, chỉ về phía chỗ ngồi trên đài cao.

“Trang cô nương nhìn xem bên kia không ít người, cũng không có thiếu văn nhân học sĩ, ta nghĩ lát nữa nhất định sẽ rất náo nhiệt!”

Theo hướng Tu Đồ Tu Nam chỉ, Trang Thư Lan nhìn lại quả thực là có rất nhiều những quan viên trẻ tới hội đèn lồng năm nay. Nhìn qua một lượt, Trang Thư Lan bất gặp Trang Thư Dao cũng ngồi trong số đó. Bộ y phục màu hồng phấn càng làm cho nàng ta kiều diễm động lòng người, ngồi giữa một đám nữ tử giống như một đóa mầu đơn kiều ngạo giữa ngàn hoa. Chỉ thoáng nhìn thôi, Trang Thư Lan cũng không còn hứng thú tranh giành phần thưởng hội đèn lồng năm nay nữa. Nàng tin chắc nếu nàng tham gia tranh tài, Trang Thư Dao nhất định sẽ đối đầu gay gắt với nàng! Cũng không phải nàng sợ Trang Thư Dao mà là nàng không muốn phá hỏng tâm trạng vui vẻ trong tối nay.

“Trang cô nương, tại sao không đi tiếp?”

Tư Đồ Tu Nam đi được hai bước về phía trước phát hiện Trang Thư Lan vẫn đứng nguyên tại chỗ, quay lưng lại, nghi ngờ hỏi.

“Thấy bên kia cao thủ nhiều như mây, dân nữ thực sự cảm thấy lo sợ.”

Trang Thư Lan tùy ý lấy một cái cớ.

“Cho nên vẫn là quyết định không đi!”

Tư Đồ Tu Nam cười gian.

“Vừa rồi Trang cô nương còn tràn đầy tự tin nói muốn là người cuối cùng chiến thắng, sao bây giờ lại kêu là lo sợ? Chắc không phải Trang cô nương thấy Trang đại tiểu thư có ở đây cho nên.....”

Muốn dùng kế khích tướng sao? Trang Thư Lan cười híp mắt, cười thoải mái, lại có chút tự giễu nói.

“Đúng vậy! Đúng là đã bị công tử đoán trúng rồi! Dân nữ không muốn không biết lượng sức, lấy trứng chọi đá cho nên dân nữ đành phải tự mình hiểu lấy để tránh khỏi mất mặt!”

“Trang cô nương nói chuyện thật là khôi hài!” Tư Đồ Tu Nam bật cười.

“Nhưng mà bản thân ta cho rằng Trang đại tiểu thư chưa chắc đã là đối thủ của Trang cô nương đâu! Lần trước Trang cô nương ba bước thành thơ thực đã chứng minh điều ấy. Trang cô nương thật ra tài hoa xuất chúng, giờ cần gì cô nương phải cảm thấy không bằng!”

“Lần trước chỉ là ngoài ý muốn!”

Trang Thư Lan không nhịn được phản bác, bởi vì nàng nhìn thấy Tứ Nhi đang vội vã chạy lại đây, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là Tứ Nhi nóng lòng muốn tới chỗ ngồi trên kia! Cho nên hiện tại nàng còn phải nghĩ cách đập tan suy nghĩ đó trong đầu Tứ Nhi.

“Vậy sao?”

Tư Đồ Tu Nam hỏi có phần hoài nghi.

“Vậy sao Trang cô nương không thử xem đêm nay có ngoài ý muốn nữa hay không?”

“Ta nghĩ không cần thiết!”

Đáng tiếc Trang Thư Lan không có cơ hội nói câu này ra khỏi miệng, bởi vì Tứ Nhi đã thở hồng hộc đứng trước mặt nàng, cười tươi giờ thì bài ghi số trong tay.

“Tiểu thư, đây là sổ dự thi của chúng ta, cho người đó! Người nhất định sẽ dành được phần thưởng lớn nhất, Tứ Nhi đã lấy tên của tiểu thư đăng ký rồi!”

“Tứ Nhi, ta..... em không thể tha cho ta được sao? Những phần thưởng kia chúng ta không cần, về sau chờ ta thành danh, ta sẽ đền bù cho em được không?”

Trang Thư Lan không nhận thẻ bài mà thương lượng với Tứ Nhi.

Chờ tiểu thư thành danh, cũng không biết là chuyện của bao lâu nữa.

“Không được!” Tứ Nhi lắc đầu, ầm ức la hét.

“Phần thưởng thắng được với phần thưởng tiểu thư đưa cho không giống nhau! Tiểu thư đã đồng ý với Tứ Nhi là giành lấy phần thưởng lớn nhất, chẳng lẽ tiểu thư định không giữ lời?”

“À, việc này...”

Chuyện này đúng là điểm trừ lớn, Trang Thư Lan tro trên nói không giữ lời..... Ặc..... Mặc dù cũng có lúc nàng xử sự có chút vô lại nhưng hôm nay nàng thực sự không muốn thất tín với tiểu nha đầu – Tứ Nhi này đón giao thừa với nàng đâu.

“Vậy là Trang cô nương không được từ chối rồi!”

Tư Đồ Tu Nam khuyên nhủ.

“Với chức vụ hiện tại của Trang cô nương, không biết phải chờ tới mấy lần giao thừa nữa mới có thể đền bù phần thưởng năm nay cho Tứ Nhi cô nương được!”

Hai mắt Trang Thư Lan thoáng cái trở nên trầm tĩnh, Tư Đồ Tu Nam đúng là thật sự nói được những lời ấy.

“Được rồi!”

Trang Thư Lan gật đầu đáp ứng.

“Ta đi là được chứ gì? Nhưng có thể thắng được hay không thì đó lại là chuyện khác!”

“Tiểu thư nhất định phải cố hết sức!”

Tư Nhi kéo tay Trang Thư Lan nhún nhủ.

“Tư Nhi tin chắc tiểu thư sẽ không để cho Tư Nhi thất vọng”

“Ặc.....!”

Xem ra Tư Nhi đúng là học được không ít từ nàng! Trang Thư Lan than thầm, tới bây giờ hình như nàng đã làm sai một việc, chính là dung túng Tư Nhi quá mức cho nên nàng càng ngày càng to gan, bây giờ còn dám ra lệnh cho mình.

“Nếu Tư Nhi đồng ý chia cho ta một nửa phần thưởng, ta có thể xem xét lại!”

Tư Nhi do dự, cuối cùng cũng cắn răng đồng ý...

“Cũng được ạ! Nhưng mà tiểu thư nhất định phải lấy được phần thưởng đó! Nếu không tiểu thư sẽ phải đền cho em một nửa phần thưởng!”

Không ngờ còn học theo nàng ra điều kiện! Trang Thư Lan thầm kinh ngạc, nghĩ có lẽ phải xem xét lại Tư Nhi này rồi, ngay cả tiền nàng cũng có thể không lấy mà muốn nàng đến lấy phần thưởng kia – nàng giành được phần thưởng đó quan trọng với Tư Nhi như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Trận thi đấu kịch tính

Trải qua rất nhiều lần so tài căng thẳng, bây giờ chỉ còn lại bốn người. Cuối cùng người chủ trì cũng tuyên bố danh sách những ai tiến vào vòng thi đấu tiếp theo, cùng lúc này phía dưới đài cũng có bắt đầu người hô lớn.

“Mau nhìn xem, trong số bốn người lọt vào vòng thi tiếp theo có ba người chính là tam giáp của năm nay!”

Đúng vậy, trong bốn người trừ Tư Đồ Tu Nam ra, còn lại là Mạnh Thi Lâm, Trang Thư Dao và Trang Thư Lan. Vừa mới bắt đầu Trang Thư Lan cũng hơi bất ngờ khi thấy Mạnh Thi Lâm, thật khó tin là hắn cũng tham gia. Mặc dù từ trước tới giờ nàng và Mạnh Thi Lâm vẫn chưa chính thức so tài, nhưng bằng việc hắn có thể nhanh chóng đoán được đáp án thực sự của đề thi năm nay, không thể không thừa nhận kẻ nộp giấy trắng trong cuộc thi - Mạnh Thi Lâm thật sự cũng có chút tài năng!

Nhưng điều khiến Trang Thư Lan cảm thấy chán nản chính là: mặc dù nàng cũng có chút tiếng tăm trong kinh thành nhưng những người bình thường thực sự biết được diện mạo của nàng rất ít, thậm chí không tới 0,01 %, vậy tại sao lại có người nhận ra nàng trong số này chứ!

“Trang cô nương!”

Tư Đồ Tu Nam thừa dịp người chủ trì đang bận thông báo thì cười nói với Trang Thư Lan.

“Xem ra, Trang cô nương đã dự định lấy được phần thưởng hôm nay rồi!”

Trang Thư Lan đáp lại bằng sự im lặng. Nàng biểu hiện là nhất định phải lấy được phần thưởng của hội đèn lồng năm nay lúc nào? Không sai, lúc mới tham gia đúng là nàng có ý định như vậy, nhưng sau khi phát hiện ra ba người còn lại kia thì nàng quyết định làm cách nào rời khỏi chỗ này nhanh nhất có thể. Làm như vậy không phải vì sợ, chỉ là không muốn nàng quá nổi danh, cũng không muốn đoạt mất phần thưởng của thái tử đương triều, bởi vì nàng cho rằng thái tử đang chú ý tới nàng – nếu không có một đại mỹ nhân như Trang Thư Dao đứng cạnh sao hắn lại không để ý tới chứ!

“Công tử khen nhầm rồi, có điều Thư Dao sẽ cố gắng hết sức!”

Đứng bên cạnh Trang Thư Lan, Trang Thư Dao coi những lời nói vừa rồi là nói với nàng, cúi đầu hành lễ, vẻ mặt thẹn thùng nói.

“... À, vậy Trang cô nương cố lên nhé! Bản công tử mới mắt mong chờ!”

Tư Đồ Tu Nam ngậy người vài giây, sau đó cười tao nhã, hết như trong giai thoại: vương tử tao nhã cười hưởng ứng mỹ nhân.

Thấy Tư Đồ Tu Nam hơi ngây ngẩn, xấu hổ rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, còn Trang Thư Dao ngược ngược, Thư Lan bật cười. Nàng thầm cảm ơn những năm tháng sống ở hiện đại, thói quen nơi phồn hoa, nếu không với nụ cười tao nhã giống như bạch mã hoàng tử vừa rồi của Tư Đồ Tu Nam, nhất định nàng cũng giống như Trang Thư Dao không thoát khỏi mị lực của hắn.

Gạt đi những ồn ào, tập nập, ánh mắt nàng nhìn về phía xa, xuyên qua những hộp đèn lồng trên cao về phía chân trời xa xa. Thả hồn theo cơn gió bay vào không trung, coi như không nghe thấy những tiếng ồn ở hiện tại, một mình nàng một thế giới, cả thể xác và tâm hồn thật thư thái. Cho tới khi bên tai vang lên tiếng người chủ trì “Mời các tuyển thủ ngồi vào vị trí”, nàng mới giật mình bừng tỉnh. Động tác mạnh mẽ, dứt khoát như một bậc nam nhi, Trang Thư Lan ngồi xuống cùng bên với Mạnh Thi Lâm. Trang Thư Dao và Tư Đồ Tu Nam ngồi ở phía đối diện.

Ha, thế này có tính là âm dương hoà hợp mọi việc tốt đẹp không? Trang Thư Lan vẫn đang rong ruổi cùng trí tưởng tượng phong phú đồng thời lắng nghe chủ trì tiếp tục cảm nhận mấy lời vô nghĩa.

“Xét thấy, trận chung kết này có ba vị là tam giáp trong kỳ thi vừa rồi, sau một hồi thảo luận, chúng ta nhất trí cho rằng nên mời một vị giám khảo trong kỳ thi năm nay tới làm trọng tài phân định cao thấp. Vừa hay Tư Đồ đại nhân cũng tới ngắm đèn lồng, quan trọng hơn là Tư Đồ đại nhân đã đồng ý làm trọng tài, cho nên tại hạ thay mặt gia chủ xin chân thành cảm tạ Tư Đồ đại nhân, cũng nhiệt liệt hoan nghênh Tư Đồ đại nhân ngồi vào vị trí chủ trì”.

Cái gì, mời Tư Đồ Minh Duệ làm giám khảo? Trang Thư Lan như bị mắc nghẹn trước thông tin giật gân này. Nhìn kẻ đang thành thói ngồi vào ghế chủ trì, khoẻ miệng thấp thoáng nét cười khinh khinh khiến tâm trạng Trang Thư Lan vốn đang bình lặng bỗng nổi cơn thịnh nộ! Những ngày thường ân oán coi như xong nhưng hôm nay hắn dám sàm sỡ nàng một cách quang minh chính đại thật khiến nàng tức chết. Vốn định để ngày khác tới báo thù nhưng xem ra không cần nữa rồi. Hắn đã tự mình dẫn xác tới vậy đừng có trách nàng không nể mặt!

“Ta không đồng ý với sắp xếp như vậy!”

Trang Thư Lan đứng lên, trong lúc ánh mắt của mọi người xung quanh đổ dồn vào mình thì nàng cười nhạt một tiếng, mới thông thả giải thích.

“Nếu chủ trì thực sự làm như vậy, bản thân ta cảm thấy không công bằng. Tuy rằng Tư Đồ đại nhân là chủ khảo của kỳ thi năm nay, cũng đã từng đỗ trạng nguyên nhưng người xưa vẫn có câu: làm nghề nào cũng phải có chuyên môn của nghề đó. Có lẽ về lĩnh vực thi cử, Tư Đồ đại nhân đúng là người có chuyên môn nhưng đối với việc làm chủ khảo của cuộc thi “đổ đèn” năm nay, e là..... khó nói chắc. Nếu Tư Đồ đại nhân chỉ có kiến thức mơ hồ về việc giải câu đố, đưa ra những phán xét sai lầm, vậy sẽ không công bằng với những người dự thi. Đó là lý do ta phản đối Tư Đồ đại nhân làm giám khảo cho hội thi đêm nay. Chi bằng để cho Tư Đồ đại nhân cùng gia nhập vào cuộc thi, nếu như tại phương diện này đại nhân cũng tài năng hơn người, đương nhiên là không còn gì để nói. Mấy người tham gia trong cuộc như chúng ta tất nhiên sẽ không làm khó ngại rồi. Còn nếu như không được thì đại nhân cũng không tới mức ngộ phán (phán đoán sai lầm), càng không thể làm chủ trì cuộc thi hôm nay. Những người tham gia và khán giả cũng không thể có chút hoài nghi hay dị nghị bất luận điều gì về tính công bằng trong cuộc thi, có phải không? Còn về phần phán xét ai hơn ai kém chi bằng để cho khán giả ở đây đưa ra phán quyết! “Đổ đèn” vốn là để mọi người cùng chơi vui vẻ, nếu chỉ trở trối vài người như chúng ta biểu diễn mà mọi người chỉ biết đứng ngoài xem, chẳng phải là mất hết ý nghĩa rồi ư? Chi bằng mọi người cùng tham gia, cùng vui vẻ, như vậy mới hợp với mục đích chính của đêm nay là toàn dân chung vui! Mọi người xem ta nói vậy có đúng không?”

Trang Thư Lan nói xong, mọi người dưới đài vốn im lặng bắt đầu rĩ tai nhau bàn luận, sau đó ồn ào, ầm ĩ, giờ hai tay lên tán đồng ý kiến của Trang Thư Lan, hơn nữa đồng thanh trăm người như một. Người chủ trì đối mặt với tình huống không thể khống chế được lúc này thì không biết xử lý thế nào, chỉ biết dùng ánh mắt trách móc nhìn Trang Thư Lan. Cuối cùng dưới áp lực của nhiều người như vậy đành phải khom lưng cúi đầu nhìn Tư Đồ Minh Duệ cho ý kiến. Tuy rằng Trang Thư Lan không nghe rõ hai người bọn họ nói cái gì nhưng nhìn Tư Đồ Minh Duệ nói mà ánh mắt không nhìn chủ trì, chỉ nhìn thẳng vào nàng thì Trang Thư Lan đã đoán được có vẻ kẻ sách của nàng đã thành công hơn nửa rồi!

Ánh mắt khiêu khích đáp lại Tư Đồ Minh Duệ không hề che giấu, Trang Thư Lan ngồi xuống ung dung chờ người chủ trì và Tư Đồ Minh Duệ đưa ra quyết định cuối cùng. Tư Đồ Minh Duệ cười lớn đón lấy ánh mắt khiêu khích của nàng. Cúi đầu ghé miệng nói vào tai người chủ trì vài câu, chỉ thấy người chủ trì liên tục gật đầu, sau đó cười đến mức mặt mày hồng hào đi ra giữa đài tuyên bố với mọi người phía dưới:

“Tư Đồ đại nhân đồng ý với ý kiến của Trang cô nương, cho nên, bây giờ bắt đầu tiến hành vòng thi đầu thứ ba. Quy tắc như sau: câu hỏi đầu tiên sẽ do Tư Đồ đại nhân ra trước, xin mời bốn vị đưa ra đáp án. Nếu trả lời đúng vậy người đó sẽ có quyền ra câu hỏi cho những người còn lại, nếu trả lời sai vậy sẽ nhường quyền trả lời cho những người khác đồng thời mất đi tư cách là người ra câu hỏi lượt tiếp theo. Tổng cộng sẽ có năm mươi câu hỏi, trong số năm mươi câu hỏi này ai trả lời đúng nhiều nhất sẽ là người thắng cuộc và giành được phần thưởng bí mật của hôm nay, những người còn lại cũng sẽ có phần thưởng kèm theo. Được rồi, bây giờ xin mời Tư Đồ đại nhân đưa ra câu hỏi đầu tiên.”

“Được!”

Tư Đồ Minh Duệ không đứng lên mà ngược lại lười nhác dựa hẳn vào ghế, hơi nghiêng đầu, những lọn tóc đen như mực nhẹ nhàng rũ xuống bên vai, kết hợp cùng với màu đỏ thắm của trang phục thật sự mang lại cho người ta một cảm giác khó tả – vừa hoa lệ vừa ma mị.

“Nếu Trang cô nương đã hoài nghi bản quan vậy thì nhất định về lĩnh vực giải câu đố này Trang cô nương có chỗ hơn người rồi, vì trang cô nương “nhiệt tình mời”, bản quan cũng xin phép ra vài câu đố múa rìu qua mắt thợ vậy! Xin các vị nghe kỹ! “Xa hai hàng cây núi ảnh ngược, một phiến lá nhẹ trôi theo cơn thuyền” là chữ gì?”

Chết tiệt! Câu của hắn có ý gì đây? Rõ ràng chính là đặt nàng lên đầu ngọn giáo, xem sắc mặt khó chịu của Trang Thư Dao kia, khỏi cần nghĩ nhiều cũng biết Trang Thư Dao đang ngầm oán giận nàng! Trang Thư Lan phần hận, vốn định sẽ trả lời đề đầu tiên nhưng nghe Tư Đồ Minh Duệ hỏi xong liền thay

đôi ý định trong tức khắc – phàm là bất cứ câu hỏi nào mà Tư Đồ Minh Duệ đặt ra nàng sẽ không trả lời. Nhưng phải phòng trừ Tư Đồ Minh Duệ trả lời đúng những câu khác, bằng không sẽ không thể thực hiện mục đích làm xấu mặt hắn được. Cho nên, câu đầu này trả lời hay không trả lời đây?

Đang lúc Trang Thư Lan đang do dự thì Trang Thư Dao đã đứng trước mặt nàng quyết định trả lời.

“Đáp án chính là chữ “Tuệ” (‘慧’)!.”

Sau đó ngừng một lúc nhìn về phía Tư Đồ Minh Duệ, thấy hắn đang vuốt cằm, lại nhìn lướt về phía Trang Thư Lan, đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở, lạnh lùng nói.

“Chiến thư – đoán một thành ngữ.”

Trang Thư Lan nghe xong chỉ nhếch miệng cười, cũng không trả lời mà bung chén trà lên nhấp một ngụm, vẻ mặt hài lòng đặt chén trà lên bàn, hơi nâng cằm, khoé miệng lại khẽ nhếch, hình ảnh của ánh nến phản chiếu vào trong mắt, lung linh mờ ảo, tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn lại Trang Thư Dao. Nhưng mà ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn quá mức thờ ơ, điều này chẳng khác gì đang khiêu khích, dù rất nhỏ nhưng cũng coi như đâm thẳng vào tim Trang Thư Dao, khiến sắc mặt Trang Thư Dao càng lo lắng hơn.

“Lý luận suông!”

(纸上谈兵 :[zhìshàngtánbīng] lý luận suông; nói thiếu cơ sở thực tế!)

Tư Đồ Tu Nam tiến lên trước một bước, thản nhiên nhìn lướt sang người ngồi chính giữa phía trên – Tư Đồ Minh Duệ, cười tao nhã, dịu dàng nói.

“Đấu tranh nội bộ – cũng là một thành ngữ.”

Ha! Tư Đồ Tu Nam đang đùa gì vậy? Có thể ra đề này trước mặt nhiều người như vậy. Hắn thật sự lo người khác không nhận ra cuộc chiến ngầm giữa hai tỷ muội nàng sao? Đổi lại một tư thế khác, dựa sát vào lưng ghế, Trang Thư Lan đang do dự không biết đề tiếp theo có nên ra tay hay không?

“Huynh đệ tương tàn!”

(同室操戈 :[tóngshìcāogē] Hán Việt: ĐỒNG THẤT THAO QUA nghĩa là gà nhà bôi mặt đá nhau; huynh đệ tương tàn; nội da nấu thịt)

Lúc này là Mạnh Thi Lâm ra đề, hơi liếc nhìn sang người bên cạnh đang thành thoi ngồi xem cuộc vui – Trang Thư Lan, mang theo vài phần tình ý sâu xa nói.

“Đọc sách mới, đọc sách tốt – đoán một thành ngữ.”

Định làm gì thế này? Tại sao hai người bọn họ đều nhắm vào nàng? Mà Trang Thư Lan nhún lại, với tình thế này buộc phải ra tay thôi, nếu cứ để bọn họ tiếp tục, nàng sợ sẽ không giữ được bình tĩnh mà đập nát cái bàn trước mặt.

“Tha thứ!”

(不念旧恶 :[bùniànjiù'è] tha thứ; bỏ qua)

Ngay trước khi Trang Thư Dao định mở miệng, Trang Thư Lan đã giành nói trước, lại ung dung đứng lên, mỉm cười nhìn khán giả bốn phía xung quanh.

“Mọi người đều muốn đoán thành ngữ, việc này đối với những dân chúng bình thường chúng ta mà nói quả thực là cao thâm, khó hiểu lại thiếu đi chút hứng thú. Không bằng bắt đầu từ ta, sẽ thay đổi thể loại câu đố! Hơn nữa loại câu đố này những người ngồi trên đây chưa chắc đã biết nhưng những khán giả phía dưới lại biết, cho nên mọi người hãy chú ý lắng nghe cẩn thận!”

“Được! Hay lắm!”

Một loạt tiếng hô to vang lên dưới đài. Trang Thư Lan rất hài lòng với phản ứng của đám đông, tính ra đã sống tới vài chục năm, đương nhiên nàng nắm rõ được cách huy động lực lượng có lợi phục vụ cho bản thân! Liếc sang nhìn những người ngồi trên đài, sắc mặt Trang Thư Dao không tốt lắm, Tư Đồ Tu Nam và Mạnh Thi Lâm đều hào hứng, còn Tư Đồ Minh Duệ vẫn giữ nụ cười sẵn có nhưng dù Trang Thư Lan nghĩ thế nào cũng thấy rợn tóc gáy. Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, hắn chậm rãi mở miệng hỏi lại.

“Mặc dù ý kiến của Trang cô nương rất hay nhưng nếu bọn họ đoán đúng vậy làm sao để phân định được người thắng cuộc?”

“Việc này rất đơn giản!”

Trang Thư Lan thoải mái nói.

“Nếu trong số khán giả có người trả lời đúng, vậy người chủ trì đương nhiên phải trao cho phần thưởng thích đáng – thời gian này đang là ngày tết, mọi người ai ai cũng muốn gặp may mắn, vui vẻ, ta nghĩ người chủ trì cũng sẽ không làm mất hứng mọi người mà keo kiệt chứ, ba đại gia tộc trong kinh thành mà chút tiền mọn cũng tiếc sao?!”

Ánh mắt lại nhìn thẳng hướng ba chương môn của ba đại gia tộc đang ngồi, đợi tới khi những người này gật đầu đồng ý, nàng mới mỉm cười thu tầm mắt

lại.

“Nếu ba đại gia tộc đều đã đồng ý vậy vấn đề này coi như xong. Kế tiếp chúng ta sẽ nói tới những người dự thi, đề chỉ giới hạn trong năm mươi câu, khán giả trả lời đúng đương nhiên cũng được tính, bất luận ai ra đề, chỉ cần là khán giả trả lời đúng vậy coi như người đó sẽ tiếp tục ra đề tiếp theo. Nếu vị kế tiếp không trả lời đúng hoặc không thể đưa ra đáp án, chứng minh rằng trình độ của các vị cần phải trau dồi thêm, cứ như vậy đầu loại để tìm ra được người thắng cuộc – nếu các vị thừa nhận điểm này, như vậy ta cũng không còn lời nào để nói.”

“Tại hạ cho rằng Trang cô nương nói rất hợp lý!”

Tư Đồ Tu Nam bắt ngờ vỗ tay hưởng ứng.

“Đây mới đúng là kiểm tra trình độ thực sự của mọi người, nếu có ai phản đối, tại hạ cũng cho rằng người đó ngu ngốc không hiểu quy tắc cuộc thi, vậy thì không bằng người đó tự động chịu thua thì tốt hơn!”

Thấy có người ủng hộ, Trang Thư Lan quay đầu mỉm cười cảm ơn. Cho dù bình thường nàng không ưa gì Tư Đồ Tu Nam, nhưng có được một câu ủng hộ của hần tương đương với việc có người đứng ra đảm bảo – mặc dù Trang Thư Dao và Mạnh Thi Lâm có chuyện cũng không nói ra trước mặt mọi người, mà Tư Đồ Minh Duệ – ý kiến của hần không trong phạm vi quan tâm của nàng, bốn so với một, dù hần phản đối thế nào cũng không thể xoay chuyển được tình thế. Tư Đồ Tu Nam cũng tươi cười nhõ nhõ đáp lại, trang phục xa xỉ màu trắng sữa có nạm vàng, áo mũ chỉnh tề, tay áo trắng bay bay, văn nhã anh tuấn, rất thích hợp với hình tượng đồn đại của những thiếu nữ trong kinh thành – bạch mã phu quân! Nếu lúc này có mấy bạn nhỏ ở đây, nàng sẽ vui vẻ chỉ cho chúng biết tìm một bạch mã phu quân là phải như thế nào! Tuy nàng không thích màu trắng, nhưng không có nghĩa là lúc cần đi tuyên truyền nàng sẽ không nói dối người khác – lời nói của nàng chính là nói dối và nói dối, nếu sửa lại cho đúng thì đây là chịu ảnh hưởng của chuyện bạch mã hoàng tử từ thời đại của nàng. Không bằng nói dối thêm chút nữa, ngày khác nàng sẽ tuyên truyền giai thoại về bạch y tiên tử vậy.

“Á”

Vốn đang mơ màng, bỗng nhiên nàng cảm thấy đầu gối đau nhói, hình như bị thứ gì đó đập vào, không nhìn được mà than nhẹ một tiếng. Đầu gối truyền tới cảm giác tê tê, cảm giác ngày dần dần lan rộng lập tức truyền tới ngón chân, làm cho nàng không thể nhúc nhích.

“Sao thế nhỉ?”

Trang Thư Lan xoa chân, cảm thấy rất nghi ngờ, nếu nàng đoán không sai thì vừa nãy có người đánh lên nàng! Là ai được chứ? Ai lại có thể làm hành động vô lại như vậy.

Trang Thư Lan tức giận giương mắt nhìn bao quát nét mặt mọi người trên đài. Mạnh Thi Lâm và Trang Thư Dao đều bình thản, không buồn không vui, Tư Đồ Tu Nam phe phẩy cây quạt, cười tao nhã, cho rằng việc trời lạnh mà tay vẫn quạt là chuyện rất bình thường. Tư Đồ Minh Duệ vẫn cười đáng ghét, không thèm quan tâm đến ai, quay lại nhìn xem những người đứng đầu ba đại gia tộc đang thương lượng gì đó, căn bản không chú ý tới chuyện gì đang xảy ra bên này... Sau khi quan sát một lượt nàng loại trừ bọn họ, nhìn qua dường như không ai muốn đánh lên nàng nhưng cảm giác đau đớn dưới chân cũng không phải là giả, hơn nữa đột nhiên xuất hiện vài viên đá nhỏ giống ám khí trên mặt đất cũng chứng minh rằng nàng đoán không nhầm, vừa rồi thật sự có người đánh lên!

Trông ám khí đó rất quen, hình như nàng đã thấy ở đâu rồi! Trang Thư Lan trầm tư suy nghĩ, những người biết võ xung quanh nàng vốn không nhiều lắm, biết sử dụng ám khí lại càng ít hơn, cho nên nàng cũng ít được thấy ám khí hoặc có thể nói là gần như không có, duy nhất từng có một lần là ở trong phủ Tư Đồ Minh Duệ.....Nghĩ tới đây Trang Thư Lan trừng mắt nhìn viên đá kia, đồng thời quay lại nhìn thẳng Tư Đồ Minh Duệ, nếu không vì lúc này có nhiều người, nàng nhất định sẽ bước lên túm cổ áo hần, dùng vũ lực ép hần nói xem có phải hần bị lên cơn thần kinh hay não bị hỏng rồi không? Vô duyên vô cớ đánh lên nàng làm gì?

Tư Đồ Minh Duệ thản nhiên cười không coi ánh mắt đang bùng bùng lửa giận của Trang Thư Lan ra gì, ngược lại môi mông khê nhếch.

“Vậy thì mời Trang cô nương đưa ra câu hỏi!”

Được! Hay lắm! Nếu vậy thì đừng trách ta làm mất mặt ngươi, một câu ngươi cũng không trả lời được! Nhưng tiếc là lại liên lụy tới Mạnh Thi Lâm và Tư Đồ Tu Nam, điều này làm cho nàng cảm thấy không đành lòng nhưng không thể phá hỏng ý tưởng muốn làm xấu mặt Tư Đồ Minh Duệ và Trang Thư Dao tới nay.

“Vào mùa đông, tất cả mọi người đều muốn uống chút rượu cho ấm người, cho nên đề bài thứ nhất có liên quan tới rượu, một kẻ nát rượu uống say dựa vào cây – xin đoán một loài động vật.”

Trang Thư Lan nhẹ nhàng cười, giọng nói nhỏ nhẹ yêu kiều.

“Mọi người đều đã nhìn thấy động vật này rồi, thậm chí có người còn nuôi, mọi người cố gắng phát huy năng lực tưởng tượng vô hạn của mình, nhất định sẽ tìm ra câu trả lời”.

Sau khi nói xong chậm rãi uống một hớp trà, một lát sau lại tiếp tục uống thêm hớp nữa nhưng vẫn chưa có người lên tiếng trả lời, mà khán giả dưới đài bắt đầu bàn luận sôi nổi, nhưng cũng không có ai đứng ra trả lời. Từ tốn uống nửa chén trà xong, Trang Thư Lan đặt chén xuống, đưa mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ và Trang Thư Dao rồi mới cười nói.

“Mọi người không đoán được sao? Ta đếm từ một tới năm, nếu vẫn không có ai trả lời thì ta sẽ công bố đáp án”.

“Một...hai...ba...bốn...năm...”

Một giây qua đi, có người mới chậm rãi, yếu ớt lên tiếng.

“Là trâu!”

“Sai!”

Trang Thư Lan không lưu tình mà phủ định luôn câu trả lời yếu ớt kia.

“Có ai còn đáp án khác không? Tư Đồ đại nhân? Mạnh đại nhân? Trang đại nhân? Tư Đồ công tử?”.

Nàng điểm danh từng người, giọng nói mang theo chút trên chọc.

“Tại hạ không đoán được, mời Trang cô nương đưa ra đáp án!”

Tư Đồ Tu Nam lắc đầu cười ngượng ngùng.

Đề nghị của Tư Đồ Tu Nam cũng được mọi người hưởng ứng theo, Trang Thư Lan mỉm cười, ánh mắt cũng lướt về phía Tư Đồ Minh Duệ.

“Thỏ, chính là thỏ!”

“Sao lại là thỏ?”

Mạnh Thi Lâm hỏi, suy nghĩ rất nhiều nhưng mãi vẫn không lý giải được câu đố của nàng và thỏ có quan hệ gì?

“Thỏ! Nôn!”

(Trong tiếng trung thỏ là 兔[tù] Hán Việt: Thố, nôn 吐[tử] Hán Việt: Thỗ!)

Trang Thư Lan nghiêng đầu nhìn Mạnh Thi Lâm rồi cười.

“Mạnh đại nhân đã hiểu rồi chứ?”

“Uống nhiều rượu, lúc dạ dày khó chịu, sẽ “thỗ” ra!”

“À.....”

Mọi người giật mình, cười ra tiếng, lại cúi đầu bàn tán.

“Đề thứ hai này cũng hơi liên quan với đề thứ nhất, có lẽ mọi người sẽ dễ dàng đoán được: Lại là một kẻ nát rượu uống say dựa vào cây – đoán một loài động vật!”

Trang Thư Lan rèn sắt khi còn nóng (tranh thủ cho kịp thời cơ), nhanh chóng đưa ra đề thứ hai. Có đề thứ nhất là bước đệm, đề thứ hai vừa đưa ra đã có người trả lời. Người đầu tiên chính là Mạnh Thi Lâm, chỉ thấy hắn nghiêng đầu đưa ra đáp án không chắc chắn lắm.

“Vẫn là con thỏ?”

“Vẫn là thỏ hay là đáp án khác?”

Trang Thư Lan gián tiếp phủ định đáp án của hắn qua ánh mắt.

“Con thỏ?”

Trang Thư Dao hỏi tiếp, thật cẩn thận dè dặt.

“Chẳng lẽ có người ngốc tới mức ra hai đề bài mà đáp án đều giống nhau?”

Trang Thư Lan không bỏ qua mà châm biếm.

“Chim trảm!”

(giống chim có chất độc nói trong truyền thuyết, dùng lông của nó ngâm rượu, uống vào là chết ngay)

Tư Đồ Minh Duệ tiếp lời, cười gian tà nhìn Trang Thư Lan.

“Bản quan còn biết có người uống say còn bị bệnh sỏi, mà chim trảm có hải âm (âm đọc gần giống hoặc giống nhau) vì có chữ “chẩn” 疹!”

Chim trâm: 鸲鸟.” [zhèn niǎo]

Bệnh sởi: 疹子 [zhěnzǐ]

“Không đúng!”

Trang Thư Lan oán hận phủ định. Nàng không ngờ Tư Đồ Minh Duệ lại có thể nói như vậy, rõ ràng là hấn đang ám chỉ việc nàng sau khi uống say sẽ mắc bệnh sởi!

Tư Đồ Minh Duệ hơi nhướn lông mày, có chút nghi ngờ lời nói của Trang Thư Lan, cười khế.

“À? Vậy mời Trang cô nương đưa ra đáp án!”

“Thỏ hoang!”

Trong lúc tức giận nhất thời nàng lại quên mất còn phải dành chút thời gian cho mọi người đoán đáp án, tức tối nhìn Tư Đồ Minh Duệ, cắn răng thốt ra hai chữ.

Trang Thư Dao vừa nghe đáp án xong liền không chấp nhận, thỏ hoang cũng là thỏ, vừa rồi Trang Thư Lan chế giễu nàng là ngu ngốc, nhưng đáp án muội ta đưa ra có cao minh gì hơn đâu – rõ ràng đều là một ý, vậy sao còn đưa ra đáp án đó?

“Thỏ hoang vẫn là thỏ, cho nên đáp án của ta đúng!”

“Nói tởm ngốc tởm lại còn không thừa nhận, chẳng lẽ phải để ta chỉ mặt vạch tên trước mặt mọi người thì mới cam tâm sao! Thỏ hoang cũng là thỏ, đúng vậy. Nhưng nói thỏ là chỉ thỏ hoang thôi sao? Thỏ còn chia ra thỏ nhà, thỏ hoang, thỏ nuôi làm thú cưng, thỏ xám, thỏ trắng... còn nhiều loại thỏ khác nữa, tởm chỉ cần nói thỏ là thỏ hoang sao? Không có kiến thức thì cũng phải biết thường thức, không thường thức cũng phải có ít kiến thức, không hiểu thì đừng có mở miệng, tởm sợ không có người biết tởm đang giả bộ biết sao? không giấu đi lại còn cố tình hỏi trước mặt mọi người, chỉ càng thêm mất mặt thôi!”

Lửa giận của Trang Thư Lan xông lên tận đầu, không còn ôn hoà lãnh đạm như ngày thường, càng muốn chút giận lên đầu kẻ khác, ai bảo chọc tới Trang Thư Lan này làm gì!

Nói liền một mạch xong, nàng mới phát hiện toàn bộ xung quanh đều yên lặng. Ánh mắt họ chuyển vào giữa nàng và Trang Thư Dao. Mà Trang Thư Dao thanh khiết lại bị Trang Thư Lan bắt nạt, trong thoáng chốc sững sờ không biết làm sao. Qua ba giây sau, sắc mặt tối sầm, hốc mắt đỏ lên, trong mắt xuất hiện nước mắt, trách móc Trang Thư Lan.

“Trang Thư Lan, muội thật quá đáng, tốt xấu gì ta cũng là tỷ tỷ của muội, sao muội có thể mắng ta như vậy!”

Trang Thư Dao trách móc xong liền nhận được ánh mắt đồng tình của mọi người, khán giả đứng xem đều nhìn Trang Thư Lan với vẻ trách cứ. Việc này.... Trang Thư Lan biết vừa rồi không kiềm chế được cảm xúc mới lỡ lời làm tình hình phức tạp thêm, tuy nàng và Trang Thư Dao không hợp nhau nhưng dù thế nào nàng ta cũng là một nữ nhi, da mặt mỏng, trước mặt nhiều người nói nàng ta như vậy hình như cũng hơi nặng lời. Nhớ lại trước kia ở Trang phủ, Thư Dao cùng với những vị phu nhân khác trong phủ kính trọng, chửi mắng nàng thì họ có quan tâm tới cảm giác của nàng không? Nàng ta trách móc cái gì chứ, định diễn trò để người khác đồng tình sao?

“Hừ!”

Trang Thư Lan lạnh lùng cười, đứng lên phất tay áo, thi lễ với người chủ trì.

“Thật có lỗi, lúc này ta không có tâm trạng tiếp tục thi nữa, xin phép cáo từ!”

“Việc này....”

Người chủ trì khó xử nhìn mọi người.

Nghe thấy tiếng nấc của Trang Thư Dao, Trang Thư Lan lại càng cảm thấy phiền lòng, làm bộ cho người khác thấy nàng cũng đã gặp qua nhưng chưa bao giờ thấy phiền như Trang Thư Dao lúc này. Nàng không muốn nghe vài tiếng nức nở giả tạo và ở lại đây thêm một giây nào nữa, nhảy xuống khỏi đài cao phất tay áo bước đi, Tứ Nhi đuổi theo sát sau lưng nàng. Nghe Tứ Nhi la lên nàng mới đành phải bước chậm lại, đứng ở dưới đài cao hơi thở dài, thế này mới gọi là nổi danh một cách thật sự đấy, chỉ sợ về sau ra ngoài đều có người chỉ trỏ vào mặt nàng.

“Tiểu thư tức giận à?”

Tứ Nhi đi theo bên cạnh hỏi dò.

“Không phải, chỉ là không muốn nhìn thấy vài người thôi!”

Trang Thư Lan cười gượng, kéo tay Tứ Nhi.

“Chúng ta về nhà thôi!”

Trang Thư Lan bỏ của chạy lấy người làm cho những người trên đài cao cũng luống cuống không biết làm sao, cuộc so tài này mới tiến hành được một nửa vậy mà đã có người dứt áo rời đi không thèm quan tâm, vậy thì nên tiếp tục hay là bắt đầu lại từ đầu? Nếu bắt đầu lại từ đầu thì lại phải đợi đủ người, còn nếu tiếp tục thì... haiz. không còn gì để nói. Người chủ trì lại lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

“Bản quan cũng xin rút lui!”

Tư Đồ Minh Duệ đứng dậy, chậm rãi đến bên cạnh người chủ trì, cười lạnh lùng.

“So tài với người kém cỏi bản quan sợ làm hỏng hết đầu óc của mình!”

Câu này làm cho người còn chưa ra khỏi đám đông – Trang Thư Lan nghe thấy, trong lòng cảm thấy rất thoải mái, không hổ là Tư Đồ Minh Duệ, bỏ đá xuống giếng một cách thành thực. Tốt xấu gì người ta cũng là một đoá hoa, hẳn đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả. Có điều cảm giác thoải mái trong lòng Trang Thư Lan chưa được nửa phút thì lại bị một câu của hắn khiến mặt mày sa sầm cả lại.

“Lan nhi, đợi ta với, chẳng phải chúng ta hẹn cùng đi ăn thịt nướng sao?”

Giọng nói của Tư Đồ Minh Duệ phóng to lên, hô lớn về phía Trang Thư Lan. Một câu làm cho toàn bộ mọi người ở đây lại ồ lên. Vừa nghe qua xưng hô đã biết quan hệ hai người này không phải bình thường, cũng khó trách hai người họ lại tranh đấu gay gắt trên đài như thế, thì ra là đang bồi đắp tình cảm!

“Tư Đồ Minh Duệ, từ hôm nay trở đi, Trang Thư Lan ta không biết ngài!”

Trang Thư Lan phẫn nộ hết lên. Vốn dĩ kế hoạch trả thù đang hoàn hảo, lại nhảy ra một Trang Thư Dao làm hỏng hết cả. Nàng đã định bỏ qua cho hắn nhưng hắn lại không biết điều, dám lớn tiếng gây hiểu nhầm trước mặt nhiều người như vậy..... Hắn..... rõ ràng là hắn cố ý đối co với nàng! Quăng đa trâu, kẻo kéo lại tự động xuất hiện, chẳng lẽ nàng không thể thoát ra khỏi hắn sao?

“Tứ Nhi, chúng ta đi mau!”

Trang Thư Lan cũng không quan tâm xem ở đây nhiều hay ít người, kéo tay Tứ Nhi đẩy những người phía trước ra, chạy tới chỗ vắng, hoàn toàn không bận tâm tới kẻ đang thông thả đi theo phía sau. Náo loạn như vậy làm cho cuộc thi không thể tiếp tục, người xem đã rời đi hơn nửa. Mọi người bắt đầu quay về nhà mình. Chủ sự cũng không thể vẫn hồi được tinh thần, dưới tình huống này thì không giải quyết được gì. Trang Thư Dao khóc được một lúc thấy mọi người không ai để ý tới cũng hiểu được thiệt hơn, sai người đưa kiệu tới rồi hồi phủ. Mạnh Thi Lâm hành lễ với Tư Đồ Tu Nam rồi cũng theo mọi người rời đi. Thuộc hạ của thái tử núp trong đám đông cũng bước ra đi khỏi đó theo thái tử. Chỉ có trên một tòa cao, một nam một nữ đang ngồi đối ẩm. Nữ ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, nam thì khoảng năm mươi tuổi. Tuy rằng quần áo giản dị nhưng đều là hàng thượng hạng, xung quanh tòa nhà đều có cao thủ ẩn nấp, không cần đoán cũng biết thân phận của hai người này không tầm thường.

“Thế nào? Hai người kia chắc là đang diễn trò đúng không?”

Nữ nhân nâng chén rượu đắc ý nói.

“Không sai! Nhưng làm sao nàng biết?”

Nam nhân uống một ly rượu nói.

“Cách ba ngày Nguyệt Nương lại tới báo tin cho ta một lần, chẳng lẽ chàng đã quên bên cạnh thằng bé vẫn có Nguyệt Nương của ta?”

“À... Ta còn tưởng rằng nàng chỉ thả trâu ăn cỏ thôi chứ.....”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Chấn động cả điện Kim Loan

Tháng ba bông liễu (hạt của cây liễu có tơ, có thể bay theo gió) bay bay, yến vũ oanh ca, vạn vật đều căng tràn nhựa sống, ngay cả mấy chú chim nhỏ đậu trên cây cao cũng dậy rất sớm. Lúc này, trời còn tối nhưng vẫn có hai người đứng dưới gốc cây hoa quế, quần áo chưa chỉnh tề.

“Tiểu thư, khoan đã, còn mũ quan nữa!”

Tứ Nhi nhanh chóng đội mũ ô sa lên đầu Trang Thư Lan, rồi vươn tay vuốt lại mấy sợi tóc rối bên tai Trang Thư Lan, phàn nàn:

“Tiểu thư, ngày mai người có thể dậy sớm hơn một tí được không, ngày nào cũng phải vội vội vàng vàng chạy vào triều thế này cũng không phải là cách

hay đâu!”

“Vậy còn có thể thế nào nữa?”

Trang Thư Lan chỉnh lại đai lưng, vừa đi nhanh ra đường lớn, vừa than thở.

“Đừng phàn nàn nữa, em ở nhà thu dọn đồ đạc, sau khi ta hạ triều về chúng ta sẽ chuyển nhà!”

Đúng vậy, hôm mừng năm tết, Trang Thư Lan vừa bước vào cổng Hàn Lâm viện thì đã thấy Lưu công công đến tuyên chỉ, truyền những tân khoa năm nay đến ngay điện Kim Loan diện thánh. Được thôi, diện thánh thì diện thánh, cũng không phải chuyện gì to tát lắm. Trang Thư Lan ung dung theo sau Mạnh Thi Lâm và Trang Thư Dao đi tới trước điện Kim Loan. Sau khi bàn chuyện với hoàng hậu xong, rốt cục hoàng đế cũng nói rõ mục đích truyền ba người đến, là muốn thăng chức cho ba người.

Theo lý mà nói bất kì kẻ nào nghe thấy bốn từ “thăng quan tiến chức” thì đều hưng phấn mà nhảy nhót reo mừng, nhưng với Trang Thư Lan tin này chẳng động chẳng khác gì tiếng sấm giữa trời quang làm nàng há hốc cả miệng.

Nghĩ lại từ lúc vào Hàn Lâm viện tới nay hình như nàng chưa lập được công lao hay thành tích gì, cũng không làm ra chuyện gì gây chú ý đặc biệt – ngoại trừ bộc lộ ít tài năng ở hội thi thơ, trốn không tham gia ngo yến của hoàng thượng, thể hiện chút tính cách trong hội thi đồ đèn, hình như đâu có làm những chuyện có thể khiến người khác chú ý. Được rồi, nàng thừa nhận vài việc kia cũng đủ gây chú ý nhưng vài việc “còn con” đó chẳng lẽ sẽ giúp nàng thăng quan tiến chức?

Đương nhiên Trang Thư Lan cũng không dám hỏi thẳng hoàng thượng những thắc mắc trong lòng, chỉ im lặng nghe nghe theo sự sắp xếp. Nàng được thăng lên làm quan tứ phẩm, làm việc ở phủ nội các; Trang Thư Dao cũng thành quan tứ phẩm, làm việc ở lễ bộ, Mạnh Thi Lâm cũng vậy nhưng lại ở công bộ. Việc sắp xếp như vậy khiến nàng rất bức mình, vì sao hai người họ đều được làm việc trong lục bộ, còn nàng lại phải tới phủ nội các? Phủ nội các, nói trắng ra là địa bàn của Tư Đồ Minh Duệ. Nàng – Trang Thư Lan và Tư Đồ Minh Duệ trên cơ bản xem như không đội trời chung. Nếu mỗi ngày đều phải nhìn thấy mặt nhau, nàng không dám đảm bảo một ngày nào đó sẽ không đánh chết hắn. Đang định tấu trình ý kiến này với hoàng thượng thì Mạnh Thi Lâm đã chủ động tiến lên trước cầu xin hoàng thượng điều hắn về làm quan ở địa phương, làm vậy là để hắn có thể ở cạnh chăm sóc cho bà ngoại đã tám mươi tuổi của mình. “Lòng hiếu thảo” của hắn đúng là cảm động cả đất trời, nhất thời khiến hoàng thượng “long tâm thư sướng”, vung tay lên truyền chỉ dụ, ban cho Mạnh Thi Lâm làm quan tri phủ ở nguyên quán.

Nếu đã có tiền lệ, Trang Thư Lan nghĩ chắc sẽ có lần thứ hai! Vì thế, nàng đứng ra nói loanh quanh một hồi mục đích là xin cho mình làm một vị quan ở địa phương, nhưng còn chưa nói hết sắc mặt hoàng thượng đã trở nên khó coi. Trang Thư Lan là người biết nhìn sắc mặt người khác mà đoán tâm trạng cho nên không dám mở miệng tiếp. Với lý do là kinh nghiệm và tuổi đời còn ít, lại không có nhiều hiểu biết về chính trị, không đủ tư cách ở lại phủ nội các làm việc, nàng thỉnh cầu được điều tới công bộ. Sắc mặt hoàng đế càng khó coi hơn, chỉ bỏ lại một câu.

“Chưa có ai làm quan mà lại từ chối việc thăng quan tiến chức, bao nhiêu người muốn vào phủ nội các còn không được, Trang Thư Lan, khanh đứng là không biết điều!”

Sau đó phất tay áo bỏ đi. Cho nên Trang Thư Lan mang theo tâm trạng buồn bức đi theo sau Mạnh Thi Lâm tới phủ nội các báo tên. Có điều trừ bỏ ngày đầu tiên tới đưa tin ra, ba tháng qua nàng cũng chưa từng bước vào phủ nội các nửa bước, mỗi ngày chỉ chờ mong, hi vọng đột nhiên từ trên trời rơi xuống một tờ thánh chỉ nói nàng không làm tròn trách nhiệm rồi cất chức điều tra. Nhưng mà ba tháng đã trôi qua vẫn yên ổn, trước mặt nàng vẫn là quan tứ phẩm, mỗi sáng sớm đều mơ mơ màng màng vào triều nghe một câu vạ năm không thay đổi “có việc thì dâng tấu, không có việc gì thì bãi triều”. Vào triều, theo Trang Thư Lan đánh giá mà nói chính là không có việc gì làm. Ba tháng làm quan tứ phẩm, hoàng đế thật sự có thương lượng bàn bạc với triều thần nhưng chưa tới mười lần, trên cơ bản mỗi ngày đều phải tới điện Kim Loan quỳ gối hô “hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế” rồi về. Trang Thư Lan nghĩ mãi cũng không hiểu, nếu không có việc quan trọng vậy thì bắt quan lại vào triều làm gì, đó chính là ép buộc người khác, lại không thể vắng mặt không có lý do, Trang Thư Lan cũng không dám xin nghỉ – đột tét trốn ngo yến của hoàng thượng mà cũng bị người khác phát hiện, nàng cũng không dám mạo hiểm làm cho hoàng thượng chú ý thêm!

“Trang Thư Lan, khanh không tập trung chút nào, có phải là có ý kiến gì với trẫm không?”

Hoàng thượng dựa vào tay vịn long ý, ánh mắt lợi hại nhắm trúng Trang Thư Lan đang đứng mơ màng trong góc, rất bất mãn. Từ lúc phong nàng làm quan tứ phẩm, thái độ mỗi ngày vào triều của nàng đều như vậy, lại còn không vào phủ Nội các làm việc. Nên nhớ rằng nhân nãi của hoàng đế có hạn, nàng nghĩ rằng nàng như vậy, hẳn thật sự không dám xử tội nàng sao? Hừ, chẳng qua là nể mặt nàng có chút tài năng, lại được thái hậu yêu quý mới mới nhắm mắt bỏ qua cho nàng! Nhưng nàng lại dám vào triều ngủ gật thì cũng làm càn quá mức rồi! Nếu không có cách trị nàng, vậy uy nghiêm hoàng đế của hắn để ở đâu?

Vốn đang mơ màng đi vào cõi thần tiên, Trang Thư Lan nghe thấy hoàng thượng nhắc tên thì lập tức bước ra giữa chính điện, cúi đầu, khom lưng, chấp tay hành lễ.

“Bẩm hoàng thượng, thần cho rằng hoàng thượng nói rất chính xác, hoàng thượng vì dân vì nước, một lòng vì con dân trăm họ, thần cảm thấy rất tự hào. Trong lúc nhất thời đã quên mình thất lễ, kính xin hoàng thượng thứ tội.”

Trả lời như vậy là an toàn nhất, đặc biệt là lúc mơ màng ngủ gật. Mặc kệ bây giờ trong triều đang nói chuyện gì thì trả lời như thế luôn luôn đảm bảo an toàn.

“Hừ!”

Hoàng thượng quát mắt nhìn nàng. Dù biết rõ là nàng đang nói dối nhưng cũng không phản bác, nếu không vừa rồi dễ nghị để cho công bộ đến Vũ Châu

tu bổ, xây dựng kênh đào sẽ đợi tới khi dân chúng gặp nạn mới bàn xong mắt.

“Hoàng thượng!”

Lần này đứng ra là công bộ thị lang Lý Chính Cương, người cũng như tên, nổi danh là người ngay thẳng, chính trực trong triều.

“Hoàng thượng, không thể làm việc này được, không nói tới xây dựng kênh đào hao tài tốn của, chỉ cần kênh đào kia xây xong thì sẽ dẫn tới hậu quả gì ngay cả hoàng thượng cũng không đoán trước được. Địa chất Vũ Châu rời rạc, đắp kênh đào xong nếu như sụt lở thì phải làm sao? Sau khi hoàn thành thì lượng bùn đất dư thừa sẽ xử lý thế nào? Nếu hồng thủy xảy ra rất dễ vỡ đê, sụt lở sẽ làm thay đổi lộ trình các tuyến đường, như vậy mang tới hậu quả khôn lường!”

“Điều này...”

Hoàng đế bản thân, trầm mặc không nói. Lúc này thừa tướng đứng ra, đầu tiên là cúi người hành lễ, sau đó mới đứng thẳng lên tiếng phản bác lại Lý Chính Cương.

“Lý đại nhân nói sai rồi! Tuy rằng không thể trong thời gian ngắn giải quyết được chuyện lớn như ngài vừa nói, nhưng Lý đại nhân thử nghĩ mà xem, nếu con kênh đào này hoàn thành xong thì có lợi hay hại nhiều hơn? Vũ Châu có sản vật phong phú nhưng giao thông không thuận tiện nên không thể giao thương với những thành trấn bên ngoài khác. Dù có sông nhưng không thể đi lại bằng thuyền, thương nhân không thể ra vào buôn bán, trao đổi. Người bên trong muốn ra ngoài mua bán cũng không dễ dàng. Nếu có kênh đào sẽ làm việc buôn bán ở đây càng phát triển, dân chúng có thể kiếm thêm tiền, sau khi có tiền ngài nói xem chút vấn đề kia có thể không giải quyết được chắc? Sụt lở thì có thể tu bổ, giao thông đường thủy có thể bỏ tiền để người khác khai thông, nếu có hồng thủy thì sai người gia cố đê bao, phòng ngừa rủi ro thì sẽ không sợ hồng thủy xuất hiện nữa.”

Có lý, ý này của Trang Đức đúng là chuẩn mực cho xu hướng có tiền có thể sai khiến được cả ma quỷ! Theo như ý kiến của Trang Đức thì chỉ cần có tiền là mọi chuyện sẽ ổn cả! Trang Thư Lan hơi dựa lưng vào cây cột lớn sơn son thiếp vàng gặt đầu – chung thành với phương châm: nhất định không được để hoàng thượng chú ý tới mình, mặc kệ kẻ khác có nói gì hay làm gì.

“Thái tử nói xem ý kiến của Lý ái khanh hay Thừa tướng có lý hơn?”

Hoàng đế quay sang hỏi ý kiến của thái tử này giờ vẫn đứng im lặng lắng nghe.

“Nhi thần cho rằng lời của hai vị đại nhân đều có lý nhưng nếu có thể tìm được phương pháp chung giữa hai người mới là tốt nhất!”

Thái tử bước ra khỏi hàng, ôn hoà nói.

“Vậy có phải thái tử đã nghĩ ra biện pháp chu toàn rồi không?”

“Khởi bẩm, việc này... trong lúc nhất thời nhi thần vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp nào chu toàn, xin phụ hoàng cho nhi thần thời gian suy nghĩ cẩn thận sau đó sẽ đưa ra câu trả lời cho người!”

Thái tử lộ rõ vẻ mặt khó khăn. Ngay từ đầu hẳn đã không có ý định nhúng tay vào việc này. Việc ở Vũ Châu vốn đã rối rắm, mùa xuân hằng năm đều đã đề xuất giải quyết nhưng ba năm vẫn giậm chân tại chỗ, còn trong giai đoạn nghiên cứu – bởi vì không ai có thể đề xuất được một biện pháp “thập toàn thập mỹ”.

“Tư Đồ ái khanh, khanh có cách gì không?”

Hoàng đế đắn đo suy nghĩ, quyết định giao vấn đề lại cho kẻ đứng đầu thế lực thứ ba trong triều.

“Thần cho rằng việc này nên giao cho Phủ Nội các xử lý.”

Tư Đồ Minh Duệ đứng ra trả lời, cười nhạt.

“Gần đây phủ nội các mới có thêm quan viên nhưng vẫn không có việc gì giao cho nàng làm, cho nên thần muốn giao việc đó cho nàng – Trang Thư Lan xử lý! Nhân tiện qua đây cũng muốn xem nàng có năng lực để vào Phủ Nội các hay không?”

Ừm, không sai, đúng là biết trốn tránh trách nhiệm, đổ khó khăn lên đầu người khác, thành công thì mình cũng có phần, nếu thất bại thì người khác chịu. Đúng là phong cách làm việc của Tư Đồ Minh Duệ! Có điều hình như vừa nãy nàng nghe thấy tên mình thì phải?

“Hả?...”

Đang mơ màng vừa nghe được tin kia, Trang Thư Lan bừng tỉnh, mau chóng rời khỏi cây cột bước ra chính giữa điện, quỳ xuống, cẩn trọng nói.

“Khởi bẩm hoàng thượng, về phương diện này thần không biết gì cả, nếu hoàng thượng thực sự giao chuyện đại sự quốc kế dân sinh (đường lối cũng có, phát triển đất nước, nâng cao đời sống nhân dân) giao cho thần, thần chỉ sợ sẽ bôi nhọ thánh mệnh ạ!”

“Đời người có ba việc quan trọng nhất, tự cô nương cũng đã thông thuộc lục thư, học hành thi cử vất vả đạt được công danh còn có thể lo lắng bôi nhọ thánh mệnh sao?”

Tư Đồ Minh Duệ bước tới cạnh Trang Thư Lan, ngồi xổm xuống cao giọng hỏi.

Chết tiệt! Rõ ràng là hấn muốn hãm hại người khác! Trang Thư Lan nhìn chăm chăm Tư Đồ Minh Duệ, rất muốn đưa tay phải ra xé nát khuôn mặt yêu mị kia nhưng lý trí nhắc nhở nàng bây giờ đang là trên đại diện, không thể có hành động quá khích. Nàng nắm chặt hai tay tới mức nổi cả gân xanh.

“Đúng vậy! Ta là am hiểu lục thư nhưng về việc kênh đào ta không hiểu chút nào.”

Khoé miệng khê nhếch, từ từ nở nụ cười khiến người khác đóng băng. Ba tháng nay, mặc dù hai người đều cùng vào triều diện thánh nhưng cho tới bây giờ vẫn nước giếng không phạm nước sông. Sau khi hạ triều nếu có thể thì nàng đều tận dụng mọi cơ hội để tránh hấn, cho dù có gặp nhau trên đường đi nàng cũng sẽ đổi sang đường khác – nàng Trang Thư Lan không thể trêu vào người như thế, chẳng lẽ trốn cũng không thoát sao? Nhưng hấn có nhất thiết phải dồn ép nàng như vậy không? Lối đồn khó nghe nơi đâu đường phố chợ thì cũng coi như bỏ qua, dù sao thanh danh của nàng sớm đã không còn, nhưng vào trong triều cũng không thiếu những con mắt nhìn nàng chỉ trỏ – bởi vì, bao nhiêu người muốn vào phủ Nội các mà không được, nhưng nàng – một kẻ vô danh tiểu tốt lại có thể vào đó. Cho nên tất cả mọi người đều cho rằng Tư Đồ Minh Duệ đứng ra đề nghị hoàng thượng ra lệnh như vậy, mà nàng – Trang Thư Lan không biết đã ngầm đưa cho tên Tư Đồ kia lễ vật trân quý gì nhỉ?

“Không có gì, thân là cấp trên của cô nương, bản quan có nghĩa vụ dạy cho cô nương am hiểu thêm nhiều kiến thức.”

Tư Đồ Minh Duệ chia tay ra vỗ nhẹ lên hai má nàng, cười càng thêm bí hiểm.

Chọc ghẹo, đùa giỡn! SS..quan lại quấy rối tình dục! Lại còn ngay trước mặt hoàng thượng – người đứng đầu thiên hạ! Quan trọng nhất là, hoàng thượng còn làm bộ như không thấy, nghiêng đầu nói nhỏ với công công cái gì đó. Nàng lại nhìn một lượt những quan viên khác, mọi người đều vờ như không thấy, hoàng thượng còn chưa lên tiếng, bọn họ chỉ là tiểu binh tiểu tướng đánh phải giả vờ câm điếc.

“Bộp” một tiếng, tay trái Trang Thư Lan “nhẹ nhàng” gạt phắt tay Tư Đồ Minh Duệ đang đặt trên mặt nàng xuống, tiện thể định giờ tay cho hấn một cái tát.

“Tư Đồ Minh Duệ, ngài hơi quá đáng rồi đấy!”

Đáng tiếc tay kia còn cách mặt hấn một xen ti mét thì đã bị hấn tóm được.

“Ngài!”

Trang Thư Lan trừng mắt, đón lấy trông mắt đen như mực, không biết nói gì tiếp theo.

“Cô nương đã trốn ba tháng rồi, bây giờ không kéo cô nương ra, trò chơi này tiếp tục làm sao được?”

Tư Đồ Minh Duệ cúi đầu nói nhỏ bên tai Trang Thư Lan, bỗng nhiên lại nói một câu không hề ăn nhập với tình huống bây giờ.

“Hoa mai mặc dù rất thơm nhưng ta vẫn thấy hương hoa lan trước kia hợp với cô nương hơn!”

Trang Thư Lan thật sự nổi giận, nàng dùng túi hương thể nào thì liên quan gì tới hấn? Hấn nghĩ hấn là ai? Trước mặt văn võ bá quan trong triều trêu ghẹo nàng. Là vì nàng không quyền, không thế, không có chỗ dựa nên hấn mới bắt nạt, coi thường nàng? Hay là hấn coi nàng như loại nữ nhân dễ dãi cho nên mới hành động lỗ mãng hết lần này đến lần khác với nàng trước mặt mọi người?

Mặc kệ tay hấn, Trang Thư Lan im lặng không nói, cũng không thèm nhìn hấn, chỉ là uất hận trong đáy mắt lan tới tận tim, thờ một hơi thật dài để cho tâm trạng bình tĩnh trở lại – có lẽ hôm nay giữa hai người bọn họ cần phải có một trận chiến thực sự, đồng thời cũng là kết thúc quãng thời gian ở kinh thành này – Nội kinh thành này đúng là đã không còn thứ gì đáng để nàng lưu luyến. Di nương đã vứt bỏ nàng, không để ý tới nàng nữa. Như Ngọc thì coi nàng như tình địch, Huyền Bách... Huyền Bách chính là sư phụ của nàng. Thiên hạ này không có bữa tiệc nào là không tàn cả, mà chắc chắn sẽ có một ngày đồ đệ xuống núi rời sư môn!

“Hai người các khanh đã thương lượng xong chưa?”

Hoàng đế cười dài hỏi.

“Trang đại nhân đã đồng ý rồi!”

Tư Đồ Minh Duệ đứng lên hơi cúi người thi lễ, sau đó quay sang bảo Lý Chính Cương.

“Lý đại nhân, sau khi ngài hỏi phủ hãy đưa những công văn liên quan tới kênh đào Vũ Châu tới quý phủ cho Trang đại nhân!”

“Khỏi cần!”

Trang Thư Lan đứng lên, mặt không biến sắc hành lễ về phía Hoàng thượng.

“Hoàng thượng, nếu người nhất định giao cho thần việc này, thần có thể đồng ý nhưng thần có một điều kiện, xin hoàng thượng đáp ứng nếu không thần không thể tận lực làm việc được.”

“Muốn trao đổi điều kiện với trẫm?”

Hoàng thượng chau mày, tò mò hỏi.

“Trang ái khanh muốn điều kiện gì? Chỉ cần có liên quan tới việc kênh đào ở Vũ Châu, trẫm có thể đáp ứng.”

“Điều kiện rất đơn giản, chỉ là xin hoàng thượng bãi chức quan của thần!”

Trang Thụ Lan cúi đầu trả lời.

“Trang ái khanh, khanh nói thế là có ý gì?”

Hoàng thượng nghiêm giọng, trên mặt đã có dấu hiệu của sự tức giận.

“Khởi bẩm hoàng thượng, không có ý gì cả.”

Trang Thụ Lan nhẹ nhàng trả lời.

“Chỉ là thần không muốn làm quan mà thôi. Nếu hoàng thượng đồng ý, việc kênh đào ở Vũ Châu, thần sẽ có sách lược vẹn toàn giao cho hoàng thượng. Nếu như hoàng thượng không đồng ý, thần chỉ có thể tiếp tục im lặng mà thôi.”

“Khanh dám uy hiếp trẫm?”

“Thần không dám!”

Bộ dạng Trang Thụ Lan càng làm ra vẻ phục tùng.

“Thần chỉ ăn ngay nói thật, chuyện ở Vũ Châu này cũng đã bàn qua tính lại ba, bốn năm rồi nhưng vẫn không có ai đưa ra được biện pháp, cho nên thần muốn đánh cược một lần, muốn xem hoàng thượng quan tâm tới dân chúng nhiều hơn hay là chấp nhận một tiểu thần nhiều hơn?”

“Ý của khanh là cho dù thế nào khanh cũng không tận tâm làm việc vì trẫm?”

Hoàng đế thật sự tức giận, giọng điệu lạnh lùng làm cho văn võ bá quan trong triều toát mồ hôi.

“Khởi bẩm hoàng thượng, cũng không khác ý này lắm.”

Trang Thụ Lan không sợ hãi, cũng không ngẩng đầu, vẫn chậm rãi nói như trước.

“Nếu hoàng thượng đáp ứng điều kiện của thần, thần sẽ thay hoàng thượng lo cho Vũ Châu. Nếu hoàng thượng không đáp ứng, thần chỉ có thể giả vờ câm điếc.”

“Láo xược!”

Hoàng thượng nặng nề đập vào tay vịn long ý, những hạt châu trên mào rung chuyển dữ dội, hàm râu vênh lên. Toàn bộ triều thần cũng khiếp vía, nên biết rằng từ lúc hoàng thượng đăng cơ tới nay chưa lần nào thấy hoàng thượng tức giận như lần này – Trang Thụ Lan đúng là kẻ không biết điều, lại dám nói chuyện như thế với hoàng thượng! Đáng tiếc Trang Thụ Lan vẫn đứng im bất động, cũng không quỳ xuống cầu xin tha thứ, tiếp tục cúi người, đan hai tay vào nhau không nói gì.

Sau một lúc lâu hoàng đế mới hỏi lại.

“Nếu không muốn làm quan vậy lúc trước tham gia thi là để làm gì? Cuộc thi trẫm đặt ra là chỗ chơi đùa vui sướng sao?”

“Hoàng thượng đáp ứng điều kiện của thần ạ?”

Trang Thụ Lan tránh không trả lời vấn đề của hoàng thượng mà hỏi ngược lại.

“Hừ!”

Hoàng thượng lạnh lùng ép hỏi.

“Dựa vào đâu mà bắt trẫm tin khanh có thể đưa ra được sách lược vẹn toàn? Vừa rồi khanh đã từ chối, nói lên rằng khanh không biết gì về việc kênh đào Vũ Châu, lại còn chưa thực sự tiếp xúc với chính sự, tuổi còn nhỏ mà đã khoác lác, ngay cả Lý ái khanh còn không đưa ra được cách, làm thế nào để trẫm tin khanh được?”

“Nếu hoàng thượng không tin tưởng năng lực của thần, thần cũng không biết nói gì hơn.”

Giọng Trang Thụ Lan vẫn bình thản, lãnh đạm như mọi khi.

“Nhưng nói thần chưa thật sự tiếp xúc với chính sự, thần cũng không dám gạt bừa. Thực không dám giấu giếm, từ một tháng trước tết, Tư Đồ đại nhân

đã giao toàn bộ công văn của Lục bộ cho thần phê duyệt.”

Vừa nói câu này xong cả đại điện ồ lên, nên biết rằng công văn trong một tháng này được phê duyệt khá cẩn thận, tỉ mỉ, cũng đưa ra rất nhiều ý kiến có tính kiến thiết nhưng đều “vô tình” tăng thêm công việc cho Lục bộ, làm cho Hoàng thượng và quan viên trong Lục bộ đều oán thán. Trong lúc nhất thời oán hận Hoàng thượng bèn giao mọi việc cho Thừa tướng, chiếm quyền của Tư Đồ Minh Duệ.

Trang Đức cũng giật mình trước câu nói này của Trang Thư Lan. Ông cũng đã xem qua công văn của Lục bộ. Tuy rằng Tư Đồ Minh Duệ làm việc tùy theo tâm trạng nhưng một khi công văn giao qua tay hắn sẽ rất ít khi phải đưa lên tới hoàng thượng. Song mặc dù những công văn đó đã phê duyệt qua, cũng viết thêm nhiều ý kiến hay nhưng không một đề nghị nào là không cần phải qua tay hoàng đế phê duyệt mới có thể thực hiện. Giống như một gã vô lại, chỉ cho cậu khuyết điểm và kê cho cậu phương thuốc, nhưng cậu phải tự mình đi tìm thảo dược, tự mình bôi thuốc. Không thể không đồng ý rằng phương pháp này có thể nhanh chóng xử lý chính sự, chỉ nói điểm cốt yếu rồi cho cấp dưới mình tự đi làm, không cần phải tự làm mọi chuyện. Nhưng với một kẻ muốn nắm toàn quyền trong tay căn bản sẽ không dùng cách này. Cho nên tuy rằng Trang Đức rất khen ngợi cách ấy nhưng cũng không muốn làm theo. Mà ông ta không ngờ là những việc kia lại do tiểu nữ nhi tầm thường của ông làm ra. Hơn nữa phương thức xử sự rất lão luyện, so với tỷ tỷ lớn hơn nàng hai tuổi – Trang Thư Dao không biết hơn bao nhiêu lần, thậm chí có thể nói, nếu để cho nàng đảm nhận chức vụ thừa tướng này của ông chỉ sợ chỉ có hơn chứ không kém.

Có điều, sai lầm duy nhất của nàng là hoàng đế không thích quốc sự rườm rà, nàng giao những việc này hoàng đế tất nhiên hoàng đế sẽ không vui rồi! Nhưng nói qua cũng phải nói lại, nếu không phải sai lầm của nó thì tất cả quyền hành trong triều có thể rơi vào tay ông sao? Đúng là phải cảm ơn tiểu nữ nhi này.

Sai lầm không tính làm gì nhưng nếu ông có thể lợi dụng tài năng của tiểu nữ nhi vậy thì càng tốt chứ sao! Hiện giờ ông rất hối hận sao lúc trước lại đuổi con bé ra khỏi nhà. Nếu bây giờ muốn nó trở về, nó có đồng ý không?

“Thần không cần Lý đại nhân đưa bất cứ công văn gì tới nhà thần, thần chỉ cần thỉnh giáo Lý đại nhân vài vấn đề là đủ rồi. Ngày mười lăm tới thần sẽ giao cho hoàng thượng hai phương án để người lựa chọn: Một là kế hoạch phát triển Vũ Châu sau khi xây dựng kênh đào, một phương án khác là kế hoạch phát triển Vũ Châu mà không cần phải xây dựng kênh đào. Hoàng thượng có thể lựa chọn phương án nào mà hoàng thượng thấy được nhất để thực hiện.”

Trang Thư Lan tiếp tục nói, sau đó quỳ xuống đất dập đầu, chậm rãi bổ sung thêm.

“Trang Thư Lan chẳng qua chỉ là người nông cạn, thấp hèn nguyện ở ngày mười lăm tới đây dốc hết tâm huyết cả đời làm ít việc vì dân chúng Vũ Châu, cũng không uổng nửa năm làm quan, lại càng không uổng công hoàng thượng ban ân cho thần.”

Hoàng đế nghe xong lại chau mày, câu này nghe ra không tốt chút nào, giống như là lời trắng trối, giọng hoàng thượng cũng dịu đi không ít.

“Trang ái khanh, khanh nói quá nghiêm trọng rồi!”

“Sao có thể thế được ạ?”

Trang Thư Lan ngẩng đầu, mỉm cười cứ như sự nghiêm túc vừa rồi chưa từng xuất hiện.

“Cuộc sống không hề thú vị, làm quan cũng không hề dễ, thần chỉ bắt chước Tư Đồ đại nhân mà thôi. Tư Đồ đại nhân tùy tâm mà thần thì tùy ý, thần cũng không có ý định gì với quan trường, vậy chỉ có thể rời đi. Trước khi đi, thần cũng chỉ muốn thanh toán hết ân oán mà thôi!”

“Trang ái khanh, trầm nghe những câu này không hiểu lắm, chỉ bằng khanh hãy đứng lên nói rõ lại cho trầm nghe.”

Hoàng đế rất hứng thú, giọng điệu lại nhẹ nhàng giống như đang nói chuyện nhà.

“Phật dạy: không thể nói!”

Trang Thư Lan hơi lắc đầu vẫn chưa đứng lên, ánh mắt không biết vô tình hay cố ý nhìn Trang Đức, khoé miệng cười mỉa mai, lại nhìn về phía Tư Đồ Tu Nam hình như đang suy nghĩ gì đó, nụ cười càng rạng rỡ. Trong lòng cũng thầm mắng bản thân: Trang Thư Lan, mi đúng là một tai họa! Làm đảo lộn hết tình hình trong triều rồi sau đó lại “bỏ của chạy lấy người”, đúng là không phải dạng người lương thiện gì.

Có điều lúc ánh mắt nhìn tới Tư Đồ Minh Duệ thì cảm giác tức giận trước nay chưa từng có lại tăng lên – vì sao lúc nào nàng cũng muốn thắng hắn? Là bởi vì hắn tùy tâm quá mức nên cho dù bị mất đi quyền lực cũng có thể bình tĩnh hay sao? Trước kia mỗi lần hai người “giao phong chính diện” thì nàng luôn ở thế hạ phong, nhưng từ nay trở đi không “giao phong chính diện” thì thôi, còn nếu đã gặp thì bất luận kết quả thế nào đều phải “cá chết lưới rách” đến cùng – có thù không trả không phải là nữ nhi, nàng đã tự nhận mình không phải là người tốt, đã không quan không chức, tài sản cũng không chịu sự khống chế của hắn thì cần gì phải kiêng kỵ! Trò chơi nha, tất cả mọi người cùng chơi, để xem lần này ai cam lòng bỏ đi vốn gốc!

“Vậy mũ ô sa trên đầu thần có thể hạ xuống được chưa ạ?”

Trang Thư Lan chỉ mũ ô sa trên đầu. Nói thật lòng thì nàng rất ghét cái mũ này, thô ráp đội đau cả đầu.

“Hừ, vẫn phải xem phương án khanh đưa tới rồi tính sau.”

Hoàng đế mấp máy môi, lạnh lùng nói.

Xem ra hoàng đế này muốn quyt nợ đây! Không sao, ông ta có Trương Lương kế, ta sẽ có Qua tường thê!

Nguyên văn: nhĩ hữu Trương Lương kế, ngã hữu quá tường thê* :

Trương lương là người nước Hsn sau này là 1 trong “tam kiệt nhà Hán” cùng với Hàn Tín và Tiêu Hà, làm mưu sĩ cho Lưu Bang, ông có nhiều kế sách và mưu lược. “Quá tường thê” là thang mây để treo tường, dùng trong việc đánh thành tương truyền do Lỗ Ban làm ra để giúp Sở Huệ Vương đánh Tống quốc. Hai vế này gộp lại có thể hiểu là người có kế sách đánh ta, ta có đối sách tiếp chiêu.

Hiện giờ chỉ đành miễn cưỡng nói một câu, tránh đề về sau phát sinh chuyện ngoài ý muốn khiến “long diện” khó coi thôi.

“Thần tuân chỉ.”

Trang Thư Lan lại dập đầu một cái rồi mới đứng dậy quay về chỗ đứng của mình. Vừa bước vào chỗ thì Trang Thư Dao đã bước tới bên cạnh, nhìn Trang Thư Lan bằng ánh mắt phức tạp. Trang Thư Lan chỉ cười khẩy, sau đó không thêm đề ý quay ra nhìn chỗ khác.

“Muội đúng là to gan, không cần mạng mình nữa sao?”

Đây là câu đầu tiên Trang Thư Dao nói.

“Cũng được!”

Trang Thư Lan ứng phó bằng hai chữ.

“Làm quan sung sướng, vì sao lại không muốn làm?”

Đây là câu thứ hai.

“Vì để “chỉnh” kẻ khác!”

Trang Thư Lan cũng không lảng tránh, quay lại cười tao nhã, rất nhẹ nhưng lại khiến cho tâm Trang Thư Dao run rẩy.

“Nếu không muốn trở thành đối tượng tiếp theo bị “chỉnh”, tốt hơn hết tỷ hãy im lặng thì hơn!”

Trong lòng Trang Thư Dao run sợ, hoảng hốt hỏi lại.

“Nhị muội, muội coi tỷ là quân địch sao?”

“Hử?”

Trang Thư Lan nhú mày, cười lạnh.

“Nhị muội, đại tỷ?”

Nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua vị công công đang hô “bãi triều” rồi cười to.

“Bãi triều rồi, về nhà gặp mẫu thân thôi!”

Bỏ lại câu này, Trang Thư Lan cũng theo vân vũ bá quan bước ra khỏi đại điện.

Còn lại Trang Thư Dao vẫn đứng nguyên tại chỗ, một nỗi sợ không tên lan ra trong lòng, có vẻ như nàng đã đánh giá thấp Trang Thư Lan, bắt kẻ tài năng chính trị hay mưu lược, Trang Thư Dao nàng cũng không thể so với Trang Thư Lan. Có can đảm dám “vuốt râu hùm” mà không kiêng nể gì, quả đúng với câu nói kia – Muội ta Trang Thư Lan chỉ tùy ý! Hiện giờ Trang Thư Lan không coi nàng là kẻ địch. Tuy rằng quan hệ trước kia giữa hai người không tốt lắm nhưng ít nhất hai nàng cũng đã từng là tỷ muội. ... Haizzz, việc này cũng khó nói, tốt hơn hết cứ nghe theo Trang Thư Lan giữ im lặng thì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Lời vàng ngọc

Từ điện Kim Loan, Trang Thư Lan đi thẳng ra cổng thành, nhưng khi nhìn thấy Tư Đồ Minh Duệ dừng lại “ngắm phong cảnh” trước điện Tuyên Chính thì

nàng dứt khoát chọn đường khác để đi. Nguyên nhân cũng không có gì cả, không phải nàng sợ Tư Đồ Minh Duệ mà là hôm nay nàng không muốn phải động não thêm nữa. Trước mặt nàng là một con đường mòn. Dựa vào kinh nghiệm ba tháng nay Thái hậu thường xuyên triệu kiến nàng vào cung, Trang Thư Lan tin rằng con đường này sẽ dẫn đến Huyền Vũ môn. Nàng đã nhìn quen phong cảnh mùa xuân ba tháng nay. Tuy không thích hoàng cung nhưng nàng không thể không thừa nhận nếu gạt đi những người trong cung, chỉ nhắc tới hoàng cung thì thật sự rất có khí thế, tường đồ ngói vàng, uy nghiêm không tả xiết; mà xen kẽ những kiến trúc uy nghiêm này là hoa xanh cỏ thắm, làm dịu đi bầu không khí ngột ngạt, trang nghiêm của hoàng cung, khiến cho những toà cung điện nguy nga, cứng nhắc có thêm sức sống.

“Xuân sắc liễu nhân, ái hoa phong như phiến, liễu yên thành trận (春色撩人, 爱花风如扇, 柳烟成阵)”

Giữa không gian im ắng lại còn ngay trước cảnh xuân tươi đẹp, bỗng nhiên trong đầu nàng xuất hiện một câu thơ, thuận miệng nói ra, mặc dù không đúng lúc nhưng cũng có chút phong vị.

“Xuân sắc liễu nhân? Xuân sắc liễu nhân, thì không đợi nhân?(春色撩人? 春色撩人, 时不待人)”

Trang Thư Lan cúi đầu trầm ngâm, trong giây lát ngẩng lên nhìn về phía chân trời vô định, trước mắt trở nên mờ mịt, vì sao nàng cứ một mực muốn thắng Tư Đồ Minh Duệ? Nếu thua hẳn thì sao? Cũng chẳng mất đi một miếng thịt nào, thắng hẳn thì sao? Trên người lại được thêm một miếng thịt chắc? Sao nàng lại lãng phí tâm tư lên người đó như thế? Từ lúc Tư Đồ Minh Duệ xuất hiện trong tầm mắt, hình như hẳn đã chiếm không ít suy nghĩ và ánh nhìn của nàng – vừa thấy hẳn nàng đã tức tới học máu, sau đó lại “đầu đá” cùng hắn – cho tới nay, hình như chính nàng cũng đang bị rối loạn mất rồi, thật không hiểu nổi Trang Thư Lan bình tĩnh của thường ngày đâu mất rồi, sao có thể rối loạn vì một kẻ như Tư Đồ Minh Duệ chứ!

“Thơ hay!”

Giọng nói tán thưởng thẳng thắn làm cho Trang Thư Lan lập tức bừng tỉnh, nàng quên mất mình vẫn còn ở trong cung, sao có thể thoải mái ngâm thơ được?

Nhìn về phía phát ra tiếng nói, Trang Thư Lan ngay lập tức lấy lại dáng vẻ lạnh lùng, lãnh đạm thường ngày. Hơi cúi người, hành lễ, không kiêu ngạo, không xu nịnh nói.

“Thần Trang Thư Lan bái kiến thái tử điện hạ, không biết thái tử điện hạ lại ở đây, xin thứ lỗi cho thần đã quấy rầy nhã hứng của thái tử, thần sẽ cáo lui ngay lập tức.”

“Không có gì!”

Tư Đồ Tu Nam liên tục cười nói, bước tới trước mặt Trang Thư Lan nghi ngờ hỏi.

“Sao Trang đại nhân lại ở chỗ này? Đây là đường tắt tới Đông cung mà.”

Biết ngay con đường này có vấn đề, nếu không tại sao đi lâu như thế vẫn chưa ra khỏi cung? Nhưng Trang Thư Lan không thể ngờ rằng con đường này lại đường tắt tới Đông cung, cũng chính là đường tới cung Thái tử.

“À, có lẽ thần hoa mắt, nhìn lầm mới đi sai đường, thần sẽ rời khỏi đây ngay tức khắc!”

Trang Thư Lan lùi lại phía sau hai bước. Nếu muốn rút khỏi quan trường thì tất nhiên không thể tới gần quá mức với những người này, đặc biệt trước tình hình rối ren, giông bão sắp ập tới như hiện tại.

“Trang đại nhân, làm gì mà phải đi vội như vậy, cũng sắp tới Đông cung rồi, chi bằng Trang đại nhân hãy đến chỗ của bốn cung uống chén trà đi. Bốn cung cảm thấy thơ của Trang đại nhân rất xuất sắc, đáng tiếc vẫn chưa xong, hay là đại nhân tới Đông cung hoàn thành nốt vậy!”

Tư Đồ Tu Nam mời thân thiết.

“Thần chỉ là thuận miệng nói ra hai câu, có gì mà xuất sắc, chỉ hai câu như vậy thôi đâu có gì mà hoàn thành với chưa hoàn thành, kính xin thái tử chờ làm khó thần!”

Trang Thư Lan thấy rất phản cảm với giọng điệu nịnh hót như thế này nhưng vẫn phải miễn cưỡng mở miệng ứng phó, nên không nhận ra lúc này mình đã không hề nể mặt thái tử điện hạ.

“Thần còn có việc gấp cần phải làm, xin thái tử thứ lỗi, thần cáo lui trước.”

Lại chấp tay hành lễ, xoay người rời đi.

“Trang đại nhân đúng là tùy tiện!”

Tư Đồ Tu Nam cười châm chọc, trong mắt bốc lên lửa giận, nữ nhân Trang Thư Lan này thật to gan, dám có hành động vô lễ như vậy với bản thái tử. Nàng thực sự không lo lắng sẽ bị khép vào tội bất kính sao?

“Nếu thần không tùy tiện thì sao có thể gây ra bao chuyện thị phi được?”

Trang Thư Lan dừng bước, nghiêng người nhìn chăm chú.

“Thái tử vẫn còn chưa hiểu sao? Loại người tùy tiện như thần thái tử không thể nắm giữ được, kính xin thái tử chớ lãng phí tâm tư đặt trên những người giống như thần!”

Từ lúc Trang Đức có ý muốn đoạt lấy tất cả quyền lực trong triều cũng là lúc chính thức đối đầu với phe thái tử. Theo như Trang Thư Lan phân tích, mục đích cuối cùng của Trang Đức là đưa con trai của Na quý phi – người trong gia tộc họ Trang lên làm thái tử, thậm chí là ngôi vị hoàng đế sau này. Sau đó Trang Đức trở thành đại công thần, quan trọng hơn cả là con trai của Na quý phi tuổi còn nhỏ, ông ta có thể nhân cơ hội đó mà một tay che trời. Trong mắt ông ta hoàng đế cũng chỉ là một tên bù nhìn mà thôi. Còn thế lực của thái tử bên này đương nhiên cũng sẽ không để Trang Đức dễ dàng làm vậy. Hắn sẽ không tro mắt nhìn Trang Đức bành trướng thế lực, chiếm mất quyền lực của hắn, đe dọa tới vị trí thái tử. Cho nên bên phía Thái tử cũng đang tích cực hành động, rõ rệt nhất chính là kéo những đại thần trung lập về phía hắn. Đương nhiên nàng cũng sẽ là một trong số đó. Ba tháng qua, những lần nàng ngẫu nhiên gặp thái tử càng ngày càng nhiều, cũng làm cho nàng không thể không đề phòng. Nàng không hi vọng mục đích sắp hoàn thành lại phải gia nhập vào cuộc chiến tranh giành quyền lực của thái tử – Thiên hạ này, ai làm hoàng đế cũng không liên quan tới nàng. Nàng chỉ cần có ăn có uống, có chút tiền tiêu là đủ rồi!

Huống chi, tình huống như thế này xảy ra vốn đã nằm trong tính toán của nàng, hay nói rõ hơn là nàng còn “bắt cần động chân động tay” phía sau – Đầu tiên là Trang Đức sẽ nắm giữ toàn quyền, để cho Thái tử phải ra mặt tranh giành.

“Xem ra, Trang đại nhân quả thực là người rất thông minh!”

Phản ứng đầu tiên của Tư Đồ Tu Nam là ngẩn người nhưng chỉ lát sau lại cười ôn hòa.

“Nếu Trang đại nhân đã nói rõ như vậy rồi, bổn cung cũng không muốn nhiều lời thêm nữa, đành nghe theo ý của Trang đại nhân thôi!”

Người này thật đúng là, rõ ràng bề ngoài ôn hoà nhưng trong lòng lại thâm sâu khôn lường.

“Không có gì đáng nói”.

Trang Thư Lan nhún mày.

“Huống chi thần đã xin hoàng thượng từ quan rồi!”

“Từ quan?”

Tư Đồ Tu Nam lặp lại một tiếng, bàn tay ưu nhã mở quạt khẽ phe phẩy.

“Trang đại nhân sẽ không ngại thơ tới mức cho rằng phụ hoàng sẽ đồng ý cho cô nương từ quan đó chứ!”

Trang Thư Lan im lặng, chờ câu tiếp theo của Tư Đồ Tu Nam.

“Trang đại nhân cũng biết, đánh tiếng với cô nương không chỉ có một mình bổn cung.”

Đột nhiên Tư Đồ Tu Nam thu quạt lại, cán quạt gõ nhẹ vào lòng bàn tay.

“Chắc cô nương cũng biết không bao lâu nữa sẽ có đợt tuyển tú chứ!”

“Đó là việc của tú nữ!”

Trang Thư Lan không phải là tú nữ, việc này sao có thể rơi xuống đầu nàng được?

“Xem ra Trang đại nhân chỉ biết một mà không biết hai rồi! Mặc dù nữ quan trong triều không phải là tú nữ, nhưng năm nay những nữ quan cũng sẽ tham gia tuyển chọn. Hơn nữa.” Tư Đồ Tu Nam ngừng lại một lúc, mỉm cười nhìn Trang Thư Lan. Nàng không phát hiện ra lúc này lông mày càng lúc càng nhíu chặt.

“Hơn nữa, bổn cung nghe nói trong cung có tin đồn là Thái hậu rất vừa ý với Trang Thư Lan – Trang đại nhân, nên đã quyết định chọn cô là vương phi cho vị Thập cửu vương gia mất tích từ năm ba tuổi.”

Có chuyện này sao? Thái hậu này đúng là quá “âm ỉ” rồi! Con trai bà ta đã mất tích nhiều năm, sao lại còn chọn vương phi cho hắn. Trang Thư Lan thấy hơi nghi ngờ, liệu có phải thần kinh của thái hậu có vấn đề hay không? Nhưng Tư Đồ Tu Nam đã nói là nghe đồn trong cung, nếu là nghe đồn vậy đương nhiên sẽ khó phân biệt thật giả rồi, cần gì phải vì một chuyện chưa phân rõ thật giả mà hao tâm tổn trí?

“À! Như vậy sao?”

Trang Thư Lan gật gật đầu, thản nhiên nói tiếp.

“Vậy phải cảm ơn tin này của thái tử điện hạ rồi.”

Sau đó xoay người, định quay lại đường cũ, vẫn nên đi đường thẳng thì tốt hơn, đi đường này quả là sai lầm.

“Trang đại nhân có hứng thú muốn trở thành Thái tử phi của Bôn cung không? Như vậy cô nương cũng không phải lo sẽ bị Thái hậu chỉ định làm vương phi của một người đã mất tích nhiều năm.”

Giọng nói của Tư Đồ Tu Nam vang lên từ đằng sau.

“Thật xin lỗi, thần không có hứng thú với việc làm thái tử phi hay vương phi gì đó!”

Trang Thư Lan không quay đầu lại mà cự tuyệt.

“Cô nên suy nghĩ cẩn thận!”

Tư Đồ Tu Nam chỉ lắc người một cái đã đứng ở trước mặt chặn đường Trang Thư Lan. Không có nụ cười tao nhã như ngày thường mà là uy hiếp quát.

“Nếu cô theo bôn cung thì sau này sẽ là mẫu nghi thiên hạ, vinh hoa phú quý hưởng không hết lại có thể làm rạng rỡ tổ tông, vang danh thiên cổ.”

“Xin lỗi! Làm rạng rỡ tổ tông không phải là bổn phận của thần, thái tử điện hạ nên tìm người khác đi!”

Không biết từ lúc nào hần gạt nhẹ phiến lá rơi trên vai nàng, mỉm cười.

“Thời gian không còn sớm nữa, thần muốn hỏi phủ nghi ngại!”

“Trang Thư Lan, cho cô được lợi cô lại còn không biết hướng! Hôm nay bôn cung nói với cô như vậy là vì coi trọng cô!”

Tư Đồ Tu Nam nổi giận, thay cho đáng về nho nhã thường thấy là ánh mắt tức giận, đỏ ngầu.

“Nếu không phải là thấy đầu óc cô có chút tác dụng, với thanh danh của cô thì có thể xứng với bôn cung chắc?”

“Ha...”

Trang Thư Lan liếc nhìn Tư Đồ Tu Nam, cười lạnh.

“Đầu óc của thần có chút tác dụng? Nói vậy thì đầu óc của thái tử vô dụng à? Lại phải dùng thủ đoạn này tìm người đầu óc “có chút tác dụng” bù vào chỗ thiếu hụt? Nhưng nhìn khắp thiên hạ này xem, những nữ nhân có đầu óc không phải là ít, mất thái tử có vấn đề hay sao mà lại chọn người có thanh danh như thần làm thái tử phi?”

“Hồn xược, cô dám mắng bôn cung?”

Tư Đồ Tu Nam chưa từng tức giận như vậy. Bị một nữ nhân nhạo báng châm chọc, hơn nữa còn dùng lời của hần bịt miệng hần.

“À, thì ra cũng không phải là kẻ ngốc! Còn nghe hiểu được là thần đang mắng ngài!”

Trang Thư Lan cười lạnh. Bỗng nhiên thu hồi nụ cười, đứng dưng nói.

“Thái tử điện hạ! Đầu óc đâu phải chỉ để đội mũ ô sa, còn phải dùng để suy nghĩ! Thử coi khắp triều đình này, ngài phải cưới nữ nhân nào mới có tác dụng giúp ngài đạt được mục đích của mình, chắc thái tử đã đoán được! Lâm trận bất ngờ không hoang mang, dùng chính người của họ đánh bại họ mà ngài lại không tổn hao một binh một tướng nào, đây chính là thuật cai trị! Ha.... có điều thái tử nên trao đổi, nếu cần thiết phải vứt bỏ danh dự cũng vẫn phải chấp nhận! Ai nói hồng nhan họa thủy, ai nói chỉ có nữ nhân kẻ? Thực ra mỹ nam kẻ cũng rất hiệu quả! Dù rồi, thần chỉ chỉ điểm tới đây thôi, thái tử điện hạ có hành động như thế nào chỉ có thể trông chờ vào vận may của ngài, và còn phải xem linh ngộ của tạo hoá nữa.”

Phẩy phẩy vạt áo, Trang Thư Lan chậm rãi bước đi, vừa đi vừa khinh bỉ bản thân: haizzz, Trang Thư Lan ơi là Trang Thư Lan, mi thật là ác độc, trước mặt người ta, lại vô tình nói tới gia sự nhà người ta, còn liên lụy thêm một người “vô tội” trở thành vật hi sinh cho cuộc hôn nhân chính trị này! Có điều liên lụy hay không liên lụy bây giờ nói ra còn quá sớm, đầu tiên phải xem thái tử kia có thể hiểu được chỗ nàng chỉ điểm hay không đã!

Tư Đồ Tu Nam bị lời nói “vô tình” của Trang Thư Lan làm cho ngẩn người một lúc lâu, chợt đột nhiên hai mắt sáng rực, đã linh ngộ được hơn một nửa! Khiến cho người ngày thường không thể hiện hi vọng trên khuôn mặt – Thái tử điện hạ bây giờ sáng rực cả hai mắt, hưng phấn giậm mạnh chân – dù thế nào hần chưa từng nghĩ tới cách này, quan trọng hơn là, những quân sư tham mưu bên cạnh hần cũng không nghĩ ra được một cách hoàn hảo như vậy! Thử hỏi trên thế gian này, có cách nào tốt hơn là mượn đao giết người để tiêu diệt đối thủ của mình?

Nghĩ tới đây, Tư Đồ Tu Nam lại càng bội phục Trang Thư Lan. Nữ nhân này đủ ngoan độc, tuyệt tình, lại còn giúp người ngoài hại người trong nhà! Nhưng nữ nhân như vậy cũng không thích hợp giữ ở bên cạnh – nếu nàng thật lòng đối xử thì còn tốt, còn không thì sẽ có lúc tùy tiện quay lại cắn người, cho kẻ đó chết không có chỗ chôn!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chữ “nhân” treo trên đầu một cây đao

Việc gì đã đến thì muốn trốn cũng không được, cho dù may mắn tránh thoát cũng không thể tránh cả một đời!

Trang Thư Lan tự nhủ thâm, cái gì gọi là oan gia ngõ hẹp, cái gì gọi là không thể buông tha thì Tư Đồ Minh Duệ đang đứng trước mặt chính là mình chứng tốt nhất.

“Vừa rồi ô nương nói vậy trước mặt hoàng thượng là có ý gì?”

Sau một hồi giằng co, Tư Đồ Minh Duệ quyết định là người lên tiếng trước, phá vỡ bầu không khí im lặng.

“Không có ý gì!”

Trang Thư Lan nhún nhún vai, thờ ơ trả lời, hướng ánh mắt nhìn về phía những người xa xa đang đi lại trước cửa cung, lại nói tới vấn đề không hề liên quan.

“Hình như cũng gần trưa rồi, ta vẫn chưa ăn sáng, bụng hơi đói rồi. à, Tư Đồ đại nhân, hạ quan không hàn huyên với ngài được nữa rồi! Cáo từ!”

Đây chính là cái không tốt của việc vào triều sớm. Đặc biệt với người như Trang Thư Lan mà nói, trên cơ bản ăn sáng đúng giờ đã là một chuyện quá xa xỉ, vào triều ba tháng, mỗi ngày bữa sáng và bữa trưa đều gộp thành một. Vì thế nàng lo rằng mình làm quan chưa được bao lâu mà dạ dày đã không chịu nổi nữa.

Trang Thư Lan bình thần, thờ ơ nhìn Tư Đồ Minh Duệ như người xa lạ. Thái độ này làm cho đáy lòng Tư Đồ Minh Duệ có cảm giác khó chịu, rõ ràng là người sinh khí dồi dào, chỉ cần một cử chỉ, ánh mắt đã biến người khác thành trò chơi trong tay, sao đột nhiên lại im lặng như thế? Được rồi, tuy rằng bình thường nàng vẫn thân nhiên trước mặt người khác, lạnh lùng như thế nhưng trước mặt hắn ít ra cũng phải có cảm xúc gì khác biệt chứ!

“Ta đã chuẩn bị rượu và thức ăn.”

Tư Đồ Minh Duệ hơi dừng lại một lúc, mang theo nụ cười mê hoặc.

“Thập Nhị phường mới có loại điểm tâm mới, có muốn nếm thử không?”

Trang Thư Lan thay vẻ mặt lãnh đạm bằng nụ cười giả tạo.

“Bỗng dưng vô duyên vô cớ sẵn đón nịnh bợ, không thể không khiến người ta nghi ngờ trong đó có âm mưu.”

Hừ, cho dù điểm tâm của Thập Nhị phường rất đắt, với khả năng kinh tế của một người bình thường thì không thể ăn loại điểm tâm xa xỉ này được, nhưng ngày nào nàng chẳng ăn – giao ước một năm đưa điểm tâm của Thập Nhị phường tới chỗ nàng vẫn chưa hết mà.

“Từ trước tới nay ta chưa bao giờ ngấm ngấm mưu toan, thứ ta muốn đều đoạt lấy một cách quang minh chính đại!”

Tư Đồ Minh Duệ thấy hơi hài lòng trước phản ứng như vậy của Trang Thư Lan. Tuy rằng nàng cười rất giả nhưng ít nhất cũng khiến trái tim của nàng rung động.

Trang Thư Lan cười tiếp tục phủ định.

“Đó là việc của ngài!”

Đang nói chuyện, lại một lần nữa ánh mắt nàng không ngừng nhìn về đám người phía đằng xa.

“Cô nương đang nhìn ai vậy?”

Tư Đồ Minh Duệ cũng chú ý tới Trang Thư Lan liên tục hướng tầm mắt đảo qua đảo lại về phía nhóm người ở cổng thành, hình như nàng đang tìm người nào đó – sẽ là ai được? Nàng giống như một người cô độc, luôn luôn lẻ bóng một mình, ánh mắt nàng như vậy là đang tìm kiếm ai?

“Không khiến ngài xen vào!”

Trang Thư Lan nhanh chóng trả lời.

Không xen vào? Trong kinh thành này có ai là không biết nàng Trang Thư Lan và hắn Tư Đồ Minh Duệ có mối quan hệ không thể nói rõ chứ? Chỉ với điểm này thôi, hắn đã thừa khả năng xen vào rồi.

“Nhất định là nam nhân rồi! Không biết nam nhân như thế nào lại có thể khiến cô nương chú ý như vậy?”

“Liên quan gì tới ngài!”

Nàng vừa nói xong thì nháy mắt đã vọt tới bên cạnh một người bước ra từ đám đông, mặt mày hớn hờ, khoé miệng cười rộ lên. Thấy hành động của nàng như vậy, Tư Đồ Minh Duệ cũng chuyển tầm mắt sang người bên cạnh nàng – đó chính là Đường thiếu gia nổi danh trong kinh thành, sau đó lấy lại phong thái phong lưu, phóng khoáng đi tới chỗ nàng.

“Thì ra là hần!”

Tư Đồ Minh Duệ cười ưu nhã nhưng ánh mắt lại lạnh như băng khiến cho nụ cười của hần giống như đang muốn giết người.

“Cũng đúng, lăng tử thật xứng với ác nữ, đúng là một đôi trời sinh....”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên một tiếng “bốp” vang lên. Một cái tát như trời giáng xuống khuôn mặt tuấn mỹ, lưu lại vết đỏ rõ hình năm ngón tay. Và tiếng vang này cũng làm cho những người xung quanh đều kinh động, ánh mắt không thể tin tưởng nhìn Trang Thư Lan.

“Ta không phải là thánh nhân, cũng không phải là thánh mẫu, kiên nhẫn cũng có mức độ thôi!”

Mặc dù Trang Thư Lan rất kinh ngạc với hành động đột phát vừa rồi của mình nhưng lý trí không cho phép nàng kinh ngạc quá lâu. Nàng thu tay lại làm như chưa từng xảy ra việc vừa nãy, mặt không thay đổi, quay lại nhìn lướt qua đám đông vây quanh. Ánh mắt dừng lại trên người Thượng Quan Tinh và Phó Thuyết đang đứng trước công cung.

“Nếu ở đây đã có nhiều nhân chứng như vậy, ta cảm thấy rất tốt để giải thích một việc – về những lời đồn đãi trong kinh thành liên quan tới ta, Trang Thư Lan. Tuy rằng đề tài hơi cũ một chút nhưng ta tin rằng mọi người sẽ có hứng lắng nghe. Về lời đồn giữa ta và Phó Thuyết, đây chẳng qua chỉ là chuyện hiểu nhầm. Phó Thuyết từng có lần ra tay giúp đỡ ta một chuyện nhỏ, sau đó lại bị vài người thừa hơi rồi việc thù dật thành những chuyện không dễ nghe! Thật ra ta không thể không nói, thời đại này người giống như Phó Thuyết thấy việc nghĩa thì hăng hái giúp đỡ, coi việc giúp người khác như một niềm vui đã không còn nhiều. Phó bồi tử chung tình với Thượng Quan đại học sĩ, việc này ở trong triều đã không còn là chuyện gì bí mật, may là những lời đồn kia cũng không ảnh hưởng tới tình cảm của hai người, nếu không Trang Thư Lan ta chỉ có thể lấy cái chết để tạ tội với ân nhân – Phó Thuyết. Cũng khiến người ta vui mừng là gần đây hai phủ bọn họ đã bắt đầu thảo luận việc hôn sự của cả hai rồi, nhân tiện đây cũng xin mọi người cho một tràng pháo tay chúc phúc đôi uyên ương này!”

Nói xong, Trang Thư Lan lại đi tới trước mặt Phó Thuyết và Thượng Quan Tinh, thật chấp tay hành lễ, cũng khiến cho mọi người xung quanh hào hứng la hét. Nhưng Phó Thuyết và Thượng Quan Tinh lại giật mình trước sự việc bất ngờ này, thậm chí là sợ hãi, đặc biệt là Phó Thuyết. Hần biết lời nói của Trang Thư Lan căn bản là nói dối, lại càng không hiểu hiện tại Trang Thư Lan nói thế là có ý gì, cho nên không tìm được lời nào phản bác – vì sợ bị những chuyện phiền toái lại quán vào thân. Hành lễ xong, Trang Thư Lan mới quay sang bước tới đứng cạnh Tư Đồ Minh Duệ, giơ tay chỉ vào hần, rồi cười nói với mọi người.

“Về phần Tư Đồ đại nhân, ta cũng thừa nhận, thời gian qua ta với ngài ấy cũng có chút quan hệ không rõ nhưng không phải là vấn đề tình cảm rối rắm, cũng không phải là mê hoặc hay dụ dỗ, yêu đương vụng trộm gì cả. Mà là do ta không cẩn thận thỉnh thoảng vô tình lại đắc tội với Tư Đồ đại nhân. Mọi người thử nghĩ đến quan phẩm và nhân phẩm của Tư Đồ đại nhân trong mấy năm qua mà xem, có lẽ sẽ lý giải được vì sao lại có nhiều lời đồn đại, khó nghe về ta như vậy. Còn về phần nhân phẩm của ta như thế nào, có giống như những lời đồn khó nghe kia hay không, ta nghĩ chỉ cần tìm một tiểu cô nương ngây thơ, trong sáng hỏi là tốt nhất – đồng ngôn vô kỵ (童言无忌 : trẻ con luôn nói thật mà không hề suy tính), lời nói của trẻ con không sai bao giờ.”

Từ trong đám người, Trang Thư Lan kéo tay một tiểu cô nương, sau đó ngồi xổm xuống, mắt nhìn thẳng vào đứa trẻ, sau đó mới nhẹ nhàng hỏi.

“La Ly, sau muội lại một mình ở kinh thành vậy? Cha muội đâu?”

La Ly cũng chính là học trò của học đường Thanh Tinh.

“Phụ thân phải đi mua đồ nên bảo muội ở chỗ này chờ.”

Giọng nói mềm mại của La Ly vang lên.

“Lan tỷ tỷ, vừa rồi vì sao tỷ lại đánh vị đại ca đẹp trai kia? Bộ dạng vừa rồi của tỷ tỷ hung dữ quá, La Ly thấy sợ.”

“Ha ha, La Ly ngoan!”

Trang Thư Lan đưa tay vỗ nhẹ đầu La Ly, dỗ dành.

“Bởi vì vị ca đẹp trai kia bắt nạt tỷ tỷ, cho nên đương nhiên tỷ tỷ phải ra tay phản kháng rồi.”

“Lan tỷ tỷ là người tốt, những ai bắt nạt Lan tỷ tỷ đều là kẻ xấu! Vậy huynh ấy chính là người xấu rồi!”

La Ly chuyển ánh mắt sang Tư Đồ Minh Duệ, dùng suy nghĩ ngây thơ giải thích. Tất nhiên Trang Thư Lan rất hài lòng với sự phối hợp của La Ly, kéo bàn tay nhỏ bé, khẽ cười hỏi.

“La Ly, lát nữa tỷ tỷ hỏi muội một vấn đề, cũng giống như những câu hỏi mà tỷ tỷ hỏi ở trên lớp thôi, muội có trả lời được không?”

“Được ạ!”

La Ly sợ hãi nhìn những người vây xung quanh, nhỏ giọng gật đầu.

“Cám ơn tiểu La Ly đáng yêu!”

Trang Thư Lan cười rồi đứng lên, kéo tay La Ly tới trước mặt mọi người, lại ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng hỏi.

“Tiểu cô nương, tỷ tỷ có phải là người tốt không?”

“Đúng vậy ạ!”

La Ly trả lời nhanh chóng, giống như đây là chuyện đương nhiên ai ai cũng biết.

“Vậy La Ly dựa vào đâu mà nói tỷ tỷ là người tốt?”

Trang Thư Lan hỏi tiếp.

“Trên mặt người không viết rõ ai là người tốt, ai là kẻ xấu, làm sao muội có thể kết luận tỷ tỷ là người tốt được?”

“Tỷ tỷ chính là người tốt!”

La Ly bị Trang Thư Lan hỏi xong mới ngây ngô trả lời.

“Tỷ tỷ cho bọn muội đồ ăn ngon, còn cho bọn muội đi học, kể chuyện cho bọn muội nghe, lại cùng chơi với bọn muội.A? Phụ thân!”

Vẫn chưa nói xong, ánh mắt và sự chú ý của La Ly đã chuyển sang một người khác.

Đầu đầu! Trang Thư Lan đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, sao hôm nay lại dựa vào La Ly chứ! Nếu là một học sinh khác của học đường Thanh Tinh nàng đã đổi lại hỏi câu khác rồi.

“Hừ, bỏ cuộc đi!”

Mặc dù bị một bạt tai nhưng Tư Đồ Minh Duệ vẫn cười tự nhiên, nho nhã.

“Ai sẽ tin lời của cô nương đây? Từ lúc bị đuổi ra khỏi Trang phủ thì nhân phẩm của cô nương đã không còn gì nữa rồi!”

“Ha!”

Trang Thư Lan đứng dậy, cười lạnh.

“Bọn họ tin hay không ta cũng không thêm để ý, ta sinh ra không phải dựa vào nhân phẩm để kiếm cơm ăn, cũng không dựa vào sắc mặt người khác mà tồn tại. Trong trời đất bao la này, ta có thể sống được đã là tốt rồi! Đòi người ngán ngủ, có lẽ chỉ được vài chục năm, ai dám đảm bảo đêm nay nhắm mắt đi ngủ ngày mai có thể thức dậy? Nếu thế sự đã khó đoán, ta cần gì phải để ý người khác nói ta thế nào? Người trong sạch hiển nhiên trong sạch, kẻ giả dối thì sẽ chỉ giả dối mà thôi, trong chốn hồng trần phức tạp này, ta cần gì phải tự rước phiền não vào mình?”

Nói tới đây, cảm xúc dâng trào, nàng hơi dừng lại rồi ngán người một lúc, ánh mắt cũng trở nên lạnh nhạt.

“Cho tới nay Tư Đồ đại nhân đều cố sức gây khó xử cho hạ quan. Hơn nữa tóe vè như hạ quan đã gây thù chuốc oán không ít trên chốn quan trường, thực không thích hợp ở lại trong triều nữa cho nên hạ quan đã từ quan, cũng không có năng lực tạo phúc dân chúng Đại Đông hoàng triều.”

“Trang đại nhân, cô nương thật sự muốn từ quan quy ẩn sao?”

Thượng Quan Tinh xúc động cất tiếng. Lời nói của Trang Thư Lan lạnh nhạt nhưng giống như khai sáng nhân sinh thế sự, điều này làm cho nàng cảm thấy rất bội phục. Ba tháng qua, tuy tiếp xúc với nhiều nữ quan nhưng Thượng Quan Tinh chỉ thật sự chú ý tới Trang Thư Lan. Người này có trí tuệ, có mưu lược lại có chung một cách nhìn với nàng. Phải nói nàng thật sự bội phục, một cô gái sinh ra trong gia đình danh gia vọng tộc lại có thể tiêu dao, tự do tự tại như thế. Nếu đổi lại là nàng, chỉ sợ trải qua bao phong ba bão táp như vậy đã không biết làm như thế nào cho đúng rồi.

“Quy ẩn còn chưa nghĩ tới nhưng từ quan thì chính xác!”

Trang Thư Lan cười khê, rất phóng khoáng.

“Hoàng thượng sẽ không dễ dàng để cho cô nương từ quan đâu!”

Phó Thuyết nói cực kì nghiêm túc. Tuy rằng Trang Thư Lan có mấy lần khiến hắn tức giận muốn học máu nhưng về sau nàng lại nho nhã, lễ độ với hắn, cũng không còn náo loạn, tạo thêm những tin đồn khó nghe nữa. Mà hôm nay trên buổi triều nàng lại làm ra một chuyện kinh thiên động địa như thế thì Phó Thuyết đã bắt đầu nhìn lại nữ nhân tên Trang Thư Lan này rồi.

“Việc này không ở trong phạm vi lo nghĩ của ta!”

Trang Thư Lan cười như chẳng có gì đáng lo, đứng chấp tay, gió xuân thổi qua, góc áo theo đó mà bay bay cùng với khí chất lạnh nhạt, lãnh đạm vốn có, càng làm cho nàng có cảm giác phiêu diêu thoát tục, dường như những chuyện trong thế gian này không có gì có thể khiến nàng ưu phiền được. Phương bác có giai nhân trở thành công phẩm cho kẻ khác (có lẽ đang nói tới Vương Chiêu Quân). Tình cảnh này khiến cho trong đầu Tư Đồ Minh Duệ hiện lên một câu nói như vậy.

“Không cho phép cô nương từ quan!”

Về mặt Tư Đồ Minh Duệ bắt đầu trở nên bối rối, sau đó theo cổ tình đánh trống lảng.

“Cô nương đừng quên việc khế ước!”

Thấy vết đỏ trên mặt Tư Đồ Minh Duệ, Trang Thư Lan thấy hơi hối hận sao lúc đẩy mình lại quá xúc động như thế. Nên nhớ rằng võ công của Tư Đồ Minh Duệ cao hơn nàng, nếu lúc ấy hai người động thủ thì kẻ chịu thiệt nhất định là nàng rồi!

Hơn nữa Trang Thư Lan cũng cảm thấy rất kỳ quái. Rõ ràng nàng đánh Tư Đồ Minh Duệ vậy mà hắn lại không tức giận. Ngoại trừ lúc đầu kinh ngạc và giọng điệu lạnh nhạt ra, hắn không hề có bất cứ biểu hiện nào của sự tức giận. Chẳng lẽ hắn không thêm để ý tới thể diện của hắn sao?

“Vừa rồi, cái tát đó... thật xin lỗi!”

Trang Thư Lan chấp tay trước ngực thì lễ nhưng không có nhiều thành tâm, thần thái lạnh nhạt như trước.

“Việc khế ước thì bỏ đi, bạc và những thứ khác ta cũng không cần nữa, coi như là tiền bồi thường phá vỡ hợp đồng. Mấy ngày nay tuy rằng ta với ngài hợp tác cũng không phải là thực sự ăn ý, nhưng ta đã từng nói ngài xem như là một người thú vị trong Đại Đông hoàng triều này, rất hân hạnh được quen biết ngài!”

“Cô nương!”

Lần này tới lượt Tư Đồ Minh Duệ không nói được gì, không thể tin được, Trang Thư Lan này lại thay đổi nhanh như vậy, cảm giác như bên trong nàng có hai con người. Một người là một thiếu nữ tính tình đơn giản, nói giận sẽ giận, nói vui sẽ vui, còn một người khác dường như già hơn mười tuổi, thờ ơ, lạnh nhạt, vô ham vô cầu (không có ham muốn, yêu cầu gì).

Trang Thư Lan cũng không nói nhiều, đi qua Tư Đồ Minh Duệ tới chỗ Thượng Quan Tinh. Trang Thư Lan đánh giá cô nương xinh đẹp, thanh tú trước mặt nàng này. Tuy rằng tính tình lạnh lùng nhưng đáng vẻ vẫn là một phụ nữ dịu dàng, trong sáng, cũng khó trách làm mê muội đầu óc Phó Thuyết.

“Thượng Quan cô nương, ta muốn mời cô nương tới nhà ta uống trà, dùng bữa, không biết Thượng Quan cô nương có cho ta vinh hạnh này không?”

Trang Thư Lan cười tự nhiên, không còn thấy vẻ chín chắn, lão luyện trên quan trường nữa mà giống như bạn bè thân tình gặp nhau.

“Được thôi!”

Thượng Quan Tinh gật đầu đồng ý. Cho tới nay nàng cũng coi như quen biết Trang Thư Lan, đáng tiếc vẫn không có cơ hội để hai người nói chuyện thân mật. Khó có được cơ hội như hôm nay, Trang Thư Lan lại chủ động mời, tất nhiên nàng rất vui vẻ đồng ý.

“Ta cũng muốn đi!”

Phó Thuyết nhanh chóng mở miệng, rất không vui khi thấy mình bị người ta bỏ rơi.

“Không được!”

Trang Thư Lan không suy nghĩ mà từ chối luôn.

“Ta muốn nói một vài chuyện về nữ nhân với Thượng Quan cô nương, ngài là một đại nam nhân, chẳng lẽ lại mặt dày ngồi nghe? Huống chi nhà của ta chỉ toàn là nữ, không lẽ ngài lại tới nhà ta uống trà, dùng cơm, ta không muốn làm cho ba bà sáu cô cắn lưỡi, nói ta không phải. Trước kia chuyện này chưa từng xảy ra còn bị người khác bịa đặt thành tin đồn khó nghe, nếu hôm nay ngài tới nhà ta – cho dù là cùng Thượng Quan cô nương ta cũng sợ những người đó không hiểu, thừa hơi rồi việc lại một lần nữa bịa đặt chuyện nhảm nhí. Thử lỗi cho ta, một khi đã bị răn cấm thì mười năm sau vẫn sợ đây chừng!”

Nàng nói chủ yếu là với Phó Thuyết nhưng cũng muốn nói cho mọi người cùng nghe. Những người vây xem thấy kịch vui sắp sửa hạ màn nên cũng không còn hứng thú xem tiếp nữa, bắt đầu tản đi. Huống hồ nghe mãi cũng thấy được nữ nhân tên Trang Thư Lan kia không hề giống như lời đồn, rằng tính tình điêu ngoa, khó chịu, mọi người cũng có cảm giác là đang hiểu nhầm nàng. Nhưng vừa nghe nói tới việc nàng muốn từ quan – dù không biết là nguyên nhân gì khiến cho nàng không muốn làm quan nữa, nhưng vừa nghe tới vấn đề này một số người nhiều chuyện lại bắt đầu thêu dệt một vài câu chuyện hay ho khác. Nhưng thôi! chuyện này để sau hắn nói.

“Lan tỷ tỷ!”

La Ly cười hi hi kéo tay một anh nông phu trẻ tuổi gọi Trang Thư Lan.

“Lan tỷ tỷ, thời gian này tỷ tỷ không tới học đường Thanh Tĩnh, bọn Đậu tử đều rất nhớ tỷ tỷ...”

“Nhớ tỷ tỷ hay là điểm tâm tỷ tỷ mang tới vậy?”

Trang Thư Lan cúi xuống, nhéo nhéo má La Ly, cười hỏi.

“Không phải thế đâu ạ!”

Về mặt La Ly thành thật lắc đầu.

“Bọn muội muốn nghe tỷ tỷ kể chuyện. Lan tỷ tỷ, lần sau tới học đường tỷ tỷ có thể kể tiếp chuyện về bạch mã phu quân không? La Ly rất muốn nghe!”

“Đương nhiên là có thể rồi! Ừm... Nếu La Ly đồng ý, có thể tới nhà tỷ tỷ, tỷ viết rất nhiều chuyện hay, Tiểu Ly có thể mang về cùng xem với đám Đậu Tử.”

“Được ạ!”

La Ly vỗ tay reo mừng, nhưng vừa nhìn sang phụ thân thì lại cúi đầu im lặng, lảm rảm. Đương nhiên Trang Thư Lan biết nguyên nhân là gì, mới đứng thẳng người dậy, mỉm cười với người nông phu.

“Đại ca, ta là thầy giáo của La Ly, anh cứ yên tâm để La Ly đi với ta, trước khi trời tối ta sẽ tự mình đưa La Ly trở về nhà.”

“Việc này...”

Anh nông phu là một người thật thà, chất phác, thấy Trang Thư Lan là một cô nương xinh đẹp lại cười thánh thiện như vậy, nhất thời lắp bắp không biết trả lời như thế nào.

“Đại ca à, anh có thể yên tâm, hai người chúng ta đều là quan trọng triều, nếu anh lo lắng, anh có thể đi cùng chúng ta.”

Thượng Quan Tĩnh tiếp lời khuyên nhủ.

“Không phải đâu! Thảo dân không phải có ý này!”

Anh nông phu luống cuống quỳ xuống khiến Trang Thư Lan và Thượng Quan Tĩnh đều vươn tay nâng anh ta dậy.

“Thảo dân đang nghĩ nữ nhi của thảo dân thật tốt số lại được đại nhân ưu ái. Thảo dân hi vọng đại nhân có thể chỉ bảo thêm cho La Ly, để tương lai sau này cũng giống như đại nhân vào triều làm quan uy phong, rạng danh cho tổ tông!”

Trang Thư Lan mỉm cười, cũng không phản đối, và có vài phần bội phục anh nông phu. Nữ tử ở Đại Đông hoàng triều muốn đi học để vào triều làm quan vốn không ít nhưng hầu như chỉ là con cái của gia đình quý tộc, mà anh nông phu này không chỉ muốn cho con mình đi học mà còn hi vọng có thể đạt được công danh. Có được suy nghĩ như vậy, bất luận anh ta học thức ra sao, kết quả thế nào cũng không thể phủ nhận rằng anh ta là người có tư tưởng tiến bộ.

“La Ly thông minh lanh lợi như vậy, tương lai nhất định sẽ có sự nghiệp lớn!”

Thượng Quan Tĩnh vỗ đầu La Ly cười nói.

“La Ly, đi theo các tỷ tỷ thôi!”

Vì thế hai nữ nhân mỗi người nắm một tay tiểu cô nương, cười nói vui vẻ đi qua hai nam nhân bên cạnh.

Nhìn bóng ba người rời xa, người vây xem cũng đều rời đi chỉ còn lại hai người một đỏ một xanh, Tư Đồ Minh Duệ và Phó Thuyết. Lúc này, Phó Thuyết mới hỏi.

“Thiên Ngư, sao lại bị một nữ nhân đánh thế hả? Hơn nữa người lại không phản kháng, đúng là không giống với tác phong của người tì nào!”

“Là lời nói của ta quá đáng.”

Tư Đồ Minh Duệ tự suy xét lại.

Đúng là rất đáng đánh! Hừ, người nên bị đánh thêm vài lần nữa, khó khăn lắm mới có được người thay ta dạy dỗ” người như thế! Phó Thuyết âm thầm mắng chửi trong lòng nhưng miệng lại nói khác.

“Dù thế nào cũng là trước hoàng cung, giữa đường giữa chợ lại tát người, nếu để cho những đại thần khác biết được thì thật mất mặt quá!”

“Hừ!”

Tư Đồ Minh Duệ hừ một tiếng, trong triều đình này có kẻ nào dám cười nhạo hắn chứ? Trừ phi kẻ đó không muốn sống nữa.

“Ta nghĩ mãi cũng không hiểu, triều đình không thiếu nữ quan, sao ngươi lại chỉ thích tranh đấu một mất một còn với cô ta thôi vậy?”

“Có nữ quan nào dám đối đầu với ta không?”

Tư Đồ Minh Duệ hỏi lại.

“Ngay cả Thượng Quan Tinh cũng không có gan này!”

“Đó là Tinh Tinh của ta không chấp ngươi thôi!”

Phó Thuyết thay người trong lòng giải thích.

“Ngươi không nhìn thấy sao, cho dù là Trang Thư Lan, bây giờ người ta cũng không thêm đề ý đến ngươi! Hừ hừ, nhìn thấy ngươi thì cũng coi như người xa lạ, ha, còn chẳng bằng cả người xa lạ. Chắc là ngươi đã nhìn thấy rồi chứ, vừa rồi người ta nói chuyện với một gã nông phu bình thường cũng thoải mái, cười nói thân thiện như thế nha!”

Hà hà, thật vất vả mới có cơ hội chọc phá Tư Đồ Minh Duệ một lần, đương nhiên phải nắm lấy cơ hội rồi – nhưng hắn cũng chú ý vừa nãy Thiên Ngư nhìn thấy Trang Thư Lan mỉm cười với nam nhân kia thì vẻ mặt khó chịu vô cùng.

“Văn Khanh! Hôm nay ngươi rảnh rồi nhỉ?”

Tư Đồ Minh Duệ cười gian xảo, nhàn nhả hỏi.

“Ha ha, cũng hơi rảnh thôi, sao nào?”

Phó Thuyết không sợ chết trả lời, một tay quàng lên vai Tư Đồ Minh Duệ, cười cợt nhả.

“Haizz, Thiên Ngư, nói thật nhé, đây là lần đầu tiên ta thấy ngươi bị đánh đó, với tính tình của ngươi, không xê thịt phanh thây kẻ đó thì không được, sao nay lại chịu thua trước nữ nhân tên Trang Thư Lan này... Á!”

Còn chưa nói hết, Phó Thuyết đã bị đánh lui hai bước, một tay ôm bụng, một tay uất ức chỉ vào Tư Đồ Minh Duệ, mồ hôi lạnh chảy ròng, đau không thốt lên lời.

“Ngươi...”

“Ngươi không biết truyền thuyết ‘bạch mã phu quân’ bắt đầu từ đâu à? Ngươi cũng không biết bao nhiêu tiền ngươi bỏ ra để mua bạch mã cuối cùng rơi vào tay người nào ư? Ngươi cũng không biết ý tưởng của Binh Bộ về kỵ binh lấy từ đâu há? Ngươi có biết ai là người khống chế toàn bộ dư luận thời gian gần đây trong kinh thành không? Chắc ngươi cũng không biết thế cục trong triều biến hoá khôn lường là do ai giật dây đâu?”

Tư Đồ Minh Duệ cười tà mị, lạnh lùng đưa ra hàng loạt câu hỏi.

“Nếu nàng muốn, nàng có thể lật tay làm mây, úp tay làm mưa. Sau khi nàng làm cho triều cục biến đổi như thế lại muốn rút lui một cách an toàn, đúng là rất hưng phấn!”

“Đi đi đi! Ai tin?”

Phó Thuyết xua tay liếc nhìn Tư Đồ Minh Duệ, mang theo vào phần khinh bỉ.

“Làm triều đình rối loạn như vậy chính là nàng, nhưng mà chẳng phải là ngươi mất nhắm mắt mở nhắm đồng ý đó sao? Hừ hừ, ta thấy nàng làm loạn như vậy cũng một phần là do ngươi tác động thêm thôi!”

“Xem ra ngoài việc theo đuổi nữ nhân, ngươi cũng có chút đầu óc!”

Tư Đồ Minh Duệ nói thâm hiểm. Phó Thuyết không nói mà chỉ cười – ngày ngày hắn đều ở chung cùng loại người lòng dạ thâm sâu khó lường như hồ ly tinh này thì sao lại không có chút đầu óc được? Chẳng lẽ suốt ngày phải cam chịu hứng đòn chắc?

“Ngươi muốn giữ nàng lại bằng cách nào?”

Xem ra, Trang Thư Lan đã định là phải rồi đi.

“Không cần ta giữ, sẽ có người giữ nàng lại.”

Tư Đồ Minh Duệ cười khẩy, cực kỳ bí ẩn.

“Trong thiên hạ này có chỗ nào không phải là đất của hoàng đế, nàng có khả năng đi tới chỗ nào được?”

Chuyện này.... Trong nội tâm Phó Thuyết thăm than cho Trang Thư Lan, không thể oán trách ai, chỉ có thể trách nằng lệt vào mắt xanh của con hồ ly này, lại còn muốn chạy thoát khỏi móng vuốt của hắn, xem ra quả thật rất khó khăn đây!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Nhân duyên

“Đã nghe nói gì chưa? Hoàng thượng đang định tuyển thái tử phi cho thái tử đó!”

Người đi đường A vừa nhìn thấy người đi đường B từ rất xa thì đã chạy tới lôi kéo để tuyên bố tin tức này.

“Biết rồi, đã sớm định ngày tuyển tú rồi! Nghe nói thái tử đã hơn hai mươi tuổi mà vẫn chưa có chính phi. Theo tôi thấy ấy hả, hoàng đế làm cha cũng quá vô trách nhiệm, chỉ biết tuyển chọn người đẹp cho mình mà quên mất việc chung thân đại sự cho con trai!”

Người đi đường B đứng dưng nói.

“Này, nhỏ miệng một tý chứ, cậu không muốn giữ cái mạng nhỏ của cậu nữa hả? Muốn chết thì cũng đừng kéo tôi theo!”

Người đi đường A sợ hãi nhìn bốn phía xung quanh, sau khi xác định không có ai thì mới yên tâm nói tiếp.

“Này, tôi nói nha, thái tử tuyển phi cậu khẩn trương cái gì hả? Tuyển phi cũng không tới lượt nhà cậu, ngay cả con cháu trong gia đình hoàng thân quốc thích cũng không tới phần cậu đâu.”

“Cậu thì biết cái gì chứ?”

Người đi đường A khinh thường nhìn người đi đường B.

“Chuyện tuyển phi lần này nhìn tưởng chừng như đơn giản, nhưng ai chẳng biết có nội tình bên trong! Chỉ riêng về vị Thập cửu vương gia đã mấy tích nhiều năm trước mà nói, thái hậu còn có ý quyết định việc hôn nhân của ngài ấy nữa kia!”

“Hả? Có chuyện này sao? Sao cậu biết được?”

“Cậu không cần quan tâm làm sao tôi biết được! Dù sao tôi cũng không nói cho cậu biết là con gái của di của anh họ ta làm người hầu trong cung nghe được tin này đâu!”

Người đi đường A đắc ý gật đầu.

Người đi đường B càng xem thường.

“Cậu nói xem, có cô nương nhà nào sẵn lòng làm thê tử của một người không rõ sống chết không? Tuy rằng có danh là Vương phi đấy nhưng chẳng khác nào ở goá cả đời cả!”

“Khụ khụ, việc này không tới lượt cậu quan tâm!”

Hàng xóm B có ý định muốn rời đi, đây đang đứng ở đường lớn mà lại bàn luận chuyện nhà đế vương, hắn rất lo cho cái mạng của hắn sẽ không còn giữ được nữa.

“Cũng đúng!”

Người đi đường A gật đầu.

“Đúng là xui xẻo cho nữ nhân nào được chọn làm vương phi!”

“Nữ nhân xui xẻo đó là ai thế? Sao tôi không nghe nói gì cả?”

“Hừ!”

Người đi đường A cúi đầu tới gần tai người đi đường B thì thầm.

“Ngay cả việc này cậu cũng không biết sao? Nữ nhân xui nhất nhất kinh thành hiện nay chính là người bị đồn đại âm ỉ trong thời gian gần đây, còn bị

đuôi ra khỏi nhà, tiếp đến lại đắc tội với Tư Đồ đại nhân, bị Tư Đồ đại nhân ép phải từ quan – Trang Thư Lan! Cậu nghĩ mà xem, nhiều chuyện xui xẻo như thế đều nhằm vào cô ta, ngay cả thái hậu chỉ hôn không may cũng rơi vào cô ta, đúng là số phận đen đủi, có lẽ cô ta sinh ra đã định sẵn phải làm goá phụ rồi!”

“Nghe qua đúng là xui xẻo thật.”

Hàng xóm B còn chưa nói xong thì đã nghe thấy tiếng mở cửa kéo kẹt, giật nảy mình nhìn người đi đường A. Hai người không nói gì, nhìn nhau rồi vội vàng rời đi.

Tiếng mở cửa vang ra từ một phòng nhỏ, mà chủ nhân của gian phòng này, không phải ai khác chính là người được hai người đi đường vừa rồi nhắc tới – Trang Thư Lan.

“Hử? Tiểu thư, không phải người định ra ngoài ă? Sao lại dựa vào cửa ngủ thế kia!”

Tứ Nhi mang quần áo bẩn ra ngoài chuẩn bị giặt thì thấy Trang Thư Lan đang dựa ở cửa, nhắm mắt ngủ. Trang Thư Lan không nói, tiếp tục ngủ. Tứ Nhi cũng không để ý tới nhưng sau khi giặt hết một đồng lớn quần áo xong, Trang Thư Lan vẫn còn ở trước cửa, không nhúc nhích giống như pho tượng vậy.

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Mới vừa rồi vẫn còn rất khỏe mạnh, sao mới một lát đã biến thành đầu gỗ rồi!”

Tứ Nhi đi tới trước mặt Trang Thư Lan, đưa tay sờ lên trán, sau đó lại sờ chán mình, lẩm bầm.

“Không bị sốt mà!”

“Đừng làm phiền ta, ta đang suy nghĩ về vấn đề quốc kế dân sinh!”

Trang Thư Lan buồn bã ỉu xiu ngồi dưới mái hiên, tay chống má tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Quốc kế dân sinh? Phải rồi, gần đây ngày nào tiểu thư cũng ra ngoài, thỉnh thoảng còn mang về một ít gỗ làm mô hình, hoặc là sơ đồ, bản vẽ gì đó, hơn nữa công bộ đại nhân cứ ba ngày lại tới đây hai lần bàn bạc công việc một khi ngồi xuống bàn bạc thì cũng mất tới nửa ngày trời. Tứ Nhi cứ coi như Trang Thư Lan đang nghĩ quốc kế dân sinh vậy.

Nhưng có người nào nghĩ tới quốc kế dân sinh mà giống như vậy không? Nhìn thế nào cũng thấy đang ngẩn người hoặc là ngủ gà ngủ gật.

Bán tín bán nghi Tứ Nhi cũng ngồi bên cạnh Trang Thư Lan, bắt chước Trang Thư Lan, một tay ôm gối, một tay chống má tựa vào đầu gối, nhắm mắt. Bốn phía xung quanh đều im ắng, ánh mặt trời âm áp chiếu lên người, cảm giác này... Tứ Nhi rất thích! Cuối cùng nàng cũng hiểu được vì sao mà mỗi khi không có việc gì tiểu thư nhà nàng lại thích ngồi hoặc nằm nhắm mắt như thế này.

“Tứ Nhi, giúp ta mài mực! Ta muốn viết bài thiếp!”

Trang Thư Lan đột nhiên mở mắt, đứng dậy, vỗ tay nói.

“Đã đi tới tận đây rồi, không có lý do để người khác không chệch đường đi của ta nữa!”

“Dạ?”

Tứ Nhi hoàn hồn, ngẩn người, có chút tò mò nhìn Trang Thư Lan, theo thói quen hỏi lại.

“Tiểu thư muốn đi bái kiến ai ă?”

“Đi gặp hấn”.

Ánh mắt Trang Thư Lan trầm xuống, cũng thấy hơi do dự, thầm nghĩ biện pháp này cũng không phải là tốt nhất, nhưng với tình thế trước mắt thì đây là cách duy nhất vẫn còn dùng được. Ngày ấy Tư Đồ Tu Nam nói với nàng về việc chọn thái tử phi, nàng vẫn không để trong lòng nhưng cũng nhắc nhở nàng phải cảnh giác. Thái hậu là người tốt, nàng tin rằng nhân phẩm của con trai bà ấy cũng không tới mức tồi tệ lắm, nhưng mà hấn ta đã mất tích nhiều năm như vậy, lại không có chút tin tức gì, mà bây giờ bà ta lại định chọn vương phi cho hấn, đây chẳng phải là đang hại người khác sao!

Vấn việc chọn vương phi nàng cũng không quan tâm, bởi vì nàng không quyền không thế, cũng không có thế lực sau lưng giúp đỡ, cho dù chọn thế nào cũng sẽ không chọn tới nàng. Nhưng hôm nghe Thượng Quan Tinh nói tới buổi yến thái hậu đã đề cập tới chuyện chọn Thập cửu vương phi, Trang Thư Lan không thể không đề phòng – nàng không muốn làm vương phi, hơn nữa lại chỉ là một vương phi trên danh nghĩa!

Trong thiên hạ này tất cả đều thuộc về hoàng đế, chỉ cần là ở Đại Đông hoàng triều thì dù nàng không làm quan thì cũng không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của Hoàng đế! Nếu theo như Thượng Quan Tinh nói. cho dù Trang Thư Lan có làm xong chuyện ở Vũ Châu, hoàng đế cũng sẽ đồng ý cho nàng từ quan, nhưng nàng vẫn không thể thoát khỏi bàn tay hoàng đế. Đối nghịch với hoàng quyền, cho dù đầu óc thông minh cỡ nào cũng vô dụng!

Điều này Trang Thư Lan cũng biết, nàng không có gì, chỉ là thật sự tiếc cho cái mạng nhỏ này – mạng không có thì còn có thể làm chuyện gì được nữa? Đối nghịch với hoàng đế, cũng vẫn phải biết kiềm chế.

Cho nên, Trang Thư Lan cho rằng chỉ cần thái hậu chưa nói rõ, bên phía hoàng thượng cũng chưa có động tĩnh gì, tốt nhất là trong lúc chuyện tuyển phi

vẫn chưa định ngày cụ thể thì nàng phải tìm mọi cách ngăn không cho chuyện này xảy ra.

Nhưng phải làm thế nào? Nàng có hỏi qua Thượng Quan Tinh, nào biết Thượng Quan Tinh chỉ nàng rồi cười nói.

“Rất đơn giản, cũng giống như ta vậy, trước khi chọn phi thi lấy người khác, kiểu này cho dù là hoàng đế có ý định để cả những nữ quan trong triều cũng phải tham gia tuyển phi thi cũng không lo tới lượt cô!”

Ngay lúc đó, Trang Thư Lan nghe xong đã đen mặt lại, ý kiến gì thế này? Nàng cũng chưa đủ mười sáu tuổi đã phải đi lấy chồng. Trước tiên đừng nói tới là phải gả cho người nào, chỉ nghĩ tới hai chữ “kết hôn” thôi cũng đã thấy thật đáng sợ rồi!

Nhưng đúng như Thượng Quan Tinh nói, ngoại trừ cách này thì không có cách nào khả thi hơn. Trong tình hình này nàng cũng không tìm ra cách khác tốt hơn, lưu lạc hành tẩu giang hồ là việc không thể, không nói tới chuyện nàng chưa bao giờ muốn gia nhập giang hồ, chỉ cần nói tới chuyện chi tiêu, tiền nong kiếm ở đâu cũng là cả một vấn đề. Đi ra ngoài, mờ mắt là tiền, nhắm mắt cũng là tiền, không có gia thế hùng mạnh làm chỗ dựa, chẳng lẽ lại định trộm cắp sống qua ngày? Vậy không bằng đi làm sơn tặc còn hơn!

Cho nên không thể hành tẩu giang hồ được rồi, vậy thì đi tới một nơi không ai biết nàng là ai, sống mai danh ẩn tích có được không?

Được, tất nhiên được rồi! Điều kiện đầu tiên là nàng có thể dễ dàng rời khỏi kinh thành này hay không đã! Ngày tuyển tú đã định là mười ngày sau, tổ chức ở cung Trữ Tú, cũng chính là ngày nàng đưa bản kế hoạch cho hoàng thượng! Mấy ngày nay, khắp nơi đều đưa tú nữ tiến cung, do đó kinh thành đều tăng cường giới nghiêm, ở công thành đều có người kiểm tra, giám sát cho nên Trang Thư Lan muốn làm xong việc rồi lặng lẽ chuồn đi cũng rất khó khăn!

Càng nghĩ càng không có cách nào khả thi, đây chẳng phải là buộc nàng phải dùng tới biện pháp của Thượng Quan Tinh còn gì?

Nhưng mà biện pháp của Thượng Quan Tinh thực hiện như thế nào đây? Ở thời đại này, có người nào đồng ý muốn kết hôn giả với nàng được chứ? Trò chơi? Đúng! Trò chơi!

Sau khi sót ruột đi qua mười tám cái cầu, bây giờ nàng mới có thể im lặng, bình thần ngồi trước mặt hán, vừa thu cờ vừa nhìn chăm chú bố cục của những quân đen trên bàn cờ.

“Lan nhi, còn luyến tiếc à? Có cần ta phải chấp thêm vài quân để tránh lát nữa lại thua thảm hại không?”

Tư Đồ Minh Duệ dùng tay nâng cằm, hai ngón tay cầm quan trắng dựa vào bàn đá, cười khê nhìn Trang Thư Lan đang chau mày nhăn mặt.

Trang Thư Lan nhìn chăm chăm vào bàn cờ, thấy thế cục hỗn loạn giữa quân đen và quân trắng, ánh mắt cũng bắt đầu mơ hồ – những quân cờ đen trắng này cũng giống như có sự sống, đi tới đi lui, càng làm cho người vốn không hiểu lắm về cờ cũng mờ rộng tầm mắt.

“Hừ, không phải là một quân cờ thôi sao, ta cần gì phải đối ý?”

Trang Thư Lan khẽ nhếch môi, nhẹ nhàng di chuyển quân cờ trong tay. Vốn định đặt vào chỗ nhiều quân đen trên bàn cờ nhưng nàng lại đối ý đặt vào góc bên phải phía dưới, là chỗ khuất của bàn cờ. Sau đó đắc ý nhìn Tư Đồ Minh Duệ, cười chỉ vào quân cờ này nói.

“Cái này gọi là một đứa con cứu cả giang sơn, chuyển bại thành thắng, Tư Đồ đại nhân, ngài đã chịu thua chưa?”

“À?”

Tư Đồ Minh Duệ đưa mắt nhìn bàn cờ, quan sát một cách tinh tế, vị trí đặt quân cờ vừa rồi đúng là ưu việt, nhằm đúng lúc hán không chú ý tới, một quân cờ lại xoay chuyển cả tình thế! Xem ra, về mặt Tư Đồ Minh Duệ cũng lộ ra phần vui mừng, chậm rãi đặt quân cờ trắng trong tay vào trong hộp, cười nói:

“Trang đại nhân không có việc gì không lên điện Tam Bảo, chỉ sợ không đơn giản là tìm bản quan chơi cờ, hôm nay đánh ba trận đại nhân đã thắng hai, có chuyện gì cứ nói đi – khó có được kỳ phùng địch thủ, hôm nay tâm trạng bản quan rất tốt, có chuyện gì bản quan sẽ làm hết sức mình.”

Trang Thư Lan hơi sững sờ, vốn định nịnh nọt hán vài câu, cùng với việc hán bị nàng đánh bại hai lần vừa rồi, sau đó lại dùng cách khích tướng buộc hán giúp đỡ, nhưng không ngờ được hôm nay Tư Đồ Minh Duệ lại dễ nói chuyện như vậy, còn chủ động mở lời trước! Khẽ cắn môi, hơi thẹn thùng – mấy ngày trước rõ ràng nàng đã ngầm hạ quyết tâm, thấy Tư Đồ Minh Duệ sẽ không né tránh nữa mà chỉ coi hán như một người xa lạ, không ngờ chỉ qua vài ngày nàng lại chạy tới quý phủ nhà người ta rồi.

“Hạ quan có việc muốn nhờ Tư Đồ đại nhân. Việc đầu tiên...”

“Ha... Xem ra Lan nhi có rất nhiều chuyện phiền toái nhỉ!”

Tư Đồ Minh Duệ đứng dậy. Đi tới cạnh chiếc giường mà hán đã cố ý sai người đặt ở trong đình, bưng chén trà do thị nữ chuẩn bị sẵn lên nhấp một ngụm, sau đó mới chậm rãi nói.

“Nếu không chắc Lan Nhi sẽ không dùng thời gian cả một buổi sáng để đánh cờ với ta đúng không?”

Giường êm! Hiện tại, trong đầu Trang Thư Lan chỉ nghĩ tới việc nàng đang được thư giãn thoải mái trên một chiếc giường êm ái! Chỉ vì muốn nhanh chóng hoàn thành vấn đề Vũ Châu mà mấy ngày liên tục nàng không được ngủ thoải mái, vừa rồi lại phải động não quá nhiều, bây giờ nàng thật sự rất

muốn ngủ!

Người ta khi quá nhập tâm nghĩ một chuyện gì đó sẽ làm ra những hành động khó hiểu, ví dụ như bây giờ Trang Thư Lan đã “vô cùng tự nhiên” vừa đi vừa ngáp tới bên chiếc giường kia, cũng đúng lúc nàng định nằm lên đó thì mới hoảng hồn tỉnh lại. Nàng đang làm cái quái gì thế này?

“Thì ra việc thứ nhất mà Lan Nhi muốn làm là lên giường của ta!”

Đương nhiên Tư Đồ Minh Duệ sẽ không bỏ qua cơ hội này trêu chọc Trang Thư Lan, một tay gác đầu, một tay đặt trên giường, vạt áo bằng gấm đỏ sang trọng hơi hé mở, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp – (đừng trách Trang Thư Lan trong đầu dùng từ xinh đẹp để hình dung xương quai xanh của một nam nhân, bởi vì nàng không tìm được từ nào khác thay thế cả), mái tóc đen mềm mại rơi xuống cổ, hai gam màu tương phản đen trắng hoà quyện đẹp đẽ. Mà tấm đệm trên giường lại là màu xanh nhạt, kết hợp với nhau nhìn vô cùng hài hoà, bắt mắt!

“Thì ra việc thứ nhất Lan Nhi muốn làm là lên giường của ta!”

Đương nhiên Tư Đồ Minh Duệ sẽ không bỏ qua cơ hội này trêu chọc Trang Thư Lan, một tay gác đầu, một tay đặt trên giường, vạt áo bằng gấm đỏ sang trọng hơi mở ra, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp – (đừng trách Trang Thư Lan trong đầu dùng từ xinh đẹp để hình dung xương quai xanh của một nam nhân, bởi vì nàng không tìm được từ nào khác thay thế cả), mái tóc đen mềm mại rơi xuống cổ, hai gam màu tương phản đen trắng hoà quyện đẹp đẽ. Mà tấm đệm trên giường lại là màu xanh nhạt, kết hợp với nhau nhìn vô cùng hài hoà, bắt mắt!

Đúng là bức tranh mỹ nam yêu mị, hấp dẫn! Thực sự làm nổi lên cảm dỗ khiến người ta muốn phạm tội.

Cảm dỗ? Đầu óc Trang Thư Lan bị chấn động không ít trước từ này, bởi vì nàng cảm thấy người trước mặt đang cười tà mị ấy giống như là đang dụ dỗ nàng phạm tội vậy! Đúng là gặp quỷ rồi, sao nàng lại nghĩ tới chuyện này kia chứ!

“Khụ!”

Trang Thư Lan lúng túng ho nhẹ một tiếng, cũng làm cho nàng bình tĩnh trở lại, tránh ánh mắt mê hoặc của hắn, nghiêng đầu qua một bên, thở ra một hơi dài rồi mới nói.

“Bởi vì ta muốn hỏi một vấn đề vô cùng cơ mật, cho nên đành chịu thiệt một chút tới gần Tư Đồ đại nhân. Xin ngài chớ có hiểu nhầm!”

“À? Nghe qua có vẻ như là một chuyện kinh thiên động địa ha!”

Tư Đồ Minh Duệ phui phui vạt áo, rất tự nhiên, cứ như thể hắn đang ra tay phui bụi vương trên quần áo vậy, mà trong mắt lại có tia sáng kỳ lạ.

“Ừm!”

Trang Thư Lan lười bật lại, ngồi vào chiếc ghế đá đối diện Tư Đồ Minh Duệ, bắt đầu nói tới vấn đề trọng tâm của nàng.

“Việc này... ngài đã làm quan trong triều nhiều năm rồi, cũng thường ra vào cung có từng nghe thấy tin tức gì về thập cửu vương gia không?”

“Thập cửu vương gia?”

Tư Đồ Minh Duệ nói nhẹ nhàng nhưng rất có sức nặng, giống như là từ cái tên ấy có thể kể ra chuyện gì đó. Điều này cũng khiến Trang Thư Lan tập trung lắng nghe câu nói tiếp theo của hắn. Không ngờ, Tư Đồ Minh Duệ chỉ nhẹ nhàng lặp lại lần nữa, lại khôi phục bộ dạng từ trước tới nay.

“Chưa từng nghe thấy bao giờ!”

“Hả.....không thể nào!”

Trang Thư Lan cúi đầu lẩm bầm, theo như Trang Thư Lan quan sát, Tư Đồ Minh Duệ này nhìn có vẻ như thờ ơ, dửng dưng nhưng thật ra đối với những việc trong triều... Haizz, đúng là quan viên đều rất thiếu độ nhanh nhạy, nắm bắt thông tin, nếu không tại sao trong và ngoài triều chỉ có hắn biết được chỗ ở của nàng – nàng chưa bao giờ để cho Nguyệt Nương tới chỗ nàng báo cáo tình hình làm ăn, cho nên nàng luôn muốn biết làm sao Tư Đồ Minh Duệ biết được chỗ ở của nàng.

“Tại sao lại không?”

Tư Đồ Minh Duệ hỏi lại.

“Ta chỉ là một đại thần, chuyện bí mật thâm cung như thế làm sao ta biết được?”

“Hả?.....”

Trang Thư Lan bị hỏi như vậy cũng không biết trả lời thế nào. Mỗi triều đại đều có một vài bí mật. Những bí mật này thường chỉ có những sủng quan luôn theo cạnh bên hoàng đế mới biết được. Hoặc có thể nói nếu sủng quan biết mà không báo, hắn là một Thủ phủ Nội các không biết được những chuyện này cũng rất bình thường. Nếu thật sự muốn biết một vài chuyện về Thập cửu vương gia, chỉ e phải tìm sủng quan bên cạnh hoàng đế hoặc là tiên hoàng thì may ra. Nhưng mà sủng quan bên cạnh hoàng đế và tiên hoàng là ai? Hơn nữa phí công vào một người không biết rõ sống hay chết cũng không phải là chuyện nàng hay làm.

“Đột nhiên cô nương hỏi tới Thập cửu vương gia làm gì vậy?”

Tư Đồ Minh Duệ ngồi ngay ngắn lại, chất vấn nàng.

“Ta.....ta tò mò không được chắc?”

Trang Thư Lan trừng mắt. Sao nàng lại không biết xấu hổ như thế, chẳng lẽ nói với hân là do thái hậu định chỉ hôn nàng cho Thập cửu vương gia nên nàng mới hỏi sao! Nếu thật sự có chuyện này thì không nói làm gì, nếu không có, chẳng phải là nàng tự mơ tưởng rồi còn gì, lại còn dễ tin vào mấy lời đồn đại, thật mất mặt quá!

“Có đúng thế không?”

Tư Đồ Minh Duệ thấy Trang Thư Lan thuận miệng ứng phó, lại dựa vào giường êm.

“Có điều, ta rất khó tin nổi việc cô nương chỉ vì một người chưa biết sống chết ra sao mà cố ý tới chơi cờ với ta!”

Xong rồi! Nàng Trang Thư Lan vì một người mới từ bỏ sĩ diện chạy tới quý phủ Tư Đồ Minh Duệ để chơi cờ với hân! Nghĩ tới đây, trong lòng nàng đau khổ than trách, vì sao phiền toái lại cứ tìm tới nàng nhiều như vậy, ai cũng muốn làm khó nàng là sao?

“Việc thứ hai là: ta muốn biết trò chơi của ngài là thế nào? Vì sao phải lôi kéo một người vô tội như ta vào trò chơi của ngài?”

Đây cũng là chuyện khiến Trang Thư Lan khó hiểu nhất trong thời gian qua. Rõ ràng nàng không có làm việc gì động tới hân, nhưng chẳng hiểu sao không thể quay lại được, buộc phải lao vào trò chơi của hân tới mức gần như không còn là chính mình nữa!

“Nghe câu này của cô nương thì chắc không phải là cô nương muốn rời khỏi trò chơi này đó chứ?”

Tư Đồ Minh Duệ vẫn giữ nguyên nét tươi cười, thậm chí còn “tặng nàng một cái nhìn đắm đuối”, khiến cho thị nữ hầu hạ bên cạnh không lạnh mà run.

“Ta có quyền nói không chắc? Ngay từ đầu trò chơi này là do ngài cầm trịch, ta chỉ là một kẻ đáng thương “tự dưng” bước vào ván cờ của ngài thôi!”

Trang Thư Lan cười nhạt nhưng không che giấu vẻ gian xảo. Nàng đang mặc một bộ y phục màu xanh nhạt nhìn rất nhẹ nhàng, thanh thoát. Nàng tựa vào bàn đá, một tay đặt trước bụng.

“Ngài đã kéo ta vào ván cờ này, vậy thì không có lý do gì lại không đem xia tới ta! Cho nên....chúng ta thành thân nhé!”

Vừa dứt lời, một thị nữ vẫn bung trên tay ấm trà rót cho Tư Đồ Minh Duệ đột nhiên buông tay. Một tiếng “Choang” vang lên, ấm trà vỡ tan trên nền đất. Trước khi ấm trà chạm đất, Tư Đồ Minh Duệ đã nhanh nhẹn di chuyển sang trái mấy bước. Ấm trà kia rơi đúng vào chỗ hân vừa đứng.

“Đại nhân, Thư Vân đáng chết, nhất thời run tay thiếu chút nữa làm đại nhân bị thương, cầu xin đại nhân tha cho Thư Vân lần này!”

Thị nữ lập tức quỳ xuống bên cạnh Tư Đồ Minh Duệ, run lấy bảy khúc lóc cầu xin.

Thư Vân? Cô ta lại tự xưng tên của mình chứ không phải là nô tỳ? Trang Thư Lan kinh ngạc nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ dừng dừng uống trà – đây là chuyện nhà người ta, có quan hệ gì với nàng kia chứ? Chẳng qua lúc nâng chén trà lên không biết vô tình hay cố ý mà Trang Thư Lan cũng liếc mắt nhìn qua cô nương tên Thư Vân này. Nàng mặc một bộ xiêm y màu trắng, khuôn mặt rất xinh đẹp, thanh tú. Dáng người mảnh khảnh, thướt tha. Nhưng với người từ nhỏ đã sống trong Trang phủ, nhìn quen các loại phong tư nết nũ như nàng thì cô nương Thư Vân này cũng không có gì đặc sắc. Nghĩ lại cũng chỉ có thể dùng hình tượng một chim én nhỏ nép vào người khác mong được chở che, bảo vệ để hình dung khí chất con người nàng. Đặc biệt hiện giờ Thư Vân kia đang run lấy bảy, hoảng sợ khiếp đảm, nhìn qua rõ ràng giống người ngây thơ, thánh thiện!

Có điều cô nương này có thật sự ngây thơ, thánh thiện không? Nữ nhân có thể xưng tên trước mặt Tư Đồ Minh Duệ sẽ được coi là ngây thơ ư? Ha, nếu thật là như thế thì những kẻ ngu ngốc trên thế gian này nhất định đã tuyệt chủng hết rồi! Trang Thư Lan nhấp một ngụm trà, thầm khen trà này rất ngon – quả nhiên người có tiền có quyền có khác. Cho dù nàng không thể phân biệt được loại trà đang uống này là gì nhưng có thể cảm giác được hương vị độc đáo, thơm mát, không phải loại trà thượng hạng nào cũng có được.

“Đi ra!”

Tư Đồ Minh Duệ lạnh lùng ra lệnh.

“Tới Nguyên Ngủ các lấy thuốc!”

“Đa tạ đại nhân tha mạng!”

Thư Vân dập đầu mấy cái liền rồi mới vui mừng đứng lên ra khỏi chỗ này. Khi đi ngang qua Trang Thư Lan, nàng mới chú ý tới mu bàn tay Thư Vân kia ửng hồng – chắc là vừa rồi bị bỏng, chỉ có điều ấm trà kia rõ ràng rơi thẳng xuống đất, sao tay nàng lại bị bỏng được?

Thư Vân rời đi, trong đình chỉ còn lại Trang Thư Lan và Tư Đồ Minh Duệ.

“Cô nương vừa nói gì cơ?”

Thật hiếm thấy Tư Đồ Minh Duệ lại kinh ngạc như lúc này.

“Nếu vừa rồi ta không nghe nhầm thì hình như cô nương đang cầu hôn ta thì phải!”

“Đúng vậy, ngài không nghe nhầm đâu, ta đang cầu hôn ngài!”

Trang Thư Lan đặt cái chén lên bàn, trả lời nghiêm túc.

“Cô nương.....”

Tư Đồ Minh Duệ bị chấn động bởi câu nói của nàng mà không nói nên lời, sau một lúc lâu nhìn nàng, vẻ mặt cũng đã bình tĩnh hơn, giọng nói cũng trầm xuống.

“Trang Thư Lan, đùa thế này thật không hay chút nào! Một cô nương như cô lại dám cầu thân trước mặt một nam tử.....”

“Tư Đồ đại nhân, ngài có thể chờ ta nói hết rồi hãy phát biểu ý kiến có được không?”

Thì ra con hồ ly tinh như Tư Đồ Minh Duệ cũng có lúc bối rối, đáng yêu kia đây!

“Ừm?”

Về mặt đầu tiên của Tư Đồ Minh Duệ là sững sốt, rồi lại cười cao ngạo.

“Chẳng lẽ trong lời nói của Trang đại nhân còn có một bí mật không thể cho ai biết?”

Không thể cho ai biết? Cũng có thể coi là như vậy! Nếu để cho người khác biết chuyện tiếp theo nàng muốn làm, khẳng định rằng mười người thì sẽ có tám, chín người cho rằng nàng điên rồ.

“Tư Đồ đại nhân không cần phải làm thật...việc đó...”

Trong đầu Trang Thư Lan cố gắng tìm từ, tránh để cho hai chữ “làm thật” này không tới mức làm cho cảm xúc thay đổi quá nhanh, kích thích tới nam nhân đó.

“Ta chỉ muốn thử một trò chơi mới với Tư Đồ đại nhân, trò này có tên là khế ước hôn nhân!”

“Khế ước hôn nhân?”

Tư Đồ Minh Duệ nhíu mày, ngữ điệu cũng lạnh đi.

“Trang Thư Lan, rốt cuộc cô nương đang chơi trò quý gì vậy? Đề nghị của cô nương ta xin từ chối!”

Nữ nhân này đang giờ trò quý gì thế? Nếu hần đoán không nhầm thì ý của nàng là muốn hần và nàng giả vờ thành thân! Nhưng thành thân là chuyện đại sự trong đời, sao có thể đem ra trao đổi dễ dàng như thế được? Cho dù hần là người hay tự làm theo ý mình, thích đùa giỡn người khác nhưng cũng chưa từng nghĩ tới việc mang chuyện chung thân đại sự cả đời mình ra để chơi!

Từ chối đề nghị của ta? Lòng mày Trang Thư Lan nhíu chặt lại, nhìn Tư Đồ Minh Duệ rồi bỗng nhiên bật cười, vẻ mặt như vừa sáng tỏ điều gì.

“Nghe nói năm nay Tư Đồ đại nhân đã hai mươi tư tuổi nhưng vẫn chưa lập gia đình, cũng không nghe nói Tư Đồ đại nhân có đề ý tới ca cơ hay danh kỹ nào trong kinh thành, chỉ thân thiết với Phó Thuyết – Phó bói tử..... Chẳng lẽ Tư Đồ đại nhân có chỗ nào khó nói sao? Hay là Tư Đồ đại nhân có sở thích kỳ lạ gì đó? Ha.....xem ra tin tức tốt như vậy ta phải cố gắng cống hiến hết khả năng tưởng tượng vì sự nghiệp ngôn luận của kinh thành mới được – tin tức hay thì phải chia sẻ với mọi người chứ!”

“Cô nương lại muốn tạo ra tin đồn gì nữa đây?”

“Không có gì, chỉ là sự nghiệp ngôn luận, tin tức giải trí lâu rồi không có chuyện gì kinh thiên động địa cả, dân chúng trong kinh thành sau khi ăn cơm, uống trà xong thì không có chuyện gì thảo luận nên cũng thấy buồn chán. Ta đang nghĩ muốn cung cấp một vài đề tài hấp dẫn cho dân chúng, với nhân vật chính là Tư Đồ đại nhân. Ngài thấy thế nào?”

Về mặt Trang Thư Lan nghiêm túc trả lời.

“Cô nương!”

Nụ cười trên mặt Tư Đồ Minh Duệ đã biến mất, mắt nhìn Trang Thư Lan chằm chằm. Nhìn tới mức mặt Trang Thư Lan dường như sắp thủng tới nơi, rồi hần lại cười, cười sặc sụa, cười tới mức cả người run rẩy.

“Không sai! Thật ra vô tình cô nương đã nắm được điểm yếu của ta! Được lắm, vừa hay cứ ba tháng ta lại bị vài nữ nhân tới làm phiền, vậy việc này giao

cho cô nương nhé!”

Nếu là tự cô nương đưa tới cửa, tội gì phải bỏ qua.

Trang Thư Lan nhíu mày, lo lắng suy nghĩ lại kế ước hôn nhân này, nhưng mà tên đã bắn đi thì sao có thể thu lại được? Nhưng mà hắn nói nắm được nhược điểm của hắn, vậy nhược điểm của hắn là gì? Là sợ những lời đồn đại trong kinh thành hay là hắn có bí mật khó nói? Ha ha, việc này cần phải điều tra kỹ càng, có lẽ một ngày nào đó sẽ có tác dụng không nhỏ.

“Tốt rồi! Có điều ta phải nhắc nhở một chút, mối quan hệ này chỉ duy trì trong ba tháng, hết ba tháng ngài hãy dùng lý do gì đó viết cho ta một thư từ hôn, tới lúc đó sẽ kết thúc tất cả!”

“Cô nương làm như vậy là có mục đích gì? Nếu như ta không đồng ý, có phải cô nương sẽ tìm những người khác bàn bạc việc thành thân này phải không?”

Nét cười vẫn giữ trên khuôn mặt nhưng trông mắt đen như mực lại không giấu nổi sự tức giận, bầu không khí cũng tràn ngập “mùi thuốc súng”.

“Đúng là ta có ý định như vậy”.

Trang Thư Lan không quan tâm đến sự thay đổi biểu cảm trên khuôn mặt Tư Đồ Minh Duệ, dù sao người này vui buồn thất thường, tùy tâm sở dục, nàng cũng lười để ý.

“Tốt lắm, giờ cô nương có thể rời khỏi đây được rồi!”

Tư Đồ Minh Duệ nhất thời thay đổi sắc mặt, vẻ mặt tức giận cũng lộ rõ, trầm giọng nói:

“Quân gia, tiền khách!”

Nhìn xem, tốc độ thay đổi nét mặt của tên này so với tên bắn còn nhanh hơn vài lần.

“Vây là ngài đồng ý rồi...”

“Việc này hai ngày nữa lại bàn lại”.

Giọng điệu Tư Đồ Minh Duệ rất khó chịu, giống như người khác nợ hắn rất nhiều bạc không bằng.

“Trước khi ta đưa ra quyết định, không cho phép cô nương bàn hiệp định ngu ngốc này với người khác!”

Hiệp định ngu ngốc? Hắn dám nói đề nghị của nàng là ngu ngốc? Hắn thì biết cái gì chứ! Nội dung hiệp định còn chưa đề cập tới nữa là. Hôn nữa ở hiện đại rất thịnh hành việc kết hôn giả. Đối với những người bị bố mẹ ép cưới hoặc những ai không thực sự muốn kết hôn thì đây là biện pháp tốt nhất. Trên danh nghĩa thì hai người vẫn là vợ chồng nhưng thực tế mỗi người lại có cuộc sống riêng, không ảnh hưởng tới nhau, như vậy sẽ không xảy ra tình trạng bị thâm chí vì một bông hoa mà bỏ mất cả vườn hoa nữa!

Nhưng Trang Thư Lan không chấp nhận cũng không được, trước kia nàng cũng cho rằng cách này rất ngu ngốc. Việc hôn nhân đại sự cả đời sao có thể coi như trò đùa được? Nhưng trước khác nay khác, đến thời khắc mấu chốt dùng một vài thủ đoạn ngu ngốc cũng không có gì quá đáng.

“Được rồi! Vây ta đây chờ tin tốt lành của đại nhân!”

Trang Thư Lan không nói nhiều nữa đứng dậy đi ra theo quan gia. Có điều đi được hơn mười bước thì phía sau vang lên một tiếng động lớn. Nàng quay lại nhìn thì thấy bàn đá lúc này giờ đã biến thành một đồng đá vụn, còn Tư Đồ Minh Duệ vẫn thờ ơ nằm trên giường êm như trước!

Đúng là bức tranh mỹ nam yêu mỹ, hấp dẫn! Thực sự vô cùng cảm động khiến người ta muốn phạm tội. Trang Thư Lan thầm nghĩ.....?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Mục đích đều là tới thăm

Tiếng sấm trong đêm mùa xuân cứ kéo dài từng đợt, vang rền cả một góc trời. Bầu trời âm u, mưa phùn kéo dài dường như báo hiệu năm nay sẽ là một năm mưa thuận gió hòa!

“Tứ Nhi, nhanh giúp ta lấy đồ ở đằng sau xuống!”

Bịch một tiếng, Trang Thư Lan đá văng cửa nhà, đứng ở trước cửa phòng gọi với vào trong đồng thời đặt một tập bản vẽ trong tay xuống, lau nước mưa trên mặt, rồi mới ngồi xổm xuống xem những bản vẽ kia có bị ướt không.

Tứ Nhi nghe tiếng Trang Thư Lan gọi thì mau chóng chạy ra từ trong phòng, xuyên qua hành lang, ngồi xổm xuống trước mặt Trang Thư Lan, vừa thu gọn những bản vẽ la liệt trên mặt đất vừa thúc giục.

“Tiểu thư, mau vào phòng thay quần áo đi, người bị ướt rồi hết kìa! Những thứ này cứ giao cho Tứ Nhi là được rồi!”

“Phù! May mà không bị ướt, nếu không công sức cả sáng nay của ta đổ xuống sông xuống biển hết!”

Trang Thư Lan thở phào nhẹ nhõm rồi ngồi bệt luôn xuống đất, dựa vào cánh cửa nhìn màn mưa bụi bên ngoài.

“Sớm biết thế đã nghe lời em mang theo ô rồi, nếu không bây giờ cũng không tới mức ướt sũng như thế này.”

“Đúng thế, tiểu thư, người nên sớm biết là nghìn vạn khó mua được sức khỏe. Tốt nhất người mau vào trong thay quần áo đi, có khách tới thăm đấy ạ!”

Tứ Nhi lại thúc giục.

“Ừm! Được rồi!”

Quần áo trên người Trang Thư Lan đều ướt hết nên dính vào người rất khó chịu. Nàng vin vào thành cửa đứng lên, vừa đi được hai bước thì sực nhớ tới câu nói vừa rồi của Tứ Nhi, mới quay đầu lại hỏi.

“Có khách tới thăm sao?”

Trong triều Trang Thư Lan quen biết cũng không nhiều. Bãi triều nàng cũng chỉ tìm Lý đại nhân bàn bạc một vài chuyện liên quan tới vấn đề Vũ Châu, ngoài ra cũng chỉ có Thượng Quan Tĩnh thỉnh thoảng tới chơi mà thôi. Hôm nay nàng vừa từ Công bộ về, Lý đại nhân cũng đã về nhà, hôm qua Thượng Quan Tĩnh nói hôm nay có việc quan trọng phải ra khỏi thành, cho nên khi nghe Tứ Nhi nói trong nhà có khách tới thăm nàng rất bất ngờ.

“Là sư phụ của tiểu thư, đã chờ người lâu lắm rồi!”

Sư phụ? Trang Thư Lan ngỡ ngơ, sao hắn lại biết được chỗ ở của nàng? Ha, nói như thế cũng hơi quá, nàng đâu có mai danh ẩn tích, chỉ cần điều tra, hỏi thăm một chút là có thể tìm được chỗ ở của nàng rồi.

Chỉ là từ đợt tết đã không gặp hắn – cho dù cùng trong kinh thành. Sao bỗng nhiên hôm nay hắn lại tới thăm nàng?

“Ta biết rồi, Tứ Nhi, em đem mấy thứ này tới chính đường đi rồi thay ta tiếp đãi sư phụ, ta về phòng thay bộ quần áo khác rồi sẽ qua ngay.”

Trang Thư Lan gật đầu, dặn dò Tứ Nhi.

Trở về phòng thay quần áo vốn không mất nhiều thời gian nhưng Trang Thư Lan lại dè dặt một lúc lâu mới tới chính đường. Mấy tháng không gặp, Huyền Bách vẫn như trước, chẳng qua mặt mày, tóc mai có chút phong sương, toàn thân còn mang theo cảm giác phong trần mệt mỏi.

“Đã để sư phụ đợi lâu rồi!”

Đây là câu chào hỏi đầu tiên sau mấy tháng không gặp.

“Đạo này sư phụ có khỏe không?”

Ngay sau đó Trang Thư Lan đã hỏi tiếp, bởi vì nàng thấy được trên người Huyền Bách cảm giác xa lạ của năm năm trước, giống như lần đầu tiên nàng gặp hắn. Đó là sự dè chừng, đề phòng người khác.

“Ta vẫn rất tốt!”

Huyền Bách trả lời ngắn gọn. Quần áo màu đen giúp che giấu hết cảm xúc con người hắn, chỉ là trong ánh mắt có chút quyến luyến. Nhưng chỉ chột lóe lên rồi biến mất, hắn lạnh lùng nói tiếp.

“Nhận vụ làm ăn mới, ta đi quan ngoại ba tháng!”

Vụ làm ăn mới? Giết người? Trong đầu Trang Thư Lan tự động giải thích ý nghĩa câu trả lời của hắn như vậy, mày lại nhíu chặt.

“Chẳng phải sư phụ nói đã rút khỏi giang hồ rồi sao? Vì sao người còn nhận những vụ làm ăn như vậy?”

“Trời sinh ta đã chỉ biết làm nghề này, trừ bỏ việc này, ta còn có thể làm cái gì?”

Huyền Bách hừ nhẹ.

“Không ai trời sinh ra đã nhất định phải làm nghề gì cả!”

Trong mắt Trang Thư Lan ẩn chứa tức giận, nghe những lời này của Huyền Bách, nàng rất bất mãn.

“Con đã nói rồi, nếu người đồng ý chuyển sang kinh doanh, con sẽ giúp người vô điều kiện!”

“Thật ra Lan nhi vẫn quan tâm tới ta đúng không?”

Huyền Bách không trực tiếp trả lời mà lại hỏi ngược lại.

Không đoán trước được hắn hỏi lại như thế, Trang Thư Lan ngỡ ngàng nhưng lập tức trả lời rất tự nhiên.

“Con chỉ hy vọng nửa đời sau của Như Ngọc tỷ tỷ có một cuộc sống yên ổn! Mặc dù giang hồ cũng tốt nhưng không thể sống lâu ở đó được. Giang hồ thay đổi quá nhanh, ân oán, thị phi không ai có thể nói rõ, chém chém, giết giết không có một ngày thái bình. Con không mong mỗi ngày của tỷ ấy lại phải trôi qua trong sự lo lắng, hãi hùng.”

“Con vẫn cứ suy nghĩ thay cho nàng ta như vậy sao?”

Huyền Bách cười lạnh.

“Dạ!”

Hít sâu một hơi, Trang Thư Lan bình tĩnh nói.

“Bất kể như thế nào, tỷ ấy cũng thật lòng với người. Sư phụ không thể coi như không biết tới tấm chân tình của tỷ ấy được!”

“Thật lòng? Thế nào là thật lòng? Chẳng phải con cũng coi như không biết tới tấm chân tình của người khác đó sao?”

Huyền Bách hỏi dồn.

“Việc này không giống nhau!”

Bị nói trúng điều nàng vẫn tránh, nên theo bản năng Trang Thư Lan lớn tiếng giải thích. Đương nhiên nàng biết Huyền Bách có tình cảm với nàng. Tuy rằng nàng không biết bắt đầu từ khi nào nhưng khi nàng phát hiện ra thì nàng cũng hiểu rằng nàng không có khả năng đáp lại tình cảm của hắn. Vì vậy nàng đã chủ động rời đi, không phải sao?

“Có gì không giống?”

Huyền Bách đứng ở trước mặt Trang Thư Lan, quyết không buông tha.

“Con...”

Trang Thư Lan nhìn Huyền Bách đang không khống chế được cảm xúc ở trước mặt, trong lúc nhất thời nàng không biết nói gì cả. Khuôn mặt hắn vốn lạnh lùng, tuần tú bây giờ đã hơi ửng đỏ. Nàng lùi về phía sau một bước để tránh phải đối mặt với hắn, nghiêng đầu, thò ra một hơi dài, trầm giọng xuống.

“Sư phụ, người đã quá kích động. Có phải đã có chuyện gì xảy ra khiến người không khống chế được cảm xúc đúng không?”

Nàng cũng nhanh trí chuyển sang đề tài khác, nói về việc này thêm nữa sẽ chỉ khiến bầu không khí càng ngột ngạt, khó chịu.

“Con có biết trên giang hồ có một tổ chức tên là Phi Vũ các không?”

Huyền Bách xoay người, đi ra cửa nhìn màn mưa trắng xóa. Dáng vẻ nghiêm nghị đứng ngắm mưa trông thật cô độc và thê lương.

“Con đã từng nghe nói qua. Đó là một tổ chức chuyên môn thu thập những tin tức tình báo, chỉ cần có tiền thì không lo bọn họ không tìm được tin tức.”

Trang Thư Lan trả lời thành thực, cũng bước tới trước cửa, nhìn những giọt mưa rơi xuống từ mái hiên. Một giọt, hai giọt..... rơi xuống, kéo theo đó là tâm trạng bất an của nàng – đây là lần đầu tiên Huyền Bách nhắc tới chuyện trên giang hồ với nàng.

“Con cũng đã biết các chủ của Phi Vũ các là ai chứ?”

“Con không biết!”

Nàng không phải là người trong giang hồ, có cần phải quan tâm tới vấn đề này không?

“Chắc con cũng biết vì sao con hợp tác kinh doanh với Tư Đồ Minh Duệ mà Lãnh gia lại không dám động tới con?”

Huyền Bách hỏi như vậy khiến Trang Thư Lan giật mình, trước kia nàng cũng từng nghĩ tới vấn đề này. Nàng kinh doanh trong kinh thành, mặc dù không phải “giống trống khua chiêng” cho người khác biết, nhưng cũng không phải là bí mật tuyệt đối, ít nhất mỗi lần tới kiểm tra tình hình kinh doanh nàng cũng

không có ý cái trang để giả vờ thần bí. Cho nên hơn nửa số người làm việc cho nàng đều biết rõ thân phận thật của nàng. Nhưng mà kỳ lạ là Lãnh gia không có tới gây phiền phức gì cả.

“Chắc là Lãnh gia không rảnh đi để ý tới con. Có lẽ hẳn đang bận tâm tới những chuyện đại sự, sao có thời gian quan tâm tới kẻ “thấp cổ bé họng” như con được?”

“Con cho là tính cách của Lãnh gia như vậy sao?”

“Con không biết tình hình của Lãnh gia!”

Trang Thụ Lan giải thích cho mình, nàng chỉ là một người bình thường, làm sao biết được những chuyện của Lãnh gia trong giang hồ? Chỉ có điều, lời này cũng chỉ là đang cãi cùn. Nàng biết Lãnh gia là một kẻ không đạt được mục đích thì sẽ không buông tha. Việc hẳn hết lần này tới lần khác truy tìm Huyền Bách có thể chứng minh được điều này. Cho nên không có khả năng Lãnh gia cứ dễ dàng buông tha nàng như vậy.

“Lan nhi, với đầu óc của con thực sự là không biết hay là không muốn suy nghĩ sâu thêm?”

“Suy nghĩ sâu xa việc gì hả sư phụ? Gần đây, con phải dùng não quá nhiều, đầu óc chắc là bị liệt rồi!”

Trang Thụ Lan chau mày. Nàng biết Huyền Bách không phải là người thích nói nhiều. Nếu hẳn đã nói như vậy, chắc chắn đều có ý cả.

“Sư phụ, có chuyện gì xin người cứ nói thẳng, đoán tới đoán lui rất mệt óc!”

“Ta chỉ muốn nói, thân phận Tư Đồ Minh Duệ cũng không phải chỉ đơn giản như những gì con biết.”

Huyền Bách nói đều đều.

Đúng là phong cách nói chuyện tiêu chuẩn của Huyền Bách, may mà té bào nào nàng đủ dùng, nếu không nhất định không thể theo kịp tiết tấu nói chuyện của hắn.

“Vâng ạ!”

Trang Thụ Lan gật đầu.

“Nhưng chuyện này có liên quan gì tới con?”

“Lãnh gia từng bỏ tiền để Phi Vũ các điều tra về con nhưng Phi Vũ các đã cự tuyệt.”

Lại là một câu trả lời ngắn gọn. Trang Thụ Lan nghe xong càng thấy bức mình, vấn đề chính lại đi đâu rồi? Tốt hơn là không nên hỏi nữa. Nàng quay lại chỗ ngồi, ngồi xuống uống trà, nghe hẳn nói hết.

“Một tổ chức chỉ cần có tiền sẽ làm mọi việc, không có lý nào lại cự tuyệt việc làm ăn đáng tới tận cửa! Con không biết là Phi Vũ các cự tuyệt Lãnh gia rất kỳ lạ sao?”

“Có gì kỳ lạ ạ?”

Trang Thụ Lan thờ ơ hỏi.

“Con nghe nói các chủ của Phi Vũ các rất thần bí. Con cũng nghe nói Thiên Ứng các và Phi Vũ các không thích làm ăn với nhau, cho nên Phi vũ các không muốn tiếp nhận vụ làm ăn này của Lãnh gia cũng là chuyện bình thường.”

“Các chủ Phi Vũ các đúng là rất thần bí, ẩn thân ở quan trường, chen chân chốn giang hồ, coi việc phân tranh trong giang hồ làm thú vui, đồng thời gây rắc rối cho vua và dân, bóc lột dân chúng, ăn hối lộ trái pháp luật.”

“Ừm, nghe người nói thì các chủ Phi Vũ các này đúng là tội lỗi chồng chất!”

Trang Thụ Lan ngắt lời Huyền Bách đang kích động. Nàng lo rằng chỉ vài giây sau hẳn sẽ mang kiếm đi giết người mất.

“Nhưng sư phụ nói như vậy thì có liên can gì tới con vậy?”

“Tại sao không liên quan chứ?”

Huyền Bách đi tới trước mặt Trang Thụ Lan, chỉ tiếc “rèn sắt không thành thép” nói.

“Bởi vì các chủ Phi Vũ các không phải ai khác mà chính là kẻ tên Tư Đồ Minh Duệ.”

“Vâng!”

Trang Thụ Lan đột nhiên gật đầu, sau đó cười vô tội nói.

“Nhưng mà vẫn không có liên quan gì tới con!”

“Xoảng” – một tiếng động vang lên, chén trà đặt trên bàn đã bị ném xuống đất. Sau đó khuôn mặt tức giận của Huyền Bách lại khôi phục về lạnh lùng vốn có. Trang Thư Lan bị hành động của Huyền Bách làm giật mình, quen biết Huyền Bách đã nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên thấy hắn tức giận như vậy, lần đầu tiên thấy hắn ném vỡ cái chén.

“Ta nghe nói, hoàng đế hạ chỉ cho con và Tư Đồ Minh Duệ thành hôn.”

Sau một lúc lâu, Huyền Bách mới lạnh lùng nói.

“Sư phụ nghe ai nói thế?”

Trang Thư Lan hơi bần thần, bình tĩnh hỏi.

Hôm qua vào triều thì nàng nghe được thánh chỉ này. Vừa nghe xong chỉ thiếu chút nữa là choáng váng đầu óc. Đây rõ ràng là việc nàng thương lượng với Tư Đồ Minh Duệ, nhưng sao lại “náo loạn” tới tận hoàng đế? Rõ ràng chỉ là khế ước, còn phải được thương lượng lại lần nữa, sao bây giờ lại biến thành thánh chỉ, bắt buộc rồi!

Sau khi bãi triều, Trang Thư Lan ngăn Tư Đồ Minh Duệ lại hỏi mới biết được thánh chỉ kia là do hắn cầu xin hoàng thượng mà có! Hỏi hắn lý do, “con cáo già” đó mới cười yêu mị giải thích, chơi trò chơi phải để hắn cảm kích, làm sao có thể tới lượt nàng cảm kích được?

Cho nên, Trang Thư Lan thực sự hối hận, hối hận lại một lần nữa sa hố, hơn nữa còn do chính mình tự tay đào hố! Nhưng mà nàng sẽ không buông tha kế hoạch bắt đầu tốt như vậy – thánh chỉ thì sao, hạ chỉ thành hôn nhưng không phải không có khả năng hạ chỉ cho phép ly hôn!

“Tối qua lúc ta trở về, Hoa Như Ngọc đã nhanh chóng tới báo “tin tức tốt lành” này!”

Huyền Bách lạnh giọng cường điệu.

“À...”

Thì ra là thế, có điều mới có nửa ngày, làm thế nào mà Như Ngọc biết tin được nhanh như vậy? Tin tức nho nhỏ này truyền đi cũng nhanh quá mức rồi! Chỉ là, nếu Hoa Như Ngọc biết thì chắc hẳn Di nương cũng biết chuyện, vậy Di nương có ý kiến gì về chuyện này không? Nếu để cho đi ấy biết mục đích thực sự của nàng thì đi sẽ rất tức giận!

“Lan Nhi muốn thành thân sao?”

Huyền Bách hơi ngập ngừng, lời nói thoát ra khỏi cổ họng vẫn lạnh lùng như cũ, ngồi xuống nhưng vẫn không nhìn về phía Trang Thư Lan.

“Muốn thì sao mà không muốn thì sẽ thế nào? Có muốn trốn cũng không thoát được việc này!”

Trang Thư Lan bắt đầu dĩ than nhẹ, giọng nói có thêm vài phần thê lương.

“Nói thật thì thành thân với hắn cũng vẫn còn tốt hơn lấy một vương gia có khả năng không tồn tại – ít nhất còn có thể có cơ hội lấy lại được tự do.”

“Lan nhi nói câu này là có ý gì?”

Huyền Bách quay đầu nghe thấy Trang Thư Lan gần như đang lẩm bầm trong miệng mà sắc mặt nghiêm lại.

“Không có gì đâu sư phụ! À! Không nên nói mãi tới vấn đề này nữa! Chẳng mấy khi sư phụ tới chỗ của con làm khách, con ra bảo Tứ Nhi làm vài món ngon tiếp đãi sư phụ!”

Trang Thư Lan che miệng, sau đó bỏ tay xuống, mỉm cười, đứng dậy định rời đi lại bị Huyền Bách nắm tay kéo lại. Nàng nhìn Huyền Bách bằng ánh mắt kinh ngạc, cảm thấy hắn nắm cổ tay nàng càng lúc càng chặt, trong lòng bất an nhưng cũng cố nặn ra nụ cười dịu dàng yếu ớt.

“Là con sợ ý! Con lại quên không hỏi sở thích của khách, sư phụ muốn ăn món gì?”

“Nếu Lan nhi không muốn thành thân, ta sẽ đưa Lan Nhi rời khỏi kinh thành.”

Sau một lúc lâu Huyền Bách mới nghiêm túc nói.

Nếu có thể đi được thì nàng rời khỏi kinh thành từ sớm rồi! Cần gì phải đợi cho sự tình càng ngày càng trở nên phức tạp như vậy kia chứ?

“Sư phụ, trong thiên hạ có chỗ nào không phải là đất của hoàng đế, cho dù con có thể đi với sư phụ nhưng sẽ đi tới chỗ nào? Chẳng lẽ cả đời phải sống trốn chui trốn lủi sao?”

Trang Thư Lan không rút tay về, chỉ đứng lặng lẽ như vậy, bình tĩnh nói chuyện.

“Huống hồ con cũng không muốn đi cùng sư phụ, thứ nhất là bởi vì con không muốn liên lụy tới người, thứ hai, con thực sự hi vọng có thể làm đồ nhi của người cả đời này!”

Thật xin lỗi Huyền Bách. Tình cảm của người, ta không muốn đáp lại, cũng không thể đáp lại, bởi vì ta hi vọng mỗi người đều có thể sống tốt.

Bàn tay của Huyền Bách nắm cổ tay nàng cũng dần buông lỏng, thấy Huyền Bách cô đơn trong lòng nàng cũng chẳng thoải mái gì, cảm giác như trái tim mình vừa đánh mất đi điều gì đó nhưng nét mặt vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Một mối tương tư, hai niềm sầu cảm. Câu thơ này xuất phát dưới ngòi bút của con!”

Nàng đã xoay người tránh đi nhưng nghe Huyền Bách chậm rãi ngâm câu thơ kia thì dừng lại.

“Dạ! Nhưng đây là con lấy tâm trạng của Như Ngọc tỷ tỷ để viết.”

Trang Thư Lan thừa nhận bởi vì nói dối cũng vô ích. Huyền Bách đã chung sống với Hoa Như Ngọc năm năm, trong lòng Như Ngọc nghĩ gì chẳng lẽ hẳn lại không biết.

“Xin sư phụ đừng hiểu nhầm!”

Huyền Bách chăm chăm nhìn khuôn mặt thân nhiên của Trang Thư Lan, sau một lúc mới lắc đầu âm thầm cười tự giễu.

“Quả nhiên là ta nghĩ nhiều rồi.”

Trang Thư Lan im lặng không nói, im lặng xoay người, im lặng rời khỏi phòng, toàn bộ hành động chỉ diễn ra trong im lặng. Chẳng biết từ lúc nào, mưa đã ngừng rơi, bầu trời lại trong xanh trở lại, một đôi chim én bay ngang qua đầu lại trên cành mai già trước sân, riu rít hót vang.

“Lan Lan, lâu rồi không gặp, muội gầy đi không ít nhỉ! Ta đã nói với muội rồi, một tiểu nha đầu làm sao có thể chăm sóc tốt cho muội được, đợi ngày mai tỷ tỷ bỏ tiền thuê thêm hai tiểu nha đầu nữa tới hầu hạ nhé!”

Chẳng biết từ lúc nào Hoa Như Ngọc đã đứng trước mặt Trang Thư Lan, lên tiếng cắt đứt mạch suy nghĩ mông lung của nàng, kéo nàng về với thực tại.

“Như Ngọc tỷ!”

Không biết tự khi nào, Trang Thư Lan thấy Hoa Như Ngọc thì không thể mở miệng gọi Như Ngọc tỷ tỷ như trước kia được. Có lẽ một khi thời thơ bé đã đi qua thì không thể trở lại, bây giờ đối mặt với Hoa Như Ngọc, nàng cũng không thể dùng tâm tư của một tiểu cô nương mười lăm tuổi được nữa.

“Vào trong nhà ngồi đi, tỷ muốn uống trà hoa cúc hay trà hoa mai?”

Theo thói quen Trang Thư Lan nghiêng người, nhường lối cho Như Ngọc.

“Haizz, Lan Lan, muội nhìn bên này xem ai tới kìa?”

Hoa Như Ngọc quay lại phía sau kéo tay Di nương tới trước mặt Trang Thư Lan. Hôm nay, Di nương mặc một bộ y phục màu tím nhìn rất trang nhã.

“Di nương!”

Trang Thư Lan không tin nổi vào mắt mình. Di nương lại có thể xuất hiện ở nhà của nàng! Ngón tay định duỗi ra rồi lại thôi, cánh tay định đưa lên nhưng lại không làm được, cuối cùng nàng cũng chẳng làm gì, chỉ lẳng lặng đứng yên, có điều trái tim đang run rẩy, ánh mắt không giấu được sự đau lòng.

“Nha đầu ngọc, hôm nay là lần đầu tiên Di nương tới nhà con, con định để ta đứng ngoài trời nói chuyện hả?”

Di nương cười trừ chọc, có điều nước mắt ở khóe mắt nàng đã cho thấy nàng đang có cảm xúc khác....

“Ha! Ha ha, xem đầu óc của con kìa. ... Di nương mau vào trong nhà ngồi!”

Trang Thư Lan rất tự nhiên đỡ cánh tay Di nương, đưa Di nương và Hoa Như Ngọc cùng vào trong nhà.

“Lan Lan, muội. ...”

Hoa Như Ngọc vừa bước vào cửa, miệng cũng không rảnh rồi, có điều thấy Huyền Bách ngồi trong phòng thì đột nhiên ngừng hẳn, vài giây sau lời nói ra khỏi miệng cũng khác với ý định ban đầu.

“Bách, sao chàng lại ở chỗ này?”

“Như Ngọc, con có thể tới chẳng lẽ cậu ta không thể tới sao? Dù gì cậu ta cũng là sư phụ của Lan nhi!”

Di nương tiếp lời Hoa Như Ngọc nói.

“Đúng vậy! Sư phụ tới đây thăm con!”

Trang Thư Lan cười trả lời đồng thời rót trà mời Di nương và Hoa Như Ngọc, sau đó ngồi xuống bên cạnh Di nương im lặng – bởi vì Di nương tới mà có điều khó nói. Từ ngày Di nương bắt đầu hiểu nhầm nàng, Trang Thư Lan cũng tìm tới Túy Xuân Uyển mấy lần nhưng đáng tiếc là từ đầu tới cuối Di nương vẫn không chịu gặp nàng lấy một lần. Nhưng hôm nay, Di nương lại tự mình tới nhà của nàng, có phải muốn chứng minh Di nương đã tha thứ cho nàng hay không?

Còn Hoa Như Ngọc, từ lúc nàng ngồi xuống, ánh mắt chỉ chú ý tới mình Huyền Bách, lẳng lặng nhìn, không thể đoán nổi nàng đang nghĩ gì, Trang Thư Lan biết lúc này Hoa Như Ngọc đang nghi ngờ, trách móc hẳn.

“Ta còn có việc, ta đi trước!”

Huyền Bách đứng dậy, thân nhiên nói một câu rồi nhanh chóng rời đi. Hoa Như Ngọc cũng vội vàng đứng dậy, cười xin lỗi Trang Thư Lan. Không cần nhiều lời, nàng biết Hoa Như Ngọc muốn đi theo Huyền Bách. Nàng gật gật đầu tỏ vẻ thông cảm rồi dõi theo bóng hai người rời đi.

“Như Ngọc biết rõ Huyền Bách không có tình cảm với con bé nhưng nó vẫn cố chấp.....”

Di nương than nhẹ một tiếng, giọng nói chua xót – ai nói con hát vô tình, kỹ nữ vô ý? Tầm chân tình của Hoa Như Ngọc đối với Huyền Bách có trời đất chứng giám.

“Di nương, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, Như Ngọc...tùy tỷ ấy thôi, có lẽ một ngày nào đó, sư phụ sẽ cảm động trước tình cảm của tỷ ấy”.

Trang Thư Lan thân nhiên nói, cũng giống như nàng, nếu không hợp thời cũng chỉ là “dao sắc chặt đay rôi”, tuổi xuân có hạn, nàng không muốn làm lỡ dở Huyền Bách, cũng không muốn lỡ dở chính mình.

“Huyền Bách vẫn luôn si tình với con, làm sao có thể cảm động trước tình cảm của Như Ngọc được đây?”

Di nương cười khổ. Trên đời này có bao nhiêu người bị chữ tình làm cho khổ sở. Nếu như có thể dễ dàng thoát khỏi chữ tình đó, hoặc chỉ cần dùng tình cảm của một người thì làm sao có nhiều nam nữ si tình như vậy?

“Di nương... người biết chuyện này sao?”

Trang Thư Lan kinh ngạc, nghe giọng điệu của Di nương có vẻ như nàng đã sớm biết mọi chuyện rồi – nói một cách khác, nàng phản ứng quá chậm chạp, cho nên mọi người đều cho rằng nàng không hiểu? Đúng là uống công nàng là người của hai thế giới rồi!

“Nha đầu ngọc, Di nương là người từng trải, làm sao có thể không biết được?”

Di nương mỉm cười vỗ nhẹ lưng Trang Thư Lan, tình tế đánh giá nàng. Thời gian gần đây không thấy nàng đã trưởng thành không ít, xinh đẹp hơn rất nhiều, càng ngày càng có bóng dáng của mẫu thân nàng. Về mặt không còn nét đáng yêu, bụ bẫm của trẻ con nữa, cảm thon gọn, ánh mắt mặn mà, hút hồn nhưng trong con người kia vẫn là sự lạnh lùng, lãnh đạm không đổi, thậm chí càng ngày càng thâm trầm, có cảm giác khó nắm bắt.

“Sao Di nương lại nhìn con như vậy?”

Trang Thư Lan bị Di nương nhìn thì cảm thấy mất tự nhiên, ánh mắt né tránh đi chỗ khác.

“Nhìn con ta lại nghĩ tới mẫu thân con.”

Di nương cười buồn bần đường như nhớ lại chuyện gì đó.

“Nhưng tính cách của con và mẫu thân con không hề giống nhau, mẫu thân con thì ý chí kiên định không có nhiều tâm cơ, mưu lược như con, không biết tự bảo vệ mình cho nên mới bị người khác hại chết...”

Nghe những lời này của Di nương, trong đầu Trang Thư Lan đột nhiên nhớ tới một số chuyện xảy ra khi nàng vừa mới xuyên qua tới thế giới này. Nàng phát hiện ra lúc mình xuyên không tới, thân thể mới được năm tuổi lại đang bị giam ở một phòng chứa củi tồi tàn. Sau khi bị bỏ đói một ngày một đêm thì được thả ra. Sau đó bị đưa tới trước mặt Trang Đức. Lúc đó Trang Đức nói gì nàng không còn nhớ rõ, chỉ mơ hồ nghe thấy ông ta nói mạng nàng lớn, bắt nàng làm lễ bái lạy thầy giáo, tiếp đó nàng lại bị đưa tới một linh đường, quỳ một ngày một đêm, rốt cục không thể chịu nổi nữa bắt đầu mê man. Khi tỉnh lại đã thấy mình được đưa tới một phòng nhỏ tiêu điều trong Trang phủ, bắt đầu mười năm cuộc sống của “tội nhân”, bị mọi người bỏ rơi, chèn ép.

“Mẫu thân con đã bị ai hại chết ạ?”

Trang Thư Lan hỏi theo bản năng, bà ấy, chính là mẹ của thân thể này.

“Việc này ta không rõ lắm nhưng ta biết mẫu thân con không phải loại người như vậy. Lúc nàng còn ở Túy Xuân Uyển vẫn thường nói : nàng tuy là nữ tử chốn thanh lâu nhưng nàng sống ngay thẳng, đoan chính không hổ thẹn với trời đất, không thẹn với lương tâm, cho dù bán rẻ tiếng cười cũng tốt hơn vạn lần so với kẻ ăn mày cầu người khác bố thí ngoài đường! Cho nên có chết nàng cũng không làm chuyện “hồng hạnh xuất tường” (ngoại tình)! Cho dù ta không có chứng cứ nhưng ta tin rằng mẫu thân con bị người khác hãm hại.”

Về mặt Di nương tỏ rõ sự bất bình, tiếp theo hung hăng nói.

“Cho dù nguyên nhân ra sao, Hồng Lệ là bị ai hãm hại nhưng kẻ đầu sỏ gây ra chuyện này không ai khác chính là Trang Đức! Nếu không phải năm đó hấn ham mê sắc đẹp của Hồng Lệ, hãm hại nàng” Nói tới đây Di nương che miệng lại vì lời.

“Tóm lại, con rời khỏi Trang phủ là quyết định chính xác.”

Trang Thư Lan cũng không hỏi tiếp Di nương về vấn đề kia. Mặc kệ có chuyện gì nhưng những ân oán này cùng nàng – Trang Thư Lan đến từ thế giới khác – không có nhiều quan hệ. Nàng bây giờ đã là một người trưởng thành, đã trải nghiệm cuộc sống của hai thế giới, không có lý nào lại tự mình đi nước phiến toái. Nhưng Trang Thư Lan cũng có thể hiểu được nguyên nhân vì sao Trang Đức lại để ý tới vấn đề thanh danh như vậy.

“Mẫu thân con là một người trọng tình trọng nghĩa. Vì muốn tìm một người mà nàng rời bỏ Phi Á hoàng triều tới Đại Đông hoàng triều, lại vì muốn nghe ngóng được tin tức người đó mà đồng ý vào thanh lâu, về sau lại nghe nói người nàng tìm thuộc tầng lớp quý tộc, cùng thời gian đó Trang Đức lại theo đuổi nàng ráo riết. Tính đi tính lại, nếu năm đó không phải vì bạn bè, nàng đã không phải chịu gả vào Trang phủ. Tủy Xuân Uyển của chúng ta lớn như vậy chẳng lẽ không nuôi nổi một đứa bé hay sao? Cuối cùng người còn chưa tìm được đã phải mất mạng, lại còn làm con chịu khổ theo!”

Nói tới đây, Di nương ngừng lại vì xúc động.

Trang Thư Lan cũng không ngờ Di nương lại nói tới chuyện này. Mười mấy năm qua, nàng chưa từng hỏi những chuyện có liên quan tới mẫu thân của thân thể này, Di nương cũng chưa bao giờ nhắc tới, nhưng tại sao bỗng nhiên hôm nay Di nương lại nói tới chuyện đó?

“Mẫu thân con cũng đã qua đời lâu rồi, Di nương nhắc tới chuyện này cũng chỉ khiến người đau lòng hơn thôi!”

Trang Thư Lan an ủi.

“Cũng may bây giờ con cũng có chút công danh, có quan có tước, còn được hoàng đế ban hôn, coi như cũng có chút thành quả.”

Di nương lau nước mắt, tiếp tục nói.

“Đáng tiếc là mẫu thân con không còn, nhưng ta tin chắc nếu mẫu thân con biết con có tiền đồ như vậy nhất định nàng sẽ rất vui.”

“À.cứ coi là vậy đi!”

Trang Thư Lan rầu rĩ trả lời. Nếu bà ấy còn sống, liệu bà ấy có thể nhận ra thân thể nữ nhi của mình đã bị một linh hồn khác chiếm giữ không?

“Di nương, con muốn hỏi người, tại sao mấy ngày nay người không chịu gặp con? Bây giờ có phải người đã chịu tha thứ cho con việc ngày ấy đã nghĩ một đấng làm một nẻo rồi không?”

Nói tới chuyện mẫu thân của thân thể này, Trang Thư Lan có cảm giác chột dạ, đành phải nói sang chuyện khác.

“Thực ra ta đã biết ngày đó con cố ý nói như vậy.”

Trang Thư Lan thành công trong việc thu hút sự chú ý của Di nương. Di nương cầm khăn lụa, một tay nắm tay Trang Thư Lan, một tay vuốt tóc nàng, hiền hậu nói.

“Mặc dù con không phải là do ta sinh thành, nuôi dưỡng nhưng ta cũng nhìn con trưởng thành, tính tình con như thế nào ta cũng đoán được bảy tám phần. Ta không gặp con là vì trong Tủy Xuân Uyển có gián điệp ngầm của Lãnh gia. Cho dù con lên tới tìm ta thì những người đó vẫn có thể biết, cho nên vì để không ủng hộ phí công sức con bỏ ra ngày đó, ta chỉ có thể làm người độc ác, chịu đựng không gặp con.”

“Là như vậy thật ư?”

Trang Thư Lan mở to mắt, lông mày cũng nhướn lên.

“Vậy sao hôm nay Di nương lại tới gặp con?”

“Nữ nhi trưởng thành phải lập gia đình rồi, ta đây là di còn có thể bận tâm nhiều như vậy sao?”

Di nương cười, nếp nhăn ở khóe mắt cũng hiện rõ, ánh mắt nhìn Trang Thư Lan chan chứa yêu thương, nhỏ giọng tâm sự.

“Gã cho người đó vậy cậu ta sẽ quan tâm, chăm sóc cho con, ta làm di coi như cũng không hổ thẹn với người mẹ đã mất của con. Hơn nữa con cũng không phải lo lắng bị Lãnh gia uy hiếp – những người trong giang hồ có thỏa thuận với triều đình, người trong giang hồ không để ý tới những việc trong triều mà triều đình cũng sẽ không quan tâm những tranh chấp trên giang hồ. Trước kia Lãnh gia gây phiền toái cho con có thể là do hấn không biết con là quan trong triều, cũng có thể là vì chức quan của con quá nhỏ, hấn không coi con ra gì. Nhưng hiện tại con đã được thăng quan, sắp tới lại thành thân với đại quan trong triều, Lãnh gia chắc chắn sẽ nể mặt con vài phần.”

“Di lo lắng thật chu đáo!”

Trang Thư Lan thầm than. Di nương đúng là Di nương, sống hơn nửa đời người trong thanh lâu cũng đủ để nhìn thấu sự đời nhiều loạn.

“Nhưng mà, Lan Lan, hôn sự này là hoàng đế ban cho con, con có.....hài lòng không?”

Di nương dùng ánh mắt bất an xác định lại. Trong lòng mình, Di nương vẫn hi vọng Trang Thư Lan có thể tìm được một chỗ dựa vững chắc, một người thực lòng thực dạ yêu thương con bé, đừng như mẹ của nó lấy phải một người không thật tâm yêu thương mình. Di nương thực sự không muốn nó lại giẫm lên vết xe đổ của mẹ mình.

Hài lòng không? Trang Thư Lan im lặng, không hài lòng thì thế nào?

“Đi à, đòi người có những chuyện không hài lòng chiếm tới tám chín phần, càng không có khả năng làm được những chuyện thập toàn thập mỹ. Việc con người ta có thể làm không phải là đi thay đổi những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai, con chỉ biết cố gắng sống thật tốt cho bản thân mình ở hiện tại mà thôi.”

Trang Thư Lan cảm ngược lại tay Di nương, về mặt chân thành nói.

“Đi yên tâm, bất luận như thế nào, con cũng không để bản thân mình chịu thiệt, nếu không thực sự yêu thương phu quân, cho dù thành thân cũng vẫn có cơ hội lựa chọn lần thứ hai.”

“Con nói vậy nghĩa là sao?”

Giọng Di nương nâng cao, ngạc nhiên hỏi.

“Nghĩa là..... Haizzz, đi à, một ngày nào đó người sẽ hiểu.”

Trang Thư Lan cười nhạt một tiếng, chuyện tình cảm ai có thể nói chính xác được? Nàng chỉ không tin. Nàng biết là có ngọt ngào, lãng mạn, tình yêu cũng sẽ có, có điều phu quân còn ở chốn nào chưa rõ, bây giờ nàng chưa tìm được hân thối. Nhưng nàng cũng không sốt ruột, bởi vì tuổi nàng vẫn còn trẻ, nàng còn muốn sống hết quãng đời bình yên, thanh tĩnh – cuộc sống nàng thực sự yêu thích, cứ từ từ thưởng thức, tận hưởng cuộc sống này, từ từ tìm kiếm một nửa kia.

Di nương kinh ngạc nhìn nữ tử lạnh nhạt nhàn nhã trước mắt. Nói thực ra, nàng tận mắt nhìn Trang Thư Lan lớn lên. Cho dù nàng luôn dõi theo nhưng chưa bao giờ nhìn thấu được Trang Thư Lan, đoán không ra trong đầu đứa nhỏ này đang nghĩ cái gì. Đứa nhỏ này giống như “hoa trong gương, trăng trong nước”, rõ ràng ở cạnh nhưng lại thật xa xôi.

“Được rồi, đi à, hiếm khi người mới tới nơi này được một lần. Hôm nay con sẽ tự tay xuống bếp nấu món ăn duy nhất con biết làm – canh cá – cho người có được không?”

Nàng vận vẹo cái lưng nhúc nhủi, đứng dậy cười hi hi.

“Người chưa từng được thử qua tay nghề của con đó nhé! Tuy rằng không thể tính là thượng phẩm, nhưng ăn xong con đảm bảo sẽ không thể bị “tào tháo đuổi” đâu!”

“Trời, Lan nhi, sao con lại nói một chuyện tốt lành thành kinh khủng như vậy?”

Di nương tức giận cười nói, để hết những chuyện nặng nề, đau lòng lại phía sau.

“Nào có ạ!”

Trang Thư Lan làm nũng kéo cánh tay Di nương.

“Vi sợ Di nương không tin là con làm, cho nên Di nương xuống nhà bếp nhìn con làm nha!”

Hai mẹ con cùng xuống bếp, nhanh chóng chuẩn bị nấu nướng, nói nói cười cười, một bầu không khí ấm áp lan tràn khắp phòng bếp – hình ảnh như vậy rất yên bình an ổn. Trong lòng Di nương cũng thoải mái không ít, khoe miệng cũng không nhịn được mà nở nụ cười. Tình cảm ấm áp này dường như rất lâu rồi nàng chưa từng trải qua, lâu tới nỗi nàng không thể nhớ rõ từ khi Trang Thư Lan chào đời đã từng xuất hiện qua tình cảm này.

“Tiểu thư!”

Còn chưa tới cửa, Từ Nhi đã lên tiếng gọi, chạy vào thờ hớn hớn nói.

“Tiểu thư, lão gia đến đây, người.....có muốn gặp lão gia không ạ?”

“Lão gia?”

Vốn tâm trạng đang rất tốt nhưng vừa nghe thấy từ này, nụ cười trên mặt Trang Thư Lan đã biến mất.

“Ông ta tới đây làm gì?”

“Ngoài lão gia còn có đại phu nhân.”

Tứ Nhi sợ hãi nhìn Trang Thư Lan, yếu ớt nói.

“Hơn nữa họ...”

Lời Tứ Nhi còn chưa nói xong, Trang Đức và Trang đại phu nhân đã tới phòng khách. Khuôn mặt Trang Đức hầm hè trừng mắt nhìn Trang Thư Lan, còn đại phu nhân cười giả tạo, thân thiết hỏi.

“Lan nhi, cha và mẹ tới thăm con đây.”

“Không dám nhận lời này của phu nhân.”

Trang Thư Lan lạnh lùng nói, còn cười mỉa mai.

“Mẫu thân của hạ quan đã qua đời từ lâu rồi, làm sao còn có mẹ nữa? Phải chăng thừa tướng đại nhân và thừa tướng phu nhân tới nhằm chỗ rồi?”

“Hừ!”

Hai mắt Trang Đức tức lửa, đang muốn lớn tiếng mắng chửi thì lại bị Trang phu nhân ngăn lại, khóe miệng tiếp tục cong lên.

“Lan Lan nói vậy là có ý gì? Mấy ngày trước những lời lão gia nói với con chỉ là nói nhảm. Tình cha con sao có thể chỉ một đêm nói dứt bỏ là dứt bỏ được. Lan nhi cũng đừng nên ghi hận trong lòng. Con xem, lão gia cũng biết mình quá lời cho nên mới tới đây đón con về nhà. Con cũng không thể vì giận dữ mà không để tâm tới nỗi khổ của người làm cha mẹ này được!”

Ha! Những câu này chẳng phải là đang đổ hết trách nhiệm lên đầu người khác sao? Mà hôm nay đột nhiên hai người họ chạy tới đây làm gì? Chẳng lẽ muốn hòa giải. Phụ thân nói ra lời xin lỗi khiến cho nữ nhi cảm động tới mức quỳ rạp trên mặt đất, đồng thời khóc lóc thảm thiết, vừa khóc vừa nói “tất cả mọi chuyện đều là do lỗi của con”. Đúng lúc đó mọi hiểu nhầm trước kia cũng tiêu tan, sau đó vui mừng theo hân trở về?

Nếu nữ nhân kia là thánh nữ, nói tùy tiện vài câu có thể xóa bỏ mọi chuyện, làm nàng quỳ xuống đất thì nhất định nàng sẽ làm những việc ở trên. Nhưng mà, Trang Thư Lan không phải thánh mẫu, đầu óc của nàng sẽ không đơn giản tới mức không để tâm tới mục đích hai người này đột nhiên xuất hiện ở đây!

“Dì à, con đói bụng rồi, chúng ta đi xem Tứ Nhi đã nấu cơm xong chưa đi!”

Không thèm nhìn hai người trước mặt, Trang Thư Lan quần quít ôm lấy cánh tay Di nương, mỉm cười làm nũng.

Trang Đức nghe thấy nàng gọi dì, mới phát hiện trong phòng này vẫn tồn tại một người thứ tư, sau khi nhìn rõ Di nương ở phía sau thì ngạc nhiên vô cùng, một lúc lâu mới lên tiếng.

“Là cô? Sao cô lại có thể ở đây? Lan nhi làm thế nào mà quen biết cô?”

“Sao ta lại không thể ở trong này chứ? Ta là dì của Lan Lan, tại sao lại không thể ở đây?”

Di nương cao giọng ép hỏi.

“Nhưng thật ra người không có tư cách có mặt ở nơi này là ông mới đúng! Từ lúc ông và Trang Thư Lan đoạn tuyệt quan hệ cha con thì Lan nhi và ông đã không còn liên quan gì nữa rồi!”

“Di nương chỉ ở Túy Xuân Uyển mà thôi. Kinh thành này tuy lớn nhưng muốn tìm được Di nương cũng rất dễ dàng!”

Trang Thư Lan cười lạnh.

“Mà Di nương nói rất có lý, nếu so sánh ta với ông thì chỉ là chức quan lớn hơn ta mà thôi, Thừa tướng đại nhân à! Tuy rằng hạ quan là cấp dưới, nhưng hạ quan có quyền không trả lời những câu hỏi có tính chất riêng tư. Thừa tướng đại nhân, hạ quan còn có việc cho nên xin thứ cho hạ quan đón tiếp không được chu đáo, cũng không giữ Thừa tướng đại nhân lại! Tứ Nhi, tiễn khách!”

“Phản rồi!”

Mặt Trang Đức đỏ phừng phừng, chỉ tay vào Trang Thư Lan run rẩy nói.

“Mục vô tôn trưởng, dưới phạm thượng (không coi những người lớn ra gì), dám đối đãi với phụ thân người như thế há?!”

“Phụ thân? Thừa tướng đại nhân, ông đừng đứng trước mặt ta nói hai chữ này, nếu không ta càng cảm thấy xấu hổ thay cho ông đấy!”

Nét cười trên mặt Trang Thư Lan không giảm, mà càng lạnh lùng hơn, từ từ nói từng chữ một.

“Người!”

“Lão gia!”

Vẫn là Trang phu nhân muốn giữ thể diện, vội vàng ngăn Trang Đức nói thêm những lời cay nghiệt. Nếu cứ tiếp tục như vậy, nhất định hai cha con sẽ trở mặt nhau, vậy chuyện đi hôm nay không phải phí công rồi sao?

“Lão gia, lấy đại cục làm trọng, Lan nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, lão gia chớ để bụng!”

“Dì à, bọn họ không đi, vậy chúng ta đi!”

Nghe những lời vừa rồi thật chướng tai, tâm trạng nàng càng tệ hơn.

Thái độ của Trang Thư Lan làm cho Trang Đức thực sự tức giận, lớn tiếng quát.

“Đứng lại!”

Trang Thư Lan không có ý định dừng lại. Di nương đành kéo tay nàng, lắc đầu ý bảo Trang Thư Lan dừng lại.

“Dì.....”

Trang Thư Lan bắt đầu gọi một tiếng, cuối cùng trước ánh nhìn của Di nương, nàng đành phải buông tha.

“Thôi vậy, việc này giao lại cho người làm chủ, người muốn hỏi cái gì, nói cái gì cũng tùy người. Từ trưa tới giờ con mệt mỏi lắm rồi, cho nên chỉ ngồi im xem kịch thôi!”

Nghe nàng nói như thế, ba người còn lại trong phòng đều trừng mắt nhìn Trang Thư Lan, đây rõ ràng là vấn đề của nàng, nhưng nghe nàng nói thì hình như đã trở thành chuyện của người khác rồi! Trang Thư Lan thấy vẻ mặt bất mãn của Di nương, cũng không định làm gì thêm, liền bước tới ngồi xuống ghế trên, điều chỉnh vị trí thoải mái nhất, dựa vào tay vịn, nâng mặt, gác chân lên, lười biếng cười nói.

“Xin mời tiếp tục, cứ coi ta như khán giả là được rồi!”

“Trang Thư Lan, ngươi quá ngạo mạn rồi!”

Lần này Trang phu nhân không nén nổi tức giận, đi tới trước mặt Trang Thư Lan, ngón trỏ chỉ vào nàng, nói văng cả nước miếng.

“Ngươi không mời trưởng bối ngồi xuống dùng trà, còn coi những lời trưởng bối nói thành tuồng kịch để xem, ngươi đúng là không biết quy củ, lễ nghĩa, vô giáo dục! Rõ ràng sinh rồng, phượng sinh phượng, nữ nhi của loại “mèo mả gà đồng” cũng chỉ hỗn láo, xác xược như thế! Mẹ ngươi chính là loại mèo mả gà đồng, không biết giữ lễ tiết nên mới có ngươi.....!”

Nói được một nửa, đột nhiên Trang phu nhân không thể mở miệng nói tiếp. Trang phu nhân phát hiện bà không thể nói ra những lời trong đầu, chỉ có miệng mấp máy mà không thể phát ra tiếng. Trong lòng kinh hãi, Trang phu nhân nhìn Thư Lan chằm chằm.

Mà Trang Thư Lan chỉ khẽ vuốt nhẹ mấy sợi tóc mai, nhàn nhạt nói.

“Tuy rằng ta là nữ nhi như vậy, nhưng ta chán ghét mấy nữ nhân huyên náo, thích làm loạn, đặc biệt là loại người tự cho mình là đúng, lúc nào cũng “thùng rỗng kêu to”!”. ”

“Còn tốt chứ, Lan nhi!”

Di nương rất tán thưởng hành động điểm á huyết của Trang phu nhân. Nếu Trang Thư Lan không ra tay điểm huyết nàng thì Di nương cũng sẽ tự mình động thủ, tát vài cái vào mặt Trang phu nhân. Nhưng chỉ ngại nàng ta là Thừa tướng phu nhân, nói chuyện chanh chua như thế, thật không hiểu nàng ta làm sao mà ở cùng với mười tám vị di thái thái (vợ bé) trong phủ đây?

“Nhân Huệ, lại đây!”

Trang Đức trầm mặt xuống đồng thời cũng kinh hãi. Hắn không biết tiểu nữ nhi nhu nhược trước kia lại biết võ công, mà còn là một cao thủ, có thể nhân lúc người khác không phát hiện điểm á huyết của Nhân Huệ, nhưng mà Nhân Huệ làm sao có thể nói như vậy?

“Tuy rằng năm đó ta còn nhỏ, không nhớ rõ những chuyện xảy ra trước năm năm tuổi, nhưng ta không thích có người nhục mạ một người đã mất. Một người mà những lễ tiết đối nhân xử thế căn bản cũng không biết thì còn mặt mũi nào ở đây “khoa chân múa tay” nữa! Hôm nay ta đúng là mở rộng tầm mắt rồi!”

Trang Thư Lan miễn cưỡng nói, liếc mắt nhìn Trang phu nhân vẫn đang dùng ngón tay chỉ thẳng mặt mình.

“Nói thật, bây giờ ta có thể hiểu được vì sao con gái bảo bối của phu nhân cũng giống phu nhân, khiến người khác ghét bỏ rồi. Đúng như phu nhân nói rõ ràng sinh rồng, phượng sinh phượng, đúng là câu rất hợp với mẹ con hai người!”

“Nhân Huệ lại đây, còn đứng trong đó làm gì?”

Trang Đức bị chặn họng bởi câu nói của Trang Thư Lan, cũng xấu hổ không kém – bởi vì nàng dùng ngữ điệu thờ ơ mà mắng cả hắn – hắn cũng đã từng

nói như vậy, hơn nữa còn trước mặt rất nhiều người.

Đáng tiếc Nhân Huệ vẫn đứng im không nhúc nhích, ngón tay chỉ vào Trang Thư Lan cũng không hạ xuống – bởi vì nàng không chỉ bị Trang Thư Lan điểm á huyết mà còn là điểm huyết khiến thân thể nàng không thể nhúc nhích.

“Dì à, có chuyện gì người nói với ông ta đi, không cần bận tâm tới tượng gỗ trước mặt và con đâu!”

Trang Thư Lan vừa nói vừa ngập.

Nhưng Di nương đứng ở một bên trừng mắt nhìn Trang Đức một lúc lâu, mới cắn chặt răng chậm rãi nói cay nghiệt.

“Có gì mà đàm luận, mẹ con chính là bị hấn hại chết! Hấn khiến mẹ con chết không rõ ràng, chết không nhắm mắt. Nếu không phải vì con, ta đã sớm cho người tới giết chết hẳn, báo thù cho tỷ muội tốt của ta rồi!”

“Dì à, như vậy quá lãng phí tiền của.”

Trang Thư Lan gật đầu cười khê.

“Những chuyện làm ô uế tay mình như vậy, không đáng giá!”

“Nhưng mà.....nhưng mà ta nuốt không trôi con tức này!”

Di nương dùng sức cường điệu. Nghĩ tới tỷ muội đã chết không rõ ràng, mà hấn lại như một kẻ vô sự, hàng năm cưới thêm một tiểu thiếp, Di nương không thể chịu được con tức này.

“Dì yên tâm đi! Con người của con tuy rằng không có chí hướng lớn gì, cũng không có quyền lực để làm hết mọi chuyện nhưng con có một ưu điểm, đó chính là ân oán rõ ràng. Nếu người khác đã thiếu nợ con, thì một phần con cũng không chịu thiếu.”

Trang Thư Lan ha ha cười, cũng rất thần bí.

“Sẽ có trò hay để xem nhanh thôi, dì cứ yên tâm ở Túy Xuân Uyển, an nhàn nằm trên giường cắn hạt dưa chờ buổi diễn đi!”

“Trang Thư Lan, người lại làm chuyện tốt gì hả?”

Trang Đức cảm thấy lo sợ. Từ lúc phát hiện ra năng lực của Trang Thư Lan, mỗi ngày hấn đều ngủ không yên. Hấn cảm giác được Trang Thư Lan sẽ không dễ dàng dùng tay bỏ qua cho Trang phủ. Cho dù mấy tháng qua nó không có động tĩnh gì, nhưng ông có thể cảm nhận được tiểu nữ nhi của ông không giống như mẹ nó hiền hậu, chất phác. Vì muốn rời khỏi Trang phủ, nó đã làm chuyện gì thì đều đã rõ. Nó có thể vì một mục đích của mình mà ẩn nhẫn mấy năm. Đương nhiên ẩn nhẫn càng lâu lại càng dễ dàng trả đũa. Về phần trình độ trả đũa tới đâu, Trang Đức không dám đánh giá.

“Quả thực là chuyện tốt, là loại điển hình của chuyện tốt”.

Trang Thư Lan mỉm cười càng thần bí hơn.

“Đủ rồi, thiên cơ bất khả lộ, nếu không sẽ hỏng việc!”

“Lan nhi, con không thể làm chuyện nguy hại tới cha được.”

Trang Đức hạ giọng, lời nói thâm thía.

“Cho dù trước kia cha làm chuyện hồ đồ nhưng dù gì cha vẫn là cha của con, con không thể làm chuyện đại nghịch bất đạo được.”

Trang Thư Lan im lặng, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi. Di nương cũng tới ngồi cạnh Trang Thư Lan, yên lặng không nói. Ánh mắt Trang phu nhân nhìn chằm chằm nàng muốn nói gì đó nhưng lại không thể mở miệng.

“Trang Thư Lan, thái độ đó là sao hả?”

Trang Đức cao giọng quát. Ông đường đường là thừa tướng của một quốc gia, thế mà lại phải chịu nhún nhường như vậy. Nếu không phải bởi vì nó sắp thành thân với một kẻ có thể trở thành thế lực đối nghịch của ông, có ảnh hưởng lớn tới ông, thì ông còn chịu đứng ở đây nói chuyện nhỏ nhẹ với nó chặc?

“Ta nghĩ ông hiểu được ý của ta!”

Trên mặt Trang Thư Lan lộ vẻ kinh ngạc, sau đó dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Trang Đức.

“Được rồi, ta sẽ nhắc lại một lần. Ta Trang Thư Lan và ông Trang đại nhân từ lâu đã cắt đứt mọi quan hệ cha con. Đây là những lời do chính miệng ông nói trước mặt chúng thần trong triều. Mà chuyện ông đuổi ta ra khỏi Trang phủ cũng là sự thật không thể chối cãi. Cho nên nếu bây giờ ông nghĩ tới việc quá khứ có thể dễ dàng cho qua, vậy thì mời ông về nhà yên tâm chờ đợi mấy ngày nữa có chuyện tốt xảy ra, tốt nhất đừng tới làm phiền ta – không có chuyện mà ân cần thì không phải kẻ gian xảo cũng là phường trộm cướp. Trước đó vài ngày còn hận ta nghiêng răng nghiêng lợi vậy mà thời gian ngắn

ngươi đã có thể thay đổi lớn như vậy, thực làm cho người khác nghi ngờ hành động của ông. Điều quan trọng nhất, ông là Thừa tướng của một quốc gia, không lẽ có thể vứt bỏ thể diện mà tới ‘mời’ ta – một kẻ bị đuổi ra khỏi cửa về nhà, có thể thấy được đằng sau chuyện này có một âm mưu không thể cho người khác biết! Cho nên ông không cần phải phí công, tốn sức, ta là người bình thường nghiêm chỉnh, vì thế sẽ không làm những chuyện ngu ngốc mà những kẻ không có đầu óc làm đâu! Thôi, nói cũng đã nói xong rồi, ta cũng không định nói thêm chuyện gì với Thừa tướng đại nhân nữa, thứ cho ta không tiễn khách.”

Đuổi người thêm lần nữa! Với tính cách cao ngạo như Trang Đức nhất định sẽ phát tay áo bỏ đi.

Quả nhiên, Trang Đức không nói hai lời, hừ lạnh một tiếng rồi xoay người đi khỏi, đi được hai bước vẫn thấy Trang phu nhân đứng không nhúc nhích thì quay lại lườm Trang Thư Lan. Trang Thư Lan thức thời, giải huyết đạo cho Trang phu nhân. Sau đó Trang phu nhân sợ hãi vội vã đuổi theo Trang Đức đi mất.

“Tốt quá, những kẻ đáng ghét đã đi rồi. Chúng ta đi nấu cơm thôi!”

Bọn họ vừa bước chân ra khỏi cửa lớn, tinh thần Trang Thư Lan cũng phấn chấn hẳn lên, bỏ đi đáng về lười nhác, hào hứng đề nghị Di nương.

“Lan nhi, thật sự con không muốn quay về Trang phủ sao?”

Di nương cũng không theo chủ đề của nàng vừa nói, chỉ là không yên tâm hỏi.

“Ha ha, người ta vẫn thường nói, ngựa tốt không đi lùi, con chẳng có lý do gì lại quay về Trang phủ cả!”

Trang Thư Lan hơi nhún vai.

“Được rồi, giờ không nên nói tới chuyện này, chúng ta đi nấu cơm trước, cơm nước no bụng rồi nói sau!”

Tên đã bán đi làm sao có thể ngừng lại. Nếu như đã đưa ra lựa chọn, kệ cho con đường này là tốt hay xấu, dù sao cũng phải đi hết mới có thể biết được kết quả!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Xuất giá

Mẫu đơn, vua của các loại hoa, nở rộ vào tháng tư. Hầu hết mọi người đều biết loài hoa này tượng trưng cho phú quý, còn một ý nghĩa khác nữa đó là biểu tượng cho tình yêu. Đại Đông hoàng triều không thiếu loại hoa này. Trong đó hoa mai và mẫu đơn được trồng nhiều nhất, rất được yêu thích. Do đó kết hôn mọi người cũng thích chọn tháng tư để tổ chức. Cho nên vừa bắt đầu tháng tư thì những người cưới vợ, gả chồng đếm không hết. Đại khái là mỗi ngày đều có tiệc cưới náo nhiệt. Tháng tư năm nay, ở Đại Đông hoàng triều còn náo nhiệt hơn so với những năm trước, bởi vì năm nay có lễ trưởng thành của thái tử, cũng là lúc thái tử lấy chính phi! Đồng thời, Tư Đồ đại nhân – đại quan trong triều cũng lấy vợ! Dân chúng đều biết hai người quyền cao chức trọng này muốn kết hôn, tất nhiên sẽ rất náo nhiệt.

(Ở cổ đại nam nhân tới hai mươi tuổi sẽ coi như trưởng thành).

“Khóa Phú Quý đâu rồi, đâu rồi? Aizzzz, Tứ Nhi, Thanh nhi, đừng làm mấy việc này nữa, mau giúp ta tìm khóa Phú Quý!”

Hai tay Di nương chống nạnh lớn tiếng nói với Tứ Nhi và Thanh nhi, lại chỉ vào đám nữ nhân đang đi tới đi lui, loay hoay bên cạnh.

“Ngươi, ngươi, ngươi nữa! Đừng loay hoay mãi thế, mau giúp ta tìm khóa Phú Quý! Kiệu hoa sắp tới rồi, mà vẫn chưa đâu vào đâu, lát nữa Lan Nhi làm sao lên kiệu được?”

Vì chuyện thành thân của Trang Thư Lan mà Túy Xuân Uyển ngừng kinh doanh hai ngày. Dưới sự chỉ đạo của Di nương, những cô nương, nha hoàn, đầu bếp của Túy Xuân Uyển đang đứng trong nhà nàng để giúp đỡ việc thành thân.

“Dạ vâng, vâng, chúng ta lập tức đi tìm!”

Một nhóm nữ nhân đứng lên, cúi xuống tìm khắp các nơi trong phòng, tiếng động leng keng, thỉnh thoảng cực kỳ ồn ã.

Trang Thư Lan chỉ thờ ơ nhìn đám người đang loay hoay tìm kiếm rồi bật cười. Chuyện thành thân này cũng không có gì cần khẩn trương, nhưng thật ra các nàng càng vội vàng càng gây thêm rắc rối.

“Di à! Hình như bên hông người có đeo cái gì đấy!”

Trang Thư Lan vặn vẹo cổ, lười biếng nói. Thật là mệt chết đi được, trên đầu toàn là trăm cái tóc, lại thêm cái mũ phượng nữa... Mấy thứ này rất nặng, mới ngồi một lúc mà cổ nàng mỏi như cả rồi.

“À!”

Di nương cúi xuống nhìn bên hông, phát hiện ra thứ mà Trang Thư Lan nhắc tới chính là khóa Phú Quý. Haizz, nhất định là vừa rồi nàng dắt nó bên hông nhưng luống cuống mà quên mất để ở đâu. Di nương nhanh chóng tháo xuống rồi đeo lên cổ Trang Thư Lan, cười hài lòng gật đầu.

“Đây là khóa Phú Quý, khóa vinh hoa phú quý cả đời này của con!”

Nếu Trang Thư Lan không có trí nhớ ở kiếp trước, thì nàng cũng sẽ cho rằng cả đời này không có gì tốt hơn vinh hoa phú quý. Nhưng cũng bởi vì có thêm trí nhớ kiếp trước, cũng trải qua cuộc sống ngán ngùi ở hiện đại mà nàng được thấy rất nhiều chuyện trên đời này. Con người nàng đã “thiếu đi một phần chấp niệm, nhiều hơn một phần tùy tâm”, cho nên những thứ gọi là “vinh hoa, phú quý”, đối với nàng mà nói đã không còn quan trọng nữa.

“Cám ơn di!”

Trang Thư Lan thành tâm, cảm động nói. Nếu không phải là Di nương thì hôm nay nàng đã không dễ dàng thành thân như vậy. Ở cổ đại, việc thành thân là một chuyện rất phiền phức. Trang Thư Lan đã từ chối sự giúp đỡ của Trang Đức, cho nên mọi việc lớn nhỏ trong nhà lúc này đều do một tay Di nương xử lý. Nếu không có Di nương, thực sự nàng không biết xoay xở thế nào.

“Nha đầu ngốc, có gì mà cảm ơn với không cảm ơn!”

Di nương than nhẹ. Trong nháy mắt, đôi mắt đã lấp lánh nước, ghen ngào nói.

“Có thể tận mắt nhìn con, đưa con lên kiệu hoa cũng là ước nguyện lớn nhất đời ta!”

Trang Thư Lan nghe những lời này mà trong lòng càng bồn chồn, không biết là nàng suy nghĩ nhiều, hay là bởi vì sáng sớm đã bị kéo ra khỏi giường, trang điểm, vấn tóc mà lại còn không được hạt cơm nào vào bụng nữa.

“Di sao có thể nói như vậy được, chỉ như vậy mà di đã thỏa mãn rồi sao!”

Cười khề một tiếng, Trang Thư Lan nhẹ nhàng khuyên giải.

“Chờ khi nào di không muốn kinh doanh Túy Xuân Uyển nữa thì Lan Nhi sẽ đưa người rời khỏi kinh thành. Chúng ta sẽ đến Giang Nam du ngoạn!”

“Ừ!”

Di nương che miệng, cười gật đầu, sau đó lại giờ giọng trên ghẹo Trang Thư Lan.

“Chỉ sợ tới lúc đó Lan Nhi lại muốn phu quân cùng đi, không muốn Di nương đi theo làm vật cản chướng mắt mắt!”

“Di nương nói đúng nha!”

Trang Thư Lan cười to. Việc hôn nhân lần này chỉ là một trò chơi, nói không chừng ngày mai sẽ “game over”, đến lúc ấy thì làm gì còn phu quân nữa? Có điều những lời này Trang Thư Lan không dám nói ra trước mặt Di nương, chỉ giả vờ giận dỗi.

“Trong lòng con di chính là người thân của con, sao có thể là vật cản chướng mắt được?”

“Tiểu nha đầu, chi biết nịnh di thôi!”

Di nương mỉm cười, sau đó cầm lấy khăn hi đỏ phủ lên đầu Trang Thư Lan, vừa phủ vừa nói.

“Con ngoan ngoãn ngồi trong này chớ có làm loạn, ta đi ra ngoài xem kiệu hoa đã tới chưa? Còn nữa, nhớ kỹ lát nữa bái đường phải ngoan ngoãn làm đúng trình tự. Ngày hôm qua con đã nói rồi, hôm nay chủ hôn là hoàng thượng, con ngàn vạn lần không thể để xảy ra sơ sót gì đây!”

“Con biết rồi!”

Trang Thư Lan nhẹ nhàng trả lời. Nhưng trong đầu đang không ngừng suy nghĩ, không biết tại sao hoàng đế lại chấp nhận làm chủ hôn cho lễ thành thân của một đại thần trong triều? Ngày hôm qua thái tử cưới vợ cũng đã bận rộn cả một ngày rồi, chẳng lẽ hoàng đế không mệt còn muốn chạy tới đây “chịu tội” thêm?

“Con không có huynh đệ, cũng không có bà con thân thích nên lát nữa sư phụ con sẽ đưa con lên kiệu hoa.”

Di nương tiếp tục nhắc nhở.

Theo phong tục ở nơi này thì tân nương khi xuất giá không được để giày chạm đất, hơn nữa sẽ phải để cho huynh đệ trong nhà đưa tân nương lên kiệu hoa.

“Được rồi, được rồi! Di mau đi đi, con muốn nghỉ ngơi một lát.”

Dưới khăn lụa đỏ Trang Thư Lan đã nhắm mắt nghỉ ngơi. Nghe thấy tiếng đóng cửa, nàng mới yên tâm chuẩn bị đi vào mộng đẹp. Mấy ngày nay thật quá vất vả. Chuyện Vũ Châu cũng không dễ giải quyết như nàng tưởng, nhưng cũng may là đúng hẹn ngày mười lăm nàng đã giao bản kế hoạch cho hoàng thượng. Nhưng kỳ lạ là hoàng thượng dễ dàng đồng ý cho nàng từ quan – Trang Thư Lan đoán rằng nguyên nhân của chuyện này là do việc nàng sắp sửa thành thân. Mặc kệ ý định của hoàng đế như thế nào, nói tóm lại Trang Thư Lan rất hài lòng với việc hoàng đế không làm khó nàng từ quan.

Từ quan rồi, theo lý thuyết thì thời gian này nàng rất rảnh rồi, nhưng ngày thành thân trong thánh chỉ của hoàng đế cũng tới gần, nàng còn phải may áo cưới, mua đồ trang sức... cứ thế việc nọ nối tiếp việc kia cho tới tận hôm nay. Tuy rằng mọi việc đều do Di nương lo liệu nhưng chỉ việc nhìn thôi nàng cũng rất mệt.

Nhưng đó còn chưa là gì cả! Bởi vì việc thái tử chọn thái tử phi, hoàng đế cho rằng tháng tư là tháng may mắn cho nên ấn định luôn ngày đại hôn cho thái tử. Đúng như nàng tính toán, thái tử phi chính là Trang Thư Dao. Nhưng đại hôn của thái tử hôm qua, ngoài việc cưới Trang Thư Dao làm chính phi còn lấy thêm hai vị trắc phi khác. Trong cùng một ngày vừa cưới vợ lại vừa nạp thiếp, Trang Thư Lan không thể nào hiểu nổi tại sao hoàng đế lại đồng ý chuyện hoang đường như thế, nhưng quả thực là việc này đã diễn ra. Đây cũng là chủ đề buôn chuyện cho dân chúng kinh thành. Mấy ngày nay những cô nương của Túy Xuân Uyển tới giúp đỡ nàng đều bàn về chuyện này, thậm chí có người còn hỏi ý kiến Trang Thư Lan ra sao! Nghe đi nghe lại tới nỗi lỗ tai nàng cũng muốn điếc luôn!

Đang mơ màng ngủ thì nàng bị Huyền Bách gọi dậy.

“Lan nhi!”

Huyền Bách chăm chú nhìn Trang Thư Lan đang ngồi ngay ngắn trên giường, đầu trùm khăn lụa đỏ. Trong lòng hần lúc này ngổn ngang suy nghĩ, có muốn van lờn muốn nói nhưng lời tới miệng lại không thể thốt ra, chỉ có thể nhẹ nhàng mà gọi tên nàng.

“Sư phụ?”

Trang Thư Lan giật mình. Trong phòng có tiếng hít thở của hai người, cho nên nàng hơi ngừng lại một lúc, sau đó mới nhẹ giọng hỏi.

“Như Ngọc tỷ tỷ?”

“Lan Lan, sao muội lại biết ta ở đây?”

Hoa Như Ngọc không giải thích nổi, lên tiếng hỏi. Rõ ràng Trang Thư Lan đang trùm khăn nên không thể nhìn thấy, chỉ có thể giải thích là nàng đoán mò thôi.

Ha! Sao nàng có thể không biết được? Hoa Như Ngọc chắc chắn sẽ không để cho Huyền Bách ở riêng với nàng! Trang Thư Lan cười khẽ. Mặc dù biết hai người bọn họ không thể thấy biểu hiện trên khuôn mặt của nàng, nhưng nụ cười “trong ngoài bất nhất” này đã thành thói quen của nàng.

“Sư phụ và Như Ngọc tỷ tỷ có chuyện gì muốn dặn dò ta sao?”

“Không có gì, chỉ là muốn tới chúc phúc muội!”

Hoa Như Ngọc tiếp lời, tươi cười ngồi vào bên cạnh Trang Thư Lan.

“Những câu này quá cũ rồi, chi bằng đổi thứ gì thực tế thì muội còn thích hơn!”

Trang Thư Lan nói đùa, cố gắng tạo bầu không khí thoải mái.

“Như Ngọc tỷ, chi bằng tỷ tặng muội một khối ngọc như ý thượng đẳng màu đỏ, vừa đáng giá lại vừa có thể diện, nghe nói còn có thể trừ tà, trấn định tinh thần nữa!”

“Muội đúng là “giết người không dao”! Muội có biết ngọc như ý kia quý như thế nào không, có biết trị giá bao nhiêu lượng bạc không hả?”

Tay Như Ngọc gõ nhẹ lên trán Trang Thư Lan, cười đùa.

Có điều đầu Trang Thư Lan đã bị trùm khăn lụa cho nên không như ngày thường, chỉ hơi nghiêng đầu một chút là tránh được tay Hoa Như Ngọc, nhẹ nhàng cười.

“Như Ngọc tỷ thật keo kiệt nha, muội chỉ đòi một khối ngọc thôi mà! Bây giờ muội thành thân thì tỷ tặng cho muội, chờ tới khi tỷ thành thân thì muội hứa sẽ tặng lại cho tỷ một thứ còn quý hơn! Bây giờ tỷ không tặng, vậy đợi tới khi tỷ thành thân thì đừng trách muội “vắt cổ chày ra nước” nha!”

“Không phải ta keo kiệt!”

Như Ngọc hạ thấp thanh âm nói thầm bên tai Trang Thư Lan.

“Ta có một khối ngọc như vậy, nhưng ngọc này là Huyền Bách tặng cho ta! Làm sao có thể tặng cho muội được?”

Á, đây đúng là “chó ngáp phải ruồi” rồi! Trang Thư Lan bắt đầu hối hận, nói cái gì không nói lại nói tới ngọc Như ý, nếu Hoa Như Ngọc suy nghĩ linh tính thì. aishi, mất nhiều hơn được!

Lúc nàng đang trầm hồi hận thì đã bị người nào đó nhét một vật vào trong tay. Có cảm giác lạnh lạnh, nắm chặt thì lại thấy ấm. Cúi đầu nhìn xuống thì ra là một miếng ngọc thượng hạng, trong suốt như nước hồ thu.

“Ngọc này.”

Trang Thư Lan biết đây là Huyền Bách tặng nàng. Miếng ngọc này nàng đã từng thấy Huyền Bách mang trên người. Hắn rất coi trọng nó cho nên nàng đoán chắc nó là vật gia truyền của nhà họ. Nhưng bây giờ hắn lại đưa cho nàng – tình cảm này, tâm lòng này của hắn hỏi nàng làm sao có thể báo đáp nổi?

“Đây là ôn ngọc.”

Huyền Bách giải thích đơn giản, giọng nói không phân biệt được đang vui hay buồn.

“Sur phụ không có gì tặng cho con, miếng ngọc này con hãy nhận lấy đi!”

“Vậy tạm thời đồ đệ sẽ thay sur phụ giữ nó, sau này chờ sur phụ gặp được người hữu duyên thì nên tặng cho người đó.”

Trang Thư Lan nhẹ nhàng rút tay lại. Lúc này nàng không muốn nhắc tới chuyện tương lai của Hoa Như Ngọc và Huyền Bách. Ngày ấy Huyền Bách hỏi lại thì nàng cũng đã nghĩ thông suốt, chuyện tình cảm không thể gượng ép, nếu có thể thì tại sao nàng không thể nhận lời Huyền Bách chứ? Nếu có thể, Hoa Như Ngọc cũng đã từ bỏ tình cảm trong năm năm này. Cho nên, tất cả tùy duyên vậy! Duyên phận đã tới thì không thể trốn tránh, nếu đã không phải của mình thì chớ nên gượng ép, cứ để theo lẽ tự nhiên không phải tốt hơn sao?

Lời vừa nói ra, cả ba người lại lâm vào im lặng. Trang Thư Lan che đầu nên nàng không thể nhìn thấy biểu hiện của Huyền Bách và Hoa Như Ngọc, càng không thể đoán tâm tư của hai người này. Đồng thời nàng cũng không muốn đoán tâm tư của họ – đoán tới đoán lui thật sự mệt người. Nếu đã quyết định tùy theo duyên phận vậy thì cứ tùy duyên đi, không cần phải hỏi nhiều, tính toán nhiều làm gì. Không biết bao lâu, Di nương đã quay trở lại cùng với bà mối theo sau còn có các cô nương của Túy Xuân Uyển.

“Lan Nhi, kiệu hoa đã tới rồi, mau chuẩn bị lên kiệu!”

Di nương nói với người đang ngồi ngay ngắn trên giường – Trang Thư Lan, rồi lại xoay người nói với Huyền Bách.

“Huyền Bách, lát nữa phải phiền cậu đưa Lan Nhi lên kiệu hoa rồi!”

Di nương cũng biết. Làm như thế với Huyền Bách thật sự rất tàn nhẫn. Tự tay đưa nữ nhân mình yêu thương lên kiệu hoa của người khác, chuyện này đau khổ như thế nào không cần nói cũng biết. Đây là nỗi đau dày vò, giằng xé tới tận tâm can.

Huyền Bách không nói gì, đi tới trước mặt Trang Thư Lan, ôm nàng vào lòng, khẽ nhếch môi sau đó bước ra khỏi cửa phòng.bước ra khỏi cửa lớn... đặt nàng vào trong kiệu hoa rồi lui ra... không nói một lời nào. Bờ môi vẫn mím chặt sau đó quay người rời đi, không hề để ý tới Hoa Như Ngọc đang theo sát phía sau cùng tiếng kèn, tiếng nhạc âm ỉ.

“Khởi kiệu!”

Bà mối hô to một tiếng, đội ngũ đón dâu bắt đầu di chuyển, tiếng kèn, tiếng trống vui mừng náo nhiệt ngân xa.

Di nương tựa người vào cửa nhìn đội ngũ đón dâu càng lúc càng xa, trong lòng dâng lên một nỗi buồn khó tả. Đúng lúc nàng xoay người định bước vào nhà thì đột nhiên phát hiện tại hẻm đối diện có một cỗ kiệu màu xanh. Người trong kiệu vén màn lặng yên nhìn chăm chú vào đội ngũ đón dâu sắp biến mất ở cuối con phố. Cùng lúc buông màn xuống thì người nọ lơ đãng thấy ánh mắt Di nương xẹt qua, trong lòng nao nao lại có chút buồn bã, buông màn sai người nâng kiệu rời đi. Ở bên này, Di nương cũng không lập tức vào nhà mà đứng lại lạnh lùng nhìn chỗ rẽ cỗ kiệu kia biến mất, trong lòng có suy nghĩ gì đó. Đội ngũ đón dâu náo nhiệt cuối cùng cũng dừng lại trước cổng lớn của Tư Đồ phủ, bà mối đứng bên kiệu hoa, tươi cười, liến thoắng một hồi xong, mới khom người đứng trước màn kiệu, vừa hành lễ vừa hô to.

“Giờ lành đã đến, mời tân nương hạ kiệu!”

Người xem xung quanh vừa nghe xong đều mở to mắt muốn nhìn dáng vẻ của vị tân nương nổi danh kinh thành. Chỉ là mọi người và bà mối đợi một lúc lâu sau nhưng trong kiệu hoa vẫn im lặng không có động tĩnh gì, tân nương cũng không chịu xuống kiệu.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều im lặng. Bà mối và mọi người nhìn nhau khó hiểu. Bà mối làm nghề này cũng hơn mười năm nhưng chưa bao giờ gặp phải tình huống này! Nếu không phải tận mắt nhìn thấy tân nương lên kiệu thì có lẽ bà sẽ nghi ngờ trong kiệu này không có người.

“Giờ lành đã tới, mời tân nương hạ kiệu!”

Bà mối lại hô to lần thứ hai nhưng như trước vẫn không có gì xảy ra.

Nụ cười trên mặt bà mối trông vô cùng khó coi, những người xung quanh cũng bắt đầu lên tiếng bàn tán.

“Giờ lành đã tới, mời tân nương hạ kiệu!”

Bà mối bắt đầu đi phải hô lần thứ ba. Trong lòng cũng thầm nhủ nếu lần này tân nương không xuống kiệu thì mình sẽ vén rèm lên xem rốt cuộc trong kiệu có người hay không?

Lần thứ ba vừa hô xong, bên trong kiệu vẫn không có động tĩnh. Bà mối hít một hơi, lấy dũng khí, đưa tay ra định vén rèm thì đột nhiên trong kiệu vọng ra tiếng nói.

“Ui cha! Làm sao vậy? Ta mới ngủ được một giấc thôi! Ừm.Tứ Nhi, bây giờ là giờ nào rồi? Sao kiệu đón dâu vẫn chưa tới?”

Nghe thấy tên mình, Tứ Nhi vốn đang run sợ lập tức tới gần kiệu nói nhỏ.

“Tiểu thư, người đã lên kiệu hoa rồi, hơn nữa còn tới trước cửa lớn nhà tân lang, bây giờ người nhanh xuống kiệu đi!”

“Hà?”

Trang Thư Lan vẫn chưa chấp nhận được sự thật này. Bởi vì trong ấn tượng của nàng thì nàng mới ngủ gật một lát, vì cổ mỏi quá mà tỉnh lại. Chẳng qua chỉ mới một lúc, làm sao sau khi tỉnh lại đã thành ra thế này rồi?

“Tiểu thư! Mau hạ kiệu! Quá tam ba bận, bà mối đã thúc giục người tới lần thứ ba rồi!”

Tứ Nhi tiếp nhận ánh mắt ra hiệu của bà mối, thúc giục Trang Thư Lan.

“À! Được rồi! Nhưng mà, Tứ Nhi, em đưa tay đỡ ta một lát, hình như chân ta bị tê rồi, không thể bước được.”

Bà mối vừa nghe thấy thì thầm than không tốt. Việc thành thân vốn là việc đại hi, mọi chuyện thuận lợi là tốt nhất, nào biết tới lúc tân nương hạ kiệu lại xảy ra nhiều rắc rối như vậy. Đây đúng là điềm xấu! Bà mối đưa mắt ý bảo Tứ Nhi tránh ra, sau đó vươn tay ra, nhẹ nhàng nói.

“Mời tân nương đưa tay ra.”

Một bàn tay nhỏ nhắn, thon dài, trắng trẻo đặt lên trên tay bà mối. Rèm kiệu mở ra, tân nương bước xuống kiệu, mỉm cười khẽ, dựa vào người bà mối. Cứ thế để bà mối đưa qua cửa chính tiến vào hi đường.

“Hi nương này, lát nữa bà nhớ làm mọi chuyện đơn giản, ngắn gọn thôi, có thể bỏ qua cứ bỏ qua, những lễ nghĩa không cần thiết cứ bỏ hết, đi thẳng vào vấn đề là tốt nhất!”

Trang Thư Lan nói nhỏ vào tai bà mối.

“Tân nương tử, bái đường thành thân là việc quan trọng cả đời, sao có thể qua loa đại khái được?”

Bà mối thực sự hoài nghi vừa rồi mình nghe nhầm. Có tân nương nào lại muốn bái đường qua loa như thế chứ!

“Cho dù có lần sau, ta cũng sẽ không cần phiền toái, rắc rối như vậy!”

Trang Thư Lan oán hận. Bây giờ đã là hoàng hôn rồi. Từ sáng sớm tới giờ nàng chưa có thứ gì vào bụng, uống nước cũng không được. Thật không hiểu thành thân là đại hi hay là muốn mạng người đây!

“Dù sao ta nói thế nào thì bà cứ làm như thế đi, nếu không đừng trách lát nữa ta giờ trò!”

Bà mối thầm mắng. Đúng là hết nói nể nhưng vẫn duy trì nét mặt vui mừng và nụ cười trên môi, từng bước từng bước dìu tân nương tới cửa chính của hi đường, đưa tay tân nương giao cho tân lang đang đứng ở cổng chính hi đường. Sau đó bước tới nói nhỏ với người chủ trì hôn lễ, rồi lui sang một bên. Tay nàng trong nháy mắt đã được một bàn tay khác nắm lấy, nhẹ nhàng nhưng cảm giác mạnh mẽ. Trong lúc nhất thời nàng còn muốn rút tay về – đột nhiên nàng cảm thấy sợ hãi. Dường như việc nàng thành thân với Tư Đồ Minh Duệ là một sai lầm, bởi vì trong đầu nàng lúc này đang rất mờ mịt, mông lung.

“Đợi một lát, sẽ trôi qua ngay thôi!”

Nhận thấy bàn tay nhỏ bé trong tay mình đang run sợ bất an, Tư Đồ Minh Duệ mỉm cười, cúi xuống an ủi Trang Thư Lan. Vừa rồi, nghe ngoài cửa có người truyền tin kiệu của tân nương đã tới nhưng tân nương lại ngủ gật không biết trời trăng gì hết, trong nhất thời hẳn cảm thấy tức giận. Vậy chắc là nàng rất mệt mỏi nên mới ngủ gật nhưng mà như vậy cũng phù hợp với tác phong của nàng – lên triều diện thánh nàng cũng dám ngủ gà ngủ gật hướng hồ là ngồi trong kiệu hoa! Có điều, trong lòng Tư Đồ Minh Duệ cũng có chút buồn bực, có thể ngủ ở trong kiệu hoa chỉ có thể nói rằng nàng không hề coi trọng cuộc hôn nhân này.

“Ừm!”

Trang Thư Lan lên tiếng trả lời, cũng có chút kinh ngạc với thái độ của Tư Đồ Minh Duệ. Cho tới nay mỗi lần hấn và nàng “giao chiến” đều dùng lời lẽ sâu xa châm chọc, khích bác, mọi chuyện đều nhắm vào nàng, không ngờ hôm nay hấn lại có thể dịu dàng, nhỏ nhẹ an ủi nàng như thế.

Tiếp theo là bãi đường, quả nhiên người chủ trì không phụ sự kỳ vọng của Trang Thư Lan, quá trình bãi đường rất đơn giản, chỉ việc bãi ba lần sau đó liền hô lớn “đưa vào động phòng”, không hề có thêm lễ nghi rườm rà nào khác. Bước vào tân phòng, Trang Thư Lan bị đưa tới ngồi trên giường, Tư Đồ Minh Duệ ra ngoài mời rượu. Trong phòng chỉ còn lại bà mối và vài nha hoàn đi theo.

Hai ngọn nến được thắp lên, bụng Trang Thư Lan cũng bắt đầu réo.

“Hi nương! Bà đưa những người khác ra ngoài ăn chút gì đó rồi hãy vào! Mọi người đều bận rộn cả một ngày mà chưa được ăn cái gì, bây giờ còn phải ở đây giúp ta có lễ trong lòng đang thầm trách ta không biết điều!”

Trang Thư Lan dịu dàng nói chuyện, sợ bà mối từ chối lại nhanh chóng bổ sung thêm.

“Các người đợi trước khi Tư Đồ. Đại nhân vào phòng thì quay lại là được!”

Vào tân phòng còn có một loạt các lễ nghi khác, điều này Trang Thư Lan đã nghe Di nương nói.

“Tạ phu nhân, vậy phu nhân ngồi ở trong này chờ, chúng ta ra ngoài một lát sẽ quay lại ngay!”

Bà mối vừa nghe xong trong bụng đã mừng thầm, bận rộn cả một ngày lại không có thứ gì bỏ bụng đúng là đói chết mất!

“Ha...không cần cảm tạ!”

Trang Thư Lan chậm rãi trả lời. Phu nhân? Cũng đúng, hiện tại nàng coi như là nữ tử đã lập gia đình, xưng hô lập tức từ tiểu thư nhảy lên phu nhân! Nhưng trong chốc lát vẫn không thể thích ứng được cách gọi này.

Bà mối và nha hoàn lui ra ngoài chỉ có Tứ Nhi ở lại. Tứ Nhi không nhịn được cười khẽ.

“Tứ Nhi, em cười cái gì? Sao không ra ngoài ăn cái gì đi?”

Trang Thư Lan trực tiếp vén một góc khăn trùm đầu lên, hé mắt nhìn Tứ Nhi.

“Cười tiểu thư đấy! Rõ ràng là tiểu thư muốn ăn uống nên mới đuổi những người kia ra khỏi phòng, còn nói đường hoàng để cho người ta mang ơn.”

Tứ Nhi che miệng cười, vạch trần mưu kế của Trang Thư Lan không hề nể nang. Vừa nhìn xuống đã thấy Trang Thư Lan vén khăn trùm đầu lên mới vội vã tiến lên gạt khăn xuống.

“Tiểu thư, người không thể vén khăn trùm đầu lên như thế được! Khăn này phải để đích thân tân lang vén!”

Trang Thư Lan quay đầu, đứng dậy, vừa đi tới bên cạnh bàn vừa nói.

“Được rồi, đừng ở đó lằng nhằng mãi thế! Ta muốn ăn cơm, em có muốn ăn không?”

“Không cần ạ!”

Tứ Nhi lắc đầu, nghiêm túc cự tuyệt.

“Tiểu thư, người không thể ăn bây giờ, phải chờ tới...”

“Dừng lại!”

Trang Thư Lan ra dấu bảo Tứ Nhi dừng lại, sau đó lau bầu.

“Tứ Nhi, em học ai mà trái một cái không được, phải một cái không được thế hả?”

“Là Di nương giao cho nhiệm vụ cho em! Di nương đã sớm đoán được tiểu thư sẽ không chịu an phận trên giường ngồi đợi cô gia, cho nên cố ý ra lệnh cho em ở lại coi chừng tiểu thư!”

Không thể không thừa nhận, Di nương thật là lợi hại! Có thể đoán được nàng muốn làm gì! Nhưng mà ăn là trên hết, Trang Thư Lan làm sao có thể kiên trì, đặc biệt là trước một bàn toàn thức ăn ngon như thế này thì nàng không thể chống cự được.

“Được rồi, Tứ Nhi, ta biết rồi, bây giờ em cũng ra ngoài đi!”

Xem ra chỉ có thể đuổi “bà mẹ trẻ” này ra ngoài mới có thể an tâm mà đánh chén no say.

“Không được! Tứ Nhi nhất định phải ở trong này giám sát tiểu thư, tránh để tiểu thư ăn vụng!”

Nha đầu này đúng là ngang bướng!

“Bắt buộc phải ở trong này?”

Trang Thư Lan nhìn về mặt nghiêm túc của Tứ Nhi, cười gian xảo, uy hiếp nói.

“Vậy đừng trách ta dùng thủ đoạn đem em ra ngoài!”

“Tiểu thư sẽ không làm vậy!”

Tứ Nhi tràn đầy tự tin nói, nàng biết tiểu thư không phải là người thích dùng bạo lực, nhiều lắm cũng chỉ mạnh miệng nói vậy mà thôi.

“Có thật là thế chăng?”

Trang Thư Lan dùng một tay chống má, làm bộ đang suy nghĩ sâu xa, trong mắt không giấu được ý cười gian xảo.

Sau đó trong tân phòng vang lên tiếng kêu lớn, tiếp đó là tiếng đóng cửa gấp gáp. Ngoài cửa tân phòng có một tiểu cô nương đang đứng dựa tường, không nhúc nhích nhưng miệng không ngừng la hét.

“Tiểu thư, sao người có thể đối xử với Tứ Nhi như vậy? Người không thể điểm huyết của em! A.....A....A!”

Tân phòng cách chính sảnh cũng khá xa, hơn nữa tiệc cưới mọi người âm ỉ cho nên mặc kệ Tứ Nhi hô to như thế nào cũng không có ai có thể nghe được!

Trong tân phòng, Trang Thư Lan đang mải mê ăn uống, gấp hết món nọ tới món kia, vừa ăn vừa nghĩ xem lát nữa đối phó với việc “động phòng” như thế nào. Tuy rằng nàng đã nghĩ ra một vài biện pháp, nhưng nàng cảm thấy vẫn nên ăn no đường sức thì mới có thể xử lý mọi việc ôn hòa được.

Tóm lại, bất kể thế nào đêm nay cũng không thể ở cùng hắn, không thể trở thành vợ chồng thực sự. Thành thân với hắn vốn chỉ là một vở kịch sao có thể động phòng thật được?

Vừa ăn vừa uống cho tới khi mọi vật trước mờ mờ ảo ảo thì nàng mới ý thức được trong lúc vô tình nàng đã uống bình rượu trên bàn là nước mà uống hết một nửa rồi.

Thảm rồi! Trang Thư Lan ném bình rượu sang một bên, lắc lắc đầu cho tỉnh táo lại, lăm bằm, lăm bằm.

“Hi vọng rượu này không nặng lắm, nếu không.....”

Chợt nghe thấy tiếng mở cửa, Trang Thư Lan phi thân ngồi xuống mép giường, trùm khăn lụa đỏ lên.

Chỉ là rượu đang dần ngấm, nàng có thể cảm giác được sức lực bản thân càng ngày càng yếu đi, suy nghĩ cũng dần hỗn loạn.

“Các người không cần phải vào hầu hạ, lui ra hết đi!”

Tư Đồ Minh Duệ đuổi bà mối và những người liên quan đứng chắn ở cửa ra ngoài, đóng cửa lại đi vào trong phòng.

Đúng như hắn đoán trước, thức ăn trên bàn bữa bọn nhưng tân nương vẫn đoan đoan chính chính ngồi ở mép giường, không nhúc nhích.

Tư Đồ Minh Duệ cầm lấy gậy hi vén khăn trùm đầu lên. Chiếc khăn nhẹ nhàng rơi xuống đất, khuôn mặt xinh đẹp như hoa của Trang Thư Lan hiện ra. Trên đầu nàng đang đội mũ phượng lấp lánh, hai má ửng hồng, đôi mắt mê mị lộ ra phong tình vô hạn. Vừa nhìn trong lòng Tư Đồ Minh Duệ đã ngứa ngáy khó chịu, không nhịn được thốt lên.

“Lan nhi, nàng đẹp quá!”

“Ha, cảm ơn.”

Trong lúc mơ hồ, Trang Thư Lan cảm giác hình như có người đang nói chuyện với nàng, theo bản năng gật đầu mỉm cười cảm ơn.

Mỉm cười ngây ngô, thật tự nhiên, thật đẹp giống như hoa đào hé nở trong gió xuân, diễm lệ đến mức khiến cho người ta muốn hái xuống giữ mãi bên mình. Nhịn xuống dục vọng muốn có được nàng, Tư Đồ Minh Duệ hít sâu một hơi, không ngừng nói với bản thân, cho dù mọi lễ nghi khác có thể bỏ qua nhưng nhất định không được bỏ qua việc uống rượu giao bôi. Hơn nữa chỉ uống một chén có lẽ nàng sẽ không bị dị ứng, mà dù có dị ứng không phải hắn đã sớm chuẩn bị thuốc rồi sao?

Đi đến cạnh bàn, cầm hai cái chén, còn chưa kịp cầm bình rượu đã nghe thấy phía sau vang lên tiếng cạch cạch. Tư Đồ Minh Duệ vội vàng quay đầu lại thì thấy mũ phượng đã “an vị” dưới đất, còn Trang Thư Lan đang cố gắng gỡ hết trăm cái trên đầu, vứt từng cái từng cái xuống đất.

“Nàng đang làm cái gì vậy?” Tư Đồ Minh Duệ hí mắt lại. Tuy rằng sớm biết nàng đã có “chủ ý” với việc hôn nhân này, cũng nghĩ tới những trò nàng có thể bày ra trong đêm động phòng, nhưng không lường trước được nàng lại làm ra việc thế này!

“Nặng hết cả đầu, mấy thứ đó làm đầu ta đau quá!”

Trang Thư Lan ngược mắt nhìn lên, nghiêm túc nói đồng thời đem cây trâm ngọc cuối cùng trên đầu vứt xuống đất. Mái tóc đen dài được giải phóng.

Thì ra là như vậy, Tư Đồ Minh Duệ mỉm cười.

“Nàng có thể đặt chúng trên bàn trang điểm mà!”

Đồng thời cũng cảm giác Trang Thư Lan đêm nay có chỗ kỳ lạ, không giống với nàng thường ngày, thậm chí còn có thể nói là bất thường thế nhưng nàng cũng không có đề cập tới chuyện này.

Trang Thư Lan không nói, cúi đầu vuốt vuốt vạt áo. Tư Đồ Minh Duệ thấy thế mới cầm bình rượu lên chuẩn bị rót rượu lúc này mới phát hiện cái bình đã voi đi hơn nửa, lại nhớ lại biểu hiện khác thường của Trang Thư Lan vừa rồi, giật mình – nhất định là nàng đã uống rượu say!

Có điều Tư Đồ Minh Duệ cũng kinh ngạc phát hiện. Mỗi lần Trang Thư Lan say rượu thì phản ứng đều không giống nhau, nhưng nhìn chung biểu hiện sau đó của nàng vô cùng đáng yêu!

Rót hai chén rượu, bưng tới trước giường thì Tư Đồ Minh Duệ bị tình huống trước mặt làm giật mình, thiếu chút nữa quăng hai chén rượu trong tay xuống đất.

“Lan nhi, nàng đang làm gì vậy?”

Tư Đồ Minh Duệ hỏi bằng giọng trầm khàn. Không phải bởi vì Trang Thư Lan đang làm chuyện gì đáng sợ mà là bởi vì không biết từ lúc nào nàng đã cởi hết áo khoác ngoài ra, chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng đứng ở bên giường.

“Ngủ mà!”

Trang Thư Lan dùng ánh mắt ngây ngô nhìn Tư Đồ Minh Duệ, trả lời như chuyện đương nhiên. Nhưng lập tức suy nghĩ sâu xa, nhú mày nhìn Tư Đồ Minh Duệ chăm chăm.

“Ngươi là ai? Ở phòng ta làm gì? À, mặc kệ ngươi là ai, ngươi có thể đi được rồi, ta muốn đi ngủ.”

Tư Đồ Minh Duệ trấn định lại, tự nhiên đem hai chén rượu tới trước mặt Trang Thư Lan, cố gắng kiềm chế dục vọng với cảnh xuân trước mắt, dịu dàng hỏi.

“Ta là phu quân của nàng, phòng của nàng cũng chính là phòng của ta, nàng muốn ta đi đâu?”

“Phòng của ta sẽ là phòng của ngươi?”

Trang Thư Lan chống má suy nghĩ, mày cũng nhíu chặt.

“Thì ra ngươi không muốn ở chung phòng với người khác. Ha! Được rồi, căn phòng này cho ngươi, ta sẽ đi tìm phòng khác!”

Nói xong, nàng lão đảo định đi ra ngoài, không cẩn thận lại dẫm nên mép váy của mình, lao xuống đất.

“Cẩn thận!”

Tư Đồ Minh Duệ nhanh tay đỡ được Trang Thư Lan. Một tay ôm nàng trở lại trên giường để nàng dựa vào lòng mình, dụ dỗ.

“Ngoan, trước tiên uống hết chén rượu này đã, uống xong chén rượu này ta sẽ đi, để nàng ngủ ở phòng này!”

“Thật thế hả?”

Trang Thư Lan cười rạn rở, hỏi lại.

“Thật!”

Lúc này Tư Đồ Minh Duệ có một loại ảo giác, hình như hắn đang dụ dỗ lừa lấy kẹo hồ lô trong tay tiểu cô nương năm tuổi.

“Được ha!”

Trang Thư Lan đoạt lấy chén rượu trong tay Tư Đồ Minh Duệ đưa lên miệng, lại bị Tư Đồ Minh Duệ ngăn lại.

Đối diện với cái nhìn khó hiểu của Trang Thư Lan, Tư Đồ Minh Duệ kiên nhẫn giải thích.

“Rượu phải uống như thế này!”

Nói xong, hắn vòng tay qua cánh tay nàng, hai tay giao nhau sau đó nâng cốc đưa tới miệng.

“Bây giờ có thể uống rồi!”

Trang Thư Lan nghe theo uống một ngụm hết chén rượu, sau đó nhét cái chén không vào tay Tư Đồ Minh Duệ, vui vẻ đuổi người.

“Bây giờ ngươi có thể đi rồi!”

“Nương tử, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, nàng nói xem ta nên đi đâu?”

Nụ cười tiểu chuẩn của “hò lý”, vui vẻ chứng kiến con mỗi từng bước, từng bước sập bẫy.

“Động phòng hoa chúc? Động phòng hoa chúc?”

Trang Thư Lan lại nhú mày, tự nhủ.

“Ta không muốn người yêu tới phát rồ đâu, làm sao lại động phòng hoa chúc được? Chẳng lẽ là tình một đêm? Á....”

Sau đó ngẩng đầu, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc trừng mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ.

“Đi đi, tên kia..... ta cho ngươi biết ta không thích tình một đêm! Ngươi có thể đi rồi!”

Muốn người yêu tới phát rồ? Tình một đêm? Nghĩa là gì? Tư Đồ Minh Duệ suy nghĩ cận kề. Nhưng mà rút ra kết luận là nói chuyện với người say, đầu óc giống như một đứa trẻ là vô ích. Nhưng mà hần vẫn lễ độ, cười dịu dàng cúi xuống gần sát mặt Trang Thư Lan, thì thầm.

“Được! Bây giờ chúng ta đi ngay.....”

Chỉ cuối cùng biến mất trên đôi môi mềm mại, đỏ mọng của Trang Thư Lan. Hai đôi môi gắn kết tình cảm mãnh liệt dâng trào. Hai cây nến long phượng lấp lánh trong đêm khuya như đang thiêu đốt bầu không khí ấm áp trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Sự thật phũ phàng

Đau! Đau quá!! Chết tiệt, đau chết đi được!

Đầu đau như búa bổ giống như sau mỗi lần uống rượu say trước kia, có lẽ hơi men vẫn còn chưa hết. Điều này vẫn chưa là gì, quan trọng là toàn thân đều nhức nhối, hết như ngày hôm qua nàng đã phải vác một vật gì đó rất nặng đi một quãng đường dài, khớp xương toàn thân giống như bị nứt rạn vậy. Xương sống thắt lưng giống như bị co rút.

Trang Thư Lan mệt mỏi gọi khẽ hai tiếng, mắt vẫn chưa mở, cũng chưa chịu chui ra khỏi chăn.

“Tứ Nhi, em mau lại đắp bốp cho ta đi, ta đau gần chết rồi!”

“Nương tử đã tỉnh rồi à?”

Vốn đang ngồi dựa vào thành giường đọc sách, Tư Đồ Minh Duệ nghe thấy tiếng thì thầm của Trang Thư Lan thì vội bỏ sách xuống, ngồi vào mép giường vừa cười vừa hỏi.

“Nương tử có chỗ nào không thoải mái sao? Có muốn phu quân xoa bóp cho nàng không?”

“Ừm!”

Giọng nam nhân? Nương tử? Phu quân? Trang Thư Lan đột ngột mở mắt ra, đập vào mắt lúc này chính là vẻ dịu dàng của khuôn mặt tuần tú, ừm, rất đẹp, nụ cười cũng rất nhã nhặn, nhưng tại sao trong vẻ dịu dàng đó lại có chút gian xảo? Hơn nữa khuôn mặt này nhìn rất quen, hình như là....

“Á....a....a! Ngài.... ngài... sao ngài lại ở trong phòng của ta?”

Trang Thư Lan ngồi bật dậy, cũng không còn để ý tới toàn thân mình đang đau nhức, lùi vào sâu trong giường, trừng mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ.

“Ai cho ngài ngồi trên giường của ta? Ra ngoài mau!”

“Xem ra nương tử đã quên việc chúng ta thành thân ngày hôm qua rồi!”

Tư Đồ Minh Duệ lắc đầu buồn bã.

“Chúng ta thành thân lúc”

Bỗng nhiên Trang Thư Lan nhớ lại ngày hôm qua, sự thật là nàng đã thành thân với hắn. Bộ dạng kiêu ngạo của nàng đã giảm đi không ít. Những hình ảnh buổi lễ bái đường hôm qua cũng đã dần dần hiện rõ. Trang Thư Lan nhịn không được cúi đầu lẩm bẩm.

“Thì ra đã thành thân thật rồi!”

Nhưng vừa ngẩng mặt lên, đập thẳng vào mắt nàng là ánh mắt sâu thẳm của Tư Đồ Minh Duệ, nàng cảm thấy hình như mình trở thành con mồi bị hắn nhắm trúng, chỉ một giây sau hắn sẽ nhào lên cắn xé, nuốt nàng vào bụng, do đó tránh không được co người lại, ập ứng nói.

“Ngài làm gì mà nhìn ta chăm chăm vậy?”

Đồng thời, theo bản năng xoa xoa cánh tay – toàn thân đều nổi da gà. Không xoa thì thôi, vừa mới xoa thì mới phát hiện cánh tay mình trống trơn! Trong lòng hoảng hốt, một dự cảm không hay dâng trào, theo thói quen sờ lên cổ, lập tức lo sợ, quả nhiên là thế.

“Sao vậy? Hay là lại bị bệnh sỏi rồi?”

Thấy nàng xoa xoa cánh tay, Tư Đồ Minh Duệ mới nhận ra được trên cánh tay trắng nõn của nàng ngoài những dấu hôn xanh tím thì còn có rất nhiều đốm đỏ, trông rất ghê người. Hắn thâm hạ quyết tâm, tuy rằng khi say rượu biểu hiện của nàng rất đáng yêu, nhưng vẫn không nên để cho nàng say rượu thì tốt hơn. Tư Đồ Minh Duệ đứng dậy bụng chèn thuốc đặt trên bàn tối trước mặt Trang Thư Lan.

“Uống hết chén thuốc này sẽ khỏi ngay thôi!”

“Tôi qua chúng ta đã thực sự “động phòng” à?”

Tuy rằng nàng đã biết đáp án nhưng vẫn chưa từ bỏ hy vọng hỏi hắn.

“Đã làm xong toàn bộ rồi sao?”

“Ừ!”

Tư Đồ Minh Duệ gật đầu, cẩn thận quan sát mọi sự thay đổi dù là nhỏ nhất trên khuôn mặt nàng. Hắn đã không còn giữ được vẻ thản nhiên, điềm tĩnh khi nãy, mà giờ đang lo lắng, lo lắng Trang Thư Lan sẽ tức giận. Nhưng hắn cũng không hối hận những chuyện tối qua, nếu phải chọn lại một lần nữa thì kết quả vẫn sẽ như vậy!

“Vì sao ta lại không nhớ gì thế?”

“Bởi vì nàng uống say.”

Uống say? Bởi vì uống say cho nên hắn có thể muốn làm gì thì làm sao?

“Tiểu nhân! Đồ ngu quân tử!”

Trang Thư Lan vô cùng tức giận. Khuôn mặt trắng hồng vì tức giận mà đỏ bừng, nộ khí tỏa ra bốn phía. Theo bản năng nàng kéo chăn che kín hết người, quay mặt sang một bên. Nếu không nàng không dám cam đoan có thể kiềm chế mà không đập cho hắn một trận.

“Đi ra ngoài! Ta không muốn nhìn thấy mặt ngài nữa!”

Nàng kháng cự hắn như thế sao? Rõ ràng bọn họ đã thành thân, cho dù nàng coi việc hôn nhân là trò chơi, nhưng nàng không nên quên trò chơi này không phải do nàng định đoạt chứ! Nếu bọn họ đã đường đường chính chính bái đường trở thành vợ chồng, đương nhiên nàng đã trở thành người của hắn!

“Lan nhi, nàng chớ quên, chúng ta đã thành thân rồi!”

“Vậy thì sao? Lúc trước rõ ràng chúng ta đã nói chỉ là khế ước hôn nhân, chắc hẳn ngài cũng hiểu được đây chỉ là một vở kịch, chỉ là diễn trò mà thôi, nhưng ngài lại xâm phạm ta lúc ta không tỉnh táo!”

Trang Thư Lan quay đầu trừng mắt, ánh mắt tức giận giống như muốn lăng trì người trước mắt.

“Nàng cũng đừng quên, ta không có chấp thuận nàng khế ước nào cả, ta chỉ nói sẽ suy nghĩ thôi!”

Tư Đồ Minh Duệ cũng nghiêm mặt lại.

“Cuộc hôn nhân này là do hoàng thượng chỉ định, nàng là phu nhân do ta cưới hỏi hoàng đế, cũng là nữ nhân của Tư Đồ Minh Duệ ta, tại sao ta lại không thể chạm vào nàng chứ?”

“Cái gì mà hoàng thượng chỉ định, rõ ràng là do chính ngài đi cầu hoàng thượng hạ chỉ!”

Đúng là vì hấn đi cầu hoàng thượng, hại nàng hiểu nhầm là hấn đã đáp ứng chấp thuận khế ước hôn nhân của nàng. Hơn nữa thời gian đó nàng còn bận việc của Vũ Châu, không thể gặp mặt hấn xác nhận cho nên mới đồng ý. Về sau đợi việc Vũ Châu kết thúc, lại còn có quy củ là trước khi thành hôn không thể gặp mặt nhau, Tứ Nhi luôn coi chừng nàng mọi lúc, hại nàng muốn đi cũng không được. Do vậy nàng quyết định sẽ nói rõ ràng mọi chuyện vào đêm động phòng, nào biết sự tình lại thành ra thế này.

“Là ta cầu hoàng thượng thì sao? Ta cũng không có nhắc tới chuyện sẽ chấp thuận khế ước hôn nhân của nàng!”

Tư Đồ Minh Duệ lạnh giọng, đem bát thuốc trong tay nhét vào tay Trang Thư Lan rồi xoay người bỏ đi, nhưng đi được hai bước, lại dừng lại, lạnh lùng nói.

“Mặc kệ nàng có ý định gì, tốt nhất nàng nên biết điều một chút, nàng đã là người của Tư Đồ Minh Duệ ta, bất kể là sống hay chết cũng không thay đổi được điều này!”

Hấn sẵn giọng như vậy khiến Trang Thư Lan vốn đã tức giận lại càng tức giận hơn, nàng cũng lạnh lùng cười khẩy.

“Hừ! Thân thể ta là của ta, ta sẽ không thuộc về bất cứ ai hết! Đã bái đường thì sao? Hừ, chỉ cần một tờ giấy từ hôn là có thể giải quyết mọi vấn đề!”

“Vậy sao?”

Tư Đồ Minh Duệ liếc mắt nhìn Trang Thư Lan, mỉm cười, chẳng qua giọng nói vẫn lãnh đạm như trước.

“Vậy ta sẽ chống mắt chờ xem.”

Nói xong hấn phát tay áo bỏ đi.

Trang Thư Lan cũng sờ nhìn bóng áo đỏ của Tư Đồ Minh Duệ biến mất, trong lòng ngổn ngang cảm xúc. Những cảm giác mơ hồ khó hiểu không biết từ đâu cứ vây kín lấy nàng.

“Ngươi! Đồ vô lại!”

Trang Thư Lan định ném bát thuốc trong tay đi, nhưng bệnh sôi trên người nhắc nhở nàng phải mau uống thuốc mới có thể nhanh khỏi được.

Cố gắng uống một hơi hết bát thuốc, miệng đắng ngắt, trong lòng cũng không thoải mái gì hơn, Trang Thư Lan ném mạnh cái bát xuống đất.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Theo sự sắp xếp của Tư Đồ Minh Duệ thì Tứ Nhi và Lư Hương sẽ theo hầu hạ Trang Thư Lan sau khi thức dậy. Vậy mà vừa vào cửa Tứ Nhi đã thấy Trang Thư Lan đập vỡ bát thuốc, nên biết hôm nay là ngày thứ hai sau khi kết hôn, đây đúng là điềm xấu!

Trang Thư Lan lạnh nhạt nhìn Tứ Nhi đem nước và khăn mặt đặt trên giá, còn Lư Hương đang mang một bộ quần áo mới màu đỏ đi vào, nhìn thấy thứ đó càng khiến nàng tức giận hơn.

“Lư Hương, em mang nước và khăn mặt lại đây cho ta, Tứ Nhi, em qua mở hòm ta mang theo, tìm cho ta một bộ quần áo, miễn sao không phải màu đỏ là được!”

Á.sao có cảm giác như “núi lửa sắp phun trào” vậy? Tứ Nhi và Lư Hương liếc mắt nhìn nhau, sau đó lặng lẽ làm phần việc của mình. Lư Hương đặt bộ quần áo lên giá treo, rồi đi ra phòng ngoài mang nước và khăn mặt vào cho Trang Thư Lan. Tứ Nhi mở hòm tìm quần áo, chẳng qua Tứ Nhi vẫn thắc mắc làm sao tiểu thư nhà mình lại biết Lư Hương?

“Tiểu thư, trước đây người đã từng gặp Lư Hương rồi sao?”

Cuối cùng Tứ Nhi vẫn quyết định lên tiếng hỏi Trang Thư Lan.

“Nếu có thể, ta tình nguyện không quen biết nàng và những người trong phủ Tư Đồ này!”

Trang Thư Lan oán hận nói, thiếu điều nghiến răng nghiến lợi thốt ra từng chữ thôi. Nhưng lời nàng vừa dứt thì cũng đúng lúc Lư Hương mang nước và khăn mặt vào. Nghe Trang Thư Lan nói thế, Lư Hương chỉ biết cúi đầu, mặt đỏ hoe như sắp khóc. Ngày đầu tiên đi theo chủ nhân mới đã bị chủ nhân ghét bỏ, đây có thể coi là điềm báo trước không?

“Phu nhân, nô tỳ hầu hạ người tắm gội!”

Tuy rằng trong lòng vô cùng buồn bã nhưng nàng vẫn cung kính nói, làm tốt việc mà nô tỳ nên làm. Lư Hương tới bên bồn tắm rắc thêm cánh hoa hồng vào trong nước, chuẩn bị sẵn khăn tắm và quần áo lót, sau đó nàng mới tới trước giường cung kính nói với Trang Thư Lan.

“Lui cả ra đi!”

Nghe giọng nói nghẹn ngào của Luru Hương, Trang Thư Lan cũng biết những lời vừa rồi của mình đã bị nàng ta nghe được. Nàng vốn định giải thích vài câu nhưng tâm trạng nàng lúc này thật sự rất tệ, đành nhẹ nhàng ra lệnh cho các nàng ra ngoài, nhưng lại sợ Luru Hương tổn thương nên tiện thể giải thích

“Tứ Nhi và em đều lui ra đi, ta muốn ngâm mình một lát!”

“Tiểu thư, Tứ Nhi để quần áo ở bên cạnh bồn tắm, người chỉ việc với tay ra là lấy được. Sau khi tắm gội xong thì gọi Tứ Nhi, em ở bên ngoài chờ.”

Tứ Nhi vừa nói vừa treo y phục lên giá cạnh bồn tắm. Không phải Tứ Nhi nhiều lời mà là nàng cảm giác được lúc này Trang Thư Lan không giống với cách xử sự bình tĩnh thường ngày. Hoặc có thể nói là tâm trạng tiểu thư bây giờ giống như trời quang trước cơn bão lớn.

“Được rồi!”

Trang Thư Lan khẽ gật đầu, bộ dạng uể oải lên tiếng. Nếu như bình thường thì chắc chắn nàng sẽ mắng Tứ Nhi nhiều lời, nhưng lúc này nếu có thể nàng chỉ muốn làm một kẻ tàng hình thôi.

Trang Thư Lan càng bình thân càng khiến Tứ Nhi lo lắng không dám lên tiếng, kéo Luru Hương ra khỏi phòng. Đợi tới khi bên trong chỉ còn một mình Trang Thư Lan, nàng mới chậm rãi đứng lên, xuống giường, cẩn thận chịu đựng cơn đau hành hạ mà bước vào bồn tắm.

Tắm xong, thay quần áo, rửa mặt chải đầu xong xuôi, nàng mới bắt đầu ăn sáng, hoặc có lẽ nói là cơm trưa thì chính xác hơn.

“Luru Hương, em tới phủ này được mấy năm rồi?”

Trang Thư Lan vừa ăn vừa hỏi Luru Hương đang thu dọn đồ cưới trong phòng.

“Dạ bẩm phu nhân, nô tì ở trong phủ được hai năm rồi ạ.”

Luru Hương dừng tay, cung kính trả lời.

“Hai năm hả!”

Trang Thư Lan gật gù dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, phát hiện Luru Hương vẫn đứng chờ câu hỏi tiếp theo của mình, nàng mới vội vàng cười dịu dàng.

“Luru Hương, ở trước mặt ta em không cần phải câu nệ lễ tiết, phép tắc quá, ta chỉ nói chuyện phiếm với em thôi, em có thể vừa làm vừa trả lời ta cũng được.”

“Đúng vậy, Luru Hương tỷ tỷ, tuy rằng tính tình tiểu thư có lúc nóng nảy, nhưng không phải là người khó gần, tỷ tỷ không cần câu nệ như vậy đâu.”

Tứ Nhi đứng bên cạnh cũng phụ họa theo.

“Nô tì biết phu nhân là người dễ gần, tốt bụng”.

Điều này Luru Hương cảm nhận được qua hai lần tiếp xúc trước với Trang Thư Lan.

“Nhưng mà Luru Hương chỉ là phận nô tì, nô tì là nô tì, đương nhiên phải có dáng vẻ, cách ứng xử của hạ nhân.”

Luru Hương nghiêm túc nhấn mạnh.

“Tùy em, em cảm thấy thoải mái là được rồi.”

Trang Thư Lan cũng không ép, tiếp tục ăn cơm, nhưng ăn cũng không rảnh rồi, bởi vì nàng đang suy nghĩ một số chuyện trong phủ Tư Đồ Minh Duệ, như thế mới giúp nàng quyết định bước tiếp theo nên đi thế nào.

“Luru Hương, em có thể nói qua tình hình trong phủ cho ta nghe được không? Em cũng biết đấy, ta mới tới đây cho nên có rất nhiều chuyện trong phủ mà ta không biết, lát nữa ra khỏi phòng ta chỉ sợ sẽ làm trò cười cho mọi người mất, như thế thì làm gì còn thể diện nữa.”

Trang Thư Lan mang theo vài phần tự giễu bản thân.

“Nô tì tuân lệnh.”

Luru Hương thi lễ, sau đó đi tới phía sau Trang Thư Lan định nói, nhưng lại bị Trang Thư Lan dùng ánh mắt ra hiệu cho nàng đứng ở trước mặt mình nói. Luru Hương hơi do dự một lát rồi cuối cùng cũng quyết định đứng bên tay phải Trang Thư Lan, lúc này mới chậm rãi mở miệng.

“Thật ra những chuyện trong phủ nô tì cũng không biết rõ lắm, địa vị của nô tỳ ở trong phủ không cao, cho nên quân gia nói thế nào thì nô tì làm thế đó!”

“Ừ!”

Trang Thư Lan biết nhà hoàn trong những gia đình có tiền đều phân theo ba cấp, cho nên Lư Hương nói địa vị của nàng không cao cũng không có gì kỳ lạ.

“Vậy trong phủ ngoài đại nhân và quản gia ra thì ai có địa vị cao nhất?”

“Dạ bẩm phu nhân, trên cơ bản thì nhà hoàn đều có địa vị giống nhau, không có đãi ngộ gì đặc biệt, ngoại trừ một người.”

Lư Hương nói tới đây lại ấp a ấp úng, nhìn Trang Thư Lan muốn nói lại thôi.

“Hử? Tiếp tục đi, ta đang nghe đây!”

Trang Thư Lan đặt bát com xuống, ánh mắt đầy hứng thú chờ câu tiếp theo của Lư Hương.

“Chắc không phải là mẫu thân của cô gia hay là nha đầu thông phòng chứ!”

Tứ Nhi đứng cạnh cười hi hi hời.

“Nha đầu quý này, em biết rồi chắc?”

Trang Thư Lan cười mắng.

Tứ Nhi không chấp nhận, lập tức sẵng giọng phản bác.

“Làm sao có thể không biết được ạ! Chẳng lẽ tiểu thư quên lão gia có tới mười chín vị phu nhân và ba nha đầu thông phòng sao? Ở Trang phủ, địa vị của các nàng còn cao hơn cả tiểu thư đây!”

Nói một hơi xong, Tứ Nhi mới phát hiện mình lỡ miệng, lo lắng dò xét nét mặt của Trang Thư Lan, nhỏ giọng buồn bã.

“Tiểu thư, không phải Tứ Nhi cố ý nói như vậy...”

Tứ Nhi biết, Trang Thư Lan không thích có người nói tới việc liên quan đến Trang phủ. Tuy rằng tiểu thư không trực tiếp mắng nàng, nhưng chỉ cần tiểu thư lạnh lùng liếc mắt một cái cũng đủ để “giết” chết người rồi.

“Ừm, biết sai là tốt, lần sau muốn nói gì nhớ phải động não trước rồi hãy mở miệng.”

Trang Thư Lan thần nhiên lên tiếng, sau đó quay sang nhìn Lư Hương, ý bảo nàng tiếp tục nói.

Ánh mắt Lư Hương nhìn qua nhìn lại Tứ Nhi và Trang Thư Lan, xác định lúc Tứ Nhi lỡ miệng Trang Thư Lan cũng không tức giận, vừa âm thầm tán thưởng vị phu nhân này thật tốt bụng, nhưng cũng thấy hơi lo lắng, bởi vì vừa rồi vị phu nhân này chỉ thờ ơ liếc nhìn Tứ Nhi, thần nhiên lên tiếng cũng đã làm cho Tứ Nhi sợ hãi ngậm chặt miệng. Không giận mà uy nghiêm, cũng thật giống với chủ tử nhà nàng tiểu lý tàng đao*, thật sự khiến người khác sợ hãi.

*(nham hiểm; miệng thon thót, dạ ót ngậm; miệng nam mô, bụng bỏ dao găm; khẩu Phật tâm xà (bề ngoài biểu hiện rất tử tế, nhưng trong thâm tâm rất độc ác)

“Là Thư Vân cô nương ạ!”

Lư Hương khẽ mỉm môi, cuối cùng lý nhí nói ra đáp án.

“Thư Vân cô nương mỗi năm đều vào phủ, nô tì cũng không biết cô nương ấy đến từ đâu. Nhưng nàng là người luôn đi theo hầu hạ bên cạnh đại nhân, ngày thường quản gia nhìn thấy nàng cũng rất khách khí, dường như cũng nể mặt nàng vài phần.”

“Ừm?”

Trang Thư Lan nghe vậy thì cảm thấy rất hứng thú. Bởi vì cái tên Thư Vân này hai ngày trước nàng đã nghe qua, cũng đã gặp mặt rồi, lúc ấy nghe nàng tự xưng tên thì Trang Thư Lan cũng đoán được địa vị của nàng ta trong phủ cũng không bình thường chút nào.

“Nói như vậy thì Thư Vân kia với chủ nhân của em chắc là có một “chân” rồi nhỉ!” (ý nói Thư Vân có thể là một tiểu thiếp của Tư Đồ Minh Duệ!)

“Tiểu thư!”

Tứ Nhi khó chịu ra mặt, không nhịn được mà lên tiếng phản đối, thật là, tốt xấu gì tiểu thư cũng là thê tử của cô gia, ấy vậy mà lại nổi hứng thú bàn luận về tiểu thiếp của cô gia, không có biểu hiện gì là ghen cả, đây chẳng phải là người vợ quá nhu nhược, yếu đuối sao? Hơn nữa lại nói khó nghe như vậy, chắc là có một “chân”?! Có lẽ vốn có một “chân” rồi.

“Chuyện này...nô tì cũng không rõ lắm!”

Lư Hương thoái thác để tránh phiền phức.

“Không rõ lắm?”

Trang Thư Lan cười rạn rở, suy nghĩ sâu xa, thăm than nhẹ.

“Tư Đồ Minh Duệ, là ngài mạo phạm ta trước, vậy thì đừng trách ta không nương tay.”

Lưu Hương sợ hãi nhìn chằm chằm Trang Thư Lan, rõ ràng phu nhân cười ngọt ngào như thế nhưng ý nghĩ trong đầu lại thật khủng khiếp. Chủ nhân nhà nàng sao lại gặp được vị phu nhân như thế kia chứ? Chẳng lẽ là bởi vì chuyện của Thư Vân cô nương?

Đúng lúc trong lòng Lưu Hương đang trầm tư suy đoán thì Trang Thư Lan đã lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

“Lưu Hương, giờ em có rảnh không? Nếu rảnh thì đưa ta và Tứ Nhi đi thăm thú trong phủ một chuyến nhé!”

Lưu Hương vừa nghe xong liền nhủ mảy mò khổ sở.

“Việc đó.....Phu nhân, người vẫn nên bảo đại nhân đưa người đi thì hơn, trong phủ có nhiều chỗ hạ nhân không thể tới, cho nên nếu người muốn đi thăm phủ nhất định phải để đại nhân đưa đi mới được.....”

“Không sao, em có thể đưa đi được đến đâu thì đi đến đó!”

Trang Thư Lan gật đầu tỏ ý đã hiểu. Một phủ viện có nhiều cơ quan, cạm bẫy thế này, đương nhiên là có bí mật không thể nói.

“Nếu ta không đi ra ngoài một lát, ta sợ sẽ không kiềm chế nổi lấy búa đập phá hết bàn ghế, giường chiếu trong phòng....còn mấy cái bình ngọc, chén sứ kia chắc cũng phải đập hết.”

Ánh mắt cuối cùng dừng lại ở cặp nến long phượng vẫn chưa cháy hết trên bàn.

Tứ Nhi nhìn theo ánh mắt Trang Thư Lan, liền vội vã dùng thân mình chắn trước cặp nến long phượng, chặn đứng tầm mắt của Trang Thư Lan.

“Tiểu thư, không phải người nói muốn ra ngoài một lát sao? Lưu Hương tỷ tỷ, mau đi trước dẫn đường đi!”

“À...được, được!”

Lưu Hương ngơ ngác trả lời, sau đó cung kính thi lễ.

“Phu nhân, xin mời đi theo nô tì!”

“Tốt!”

Trang Thư Lan thờ ơ nhìn Tứ Nhi, gật đầu đáp ứng theo Lưu Hương ra khỏi phòng.

Nguy hiểm thật! Tứ Nhi âm thầm vỗ ngực, lau mồ hôi trên trán, tiểu thư càng ngày càng có khuynh hướng bạo lực rồi!

“Tứ Nhi, còn đứng trong đó làm gì thế? Sợ ta sẽ đập vỡ cặp nến long phượng kia thật hả?”

Trang Thư Lan nghiêng người. Khuôn mặt nửa như cười, nửa như không.

“Thật sai lầm khi đập phá những thứ đáng giá, nếu ngồi đó mà đập phá đồ đạc, lãng phí tiền của thì không bằng thêm chút sức lực đi đập tên khốn kia luôn còn hơn!”

Hả.....khốn...chắc là nói cô gia rồi! Tứ Nhi nhớ lại lúc Trang Thư Lan đập vỡ bát thuốc mà suy đoán như vậy. Đồng thời nàng cũng thấy thương cảm cho cô gia, tốt xấu gì cô gia cũng có đáng về, phong tư đường hoàng, sao trong mắt tiểu thư lại không bằng cả cây nến chứ?

Đương nhiên Tứ Nhi chỉ dám nghĩ chứ không thể nói ra, ngoan ngoãn đi theo phía sau Trang Thư Lan, thăm quan phủ viện

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: kế hoạch trả thù bắt đầu

Nắng tháng tư ấm áp, không dịu nhẹ như tháng ba mùa xuân, cũng không chói chang như tháng năm, tháng sáu, mà mềm mại như những sợi tơ vàng óng ả trải dài trên mặt đất. Hồn nữa nằm ngủ dưới ánh mặt trời ấm áp như vậy vô cùng thoải mái. Giống như Trang Thư Lan lúc này đang nằm trên thảm cỏ xanh, nhắm mắt ngủ, hưởng thụ thú vui thanh nhàn này.

“Tứ Nhi, không phải phu nhân nói muốn thăm thú một vòng quanh phủ sao? Sao phu nhân còn...”

Lưu Hương vẫn chưa nói hết câu, lúc đưa mắt thấy Trang Thư Lan đang nằm ngủ say thì đành nhỏ giọng lại.

“Sao bây giờ phu nhân lại nằm trên mặt đất ngủ? Nếu để những nha hoàn khác nhìn thấy, có lẽ bọn họ không dám nhiều lời, nhưng chắc chắn họ sẽ cho là phu nhân thiếu uy nghiêm.”

“À... tiểu thư sẽ không để cho người khác nhìn thấy đâu!”

Tứ Nhi xấu hổ giải thích, thật ra nàng muốn nói thêm, tiểu thư nhà nàng những lúc không có người ngoài thì rất tùy ý, ví dụ như ngồi bệt dưới đất, dựa vào cánh cửa, dựa vào gốc cây.....tóm lại là chỉ cần chỗ người có thể dựa vào, có thể ngồi thì người sẽ bỏ hết cái gì gọi là thực nữ đoan trang.

“Sau này tỷ theo tiểu thư tự nhiên sẽ quen với việc này. Còn nữa, ý định của tiểu thư thay đổi nhanh như chong chóng, ví dụ như vừa rồi tiểu thư mới nói muốn dạo quanh phủ một vòng, nhưng có thể chỉ là mượn cớ mà thôi, tỷ đừng có tưởng thật là được rồi!”

Hả? Lại là một chủ nhân “tùy tâm sở dục” nữa! Khó trách đại nhân lại đối xử với phu nhân như vậy, thì ra là gặp được người có tính cách tương đồng! Cuối cùng Lưu Hương có thể hiểu được vì sao trước đây đại nhân lại đưa phu nhân về phủ nhiều lần như thế.

“Nhưng mà phu nhân nằm ngủ như vậy không tốt cho sức khỏe đâu!”

Lưu Hương bất bình nêu ý kiến.

“Vậy phiền Lưu Hương tìm cho ta một chỗ khác có thể vừa nằm vừa phơi nắng.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Hơi thở mờ ám

Giờ tỵ, đêm khuya.

“Kẹtkẹt....”

Đó là tiếng mở cửa. Một đôi giày đen xuất hiện nhưng dừng lại ở cạnh cửa. Một mùi hương nhàn nhạt xông vào mũi – thơm ngát nhưng lại pha lẫn một thứ mùi khác không rõ.

“Là tướng công đã về phải không?”

Giọng nữ dịu dàng truyền ra từ trong buồng, chỉ cần nghe thôi cũng có thể đoán ra người con gái có giọng nói đó là một mỹ nhân thùy mị, đáng yêu.

“Ừ, Lan nhi vẫn chưa ngủ à?”

Mặc dù Tư Đồ Minh Duệ rất ngạc nhiên trước sự thay đổi cách xưng hô đột ngột này, và lời nói nhỏ nhẹ khi gọi hai tiếng “tướng công” của Trang Thư Lan, nhưng trong lòng có một cảm giác hưng phấn, khiến hắn tạm thời bỏ qua mùi hương lạ lúc hắn mới bước vào cửa. Mà đổi lại là cảm giác áy náy với thê tử mới cưới, ngày đầu tiên sau khi thành thân đã cãi nhau một trận ầm ĩ với nàng, còn vung tay bước ra khỏi cửa tới tận nửa đêm mới về nhà. Nghĩ tới đây trong lòng Tư Đồ Minh Duệ càng thấy hổ thẹn hơn. Cho dù tính cách của Trang Thư Lan có hơi nóng nảy, ồn ào nhưng cũng không thể để nàng một mình cô đơn ngay trong ngày đầu tiên sau khi thành thân được. Theo như cách nói của Phó Thuyết thì phụ nữ là phải ồn ào mà.

“Vân nhi đang đợi tướng công trở về.”

Thư Vân đang ngồi trong phòng, trên đầu phủ khăn lụa đỏ, râu rĩ trả lời.

Đúng vậy, nàng đã đồng ý với sự sắp đặt của Trang Thư Lan. Tối nay sẽ tổ chức hôn lễ đơn giản nhất, và tân lang cũng không cần có mặt, chỉ có một mình tân nương mặc lễ phục đưa vào trong phòng tân hôn ngày hôm qua của Tư Đồ Minh Duệ.

Không phải là nàng không mơ ước có được một hôn lễ long trọng, kiệu lớn tám người kiêng, kèn trống ầm ĩ, người người chúc phúc, mà là hắn không cho giấc mộng này của nàng thành sự thực. Cho nên vì nguyên nhân đó, đương nhiên nàng phải nắm chắc lấy cơ hội duy nhất này!

Lại say rượu sao? Say tới mức cả tên mình cũng không nhớ rõ! Tư Đồ Minh Duệ nhũn mảy, chẳng lẽ chỉ sau khi say rượu nàng mới đáng yêu được một chút ư? Đặt kiếm trong tay xuống, cởi bỏ khăn che mặt, Tư Đồ Minh Duệ mới từ từ bước vào phòng. Vừa vào tới phòng, Tư Đồ Minh Duệ lại sững sờ, bởi vì hắn nhìn thấy Trang Thư Lan đang mặc hỉ phục ngồi ngay ngắn ở mép giường, hai tay nắm chặt vạt áo. Bỗng nhiên hắn nhớ tới ban sáng, khi Trang Thư Lan tỉnh dậy đã mắng hắn là đồ vô lại, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, còn hỏi hắn tại sao nàng không biết việc gì xảy ra tối qua, chẳng lẽ nàng muốn ôn lại “chuyện đêm qua”? Nghĩ tới điều này, khóe miệng Tư Đồ Minh Duệ không nhịn được mà nhếch lên, chọc ghẹo.

“Lan nhi, vì không có ấn tượng với việc động phòng hoa chúc đêm qua cho nên hôm nay mới ăn mặc thế này sao?”

“Tướng công, thiếp là Thư Vân, là người hôm nay tướng công mới lấy về!”

Thư Vân bị chọc tức bởi từng chữ “Lan nhi” của Tư Đồ Minh Duệ, lòng đỏ kỳ trời dậy, trong lúc nhất thời đã quên mất lời Trang Thư Lan dặn đi dặn lại, là phải đợi tới khi Tư Đồ Minh Duệ vén khăn cô đầu lên mới mới được mở miệng nói chuyện.

Lần này chắc chắn Tư Đồ Minh Duệ không nghe nhầm, bởi vì đây giọng của Thư Vân chứ không phải là của Trang Thư Lan sau khi say rượu.

“Cô ở đây làm gì?”

Nụ cười trên mặt Tư Đồ Minh Duệ lập tức biến mất, giọng nói cũng đanh lại.

“Đi ra ngoài!”

“Tướng công, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta!”

Thư Vân run rẩy nói, từng giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, nghẹn ngào tủi thân. Một năm, đã một năm rồi, thái độ của chàng đối với nàng vẫn như vậy. Bên ngoài nhìn vào thì nàng chính là nữ nhân của chàng ta, là nữ nhân được chàng cưng chiều nhất trong phủ, nhưng thực tế không phải như thế.

“Cái gì mà đêm động phòng hoa chúc? Ai cho phép cô ăn mặc thế này hả? Ai cho cô gọi ta là tướng công?”

Tư Đồ Minh Duệ đanh mặt lại, luôn miệng chất vấn. Bỗng nhiên cảm giác trong cơ thể có hai luồng khí lạ, một luồng giống như nhuyễn cân tán, khiến toàn thân hắn mềm nhũn, không còn chút sức lực nào, buộc lòng phải ngồi xuống một chiếc ghế ở gần đó, dựa sát vào bàn. Một luồng khác là khí nóng từ bụng bắt đầu lan tràn ra toàn thân, cuối cùng hóa thành dục vọng mãnh liệt trở lại điểm xuất phát, lúc này trong người Tư Đồ Minh Duệ ngứa ngáy khó chịu, máu nóng dâng trào.

Chết tiệt, là do mùi hương kia! Tư Đồ Minh Duệ trừng mắt nhìn từng làn khói nhẹ tỏa ra từ lư hương, khó trách lúc vừa mới bước vào phòng hắn đã cảm thấy có chỗ không bình thường, thì ra là thế.

“Mau đập vỡ lư hương kia đi!”

Cố gắng duy trì âm thanh vững vàng, Tư Đồ Minh Duệ lạnh giọng ra lệnh cho Thư Vân, đồng thời lấy ra một viên Bách Linh hoàn nuốt xuống, mới cảm giác được toàn thân thoải mái một chút, ít nhất thể lực không tiếp tục bị hao kiệt, chỉ cần nghỉ ngơi một lát là có thể khôi phục được, nhưng máu nóng sôi trào – do xuân dược thì chỉ sợ tác dụng càng ngày càng nhanh.

“Vâng, đại nhân!”

Thư Vân bị dọa khiến cho sợ hãi vì sự lạnh lùng của Tư Đồ Minh Duệ, nhưng lại không muốn vứt bỏ cơ hội hiếm có này, vì thế vẫn tiếp tục ngồi, ấp úng nói.

“Nhưng mà, đại nhân vẫn chưa bỏ khăn phủ đầu của thiếp....”

“Nghe rõ đây!”

Tư Đồ Minh Duệ lạnh lùng cắt ngang lời Thư Vân.

“Cô là thân phận gì chắc cô hiểu rất rõ, ta mặc kệ hôm nay là ai sắp xếp cho cô vai diễn này, tốt nhất cô nên biết điều một chút, nếu lại không biết nặng nhẹ như vậy, đừng trách ta hạ thủ không lưu tình. Ngay cả thuốc cũng sử dụng, cô thật đúng là “dụng tâm lương khổ” (dùng tâm rất khổ cực) đấy!”

“Thuốc? Thuốc nào cơ?”

Thư Vân nghi ngờ hỏi. Đột nhiên nhớ tới vừa rồi Tư Đồ Minh Duệ nói đập vỡ lư hương, chẳng lẽ là do loại trầm hương đốt trong lư kia? Nàng nhớ rõ lư hương ấy là do Trang Thư Lan bảo Tứ Nhi đốt lên! Chẳng lẽ trong lư hương kia thật sự có vấn đề? Thư Vân hoài nghi cũng định đứng lên xem đã xảy ra chuyện gì, không biết thế nào mà toàn thân lại mệt mỏi rã rời, thậm chí ngay cả chút sức lực để đứng lên cũng không có.

“Việc này.....tại sao có thể như vậy?”

“Bản thân ta cũng muốn hỏi cô xem làm sao có thể như vậy đấy?”

Tư Đồ Minh Duệ cười lạnh, hắn học nhìn người sắp ngã sắp trên giường – Thư Vân.

“Đại nhân, không phải là Thư Vân dùng thuốc!”

Thư Vân đã hiểu. Nàng sợ mọi sự tín nhiệm của chàng ta với nàng từ trước tới nay mất hết nên vội vàng giải thích.

“Lư hương kia là phu nhân sai người đốt lên, không liên quan gì tới Thư Vân cả!”

Phu nhân? Nhắc tới phu nhân, Tư Đồ Minh Duệ mới nhận ra rằng hắn thật ngu ngốc, chậm hiểu – đây là tân phòng, cũng là phòng của Trang Thư Lan, nhưng giờ nàng lại đem phòng này “tặng” cho Thư Vân, vậy nàng đã chạy đi đâu rồi.

“Phu nhân đâu?”

Tư Đồ Minh Duệ tức giận hỏi. Nếu bây giờ không phải do hắn trúng phải loại thuốc giống như nhuộm cân tán thì hắn đã kẻ kiếm vào cổ Thư Vân từ lâu rồi.

“Thư Vân không biết. Phu nhân sắp xếp xong mọi việc, đưa Thư Vân tới đây thì liền đi mất”.

Thư Vân sợ tới mức toàn thân run rẩy, cuối cùng chọn cách nói hết mọi chuyện.

“Hừ!”

Tư Đồ Minh Duệ nhờ vào chút sức lực vừa khôi phục đứng dậy, đi ra ngoài, đi được hai bước lại dừng lại, liếc nhìn Thư Vân còn đang phủ khăn lụa đỏ trên đầu.

“Cô nhớ kỹ, chuyện đêm nay chỉ coi như một trò đùa, ngày mai cô có thân phận gì thì chính là thân phận ấy! Tự giải quyết cho xong đi!”

Trang Thư Lan, sau ngày đầu tiên thành thân nàng đã dám nạp thiệp cho ta, đây tính là nàng hiền lành, rộng lượng hay là đang muốn nói nàng không thèm đề ý tới ta, muốn dùng cách này để nhục mạ ta có được thân thể nàng nhưng không chiếm được trái tim nàng? Hay là nàng muốn nhân cơ hội này rời khỏi đây trong đêm nay?

Nghe đến đây, Tư Đồ Minh Duệ đột nhiên cảm thấy sợ hãi, bởi vì hắn không đoán được người tùy tâm sở dục giống hắn – Trang Thư Lan, rốt cuộc làm được những gì hoặc là ý định của nàng là gì! Hắn đành phải kiềm chế lại, tìm người đi theo bên cạnh nàng – Lư Hương.

Nghe tiếng bước chân xa dần, Thư Vân dùng hết sức lực kéo khăn trùm đầu xuống, vò nát. Đôi mắt vốn đăm lẹ, mông lung bây giờ đã tràn đầy lửa hận. Trang Thư Lan kia nhất định là cố tình, cố tình hãm hại nàng, làm cho chàng ghét nàng! Nhưng Thư Vân cũng tự oán trách bản thân, nhất thời sơ xuất lại trúng kế của loại cô gái yếu đuối nhu nhược như Trang Thư Lan! Hừ, mối nhục này nàng sẽ nhớ kỹ – Trang Thư Lan, hãy đợi mà xem!

Nửa đêm, sau khi vệ sinh trở về thì Trang Thư Lan đã thấy cửa phòng mình mở toang, hơn nữa bên trong vẫn còn sáng đèn.

Sao lại thế này? Nàng nhớ rõ rằng lúc nàng ra khỏi phòng thì không thấp đèn, hơn nữa còn đóng cửa phòng lại mà.

Nhẹ nhàng tới gần, nàng lại nghe được bên trong vang lên giọng chất vấn nghiêm khắc.

“Nói rõ ràng xem thật ra đã xảy ra chuyện gì hả? Không phải người nói đêm nay phu nhân nghỉ ngơi ở đây sao? Vậy người đâu rồi?”

Là giọng của Tư Đồ Minh Duệ! Bây giờ đã hơn nửa đêm, hắn không ở tân phòng “ngắm mỹ nhân” mà lại chạy tới đây làm gì chứ? Không đúng, chẳng phải là hắn bị nàng hạ thuốc rồi ư? Sao còn có sức mà tới chỗ này nhỉ? Chẳng lẽ hắn không bị trúng kế? Khôngkhông thể nào!

“Bắt đại nhân, nô tỳ đích thân hầu hạ phu nhân nằm ngủ rồi mới rời đi.”

Lư Hương đang khóc lóc bên trong, nơm nớp run rẩy trả lời.

“Bây giờ phu nhân đang ở đâu? Hôm nay sao lại thế hả? Phu nhân không nói đã đành, các người từ trên xuống dưới cũng không ngăn cản mà còn ngang nhiên làm theo, có phải chán sống rồi không?”

“Xin đại nhân tha mạng!”

Bịch..... Trang Thư Lan xác định Lư Hương đang quỳ rạp xuống đất. Bởi vì tiếng đầu gối đập xuống nền đất rất vang, hơn nữa lại trong đêm im ắng như thế này.

“Nô tỳ không dám nữa!”

“Thôi đi! Ta đây, khỏi cần phải làm khó xử Lư Hương như vậy!”

Trang Thư Lan nghe không nổi nữa đành phải lên tiếng. Mặc dù nàng biết Lư Hương không thể nào chết, nhưng khó thoát khỏi bị trừng phạt. Xoay người bước vào cửa phòng, quả nhiên không ngoài dự đoán của Trang Thư Lan, Lư Hương đang quỳ trên mặt đất, dập đầu nhận sai. Còn tên “đầu sỏ” Tư Đồ Minh Duệ đang ngồi trên giường, mặt mũi nhăn nhó.

“Hơn nửa đêm rồi, không nghỉ ngơi mà còn chạy đi đâu thế?”

Tư Đồ Minh Duệ chuyển cái nhìn chăm chăm từ Luru Hương sang Trang Thư Lan thành bình đạm, nhưng nàng lại cảm thấy ánh mắt của hắn như muốn xuyên thủng người nàng.

Nàng tránh ánh mắt của hắn, đến bên Luru Hương, nâng nàng dậy nhưng Luru Hương vẫn quỳ trên đất không chịu đứng lên. Trang Thư Lan đành tiếp tục trả lời.

“Chẳng lẽ nửa đêm ta đi vệ sinh cũng không được hả? Đừng là ‘Khó tin’! Vậy nửa đêm ngài bắt chước ta không ngủ, có mỹ nhân mà không chịu ôm lại dựng Luru Hương dậy, chạy tới chỗ ta nổi điên làm gì chứ?”

“Luru Hương, đi ra!”

Tư Đồ Minh Duệ nhìn chăm chăm Trang Thư Lan không buông tha, ra lệnh cho Luru Hương. Luru Hương đứng lên, sợ hãi nhìn Tư Đồ Minh Duệ, lại lo lắng nhìn Trang Thư Lan. Trang Thư Lan hiểu được lúc này Luru Hương đang lo điều gì, nên cười dịu dàng với nàng để nàng an tâm. Tục ngữ nói “bình đến tướng chân, nước tới đập đề”, quan trọng nhất là nàng nhận thấy được hơi thở của Tư Đồ Minh Duệ lúc này đang hỗn loạn, hơn nữa toàn thân đều lộ ra vẻ mệt mỏi, vô lực. Hắn là thuốc kia có tác dụng với hắn rồi, cho nên lúc này Trang Thư Lan cũng không để ý lắm tới việc Tư Đồ Minh Duệ đang ở trong phòng nàng.

Luru Hương lui ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại khiến Trang Thư Lan hô lớn.

“Đừng đóng cửa.”

Còn chưa kêu ra tiếng thì đột nhiên thân thể phải giật về phía sau vài bước, vì Tư Đồ Minh Duệ đang mạnh mẽ nhào lên người nàng. Lúc này Trang Thư Lan phải dựa sát vào bàn mới đứng vững được.

“Này, ngài. làm gì thế hả, ngài, đừng dựa vào ta, ngài nặng quá!”

Đầu tiên là hoảng sợ, đợi tới khi tinh thần hồi phục, Trang Thư Lan mới đẩy người đang dùng toàn bộ sức nặng dựa trên người nàng – Tư Đồ Minh Duệ ra.

“Đừng nhúc nhích! Để ta ôm nàng một lát!”

Tay Tư Đồ Minh Duệ tham lam ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, cố gắng làm ổn định lại sự bối rối vừa rồi, hoặc là có thể nói chỉ làm như thế này mới khiến hắn cảm thấy nàng sẽ không biến mất mà không một lời từ biệt.

“Nhưng mà, ngài thế này sao có thể gọi là ôm được? Ngài, thế này gọi là dựa, ngài đem toàn bộ sức nặng của ngài dựa hết lên trên người ta rồi còn gì!”

Trang Thư Lan oán thán. Gì thế này? Rõ ràng nàng đã hạ thuốc hắn, sao bây giờ hắn có thể chạy tới tận đây mà thuốc mới phát huy tác dụng, chẳng thể hiểu nổi? Đây là do nội lực hắn quá mạnh hay là đầu óc có vấn đề.

“Đáng đời, ai bảo nàng hạ thuốc ta?”

Tư Đồ Minh Duệ cười khế, mặc dù biết dựa vào nàng như vậy sẽ khiến nàng khó chịu, nhưng lúc này thật sự hắn không còn chút sức lực nào. Thuốc kia đúng là rất mạnh, bách linh hoàn cũng không thể chống đỡ lại được, có thể đi tới đây đã là vượt quá giới hạn nghị lực của hắn rồi.

Nàng hạ thuốc cái gì chứ? Cho dù nàng hạ thuốc thì sao? Vốn muốn chinh đón hắn để cho hắn nhìn thấy Thư Vân bên cạnh, còn hắn bị dục hỏa thiêu đốt nhưng không còn sức lực mà ôm mỹ nhân. Nỗi đau khổ của việc muốn làm nhưng lại không có sức để làm chính là để trả thù hắn.

Nhưng cứ để hắn dựa vào nàng như vậy cũng không phải là cách hay! Trang Thư Lan diu hắn ngồi xuống ghế, còn nàng ngồi ở phía đối diện, thờ dốc một hơi, nàng mới hỏi.

“Aishii, nửa đêm nửa hôm tìm ta có chuyện gì? Ngài đừng quên trong phòng ngài còn một mỹ nhân đang chờ ngài nha! Hơn nữa.”

Nói tới đây, Trang Thư Lan cười gian xảo, ánh mắt nhìn qua nhìn lại khuôn mặt Tư Đồ Minh Duệ.

“Nhìn dáng vẻ của ngài hình như ‘mộng tham hoan’ không có tác dụng lớn lắm thì phải, thế nên ngài mới có thể tìm tới chỗ này! Xem ra lần sau nếu còn cần thì ta phải tăng liều lượng thuốc rồi!”

“Mộng tham hoan”? Đó là thuốc gì?”

Tư Đồ Minh Duệ hành tẩu giang hồ cũng được coi là đã nhiều năm, có thuốc gì hắn chưa gặp qua đâu, nhưng chưa bao giờ nghe thấy tên loại thuốc mà đây vô người khác như vậy, muốn làm nhưng không thể làm, nhìn được lại không “ăn” được, rõ ràng khiến người ta tức chết, đúng là độc ác! Giống như hắn bây giờ vậy, rõ ràng Trang Thư Lan đang đắc ý ngồi trước mặt hắn, nói thật hắn rất muốn “hạ gục” nàng, nhưng lại không có sức, tới việc nhúc nhích ngón tay hay nói chuyện đều phải cố gắng dùng hết sức lực toàn thân.

“Chẳng phải ngài đang dùng rồi còn gì?”

Trang Thư Lan cười sung sướng.

“Thôi, giờ không còn sớm nữa, ta phải nghỉ ngơi. Có muốn ta nhờ Lưu Hương đưa ngài về tân phòng không, người ngọc mỹ nhân còn đang chờ ngài về động phòng hoa chúc đó!”

Nhắc tới chuyện này Tư Đồ Minh Duệ càng thấy tức hơn, nhưng sức lực toàn thân đã bị hao kiệt, suy nghĩ cũng không còn tinh táo, chỉ có thể oán hận nói.

“Đêm nay ta sẽ ở trong này, nếu nàng dám. vậy thì chờ sau khi ta tỉnh lại sẽ tính toán tiếp với nàng!”

Nói xong, phịch một tiếng, thân thể Tư Đồ Minh Duệ gục xuống bàn, lâm vào đục vọng trong mơ.

“Tính số thì tính số, ta sợ ngài chắc!”

Trang Thư Lan bấu môi, thỏa mãn nhìn Tư Đồ Minh Duệ ngủ gục trên bàn – rõ ràng là mê man nhưng khuôn mặt tuần tú lại nhắn nhó, hai mày nhíu chặt lại với nhau, giống như đang phải chịu khổ hình, đau đớn vậy.

“Ài! Không hiểu vì đâu mà kiên trì có sức đi tới tận đây nữa, chẳng bằng vui vẻ với Thư mỹ nhân, thuốc này cũng sẽ giải hết.”

Trang Thư Lan khê thờ dài. “Mộng tham hoan” không phải là độc dược mà cũng giống như xuân dược thôi. Chẳng qua xuân dược giúp trợ lực nhưng thuốc này dùng để dầy vò. Nó xuất phát từ quan ngoại, nàng cũng không biết ai là người phát minh ra loại thuốc “độc” này. “Mộng tham hoan” không chỉ có thể làm cho đàn bà vô lực mà còn làm cho đục vọng của đàn ông tăng vọt, hơn nữa toàn thân mệt mỏi, thần trí mê man. Đáng nói là cho dù ở trong mộng cũng không thoát khỏi bị đục vọng tra tấn.

Năm đó thuốc này là do Hoa Như Ngọc mua lại từ một thương nhân đến từ quan ngoại. Trang Thư Lan vừa nghe xong công dụng của nó thì cảm thấy rất thú vị, cũng mua một ít nhưng vẫn chưa dùng lần nào, không ngờ hôm nay lại phải dùng tới. Quan trọng nhất là thuốc này đã đề qua hai năm nhưng công dụng vẫn còn nguyên, hơn nữa hiệu quả như vậy quả thật làm Trang Thư Lan bất ngờ!

Có điều, Tư Đồ Minh Duệ không thừa dịp còn chút sức lực cùng Thư Vân đi “vu sơn”, thậm chí nửa đêm còn chạy tới tìm nàng khiến trong lòng nàng mừng thầm.hà, vui mừng? Nàng vui mừng cái gì! Đầu óc Trang Thư Lan mông lung, ngăn người mở to mắt nhìn “thị thể” đang gục xuống bàn kia. Nàng lạnh lùng nhìn hấn đau khổ, không còn gầy ẻo ào nữa, nghi ngờ vừa rồi thay vào đó là không gian yên tĩnh – vì điều này, nàng vui mừng! Đúng vậy! Là vì việc này chứ tuyệt đối không phải là bởi vì hấn không chạm vào cô ả kia mà vui mừng. Mà niềm vui này không ai bì nổi, cái kẻ cuồng vọng vô lễ xâm phạm thân thể nàng rốt cục cũng có báo ứng rồi!

Kể từ đó Trang Thư Lan yên tâm cả về thể xác và tinh thần, cởi bỏ áo khoác ngoài lên giường ngủ. Thậm chí nàng đã quên không đưa kẻ không nên xuất hiện ở đây ra khỏi phòng, rất nhanh sau đó đã tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Hơi thở mờ ám

Khó chịu! Khó chịu quá đi mất! Giống như nàng là một tác phẩm trưng bày có hàng ngàn, hàng vạn ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào nàng vậy, hoặc là cảm giác như có bóng đèn hàng nghìn vôn đang chiếu thẳng vào mặt nàng, vừa nóng lại vừa chói mắt. Mặc kệ là gì, quả thật không chịu nổi nữa rồi!

Tỉnh lại từ giấc mộng, Trang Thư Lan tức giận mở mắt, muốn đập tan thứ phá vỡ giấc ngủ của nàng. Nhưng trong giây phút mở mắt ra, thì khuôn mặt tuần tú phóng đại ập vào mắt nàng khiến cho đầu óc còn đang mơ màng bỗng tỉnh táo lại. Theo thói quen, giơ tay xua đuổi – vật thể lạ – kia ra ngoài, sau đó dường như nhớ ra mới đột ngột hét lớn.

“Á! Ngài.ngài, ai cho phép ngài dựa gần vào ta như thế! Ngài không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?”

“Biết rõ chứ! Nhưng ta là tướng công của nàng!”

Tư Đồ Minh Duệ nhanh tay nhanh mắt đỡ được cái tát hỏi thăm của Trang Thư Lan. Trong lòng hấn vô cùng khó chịu, chẳng lẽ hấn đáng sợ như thế sao? Hai buổi sáng liền sau khi tỉnh lại biểu hiện của nàng đều giống như đang nhìn thấy quỷ vậy.

“À, tướng công ha!”

Trang Thư Lan thờ phào nhẹ nhõm, cảm thấy đầu óc cũng tỉnh táo hẳn. Trong đầu nàng nhớ lại sự thật trước đây hai ngày: nàng đã thành thân. Cho nên một người đàn ông xuất hiện trên giường của nàng cũng chỉ có thể là.khoan đã, trên giường nàng? Nàng nhớ rõ ràng tối qua chỉ có mình nàng ngủ trên giường, còn hấn – Tư Đồ Minh Duệ bị tác dụng của thuốc mê trên bàn mà. Mẹ ơi! Tối qua nàng lại quên không ném hấn ra khỏi phòng!

“Ngài...Ngài tỉnh lại từ khi nào thế hả? Nằm trên giường ta làm gì?”

Trang Thư Lan từ từ ngồi dậy, lấy chăn choàng quanh người, thăm sờ quần áo đang mặc. Cũng may quần áo vẫn còn nguyên! Chỉ trách nàng ngủ say như chết, có người trèo lên giường mà nàng lại chẳng biết gì!

“Thuốc chỉ có tác dụng hai canh giờ, sau hai canh giờ thì ta tỉnh lại thôi!”

Tư Đồ Minh Duệ lại cười như trước kia, thậm chí ngay cả ngữ điệu cũng giống y hệt.

“Phu nhân, nàng nói xem chuyện tối qua người là tướng công như ta nên tính toán thế nào với nàng đây?”

“Đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Nếu như Thư cô nương không đồng ý, ai có thể ép buộc được nàng ta chứ? Ta chẳng qua chỉ “thuận nước dòng thuyền” mà thôi!”

Trang Thư Lan thụt lùi vào phía trong giường. Không phải nàng sợ hấn mà là người này cười quá bình thường, bình thường tới mức khiến cho người khác cảm thấy bản thân mình không bình thường.

“Sao?”

“Sao cái gì mà sao? Cho dù sự thật là như thế! Ta thật sự có ý tốt muốn lấy cho ngài một cô nương về làm thiếp – mọi người đều nói thế không bằng thiếp, cho nên ngài nên cảm ơn ta mới đúng!”

Trang Thư Lan lại nhích dần xuống phía cuối giường, định nhanh chóng lách qua người hấn lao xuống. Bầu không khí ngòi chuyện với hấn trên giường thực sự rất kỳ dị.

“Nói vậy, vì phu phải cảm ơn sự hiền lành, rộng lượng của phu nhân rồi. Vừa mới thành thân được một ngày đã thay vì phu nạp thiếp, chỉ sợ có tìm mãi mãi cả Đại Đông hoàng triều này cũng không được một thể tử đức hạnh như vậy!”

Nét cười vẫn không thay đổi, ánh mắt thờ ơ nhìn Trang Thư Lan đang cẩn thận nhích dần nhích dần trên giường.

“Đương nhiên! Nếu như thiếp được sủng ái thì cánh cửa đi tới tự do của ta cũng rộng mở rồi!”

Trang Thư Lan nhỏ giọng nói thầm, sau đó đẩy chăn ra chạy xuống giường. Bỗng có một lực nắm lấy cổ chân của nàng kéo lại, tiếp theo là một tiếng thét chói tai, Trang Thư Lan “thành công” bổ nhào lên người Tư Đồ Minh Duệ.

Đúng lúc này, cạch..... tiếng cửa mở ra, Tứ Nhi vội vàng chạy vào, hốt hoảng hô to.

“Tiểu thư! Xảy ra chuyện gì vậy? Tiểu thư...”

Đột nhiên Tứ Nhi im lặng. Mặt đỏ bừng nhìn chằm chằm hai người đang ôm nhau trên giường.

“Nô tỳ không thấy gì hết, nô tỳ lập tức ra ngoài đây.”

Ngay sau đó, Tứ Nhi hấp tấp chạy vội ra ngoài nhưng cũng không quên đóng cửa lại.

“Ta...Tứ..”

Trang Thư Lan phát cáu, mắt mở trừng trừng nhìn Tứ Nhi đóng cửa lại. Thế là xong! Nàng chắc chắn Tứ Nhi hiểu nhầm rồi, tư thế nữ trên nam dưới này, nhất định Tứ Nhi sẽ nghĩ nàng vừa “mạnh mẽ quật ngã” Tư Đồ Minh Duệ.

Nếu tin này truyền ra ngoài thử hỏi về sau nàng làm sao nhìn mặt người khác được! Hung hăng trừng mắt nhìn kẻ vô liêm sỉ đang cười đắc ý – Tư Đồ Minh Duệ – thì ra là hấn đã tính trước mọi chuyện.

“Bỏ tay của ngài ra, ta muốn ngồi dậy!”

“Không bỏ!”

“Thả ra!”

“Không thả!”

Có phải hấn hết việc rồi không? Ăn no không có việc gì làm hả?

“Rốt cuộc ngài muốn thế nào?”

Trang Thư Lan nhú mày, trong mắt mơ hồ có thể thấy được sự tức giận.

“Nhận lỗi, xin lỗi về việc nàng đã làm ngày hôm qua!”

“Dựa vào đâu chứ! Một cây làm chẳng nên non, đó là do nàng ta tự nguyện. Hơn nữa, nàng ta cũng nói: sớm muộn gì ngài cũng lập nàng ta làm thiếp, chỉ là vấn đề thời gian nữa thôi! Ta chỉ là người thuận nước đẩy thuyền, làm vậy thì có gì sai?”

Trang Thư Lan bực mình hét lên đáp trả. Trong phủ có bao nhiêu người hơn nàng – dù gì nàng cũng là chính thất – hẳn lại dám bảo nàng xin lỗi? Hơn nữa việc nạp thiếp cho hần lần này là bởi vì nàng nghĩ cho hần! À, chẳng lẽ hần thích ngấm ngấm “làm việc” – thiếp không bằng “củ đi ăn vụng” mà!

“Nàng. đây có tính là nàng đang ghen không?”

Tư Đồ Minh Duệ cười tủm tỉm hỏi.

Ghen? Ghen cái đầu hần ấy! Con mắt nào của hần thấy nàng đang ghen? Nàng chỉ muốn tìm một nữ nhân cả ngày quấn lấy hần để hần biến khỏi tầm mắt của nàng thôi.

“Ngài nghĩ nhiều quá rồi!”

Trang Thư Lan thờ dài, sau đó dựa trên người hần – nếu đã bị ôm chặt cứng như thế, cũng không biết khi nào hần mới thả ra, để giữ sức thì không thể làm gì khác hơn là coi hần thành tấm đệm vậy – tuy rằng cảm giác có hơi lạ một chút.

Mùi hương hoa lan nhàn nhạt xông vào mũi Tư Đồ Minh Duệ, thật thơm mát, thanh nhã.

“Nàng cứ như vậy, vội vàng giao ta cho một nữ nhân khác sao? Nàng không để ý chút gì tới việc tướng công nạp thiếp ư?”

Giọng nói vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng hần có một loại sợ hãi khó nói. Bởi vì nàng chưa từng có bất cứ hành động hay ngôn ngữ nào ám chỉ rằng nàng có chút tình cảm với hần. Hơn nữa hần có thể cảm giác được, nàng không có tình cảm với hần. Tuy rằng nàng đã là thê tử của hần nhưng trái tim của nàng – vẫn như cũ – không thuộc về hần. Nhưng điều an ủi hần chính là trái tim của nàng chưa từng thuộc về bất cứ ai, cho nên hần có thể tranh thủ điều này. Việc đầu tiên là để nàng bên cạnh hần. Nếu nàng thực sự coi hần là tướng công, vậy thì sẽ phế hết đám tiểu thiếp đi!

“Ha ha! Đương nhiên không để ý! Đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường mà!”

Trang Thư Lan cười lớn. Bỗng cảm giác được bàn tay hần xiết chặt nàng hơn tới mức toàn thân run rẩy. Nếu như không phải vì tính mạng của mình nàng cũng sẽ nổi giận. Nếu không phải bởi vì nàng rất quý trọng tính mệnh này, nàng sẽ ngồi im chịu sự khống chế của hần sao?

“Ta nói sai gì nào? Đàn ông có kẻ nào tốt, tất cả đều là những kẻ ăn trong bát nhưng lại muốn có thứ trong nồi! Tam thê tứ thiếp coi như còn ít, tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần còn hoành tráng hơn! Đến một đứa trẻ nhỏ cũng có thể đoán được việc này!”

Nếu như không phải bị hần ôm lấy, nàng sớm đã cho hần một đạp rồi.

“Nàng không tin trên đời này có tình yêu sao?”

Tư Đồ Minh Duệ bỏ qua những lời nói khó nghe của nàng, hỏi thẳng vấn đề hần quan tâm.

“Không phải không tin, mà là...chữ “tình” thật sự khiến người ta quá mệt mỏi, ta chỉ không muốn mà thôi!”

Trang Thư Lan khẽ thờ dài. Nàng không để chữ “tình” trong lòng chỉ vì nàng đã thấy được hậu quả mà nó đem lại. Tình yêu có thể đập tan lý trí của một người bình thường. Hơn nữa nàng không tin, ở thế giới coi việc đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện đương nhiên có thể tồn tại tình yêu suốt đời suốt kiếp của hai người. Từ nhỏ tới lớn, nàng tiếp xúc với những cô nương bạc mệnh trong Túy Xuân Uyển, cứ mười người thì có tới ba người bị phu quân bỏ rơi buộc phải đi tới bước đường cùng không có đường trở lại. Mà ở Trang phủ, tính cho tới giờ, mỗi năm Trang Đức đều cưới thêm một tiểu thiếp, đáng cười nhất là, có mấy lần còn cưới một lúc hai người, do đó hậu viện trong Trang phủ mới “đông vui” như bây giờ!

“Nàng nên thử tin một lần! Nàng tạo cho mình lớp vỏ bảo vệ quá tốt cho nên luôn khiến người khác tổn thương!”

Cho dù nói như thế nhưng hần cảm thấy thật may mắn. Nếu như không phải nàng bảo vệ bản thân mình tốt chỉ sợ nàng đã sớm kết hôn với một người khác rồi.

Đã có một người tổn thương do nàng rồi. Trang Thư Lan thầm thờ dài lần nữa. Trong mắt hiện lên ánh sáng trong suốt, bỗng nhiên cứng cỏi gần giọng.

“Tin hay không liên quan gì tới ngài? Bỏ tay ra! Bây giờ ta không muốn nói chuyện với ngài, mau đi tìm Thư Vân cô nương của ngài đi!”

Thiếu chút nữa đã bị hần dụ nói ra tâm sự trong lòng nàng rồi.

Hần thật đúng là cao thủ dùng tâm kế!

Tư Đồ Minh Duệ cảm thấy từ khi gần gũi với nàng, hết lần này tới lần khác nàng giống như một đóa hoa hồng, đứng xa nhìn nàng rất đẹp, rất bình đạm nhưng chỉ cần chạm tới nội tâm của nàng, nàng sẽ dùng gai nhọn bảo vệ tốt bản thân mình. Có điều chẳng lẽ không thể tin chữ “tình” này được sao? Nhìn thấy cha mẹ mình qua nhiều năm còn có thể “tình sâu như biển”, tuy rằng không được quang minh chính đại sống cùng nhau nhưng không phải bọn họ vẫn thật lòng đó sao? Tình cảm này không có người bình thường nào có thể hiểu hết được, tư vị này chỉ có hai người bọn họ mới biết thôi.

“Ta và Thư Vân không giống như nàng tướng, cũng không phải như những gì hạ nhân đồn đại trong phủ.”

Tư Đồ Minh Duệ không buông tay, mà ngược lại kiên trì giải thích. Một tay hắn nắm lấy tay nàng, tay kia vuốt ve mái tóc đen mềm mại của nàng. Lúc này hắn mới phát hiện thì ra lúc ngủ nàng tháo hết trâm cài đầu, mái tóc thả tự nhiên, không búi lên.

“Liên quan quái gì tới ta!”

Rốt cục một tay nàng đã có thể hoạt động được rồi, định chống người ngồi dậy nhưng tay kia lại bị hắn nắm chặt, đành phải nằm bên cạnh hắn.

“Thì ra nàng cũng có lúc ăn nói thô lỗ!”

Tư Đồ Minh Duệ cười khế. Hắn biết người có thể khiến nàng tức giận rất ít, có thể buộc nàng tức giận mở miệng mắng chửi người khác lại càng ít hơn! Hắn có thể khiến nàng tức giận, có thể khiến nàng lộ ra một bộ mặt khác không muốn cho ai biết, đây có thể coi là nàng có cảm giác đặc biệt với hắn không? Đột nhiên hắn nhận thấy nghĩ như vậy không hay lắm, có cảm giác hắn là người thích bị ngược đãi vậy! Haizzzz... Tư Đồ Minh Duệ, chẳng lẽ thường ngày người ngược đãi người khác nhiều quá cho nên mới lấy người có thể ngược đãi lại người?

Trang Thư Lan lười trả lời, nhắm mắt lại định ngủ tiếp. Đáng tiếc lúc này dạ dày lại bắt đầu biểu tình dữ dội, cho dù có buồn ngủ cũng không cách nào ngủ say được.

“Thư Vân không phải là tiểu thiếp, cũng không phải là nha đầu thông phòng. Nàng ta chỉ tạm cư ở đây, qua một thời gian nữa sẽ rời khỏi đây.”

Tư Đồ Minh Duệ tiếp tục giải thích, chỉ cần chờ thể cục trong triều ổn định, cô gái kia từ đâu tới hắn sẽ đóng gói tống cổ về nơi đó.

“Ừ!”

Trang Thư Lan vô thức đáp lại. Con buồn ngủ đang ập tới cùng với cơn đói cồn cào đang giằng co dữ dội.

“Lan nhi, nàng đồng ý mở lòng với ta có được không? Có lẽ bây giờ ta không phải là tướng công của nàng, nhưng ta sẽ cố gắng để thật sự trở thành tướng công tốt của nàng, đừng cố né tránh ta có được không?”

Thích một người, có thể là chuyện cả một đời, nhưng cũng có thể là chuyện trong nháy mắt. Trước khi gặp nàng, Tư Đồ Minh Duệ tự phụ cho rằng trên thế gian này không có cô gái nào xứng đôi với hắn. Thân thể của hắn không thể cho người khác biết. Sự tồn tại của hắn đi ngược lại với luân thường đạo nghĩa. Chính vì vậy cho nên làm việc gì hắn cũng tùy theo ý mình, những chuyện phải xử sự theo lệ thường hắn càng muốn phá vỡ. Thế nhưng từ khi quen biết nàng – Trang Thư Lan – một cô nương dường như luôn lạnh nhạt, dửng dưng với mọi việc xung quanh, hắn đã thay đổi. Khi đó nàng còn chưa tới tuổi trưởng thành nhưng đã trêu chọc khiến Phó Thuyết xấu hổ và tức giận đến phát điên. Lần thứ hai là ở Trang phủ. Ngày ấy hắn chỉ ngẫu nhiên đi qua Trang phủ cho nên tiện đường vào thăm hỏi Trang thừa tướng, cũng tình cờ gặp nàng, thú vị nhất là thái độ của nàng trước mặt Trang Đức. Nếu không phải ngày ấy thấy nàng trêu đùa Phó Thuyết, hắn cũng cho là nàng chỉ là một cô gái bảo sao nghe vậy, không có gì nổi bật. Cho nên hắn càng để ý tới nàng hơn, sai người điều tra về nàng, mới phát hiện quả thực nàng không đơn giản như vậy. Sống trong tiểu viện tối tăm giữa lầu son gác mái nguy nga của Trang phủ, dưới bao nhiêu con mắt soi mói nhưng nàng vẫn có thể giấu được tính cách, tài năng của mình. Tại Câu Lan viện làm thơ, ứng đối trôi chảy nhưng ở cuộc thi hương, thi hội thì nàng biểu hiện rất bình thường, nửa vời, cuối cùng cũng đỗ. Sở trường của nàng là che giấu tài năng, đây là phản ứng đầu tiên khi đọc những tin tức điều tra được về nàng. Về sau, nghe được cuộc nói chuyện của nàng và nha hoàn đi theo ở quán trà, hắn càng khẳng định nàng không đơn giản chỉ tục phận (xoàng xinh tầm thường) như những nữ tử khác thì càng quan tâm tới nàng nhiều hơn. Sau này, qua nhiều lần “giao thủ” với nàng hắn mới phát hiện, không biết từ lúc nào ánh mắt của hắn luôn dừng lại trên người nàng. Trái tim đều đặt trên người nàng, cho dù muốn thu hồi lại cũng không còn nguyên vẹn như trước kia. Cho nên đành phải mang cả người chiếm trọn trái tim hắn giữ lại bên cạnh. Khi phát hiện nàng muốn rời xa hắn càng khiến hắn hoảng hốt, cho nên mới tìm người hỏi, biết nàng vẫn chưa rời khỏi nơi này.

“Lan nhi ngủ rồi à?”

Tư Đồ Minh Duệ thấy Trang Thư Lan nhắm mắt, hít thở đều đều, trong lòng có cảm giác bình yên, thỏa mãn.

“Không, ta muốn ăn cơm. Ngài có thể bỏ tay ta ra được rồi chứ?”

Trang Thư Lan không mở mắt, thản nhiên nói.

Nghĩa là lười tới mức không muốn mở mắt. Bởi vì lời hắn nói khiến người khác phải suy nghĩ sâu xa, nhưng nàng lại không muốn thế. Nàng chỉ muốn cả đời này sống trong yên bình, tình yêu có cũng được, không có cũng chẳng sao, nàng không muốn gượng ép làm gì. Gặp nhau, ly hợp, ân oán tình cừ, tất cả nàng chỉ muốn theo cảm giác của mình. Nếu có cảm giác nàng sẽ không lãng tránh, nếu không có cảm giác, sẽ không lưu tình mà chặt đứt.

“Lan nhi, nàng thật tuyệt tình!”

Tư Đồ Minh Duệ cười khổ nhưng không chịu buông tay nàng ra. Hắn nhớ nàng đã từng nói, nếu có một ngày hắn rơi vào tay nàng, hắn mới thật sự nếm đủ sự lợi hại của nàng! Giờ coi như đã biết rồi, bởi vì hắn đang được nếm thử sự lợi hại nhất từ trước tới giờ của nàng – tuyệt tình.

Trang Thư Lan làm bộ như không nghe thấy, len qua người hắn bước xuống giường, gọi với ra bên ngoài.

“Tứ Nhi, vào đây thay quần áo giúp ta!”

Lại quay đầu nhìn Tư Đồ Minh Duệ.

“Lát nữa, ta muốn tới Túc Xuân Uyển gặp Di nương, coi như là một cách để lại mặt. Tuy rằng hôm nay không được xem như thời gian lại mặt!”

“Chiều hãy đi! Nàng rửa mặt, chải đầu, chuẩn bị quần áo rồi vào cung thỉnh an thái phi.”

Tư Đồ Minh Duệ cũng ngồi dậy tựa vào đầu giường.

“Thái hậu triệu kiến à?”

Trang Thư Lan hoài nghi hỏi lại. Tại sao phải tiến cung thỉnh an thái hậu mà không phải là hoàng hậu, nhưng dù thế nào cũng phải vào cung thỉnh an thôi. Nếu so sánh giữa hoàng hậu và thái hậu, nàng tình nguyện đi thỉnh an thái hậu.

“Ừm... Cứ như thế đi! Đi rồi nàng sẽ biết.”

Tư Đồ Minh Duệ lảng tránh, cũng xuống giường sửa sang lại quần áo.

Đi thì biết? Câu này nghe sao cũng cảm thấy có vấn đề. Trang Thư Lan muốn làm rõ nhưng lại không tìm được mấu chốt ở đâu. Hơn nữa bây giờ nàng đang rất đói nên cũng lười suy nghĩ, dù sao đến lúc ấy tới đâu thì hay tới đấy vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Tình lý ngoài dự liệu

Đây không phải lần đầu Trang Thư Lan bị thái hậu triệu kiến, nhưng đây đúng là lần đầu tiên nàng gặp phải tình huống này – hoàng đế và thái hậu cùng ngồi ngang hàng. Không phải việc này khiến nàng ngạc nhiên, mà là nhiều lần nàng tới gặp thái hậu nhưng đây là lần đầu thấy hoàng thượng ở trong tầm cung của thái hậu. Chẳng lẽ hoàng thượng không biết mọi người sẽ đàm tiếu sau lưng sao? Thái hậu tuổi còn trẻ đã ở góa, mà sáng sớm hoàng đế đã có mặt ở đây, lại còn nhìn thái hậu liếc mắt đưa tình. Trông thế nào nàng cũng cảm thấy sự cảnh giác của mình đã bị kích động không ít!

Có điều nàng không quan tâm cho lắm. Dù sao cũng là việc của hoàng thất, ai có thể nói rõ ràng được? Nàng bước tới quỳ trên mặt đất dập đầu thỉnh an hoàng đế, thái hậu. Đợi một lúc nghe thấy hai tiếng miễn lễ hoặc là bình thân thì coi như nàng đã hoàn thành xong lễ gặp mặt rồi! Thế nhưng Trang Thư Lan làm lễ thỉnh an xong cũng không thấy ai cho phép nàng đứng lên! Hơn nữa, bọn họ còn cười tùm tùm chăm chăm nhìn nàng, giống như trong một cuộc đấu giá vậy. Liếc mắt nhìn sang Tư Đồ Minh Duệ đứng cạnh, nàng cảm thấy rất bức mình. Cùng là thỉnh an, dựa vào đâu mà hắn có thể đứng dậy không cần sự cho phép của hoàng đế và thái hậu chứ? Hay là nàng cũng có thể làm như thế?

“Phu nhân, mời dâng trà cho hoàng thượng và thái hậu!”

Truy Nguyệt mang tới hai chén trà, cúi người bên cạnh Trang Thư Lan, cung kính nói.

Vì sao phải dâng trà cho hoàng thượng và thái hậu? Những việc này không phải là trách nhiệm của đám thái giám và cung nữ sao? Trang Thư Lan nhìn lại Tư Đồ Minh Duệ với vẻ mặt mù mịt, thấy hắn gật đầu ý bảo nàng làm theo yêu cầu của Truy Nguyệt.

Nàng cảm thấy tức giận thực sự, rốt cuộc chuyện quái gì thế này? Cho dù thế nào cũng không tới lượt một phu nhân của đại thần trong triều như nàng phải kính trà hoàng thượng và thái hậu! Nhất định là bọn họ đang có chuyện giấu nàng, chẳng lẽ nàng bị người ta lừa rồi? Được thôi! Nàng cũng muốn nhìn xem rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì!

Trang Thư Lan thân nhiên tiếp nhận chén trà Truy Nguyệt bung tới, đứng dậy, đi tới trước mặt thái hậu và hoàng thượng, quỳ xuống. Đầu tiên là dâng trà cho hoàng đế – tuy rằng trên danh nghĩa thái hậu là mẹ của hoàng đế, nhưng trong cung thì hoàng thượng mới là to nhất!

“Mời hoàng thượng dùng trà!”

“Được được được! Ha ha ha, cuối cùng trăm cũng được uống chén trà này rồi!”

Hoàng đế cười sang sảng, vui vẻ nhận lấy chén trà, nhấp một ngụm rồi đặt tách trà lên bàn, lại cười tùm tùm hỏi.

“Lan nhi muốn gì cứ nói, chỉ cần trăm có khả năng, trăm nhất định đáp ứng.”

Câu này nghe thế nào cũng không giống như hoàng đế nói với thần tử? Cảm giác như là.....Bỗng trong đầu nàng có một ý nghĩ mạnh mẽ.....ha, không thể nào, có thể là do nàng suy nghĩ nhiều quá rồi.

Trang Thư Lan cười xòa.

“Làm thần tử, có thể được kính trà cho hoàng thượng là vinh hạnh của thần tử, sao có thể yêu cầu hoàng thượng ban cho thứ gì được?”

Có mà vinh hạnh đi đòi nhà ma ấy! Nàng – Trang Thư Lan đọc qua nhiều sách, xem nhiều phim cũng chưa từng thấy việc thần tử phải dâng trà cho hoàng thượng và thái hậu.

“Không sao, chỉ cần Lan nhi muốn, trăm sẽ ban cho, nhưng hồng bao này nhất định phải nhận.”

Hoàng đế cười thỏa mãn.

“Vâng.nếu hoàng thượng đã có ý vậy thần cũng không thể từ chối. Nhưng mà nhất thời trong lúc này thần không nghĩ ra được muốn thứ gì, chỉ bằng đề ngày nào đó thần nghĩ ra sẽ nói với hoàng thượng sau!”

Trang Thư Lan mỉm cười. Trong mắt chợt lóe lên ý nghĩ gian xảo, khỏi cần nói cũng đoán ra trong đầu nàng có chủ ý rồi.

“Được.....”

“Không được!”

Tư Đồ Minh Duệ ngắt lời hoàng đế, đi tới cạnh Trang Thư Lan nâng nàng dậy. Nhân cơ hội đó cảnh cáo nhỏ bên tai nàng.

“Đừng có dựa vào hoàng thượng. Nói cho nàng biết, nếu như nàng có suy nghĩ muốn một thánh chi yêu cầu hưu thư, ta đây nói cho nàng biết, mọi cửa đều không có đâu!”

“Sao ngài biết chứ?”

Trang Thư Lan tròn tròn mắt, cũng nói nhỏ.

“Ta có nói ta cần hưu thư chưa? Hưu thư tự ta không viết cần gì phải xin người khác?”

“Vợ chồng son không cần phải thân thiết như vậy trước mặt ai gia và hoàng thượng đâu! Tuy rằng ở đây không có người ngoài nhưng ba ‘khán giả’ như chúng ta nhìn cũng sẽ đỏ mặt, tim đập nha!”

Thái hậu cười trừ chọc, giả bộ háng giọng với đôi phu thê trước mặt.

Tư Đồ Minh Duệ cười thâm, không nói nữa, lui sang một bên.

“Thái hậu!”

Trang Thư Lan tức giận. Con mắt của ai thấy hấn và nàng thân thiết chứ? Rõ ràng là tiểu lý tàng đao (bề ngoài biểu hiện rất tử tế, nhưng trong thâm tâm rất độc ác)! Hơn nữa ai nói không có người ngoài nào? Chẳng lẽ Truy Nguyệt không phải người ngoài? Mặc dù Trang Thư Lan thấy rất khó hiểu là vì sao bên cạnh hoàng đế và thái hậu chỉ có một thị nữ đi theo.

“Thái hậu, sao người có thể nói như thế được?”

“Có thể mà! Nhưng thôi trước tiên kính trà xong đã!”

Thái hậu cười nhẹ, nói từ tốn.

“Cứ kính trà xong hẳn rồi nói chuyện sau!”

Cảm giác này thật quái lạ, dường như có chuyện gì sắp xảy ra. Nhưng Trang Thư Lan vẫn có cảm giác ngờ vực cho nên muốn tự mình xác nhận lại.

Thái hậu thấy Trang Thư Lan chấp nhất như thế thì hơi sùng sốt. Gặp mặt Trang Thư Lan nhiều lần nhưng chưa bao giờ thấy nàng ngang ngạnh như vậy, có cảm giác nàng mới là chủ ở chỗ này – tuy rằng sớm biết cô gái này không giống những cô gái bình thường khác nhưng không ngờ nàng lại dám dùng ngữ khí như mệnh lệnh nói chuyện với mình!

Quay sang nhìn đáng vẻ thờ ơ, không thêm đề ý của Tư Đồ Minh Duệ, thái hậu mới hiểu ra một chuyện, thử dò hỏi Trang Thư Lan.

“Có phải Lan nhi muốn hỏi vì sao con phải kính trà cho ai gia và hoàng thượng không? Nếu theo lẽ bình thường thì việc này không phù hợp với quy củ của Đại Đông hoàng triều!”

“Đúng vậy!”

Trang Thư Lan thẳng thắn thừa nhận không thêm rào trước đón sau.

“Vậy sao vừa rồi Lan nhi không hỏi hoàng thượng?”

Thái hậu cũng hỏi thẳng lại.

Bởi vì hoàng thượng là người có quyền lớn nhất, đắc tội với người so với đắc tội với hần thì khả năng rùi ro thấp hơn. Trang Thư Lan trầm nghĩ nhưng nói ra lại là:

“Bởi vì thái hậu có vẻ hòa ái, dễ gần cho nên thần mới muốn thừa nhận chuyện này với người.”

Trang Thư Lan trả lời vòng vo .

“Duệ nhi không nói cho con biết sao?”

Hoàng đế nhíu mày, dùng ánh mắt không đồng tình nhìn Tư Đồ Minh Duệ.

“Nói cho....”

Trang Thư Lan hơi ngừng lại. Bởi vì nàng nghe thấy cách xưng hô của hoàng đế với Tư Đồ Minh Duệ, không gọi tên tự, cũng không gọi tên đầy đủ, lại càng không phải tên chính thức. Chỉ hai chữ “Duệ nhi” cảm giác như phụ thân thương yêu gọi nhi tử vậy!

Cái gì? Đầu óc nàng tạm ngừng hoạt động vài giây. Có vẻ như nàng vừa mới biết một tin tức kinh thiên động địa! Hơn nữa.... quan trọng nhất là, lần này không phải nàng bàng quan đứng xem mà lại tham gia vào trong đó! Nàng dùng ánh mắt nghi ngờ chất vấn Tư Đồ Minh Duệ. Hần cũng cười bất đắc dĩ nhưng rất thân nhiên đáp lại nàng.

Được lắm! Tốt xấu gì nàng cũng đã sống hai kiếp người, tin tức này còn chưa đủ để nàng kinh hãi tới mức không tiếp nhận được đâu.

“Mời thái hậu dùng trà!”

Lấy lại bình tĩnh, cười nhẹ, Trang Thư Lan bưng một chén trà khác quỳ xuống đất, dùng hai tay dâng trà.

“Nha đầu ngoan!”

Hoàng thượng ngồi bên thái hậu không kiềm được tán dương nàng. Vốn tưởng rằng nàng nghe xong sẽ ngạc nhiên tới mức không thể nói chuyện; sẽ hỏi không ngừng về vấn đề này hoặc là bộ dạng kinh hoàng, sợ hãi dâng trà. Nhưng không ngờ trong mắt nàng chỉ hiện chút kinh ngạc, sau đó lại bình tĩnh tự nhiên dâng trà, không nói bất cứ câu nói dư thừa nào. Là vua một nước nhưng ông chưa từng thấy người một cô gái nào bản lĩnh vững vàng, bình tĩnh như vậy. Ngay cả hoàng hậu – người lòng dạ sâu như biển cũng không bằng một nửa Trang Thư Lan! Lúc này hoàng đế mới hiểu rõ tại sao Tư Đồ Minh Duệ lại coi trọng cô gái này tới vậy! Vừa thông minh, tự chủ có thể tự bảo vệ mình, vừa không tranh sự đời! Khó trách Tư Đồ Minh Duệ sợ nàng rồi đi nên mới vội vã xin một thánh chỉ ban hôn!

Trang Thư Lan im lặng. Trước kia nàng chỉ phỏng đoán nhưng bây giờ đã chứng thực được chuyện này. Hơn nữa xem như bây giờ nàng cũng có quan hệ với bọn họ, ngoài việc thân nhiên đối mặt ra còn có thể làm gì được nữa?

Thái hậu nhận lấy chén trà, nhấp một ngụm rồi đặt xuống, nâng Trang Thư Lan dậy, xúc động nói.

“Uống xong chén trà này, coi như chúng ta đã là người một nhà. Lan nhi có cảm thấy ấm ức gì không?”

“Ấm ức? Sao thần lại cảm thấy ấm ức được?”

“Không thể nhập vào vương thất!”

Hoàng đế trả lời thay thái hậu.

“À!”

Trang Thư Lan thân nhiên nói, sau đó nhu thuận đứng cạnh thái hậu, nói sâu sắc.

“Thư Lan không ấm ức chút nào, tông tịch hoàng thất cũng không có gì quan trọng, chỉ cần biết ở trong lòng là được rồi.”

Nếu như nàng đã quyết định phải rời đi, thêm một thân phận trong vương thất chẳng phải là càng khó xử hay sao?

“Ha ha, Duệ nhi tới ngự thư phòng cùng trẫm, trẫm có chuyện muốn giao cho con!”

Hoàng đế cười sang sảng đứng lên, thuận tiện nhìn Trang Thư Lan, khẽ cau mày.

“Ngày ấy trẫm làm chủ hôn nhưng lại quên không ban danh tự cho con, hôm nay trẫm sẽ ban. Ừm.....có câu ngạn ngữ “Lan hộc chi căn thị vi chi”, lại có câu thơ “nhất định lan Chi Nhược”, vậy danh tự của con là “Chi Nhược” nhé!”

Ở Đại Đông hoàng triều có tục lễ, chính thất sẽ có danh tự. Danh tự này sẽ được đặt vào ngày thành thân, có thể do người chủ hôn đặt hoặc để phu quân đặt.

Chi Nhược? Chu Chi Nhược? Trang Thư Lan suy nghĩ nửa thì ngã. Tên này cũng thật khéo chọn! Không được, nói gì thì nói nàng cũng không muốn cái tên này.

“Hoàng thượng, phu quân đã muốn. đã thay danh tự cho thần”

Trong lúc nhất thời Trang Thư Lan không biết giải thích như thế nào về vấn đề này, cho nên đành lấy cớ qua loa. Nàng dùng ánh mắt ra hiệu cho Tư Đồ Minh Duệ, cười như có như không.

“Có phải hay không, phu quân?”

Trang Thư Lan vừa nói vậy, ánh mắt của hoàng đế và thái hậu lập tức đổ dồn vào Tư Đồ Minh Duệ. Hai người dùng ánh mắt ra hiệu cho hắn nói ra danh tự của Trang Thư Lan.

Tư Đồ Minh Duệ cười thần bí, sau đó mang theo vẻ mặt khó xử nói.

“Việc này... Là bí mật giữa Lan nhi và thần. Dù sao ngày thường cũng ít khi gọi danh tự cho nên chỉ gọi tên của nàng!”

Được rồi, bí mật thì bí mật, Trang Thư Lan không có ý kiến. Dù sao nàng cũng không biết nội dung bí mật này là gì! Hắn không vạch trần nàng, mà còn bao che cho nàng cũng đã tốt lắm rồi!

Thái hậu và hoàng đế nhìn nhau cười.

“Thì ra là bí mật giữa hai vợ chồng son. Vậy thì trăm cũng không hỏi nữa!”

Hoàng đế cười nói.

“Trẫm còn có việc, Lan nhi cứ ở lại nói chuyện với thái hậu!”

“Dạ!”

Trang Thư Lan phúc lễ.

“Cung tiến hoàng thượng.”

“Nàng ở đây chờ ta, lát nữa ta sẽ tới đón nàng xuất cung.”

Tư Đồ Minh Duệ nhỏ giọng thì thầm bên tai nàng.

“Trong cung là nơi phức tạp, đủ mọi loại người, cho dù nàng muốn chơi cũng đừng có đi lung tung!”

“Ta sẽ không rời hơi ôm việc vào người đâu!”

Trang Thư Lan thiếu chút nữa thì ngã. Đứa trẻ ba tuổi cũng biết hoàng cung là nơi như thế nào, không có ai là dễ bắt nạt cả. Cho dù nàng muốn ở lại cũng sẽ không thừa hơi trêu chọc vào những người đó. Hơn nữa nàng cũng không quen biết nhiều người trong cung. Tính ra nàng cũng chỉ “quen” vài người nhưng đều là người vô cùng quan trọng – hoàng hậu, một quý phi, thái tử phi, nhưng vận may không tốt tới vậy chứ, xác suất chưa tới 1%, không phải nói gặp là gặp được!

“Là những người đó không có việc gì thì sẽ tìm người gây chuyện!”

Tư Đồ Minh Duệ than nhỏ.

Nhưng mà nói như vậy cũng không chính xác! Nàng không gây chuyện với người ta cũng không có nghĩa là người ta không gây chuyện với nàng! Trang Thư Lan im lặng, trừng mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ.

Tư Đồ Minh Duệ cũng không để ý, hành lễ với thái hậu xong thì rời đi, có điều nét cười trên miệng vẫn không giảm – tất nhiên Trang Thư Lan sẽ không bỏ đi một mình. Tuy trong cung chắc chắn sẽ có người gây chuyện với nàng, nhưng mà nàng rất ghét phiền toái!

“Lan nhi tới đây, ta sẽ đưa con lễ vật coi như là mợ chồng nàng dâu gặp mặt.”

Thái hậu cười híp mắt kéo tay Trang Thư Lan, đi tới phía sau phòng ngủ.

“Được ạ!”

Trang Thư Lan cười nhưng trong lòng thì đang thầm than. Má ơi, chạy tới chạy lui cuối cùng vẫn dính vào hoàng thất rồi!

Trang Thư Lan ở lại trong cung thái hậu khoảng một canh giờ nhưng vẫn chưa thấy Tư Đồ Minh Duệ quay lại. Vì thế nàng tự rời khỏi cung của thái hậu tới ngự hoa viên. Vì tránh phiền toái tự tìm tới cửa, Trang Thư Lan nhờ Truy Nguyệt dẫn đi theo một con đường hẻo lánh. Nhưng mà có câu, oan nghiệt

có trốn cũng không thoát, chuyện phiên toái đã định thì muốn tránh cũng không được. Trang Thư Lan nghĩ nàng chọn đi đường vắng sẽ không gặp chuyện phiền phức, nhưng không ngờ mấy chuyện đó vẫn chọn chỗ yên ắng tìm nàng.

Cho nên vừa nhìn thấy bóng Trang Thư Dao thì nàng đã kéo tay Truy Nguyệt định đi đường khác, nhưng không ngờ vẫn chậm một bước.

“Nhị muội? Thật khéo quá! Muội ở trong cung à?”

Trang Thư Dao đứng từ xa gọi, thành công giữ chân Trang Thư Lan lại.

Cái gì mà cũng ở trong cung chứ? Mất nàng ta có vấn đề sao? Không thấy thị nữ trong cung đang dẫn đường chắc?

“Bái kiến thái tử phi nương nương!”

Trang Thư Lan cúi đầu, cung kính mà xa cách thình an.

“Tất cả các người lui ra, bốn cung muốn nói chuyện một lát với Tư Đồ phu nhân.”

Trang Thư Dao trực tiếp ra lệnh cho tùy tùng theo sau, cuối cùng ánh mắt chuyển sang nhìn Truy Nguyệt đang đứng cạnh Trang Thư Lan.

“Người cũng lui ra, lát nữa quay lại.”

“Việc này.....”

Truy Nguyệt do dự nhìn Trang Thư Lan. Nhớ lại trước khi đi, Thái hậu dặn nàng phải đưa Trang Thư Lan xuất cung an toàn, vậy mà bây giờ lại xảy ra chuyện này..... Sau khi nàng rời đi, liệu Trang Thư Lan có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không? Tuy rằng thái tử phi là tỷ tỷ của Trang Thư Lan, nhưng thế sự khó liệu. Nàng chỉ e không làm tròn sứ mệnh thái hậu giao cho!

“Này cái gì mà này! Chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi mà dám hoài nghi lời nói của bốn cung sao?”

Trang Thư Dao quát.

“Thái tử phi, nói như vậy là sai rồi!”

Trang Thư Lan nhẹ nhàng cười, mang theo ý mỉa mai, trêu tức.

“Câu nói của vị thị nữ này trong cung e rằng cũng tương xứng với thái tử phi đấy! Thái tử phi, người cũng nên biết, vị này chính là thị nữ thân cận bên người thái hậu. Người cũng nên kiểm chế một chút!”

Sắc mặt Trang Thư Dao vô cùng căng thẳng, quan sát tỉ mỉ Truy Nguyệt. Có lẽ nàng ta cũng đoán ra được lai lịch vị thị nữ này, mỗi hơi mấp máy nhưng không nói ra câu nào.

Truy Nguyệt bị lời nói của Trang Thư Lan làm khó xử, nàng chỉ là thị nữ nhỏ nhỏ, nào dám ngang hàng với thái tử phi? Đang định giải thích thì Trang Thư Lan lại lắc lắc đầu ra hiệu.

“Truy Nguyệt, cô cứ đến phía trước hai mươi bước chờ ta, lát nữa ta sẽ tới tìm cô. Đừng lo, thái tử phi là tỷ tỷ của ta, sẽ không gây bất lợi gì cho ta đâu.”

Tuy Truy Nguyệt còn nghi ngờ nhưng vẫn làm theo yêu cầu của Trang Thư Lan, đi về phía trước hai mươi bước. Còn Trang Thư Lan vẫn đứng yên, không nói gì, chờ Trang Thư Dao nói.

“Ngày mai bốn cung lại mặt, cha hi vọng muội cũng có thể về phủ một lần.”

Trang Thư Dao bắt ngờ lên tiếng.

“Không phải hôm nay là ngày lại mặt của thái tử phi sao?”

Trang Thư Lan hơi bất ngờ vì hôm nay không phải là ngày lại mặt của Trang Thư Dao.

“Nội vụ sắp xếp là sáng ngày mai.”

“Vậy à!”

Trang Thư Lan ứng phó đáp lại.

“Còn có việc gì khác không?”

“À gì mà à, nói thẳng ra, ngày mai muội có về Trang phủ không?”

Trang Thư Dao rất bất mãn với thái độ thờ ơ của Trang Thư Lan. Nếu không phải cha nàng cản dận thì nhất định nàng sẽ không nói mấy chuyện này với Trang Thư Lan đâu.

“Tùy theo tâm trạng và thời tiết!”

Trang Thư Lan cười nhẹ, thuận miệng đáp. Nếu tâm trạng tốt nàng sẽ tới thăm Thanh học đường. Nếu tâm trạng không tốt thì nàng sẽ nằm ì trên giường cả ngày – dù sao bất luận thế nào, thời tiết có tốt hay không, nàng cũng không quay về Trang phủ!

“Câu này của muội có ý gì?”

Trang Thư Dao lạnh giọng, nhìn Trang Thư Lan tươi cười thế nào cũng cảm thấy khó coi.

“Ý theo mặt chữ thôi!”

Trang Thư Lan cười nhạt, sau đó thì lễ.

“Nếu thái tử phi không còn việc khác vậy nô tỳ xin phép cáo lui trước.”

“Đứng lại!”

Trang Thư Dao giờ tay cầm Trang Thư Lan, mày nhướn lên.

“Dù thế nào bốn cung cũng là thái tử phi, ta đã cho phép muội đi chưa?”

Quả nhiên, phiền toái không phải là thứ tốt, một khi dính vào thì muốn thoát thân cũng không phải chuyện dễ! Nàng dừng bước, bất đắc dĩ nhìn Trang Thư Dao.

“Được rồi, vậy thái tử phi còn gì muốn chỉ giáo?”

“....”

Đột nhiên, Trang Thư Dao không biết nói gì. Trang Thư Lan bình tĩnh khiến nàng cảm giác mình như một kẻ vô lễ, nháo loạn. Nàng cũng hiểu được rằng dù có chuyện gì xảy ra cũng không khiến Trang Thư Lan quan tâm. Hay đúng hơn cho dù nàng nói cái gì thì Trang Thư Lan cũng không thêm để ý.

“Nếu thái tử phi không chỉ giáo, vậy xin hỏi thái tử phi nương nương, nô tỳ đã cáo lui được chưa?”

Trang Thư Lan hỏi thành khẩn.

Trang Thư Dao chỉ biết đứng ngây người không thốt lên được từ nào. Trang Thư Lan cho rằng nàng ta đã ngầm đồng ý cho nên quyết định bước đi.

“Vì sao muội phải chấp nhận thánh chỉ tứ hôn của hoàng thượng?”

Thấy nàng đi được hai bước, Trang Thư Dao mới mở miệng, mặc kệ đáng vẻ bất cần của nàng.

“Không phải muội nói không thích Tư Đồ đại nhân đó sao? Muội biết rõ ta có tình cảm với chàng... Nếu muội cự tuyệt, cha sẽ giúp ta thành thân với chàng! Có phải muội muốn trả thù ta cho nên mới chấp thuận không?”

Thì ra là vì việc này!

“Thái tử phi nương nương, quan điểm của người sai rồi!”

Trang Thư Lan dừng bước, xoay người lại, cười như có như không nhìn Trang Thư Dao.

“Thứ nhất, hôn sự này không phải là do ta yêu cầu, mà là Tư Đồ đại nhân đến chỗ hoàng thượng xin thánh chỉ. Cho nên dù ta không chấp thuận thì chưa chắc tỷ đã được gả vào Tư Đồ phủ. Thứ hai, dù là trả thù một người, ta cũng sẽ không dùng thủ đoạn thấp hèn như vậy, tức là lấy chính bản thân mình ra đánh đổi. Ừm, cho dù một ngày nào đó ta sẽ dùng tới thủ đoạn ấy nhưng người đó tuyệt đối không phải là tỷ – tỷ còn chưa đủ tư cách. Thứ ba, tỷ nói trước kia ta không thích Tư Đồ Minh Duệ nhưng không có nghĩa là tương lai sẽ không thích, chuyện tương lai ai có thể dám chắc được? Trước kia không có cảm giác với hắn, không có nghĩa là tương lai cũng như thế, tình cảm có thể bồi đắp từ từ mà! Hơn nữa, thái tử phi nương nương, giờ người đã bước vào Đông Cung rồi. Người còn muốn mơ tưởng tới những chuyện viên vông ấy làm gì nữa? Chẳng lẽ người đang nghĩ làm thế nào để hạ bệ thái tử, sau đó thoát khỏi Đông cung, tái giá với Tư Đồ Minh Duệ? Hừm, khả năng này cũng rất lớn! Những kẻ mù quáng vì tình trên thế gian này không phải là ít, có thêm một người nữa cũng chẳng ảnh hưởng gì! Có điều Thái tử phi nương nương à, người nên nghĩ thông suốt đi có được không. Người lấy Tư Đồ Minh Duệ làm một nhất phẩm phu nhân bình thường có lợi hơn hay là giúp phu quân người lên làm đế vương, làm nhất quốc chi mẫu uy phong hơn? Hay là nói đúng hơn là làm một người quyền thế khuynh quốc, dưới một người trên vạn người? Ha..... Để ta đoán xem, ta thấy có vẻ bây giờ người và Trang Thừa tướng đều phiền não vì vấn đề này thì phải?”

Đột nhiên Trang Thư Dao cảm thấy căng thẳng, nhìn Trang Thư Lan bằng ánh mắt phòng bị, lạnh lùng tra hỏi.

“Hai câu cuối của muội có ý gì?”

“Vẫn câu nói cũ: ý theo mặt chữ!”

Trang Thư Lan cười cười, thản nhiên như không, ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút sau đó sầm nảo nói.

“Đã gần trưa rồi, chẳng trách bụng lại đói như vậy!”

Quay đầu nhìn Trang Thư Dao, mang theo ý trách móc, coi như bộ dạng vừa rồi của nàng chỉ là ảo giác thoáng qua.

“Ta không nói cho tỷ biết, chuyện của tỷ tự tỷ giải quyết đi! Ta muốn về nhà ăn cơm!”

“Hả.”

Trang Thư Dao không thể tin người vừa rồi còn bình thản, nói chuyện đứng đắn, chỉ trong chớp mắt đã chuyển đề tài nhanh đến chóng mặt, hơn nữa còn rất tự nhiên!

Vì thế, trước sự kinh ngạc của Trang Thư Dao, Trang Thư Lan chậm chậm bước tới chỗ Truy Nguyệt. Nhưng thật không ngờ, còn chưa thấy Truy Nguyệt đâu đã thấy Tư Đồ Minh Duệ đứng dựa vào gốc cây tùng phía trước, trên mặt là nụ cười giả tạo. Trang Thư Lan làm bộ như không phát hiện ra, đi thẳng qua người hắn.

“Này! Chẳng phải bảo nàng ở chỗ thái hậu chờ ta đấy sao?”

Tư Đồ Minh Duệ vẫn dựa vào cây như trước, không tức giận với thái độ thờ ơ của Trang Thư Lan.

“Ngài bảo ta làm gì ta phải làm cái đó chắc? Như vậy chẳng phải mất mặt lắm sao?”

Trang Thư Lan không dừng bước, lạnh lùng vừa đi vừa nói chuyện.

“Nàng đang tức à?”

Nhoáng một cái, Tư Đồ Minh Duệ đã đứng ở trước mặt Trang Thư Lan, cản bước chân của nàng.

“Đề ta đoán xem nào, vì sao nàng tức giận? Ừm, bởi vì ta không tới chỗ thái hậu tìm nàng à? Hay là. là vì thái tử phi nói ra mấy câu trong tim nàng ta lúc này?”

“Huynh dài à, huynh quá đề cao bản thân mình rồi!”

Trang Thư Lan tức giận mở to mắt, nhìn chằm chằm kẻ đang tự kỷ trước mặt mình - Tư Đồ Minh Duệ.

“Tránh ra, mặt toàn màu đỏ như thế thật chướng mắt!”

“Nàng đừng quên, trang phục trên người nàng cũng là màu đỏ!”

Tư Đồ Minh Duệ đứng im không nhúc nhích.

Nhắc tới chuyện này càng làm Trang Thư Lan giận sôi máu. Rõ ràng sáng sớm nàng sai Tứ Nhi lấy một bộ quần áo sáng màu cho nàng, nhưng cuối cùng dưới ánh mắt uy hiếp của Tư Đồ Minh Duệ, Tứ Nhi lại lấy một bộ quần áo màu đỏ. Hơn nữa còn nấn nỉ nàng mặc vào. Cho nên bây giờ với vấn đề này, Trang Thư Lan cũng lười đi cãi nhai với hắn. Nàng vòng qua hắn, tiếp tục bước đi. Không ngờ lại bị hắn ôm eo kéo lại.

“Ngài.”

“Cùng đi!”

Tư Đồ Minh Duệ cầm tay Trang Thư Lan, cười hòa nhã.

Nổi da gà! Tên này, nhìn hắn cười gian xảo còn thuận mắt hơn.

“Bỏ tay ra, đây là hoàng cung, bị người khác nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa!”

Trang Thư Lan lườm nguyệt.

“Kẻ nào dám nói gì thì cũng đừng mong ngày mai được nhìn thấy mặt trời!”

Tư Đồ Minh Duệ lạnh lùng nói, tiếp theo cười híp mắt lấy lòng nàng, rồi nắm chặt tay nàng kéo đi.

“Phu nhân, vì phu biết nàng đói bụng. Vậy vì phu sẽ dẫn nàng tới tửu lâu ăn cơm!”

“Không cho phép gọi ta là phu nhân!”

Trang Thư Lan nghe thấy hai chữ phu nhân liền ứa mồ hôi lạnh. Nàng còn rất trẻ, mở miệng gọi nàng là phu nhân, cảm giác như đã bốn năm mươi tuổi rồi ấy!

“Nương tử?”

“Mau tránh ra!”

“Lan nhi?”

“Buồn nôn!”

“Lan Lan?”

“Đó là tên Di nương, sư phụ còn có Hoa Như Ngọc gọi ta! Không cho phép ngài gọi ta như thế!”

“À! Đúng rồi, gọi danh tự của nàng!”

Tư Đồ Minh Duệ đột nhiên nghĩ ra. Tầm mắt đánh giá Trang Thư Lan một lượt, sau đó cười tà.

“Không phải nàng nói vì phu đặt danh tự cho nàng sao? Vừa hay trước đây vài ngày ta nghe Phó Thuyết gọi Thượng Quan Tĩnh là “bảo bối”. Nghĩ đi nghĩ lại, ta thấy hai chữ này rất hợp với nàng. Chẳng phải nàng là bảo bối của ta còn gì? Cho nên từ nay về sau ta sẽ gọi nàng là bảo bối!”

Bảo bối! Phó Thuyết gọi? Phó Thuyết này đúng là đồ dè miệng! Từ ngữ không thuộc về thời đại như vậy mà hắn cũng nghĩ ra được! Đột nhiên Trang Thư Lan phát hiện ra một điều, chẳng trách trong triều Tư Đồ Minh Duệ không qua lại với ai mà chỉ thân thiết với Phó Thuyết, thì ra là “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”.

“Sao trước kia ta không phát hiện ngài còn có một mặt vô lại như vậy nhỉ?”

Trang Thư Lan nhú mày.

“Thôi, vẫn gọi là Lan nhi hoặc là Lan Lan đi! Dù sao người khác cũng gọi như vậy, ngài theo số đông cho ta nhò!”

Nếu hắn mở miệng gọi bảo bối thêm vài lần nữa, Trang Thư Lan không dám cam đoan sẽ không đâm hắn vài nhát cho hắn ngậm miệng lại.

“Khôi, ta là phu quân của nàng, sao có thể giống như những người đó được?”

“Nếu ngài dám gọi bảo bối, Darling, Honey gì gì đó, ngày mai ta sẽ ly hôn với ngài!”

Trang Thư Lan chán nản, cùng lắm thì chuyện của nàng tự nàng giải quyết. Dù sao cũng chỉ nhờ hắn một cái danh thôi, thực tế mọi chuyện nàng vẫn phải tự thân vận động.

“Darling? Honey?”

Tư Đồ Minh Duệ lập lại với vẻ mặt khó hiểu, đang muốn nói gì đó thì bất gặp ánh mắt giết người của Trang Thư Lan. Hắn tự biết điều, cho nên không nói tiếp chuyện này, nắm tay nàng đi tới cửa cung.

“Vậy trưa nay Lan nhi muốn ăn gì?”

“Chỉ cần ta không phải bỏ tiền, ăn thứ gì cũng được!”

“....”

Tư Đồ Minh Duệ vừa tức vừa cười, chỉ có thể than thở: Nương tử của hắn đúng là một chủ nhân “dễ chiều” thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Đi theo Tư Đồ Minh Duệ tới Quế Hương phường, chọn một bàn trên lầu hai, Trang Thư Lan nhớ lại: lần trước cũng tại nơi này nàng đã từng dùng hoa tai

đánh lén Trang Thư Dao, trêu chọc Tư Đồ Minh Duệ. Còn nhớ lúc đó nàng còn ngồi ăn uống vui vẻ với Huyền Bách, mà bây giờ..... hôm nay nhìn lại cũng xem như cảnh còn mà người đã ở phương nào!

Không biết sau khi rời khỏi kinh thành Huyền Bách đã đi đâu? Hắn rời khỏi kinh thành cũng không nói cho Hoa Như Ngọc nếu sau này Như Ngọc biết được sẽ thế nào?

“Lan nhi đang nghĩ tới chuyện không vui gì vậy?”

Đôi mày thanh tú gọn sóng sâu tư. Tư Đồ Minh Duệ thực sự muốn biết ai có thể khiến người luôn biết kiềm chế cảm xúc như nàng lại hiện rõ vẻ phiền muộn trên khuôn mặt như vậy – chỉ với điểm này đã khiến cho hắn khó chịu rồi!

“Không có chuyện gì!”

Trang Thư Lan chớp mi, miệng gượng cười, cầm lấy chiếc đĩa yên lặng ăn cơm. Bỗng nghĩ tới chuyện gì, nàng đặt đĩa xuống nhìn thẳng Tư Đồ Minh Duệ đang ngồi đối diện.

“Này, nghe nói tin tức của ngài không những nhanh mà còn rất chính xác, có thể tìm giúp ta một vật nhỏ được không?”

“Ta không tên là này này, nàng nên gọi ta là phu quân hoặc là tướng công.”

Tư Đồ Minh Duệ cũng đặt đĩa xuống, nhún giong.

“Nàng nghe ai nói tin tức của ta rất nhanh, rất chính xác?”

Quả nhiên rất thích đóng kịch. Nếu không phải Huyền Bách báo cho nàng biết hẳn chính là các chủ Phi Vũ các thì nàng sẽ không tin người như Tư Đồ Minh Duệ sẽ có quan hệ với Phi Vũ các. Hơn nữa, Huyền Bách chưa bao giờ lừa nàng. Quan trọng nhất là, không phải có sự tồn tại của hắn mà Phi Vũ các sụp đổ, trái lại trên giang hồ còn giữ một vị trí nhất định trở thành thế lực trung gian không thể thiếu trong chốn giang hồ. Thế lực trung gian nói trắng ra là thế lực hai mặt không phân rõ chính đạo hay ma đạo. Tóm lại là phong cách làm việc hai mặt đúng là phù hợp với tác phong hành sự của Tư Đồ Minh Duệ.

Cũng không phải bảo hắn đi điều tra ngày hôm nay quần áo ngủ của hoàng đế màu gì hay áo ngực của hoàng hậu theo loại hoa nào? Hắn hỏi nhiều thế làm cái gì, chẳng lẽ hắn lại nghi ngờ Phi Vũ các có nội gián tiết lộ tin tức?

“Việc này ngài không cần biết.”

Trang Thư Lan trừng mắt.

“Giúp ta tìm một chiếc hoa tai. Hơn nữa đây là ngài thiếu nợ ta!”

“Lời này giải thích thế nào đây?”

“Thập cửu vương gia, ngài nói xem?”

Trang Thư Lan chớp chớp mắt, cười khẽ mĩa mai.

“Xem bộ dạng ngu xuẩn tự cho là đúng của ta có phải rất thú vị đúng không? Cái gì mà không nghe nói về thập cửu vương gia. Đúng vậy, chỗ nào có thể nghe nói tới, bởi vì bản thân mình chính là người đó mà! Lúc trước chỉ nghĩ ngài đứng đầu một tá chức nhưng thật không ngờ, còn có một thân phận cao quý hơn ở phía sau! Mà thôi, bỏ đi, ván đã đông thuyền, gạo đã thành cơm, ta cũng không muốn tranh cãi dư thừa nữa. Ta muốn ngài giúp ta điều tra về một người, xong việc coi như chúng ta không ai nợ ai.”

“Lan nhi, nàng thành thật nói cho ta biết, người kia đối với nàng rất quan trọng đúng không? Quan trọng tới mức vì người đó mà nàng chấp nhận lấy ta vô điều kiện.”

Nét cười trên miệng Tư Đồ Minh Duệ ngừng lại. Hai bàn tay đan chéo nhau đặt lên bàn có vẻ như rất nghiêm túc. Giọng nói lại vô cùng bình thản. Chỉ là trong đầu không ngừng nghĩ tới người Trang Thư Lan vừa nhắc tới, đoán xem người này là ai mà có thể khiến nàng dùng hạnh phúc cả đời của mình để trao đổi?

“Không quan trọng! Hoặc có thể nói là, từ trước đến nay ta chưa bao giờ gặp qua người này. Ta chỉ là hoàn thành tâm nguyện thay một người mà thôi.”

Trang Thư Lan than nhẹ.

“Đây cũng coi như là ta thiếu nợ người ta.”

Mấy ngày này, nàng vẫn luôn nghĩ xem quyết định như thế là đúng hay là sai lầm? Sau khi biết Tư Đồ Minh Duệ chính là các chủ Phi Vũ các, nàng cũng không hủy bỏ hôn lễ với hắn. Đơn giản là Di nương đã nói với nàng từng dùng hết tiền của tích góp được để nhờ Phi Vũ các dò la tung tích của một nữ nhân tên Thanh Trúc nhưng Phi Vũ các đã từ chối vụ làm ăn này. Lúc đó Trang Thư Lan cảm thấy rất khó hiểu. Nguyên tắc làm việc của Phi Vũ Các luôn luôn coi trọng giá tiền, chỉ cần có tiền, muốn biết quần áo ngủ của hoàng thượng là màu gì cũng không phải là chuyện khó. Hết lần này tới lần khác Phi vũ các từ chối các mối làm ăn lớn, việc này đúng là chuyện lạ.

Chỉ với nguyên nhân này, đương nhiên Trang Thư Lan không có cách nào thuyết phục bản thân lấy một người trong giang hồ. Mà còn vì một câu nói của Di nương.

“Mẫu thân con cũng không phải là người Đại Đông hoàng triều. Chỉ vì muốn tìm một người thân tên là Thanh Trúc mới tới nơi này. Cho nên có thể tìm được nữ nhân tên Thanh Trúc kia là tâm nguyện cả đời của mẫu thân con, mà di cũng mong muốn con có thể thay mẫu thân con hoàn thành tâm nguyện này.”

Chính vì câu nói này mới khiến Trang Thư Lan thay đổi suy nghĩ. Không phải vì việc hồng nhan vượt ngàn dặm xa xôi tới đây tìm người thân khiến nàng cảm động mà là vì đó là tâm nguyện của mẫu thân thân thể nàng đang chiếm giữ này. Hơn nữa Di nương đối xử với nàng rất tốt, nàng không có cách nào từ chối yêu cầu này của Di nương. Mặt khác, là vì Hoa Như Ngọc càng ngày càng thể hiện rõ thái độ thù hận với nàng. Nàng đã nghĩ nếu nàng thành thân phải chăng Như Ngọc có thể yên tâm không cần coi nàng là tình địch giả tưởng nữa. Cho nên, nàng lấy Tư Đồ Minh Duệ. Nàng vốn định vào đêm động phòng sẽ nói cho hắn toàn bộ mọi chuyện, nào ngờ lại xảy ra việc kia. Bây giờ nghĩ thế nào, Trang Thư Lan thấy nàng bị lỗ vốn rồi, hơn nữa còn lỗ lớn!

“Nàng muốn biết về ai?”

“Một nữ nhân tên là Thanh Trúc. Khoảng hai mươi tư năm trước từ Phi Á theo thuyền buôn tới Đại Đông hoàng triều. Nghe nói nàng ta kết hôn với người trong hoàng thất nhưng lại có tin đồn nàng đã “huang tiêu ngọc phẫn” từ lâu. Bây giờ ta muốn biết nàng còn sống hay đã chết. Nếu như nàng còn sống, ta có một thứ muốn giao lại cho nàng. Nếu nàng đã chết, ta muốn tới thăm mộ phần của nàng coi như là hoàn thành tâm nguyện cả đời của một người!”

“Vì sao nàng muốn tìm người đó?”

Tư Đồ Minh Duệ trực tiếp hỏi lại, không có chút do dự.

“Đưa cho nàng ta một đôi hoa tai chính là thứ mà ngày trước ta đánh lén Trang Thư Dao ở chỗ này.”

Trang Thư Lan vốn không muốn nói cho hắn biết chẳng qua là hoa tai tìm không thấy thì làm sao đưa cho người khác được? Nàng đã thử mọi cách tìm kiếm nhưng vẫn không có tin tức gì. Cho nên mới nhờ hắn tìm giúp, tiền chỉ là chuyện nhỏ – nếu thiếu có thể tìm Di nương giúp đỡ nhưng thứ này nhất định phải tìm được.

“Là hoa tai như thế nào?”

Tư Đồ Minh Duệ nhớ lại ngày đó hắn cũng nhặt được một chiếc hoa tai. Hắn đã xem kỹ cũng không có gì đặc sắc, giống như những chiếc hoa tai bình thường khác. Nếu dùng để tặng người khác thì đúng là người keo kiệt.

Trước đây, nghe Di nương nói, nàng cũng cho rằng: không phải chỉ là đôi hoa tai bình thường sao? Tùy tiện tới một cửa hàng trang sức mua hoặc là thuê người làm ra một đôi khác giống hệt là được rồi cần gì phải tìm. Nhưng hết lần này tới lần khác, Di nương nói với nàng đó không giống như hoa tai bình thường, là thứ những người khác không thể làm theo được.

“Nhìn qua rất bình thường giống với chiếc hoa tai ta đang đeo.”

Trang Thư Lan nói xong liền tháo chiếc hoa tai bên trái xuống đưa tới trước mặt Tư Đồ Minh Duệ, tiếp tục nói.

“Đừng xem thường thứ này không có gì đặc sắc. Nhìn thì giống như một hạt ngọc trai bình thường. Nhưng nếu để ánh trăng chiếu thẳng vào có thể thấy được một không gian khác bên trong. Chiếc hoa tai ta đang đeo bên trong là chữ “Hong”, còn chiếc mà ta làm mất có chữ “Trúc””

Tư Đồ Minh Duệ nhận lấy hoa tai, quan sát tỉ mỉ rồi trả lại cho Trang Thư Lan.

“Có thể! Nhưng vụ làm ăn không có thù lao ta không nhận.”

“Bạc không thành vấn đề!”

Trang Thư Lan cũng biết, người trực tiếp đi điều tra không phải là hắn, tất nhiên phải có phí dịch vụ.

“Nàng nghĩ bây giờ ta còn thiếu tiền sao?”

Tư Đồ Minh Duệ dựa sát vào bàn, cười hời hợt.

“Nếu như “thù lao đặc biệt” là phu nhân thì không cần phải bàn nhiều nữa!”

Lời này, có thể coi là đang trêu ghẹo không? Sắc mặt Trang Thư Lan mất tự nhiên, hai tay đan vào nhau.

“Nói thẳng đi, điều kiện của ngài là gì? Chỉ cần không quá đáng, ta đều có thể cân nhắc!”

“Chỉ là cân nhắc? Ta đây cũng phải cân nhắc thôi!”

Hai tay Tư Đồ Minh Duệ cũng đan vào nhau. Giọng điệu bất chước Trang Thư Lan.

Rõ ràng là đang uy hiếp! Trang Thư Lan trừng mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ, một lát sau mới nghiêng răng nói.

“Có việc gì cứ việc nói thẳng đi!”

Phiêu Di à, chỉ vì một câu nói của người mà con mới nhượng bộ sớm như vậy! Còn có mẫu thân của thân thể này nữa, ta sẽ không làm người thất vọng!

“Vẫn là Lan nhi của ta thẳng thắn!”

Tư Đồ Minh Duệ cười gian .

“Thực ra điều kiện rất đơn giản: Không cho phép viết hưu thư, không cho phép để lại thư rồi bỏ đi, lại càng không cho phép “bất cáo ly biệt” (bỏ đi mà không nói lời nào), cũng không cho phép nạp thiếp thay ta.”

Chỉ những thứ này! Đồng ý đồng ý, chỉ cần không phải “tam bôi” là được rồi! Có điều, hiện tại không phải nàng đang cùng ăn với hân sao! Âm thầm tìm một cách biểu đạt khách sáo một chút, Trang Thư Lan gật đầu.

“Không thành vấn đề!”

Dù sao lúc rảnh rồi nàng cũng có thể theo hân. Nếu không rảnh rồi, nàng Trang Thư Lan sẽ dễ dàng ngồi ăn với hân sao!

Trang Thư Lan đồng ý quá nhanh trái lại khiến Tư Đồ Minh Duệ sinh ra nghi ngờ. Trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, đáng vẻ vẫn tươi cười như trước, ngữ khí không tự giác cũng nhấn mạnh thêm.

“Lan nhi, đồng ý rồi thì phải làm được, không được hối hận đâu đấy!”

“Ta không phải là kẻ nói mà không giữ lời, ít nhất vẫn biết giữ chữ tín!”

Trang Thư Lan thân nhiên cười, khe khẽ thở dài. Lát nữa đi gặp Di nương cũng có thể báo cho di một tin tức tốt lành rồi! Chỉ làm nàng có một loại ảo giác – cả đời này chỉ sợ nàng sẽ dây dưa với Tư Đồ Minh Duệ hoặc là sớm đã dây dưa không rõ rồi!

Tiếng thở dài rất nhỏ nhưng không thoát khỏi lỗ tai nhạy cảm của Tư Đồ Minh Duệ . Trong lòng căng thẳng, hân nhẹ nhàng hỏi.

“Vì sao thở dài? Bất nàng ở lại bên cạnh ta như vậy sẽ khiến nàng khổ sở sao?”

“Không phải vậy!”

Theo thói quen, Trang Thư Lan mỉm cười đáp lại. Nụ cười này xuất phát từ nội tâm của nàng. Tuy rằng có rất nhiều lúc thấy hân không thuận mắt nhưng nàng lại khâm phục cách sống rất tự do, tự tại của hân – Ở thế giới này, người có thể khiến nàng tức giận đã không nhiều lắm mà có thể khiến nàng tức giận ra mặt lại càng ít. Rất không may hân lại là người có thể khiến nàng tức giận ra mặt. Điều này khiến nàng ý thức được không phải là dấu hiệu tốt.

“Nếu như nàng không muốn cười thì không cần phải miễn cưỡng!”

Khuôn mặt không che giấu sự lãnh đạm, thất vọng. Hân không cần nói cũng khiến người khác thương tiếc. Một mình hân quá mức thông dong, tình lặng đối lập hoàn toàn với sự ồn ào, náo nhiệt ở từ lâu.

“Còn ngại thì sao?”

Trang Thư Lan hỏi lại theo bản năng.

“Ta không giống với ngài – mang mặt nạ sống qua ngày. Thế giới nội tâm của ngài chỉ sợ không người nào có thể chạm tới, ngay cả người thân thiết với ngài như Phó Thuyết cũng không thể. Thực ra điều này cũng rất bình thường. Mỗi người có một không gian riêng cho mình, có những thứ không cách nào nói ra, mà nụ cười có lẽ chính là phương thức che giấu tốt nhất.”

Bất cứ lúc nào, nơi nào hân cũng có thể cười được. Nhưng những nụ cười đó có bao nhiêu là thật, bao nhiêu là giả? Phải thừa nhận rằng, mỗi khi hân cười đều rất thu hút, mỉa hoặc nhân tâm. Mới gặp lần đầu thì kinh ngạc, thu hút còn những lần gặp sau chỉ khiến người ta rung mình, ớn lạnh.

Đối lập với Huyền Bách, Huyền Bách là người “ngoài lạnh trong nóng”. Tuy rằng từng là sát thủ nhưng với Trang Thư Lan mà nói, hân có thể coi là một sự phụ, một người bạn hiếm có. Còn Tư Đồ Minh Duệ là loại người điển hình “tiểu lý tàng đao”, chỉ cần cười cũng có thể đầu độc người khác. Nụ cười của hân khiến đối thủ bước xuống địa ngục.

Nhưng Trang Thư Lan biết không phải mỗi người sinh ra đã như vậy. Nàng lạnh lùng, lãnh đạm là bởi vì nàng từng sống qua hai kiếp người. Nàng từng trải qua những việc mà người khác chưa từng trải qua. Nếu như trải qua hai kiếp người mà còn chưa bình tĩnh, không quan tâm hơn thua, vậy chỉ có thể nói người đó còn chưa hiểu hết “thế thái nhân tình”.

Lúc trước chưa biết rõ thân thể của Tư Đồ Minh Duệ, nàng không hiểu rõ. Nhưng hiện tại, nàng đã có thể hiểu thái độ, tác phong của hân từ đâu mà thành.

Bị Trang Thư Lan nói đúng tâm sự, Tư Đồ Minh Duệ thất thần. Từ nhỏ đã bị đưa ra khỏi cung, theo sư phụ học văn, học võ. Sư phụ dạy cho hắn cách hành sự không được để cho người khác nhìn thấu suy nghĩ của mình. Hắn lại phát hiện nếu nở nụ cười thì rất nhiều người sẽ bỏ đi sự đề phòng với hắn. Đó là lý do tại sao hắn dùng dáng vẻ tươi cười để che giấu nội tâm. Lâu dần, bất cứ lúc nào cũng có thể mỉm cười. Đó đã thành thói quen của hắn, quen tới mức hắn cũng không biết nụ cười của hắn là để che giấu nội tâm.

“Thực ra nàng rất giỏi nhìn thấu nội tâm người khác. Ngay cả điều này nàng cũng có thể nhìn ra được!”

Tư Đồ Minh Duệ cầm đũa tiếp tục dùng bữa.

Nếu như giỏi nhìn nội tâm người khác thì hôm nay nàng đã không ngồi cùng bàn với hắn! Chỉ cần để ý hắn một chút là có thể nhận thấy điều này!

Lắc lắc đầu, Trang Thư Lan cũng bắt đầu tiếp tục ăn cơm. Có điều, mạch suy nghĩ lại dừng lại ở câu “để ý hắn”. Nhẹ nhàng nhắc lại trong đầu hai lần, nàng mới giật mình. Há? Trong lúc vô tình nàng lại thừa nhận nàng quan tâm tới hắn! Để ý tới một người nào đó đúng là chuyện không tốt! Để ý sẽ khiến mọi ý nghĩa của nàng đều đặt trên người hắn. Để ý tới hắn cho nên không biết từ bao giờ đã luôn quan sát mỗi lời nói, mỗi cử chỉ của hắn. Có lẽ sẽ càng ngày càng quan tâm tới hắn hơn, sau đó sẽ quyến luyến không muốn rời xa hắn, bỏ đi ý định rời khỏi phủ lúc ban đầu.

Nghĩ tới chuyện này, Trang Thư Lan thực sự hoảng hốt. Nàng thầm an ủi chính mình, phải bình tĩnh không được lo lắng. Nhưng càng muốn bình tĩnh thì cả người lại càng cảm thấy luống cuống.

“Cạch” – Trang Thư Lan nặng nề đặt bát xuống bàn, đứng vụt lên, nhìn Tư Đồ Minh Duệ đang vô cùng ngạc nhiên, cười giải thích.

“Ngài cứ ăn đi, ta đi ra ngoài một chút.”

Nói xong vội vã chạy đi, giống như có người cầm đao đuổi theo muốn giết nàng vậy....

Hậu quả của việc nàng liều lĩnh bỏ chạy chính là đâm ngay phải một phụ nữ trung niên ở chỗ quẹo cầu thang, khiến người này vượt khỏi lan can rơi xuống tầng một.

“Á...”

Về mặt vị phu nhân kia vô cùng kinh hoàng. Người đàn ông trung niên đi theo bên cạnh cũng nhảy theo khỏi cầu thang.

Trang Thư Lan đứng ngây người. Nàng không ngờ người đàn ông trung niên đứng bên cạnh vị phu nhân kia cũng nhảy theo! Nhưng một người ngã xuống nhanh như vậy không có cách nào có thể đỡ được. Từ trên cao như thế ngã xuống không chết thì cũng tàn phế, như vậy nàng chính là kẻ đầu số gây họa!

Nhưng đến khi Trang Thư Lan nhảy khỏi lầu nàng mới phát hiện hành động vừa rồi của nàng hoàn toàn không cần thiết bởi vì người đàn ông trung niên kia đã nhảy xuống trước và đón được vị phu nhân nọ.

“Xin lỗi! xin lỗi! xin lỗi!”

Lúc vị phu nhân kia được người đàn ông trung niên ôm trong ngực vẫn còn đang hoảng loạn thì Trang Thư Lan đã đứng trước mặt bọn họ cúi gập người luôn miệng xin lỗi.

“Không phải là ta cố ý, thật sự xin lỗi!”

“Không phải cố ý chẳng lẽ là cố tình sao?”

Người đàn ông trung niên lạnh lùng quát.

” Bước đi cũng không chịu mở to con mắt ra, trời còn sáng rõ như ban ngày chạy cái gì mà chạy, chẳng lẽ có người muốn giết người sao?”

Ánh mắt người nọ lại lạnh lùng liếc những người xung quanh đang chờ xem cảnh tượng náo nhiệt. Đám người đó biết điều nên tự mình tránh đi, có kẻ quay vào uống trà, kẻ khác lại tiếp tục ăn uống.

“Lãnh đại ca, huynh đừng như vậy! Đừng có hù dọa tiểu cô nương này chứ!”

Vị phu nhân mặc y phục màu tím vừa nghe người đàn ông trung niên kia dùng bộ mặt lạnh lùng dọa tiểu cô nương trước mặt liền lên tiếng ngăn cản.

“Huynh nhìn xem, ta rất tốt, không chỗ nào bị thương cả!”

“Cũng may là không bị thương, nếu không ta nhất định lấy mạng cô ta!”

Người đàn ông trung niên hung hăng trừng mắt nhìn Trang Thư Lan xong lại quay sang dịu dàng với vị phu nhân kia.

“Hong nhi, thân thể nàng mới khỏe lại, không chịu được đá kích mạnh. Ta thấy trước hết đêm nay chúng ta cứ ở lại chỗ này, lát nữa ta sẽ vận công giúp nàng điều trị thương thế.”

“Được, cảm ơn Lãnh đại ca!”

Lúc nói lời cảm ơn khuôn mặt vị phu nhân kia ửng hồng . Sau đó lại nhìn sang Trang Thư Lan thân thiết nắm lấy tay nàng vỗ vỗ.

“Cô nương đừng sợ! Lãnh đại ca chỉ nói vậy thôi. Sau này cô nương đi đường nên cẩn thận một chút là được rồi!”

Hà...sợ? Nàng lúc nào sợ vậy?

“À! Được rồi!”

Trang Thư Lan nhếch môi mỉm cười nhìn thoáng qua người đàn ông trung niên vẫn đang chăm chú nhìn vị phu nhân này. Nàng cười thầm vừa nhìn đã biết đây là dáng vẻ của một kẻ trong giang hồ nóng lòng bảo hộ thể tử của mình. Hừ! vừa mở miệng nói chuyện đã muốn lấy tính mạng của người khác! Bỗng trong đầu nàng xuất hiện một ý nghĩ hay ho. Nụ cười trên mặt cũng mở rộng nhưng càng nhìn càng khiến người khác lo ngại, bất an. Trang Thư Lan nhẹ nhàng nói.

“Phu nhân à, tướng công của phu nhân rất yêu phu nhân đó nha. Phu nhân xem, trong mắt người ta lúc này chỉ có một mình phu nhân thôi!”

Trang thư lan nhớ rõ vừa rồi trên mặt vị phu nhân kia còn ửng hồng, không cần đoán cũng biết vị phu nhân này là một người hay ngượng ngùng —— hoặc nói chính xác hơn chỉ trước mặt người trong lòng mới có thể ngượng ngùng, cho nên Trang Thư Lan muốn trêu ghẹo một chút coi như mượn việc này ‘ hồi báo ’ lúc vừa rồi người đàn ông kia lạnh lùng quát nàng.

“Cô nương chớ nói lung tung!”

Vị phu nhân kia cuống quýt, nắm chặt tay Trang Thư Lan giải thích,

“Ta và Lãnh đại ca là huynh muội tốt!”

“Tiểu nha đầu lừa đảo, không biết thì đừng nói bừa! Có phải không muốn giữ mạng của người nữa hay không?”

Sắc mặt người đàn ông trung niên mất tự nhiên, lớn tiếng quát Trang Thư Lan .

“Lãnh sư bá! tiểu nha đầu lừa đảo mà sư bá vừa mới gọi đó chính là phu nhân của ta nha! Ngài nên nghĩ kỹ rồi hãy quyết định có nên lấy tính mạng của nàng hay không?”

Tư Đồ Minh duệ mỉm cười tựa vào lan can, chậm rãi nói.

“Người hãy trông chừng thể tử của người cẩn thận ! Đừng để cho nàng chạy lung tung gây họa cho người khác !”

Người đàn ông được gọi là sư bá kia híp mắt lại, giận dữ trừng mắt nhìn Tư Đồ Minh duệ.

Mà vị phu nhân mặc áo tím đứng bên cạnh vừa nghe Tư Đồ Minh duệ xong thì vô cùng ngạc nhiên, nhìn một lượt đánh giá lại Trang Thư Lan.

” Thì ra cô nương thành thân rồi!”

Rồi quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh cười nói.

“Lãnh đại ca, huynh xem, chỉ lơ đãng va chạm thôi mà lại đụng phải người trong nhà rồi! Thì ra nàng là thể tử của cháu huynh. Huynh cũng không thể động một cái là lại nói lấy tính mạng của nàng được.”

Haizz Thì ra thể giới này đúng là rất nhỏ, tùy tiện va chạm như vậy mà lại đụng vào sư bá của Tư Đồ Minh Duệ ! Vậy bây giờ không phải nàng nên chào hỏi sao?

” Xin chào sư bá !”

Cuối cùng Trang Thư Lan vẫn quyết định thi lễ với vị sư bá này.

Lãnh sư bá hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới nhưng thật ra đã cố tình làm Trang Thư Lan mất mặt ở chỗ này —— xem ra, Lãnh sư bá này không phải là một người thù dai thì chắc chắn cũng không có quan hệ tốt với Tư Đồ Minh Duệ, cho nên mới cố tình không thèm trả lời nàng.

“Lan nhi đừng để ý đến ông ấy! Hiện tại người ta muốn vận công giúp “mỹ nhân ngủ” nên thấy chúng ta rất chướng mắt ! Hơn nữa câu nói vừa rồi của nàng lại nói trúng rồi tâm tư của ông ấy, tất nhiên là ông ấy rất mất tự nhiên rồi! Tốt hơn là chúng ta nên đi thôi!”

Chẳng biết từ lúc nào, Tư Đồ Minh duệ đi đến cạnh Trang Thư Lan, dùng một tay ôm eo, ôm nàng vào trong ngực, tay còn lại nắm lấy tay nàng đi ra cửa.

Mỹ nhân ngủ ? ! Thì ra câu chuyện nàng kể đã sớm lưu truyền ra đến đây, hơn nữa Tư Đồ Minh Duệ đã nhanh chóng dùng những từ như vậy! Có điều, chuyện này tạm thời không quan trọng lắm, lúc này quan trọng nhất là không thể bỏ qua cho kẻ đầu sỏ gây ra sự cố này của nàng.

“Buông tay ra, đừng lằng nhằng !”

Đi tới cửa, Trang thư lan dùng bước, dùng sức đẩy cánh tay đang đặt trên eo nàng ra.

“Nàng là phu nhân của ta!”

Tư Đồ Minh Duệ nhấn mạnh.

“Cho dù là vợ chồng, ngài cũng nên để ý một chút xem có bao nhiêu ánh mắt trên phố đang nhìn chúng ta. Hơn nữa xem có ai như chúng ta không?”

Trang thư lan trừng mắt. Nếu không phải ở nơi công cộng, nàng sớm đã cho hắn một cái tát rồi.

“Chúng ta xem như là người đầu tiên đi!”

Tư Đồ Minh Duệ cười vô lại.

Người đầu tiên cái đầu hần! Trang Thư Lan liếc nhìn khinh thường rồi vượt qua Tư Đồ Minh Duệ. Sau đó lại liếc mắt nhìn đám người xung quanh đang chờ xem trò hay và mấy tiểu nhị trong quán. Đột nhiên nhanh như cắt, Trang Thư Lan quay sang đoạt lấy chiếc khăn trắng trên vai một tiểu nhị cách đó không xa. Tiếp đó nàng dùng hết sức ném lên người Tư Đồ Minh Duệ lớn giọng.

“Tư Đồ Minh Duệ, ta muốn khiêu chiến với ngài!”

Tư Đồ Minh Duệ không hề để ý đến cái khăn đang tuột dần xuống mà thú vị hỏi nàng

“Khiêu chiến cái gì?”

“Luận văn thi võ! Nếu ta thắng, về sau không cho phép ngài tới gần ta trong vòng 10 bước ; nếu ta thua, ngài có thể tới gần ta trong vòng năm bước !”

Được lắm, nếu muốn chơi trò vô lại vậy tất cả mọi người đều vô lại đi! Mà bây giờ việc Trang Thư Lan muốn làm nhất là đập cho hắn một trận te tua!

“Vậy nếu ta không đồng ý thì sao?”

“Không đồng ý? Hừ! Vậy coi như ta sẽ bỏ đi trước mặt ngài!”

Bị dồn tới đường cùng thì tho cũng có thể cắn người huống hồ nàng không phải là thỏ! Đâu có lí nào để hắn đàn áp lâu như vậy mà nàng không phản kích?

“Lan nhi, nàng đừng quên vừa rồi nàng đáp ứng với ta điều gì!”

Khóe miệng cười của Tư Đồ Minh Duệ thu lại, nhìn thẳng Trang Thư Lan. Bởi vì hắn biết nàng không phải đang nói đùa, tuy rằng bộ dáng nàng nói chuyện không hề nghiêm túc.

“Ha ha! Ta nhớ kỹ ngài chưa từng nói qua ta không thể trốn đi trước mặt ngài!”

Trang Thư Lan nhướn mày, lạnh lùng nói.

“Nàng.được!”

Tư Đồ Minh Duệ trầm giọng, một lát sau bỗng nhiên cười gian xảo.

“Nhưng quy tắc sẽ do ta định ra – ta là người bị khiêu chiến. Theo quy tắc của giang hồ ta có quyền quyết định sẽ thi đấu cái gì, luật thi như thế nào?”

Luận văn thi có cái gì để chơi đùa? Vừa nghe nói qua nhưng tựu huongns về phía Trang Thư Lan nói ra sẽ không có khả năng đáp ứng. Tư Đồ Minh Duệ thâm hiểm như thế nếu như nàng đồng ý thì lại rơi vào bẫy của hắn sao?

“Ta không phải là người trong giang hồ!”

Trang Thư Lan cắn răng, gằn giọng nói.

“Nhưng ta lại là người trong giang hồ. Nàng đã gả cho ta tự nhiên cũng thành người trong giang hồ.”

Tư Đồ Minh Duệ tới gần nói nhỏ vào tai Trang Thư Lan . Vừa thấy vẻ mặt giận dữ sắp bạo phát của Trang Thư Lan, hắn nhanh chóng lùi lại, cười nói.

“Việc này cứ quyết định như thế đi! Chúng ta về phủ sẽ thi đấu – đương nhiên nếu phu nhân muốn để người khác xem như diễn xiếc, vi phu cũng không ngại giúp phu nhân một tay!”

Rõ ràng là một đề nghị tốt sao lại bị hắn biến thành thế này? Rõ ràng vừa rồi nàng còn ở thế thượng phong sao lại chuyển thành hạ phong rồi? Có điều,

như vậy cũng không có quan hệ gì, may là nàng đã có tính toán trước, ít nhất cũng không phải nhìn thấy kết quả nàng không muốn thấy.

“Được, đi thôi!”

Nói xong, Trang Thư Lan tự mình bước lên trước, Tư Đồ Minh Duệ cũng thản nhiên đi theo phía sau để lại những ánh mắt kinh ngạc của đám người xung quanh.

“Thì ra tiểu tử này cưới phải một nương tử có thể trị được hắn! Hừ, có nhiều trò hay để xem rồi!”

Lãnh Bá Thiên nhìn hai bóng áo đỏ một trước một sau rồi đi, khóe miệng không nhìn được lộ ra nét cười khoái trá.

“Lãnh đại ca sao lại nói như vậy?”

Vị phu nhân áo tím thắc mắc hỏi.

Lãnh Bá Thiên không trả lời, chỉ cười hỏi lại.

“Hong nhi, có muốn đi xem tiểu tử chuyên phá hoại kia bị trị như thế nào không?”

“Ừm! Nghe có vẻ như rất đáng xem!”

Vị phu nhân tên Hồng nhi gật đầu đồng ý.

“Chúng ta đi theo bọn họ luôn thôi!”

Lãnh Bá Thiên nắm tay Hồng Nhi đi theo 2 bóng áo đỏ trong đám đông. ...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

“Nghe nói gì chưa, đại nhân và phu nhân cãi nhau đó! Chắc chắn là vì chuyện ngày hôm qua đại nhân cưới Thư Vân cô nương rồi!”

Gia nhân A nói với gia nhân B trong phủ.

“Làm sao người biết chuyện này?”

“Chỉ cần dùng mắt nhìn là biết ngay mà! Người không thấy lúc phu nhân quay về phủ vẻ mặt rất khó chịu sao?”

Gia đình A dùng ánh mắt khinh thường nhìn gia đình B.

“Nói tới vị phu nhân mới này ... haiz.. cũng thật đáng thương, vừa mới vào phủ được 2 ngày đã phải thay đại nhân thu xếp việc nạp thiếp. Mặc dù được tiếng là người vợ hiền đức nhưng làm như vậy không phải quá nhu nhược, yếu đuối sao!”

“Suýt! Không phải có người nói sáng nay nhìn thấy đại nhân từ trong phòng của phu nhân đi ra sao?”

Hiện tại tình thế hoàn đổi gia đình B lên mặt với gia đình A.

“Ừm, cũng đúng! Nói như vậy thành ra Thư Vân cô nương mới là người đáng thương hơn rồi?”

Gia đình A gật đầu tán thành.

Lúc này, một gia nhân khác trong phủ chạy tới, vội vàng nói với gia nhân A, gia nhân B.

“Không phải thế đâu! Ta vừa mới đi ngang qua Mai viên mà ngày thường đại nhân thường luyện công thì nghe thấy bên trong có tiếng đao kiếm đánh nhau. Trong lúc nhất thời tò mò, ta mạo hiểm cả việc có thể bị roi đầu dừng lại xem trộm xem bên trong xảy ra chuyện gì. Các người đoán xem thế nào?”

“Như thế nào?”

Đúng là gặp chết người đi được, nói được một nửa lại không nói nữa để người ta đoán, như thế có thể đoán được sao?

“Thì ra là phu nhân và đại nhân đang đấu kiếm!”

Về mặt của gia nhân C vẫn không tin.

“Vậy kết quả thế nào? Ai thắng?”

Kết quả mãi mãi là chủ đề mà người ta quan tâm nhất, quá trình diễn ra như thế nào có lúc cũng không phải là chuyện quan trọng.

” Ta không nhìn thấy! Ta bị đại nhân phát hiện rồi!”

Về mặt gia nhân C buồn như đưa đám, nước mắt cũng giàn dụa đầy mặt.

“Mạng nhỏ của ta sắp khó giữ được rồi! Hai người các người nhất định phải nhớ kỹ ngày này sang năm mạng 1 bầu rượu tới trước mộ ta. Không cần rượu quá đắt tiền, chỉ cần một bình rượu hoa điều là được rồi!”

“Đi chết đi!”

Không hẹn mà gặp, cả A và B đều khinh thường C.

Mà trong sân luyện công ở mai viên, hai nhân vật chính bị bọn họ bàn tán này giờ vẫn đang cầm kiếm găng co.

“Tur Đồ Minh Duệ, ngài chơi xấu!”

Kiểm trong tay Trang Thư Lan chỉ thẳng vào ngực Tur Đồ Minh Duệ đang đứng cách nàng ba bước, tức giận nói.

“Rõ ràng nói là nhường ta 4 chiêu vậy mà ngài lại đánh đòn phủ đầu trước.”

“Ta đã nhường nàng 4 chiêu rồi! Nàng không phát hiện ra ta và nàng đã đấu qua 6 chiêu rồi sao?”

Tur Đồ Minh Duệ cười tà.

“Sau bốn chiêu ta cũng đã nhường nàng rồi! Có điều theo như lời nàng nói vừa nãy thì trong vòng 10 chiêu nàng thắng 5 chiêu thì coi như thắng cuộc nhưng bây giờ ta có nhường nàng 4 chiêu nàng cũng thua thôi!”

Về mặt Trang Thư Lan trầm xuống. Lời hắn nói đúng là sự thật. Cho dù ngay khi bắt đầu hắn nói nhường nàng 4 chiêu thì khả năng nàng thua là rất lớn – Vô công không bằng hấn, đã tới chiêu thứ 6 nhưng nàng vẫn chưa thắng được chiêu nào.

” Hừ! Thua thì thua nhưng không phải là đã hết cách!”

Trang Thư Lan cắn răng nói. Bất kể thế nào cũng không thể để hắn đắc ý được.

Chẳng qua là thắng thua còn chưa định, nàng không thể dễ dàng buông tay được.

Cầm kiếm lui về phía sau hai bước, đứng nghiêng người, thân kiếm để ngang tầm mắt hướng mũi kiếm về phía Tur Đồ Minh Duệ, khuôn mặt không có biểu cảm nào. Nàng nói:

“Cầm kiếm lên, cứ tùy tiện ra 4 chiêu không cần phải nhường ta!”

“Ha? Được! Nếu Lan Nhi đã nói vậy, vì phu đương nhiên phải tiếp tới cùng rồi! Chẳng qua sau khi thua thì Lan nhi đừng có khóc nhè nha!”

Tur Đồ Minh Duệ cười khê, mũi kiếm cũng chỉ thẳng phía trước nhưng vẫn chưa ra tay. Trang Thư Lan chỉ cười nhạt nhìn rặng rờ như hoa đào trước gió nhưng lại lạnh lùng tới ghê người.

“Thắng thua vẫn chưa định đâu! Tiếp chiêu.”

Chiêu thứ nhất chính là “cực nhanh” trong kiếm pháp Thái Cực . Ở thời hiện đại thái cực vốn để rèn luyện thân thể nhưng ở chỗ này, kết hợp với một lực thích hợp có thể tạo ra hiệu quả bất ngờ – Trang Thư Lan cũng không biết. Vừa lúc này trong lúc giao đấu với Tur Đồ Minh Duệ, nàng mới phát hiện kiếm pháp của Tur Đồ Minh Duệ rất sắc bén, thế tấn công rất mạnh mẽ. Mỗi chiêu thức nàng xuất ra đều bị hắn khắc chế được. Mà vừa rồi trong lúc nghỉ ngơi, nàng mới nhớ tới Thái cực quyền nổi tiếng là môn võ “lấy nhu thắng cương”, vừa hay lúc học đại học nàng cũng đã có thời gian tập qua thái cực quyền với các bạn trong câu lạc bộ võ thuật của trường. Tuy rằng không thuần thục, chính xác nhưng chiêu thức học được nàng vẫn còn nhớ. Chỉ tiếc là trước đây trong lúc tập võ nàng không chịu luyện tập lại cho nên hiệu quả như thế nào nàng cũng không nắm chắc.

Tur Đồ Minh Duệ nhận thấy cách cầm kiếm và chiêu thức của Trang Thư Lan hướng về phía mình rất kỳ lạ. Kiếm pháp của các bang phái trong giang hồ hắn đều biết qua nhưng chưa bao giờ nhìn thấy bộ kiếm pháp Trang Thư Lan đang sử dụng! Vừa đỡ chiêu của nàng, Tur Đồ Minh Duệ vừa nói.

“Đây là kiếm pháp gì vậy?”

Tư Đồ Minh Duệ dám khẳng định đây không phải là kiếm pháp mà Huyền Bách truyền cho nàng. Kiếm pháp của Huyền Bách nổi tiếng là nhanh, tàn nhẫn, chính xác. Vừa nãy trong lúc giao đấu, kiếm pháp của nàng giống hệt kiếm pháp của Huyền Bách nhưng bây giờ chiêu thức nàng xuất ra chiêu nào cũng nhẹ nhàng, linh hoạt liên tiếp không ngừng. Mỗi chiêu thức đều đẹp mắt, phóng khoáng, lúc cương lúc nhu, ngay cả tốc độ cũng lúc nhanh lúc chậm, phòng thủ tấn công kết hợp chặt chẽ, linh hoạt trong lúc nhất thời không thể nhìn ra chỗ sơ hở! Hắn không thể làm gì khác hơn là gặp chiêu tiếp chiêu, phòng thủ là chính.

“Thái Cực!”

Trang Thư Lan mỉm cười. Nàng dùng chiêu “ngọc nữ xuyên thoa” hướng kiếm thẳng cổ họng Tư Đồ Minh Duệ nhưng lại bị thân kiếm của hắn chặn lại được, thuận tay còn phản kích lại Trang Thư Lan. Nàng đành phải thu kiếm lại để phòng thủ dùng chiêu “Tả Hữu Lạc Hoa” để ngăn chặn thế tấn công của Tư Đồ Minh Duệ.

“Không tồi! Đúng là bộ kiếm pháp tốt!”

Tư Đồ Minh Duệ khen ngợi.

“Đáng tiếc là nàng không chịu luyện tập thường xuyên, sử dụng còn chưa thuần thục, chiêu thức còn chưa chính xác, lực cũng không đủ nếu không ta đã thua dưới kiếm của nàng từ lâu rồi!”

Nói thừa! Chiêu vừa rồi rõ ràng có thể đánh bại hắn kết quả lại bị hắn ngăn được – Nhất định là vì lâu rồi nàng không luyện cho nên dùng lực chưa đủ.

“Hừ! Nếu không phải vì ngài thì ta cũng quên là ta biết bộ kiếm pháp này rồi!”

“Kiếm pháp này là ai dạy cho nàng?”

“Không liên quan tới ngài!”

Lại một lần nữa Trang Thư Lan dùng chiêu thức “Ngựa Hoang qua suối” tấn công Tư Đồ Minh Duệ đáng tiếc lại bị hắn chặn lại.

Lại qua mấy hiệp nữa, sớm vượt trước Tư Đồ Minh Duệ mười chiêu Trang Thư Lan dần dần cũng cảm thấy thấm mệt, lâu rồi không luyện kiếm, bây giờ sử dụng đúng là vắt kiệt sức lực của nàng. Đây đúng là tạo cơ hội của Tư Đồ Minh Duệ.

Trong lúc quá nhập tâm, kiếm của Tư Đồ Minh Duệ đã hướng thẳng tới ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày) của Trang Thư Lan. Chiêu này nhanh tới mức Trang Thư Lan không kịp dùng kiếm để ngăn lại, ngay cả thân thể cũng không kịp tránh ra.

Trong lúc quá nhập tâm, kiếm của Tư Đồ Minh Duệ đã hướng thẳng tới ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày) của Trang Thư Lan. Chiêu này nhanh tới mức Trang Thư Lan không kịp dùng kiếm để ngăn lại, ngay cả thân thể cũng không kịp tránh ra. Đúng lúc mũi kiếm cách ấn đường Trang Thư Lan ba phân thì kiếm ngừng lại. Trang Thư Lan cũng sợ hãi khuyu xuống, mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất. Lần đầu tiên nàng cảm giác được cái chết gần như vậy. Toàn thân đều vô lực phản kháng. Cảm giác này khiến con người ta sợ hãi tới độ.

Keng... tiếng kiếm của Tư Đồ Minh Duệ rơi trên mặt đất. Nhìn khuôn mặt Trang Thư Lan trắng bệch hắn mới ý thức được vừa rồi chỉ thiếu chút nữa hắn đã lỡ tay lấy mạng của nàng.

“Xin lỗi, Lan Nhi!”

Tư Đồ Minh Duệ nhanh chóng kéo Trang Thư Lan vào lòng, đầu tựa vào hõm cổ nàng, ngón tay không kiềm chế được mà run rẩy không ngừng.

“Xin lỗi Lan Nhi, vừa rồi..... Vì sao nàng lại không tránh?”

Bỗng nhiên hắn nhớ lại chiêu vừa rồi, rõ ràng nàng có thể tránh được giống như trước đó nàng chỉ cần một chiêu là có thể hóa giải chiêu thức của hắn.

“Không còn sức lực nữa!”

Trang Thư Lan vẫn còn hoảng hồn chưa bình tĩnh lại được. Nàng miễn cưỡng trả lời câu hỏi của Tư Đồ Minh Duệ. Ngay cả sức lực để cử động cánh tay cũng không còn.

“Như vậy sao? Có phải trong người có chỗ nào không khỏe không?”

Rõ ràng vừa nãy hắn thấy nàng còn rất linh hoạt. Tuy rằng độ mạnh yếu của mỗi chiêu còn chưa đủ nhưng nàng sử dụng rất ảo diệu. Cho nên vì thế hắn cũng tập trung hết sức hóa giải chiêu thức của nàng, hoặc tấn công hoặc phòng thủ, cả cơ thể bị kích thích hưng phấn hẳn lên – đối với một người tập võ, thấy một bộ kiếm pháp mới đều khiến trong lòng hắn cảm thấy phấn khích, kích thích – do đó mỗi chiêu Trang Thư Lan xuất ra hắn đều tập trung để hóa giải. Nhưng không ngờ đột nhiên nàng lại ngừng tay mà kiếm hắn đâm ra cũng thiếu chút nữa không kịp thu lại. Năm tay bắt mạch tượng của nàng, Tư Đồ Minh Duệ thấy mạch của nàng vô cùng hỗn loạn.

“Lâu lắm rồi, ta không luyện kiếm. Hơn nữa bộ kiếm pháp này lâu lắm rồi không sử dụng cho nên mới tổn sức như vậy.”

Lúc này, sắc mặt Trang Thư Lan đã dịu lại, sức lực toàn thân cũng hồi phục. Hơn nữa còn có một luồng chân khí đang truyền vào thân thể nàng. Vài giây trôi qua nàng mới phát hiện thì ra Tư Đồ Minh Duệ đang truyền nội lực cho nàng.

“Ngài.....Không cần phải như thế, ta nghỉ ngơi một lát là ổn thôi.”

Trang Thư Lan dùng tay còn lại không bị nắm giữ tay Tư Đồ Minh Duệ ra. Nàng thu hồi bàn tay từ chối nội lực của Tư Đồ Minh Duệ. Hắn cũng thu tay lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn Trang Thư Lan.

“Nếu thực sự nàng muốn thắng vậy thì coi như nàng thắng đi! Hiện tại mạch tượng của nàng rất rối loạn, để ta điều dưỡng lại cho nàng.”

Thắng thua với nàng quan trọng như thế sao? Hay là nàng thực sự không thích hắn tới gần nàng cho nên mới liều mạng muốn thắng như vậy?

“Không cần!”

Trang Thư Lan đẩy Tư Đồ Minh Duệ ra, tự mình đứng lui về phía sau hai bước, vừa điều chỉnh lại hơi thở, vừa nói.

“Thua chính là thua, không có gì là tính hay không tính! Trang Thư Lan ta không phải là người bị thua mà không đứng lên được! Hơn nữa thắng thua đối với ta mà nói cũng không có tồn thất gì. Chẳng qua chỉ là không có việc gì làm nên mới tìm ngài gây sự, muốn đánh nhau mà thôi!”

Từ khi dọn khỏi chỗ Huyền Bách nàng đã không luyện công. Lúc còn ở cạnh hắn cho dù Huyền Bách bảo nàng đi luyện công nàng cũng không đi. Mấy tháng trôi qua kiếm pháp cũng đã quên đi không ít. Do đó nàng muốn tìm một ai đó đánh nhau một trận. Ngày trước mỗi khi luyện kiếm với Huyền Bách, hắn đều ra tay hạ thủ lưu tình với nàng. Đặc biệt mỗi khi cảm thấy nàng mệt mỏi sẽ dừng lại đúng lúc, đây cũng tạo thành thói quen không tốt cho Trang Thư Lan – mỗi khi giao đấu mà mệt mỏi thì nàng sẽ ngừng lại. Đây cũng là nguyên nhân mà chỉ thiếu chút nữa mạng nhỏ của nàng đã không giữ được. Ngoài ra còn có một nguyên nhân khác đó là bởi vì kinh nghiệm thực chiến của nàng rất ít cho nên mới bị thói quen này ảnh hưởng gây ra sai sót như hôm nay.

“Không có việc gì thì kiếm người đánh nhau làm cái gì?”

Cách nghĩ của Trang Thư Lan khiến Tư Đồ Minh Duệ không thể lý giải nổi, chỉ có thể nhắc lại một lần nữa ý của nàng, chờ nàng giải thích rõ ràng.

Trang Thư Lan im lặng không nói. Từ lúc nàng bắt đầu tập võ mỗi lần giao đấu với Huyền Bách tinh thần đều rất sảng khoái cho dù là bị Huyền Bách ép buộc.... Đây quả thực là cách tốt nhất để trút hết bức bối trong lòng nếu không mỗi ngày phải chịu bao nhiêu nỗi bức tức, áp lực nàng không biết nên giải tỏa như thế nào?

Tới hôm nay nàng không bao giờ có thể cùng Huyền Bách luyện kiếm nữa. Tình cảm sư đồ giữa nàng và Huyền Bách trên danh nghĩa thì còn nhưng thực tế thì đã mất – Nàng cảm thấy Huyền Bách rời khỏi kinh thành lần này tựa như sẽ vĩnh viễn không bao giờ đặt chân vào một thước đất ở nơi này nữa....Như vậy, có phải hiện tại nàng nên xóa bỏ tất cả những thói quen mà Huyền Bách đã tạo nên cho nàng? Cảnh còn mà người đã mất, giữ lại thói quen còn ý nghĩa gì nữa?

“Xoẹt!”Trang Thư Lan nhặt thanh kiếm lên tra vào vỏ. Nàng ngẩng người nhìn thanh kiếm trong tay, nhắm mắt lại, một lát sau mở mắt ra trên môi là nụ cười nhạt. Nàng nhẹ nhàng nói.

“Không có lần sau nữa. Cả đời này, ta không bao giờ muốn cầm kiếm nữa.”

Trong thanh kiếm chứa đựng quá nhiều thứ nàng không muốn nhắc tới. Cho dù tu luyện kiếm pháp thái cực phải luyện tập cả đời đều liên quan tới kiếm nhưng lại khiến nàng kim lòng không được mà nhớ tới một số người, một số chuyện sớm đã trở thành “cảnh còn người mất.”

“Vì sao? Kiếm pháp của nàng rất tốt. Nếu thường xuyên luyện tập nói không chừng còn có thể trở thành hiệp nữ trong giang hồ.”

Sự thờ ơ, thản nhiên này của Trang Thư Lan khiến Tư Đồ Minh Duệ rất đau lòng. Càng ngày nàng càng tạo bức chắn kiên cố quanh mình, càng ngày càng làm cho hắn có cảm giác khó có thể nắm được lòng của nàng. Hiện tại hắn cảm thấy câu nói lòng dạ phụ nữ như đáy biển không hề sai nhưng có lẽ bởi vì tâm tư của nàng khó đoán nên càng kích thích trí tò mò để hắn đi đoán!

”Hiệp nữ gì gì đó đều là phù vân. Ta tập võ đơn giản chỉ là muốn bảo vệ bản thân mình mà thôi. Mẫu thân ta bị người khác hạ độc mà chết, ta không muốn một ngày nào đó ta cũng bị hạ độc mà thành ma.”

Trang Thư Lan bình tĩnh nói.

“Nếu như có thể, thứ ta muốn học nhất là cách dùng độc, với một người mà nói thì cách này chính là cách bảo vệ bản thân tốt nhất. Nhưng chuyện này không có khả năng. Tập võ cũng tốt, chỉ ít cũng có thể đề phòng mấy kẻ tiểu nhân tìm cách hại mình.”

Có điều không thể đề phòng được hắn bởi vì so với tiểu nhân hắn còn tiểu nhân hơn!

Nghe Trang Thư Lan nói như thế, Tư Đồ Minh Duệ cũng chợt nhớ tới chuyện nhiều năm trước xảy ra trong Trang Phủ. Nghe nói Tứ phu nhân của Trang phủ bị người khác bắt quả tang thông dâm, đáng tiếc là không tìm ra được gã gian phu kia. Vì vậy tứ phu nhân bị giam trong phủ, giam được vài ngày thì nàng tự sát để lại một nữ nhi.

“Nói cách khác, nàng biết mẫu thân của nàng bị người khác hại chết sao? Người này là ai? Vì sao qua nhiều năm như thế nàng không tìm kẻ đó báo thù?”

Tư Đồ Minh Duệ biết Trang Thư Lan là người có thù tất báo, nếu không năng cũng sẽ không bắn khoăn nhiều về Trang Thư Dao như vậy.

“Không biết là người nào mà ta cũng không muốn biết.”

Trang Thư Lan ngồi xuống bên cạnh bức tượng đá thuận tay bẻ xuống một cành mai, cầm trong tay nhìn ngắm.

“Có lẽ người kia ta cũng biết nhưng mà có một số chuyện ta đã quên hơn một nửa. Ta chỉ nhớ trong phòng tối có một người bịt mặt mặc đồ đen xông vào đánh ngất mấy gia nhân và cha ta sau đó cướp đi thi thể của mẫu thân bị trúng độc chết. Về sau, có người nói cho ta biết mẫu thân của ta tự sát mà chết, ta cũng coi như đó là sự thật.”

Nhớ lại lần đầu nàng thấy tên sát nhân kia, máu dính đầy trên mặt nàng cho nên nàng mới ngất đi. Lần thứ hai tỉnh lại thì trong phòng tối chỉ còn một mình nàng.

Giọng điệu Trang Thư Lan lạnh lùng không mang theo chút tình cảm nào kể lại khiến Tư Đồ Minh Duệ khiếp sợ. Hắn không ngờ chuyện này lại có nội tình như vậy. Tuy rằng hắn là các chủ phi vũ các, cũng được người khác phó thác điều tra Trang Đức nhưng chỉ riêng chuyện này là không điều tra ra.

“Nói cách khác thì mẫu thân của nàng vẫn còn sống?”

“Ai biết được!”

Trang Thư Lan than nhẹ.

” Ta thấy qua bộ dáng của mẫu thân lúc đó, nếu không mất mạng thì cũng bị liệt cả đời. Nếu đổi lại là ta có thể đã chết luôn rồi. Hơn nữa nếu mẫu thân ta còn sống chỉ sợ bà ấy cũng không thể quay lại kinh thành này nữa. Việc này ta cũng chưa dám nói ra với Di nương. Tính tình của di ấy thẳng thắn, nóng nảy nếu như di ấy biết ta đoán nhất định di ấy sẽ thuê sát thủ hạ sát cả nhà Trang Đức. Ta không muốn Di nương tạo nghiệp chướng như vậy cho nên ta mới coi như mẫu thân ta tự sát chết !”

Người có tình nghĩa không nhiều lắm nhưng ở nơi này Trang Thư Lan đã gặp được Di nương. Vì vậy Trang Thư Lan thường nghĩ nữ nhân tên Hồng Nhi kia thật may mắn khi ở một quốc gia hoàn toàn xa lạ gặp được một người bạn tốt như vậy. Đây đúng là hạnh phúc của nàng ấy.

“Thực ra, nếu muốn người không biết trừ phi mình không làm. Có lẽ Di nương của nàng đã sớm biết chuyện này rồi.”

Tư Đồ Minh Duệ than nhẹ rồi ngồi xuống bên cạnh Trang Thư Lan.

“Nàng còn nhớ một người tên Quý Mị sống cùng nàng một thời gian không?”

“Quý Mị? Ngài nhắc tới hắn làm gì?”

Tuy rằng không ngoại trừ khả năng hắn biết Quý mị đã từng xuất hiện ở kinh thành nhưng đột nhiên hắn nhắc tới kẻ đã thất tung mấy tháng nay như Quý Mị khẳng định là có vấn đề.

“Nàng thực sự không biết hắn được người nào gọi tới kinh thành sao?”

“Không biết. Nhưng ta biết hắn tới kinh thành để giết người. Chẳng lẽ là Di nương?”

Trang Thư Lan nhìn thái độ của Tư Đồ Minh Duệ mà liên hệ ngay tới câu trả lời.

“Ừ!”

Tư Đồ Minh Duệ gật đầu.

“Tới bây giờ ta vẫn đang nghĩ không biết nguyên nhân bà chủ của Túy Xuân Uyển như Di nương mời một sát thủ tới kinh thành mà lại không có hành động tiếp theo là gì. Bây giờ nghĩ lại, mọi nghi vấn đều có thể giải thích được.”

Thật sự là như vậy sao? Nếu như Di nương đã biết, khẳng định là di ấy muốn báo thù. Thế nhưng làm sao mà di ấy biết được? Chuyện này ngay cả Trang Thư Lan cũng mờ mờ không rõ vì sao Di nương lại khẳng định như vậy? Lần trước nàng thử hỏi thì Di nương đều nói là không rõ lắm vậy làm sao di ấy lại mời sát thủ tới được? Nếu như ngộ nhận mà giết nhầm người khác thì không thể được.

“Nếu như đúng như lời ngài nói vì sao Di nương không có động tác tiếp theo?”

“Bởi vì nàng.”

Tư Đồ Minh Duệ kiên định nhìn Trang Thư Lan.

“Bây giờ hắn là nàng đã biết nguyên nhân vì sao Di nương không hạ thủ rồi chứ. Nhưng trước đây bà ấy không ra tay không có nghĩa là hiện tại và tương lai bà ấy không làm. Cho nên, nàng cũng nên chuẩn bị tâm lý thật tốt!”

Nói xong câu cuối cùng, Tư Đồ Minh Duệ lo lắng nhìn Trang Thư Lan. Nói thế nào thì Trang Đức cũng là phụ thân của nàng – là quan hệ máu mủ ruột

già. Cho dù nàng đã rời khỏi Trang phủ nhưng sự thật này vẫn không hề thay đổi.

Chuẩn bị tâm lý? Trong lòng Trang Thư Lan lúc này hỗn loạn nhiều cảm xúc phức tạp. Một khi Di nương đã quyết định thì nhất định sẽ làm tới cùng, không ai có thể khuyên can được. Chỉ là, Trang Thư Lan, người thực sự muốn thấy trong một đêm mọi người từ trên xuống dưới trong Trang phủ bị giết sạch sao?

“Nếu như Di nương quyết tâm muốn báo thù thì ta cũng không phản đối. Thế nhưng ta không hi vọng những người vô tội cũng bị liên lụy mà mất đi tính mạng.”

Trang Thư Lan vững vàng nói.

“Tur Đồ Minh Duệ, ngài có thể giúp ta tìm Quý Mị không? Ta muốn nói chuyện với hắn – với giao tình của ta và hắn có lẽ hắn cũng sẽ đồng ý đáp ứng yêu cầu của ta.”

“Lan nhi, xem ra nàng thật đúng là không biết quy củ của giang hồ!”

Tur Đồ Minh Duệ bật cười, nói.

“Sát thủ trong giang hồ không bao giờ nói tới giao tình. Người mua đã trả tiền muốn mạng người nào thì nhất định bọn họ sẽ lấy mạng người đó. Cho dù đó là tính mạng người thân của chính bọn họ. Nếu như nàng muốn thay đổi điều gì chỉ có thể đi tìm Di nương của nàng.”

Tìm Di nương? Di ấy sẽ chịu đáp ứng sao? Di nương đã từng nói muốn tính mạng của Trang Đức cho nên tìm Di nương bàn bạc là chuyện không thể thực hiện được.

“Nhưng ta còn muốn biết hiện tại Quý Mị ở chỗ nào, ta muốn biết khi nào thì hắn sẽ ra tay.”

Trang Thư Lan nói như thế nhưng trong lòng nàng vẫn rất mâu thuẫn. Không phải là nàng rất hận Trang Đức, rời khỏi Trang phủ chỉ là bởi vì nàng không muốn nhìn thấy bất cứ người nào trong Trang phủ mà thôi. Nhưng cũng không có người nào đáng ghét tới mức nàng phải lấy mạng họ. Sinh mạng vô cùng đáng quý, nàng không hi vọng nhìn thấy cảnh giết chóc, sát phạt nhau – Có rất nhiều phương pháp để báo thù vì sao Di nương muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết? Để cho bọn họ sống trong thống khổ không phải tốt hơn sao?

“Sở dĩ Quý Mị được gọi là Quý Mị là vì thời gian hắn ra tay giết người chưa bao giờ nói cho người khác biết, cũng không thể ngờ tới. Cho dù ta có lòng tra ra thời gian hắn động thủ nhưng tin tức tới tay thì hắn đã ra tay rồi.”

Tur Đồ Minh Duệ cũng lắc đầu bất đắc dĩ. Phi Vũ Các không thần kỳ giống như lời đồn bên ngoài chỉ là có được tin tức nhanh hơn người khác một chút nhưng vẫn có những chuyện Phi Vũ Các không làm được. Mà đúng lúc này, một con họa mi lông xanh biếc từ đầu bay tới đậu lên cánh tay Tur Đồ Minh Duệ hót liên tục. Sắc mặt Tur Đồ Minh Duệ lập tức thay đổi, nghiêm túc, lạnh lùng bắt lấy con họa mi kia, lấy ra một mảnh giấy giấu ở dưới cánh họa mi. Hắn mở ra đọc rất nhanh, sau đó lập tức hủy tờ giấy đi. Trang Thư Lan làm bộ như không thấy. Nàng có thể đoán ra đây nhất định là người trong phi vũ các truyền tin tức cho hắn. Tuy rằng nàng rất hiếu kỳ xem đó là chuyện gì mà khiến sắc mặt hắn thay đổi trở nên nghiêm túc như vậy.

“Lan nhi, nàng nói chuyện này cho ta biết có phải cũng đại biểu cho địa vị của ta trong lòng nàng không?”

Tur Đồ Minh Duệ nghiêm mặt hỏi.

Hả? Sao đột nhiên hắn lại hỏi tới vấn đề này? Trang Thư Lan ngậy người nhìn Tur Đồ Minh Duệ. Đầu óc nàng không tự chủ được lại nghĩ tới vấn đề này. Đúng vậy, làm sao mà thoáng cái nàng đã nói ra chuyện này rồi? Mười nămNàng đã giấu kín chuyện này trong lòng mười năm. Chưa bao giờ nàng đề cập chuyện này với bất kỳ ai. Nhưng hôm nay đúng là chuyện ngoài ý muốn, tự nhiên nàng lại nói với hắn! Đây đại biểu cho cái gì? Trang Thư Lan không dám nghĩ tiếp chỉ mỉm cười, nói qua loa.

”Xem như là trao đổi đi. Ta đoán thân thế của ngài chính là bí mật lớn nhất của Đại Đông hoàng triều. Ngày hôm nay ta đã biết rõ chuyện này. Ta cũng trao đổi một bí mật với ngài, coi như là công bằng chúng ta không ai nợ ai nữa!”

Thực sự là như vậy? Tur Đồ Minh Duệ cũng không muốn vạch trần thực sự trong lòng nàng đang nghĩ gì.

“Lan nhi, mặc kệ thế nào. Ta nói rồi, ta sẽ không buông tay nàng. Hơn nữa, cho dù phát sinh chuyện gì ta cũng sẽ ở bên cạnh nàng.”

Lời nói rất đơn giản. Như thế có thể coi là một lời hứa hẹn không? Trang Thư Lan không nghĩ tiếp mà cũng không muốn nghĩ, chỉ cười giả tảng như trước.

“Ha ha, luyện kiếm với ngài một lát cảm giác đúng là rất mệt, ta về trước đây.”

Nói xong thì đứng lên định bước ra bên ngoài. Chỉ có điều đi được hai bước thì nàng dừng lại cười mắt tự nhiên, lời nói phát ra còn mang theo sự giận dữ.

“Này, có thể chỉ cho ta đường ra được không? Ta quên mất vừa rồi vào đây đi bằng đường nào rồi!”

Vốn định cứ như vậy đi. Vậy mà một lối ra lại có thể vây khốn anh hùng hào hán – bởi vì nàng là người nhớ đường rất kém. Ở một nơi xa lạ nàng đi ít nhất cũng phải tới năm lần mới nhớ được đường chứ đừng nói là loại đường đi xây dựng theo trận pháp này.

“Ừm.Nếu phu nhân có thể “chịu thiệt” một chút. Vì phu có thể làm người dẫn đường miễn phí cho phu nhân.”

Tư Đồ Minh Duệ cười xấu xa.

“Ví dụ như nắm tay, ôm eo, hôn nhẹ, ôm ... phu nhân muốn chọn cái nào? Đương nhiên, phu nhân cũng có thể không chọn. Vậy phu nhân không thể làm gì khác hơn là ở chỗ này cùng “hàn huyên, tâm sự” với vi phu rồi – Ở đây chỉ có hai người chúng ta, vừa hay có thể làm chuyện ta có “ý định” làm!”

“Ngài!”

Trong nháy mắt nụ cười trên mặt Trang Thư Lan biến mất. Quả nhiên đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó rời! Bất luận lúc nào hắn cũng không quên bỏ đá xuống giếng. Không đúng, đây là hắn đang đường đường chính chính trêu chọc nàng. Khuôn mặt Trang Thư Lan lạnh lùng như sắp đánh người. Nàng đi tới trước mặt hắn, đưa tay phải ra phía trước.

“Đứng lên đi thôi!”

Ánh mắt Tư Đồ Minh Duệ nhìn chú chim họa mi kia như muốn cảm ơn người mới lái này. Hắn mỉm cười, nắm tay Trang Thư Lan đứng lên thừa dịp nàng không chú ý, cố tình kéo nàng vào lòng nhanh chóng hôn lên môi nàng. Thấy Trang Thư Lan tức giận, hắn liền buông ra, cười như gió xuân nói.

“Lan nhi, chúng ta đi thôi!”

Đáng ghét! Sau một màn vừa rồi Trang Thư Lan mới hồi phục tinh thần, giận dữ trừng mắt nhìn cái bản mặt “đăng đồ từ” đắc ý kia. Sau đó nàng mạnh mẽ giẫm lên chân hắn một phát.

“Hừ! Đường ra rắc rối, bây giờ vẫn chưa ra được! Lần sau còn dám đánh lên ta, ta sẽ làm ngài tuyệt tử tuyệt tôn!”

“Lan nhi, chuyện này nàng không thể làm thế được! Nàng cũng nên suy nghĩ cho hạnh phúc của nàng chứ! Bằng không nàng sống chẳng khác nào quả phụ!”

Tư Đồ Minh Duệ cười gian xảo cũng không thèm thu chân về. Dùng ánh mắt có thể khiến người khác chết chìm trong đó nhìn Trang Thư Lan cho tới khi mặt nàng ửng hồng vẫn không thôi.

“Tư Đồ Minh Duệ, ta phải ly hôn với ngài, ta phải bỏ ngài!”

Về mặt Trang Thư Lan càng đỏ hơn, trợn mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ.

“Lan nhi, đừng quên lời nàng đã nói nếu không thì ta cũng sẽ nuốt lời.”

Sắc mặt Tư Đồ Minh Duệ lại nghiêm túc.

“Ngài, Đồ khó ư!”

Trang Thư Lan dùng một chương rất mạnh đánh về phía Tư Đồ Minh Duệ. Sau đó liền tiếp từng chương xuất ra. Mà Tư Đồ Minh Duệ cũng không nói nhiều cứ thế tiếp nhận chương pháp của nàng, có điều lần này trong đầu hắn tâm niệm một điều, chỉ cần phát hiện nàng mệt mỏi thì phải thu ta lại đứng lúc.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Tình ái là gì?

Mặt trời chiều ngã về tây cũng là lúc những cửa hàng kinh doanh bên đường bắt đầu dọn quán đóng cửa. Nhưng với Túy Xuân Uyển thì không như vậy. Thời gian kinh doanh bây giờ mới chính thức bắt đầu. Tiếng cãi vã ầm ĩ, tiếng cười, tiếng nói là lời của những cô nương thanh lâu không ngừng truyền ra từ những gian phòng bên trong Túy Xuân Uyển. Không cần nói cũng biết trong đó đang xảy ra chuyện gì. Mà lúc này phía trước hai chiếc đèn lồng lớn treo ở cửa lớn Túy Xuân Uyển có hai người một nam, một nữ đang nói chuyện.

“Lan nhi, nàng thực sự muốn đi vào bằng cửa chính sao?”

Tư Đồ Minh Duệ nhìn thoáng qua người bên cạnh. Giữa những cơn gió lạnh của màn đêm nhìn nàng thật giống hình ảnh mỹ nữ đang nhảy múa được vẽ trên chiếc đèn lồng lớn kia. Tuy rằng hắn sớm biết từ nhỏ nàng đã ra vào Túy Xuân Uyển như nhà mình nhưng vẫn không giấu được nỗi băn khoăn trong lòng do đó mới mở miệng hỏi nàng. Theo những gì hắn điều tra được thì chỉ lúc nào Túy Xuân Uyển không kinh doanh mới gặp được nàng. Nhưng hiện

tại, nàng quang minh chính đại đi vào, hơn nữa còn rất thân thiện cũng bởi vì sự thân thiện này khiến Tư Đồ Minh Duệ có chút lo lắng.

“Có ai tới thăm người khác lại đi cửa sau không?”

Trang Thư Lan liếc mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ. Bỗng nhiên nghĩ ra chuyện gì, nàng lại cười trêu chọc hắn.

“Này, không phải ngài xấu hổ đấy chứ! Không thể có chuyện này, những người như ngài chắc hẳn chẳng xa lạ gì với chốn “phong nguyệt” nói không chừng còn là khách quen cũng nên!”

“Lan nhi, nàng thật đúng là không biết giữ miệng!”

Tư Đồ Minh Duệ bất đắc dĩ cười.

“Ta tới những nơi như thế này chẳng qua là người khác mời tới hoa tửu(uống rượu có kỹ nữ hầu) mà thôi!”

“Uống hoa tửu? Ha ha! Mười người đàn ông tới đây đều nói là uống hoa tửu chỉ nhìn “hoa” mà không nhìn cái khác. Haiz, có câu người hay giải thích thường che giấu điều gì đó, lời nói đường đường chính chính người nào chịu nói? Đây không phải là người có tâm địa gian xảo sao? Chỉ cần người phụ nữ có đầu óc đều biết lời nói này có vấn đề.”

Trang Thư Lan ném cho Tư Đồ Minh Duệ một ánh mắt khinh thường, đồng thời nàng nhìn thấy bóng người thấp thoáng trong ánh sáng lập lờ của đèn lồng.

“Vừa rồi ta thấy ai như Lâm thượng thư vừa vào Túy Xuân Uyển. Ta chắc chắn hẳn tới nhất định là tới tìm 338 rồi – Hừ, hẳn say mê Hoa Như Ngọc muốn chết nhưng đáng tiếc hết lần này tới lần khác Hoa Như Ngọc không để ý tới hắn. Hắn đành phải giữ gấm tình cảm đơn phương vào 338 – một cô nương có khuôn mặt hao hao giống Hoa Như Ngọc. Một lát nữa tới phòng của 338 nhất định sẽ có trò hay để xem! Có muốn tới cửa sổ phòng nàng ta nhìn một chút không?”

Hơn nữa đây còn là gian phòng cao cấp trong Túy Xuân Uyển.

“Lan nhi, không ngờ nàng còn có sở thích như thế nữa!”

Trong câu nói của Trang Thư Lan có những chỗ Tư Đồ Minh Duệ không hiểu được nhưng đại ý cả câu cũng không khó hiểu lắm. Tư Đồ Minh Duệ cười gian trá.

“Nếu Lan nhi hiếu kỳ như thế, không sao, lát nữa về nhà, ta có thể làm thao tác thực tế cùng nàng, hơn nữa còn miễn phí, thế nào?”

Hắn đúng là nghiện trêu chọc người khác rồi! Trang Thư Lan giận dữ trừng Tư Đồ Minh Duệ, sau đó quay đi cười khinh bỉ.

“Nếu như ngài và Thư Vân cô nương muốn biểu diễn “đồng cung sống” trước mặt ta, ta cũng không có ý kiến. À.... Mặc dù trình độ vẽ tranh của ta cũng chỉ tạm tạm nhưng vẽ một bức xuân cung đồ cho hai người chắc là không có vấn đề.”

Nhưng ngay lập tức nàng thu lại nét cười, nghiêm giọng nói.

“Lâm thượng thư và Trang thừa tướng luôn có quan hệ thân thiết. Mà Lâm thượng thư nổi tiếng trên quan trường là người sợ vợ, lần này chính là nắm lấy điểm yếu của hắn. Nói không chừng ngày nào đó còn có thể có chỗ cần dùng tới.”

“Quả nhiên là Lan Nhi suy nghĩ sâu xa!”

Tư Đồ Minh Duệ cũng thu lại nụ cười trêu chọc. Nhược điểm của hơn một nửa số quan viên trong triều đều nằm trong tay hắn, mà tối nay Lâm thượng thư cũng sẽ trở thành một trong số đó.

“Vậy chúng ta đi thôi, có điều lát nữa những thứ không nên xem nàng nhất định không được xem đó.”

Cái gì nên xem với chả không nên xem! Có cái gì mà xem chứ, đáng người mập ú của Lâm thượng thư có cho nàng một ngàn lượng vàng nàng còn.... còn có thể suy xét một chút – dù sao cũng không mất miếng thịt nào, chỉ là phải hi sinh đôi mắt một chút nhưng có tiền bồi thường cũng vẫn có thể chấp nhận được.

Trang Thư Lan cũng lười nói nhiều lời. Nàng xoay người đi theo lối nhỏ bên trong cạnh Túy Xuân Uyển, chỉ chỉ lên mái nhà một gian phòng sáng ánh nến trên lầu hai, sau đó phi thân lên mái nhà, đẩy cửa sổ, tất nhiên là cửa không có khoá, nhảy vào phía trong. Tư Đồ Minh Duệ cũng theo sau nàng.

“Lâm đại nhân sao lại cấp bách vậy? Đại nhân còn chưa đáp ứng chuyện vừa rồi của Như Ngọc nha.”

Âm thanh hồn dỗi, vui cười rần rở đập vào tai Trang Thư Lan, cũng khiến nàng giật mình. Bởi vì nàng chắc chắn không nghe nhầm, giọng nói vừa rồi đúng là của Hoa Như Ngọc!

Phản ứng theo bản năng, Trang Thư Lan hướng tới phía trong căn phòng nhưng lại bị Tư Đồ Minh Duệ kéo lại.

“Lan nhi, đừng vội, nghe xem bọn họ muốn nói gì đã!”

Nghe được lời của Tư Đồ Minh Duệ, đầu óc Trang Thư Lan mới kịp phản ứng tỉnh táo lại. Nếu không phải là thanh quan nhất định Như Ngọc sẽ không tiếp, hôm nay người nàng tiếp vốn là một chuyện ngoài ý muốn, đặc biệt là khi trong lòng nàng đã có một người. Vậy tình huống này nhất định sẽ không phải chỉ như những gì biểu hiện bên ngoài. Cho nên, Trang Thư Lan tin tưởng trong truyện này nhất định có nguyên nhân gì đó. Như Ngọc nhất định sẽ không để mình “thất thân” như thế.

“Được được được! Bảo bối nói cái gì thì là cái đó! Nhanh để cho ta thom nàng một cái.”

“Đáng ghét! Người ta đang nói chuyện nghiêm túc với ngài, ngài lại không đứng đắn như vậy a!”

Hoa Như Ngọc giả bộ giận dữ.

“Ngày mai ngài nhất định phải tâu lên Hoàng thượng vạch trần việc Trang Thư Lan trong lúc làm quan mà vẫn kinh doanh buôn bán, lạm dụng chức quyền vợ vết không biết bao nhiêu là tiền của.”

”Tiểu bảo bối! Nữ nhân họ Trang kia có thù oán gì với nàng sao? Hơn nữa nàng ta đã từ quan rồi, nếu hoàng thượng tiếp tục truy cứu cũng chỉ phạt chút ngân lượng thôi.”

“Nhưng phu quân nàng ta – Tư Đồ Minh Duệ vẫn còn đang làm quan đó thôi. Đại nhân nghĩ xem, nếu làm việc này âm ỷ lên một chút không phải Tư Đồ Minh Duệ cũng chịu liên lụy sao? Như thế không phải đại nhân có thể phát lên ư? Cơ hội trước mắt để thăng tiến tốt như vậy đại nhân không biết tranh thủ sao?”

“Tiểu bảo bối nói rất đúng nha! Nhưng mà việc này quan hệ trọng đại, lúc trở về bản quan nhất định tự mình suy xét sâu xa rồi quyết định. Hiện tại quan trọng nhất là tiểu bảo bối làm thế nào khiến ta ‘thoải mái’ đây.”

“Ai nha! Đại gia, muốn “thoải mái” thế nào? Nhưng mà nếu đại nhân làm thành việc này, ta nhất định còn có thể khiến đại nhân thoải mái hơn nữa.”

Tiếng cười dâm mỹ từ trong sa trường truyền tới tai Trang Thư Lan. Đúng là rất chói tai. Gỡ bỏ bàn tay Tư Đồ Minh Duệ đang nắm chặt tay mình ra, Trang Thư Lan đi thẳng vào trong, vén sa trường lên, nhìn Lâm thượng thư quần áo đang không chỉnh tề, cười nhạt.

“Lâm đại nhân, phu nhân của ngài tìm ngài về nhà ăn khuya.”

“Ngươi.....Làm sao ngươi lại ở chỗ này?”

Lâm thượng thư sợ tới mức khuôn mặt cắt không còn giọt máu. Bỗng nhiên hắn nhìn thấy Tư Đồ Minh Duệ đang ngồi phía sau Trang Thư Lan, mồ hôi lạnh túa ra, lập tức lăn xuống giường quý phục trên mặt đất, dập đầu lia lịa, sợ hãi khóc than.

“Tư Đồ đại nhân, tiểu thần tuyệt đối không có gan dám hại đại nhân. Lời nói vừa rồi của tiểu thần chỉ là lời nói dối để lừa nữ nhân này, nghìn vạn lần xin đại nhân chớ để trong lòng.”

Ôi mẹ ôi, hắn đã gây nên nghiệp chương gì mà lại gặp phải Tư Đồ Minh Duệ chứ.

Mà lúc này, Hoa Như Ngọc cũng phục hồi tinh thần, sau khi hung hăng trừng mắt nhìn Trang Thư Lan, nàng cũng đã nghe được những lời này của Lâm thượng thư. Hoa Như Ngọc lập tức nổi giận quát.

“Lâm Tinh Tinh! Ngài đúng là kẻ nhất gan!”

“Hừ, bây giờ “tiểu bảo bối” mới biết sao? Lâm đại nhân nổi tiếng là người sợ vợ. Nếu như Lâm phu nhân biết Lâm đại nhân ở chỗ này phong lưu khoái hoạt, chỉ sợ kể cả “tiểu bảo bối” của Lâm đại nhân cũng không sống lâu được đâu.”

Trang Thư Lan cũng tìm một cái ghế gần đó ngồi xuống, cười dài nói.

“Tư Đồ phu nhân, xin phu nhân nghìn vạn lần đừng cho phu nhân của ta biết việc này. Bằng không cái mạng nhỏ này của tiểu quan cũng không giữ lâu được.”

Lâm thượng thư vừa nghe xong Trang Thư Lan nói, mặt đã trắng như vôi, nghĩ tới phu nhân như sư tử hà đông ở nhà mà trong lòng không ngừng run lên. Hắn nhanh chóng bò tới bên cạnh Tư Đồ Minh Duệ, dập đầu nói.

“Tư Đồ đại nhân, tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân tuyệt đối không có ý hại đại nhân và phu nhân, tiểu nhân chỉ là.....”

“Không qua được cửa ái mỹ nhân!”

Tư Đồ Minh Duệ cười khế, cười tới mức không thèm để ý tới chuyện gì.

“Anh hùng thích mỹ nhân, từ xưa tới nay vốn không hề tha đổi. Mỹ nhân có chuyện muốn nhờ, người anh hùng như Lâm đại nhân làm thế nào có thể cự tuyệt được, đúng không?”

“Tiểu nhân tuyệt đối không dám có ý xấu với Tư Đồ đại nhân!”

Lâm đại nhân lúc này chỉ kém một chút nữa thì thành kẻ đập đầu khóc thuê ngoài phố. Nghĩ tới phương pháp chinh các quan viên mấy năm gần đây của Tư Đồ Minh Duệ mà run sợ. Theo bản tính của Tư Đồ Minh Duệ thì trong triều này không tồn tại vị quan nào mà hắn không chinh được. Nếu tâm tình tốt thì thoảng cái từ quan thất phẩm được nhắc lên làm quan ngũ phẩm. Nếu tâm tình không tốt đại thần cấp tam phẩm trong triều cũng có thể trở thành một quan bát phẩm tếp riu. Đặc biệt hắn không thêm kết giao với các quan viên khác. Đối với hành vi của hắn thì hoàng đế cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua. Cho nên quan viên trong triều đều kinh sợ hắn, ngay cả Trang Thừa tướng cũng nể mặt hắn vài phần.

“Vậy có thể có ý xấu với phu nhân của ta hả?”

Nụ cười trên môi Tư Đồ Minh Duệ không đổi.

“Tiểu nhân không dám!”

Lâm thượng thư nhanh chóng trả lời. Trang Thư Lan này tuy rằng bị đuổi ra khỏi Trang gia nhưng tốt xấu gì cũng là nữ nhi của Trang Thừa tướng, hiện tại còn là nữ nhân của Tư Đồ Minh Duệ. Hắn nào có lá gan nào mà động tới nàng? Huống chi Trang Thư Lan này cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, nếu đúng như những gì Hoa Như Ngọc nói trong lúc còn đang làm quan mà nàng dám kinh doanh, buôn bán còn làm có quy mô, kiếm không ít tiền liền biết nàng là một nhân vật không tầm thường nếu không sao có khả năng trong thời gian ngắn như vậy dám đặt chân vào chốn thương trường?

“Hừ! Không dám là biết điều đấy!”

Tư Đồ Minh Duệ lạnh giọng.

“Còn không mau cút đi! Hay là muốn ngồi đây, chờ phu nhân của người tới mời về nhà ăn khuya?”

“Dạ! Dạ!Dạ!”

Lâm Tĩnh Tĩnh nhanh chóng vơ đám quần áo trên đất chạy ra khỏi phòng. Nhìn mặt đất trống không, Hoa Như Ngọc trừng mắt giận dữ.

“Như Ngọc, có phải đã tới lúc chúng ta nên nói chuyện rõ ràng một chút không?”

Trang Thư Lan điều chỉnh tư thế ngồi, tay tựa vào trên bàn, ngón tay gõ gõ trên mặt bàn, bình tĩnh nói.

“Lan nhi, ta phải tránh đi sao?”

Đây là lúc nữ nhân các nàng nói chuyện, hắn là một người đàn ông lại ngồi ở chỗ này, e là..... Hơn nữa, quần áo trên người Hoa Như Ngọc còn không chỉnh tề – Tuy rằng hắn không ngại, nhưng chỉ sợ Trang Thư Lan mất hứng thôi.

“Không cần! Cũng không phải là chuyện gì mà không thể cho người khác biết được, cứ ngồi một bên xem kịch là được rồi!”

Trang Thư Lan khẽ nhếch môi, giọng nói không mang theo chút cảm tình.

“Như Ngọc, tỷ đừng trừng mắt nhìn ta, có chuyện gì muốn nói cứ nói. Chúng ta lâm vào tình cảnh này chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, nhưng thật không ngờ ngày hôm nay lại tới nhanh như vậy!”

Hoa Như Ngọc chậm rãi chỉnh đốn lại quần áo, kéo cao cái yếm lên che đi phần da thịt trước ngực. Sau đó nàng cầm lấy một chiếc áo mỏng khoác ở bên ngoài, sửa sang lại mái tóc cho gọn gàng, ánh mắt nhìn mông lung không rõ điểm dừng.

Hoa Như Ngọc không nói. Trang Thư Lan cũng không mở miệng, cứ ngồi như vậy lạnh lùng nhìn người trước mặt Hoa Như Ngọc – người đối với nàng từ lâu đã không còn tình cảm tý muội. Nàng quay sang nhìn Tư Đồ Minh Duệ. Hắn đứng thật là làm theo lời nàng nói, vẻ mặt giống như là đang xem kịch hay, thái độ nghiêng ngả, cười cười nhìn thẳng Hoa Như Ngọc.

Trang Thư Lan cau mày lại – có lẽ chính nàng cũng không ý thức được điều này – bỗng lạnh giọng nói.

“Như Ngọc, chẳng lẽ tỷ không có điều gì muốn giải thích với ta sao?”

“Giải thích cái gì?”

Hoa Như Ngọc cười hỏi, thân hình mảnh mai dựa vào thành giường cười quyến rũ.

“Ha!”

Trang Thư Lan cười không ra tiếng. Cần phải giải thích nữa sao? Rõ ràng chính nàng cũng có thể đoán được chuyện gì còn cần phải hỏi nữa ư? Nhưng nàng vẫn muốn cho Hoa Như Ngọc một cơ hội, cơ hội để Như Ngọc xóa bỏ hiềm khích giữa hai người. Chỉ có điều Hoa Như Ngọc đã cự tuyệt rồi, nàng còn cần tiếp tục hỏi nữa hay không?

“Được!”

Trang Thư Lan gật đầu liên tục, chậm rãi đứng lên, nói rõ từng chữ.

“Như Ngọc tỷ, là tỷ đã cự tuyệt cơ hội lần này! Nếu tỷ thật sự muốn gây phiền phức cho ta, lúc nào ta cũng hoan nghênh. Hơn nữa nhất định sẽ “đáp lễ” tỷ tới cùng! Nhưng tỷ đừng có lôi kéo người khác vào chuyện này, chuyện riêng của ta với tỷ ta chỉ hi vọng là chuyện riêng thôi!”

”Trang Thư Lan, muối lớn tiếng cái gì!”

Hoa Như Ngọc cũng lớn tiếng phản ứng lại, giọng tay chỉ hướng Tư Đồ Minh Duệ cười nhạt.

”Không phải muối đang có một nam nhân có quyền có thế sao? Muối từng bước lợi dụng từng người bên cạnh muối. Di nương, Huyền Bách đều là đối tượng bị muối lợi dụng! Hiện tại lại dựa vào nam nhân trước mặt nên mới cuồng ngôn như thế đúng không?”

Mặt Trang Thư Lan khẽ biến sắc nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, không nhanh không chậm tiếp tục nói.

”Như vậy thì sao? Tỷ ao ước hay là đồ kị với ta? Cho nên ngày nào cũng phải thấy ta?”

“Ta đồ kị với muối thì sao?”

Ánh mắt Hoa Như Ngọc trở nên hung ác, giọng nói cũng trở nên cay nghiệt.

“Từ nhỏ tới lớn ta đều đồ kị với muối! Từ nhỏ tới lớn so với muối, ta học bất luận thứ gì cũng nỗ lực, cố gắng hơn nhưng vẫn không được mọi người công nhận, ngợi khen. Còn muối chỉ học bữa đực bữa cái nhưng vẫn được mọi người khen ngợi! Nhưng cũng may, chỉ ít thơ văn của muối không bằng ta nhưng muối chỉ tùy ý viết một bài “Tuý Hoa Âm” mà lại khiến đám thư sinh trong kinh thành khen ngợi không ngớt! Được, những thứ này ta đều công nhận, muối thông minh hơn ta được người khác khen ngợi, tán dương cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng muối không nên chiếm đi cả tình cảm của Huyền Bách chứ, lúc nào ánh mắt hắc cũng đặt trên người muối. Muối biết rõ ta thích hắc tới mức có thể sẵn sàng làm những việc điên rồ, vậy mà muối còn muốn cướp đi sự chú ý của hắc khiến cho hắc nhất quyết chung tình với muối, thậm chí lúc hắc ôm ta cũng gọi tên của muối!”

“Như Ngọc tỷ tỷ, không ai trời sinh đã thành công mọi chuyện, thiên tài cũng nhờ nỗ lực, cố gắng mà thành, chẳng qua là nỗ lực của ta tỷ không thấy mà thôi. Về phần Huyền Bách, ta thừa nhận là ta lợi dụng hắc nhưng ta không cướp đi sự chú ý của hắc. Hắc đối với ta mà nói chỉ là sư phụ, là một người bạn tốt thôi!”

Lợi dụng Huyền Bách – chỉ có một lần duy nhất. Đó là lợi dụng danh tiếng của hắc để Lãnh gia không dám động tới nàng.

“Hừ! “những lời yêu thương trong lòng này biết nói thế nào đây”? Nếu không phải là yêu sâu đậm, sao lại có thể nói ra những lời nói đầy thương yêu như thế!”

Hoa Như Ngọc từng bước ép hỏi Trang Thư Lan.

Hà.....Đây chỉ là câu thơ nàng thay Hoa Như Ngọc viết ra tình cảm của mình mà thôi! Vậy mà bây giờ nàng lại dùng câu thơ này chất vấn mình ư!

“Không ăn thịt heo cũng biết heo chạy như thế nào. Nếu như chỉ dùng 1 câu thơ mà bắt ta thừa nhận tội danh “Có lẽ có” (thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt binh, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ) này. Như Ngọc, ta chỉ có thể nói, tỷ đã bị tình yêu làm mờ mắt rồi, mà ta cũng cho rằng tỷ không thực sự yêu Huyền Bách.”

Trang Thư Lan cảm thấy đầu của nàng bắt đầu đau. Như Ngọc đã mù quáng tới mức đánh mất cả bản tính lương thiện vốn có. Hiện tại Trang Thư Lan muốn phân rõ phải trái với nàng ta là hoàn toàn dư thừa.

“Mà thôi, Như Ngọc, việc hôm nay ta không tính toán với tỷ. Nếu tỷ có thời gian ngồi ở đây tính toán với ta những thứ ta có hay không có chi bằng nên suy nghĩ tĩnh táo lại một chút chuyện của chính mình đi. Tình yêu là chuyện của hai người chứ không phải chuyện của một người. Nếu hắc đã không có ý thì nên ngừng lại, đừng để mình đi vào ngõ cụt, quá gượng ép sẽ không thu lại được gì cả. Mà tỷ vì tình yêu mà nổi lên ý muốn tổn hại người khác thì càng không nên! Ta hi vọng không có lần sau. Hơn nữa, Như Ngọc ta chưa từng coi tỷ là đối thủ, mà tỷ vĩnh viễn tỷ cũng không là đối thủ của ta! Không nên so thủ đoạn độc ác với ta, cũng đừng bao giờ nghĩ tới chuyện chọc giận ta – đây xem như là nể mặt mười năm tình cảm giữa ta và tỷ, ta cho tỷ 1 lời khuyên thật lòng.”

Như Ngọc ngậm ngùi cả người bởi vì trong con mắt Trang Thư Lan lúc này chỉ có vẻ lạnh lùng, lãnh đạm khiến nàng cảm thấy rất xa lạ. Chưa bao giờ trước mặt nàng mà Trang Thư Lan có ánh mắt này, giống như lúc này đây nàng giống như một con kiến không có giá trị trong mắt Trang Thư Lan.

“Mười năm qua, chúng ta đều mang mặt nạ xuất hiện trước mặt nhau. Trong lòng tỷ đồ kị ta mà ta chỉ tro mắt nhìn sự đồ kị của tỷ. Tỷ kết giao với ta, ta cũng kết giao với tỷ. Nếu ta đối xử với tỷ tốt hơn một chút có lẽ lòng hận thù của tỷ với ta sẽ ít đi một chút. Vậy mà tất cả biểu hiện giả dối từ trước tới nay đều lộ rõ trong buổi tối nay. Nếu như mười năm tình cảm tỷ chỉ coi là phù vân thì ta đây cũng có thể làm như vậy. Nếu tỷ muốn so xem người nào tuyệt tình hơn thì ta cũng không ngại thử! Sau khi thử tỷ nhất định sẽ biết!”

Nếu người bắt nạt đừng trách ta bắt nạt. Trang Thư Lan nhếch môi, lạnh lùng liếc nhìn Hoa Như Ngọc, tiếp tục nói.

“Kỳ thực, tỷ nói sai rồi. Tỷ chỉ biết ta lợi dụng Di nương và Huyền Bách nhưng tỷ không biết những người khác ngay cả hai chữ “lợi dụng” ta cũng không muốn dùng trên người bọn họ, ta chỉ lợi dụng những người ta quan tâm mà thôi! Giống như tỷ, ta không bao giờ nghĩ tới muốn lợi dụng tỷ thứ gì cả.”

Nếu nói là lợi dụng thì thà rằng nói nàng tin nhiệm hai người bọn họ. Bởi vì an tâm cho nên có thể không để ý nhiều mà làm chuyện mình muốn làm. Cũng

bởi vì an tâm nàng biết bọn họ sẽ không trách cứ nàng, mà nàng cũng có thể vì bọn họ mà làm tất cả mọi chuyện nàng có khả năng.

“Được rồi, ta chỉ nói có thể, nói nhiều lời vô ích. Như Ngọc, từ hôm nay trở đi, hai chúng ta nước sông không phạm nước giếng, tỳ đi đường của tỳ, ta đi đường của ta. Nếu như tỳ có ý muốn hại ta cũng đừng trách ta hạ thủ không lưu tình.”

Nói xong nàng xoay người bước ra ngoài. Đi được hai bước mới phát hiện Tư Đồ Minh Duệ vẫn ngồi trên bàn không nhúc nhích, trên mặt vẫn là biểu hiện xem kịch hay. Nhìn thấy thế nhất thời nàng cảm thấy rất khó chịu cho nên cao giọng nói.

” Tư Đồ Minh Duệ ngài có đi hay không? Không đi, sau này cũng đừng có quần lấy ta nữa!”

“Sao lại không đi? Hoa đại dù có thơm thế nào đi chăng nữa cũng không bằng mùi hoa trong vườn nhà, Lan nhi, đừng nóng giận nha! Ta đến ngay đây!”

Tư Đồ Minh Duệ nhanh chóng đứng lên, đi tới bên cạnh Trang Thư Lan, dắt tay nàng đi ra bên ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Hoa Như Ngọc. Sau khi Trang Thư Lan đi khỏi, chỉ trong nháy mắt ánh mắt của Hoa Như Ngọc đã trùng xuống. Nàng cố sức hắt đi hết bản thức ăn trong phòng, sau đó ngồi sụp xuống đất, hai mắt trống rỗng không có tiêu cự.

Ra cửa phòng, Tư Đồ Minh Duệ mới phát hiện Trang Thư Lan có chỗ là lạ – tay nàng lạnh như băng, thậm chí toàn thân run rẩy không ngừng. Hắn dừng lại, ôm nàng vào lòng. Lần này Trang Thư Lan không hề cự tuyệt, ngược lại còn ôm lấy hắn.

“Lan nhi!”

Tư Đồ Minh Duệ than nhẹ một tiếng. Những lời lúc này nàng nói lời nào là giả, lời nào là thật hắn không có khả năng phân biệt được nhưng hắn biết lúc này trong lòng nàng đang vô cùng khó chịu.

“Nàng.”

“Đừng nói gì cả, để cho ta yên tĩnh một chút.”

Trang Thư Lan nghẹn ngào nói, ôm chặt lấy Tư Đồ Minh Duệ giống như người chơi voi giữa dòng nước xiết bám lấy một khúc gỗ cứu mạng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Tương phùng

“Ồ! Lan Lan?”

Lúc 338 tiếp khách xong trở về phòng đi ngang qua căn phòng trước đây là của nàng – bây giờ đã là phòng của Hoa Như Ngọc – bỗng nhìn thấy một đôi nam nữ đang đứng ôm nhau ở cửa. Nàng vốn tưởng là một tỷ muội nào đó và khách làng chơi nhưng nhìn kỹ lại mới phát hiện nữ nhân kia chính là Trang Thư Lan.

“Lan Lan, sao muội lại ở chỗ này? Đây, người là người nào? Mau buông Lan Lan ra, nàng không phải là người của Tuý Xuân Uyển đâu!”

Một tay 338 chống nạnh, một tay chỉ thẳng mặt Tư Đồ Minh Duệ mắng nhiếc.

Tới lúc này, Trang Thư Lan mới phục hồi lại tinh thần – hiện tại nàng đang ở Tuý Xuân Uyển nhưng lại đứng ở hành lang ôm ấp Tư Đồ Minh Duệ. Sau này làm gì còn mặt mũi nhìn người khác nữa.

“Tỷ tỷ, tỷ hiểu nhầm rồi. Hắn là Tư Đồ Minh Duệ.”

Trang Thư Lan nhanh chóng thoát khỏi vòng tay của Tư Đồ Minh Duệ. Trong lúc nàng giải thích thì mặt cũng đã đỏ ửng, liếc nhìn Tư Đồ Minh Duệ một cái Trang Thư Lan tiếp tục hỏi 338.

“Tỷ tỷ, Di nương đâu rồi?”

“Di nương đi thăm bà con xa rồi!”

338 thuận miệng trả lời. Nhưng ánh mắt của nàng vẫn quét qua quét lại trên người Trang Thư Lan và Tư Đồ Minh Duệ. Trong đầu nàng đang thắc mắc tự hỏi sao hai người này lại tới tận Tuý Xuân Uyển “thân mật” chứ?

Trang Thư Lan nhú mảy trong lòng thầm than “không ổn rồi!”, đồng thời khẩn trương hỏi tiếp.

“Tỷ tỷ, Di nương đi lúc nào vậy? Tỷ có biết Di nương đi đâu không?”

“Ngày thứ hai sau khi muội xuất giá. Chính là ngày hôm qua, ta cũng không biết Di nương đi đâu. Bà ấy chỉ giao mọi chuyện lớn bé trong Tuý Xuân uyển cho Liễu Phỉ nương trông nom.”

338 bỗng dừng lại, vẻ mặt hiện rõ vẻ khó tin.

“Lan Lan, muội không biết chuyện Di nương đi xa sao?”

Nếu đã biết thì còn hỏi tỷ nữa sao? Trang Thư Lan tức cười.

“Được rồi, vừa rồi cũng có một đôi nam nữ xông vào Tuý Xuân Uyển hỏi tung tích của Di nương. Ta thấy thật lạ nha! Thường ngày Di nương có gây thù kết oán với người nào đâu, sao ngay cả người trong giang hồ cũng tới tìm Di nương chứ?”

338 tiếp tục thắc mắc.

Lời này khiến Trang Thư Lan run sợ, trong lòng mơ hồ có cảm giác bất an, nàng hỏi trong vô thức.

“Một nam một nữ sao? Trông họ như thế nào?”

“À, để ta nhớ lại xem. Người đàn ông là một đại thúc khoảng 40 tuổi, nhìn cũng được. Tuy rằng không đẹp trai bằng phu quân muội nhưng so với cha muội vẫn hơn rất nhiều. Nếu như không để ria mép thì chắc sẽ đẹp hơn. Hắn mang theo một cây đao bên người. Còn người phụ nữ là một phu nhân mặc áo tím, nhìn có vẻ rất yếu đuối, còn vẻ hình dáng.... Ừm? Lan Lan, ta phát hiện phu nhân đó nhìn rất giống muội.”

338 vui vẻ, hớn hờ giống như vừa tìm được kho báu. Sau đó nàng ta lại tỉ mỉ quan sát Trang Thư Lan, vừa nhìn vừa lắc đầu.

“Cũng không giống lắm, chỉ ít thì muội cũng xinh đẹp hơn phu nhân kia.”

Nghe 338 miêu tả, trong đầu của Trang Thư Lan nhớ tới hình ảnh hai người – một nam một nữ – nàng đã gặp qua nhưng không nhớ là gặp ở đâu. Nàng quay đầu lại dùng ánh mắt hỏi Tư Đồ Minh Duệ nhưng chỉ thấy hắn cười nhạt giống như đã hiểu rõ mọi chuyện. Sau đó, hắn gật đầu coi như chào hỏi 338.

“Ừm, chúng ta biết rồi, cảm ơn cô nương! Đúng rồi, hai người đó đến đây từ lúc nào, bây giờ còn ở đây không?”

“Haiz, vẫn còn. Người phụ nữ kia nói muốn tham quan Tuý Xuân Uyển một chút. Phỉ nương tất nhiên không đồng ý, nhưng mà người đàn ông kia đã kẻ đao vào cổ Phỉ nương. Bà ấy muốn không đồng ý cũng phải đồng ý. Lúc này có lẽ đang ở hậu viện Tuý Xuân Uyển.”

“Lan nhi, chúng ta đi xem bọn họ tìm Di nương có việc gì.”

Tư Đồ Minh Duệ cười nói.

“Biết đâu lại có được phát hiện bất ngờ.”

“Được!”

Trang Thư Lan gật đầu, quay lại nói với 338.

“Tỷ tỷ, cảm ơn tỷ! Hôm khác muội mời tỷ ăn bánh ngọt.”

“Được rồi! Ta ghét nhất là ăn mấy đồ ngọt. Nếu như muội thực sự muốn cảm ơn ta thì nên đi khuyên Hoa Như Ngọc trả lại phòng cho ta – cái này còn thực tế hơn!”

338 cười từ chối.

Trang Thư Lan hơi sững sờ, lát sau nở nụ cười khổ.

“Tỷ tỷ, đây là việc của hai người, muội không thể giúp tỷ được! Tỷ còn có việc cần làm đúng không vậy bọn muội cũng không quấy rầy nữa. Tạm biệt!”

Trang Thư Lan vừa nói xong liền kéo tay Tư Đồ Minh Duệ đi ra phía hậu viện. 338 đứng ngây người một hồi rồi cũng lắc đầu rồi đi.

Bầu không khí im lặng bao trùm giữa hai người. Trang Thư Lan im lặng khiến Tư Đồ Minh Duệ rất lo lắng. Tuy bình thường nàng không nói nhiều nhưng sự im lặng lúc này của nàng giống như sự yên bình trước cơn giông bão.

“Lan nhi, theo như cô nương kia vừa mới miêu tả, ta thấy rất có thể bọn họ là Lãnh sư bá và vị phu nhân mà hôm nay chúng ta gặp tại Quế Hương phòng.”

Tư Đồ Minh Duệ cố gắng đánh tan bầu không khí im lặng.

“Ừm.”

Trang Thư Lan hồ hững đáp lại, cũng không có nói gì thêm.

“Vị phu nhân đi cùng Lãnh sư bá được ông ấy cứu 10 năm trước. Lúc đó bà ấy trúng một loại kỳ độc hôn mê 9 năm liền.”

“Ừm.”

Trang Thư Lan vẫn trả lời một cách thờ ơ.

“Sư bá là một người rất nóng nảy vậy mà ông ấy có thể chăm sóc một người hôn mê trong chín năm liền. Điều này chứng tỏ vị phu nhân kia đối với ông ấy vô cùng quan trọng.”

“Ừ!”

“Sư bá tới Tuý Xuân Uyển không cần động đao thì những người đó đều phải nghe theo. Đây coi như cũng là sản nghiệp của ông ấy.”

Tư Đồ Minh Duệ quyết định nói một tin tức động trời. Hắn mong rằng ít nhất cũng sẽ khiến Trang Thư Lan có chút phản ứng, không còn thờ ơ, lãnh đạm trả lời nữa.

“Ừm.”

Trang Thư Lan rút cục cũng gật đầu, đáng tiếc là vẫn chỉ có câu đó.

Tư Đồ Minh Duệ vô cùng khó chịu với phản ứng lãnh đạm này của Trang Thư Lan. Hiện tại nàng giống như một cái xác không hồn, người khác nói gì nàng cũng chỉ biết trả lời ừ hử mà thôi.

“Lan nhi!”

Tư Đồ Minh Duệ dừng lại, nắm lấy vai Trang Thư Lan, cúi đầu nhìn thẳng nàng, nói từ tốn.

“Lan nhi! Nếu có gì không vui thì cứ nói ra chứ đừng như bây giờ. Ánh mắt nàng không có chút thần thái nào. Ta thích ánh mắt thần nhiên, có thần sắc của nàng! Nàng như vậy ta sẽ rất lo lắng, có biết không?”

“Này, ngài nói xem, ta làm người rất thất bại đúng không?”

Trang Thư Lan nhìn thẳng Tư Đồ Minh Duệ. Vẻ mặt nàng lúc này lộ rõ vẻ thất vọng, chán nản. Giọng nói trầm thấp tự giễu, cười chua xót.

“Mười năm – ta sống như một kẻ vô tri vô giác trong Trang phủ, chuyện gì có thể chịu đựng được ta nhìn ngay cả chuyện không nhẫn nhục được ta cũng nhìn. Mười năm qua chỉ có duy nhất nơi này khiến ta có thể sống thoải mái. Bởi vì ở nơi này ta sống rất tùy tiện. Ha, nhưng tùy tiện như vậy mới đem tới kết cục ngày hôm nay. Cái gì mà thần thái lãnh đạm, thần nhiên, cái gì mà bình tĩnh lạnh lùng, tất cả chỉ là dối trá. Nếu như ta thật sự có thể thần nhiên thì hôm nay Hoa Như Ngọc “đâm” ta một nhát chí mạng như vậy ta cũng sẽ không “đưa đao ra đỡ”! Phía sau sự bình tĩnh lạnh lùng là nỗi thống khổ không thể nói. Nếu như thực sự có thể vứt bỏ tất cả ta đây đã thành tiên rồi!”

“Vậy thì nói ra, nói ra những chuyện nàng muốn làm, ta nhất định sẽ tận lực giúp đỡ nàng!”

Nàng cũng như hắn. Khi hắn biết mình có thân phận khác những hoàng tử khác là lúc hắn ba tuổi. Lúc đấy tuy hắn chưa hiểu rõ mọi chuyện nhưng hắn đã làm chuyện chính xác nhất trong đời – rời khỏi hoàng cung, bắt đầu cuộc sống theo ý mình.

“Ha ha, nếu như có được một nửa tính cách như ngài thì thật là tốt.”

Trang Thư Lan than nhẹ. Nàng thật lòng bội phục hắn – là con riêng, thân phận không được phép công khai nhưng hắn có thể sống thần nhiên, làm những gì mình thích, thử hỏi trên đời này có mấy người?

“Nếu có cơ hội ngài có thể nói cho ta nghe một vài chuyện về cha mẹ ngài chứ? Tuy rằng trong hoàng cung cũng có một vài tin đồn nhưng dù sao đó cũng chỉ là những người ngoài nghe nói mà thôi.”

Trang Thư Lan rất tự nhiên nói sang chuyện khác bởi vì nàng không muốn nói tới chuyện kia. Chẳng biết từ khi nào, đây đã trở thành thói quen của nàng.

“Cũng được! Dù sao đây cũng là chuyện sớm muộn nàng cũng biết.”

Tư Đồ Minh Duệ thấy sắc mặt Trang Thư Lan đã tươi tỉnh hơn, chứng tỏ tâm trạng lúc này của nàng cũng tốt hơn. Hắn không từ chối, vui vẻ đáp ứng, bàn tay còn “vô ý” ôm eo Trang Thư Lan, kéo nàng vào lòng.

“Bây giờ chúng ta đi tìm sư bá, ta có chút việc muốn ông ấy giúp.”

“Ừm, được!”

Chuyện riêng của hắn, Trang Thư Lan không tiện hỏi nhiều mà cũng không muốn hỏi. Chỉ là đối với hành động thân mật, ôm ấp lúc này của Tư Đồ Minh Duệ nàng rất phản cảm hoặc nói là không phải thói quen của nàng – nàng không có thói quen tiếp xúc thân mật với người khác. Trang Thư Lan dùng sức kéo tay Tư Đồ Minh Duệ đang đặt trên eo mình ra, xấu hổ nói.

“Bỏ tay ra, ta sợ buồn, không thoải mái tí nào.”

“À! Vậy thì càng nên để nàng chịu buồn nhiều, cứ như thế sẽ thành quen.”

Tư Đồ Minh Duệ cười xấu xa, cúi đầu cười khế bên tai Trang Thư Lan.

”Tôi qua ta đã làm một “thánh nhân” rồi. Thánh nhân như vậy ta không muốn làm lần thứ hai đâu.”

Tư Đồ Minh Duệ vừa nói xong liền hôn trộm lên gò má Trang Thư Lan.

Trang Thư Lan bị bất ngờ, gương mặt liền ửng hồng, trong ánh mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ vừa xấu hổ, vừa tức giận. Sau đó nàng hơi nhú mi, miệng nở một nụ cười thật tươi, giơ tay lên ngoắc ngoắc Tư Đồ Minh Duệ, ý bảo hắn tới gần. Mà Tư Đồ Minh Duệ cũng không phụ lòng Trang Thư Lan, chậm rãi tới gần nàng.

“Ài, ngài nên nghe cho kỹ. Ngài là thánh nhân hay không phải thánh nhân không liên quan gì tới ta, ngài muốn nằm lên giường của ta....”

Trang Thư Lan chậm rãi, nhẹ nhàng tới gần tai Tư Đồ Minh Duệ rồi bỗng nhiên hét lớn.

”..đừng hòng có cửa!”

“Ăn xong” một lần còn muốn lần thứ hai? Trang Thư Lan nàng cũng không phai là kẻ ngu ngốc!

Nhanh chóng dùng một chương đầy Tư Đồ Minh Duệ ra, lui lại phía sau hai bước tới cạnh tường, Trang Thư Lan mới lạnh lùng nói.

“Không có tình yêu thực sự thì cái gì ta cũng không muốn! Nếu như ngài cố tình ép buộc vậy thì ta cũng chỉ biết sống chết không theo!”

Hừ, tuy rằng trinh tiết rất quan trọng nhưng nếu so với tính mạng, Trang Thư Lan tin rằng nàng có thể không cần khí phách mà lựa chọn giữ lấy mạng sống, cho nên lời vừa rồi coi như chỉ là gạt người mà thôi!

“Lan nhi thực sự rất ghét ta sao?”

Tư Đồ Minh Duệ cau mày. Tuy rằng Trang Thư Lan không phải là nữ nhân cương liệt nhưng trong lúc bị dồn ép khó tránh khỏi việc nàng làm những chuyện ngu ngốc, cũng là việc khiến hắn hối hận không kịp.

“Không ghét, chỉ là ta vẫn chưa yêu ngài, cho nên không có cách nào thân thiệnở cùng phòng với ngài.”

Trang Thư Lan khó khăn nói hết câu, nói xong nàng mới phát hiện mặt mình đã đỏ ửng.

” Vẫn chưa yêu? Nói cách khác nàng có thể sẽ yêu ta, đúng không?”

Tư Đồ Minh Duệ rất vui vẻ. Lúc ở trong cung nghe thấy cuộc nói chuyện giữa nàng và Trang Thư Dao, hắn đã đoán nàng cũng có cảm tình với hắn, đáng tiếc lời nói của nàng thật thật giả giả khó phân biệt được. Hắn không thể làm gì khác hơn là phỏng đoán trong lòng nhưng lúc này nàng nói như vậy có thể giải thích theo một cách khác, làm sao có thể không vui cho được?

“Không biết!”

Trang Thư Lan thoáng cười, thần sắc thản nhiên, giống như đang mộng lung giữa mảng hồi ức xa xăm nào đó.

“Thực ra Hoa Như Ngọc nói không sai. Năm đó ta cũng có cảm tình với Huyền Bách, nhưng không thể nào tiến thêm được, về sau tình cảm ấy cũng dần biến mất, ngược lại ta coi hắn như người thân của mình. Cho nên có thể yêu thương một người được hay không, ta không thể nói chính xác được. Có lẽ hiện tại ta có cảm giác với ngài nhưng qua một vài ngày sống chung ta mới phát hiện thì ra cảm giác đó không phải là yêu!”

Nghe nàng nói từng ái một nam nhân khác. Điều này khiến Tư Đồ Minh Duệ bị đá kích không nhỏ nhưng nàng lại thản nhiên như thể có phải chứng tỏ nàng đã buông bỏ tình cảm ấy rồi không?

“Ta mặc kệ cảm giác của nàng thế nào? Trang Thư Lan, nàng nghe rõ đây: Nàng đã gả cho ta, yêu ta cũng được không yêu ta cũng không sao, kiếp này đã định nàng nhất định phải ở bên cạnh ta cả đời. Nàng đừng hy vọng ta sẽ “vĩ đại” như phụ thân nàng vì chút hư danh mà đem nữ nhân của mình tặng cho người khác.”

Nói như thế chỉ vì trong lòng hắn ngập tràn lo sợ, hắn muốn nàng ở bên cạnh hắn cả đời nhưng nếu nàng có ý rồi đi, hắn có thể làm thế nào?

Trang Thư Lan kinh ngạc nhìn chằm chằm Tư Đồ Minh Duệ một lúc sau đó bật cười, giọng nói nhẹ nhàng hơn.

“Haiz, Tur Đồ , ta phát hiện ngài nói chuyện như lúc này thực sự rất đáng yêu nha!”

Nói xong, nàng quay đầu bước đi trước. Vì nụ cười vừa rồi mà phiền muộn trong lòng cũng giảm đi không ít.

Đáng yêu? Tur Đồ Minh Duệ nghĩ người một lúc mới có phản ứng, nữ nhân kia dám nói hắn đáng yêu? Ôi, một từ nữ tính như thế mà nàng cũng dám dùng để nói về hắn. Có phải nàng đã phát hiện ra hắn đang lo lắng nàng sẽ rời đi không? Tur Đồ Minh Duệ tức giận theo sát phía sau Trang Thư Lan, vừa đi vừa đánh giá người đi ở trước mặt – Trang Thư Lan. Hắn chợt thấy trong mắt nàng vui vẻ, có thần hơn – tâm tình của nàng đã khôi phục như lúc ban đầu rồi.

Vừa rẽ phải, Trang Thư Lan và Lãnh Bá Thiên không hẹn mà gặp. Trang Thư Lan và Tur Đồ Minh Duệ chưa kịp mở miệng nói cái gì, Lãnh Bá Thiên đã trực tiếp trừng mắt mở miệng trêu chọc Tur Đồ Minh Duệ.

“Thiên Ngự, nếu muốn dạo chơi thanh lâu vậy thì chỉ nên đi một mình thôi! Vậy mà lại còn mang theo cháu dâu đi, đây đúng là “chuyện lạ”.”

Sau đó tiếp tục nhìn Trang Thư Lan cười cười.

“Tur Đồ phu nhân, ta nói cho ngươi tin này, diệt nhi của ta mười bốn tuổi đã bắt đầu ” dạo chơi” thanh lâu. Mấy năm gần đây chắc hẳn là phải “thường thức” không biết bao nhiêu “hoa thơm cỏ lạ” rồi. Cho nên Tur Đồ phu nhân phải quản hắn thật chặt, nếu không một ngày nào đó hắn say túy lúy ở lại đây không biết đường quay về nhà đâu.”

“Lan nhi, đừng nghe ông ấy nói bậy. Ông ấy đang đố kỵ với ta, cháu dâu của nhà ông ấy bỏ nhà đi, từ đó ông ấy không muốn nhìn thấy người khác hạnh phúc.”

Tur Đồ Minh Duệ bất mãn nhìn Lãnh Bá Thiên, giọng nói giống như đang gắt, thầm mắng Lãnh Bá Thiên làm hỏng chuyện của mình!

“Ha.. Đó là chuyện của hắn, có liên quan gì tới ta?”

Trang Thư Lan liếc Tur Đồ Minh Duệ một cái, cười khẩy.

“Người không phong lưu thì uống phí tuổi trẻ mà! “Tại gia hồng kỳ không ngã, tại ngoại cò màu phiêu phiêu”, việc này chỉ cần người nào muốn thì đều có thể làm được, nếu hắn không phải là ngoại lệ, ta cần gì phải làm “cột cờ”?”

“Hả....”

Lãnh Bá Thiên nghe không hiểu ý của Trang Thư Lan, chỉ biết nhìn về phía Tur Đồ Minh Duệ ,dùng ánh mắt nghi hoặc hỏi hắn. Nhưng Tur Đồ Minh Duệ cũng chỉ biết lắc đầu cười khỏ, cũng không thể làm gì khác hơn là đứng ngăn người nhìn Trang Thư Lan.

“Tur Đồ phu nhân, lời này là....”

Đúng lúc này, vị phu nhân áo tím bên cạnh bật cười khê thành tiếng, ánh mắt lộ rõ vẻ trêu đùa nhìn Tur Đồ Minh Duệ.

“Ý của phu nhân ngài là, nàng sẽ không quản ngài có lỗi với nàng ấy hay không? Nếu như ngài đi ra ngoài xằng bậy thì nàng sẽ “gậy ông đập lưng ông”! Hiểu chưa?”

“Vị phu nhân này, phu nhân có thể hiểu ý của ta sao?”

Những người khác còn chưa kịp nói gì, Trang Thư Lan đã kinh ngạc hỏi lại. Nàng cố ý nói không rõ ràng như vậy chính là muốn bọn họ cười cợt bỏ qua mà nàng coi như là biểu lộ lập trường của mình, vậy mà không ngờ lại có người nghe hiểu ý của nàng.

“Ừm, ta có thể hiểu được ý của Tur Đồ phu nhân.”

Vị phu nhân kia mỉm cười.

“Trước đây tiểu thư nhà ta cũng nói những lời này với.....”

Nói tới đây, vị phu nhân kia bỗng nhiên dừng lại.

“Mà thôi, chuyện trước đây không muốn đề cập tới nữa. Chỉ có điều....”

Ánh mắt vị phu nhân kia lại một lần nữa hướng tới Tur Đồ Minh Duệ. Nàng mỉm cười nhẹ nhàng.

” Ta thấy phu nhân của ngài rất có cá tính, chỉ sợ ngài không có phúc hưởng thụ cảnh “tam thể tứ thiếp” rồi!”

“Hong Nương nói đúng! Chỉ một mình nàng cũng đủ khiến ta “mệt” rồi! Nhưng mà cho tới bây giờ tim của nàng vẫn không hướng tới ta!”

Tur Đồ Minh Duệ cũng tự giễu bản thân, khiến cho Lãnh Bá Thiên và Hồng Trù đều bật cười.

“Ha ha, báo ứng nha, Thiên Ngự! Năm đó ngươi cười nhạo sư huynh ngươi ngay cả một nữ nhân cũng không giữ lại được. Bây giờ nhìn xem không biết ai lúc nào cũng phải lo lắng nữ nhân của mình rời nhà trốn đi đây!”

Lãnh Bá Thiên không thèm giữ thể diện nữa bật cười ta thành tiếng.

Ha... Bỏ đã xuống giếng.... đích thực là chuyện Tư Đồ Minh Duệ thường làm! Trang Thư Lan chỉ cười cười không nói, ngược lại Tư Đồ Minh Duệ chủ động nói sang chuyện khác.

“Sư bá, ta có chút việc muốn tìm ngài giúp, chi bằng tới phủ ta nói chuyện.”

“Được! Tới ở nhà ngươi là tốt nhất, ít nhất phòng ốc cũng tốt hơn nhiều so với ở quán trọ.”

Lãnh Bá Thiên cũng ngừng cười. Buổi trưa theo bọn họ tới Tư Đồ phủ nhưng vừa mới ra khỏi Quế Hương phường thì thân thể Hồng nhi không khoẻ cho nên đành ở lại nghỉ ngơi một lát. Buổi chiều đã tới Tuý Xuân Uyển tìm người.

“Được rồi!”

Trang Thư Lan cười nhất trí.

“Ta thấy vị Hồng nương này rất quen mặt, đang muốn nói chuyện với nàng nhiều hơn một chút! Chi bằng như vậy đi, Hồng nương, đêm nay người ngủ cùng với ta, chúng ta nói chuyện. Ai bảo ta với ngài “nhất kiến như cố” (mới quen đã thân) chứ!”

Lúc này nàng nghe 338 miêu tả, bây giờ nhìn kỹ khuôn mặt Hồng nương nàng cũng thấy có nét hao hao mình thì một ý niệm đã hình thành trong đầu. Cho nên Trang Thư Lan muốn tự mình chứng thực chuyện này. Mà quan trọng hơn nữa là... cứ như vậy thì đêm nay nàng sẽ không bị vấn đề “làm thánh nhân” của Tư Đồ Minh Duệ làm phiền.

“Được, ta cũng cảm thấy ta với... À, không biết xưng hô với phu nhân như thế nào.”

Hồng nương xấu hổ cười cười.

“Trước khi xuất giá tiểu nữ gọi là Trang Thư Lan, nhưng sau khi xuất giá theo tục lệ thì gọi theo họ của phu quân, bây giờ chắc phải gọi là Tư Đồ Trang Thư Lan.”

Ôi trời, phong tục ở cổ đại này thật là phiền phức, cái gì mà xuất giá phải theo họ của phu quân, còn phải chấp nhận cái tên dài ngoằng, lộn xộn nữa chứ. Trang Thư Lan hơi khó chịu trừng mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ.

“Thực sự là phiền phức. Thôi thì Hồng nương cứ gọi như mọi người đi, Lan Lan, Lan nhi. Dĩ cứ chọn lấy một tên đi!”

” Trang Thư Lan? Phu nhân nói phu nhân trước khi xuất giá tên là Trang Thư Lan?”

Hồng nương dùng ánh mắt không dám tin nhìn Trang Thư Lan, giống như vừa nghe tin tức động trời gì đó, hai tay buông thõng run rẩy, khoé miệng mấp máy nhưng lại không cất nên lời, một lát sau Hồng nương mới hỏi.

“Vậy phụ thân của phu nhân có phải tên là Trang Đức không?”

“Đã từng là phụ thân nhưng hiện tại thì không.”

Trang Thư Lan không muốn nhắc lại chuyện này, chỉ tùy tiện trả lời. Nhưng nàng chợt thấy sắc mặt Hồng nương khác thường rồi chỉ trong nháy mắt lão đảo ngã xuống.

Lãnh Bá Thiên hoảng sợ đỡ được Hồng Nương, lo lắng bắt mạch cho nàng, sau khi xác nhận không có gì đáng ngại hẳn mới khó chịu trừng mắt nhìn Trang Thư Lan, sau đó quay sang nói với Tư Đồ Minh Duệ.

“Bà ấy vừa mới khoẻ, chịu không nổi bất cứ kích thích nào. Hiện tại nên tìm một gian phòng để bà ấy nghỉ ngơi một chút.”

Vừa nói xong, Lãnh Bá Thiên tự mình ôm lấy Hồng nương đi về phía cửa Tuý Xuân Uyển.

Hừ... Trang Đức, hai chữ này có đá kích lớn như thế sao? Trang Thư Lan thầm nghĩ, xem ra suy đoán của nàng có tới tám, chín phần là đúng rồi!

“Lan nhi, chúng ta cũng hỏi phủ đi! Việc của Di nương có lẽ vẫn còn có cơ hội xoay chuyển.”

Tư Đồ Minh Duệ kéo tay Trang Thư Lan đi theo Lãnh Bá Thiên.

“Lát nữa ta sẽ bảo thuộc hạ tìm tung tích của Di nương, nàng đừng lo lắng quá!”

“Ừ!”

Trang Thư Lan gật đầu, mặc kệ Tư Đồ Minh Duệ nắm tay nàng đi qua phòng khách náo nhiệt của Tuý Xuân Uyển, rồi xa nơi khiến lòng nàng băng giá.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Nhất ba vị bình nhất ba hựu khởi

Nhất ba vị bình nhất ba hựu khởi: Sóng trước chưa yên, sóng sau đã tới hay nạn này chưa xong nạn khác đã đến.

(theo mình thì giống với câu tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa)

Nhưng nếu theo những gì nàng nghe được từ Tư Đồ Minh Duệ và Lãnh sư bá cùng với suy đoán của bản thân muốn biết thân phận thật của bà ấy cũng không phải là chuyện khó. Trong lòng Trang Thư Lan nghĩ như vậy nhưng không nói ra.

“Cho dù có gặp cũng không thể nhận nhau được!”

Hồng nương than nhỏ, sắc mặt buồn bã, dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau nước mắt.

“Cho đi này!”

Trang Thư Lan rút khăn tay của mình đưa cho Hồng nương. Nhìn bộ dáng Hồng nương lúc này cũng biết trong lòng nàng rối bời đủ loại cảm xúc. Trang Thư Lan cũng không biết phải an ủi Hồng nương như thế nào cho nên đành đứng dậy, nhẹ nhàng nói.

“Hồng nương, thân thể đi vừa mới khoẻ, nếu đi muốn nhanh chóng khoẻ lên thì nên đi nghỉ sớm một chút.”

“Ừm, cảm ơn con.”

Hồng nương cố gắng nở một nụ cười dịu dàng, đôn hậu nhìn Trang Thư Lan.

“Con cũng nên đi nghỉ sớm đi. Thật ngại quá, phiền con phải chăm sóc ta cả một tối.”

“Hồng nhi, làm sao vậy?”

“Lãnh đại ca, con bé biết muội! Con bé biết muội!”

Hồng Nương cầm lấy bàn tay Lãnh Bá Thiên, nói năng lắp bắp, lộn xộn.

”Con bé nào? Nó biết cái gì?”

Lãnh Bá Thiên thấy vậy cũng vội vàng hỏi.

“Chính là Lan nhi, con bé nhận ra muội! Huynh biết không? Tuy rằng con bé không thừa nhận nhưng muội biết con bé nhận ra muội!”

Hồng Trù hoảng loạn muốn bước xuống giường, thậm chí nàng còn muốn gào thét thật to. Một năm trước tình lại, nàng luôn tự trách, tự trách bản thân mình bỏ đứa con gái bé bỏng lại Trang phủ kia, sợ rằng con bé không có cách nào sống yên ổn ở nơi đó.

“Vậy tại sao con bé lại không chịu nhận muội?”

Lãnh Bá Thiên cảm thấy khó hiểu nên hỏi lại. Nếu hai mẹ con đều nhận ra nhau vì sao còn không chịu thừa nhận?

“Là con bé không chịu nhận muội?”

“Không phải!”

Như một phản xạ tự nhiên, Hồng Trù lên tiếng phủ nhận thay cho Trang Thư Lan. Tuy rằng nàng cũng có chút hoài nghi nhưng nàng tin tưởng không phải Trang Thư Lan không muốn nhận nàng. Nếu không con bé sẽ không cần phải nói những lời kia trước khi rời đi.

“Muội nghĩ, nhất định con bé có suy tính của riêng nó. Hơn nữa muội cũng không biết có nên nhận con bé bây giờ không? Đúng như con bé nói, nếu bây giờ mà nhận nhau có thể sẽ trở thành một thứ trói buộc. Tất cả mọi người đều biết, mẫu thân con bé – là muội đã chết từ mười năm trước. Bây giờ đột nhiên lại xuất hiện chỉ sợ sóng gió của mười năm trước lại tiếp tục nổi lên. Muội không muốn vì chuyện mười năm trước mà lại khiến con bé chịu bất cứ tổn thương hay đau khổ nào nữa.”

Về mặt Hồng Trù đau khổ chấp nhận khiến Lãnh Bá Thiên rất đau lòng.

“Có gì mà tổn thương, đau khổ? Muội cứ đem sự thật năm đó nói ra để mọi người cùng suy xét!”

“Nên nói như thế nào? Hơn nữa chuyện năm đó ai đúng ai sai muội cũng không muốn tiếp tục truy xét. Một năm trước muội đã không muốn nhắc lại chuyện đó. Cũng may là có chuyện năm đó nếu không muội nghĩ muội đã sớm rời bỏ thế gian này rồi.”

Hồng Trù bình tĩnh nói.

“Sống ở Trang phủ 5 năm, muội không biết mỗi ngày muội sống như thế nào? Muội cũng từng nghĩ tới việc kết hôn với một người khác, mặc kệ người đó tốt xấu thế nào muội cũng nguyện sống bên hắn cả đời. Muội chỉ muốn chăm sóc tốt nữ nhi của muội mà thôi! Nhưng muội đã rất có lỗi với con bé. Từ nhỏ tới giờ con bé không được mẫu thân yêu thương, chăm sóc. Cho nên muội vẫn luôn cảm thấy thống khổ? Cũng như năm đó “nàng” bỏ lại vinh hoa phú quý rồi đi giống như muội nhớ thương Lan nhi vậy vì thế chỉ có thể sống một ngày tính một ngày mà thôi!”

“Nàng? Hồng nhi “nàng” mà muội nói là ai?”

Lãnh Bá Thiên nghe Hồng Trù nhắc tới “nàng” không phải là lần đầu nhưng hắn vẫn kiên nhẫn không hỏi tới “nàng” rốt cục là ai. Hơn nữa trực giác của hắn cho hắn biết Hồng Trù chịu ảnh hưởng rất lớn từ “nàng” bằng không Hồng Trù đã không nghĩ như vậy.

“Nàng... Nàng là một người rất đặc biệt, những người bên cạnh nàng cũng không thể hiểu rõ nàng nhưng ở bên cạnh nàng thực sự rất tự do, thoải mái.”

Hồng Trù nói xong liền nở một nụ cười như gió xuân, hai mắt mông lung nhớ tới chuyện nhiều năm trước đây.

“Nói thật, nàng là người đầu tiên muội gặp có khả năng đùa giỡn thiên hạ trong lòng bàn tay nhưng nàng lại là một người không có chút dã tâm nào. Muội thực sự rất thích thái độ đối nhân xử thế của nàng. Nếu như muội bằng một nửa nàng thì đã tốt rồi, muội sẽ không bị người khác hãm hại lại càng không thể hôn mê mười năm.”

“Nghe muội nói như vậy thì “nàng” thực sự là một người rất lợi hại.”

Lãnh Bá Thiên phụ họa.

“Đương nhiên rồi! Nàng là hoàng hậu của Phi Á, độc sủng hậu cung cùng với hoàng đế của Phi Á thống trị thiên hạ, làm sao mà không lợi hại được?”

Hồng Trù nói xong trên mặt còn lộ rõ vẻ tự hào.

” Muội thấy trên thế gian này có được mấy người như nàng!”

“Ừm.... Chưa từng thấy qua! Có điều ta cho rằng nữ nhi của muội – Trang Thư Lan cũng không phải “người thường”!”

Lãnh Bá Thiên thuận miệng nói.

” Tiểu tử Tư Đồ kia xưa nay sống buông thả, hắn không thèm để mắt tới nữ nhân nào. Với lại hôm nay mới cùng Trang Thư Lan nói qua nói lại mấy câu ta liền nghĩ nữ tử này đúng là không tầm thường – có thể lọt vào mắt xanh của tên tiểu tử kia khẳng định đó là nữ nhân tài giỏi hơn người!”

“Nàng... tốt thì thật tốt nhưng muội cảm thấy tính tình của Lan nhi quá lãnh đạm, vừa rồi nói chuyện với muội rất miễn cưỡng, biết rõ muội là.... nhưng con bé vẫn có thể nhẫn nại tới phút cuối. Có lẽ con bé vốn định không nói cho muội biết chuyện con bé biết muội là ai, chỉ là tới cuối cùng mới lộ ra chút ý tứ.”

Hồng Trù thoáng buồn bã, tự trách bản thân.

“Con bé mới mười lăm, mười sáu tuổi nhưng đã trưởng thành, già dặn trước tuổi khẳng định là ở Trang phủ phải chịu không ít khổ cực mới trở nên như vậy!”

“Nghe nói con bé phải chịu khổ không ít – Con bé không được Trang Đức yêu thương, những người trong Trang phủ từ trên xuống dưới đều khinh rẻ, ngược đãi nó.”

Lãnh Bá Thiên có chút do dự nhưng vẫn quyết định nói hết những chuyện này cho Hồng Trù. Chỉ là hắn sợ nàng đau lòng rồi lại càng tự trách bản thân. Nhưng hiện tại hắn tự mình nói ra rồi, khẳng định là nàng sẽ truy cứu chuyện này tới cùng.

“Đúng rồi! Lãnh đại ca, một năm trước muội năn nỉ huynh sắp xếp một người bên cạnh bảo vệ con bé. Vì sao người kia vẫn không cho muội biết chút tin tức nào?”

Quả thực, Hồng Trù đã bắt đầu hỏi tới rồi.

“Chuyện này... Là ta không nói cho muội. Hơn nữa người kia cũng chưa có tin tức gì chính xác về con bé.”

Về mặt Lãnh Bá Thiên lúc này không tự nhiên lúc trả lời.

“Có thể là do cuộc sống quanh con bé cho nên nó rất đề phòng người khác. Cứ cho là người mỗi ngày đều đi theo bên cạnh con bé cũng không thể hiểu được nó. Cho nên để muội an tâm dưỡng bệnh ta vẫn chưa cho phép người kia nói bất luận tin tức gì với muội.”

“Thế nhưng, Lãnh đại ca, huynh có biết làm như vậy càng khiến muội lo lắng hơn?”

Hồng Trù nói năng gấp gáp, hơi thở cũng dồn dập theo.

“Ta là một mẫu thân vô dụng, không biết những năm qua nữ nhi phải chịu khổ sở như thế nào... Khụ...khụ..khụ..!”

“Hong Nhi, đừng kích động!”

Lãnh Bá Thiên vội trấn an Hồng Trù.

”Nếu như năm đó ta đưa con bé cùng đi vậy thì sẽ không gặp phải chuyện như ngày hôm nay!”

Sau sự việc năm đó nhất định Trang Thư Lan sẽ bị giam giữ. Có điều, Lãnh Bá Thiên còn nhớ rõ ánh mắt lạnh lùng của tiểu cô nương đó nhìn hấn đưa Hồng Trù đi, không khóc, không ảm ỉ. Cho dù tận mắt nhìn thấy hấn giết chết đám gia đình Trang Thư Lan cũng không nhảy mất thậm chí trong mắt cũng không xuất hiện một chút kinh sợ nào.

10 năm qua hấn cũng không nghĩ tới việc tìm nàng. Dù sao thì nàng cũng là cốt nhục của Trang Đức, hờ dừ không ăn thịt con, cho dù thế nào hấn cũng sẽ không gây khó dễ cho nàng. Nhưng thực tế đã chứng minh, Trang Đức thực sự không giết nàng nhưng hấn lại đem một tiểu cô nương 5 tuổi ném vào một xô của Trang Phủ mặc đứa nhỏ tự sinh tự diệt hơn mười năm, vậy so với trực tiếp giết chết nàng có gì khác nhau?

“Việc này không thể trách Lãnh đại ca!”

Hồng Trù tự biết những chuyện này. Năm đó hấn bị trọng thương nhưng vẫn liều lĩnh xông vào Trang phủ cứu nàng, chỉ riêng điều đó đã khiến nàng cảm kích hấn cả đời.

“Bây giờ muội chỉ muốn đền bù mọi thứ cho con bé. Đây cũng là chuyện duy nhất muội có thể làm được.”

Trang Thư Lan trở về phòng nàng nghỉ tối qua, tân phòng đã có hơi thở của nữ nhân khác cho dù điều kiện có tốt như thế nào nàng cũng không muốn vào nữa. Trở lại phòng Trang Thư Lan để Tứ Nhi trải giường chiếu, còn bản thân nàng tháo búi tóc xuống, im lặng không nói.

“Thì ra phu nhân ở chỗ này, Thư Vân vất vả tìm phu nhân này giờ!”

Thư Vân bưng một bát canh, không mời mà vào, cười khanh khách nói với Trang Thư Lan. Trang Thư Lan hơi nhíu mày, lúc này tâm tình nàng không tốt không muốn đối phó với bất cứ kẻ nào. Huống chi việc Thư Vân không mời mà đến khiến Trang Thư Lan càng phản cảm hơn.

“Thư Vân cô nương!”

Trang Thư Lan lạnh nhạt chào hỏi, đứng lên mỉm cười hỏi lại.

“Thư cô nương trẻ thế này rồi, tìm ta có việc gì vậy?”

“Không có gì, hôm nay Thư Vân làm ít điểm tâm muốn mang tới để phu nhân ném thử, đáng tiếc phu nhân lại quá bận, cho nên chờ lúc phu nhân rảnh rồi mới đưa tới để phu nhân ném thử tay nghề của Thư Vân.”

Thư Vân dịu dàng bước tới, đặt bát canh lên bàn, múc ra một chén nhỏ đưa cho Trang Thư Lan.

Trang Thư Lan bình tĩnh nhìn Thư Vân. Về mặt Thư Vân hiện rõ vẻ chờ mong giống như mong nàng tán thưởng tài năng của nàng ta. Nhưng Trang Thư Lan nghĩ điều này không bình thường chút nào. Tối qua Tư Đồ Minh Duệ không ở lại với nàng ta, còn khiển trách kẻ đồng mưu làm ra “trò cười” đó, hơn nữa còn định rõ thân phận của Thư Vân. Theo lẽ thường, chuyện này chẳng khác nào hạ nhục thể diện Thư Vân, đáng ra nàng ta phải hận nàng thấu xương mới đúng nhưng hôm nay Thư Vân lại mang điểm tâm tới lấy lòng mình! Quan trọng hơn nữa, làm sao nàng ta biết mình thích đồ ngọt?

Trang Thư Lan ung dung thần nhiên nhận lấy chén canh từ tay Thư Vân, chậm rãi đưa tới miệng nhưng mắt vẫn không quên đánh giá người trước mặt – Thư Vân. Ánh mắt nàng ta vừa chờ mong, lại mang theo chút khân trương, thêm vào chút đắc ý thậm chí còn không giấu nổi vẻ mừng thầm.

“Đúng rồi!”

Bỗng chốc, Trang Thư Lan đặt chén canh xuống, tay đặt lên đùi, áy náy nói.

“Thư cô nương, chuyện ngày hôm qua.....Ta rất xin lỗi. Ta thực sự không biết đại nhân không có ý định nạp cô nương làm thiếp cho nên đã làm mất thể diện của cô nương. Ta thực sự rất xin lỗi!”

“Không sao! Phu nhân không cần phải xin lỗi Thư Vân. Đều là do Thư Vân tình nguyện cho nên bị đại nhân trách cứ cũng là phải thôi.”

Thư Vân không để ý nói. Sau đó ánh mắt nàng lại nhìn chén canh Trang Thư Lan vừa đặt lên bàn.

“Nếu như phu nhân thực sự muốn xin lỗi Thư Vân, vậy phu nhân hãy ném thử tay nghề của Thư Vân. Đây là Thư Vân mất cả một buổi chiều mới làm được!”

“Được!”

Trang Thư Lan gật đầu, cầm chén canh lên. Vừa lúc định đưa vào miệng thì Tứ Nhi ở đằng sau đã vội vàng hô.

“Tiểu thư! Không thể!”

Trang Thư Lan ngừng lại, mỉm cười nhìn Tứ Nhi, dịu dàng hỏi.

“Sao lại không thể? Chuyện ngày hôm qua là do lỗi của ta, không hỏi rõ ý đại nhân đã tự mình cho là đúng, làm đại nhân mất hứng, lại còn làm mất thể diện của Thư Vân cô nương. Bây giờ, Thư Vân cô nương đã không so đo, lại còn chủ động mang điểm tâm tới cho ta ném thử. Nếu như ta không ăn vậy chẳng phải uổng phí tâm ý của Thư Vân cô nương rồi sao?”

“Thế nhưng.. Nhưng mà!”

Tứ Nhi ngập ngừng mãi nhưng cũng không nói được ra lý do, chỉ có điều về mặt nàng lúc này rất lo lắng.

” Thế nhưng.. nhưng mà cái gì! Lẽ nào em còn sợ The Vân cô nương hạ độc vào trong điểm tâm này hại ta sao?”

Trang Thư Lan trầm giọng chất vấn Tứ Nhi, ánh nhìn hơi liếc qua Thư Vân khiến sắc mặt Thư Vân khẽ biến đổi. Nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt của Trang Thư Lan hướng tới mình, Thư Vân liền khôi phục về mặt tự nhiên như lúc đầu, thậm chí còn hiện rõ vẻ tức giận trừng mắt nhìn Tứ Nhi. Thư Vân đang định mở miệng thì Trang Thư Lan đã giành nói trước.

“Thư Vân cô nương là người ở cạnh đại nhân đã lâu. Nếu như đại nhân có thể tin Thư cô nương vì lẽ gì ta lại không thể tin được nàng? Thư Vân cô nương là người hiểu lễ nghĩa, lương thiện như vậy, vừa có tài vừa có đức làm sao lại có thể làm ra những việc ty tiện bỉ ổi như thế được? Ta nói có đúng hay không, Thư cô nương?”

Câu cuối cùng nàng cố ý hỏi Thư Vân đồng thời còn nở một nụ cười rất tươi.

“Vẫn là phu nhân hiểu tấm lòng của Thư Vân!”

Thư Vân giống như vừa trút được gánh nặng, điềm đạm trả lời .

Trang Thư Lan cũng nở một nụ cười đáp lại, không nói gì thêm, lần thứ 3 đưa chén canh lên miệng. Còn Tứ Nhi chỉ có thể lo lắng suông đứng cạnh. Mất thấy Trang Thư Lan sắp đưa chén canh vào miệng, Tứ Nhi hạ quyết tâm muốn tiến lên giành lấy thì Trang Thư Lan đã đánh rơi chén canh xuống đất.

“A.....!”

Tay Trang Thư Lan bỗng mềm nhũn, bát trong tay đã rơi xuống đất vỡ tan tành. Hai tay nàng ôm đầu, đau đớn nói.

“Tứ Nhi, mau tới giúp ta, bệnh cũ của ta lại tái phát rồi!”

Nhưng những lời này vì sự biến đổi của bát canh rơi trên mặt đất mà ngừng lại. Bởi vì nước canh kia vừa rơi xuống đất đã đổi màu, sùi bọt.

” quả nhiên là người hạ độc!”

Tứ Nhi trợn mắt, trong nháy mắt đã tiến lên trước mặt Trang Thư Lan, bảo vệ nàng ở phía sau, lạnh lùng nói.

“Người dám hạ độc tiểu thư. Vậy thì hôm nay người đừng nghĩ tới việc sống mà bước ra khỏi đây.”

“Tứ Nhi!”

Trang Thư Lan không giấu được vẻ kinh ngạc khi gọi Tứ Nhi. Lúc này, đầu Trang Thư Lan cũng không thấy đau nữa. Sắc mặt đã bình tĩnh như thường. Bởi vì Tứ Nhi dường như đã biến thành một người khác vậy, thậm chí lúc này Trang Thư Lan còn nhìn thấy hình ảnh của một sát thủ trên người Tứ Nhi .

Sắc mặt Thư Vân biến đổi, cười lớn, ngạo mạn nhìn Trang Thư Lan.

“Hạ độc thì sao? Ai bảo người đoạt đại nhân? Đại nhân vì người mà trách mắng ra, khiến ta mất mặt, ta chính là muốn hạ độc giết chết người! Nha đầu chết tiệt kia, tránh ra cho ta. Có thể ta sẽ cho người chết một cách nhẹ nhàng, bằng không, ta sẽ khiến người phải chết thê thảm hơn cô ta!”

“Vậy phải xem người có bản lĩnh bước qua cửa của ta hay không đã!”

Tứ Nhi lạnh lùng cười. Trong nháy mắt đã xuất chiêu, trên tay có chút bột phấn. Đúng lúc này lại bị Trang Thư Lan ngăn lại.

“Tứ Nhi, dừng!”

Trang Thư Lan vội ôm lấy tay Tứ Nhi.

“Không thể giết nàng ta. Nếu Tư Đồ Minh Duệ hỏi tới thì ta biết nói thế nào. Ta thấy việc này cứ giao cho Tư Đồ Minh Duệ giải quyết – đừng động thủ với loại người này, tránh làm bẩn tay em!”

Mặc kệ thế nào, Trang Thư Lan cũng không thích nhìn thấy người khác chết trước mặt mình. Nhưng nếu Tứ Nhi thực sự muốn mạng của nữ nhân này, nàng cũng ngại để Tứ Nhi tự mình giải quyết.

“Hừ! Trang Thư Lan nguoi cho là một con nhóc vất mũi chưa sạch có thể bảo vệ tính mạng của nguoi sao?”

Về mặt Thư Vân lộ rõ vẻ khinh miệt.

“Nói cho nguoi biết, đêm nay nguoi chết chắc rồi! Nhưng người quanh đây đều bị ta điều đi rồi, còn đại nhân. lúc này còn đang bận việc khác!”

“Tốt thôi! Ta đây cũng muốn xem nguoi có bản lĩnh động tới ta hay không?”

Trang Thư Lan khẽ nhún nhún vai, cười khẩy, không thèm đếm xỉa tới.

“Có phải là con nhóc vất mũi chưa sạch hay không, nguoi phải thử mới biết được!”

Tứ Nhi cười nhạt, lạnh giọng nói với Trang Thư Lan.

“Tiểu thư, người lùi về sau một lát, nữ nhân này cả người đều là độc, người phải cẩn thận.”

Nói xong mới quay sang nhìn Thư Vân cười lạnh.

“Không biết nguoi là người của môn phái nào. Có điều, hẳn là nguoi đã nghe qua cái tên “Độc Sát” rồi chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Tranh chấp

Độc sát, nữ sát thủ đệ nhị trên giang hồ, lấy tài dụng độc mà xưng danh trong chốn giang hồ, thân phận hành tung đều bí ẩn, không ai biết bộ dạng bên ngoài của nữ sát thủ này ra sao, bởi lẽ nhìn thấy mặt nàng là đều phải chết.

Trang Thư Lan không thể tin được vào hai tai với mắt mình, tiểu nha đầu Tứ Nhi nhìn tưởng như vô hại trước mắt này, lại chính là nữ sát thủ lợi hại nhất mà mọi người vẫn hay đồn đó sao? Nếu như thế, nàng ta ẩn nấp bên cạnh nàng một thời gian dài như vậy là vì lẽ gì? Lẽ nào nàng ta cũng bị kẻ khác sai đi giết nàng?

“Độc sát?” Trong chớp mắt sắc mặt Thư Vân trở nên trắng bệch, sao nàng lại có thể không biết cái danh độc sát này chứ? Vẫn nghĩ rằng nhất định độc sát là một cô nương vô cùng xinh đẹp, bởi vì sắc đẹp là chất độc lợi hại nhất thế gian! Ấy thế mà, cái danh ấy lại từ chính miệng tiểu nha đầu kia, nếu như không có đầu kim nhọn trên ngón tay và vẻ mặt lạnh lùng này, thật sự rất khó có thể tin đây là thật!

Có điều, có điều tại sao độc sát lại cam nguyện trở thành một nha đầu đứng đây bảo vệ Trang Thư Lan? Rốt cuộc Trang Thư Lan kia có bản lĩnh thế nào mà lại khiến cao thủ tuyệt thế âm thầm bảo vệ?

“Xem chừng nguoi đã hiểu rõ quy tắc của ta, vậy giờ nguoi chết cũng có thể sáng mắt ra được rồi!” Độc sát cười yêu kiều, ánh mắt càng phát ra khí lạnh đến đáng sợ.

“Đừng!”

“Đừng!”

Hai giọng nói đồng thời vang lên, một là của Thư Vân, còn lại là đến từ Trang Thư Lan.

Thư Vân không ngờ Trang Thư Lan lại ngăn cản Độc sát, Độc sát đi theo bảo vệ Tranh Thư Lan, vậy thì cầu xin cô ta chắc sẽ giữ lại được mạng sống. “Ta là người rất quan trọng đối với gia, nếu như ta chết, gia sẽ gặp nguy hiểm!” Mang theo vẻ mặt cầu xin nói với Trang Thư Lan.

“Cô quan trọng hay không quan trọng với hắn thì liên quan gì tới ta? Đáng lẽ cô nên nói câu này với hắn, đừng có nhầm đối tượng!” Trang Thư Lan nhìn nàng một cái sắc lạnh, quay lại nói với độc sát, “Đừng có giết cô ta ở trước mặt ta, ta không thích!”

“Nhưng... được rồi, vậy hôm nay ta sẽ phá quy tắc một lần, có điều, hôm nay cô ta đã biết thân phận của ta, chưa chắc cô ta sẽ không nói ra ngoài, cho nên...” Độc sát cười lạnh lùng, ánh mắt cho thấy sắp ra tay.

Mà trong lúc Trang Thư Lan nói chuyện với độc sát, Thư Vân xoay người bỏ chạy, nhưng mà động tác của độc sát còn nhanh hơn nàng, tay vẩy nhẹ, một đám bụi phấn bay ra, thoáng chốc nàng đã không thể động đậy. “Ngươi muốn thế nào?” Nét mặt cao ngạo lại trở về trên gương mặt Thư Vân một lần nữa, có điều giọng nói run rẩy cho thấy nàng đang rất căng thẳng.

“Chẳng thế nào cả, chỉ là khiến ngươi từ nay về sau không thể nói chuyện được thôi”. Độc sát đi tới trước mặt Thư Vân, nhẹ nhàng nói, đồng thời bóp miệng nàng, nhét vào một viên thuốc màu đen, ép nàng nuốt xuống.

Thư Vân tái mặt, muốn mở miệng ra chửi, nhưng chung quy vẫn không phát ra âm thanh nào.

“Em... em làm cô ta bị câm?” Trang Thư Lan không thể tin được trên đời này lại có loại độc như thế, một viên là có thể hủy giọng nói của người khác. Bỗng nghĩ tới việc chính nàng cũng nhìn thấy độc sát rồi, lại còn ở chung với nàng ta một năm nay... Trang Thư Lan không biết giờ nàng nên cảm thấy may mắn hay là sợ hãi đây. “Còn ta, ta cũng nhìn thấy mặt em rồi, có phải sẽ giống như cô ta...” Trang Thư Lan hỏi vấn đề mà nàng đang lo lắng, đồng thời đã nghĩ tới tình huống sẽ xảy ra tiếp theo.

“Tiểu thư không cần lo lắng thế đâu, cũng đừng sợ. Ta được phụng mệnh tới để bảo vệ tiểu thư”. Độc sát mỉm cười giải thích, “Trước khi nhiệm vụ chưa kết thúc, tiểu thư có thể gọi là Tứ Nhi như trước, mà ta, vẫn là nha hoàn nhỏ bé bên cạnh người”.

Ặc... giờ Trang Thư Lan cũng không dám đối xử với nàng ta như nha hoàn đâu, dù sao người ta cũng là người nổi danh trên giang hồ, hiện tại bắt đắc dĩ mới phải làm nha hoàn, thật là quá oan ức cho nàng rồi! “Ta có thể biết em phụng mệnh ai được không?”

“Thứ lỗi độc sát không thể nói cho tiểu thư biết.” Tứ Nhi lắc đầu lấy làm tiếc, “Bây giờ chúng ta mang ả ra ngoài thôi!”

“Sao không giải độc rồi để cô ta tự mà ra ngoài?” Thật ra là Trang Thư Lan rất lười vận động. “Dù gì cô ta đã không thể ra tay với ta rồi, trừ phi cô ta thực sự muốn chết”.

Nguy hiểm được xóa bỏ, Trang Thư Lan thở dài một cái, khó nhọc ngồi trở lại ghế êm, vì mấy câu nói vừa nãy của Tứ Nhi mà làm cho tế bào trong não hoạt động hết mức, rốt cuộc là ai đã sai độc sát tới? Hơn nữa người trên giang hồ có thể khiến độc sát chịu khuất phục như vậy thì là ai được?

Tứ Nhi hơi sững sốt, sau đó bật cười, sao nàng lại quên được chứ, với tính tình Trang Thư Lan thì làm gì có chuyện tự đưa Thư Vân ra ngoài đây?

Lúc Thư Vân cử động lại được, lập tức hung ác liếc sang phía Trang Thư Lan đang nhắm mắt ngủ, cũng không thèm quay đầu lại mà đi thẳng ra cửa, âm thầm thì: Nổi nhục hôm nay nhất định phải đòi lại gấp bội!

“Tiểu thư, người có thể đi nghỉ được rồi.” Độc sát lại trở thành Tứ Nhi hồn nhiên vô tư, tới bên cạnh Trang Thư Lan nhẹ nhàng nói.

“A... à được!” Trang Thư Lan trả lời trong vô thức, sau đó nhớ tới thân phận đặc biệt của Tứ Nhi nàng lại thấy tò mò, “Ừm... Việc đó á Tứ Nhi, ta thấy em không giống như người có võ công gì cả, vậy sao em... em lại có thể là sát thủ danh chấn giang hồ chứ? Hơn nữa còn nhỏ tuổi như vậy...” Cho dù có nhìn thêm nữa thì thật sự Trang Thư Lan không thể coi Tứ Nhi lạnh lợi trước mắt này là độc sát giết người không chớp mắt.

“Ha ha! Tiểu thư, ai nói nhất định phải có võ công mới giết người được?” Tứ Nhi bật cười, “Tuy ta là sát thủ, nhưng lại không biết võ, về điểm ấy người trên giang hồ không ai biết cả. Ta giết người là dùng độc được và ám khí, hai thứ đó đều không quá yêu cầu về võ công, chỉ cần nhanh tay nhanh mắt là đủ rồi. Hơn nữa, tiểu thư trông bộ dạng của ta mà xem!”

“Bộ dạng của em thì sao?” Trang Thư Lan không hiểu nổi, nhìn qua thì nàng rất bình thường, không thiếu tay chân gì, ngoại trừ cơ thể nõn nà không thuộc về thiếu nữ mười bốn tuổi gì cả... nha đầu này dậy thì sớm quá!

“Thật ra ta đã hai mươi mốt tuổi rồi.” Tứ Nhi giải thích, “Chỉ có khuôn mặt ta là dừng lại ở mười bốn tuổi, chiều cao cũng ở mười bốn tuổi, cho nên đây chính là thứ nguy trang tốt nhất của ta. Dù là kẻ nào đi chăng nữa cũng không cho rằng một cô bé mười bốn tuổi lại là sát thủ giết người không chớp mắt”.

Thì ra là thế! Trang Thư Lan chợt hiểu ra, độc sát đều trông như vợ con em gái thì đúng là sẽ khiến người ta không có ý định phòng vệ, lợi dụng việc đó nàng ta sẽ dễ dàng tiếp cận mục tiêu, giành được sự tin tưởng của họ hoặc tạo tình huống giết chết con mồi một cách bất ngờ. “Khuôn... mặt của em là do luyện độc mà tạo thành sao?” Hai mươi mốt tuổi, dung mạo mười bốn tuổi, haizz, quả là trẻ mãi không già!

“Năm mười bốn tuổi có trúng kịch độc, sau khi giải độc thì trở thành như vậy rồi.” Có vẻ độc sát không muốn nói nên hơi ngập ngừng, “Tiểu thư, người nên đi nghỉ sớm một chút đi, nếu người vẫn còn e ngại về thân phận của Tứ Nhi, ta sẽ để Lưu Hương tới đây hầu hạ.”

“A... không cần đâu.” Trang Thư Lan lắc đầu, “Em cũng đi nghỉ ngơi đi, ta muốn ngồi đây một lúc nữa. Phải rồi, ở đây không có kiếm, ta muốn có một thanh để phòng thân.” Trang Thư Lan cho rằng Thư Vân sẽ chịu thua đâu, cho nên cảnh giác phòng thân cũng là điều nên làm.

“Tiểu thư cũng không có kiếm à!” Tứ Nhi suy nghĩ một lát rồi nói, “Năm đó ta có thu một tuyệt thế bảo kiếm, dù sao ta cũng không cần tới, nên ta tặng cho người nha! Nếu đêm nay người thấy không yên tâm thì ta có thể bảo vệ bên ngoài.”

“Không cần”! Trang Thư Lan vội vàng từ chối, “Em cũng về phòng nghỉ ngơi đi! Ta tự cẩn thận một chút là được rồi!”

“Cũng được!” Tứ Nhi gật đầu, thầm nghĩ có cần nói việc vừa xảy ra cho Tư Đồ Minh Duệ không. “Tiểu thư muốn nói việc này cho Tư Đồ công tử biết không?”

Nói cho hắn ư? Nói cho hắn xong thì làm được gì? Nếu như Thư Vân thật sự muốn lấy mạng nàng, dù đuổi cô ta ra khỏi phủ thì cô ta vẫn sẽ tìm cách giết nàng! Chẳng thà cứ để bên cạnh cho tiện giám sát! Nhưng mà bên người lại có một quả bom hẹn giờ, vậy chẳng phải ngay cả ngủ cũng không yên sao? “Tứ Nhi khỏi cần lo chuyện này, ta tự biết làm thế nào! Tứ Nhi yên tâm, ta là một kẻ sợ chết, bản thân lại rất tiếc cái mạng này! À muốn mạng này của ta, còn phải xem ai có khả năng làm được thế không đã!” Sắc mặt Trang Thư Lan bình tĩnh nói, lông mày khẽ nhíu lên, “Ai gây họa thì đương nhiên phải tự chịu lấy, về những việc khác, đã không ở trong phạm vi được chú ý của ta rồi.”

Tứ Nhi gật đầu đồng ý, đi theo Trang Thư Lan đã lâu như vậy, ít nhiều cũng hiểu tiểu thư được một chút, tiểu thư cũng giống như bản thân nàng vậy, trông thì như vô hại, thực tế lại không hề... nhưng điều kiện đầu tiên là không được chủ động khiêu khích nàng. Ngoài miệng thì nói tiếc mạng, thật ra không sợ trời cũng chẳng sợ đất, phản lạnh lùng trầm tĩnh trên người tiểu thư ngay đến nàng là sát thủ cũng có lúc cảm thấy không bằng....!

Sau khi Tứ Nhi đi khỏi đó, Trang Thư Lan cũng không hề ngủ, chỉ ngồi trên ghế, một tay chống đầu, ngây ra. Một ngày thôi mà xảy ra rõ lắm chuyện, nếu như tâm trạng không tốt thì chỉ sợ dây thần kinh đã đứt từ sớm rồi.

“Đang nghĩ gì mà lại say sưa vậy!” Tư Đồ Minh Duệ tiến vào thì chỉ thấy Trang Thư Lan đang chống má, hai mắt như phủ một tầng sương nhìn chằm chằm ánh nến, không hề nhúc nhích, hết như một bức tượng điêu khắc.

“Đang ngủ!” Trang Thư Lan thuận miệng đáp, thay đổi tư thế khác rồi tiếp tục ngây ra.

“Ồ! Có kiểu ngủ mở to mắt thế sao?” Tư Đồ Minh Duệ cười híp mắt, ghé đầu đến trước mặt Trang Thư Lan, “Ừ, thoát trông thì đúng là như đang ngủ, không ngờ Lan nhi lại có thủ thần công này, hôm nay ta đúng là được mở mang kiến thức rồi!”

Đột nhiên khuôn mặt tuấn tú kẻ sát như vậy khiến Trang Thư Lan lại càng hoảng sợ, đột ngột ngửa người ra sau, trừng mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ với vẻ khó chịu: “Định hù chết ta à! Cần gì phải gần như vậy chứ?”

“Giờ có xem như là mộng du không?” Tư Đồ Minh Duệ cũng ngồi trên ghế, nói đùa.

“Hừ!” Trang Thư Lan lẩm bẩm trong miệng, lập tức phi từ bên này sang bên kia đi giày vào, vừa nói khế, “Ta muốn đi ngủ, mời ngài từ đầu tới thì mau quay về đó!”

Tư Đồ Minh Duệ hơi nhíu mày, theo như thái độ đối đầu gay gắt của Trang Thư Lan, nếu cứ tiếp tục trêu nàng thì nhất định nàng sẽ phản bác lại. Sao hôm nay lại thấy khác thường vậy nhỉ? “Lan nhi có chuyện không vui à?”

“Không có!” Trang Thư Lan trả lời không cần suy nghĩ.

Trả lời rất nhanh ngược lại càng khiến Tư Đồ Minh Duệ nghi ngờ. “Ai mà lại làm cho nàng không vui thế? Là vì chuyện Hồng... nương sao? Thử hỏi xem, hẳn tin rằng với sự thông minh của Trang Thư Lan, nhất định là đã biết quan hệ giữa nàng với Hồng nương. Thầm nghĩ trong đầu, việc này đúng là vừa khéo, con gái của ân nhân cứu mạng Lãnh sư bá lại chính là Trang Thư Lan. Xem ra chuyện từ mười năm trước phải tra xét thật kỹ càng, biết đâu sẽ thu được nhiều tin tức quan trọng.

“Cũng không phải!” Trang Thư Lan lắc đầu, “Ta với người lúc đó không có gì, duy trì mối quan hệ hiện tại cũng rất tốt, như vậy người sẽ được an toàn.”

Với Trang Thư Lan cũng là chịu thừa nhận chút ít rồi, Tư Đồ Minh Duệ rất vui mừng, cũng không tiếp tục hỏi thêm nữa, chỉ muốn biết chuyện gì làm ảnh hưởng tới tâm trạng của nàng thôi. “Vậy là vì chuyện gì chứ?” Giữ chặt lấy vai nàng, ép nàng nói ra chuyện trong lòng.

“Ta nói rồi, ta rất ổn, không có việc gì phiền lòng cả.” Trang Thư Lan nói có phần xa cách, bom hẹn giờ bên cạnh chính là do hắn đặt, chính hắn đã không giải quyết cho tốt, còn mặt mũi mà đi tra hỏi người khác. “Giờ ngài có thể bỏ tay ra được chưa? Một mối cả ngày nay rồi, ta muốn ngủ.”

“Lan nhi, nếu nàng không nói rõ ràng, ta sẽ không bỏ tay đâu.”

Trang Thư Lan lườm hắn một cái, lạnh giọng cười: “Ồ! Ngài thật sự muốn nghe ư? Được thôi, ta nói cho ngài nghe: Tốt nhất là ngài nên giải quyết nữ nhân bên cạnh ngài cho gọn, ta không có hứng đi thu dọn tàn cuộc cho ngài, cũng không muốn một ngày nào đó chết không rõ lý do! Nếu cô ta rất quan trọng đối với ngài thì lấy về đi, đỡ được việc cô ta không có việc gì làm lại tới chỗ ta ra oai, ném đồng tiền phức tạp tới cho ta! Cho dù muốn ra tay giết người cũng không biết đi thuê kẻ khác, còn dám tự mình đưa đến tận cửa! Nếu hôm nay không phải là giữ thể diện cho ngài, chỉ e Thư cô nương của ngài đã nằm trong quan tài rồi!”

“Thư Vân chỉ ở tạm đây một thời gian, sau này sẽ ra đi.” Tư Đồ Minh Duệ lạnh lẽo lên tiếng, “Nếu như nàng ta có làm gì quấy rối tới nàng, nàng muốn giết thì cứ việc.” Xem ra đêm nay đã xảy ra chuyện quan trọng, bằng không Trang Thư Lan sẽ không trút giận ra ngoài mặt như vậy. Có điều, hẳn biết Trang Thư Lan sẽ không giết người, hẳn quá hiểu nàng, một người rất quý trọng tính mạng như nàng sẽ không muốn thấy sinh mệnh nào phải chấm dứt trong tay nàng cả.

Hắn mà cũng muốn nàng ra tay giết người! Nói cái quái gì vậy? “Việc đó khỏi cần, ta mới đúng là hơn cả ở tạm, biết đâu ngày mai lại bị đuổi đi! Việc gì phải vì một người qua đường mà bắn khoăn?” Trong lòng rất khó chịu, lời nói của Trang Thư Lan đã vô tình trở nên cay nghiệt, “Ngược lại ngài, sao lại có thể đối đãi với người quan trọng chỉ như ở tạm đây thôi? Nếu cô ta xảy ra chuyện gì bất trắc, chỉ sợ ngài cũng không được yên ổn đâu.”

“Lan nhi có cần phải nói về mình như vậy không? Nàng là nữ nhân của Tư Đồ Minh Duệ ta, vương phi của Thập Cửu vương gia đại đồng hoàng triều, cái gì mà hơn cả ở tạm? Ta nói cho nàng biết, chờ sau khi tất cả mọi chuyện được dẹp yên, Thư Vân sẽ đi khỏi đây!” Tư Đồ Minh Duệ nói với Trang Thư Lan với kiểu rất bất mãn, nàng có cần phải hạ thấp bản thân như vậy không?

Trong phút chốc, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ, nàng vì một nữ nhân mà tức giận, vậy có tính là nàng đang...

Ghen?! Nghĩ thế xong, tâm trạng hẳn lại trở nên vui mừng, không khỏi hân hoan, “Lan nhi, nàng như vậy là để ý tới sự tồn tại của nàng, có phải là bởi vì...”

“Dừng lại!” Trang Thư Lan nhìn vào bộ dạng của Tư Đồ Minh Duệ, chỉ biết là hắn đang nghĩ quá xa rồi, phải mau chóng cắt đứt câu nói của hắn, tức giận nói: “Ta chỉ là không thích bên cạnh tồn tại kẻ khiến ta không yên tâm gì đó, làm cho ta không có cảm giác an toàn, nói cách khác, cô Thư Vân đó bất cứ khi nào cũng có thể lấy mạng ta, chính là nhân vật sẽ ảnh hưởng tới giấc ngủ ngon của ta! Thế thì ta biết làm thế nào, nếu hôm nay không nhờ có Tứ Nhi, dù ta có võ cũng không dùng được!” Độc ngay trước mặt, võ công cao tới đâu cũng vô ích mà thôi.

“Tứ Nhi?” Tư Đồ Minh Duệ hơi nhíu mày, nhớ tới đêm nay Lãnh Phách Thiên Hữu đã nói qua người đã từng mời độc sát tới bên cạnh Trang Thư Lan, nếu như đây là sự thật, như vậy độc sát thần bí đó chính là Tứ Nhi!” “Đã có nàng ta ở đây, nàng còn lo lắng gì nữa?” Tuy rằng Thư Vân cũng giỏi về độc nhưng mấy thứ đó tính là gì ở trước mặt độc sát chứ!

“Cái gì mà có nàng ta ở đây?” Trang Thư Lan nheo mắt lại, “Tứ Nhi cũng là người, nàng cũng phải ngủ, nàng không có khả năng theo sát ta từng giờ từng phút được! Cho nên, trong phủ này, có Thư Vân thì không có ta, ngài tự mà lo liệu đi!”

“A! Ta biết rồi! Nàng là đang lo vấn đề an toàn buổi tối phải không!” Tư Đồ Minh Duệ nhẹ nhàng tới gần Trang Thư Lan, đặt tay lên vai nàng, cười híp mắt nói, “Việc này thì Lan nhi khỏi phải lo, ban ngày có Tứ Nhi trông coi, ban đêm thì vì phu này sẽ bảo vệ nàng nha!”

“Ngài!” Trang Thư Lan mở trừng mắt, tóm lấy hai tay trên vai hất ra, lùi về phía sau hai bước, hít vào một hơi thật sâu, từ từ nói, “Chẳng phải Thư Vân rất quan trọng đối với ngài sao? Với tính tình của ngài, đương nhiên là phải chọn phòng nàng chứ không phải trực tiếp giải quyết nàng, về việc này ta thấy rất tốt!”

“Nàng là một quân cờ không thể thiếu!” Tư Đồ Minh Duệ không muốn nói thêm nhiều, chỉ nhìn chăm chú vào Trang Thư Lan, “Lan nhi, hãy tin ta, đêm nay tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện đó lần thứ hai!”

Trang Thư Lan hơi im lặng một lúc rồi cười nhạt, “Ta đã nói là không sao cả! Có điều đêm nay Thư cô nương nuốt ít thuốc độc, ta nghĩ ngài nên tới đó chăm sóc nàng cho tốt đi, bằng không có khi quân cờ của ngài sẽ vô dụng đấy.”

“Độc gì cơ?” Tư Đồ Minh Duệ từ tốn hỏi.

“Á.”

“Á?” Khóe miệng đang cười của Tư Đồ Minh Duệ đông lại, lập tức hỏi, “Sao nàng lại có thể hạ độc nàng ta chứ? Nàng biết không nàng ta là...thời khỏi, nàng mau đi gọi Tứ Nhi mang thuốc giải tới đây!”

Trang Thư Lan khẽ cau mày, nhìn Tư Đồ Minh Duệ một cách cẩn thận, liền quay người đi tới sau bức bình phong, nói lạnh lùng không mang một chút tình cảm nào, “Tư Đồ Minh Duệ, giờ không còn sớm nữa, ta không muốn nói chuyện phiếm với ngài đâu. Lúc ra ngoài thì nhớ đóng cửa lại giúp ta!”

“Lan nhi nàng...”

Tư Đồ Minh Duệ phát hiện tính tình Trang Thư Lan thay đổi rất thất thường, trước đó rất tốt mà, sao thoáng một cái đã mặt mày khó chịu thế kia?

“Không được qua đây!” Trang Thư Lan lườm nguýt, đôi mắt hờ hững cũng chỉ có băng giá, lạnh giọng nói, nhìn chăm chăm vào hắn một lát rồi hờn dỗi nói, “Ta ghét ngài!”

Ầm một tiếng, Tư Đồ Minh Duệ giật bản mình, hắn nhận ra không phải Trang Thư Lan đang châm chọc gì, nàng nghiêng răng nói từng chữ một, ánh mắt nhìn hắn như là có mối thù hận sâu sắc vậy, lúc thấy kẻ địch cũng chưa từng lộ ra ánh mắt như vậy.

“Lan nhi nàng...”

“Bây giờ ta không muốn nói chuyện với ngài! Về phần Thư cô nương, tự ngài đi mà tìm độc sát, nàng bằng lòng cho ngài thì tốt, nàng không muốn cho thì ta cũng chẳng có cách nào cả!” Nói xong, Trang Thư Lan tự ngã lên giường, kéo chăn trùm kín đầu giả vờ ngủ.

“Được rồi, vậy nàng nghỉ ngơi trước đi! Việc thuốc giải, ta sẽ tự mình xử lý.” Tư Đồ Minh Duệ thấy Trang Thư Lan như vậy thì đành phải làm theo, hơi cười khò, xem ra, con đường theo đuổi thể từ quả là dài đằng đẵng!

Chương 91: Mâu thuẫn gay gắt

Sáng sớm ngày hôm sau, Trang Thư Lan xuất hiện ở phòng khách với đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ. Hồng nương nhìn thấy thần sắc Trang Thư Lan uể oải, mệt mỏi, liền vội vàng hỏi.

“Lan nhi, con làm sao vậy? Ngủ không ngon sao?”

“Dạ!”

Trang Thư Lan lên tiếng cúi đầu nhìn mấy người đang ngồi. Nàng miễn cưỡng bắt đầu chào hỏi.

“Hong nương, chào buổi sáng! Lãnh sư bá, chào buổi sáng!”

Sau đó nàng nhu thuận ngồi xuống cạnh Hồng nương.

” Có thể ăn cơm sáng được chưa ạ?”

“Chờ phu quân của con tới là có thể ăn được.”

Lãnh Bá Thiên trả lời.

“À!”

Trang Thư Lan thờ ơ lên tiếng.

“Lan nhi, sao con và phu quân không cùng tới vậy?”

Hồng nương nghi hoặc.

“Vì sao con với hần phải cùng nhau tới ạ?”

Trang Thư Lan hơi gắt lên tiếng hỏi lại. Nàng cảm lấy đũa, nhìn về phía Tứ Nhi, mỉm cười nói.

“Tứ Nhi, em cũng ngồi xuống ăn đi. Ăn sáng xong em theo ta ra ngoài một lát!”

Tứ Nhi hơi do dự nhưng vẫn quyết định ngồi xuống.

Hồng nương giật mình. Hôm nay nàng cảm thấy thái độ của Trang Thư Lan có chút khác lạ, giống như là vợ chồng son giận dỗi nhau.

“Hong nhi, Minh Duệ là đại thần triều đình, bây giờ đang là giờ thượng triều buổi sáng.”

Lãnh Bá Thiên thấy vậy cũng lên tiếng giải thích.

“Muội quên mất điều này!”

Hồng nương nghe xong cười cười ra vẻ đã hiểu, âm thầm cười mình lo lắng, suy nghĩ quá nhiều.

“Lan nhi, thành thân là đại sự cả đời, ta cũng không có của hồi. ...quà gì cho con. Lát nữa ta cùng con ra ngoài, con xem thích thì gì thì mua, coi như là quà cưới ta tặng con nhé!”

“Cảm ơn ý tốt của Hồng nương. Nhưng mà con muốn đi ra ngoại thành. Nếu như Hồng nương thích có thể đi cùng con. Coi như chúng ta ra ngoại thành đạp thanh (đi chơi trong tiết thanh minh – Trong Truyện Kiều của Nguyễn Du cũng có nhắc tới việc này rồi. :D) đi!”

“Thật sao?”

Hồng Trù vui vẻ. Với việc Trang Thư Lan chủ động gần gũi, nàng rất vui, kích động cầm lấy tay Trang Thư Lan.

“Muốn đi, tất nhiên là ta muốn đi rồi!”

“Lan nhi, nếu muốn ra ngoài đạp thanh, sao lại không gọi phu quân ta chứ?”

Tư Đồ Minh Duệ đột nhiên xuất hiện khiến Trang Thư Lan hơi bất ngờ. Nhìn theo hướng tiếng nói phát ra, nàng chỉ thấy Tư Đồ Minh Duệ cười cười đi lại. Trên người hần vẫn mặc bộ trường bào đỏ thẫm, trên đầu đội mũ quan chói lọi.

Có điều Trang Thư Lan phát hiện hôm nay Tư Đồ Minh Duệ hơi khác so với mọi ngày. Sắc mặt trắng bệch giống như hân đã phải vất vả cả một đêm.

“Không phải ngài vào triều sớm sao?”

Trang Thư Lan vô thức hỏi. Theo như nàng biết, lúc này chắc hẳn đang phải ở điện Kim Loan nghe câu ngàn năm không đổi: “Có việc thì dâng tấu, không có việc gì thì bãi triều”.

“Hoàng thượng cho phép ta ba ngày không phải vào triều, huống hồ ta cũng chỉ thỉnh thoảng vào triều dạo chơi thôi.”

Tư Đồ Minh Duệ đi tới bên cạnh Trang Thư Lan ngồi xuống. Thật không ngờ hôm nay nàng lại chủ động hỏi han hắn. Hắn vốn đang lo lắng nàng vẫn còn tức giận chuyện tối qua nên hôm nay sẽ không thêm đề ý tới hắn.

Cũng đúng, làm quan cùng hắn mấy tháng, số lần hắn vào triều có thể đếm trên đầu ngón tay, quang minh chính đại trốn việc trong triều cũng chỉ có hắn dám làm. Trang Thư Lan gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Nàng lo lắng nhìn thấy Thư Vân theo sau Tư Đồ Minh Duệ đi vào. Trang Thư Lan hơi kinh ngạc. Sao nàng ta lại ở chỗ này. Nàng để ý thấy sắc mặt Thư Vân hồng nhuận, lông mày nhón cao vui vẻ, cao ngạo liếc nhìn Trang Thư Lan, giống như chuyện tối ngày hôm qua chưa hề xảy ra.

“Thư Vân thỉnh an phu nhân, Lân đại nhân, Hồng phu nhân.”

Thư Vân dịu dàng cúi đầu, điềm đạm nói.

Lân Bá Thiên và Hồng Trù đều mỉm cười gật đầu coi như đáp lễ. Mà tay Trang Thư Lan đang cầm đĩa bỗng hơi run run. Sắc mặt bình tĩnh nhìn về phía Tứ Nhi. Tứ Nhi xấu hổ cười, nhún nhún vai biểu thị bất đắc dĩ – Tối hôm qua Tư Đồ Minh Duệ tới phòng nàng yêu cầu nàng giao giải được. Nàng cũng nghĩ đây là chuyện giữa tiểu thư và hân cho nên nàng là người ngoài không tiện nhúng tay vào. Nàng đã đưa giải được cho Tư Đồ Minh Duệ chỉ có điều muốn giải độc hoàn toàn cần phải có nội lực thay người trúng độc vận công 4 canh giờ đẩy độc tố trong người ra. Cho nên Tứ Nhi không cần nghĩ nhiều cũng biết chính Tư Đồ Minh Duệ cả đêm đã thay Thư Vân giải độc.

Trang Thư Lan lạnh lùng liếc Tư Đồ Minh Duệ một cái, sau đó lập tức cười nói.

“Hồng nương à, bỗng nhiên con nhớ có thứ quan trọng cần đưa cho dì. Bây giờ dì có thể về phòng cùng con được không?”

“Là vật gì vậy? Đợi ăn xong cơm sang rồi đi lấy không được sao? “

Tư Đồ Minh Duệ nhíu mi.

“Rất vội, không thể chờ được! Nếu không có thể gây tai nạn chết người!”

Trang Thư Lan bỗng đứng lên, suy nghĩ một chút rồi nói.

“Vẫn để m%/9

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Thừa nhận tình cảm

Mơ màng mờ mắt ra, Trang Thư Lan chỉ cảm thấy đầu nặng trĩu, miệng khô khốc.

“Tứ Nhi! Lấy cho ta một cốc nước được không?”

Nàng vừa ngồi dậy, day day huyết thái dương vừa nói nhưng một lúc lâu cũng không thấy ai trả lời. Ngần người vài phút, Trang Thư Lan mới chậm rãi bước xuống giường, đi tới trước bàn tự rót cho mình một cốc nước. Từ ngoài cửa vọng vào tiếng bước chân, nàng liếc mắt thì thấy là Tư Đồ Minh Duệ. Mặc kệ hắn, nàng lại cúi đầu tiếp tục súc miệng nhanh chóng tẩy sạch mùi máu tươi trong miệng.

“Nàng tỉnh rồi?”

Tư Đồ Minh Duệ tỉ mỉ quan sát Trang Thư Lan thấy sắc mặt của nàng hồng hào mới cảm thấy an tâm.

Hỏi thừa! Lẽ nào nàng mộng du sao? Trang Thư Lan ngay cả liếc nửa con mắt cũng không thêm nhìn hắn, lại rót cho mình một cốc nước nữa.

“Ừ!”

“Vẫn còn giận ta sao?”

Tư Đồ Minh Duệ không thèm để ý tới thái độ lãnh đạm của nàng, tiếp tục hỏi.

Tay Trang Thư Lan khẽ run, nước trong cốc sánh cả ra ngoài. Một thoáng im lặng trôi qua, Trang Thư Lan hờ hững nói một câu không hề liên quan.

“Ta đói rồi!”

Về cơ bản thì nàng vẫn chưa ăn sáng mà bây giờ chắc cũng phải qua buổi trưa rồi, sao lại không thấy đói chứ?

“Đói bụng?”

Tư Đồ Minh Duệ bị một câu nói không hề liên quan của nàng làm ngây người.

“Ừ! đói bụng! Cho nên ta có thể tới phòng bếp ăn chút điểm tâm chứ?”

Trang Thư Lan nghiêm túc hỏi.

“Tìm người đưa tới là được rồi!”

Chủ mẫu của Tư Đồ phủ mà phải tới phòng bếp lấy đồ ăn, làm sao có thể để chuyện này xảy ra được?

“Được!”

Trang Thư Lan gật đầu, dù sao nàng cũng không tìm được đường tới phòng bếp, có người mang đồ ăn tới chẳng phải tốt hơn sao!

Một chữ trả lời xong, hai người lại lâm vào vào im lặng. Trang Thư Lan thờ ơ đánh giá căn phòng, đây không phải là tân phòng, cũng không phải là phòng nàng vẫn ngủ. Trong phòng có một giá sách lớn nhưng không có mấy quyển sách, nhiều lắm cũng chưa tới mười cuốn được nhét tùy tiện vào. Trên tường có vài bức tranh phong cảnh thủy mặc, mấy đồ trang trí bằng gốm sứ, phong cách trang trí rất đơn giản, rất hợp với ý Trang Thư Lan.

“Đây là thư phòng của ngài?”

Nàng mơ hồ nhớ lại lần trước cũng tại phòng này kí cái hiệp ước “điên rồ” kia với hắn.

Sau khi phân phó quân gia mang tới đồ ăn tới, Tư Đồ Minh Duệ ngồi xuống đối diện Trang Thư Lan. Ánh mắt hứng thú của Trang Thư Lan khi đánh giá thư phòng cũng không qua nổi mắt hắn.

“Ừ!”

Đúng là thư phòng của hắn! Trang Thư Lan cười thầm, kiểu người ưa chuộng màu đỏ như hắn lại có thư phòng đơn giản như vậy! Nếu so sánh với thư phòng của cha nàng – Trang Đức đúng là một trời một vực, thực sự quá mức sơ sài. Trước không cần nói tới cách bày biện, trang trí chỉ riêng nói tới tầng thư, thực là ít tới đáng thương!

Ừm, nàng có chút hiếu kỳ xem hắn sưu tầm những sách gì, là tùy ý bày biện cho có hay là mấy cuốn sách quý? Trang Thư Lan thử hỏi.

Suy nghĩ chi bằng hành động luôn.

“Ta có thể xem mấy cuốn sách trên giá không?”

“Có thể!”

Hắn hơi bất ngờ, Trang Thư Lan lại có thể chủ động tìm đề tài để nói chuyện, còn không hề đề cập tới chuyện ban sáng. Như thế có phải là nàng không tức giận hay đúng hơn là đã hết giận rồi? Nhưng Tư Đồ Minh Duệ vẫn muốn hỏi cho rõ ràng, bởi vì tâm ý của nàng hắn không có cách nào nắm bắt được. Với hắn đoán đúng được tâm tình của nàng luôn luôn là một thách thức. Bởi vậy hắn vẫn muốn hỏi cho rõ ràng, chỉ có như thế mới có thể khiến hắn hoàn toàn an tâm.

“Lan nhi, chuyện buổi sáng..... Thư Vân đã bị Độc Sát mang đi rồi, nàng...nàng có thể không cần giận ta nữa chứ?”

Tư Đồ Minh Duệ vẫn ngồi nhìn Trang Thư Lan đang đứng trước giá sách cầm một quyển sách xem nói.

“Thư Vân thực sự chỉ là một cơ sở ngầm của bọn hắn, cũng chỉ là một quân cờ trong tay ta. Trừ bỏ những điều này, nàng ta thực sự cái gì cũng không phải. Lan nhi, nàng không thể vì nàng ta mà giận ta được không?”

Gập mạnh quyển sách lại, Trang Thư Lan thân nhiên nhìn chằm chằm Tư Đồ Minh Duệ. Nàng thấy trên khóe miệng hắn vẫn là nụ cười gian xảo vốn có thì vừa lắc đầu vừa thở dài.

“Quả nhiên, cho dù là lão hồ ly gian trá cũng có lúc trở thành cừu non ngu ngốc!”

Sau đó cầm sách đi tới bàn ngồi xuống chăm chú đọc.

Nàng... vậy mà lại cười nhạo hân! Nhưng hân cũng không cho rằng nàng thực sự đã hết giận hân, sẽ không rời xa hân nữa? Tư Đồ Minh Duệ lẳng lẳng nhìn nàng xem ra nàng thực sự đã nhập tâm vào nội dung cuốn sách. Hân có điều muốn hỏi nàng nhưng nhìn nàng như vậy thì hân lại không dám mở lời. Đúng lúc hân lo được lo mất, Trang Thư Lan chợt ngừng đầu hỏi.

“Này! Ngài vừa nói Độc Sát đi rồi?”

Rốt cuộc Trang Thư Lan cũng có phản ứng với tin tức quan trọng trong lời vừa này của Tư Đồ Minh Duệ.

“Độc Sát nói, nàng có chuyện quan trọng muốn làm, phải tạm thời rời khỏi một thời gian, có điều cũng có thể nàng ta sẽ không quay lại đây nữa.”

“Ồ!”

Về mặt Trang Thư Lan thể hiện rõ vẻ tiếc nuối. Tuy rằng nàng và Độc Sát không thực sự thân thiết nhưng nàng rất thân với Tứ Nhi mà.

Tứ Nhi là nha hoàn ở bên cạnh nàng lâu nhất trong mười hai năm sống ở thế giới này. Hơn nữa trước khi biết Tứ Nhi là Độc Sát nàng thực sự coi Tứ Nhi như muội muội, thậm chí nghĩ tới việc kết nghĩa tỷ muội! Hiện tại, Độc Sát không nói một tiếng mà khiến Tứ Nhi không còn xuất hiện trên đời này nữa, thậm chí ngay cả lúc cuối cùng cũng không tới gặp nàng nói lời từ biệt, làm sao mà không nuối tiếc, làm sao lại lưu luyến?

“Có điều, trước khi đi nàng ta muốn ta chuyển vài lời tới nàng.”

Nghĩ đến Độc Sát lấy thân phận Tứ Nhi để nói mấy câu, nụ cười trên môi Tư Đồ Minh Duệ không nhịn được càng mở rộng.

“Nói cái gì?”

Có một cảm giác bất an, Trang Thư Lan tin tưởng nếu như lấy thân phận Tứ Nhi để nói, vậy khẳng định sẽ không có lời nào hữu ích.

“Vốn là nói như thế này: Phi Vũ, ngài giúp ta nói với Trang Thư Lan, nói là ta Độc Sát lấy thân phận Tứ Nhi để nói.”

Tư Đồ Minh Duệ thay đổi tư thế, bắt đầu lại mỉm cười, bắt đầu nói những lời của Độc Sát nói.

“Tiểu thư, Tứ Nhi đi theo người đã hơn một năm rồi, cái gì người cũng tốt chỉ riêng về tình cảm thì giống như một đứa con vậy! Lần đầu tiên ta lên đi theo người đi gặp cái khối băng ngu ngốc Huyền Bách kia thì ta đã nhìn ra tình cảm của hân với người sâu đậm như thế nào, vậy mà hết lần này tới lần khác người lại không phát hiện ra!

Hiện tại cũng như vậy, Tứ Nhi nhìn thấy họ Tư Đồ ngu ngốc sùng ái, cưng chiều người như viên ngọc quý, người lại coi hân như cây cỏ mà giẫm đạp lên. Nếu như người chưa phát hiện ra, một ngày nào đó nhất định sẽ báo ứng! Nhưng mà, hiện tại báo ứng của người đã tới rồi, không phải là người nôn ra máu đó sao? Kiểu tức giận công tâm này làm sao lại xảy ra với một người tính cách lạnh lùng lãnh đạm được? Người thừa nhận đi, người đang ghen đó. Trước đây người thấy Trang Thư Dao cũng không vừa mắt nhưng tại sao cũng chưa bao giờ tức giận tới mức muốn giết người? Nếu người muốn nói là người không thêm động thủ, ta đây cũng không phản đối người cứ tiếp tục lừa dối bản thân mình đi!

Đây cũng là những lời Tứ Nhi muốn nói cho người lúc chia tay, cũng là lời khuyên cuối cùng của Tứ Nhi. Từ nay về sau, trên đời này sẽ không còn Tứ Nhi nữa. Có điều, nếu như sang năm người sinh một nữ nhi làm đồ đệ của ta, ta có thể suy xét để Tứ Nhi trở về bên cạnh người hai ngày!

Những lời này để Tư Đồ Minh Duệ nói lại cho người, ta cũng lười viết trên giấy, có lẽ người cũng lười xem, chỉ bằng để hân nói cho người nghe, thuận tiện tạo đề tài nói chuyện cho hai người, miễn để cho hai người vừa thấy mặt nhau thì một người như đi vào cõi thần tiên đồ ra, một người lo lắng cười khúc khích. Thật là, càng nói càng muốn mắng người, không nói nữa, cứ như vậy đi!”

Trang Thư Lan nghe xong, lập tức đen mặt, những lời này, tại sao không giống như khẩu khí thường ngày của Tứ Nhi một chút nào! Quả nhiên là người trong giang hồ, lời nói ra thật hùng hồn nhưng lại lén dùng những từ ngữ nặng nề! Nếu lần sau có cơ hội gặp lại, nhất định phải đòi phí bản quyền mới được! Mà quan trọng nhất là, nàng lại dám mắng mình là đứa con! Tuy rằng, về vấn đề tình cảm nàng cũng hơi “chậm hiểu” một chút nhưng nàng tuyệt đối không thừa nhận mình là kẻ ngu ngốc! Nàng nhất định sẽ dành thời gian để làm rõ vấn đề tình cảm của bản thân.

“Hừ, cho dù có nữ nhi cũng không thể theo nàng học cách dùng độc. Học cái gì không học lại muốn học dụng độc, lại giống như nàng, đã trưởng thành rồi vẫn còn hé ra khuôn mặt non choẹt, lừa dối tình cảm của ta, lừa dối tình cảm của người đời!”

Trang Thư Lan nhìn không thèm oán trách, vừa ngược mắt lên thì nhìn thấy vẻ mặt cười đắc ý của Tư Đồ Minh Duệ, nàng thầm mắng.

“Hừ, bị người khác mắng là ngu ngốc còn có thể cười được, thật đúng là từ cổ tới kim ngài là người đầu tiên cũng nên!”

“Ngu ngốc lấy ngu ngốc, quá hợp!”

Giọng nàng thì thầm lọt vào tai Tư Đồ Minh Duệ. Nghe nàng thấp giọng oán hận, không phản bác lại còn thuận theo những lời Độc Sát nói – chỉ với điều này cũng đủ cho lòng hân phần chán – nữ nhi hả? Sang năm có một nữ nhi đương nhiên là được rồi! Vậy giống nàng hay giống mình thì tốt? Nghĩ một lát.... vẫn là giống nàng tốt hơn, ít nhất cũng được an toàn, nếu giống hân, vậy nhất định là nghiêng nước nghiêng thành!

“Hợp cái đầu ngài!”

Trang Thư Lan trừng mắt, hiện tại nàng thực sự nghi ngờ chỉ số thông minh của Tư Đồ Minh Duệ. Có phải hắn là đứa trẻ 3 tuổi không? Nhìn hắn lúc này giống như kẻ ngốc vậy, giống như đang đi vào cội mộng, ngay cả điệu cười hồ ly của hắn cũng trở thành ngây ngốc. Nhưng chẳng hiểu vì sao Trang Thư Lan thấy hắn cười ngây ngốc như vậy khá ái hơn rất nhiều so với những lúc hắn cười gian xảo. Nếu như thật sự có thể nhìn hắn cả đời như vậy cũng thật hạnh phúc, thú vị!

Lúc Lư Hương và một nha hoàn khác đưa cơm vào phòng thì thấy bầu không khí trong phòng rất kỳ lạ : chủ nhân của nàng – Tư Đồ Minh Duệ khỏe miệng tươi cười theo thói quen, mắt không chớp chăm chú nhìn phu nhân. Còn phu nhân cũng chống cằm trên bàn nhìn lại, mỉm cười như đang suy nghĩ điều gì. Nhưng chẳng hiểu vì sao, Lư Hương lại nghĩ hai người này đều đang thất thần, thậm chí ngay cả có người khác vào trong phòng cũng không biết!

“Mời đại nhân và phu nhân dùng bữa!”

Lư Hương bày các món ăn lên mặt bàn xong, quay lại nhìn hai người vẫn không thay đổi tư thế, nàng buộc lòng phải kiên trì nói tiếp.

Mùi thơm của các món ăn thành công kéo thần trí Trang Thư Lan trở về, nhìn thấy Lư Hương đang chuẩn bị hành lễ với mình. Nàng phát tay ý bảo Lư Hương không cần đa lễ như vậy. Trang Thư Lan đứng lên đi tới cạnh bàn. Đây đều là các món ăn nàng thích. Nàng vui vẻ nói.

“Ha ha, Lư Hương! thật là phiền em quá! Em lại biết ta thích những món ăn này!”

“Đây đều là đại nhân phân phó ạ!”

Lư Hương cảm thấy hơi thẹn với những lời Trang Thư Lan khen tặng, ấp úng nói.

“Ồ..!”

Nét vui vẻ trên mặt Trang Thư Lan không giảm, thậm chí còn rạng rỡ hơn, quay đầu lại nói với Tư Đồ Minh Duệ.

“Này, ngài không ăn sao? Nhiều món ăn như vậy, một mình ta làm sao ăn hết được?”

Thái độ của Trang Thư Lan thay đổi khiến Tư Đồ Minh Duệ choáng ngợp. Có điều, nàng luôn gọi hắn là “này”, cảm giác không tốt tí nào.

“Lan nhi, chúng ta có phải nên thảo luận lại vấn đề nàng gọi ta như thế nào không?”

“Được thôi!”

Trang Thư Lan ngồi xuống, vừa nhìn các món ăn vừa nuốt nước bọt, thuận miệng trả lời.

Nhìn Trang Thư Lan như vậy, Tư Đồ Minh Duệ bật cười. Xem ra nàng thực sự là rất đói! Hắn nhớ tới lúc Độc Sát nói những món nàng thích ăn, hơn nữa còn nói lúc ăn là lúc tâm trạng của nàng tốt nhất. Tâm trạng tốt thì nói cái gì nàng đều có thể đồng ý. Nhưng không biết lời của Độc Sát có thể tin được bao nhiêu chỉ bằng hiện tại nên thử xem thế nào?

Quyết định như vậy, Tư Đồ Minh Duệ cũng đi tới ngồi xuống bên cạnh Trang Thư Lan, ý bảo Lư Hương mang thêm cơm, đợi tới khi Trang Thư Lan vui vẻ bắt đầu ăn cơm, hắn mới nói.

“Lan nhi, sau này không thể gọi ta là “Này” hay là “Tư Đồ Minh Duệ”!”

“Ừm!”

Trang Thư Lan vừa bận rộn gấp thức ăn, vừa lên tiếng.

“Vậy gọi ngài là gì?”

“Phu quân!”

“Thật khó nghe!”

Tuy trong miệng đầy thức ăn nhưng nàng vẫn không quên đưa ra ý kiến phản đối.

Xem ra lời đồn còn phải chờ xác định tiếp! Tư Đồ Minh Duệ âm thầm nhớ rõ. Lúc Trang Thư Lan ăn cũng không phải là người dễ nói chuyện.

“Vậy gọi là tướng công?”

“Còn cả quan nhân nữa!” (Quan nhân (vợ gọi chồng, thường thấy trong Bạch thoại thời kỳ đầu)

Trang Thư Lan chặn luôn một câu.

“Đổi qua đổi lại như vậy, tốt nhất là nên gọi cái tên nào đặc biệt một tí. Giống như “Này”, “Tư Đồ”, nói chung ở Đại Đông Hoàng Triều này không có ai được gọi như thế cả, cũng rất đặc biệt, cho dù có lẫn trong đám đông cũng không nhầm được!”

Trên đường đều thấy nữ nhân gọi cái gì mà phu quân, tướng công, quan nhân, lão gia. Tốt xấu gì nàng Trang Thư Lan cũng là một người hiện đại, nàng không muốn ngay cả các xưng hô cũng bị cổ nhân đồng hóa!

“‘Này’ có chỗ nào tốt? Giống như gọi một người xa lạ! Ta lại là phu quân của nàng! Mà ‘Tur Đồ’ Là họ của hoàng tộc. Nếu ở nơi đồng người mà gọi như vậy có thể sẽ rước lấy rất nhiều phiền phức!”

Tur Đồ Minh Duệ nhấn mạnh, đồng thời cũng thấy buồn rầu. Chẳng lẽ Lan nhi không thể thỏa mãn hần một lần sao? Chấp nhận hần một lần thì thế nào? Mỗi lần hần đề cập với nàng cái gì thì nàng sẽ tìm ra một đồng lý do phản bác lại hần! Tuy rằng hần rất ghét loại người không có chủ kiến, chỉ được vè bề ngoài mà không có đầu óc nhưng hần cũng thích nữ nhân của hần thảnh thơi cũng như tiểu nữ nhân, nũng nịu với hần, thỏa mãn một chút kiêu ngạo, ích kỷ của nam nhân.

“Gọi tên chữ, Thiên Ngự.”

Gọi tên chữ dù sao cũng cảm giác thân thiết hơn hai cái tên kia rất nhiều.

”Ừm. Quên đi, vừa danh vừa tự, phiền chết đi được!”

Đối với cách xưng hô của cổ nhân, Trang Thư Lan cảm thấy thật rắc rối, tên chỉ là danh xưng thôi, có cần phải phức tạp vậy không.

Đặt đĩa xuống, nuốt hết cơm trong miệng, Trang Thư Lan chăm chú nhìn Tur Đồ Minh Duệ. Một lát sau, nàng hít sâu một hơi như là quyết định một việc gì đó rất quan trọng.

“Như vậy đi, ta sẽ gọi ngài bằng cái tên độc nhất vô nhị ở thời đại này : Ông xã!”

Nói xong lời này, Trang Thư Lan giống như đã điều tiếp tục ăn nhưng trái tim lại đập nhanh cũng không dừng lại để nàng tự hỏi chính mình. Cứ thế quyết định sao? Cả đời này cứ nhận định hần như thế? Sẽ không hối hận?

Tình cảm đột nhiên thay đổi quá đột ngột, không, có lẽ là nàng thừa nhận việc này quá nhanh, nhanh tới mức chính nàng cũng trở tay không kịp!

Nàng có hảo cảm với Tur Đồ Minh Duệ, điều này, nàng đã sớm thừa nhận. Ở thời đại này, hần là một trong số ít những người thú vị khiến nàng thừa nhận điều này. Sau đó tiếp xúc với hần, tuy rằng mỗi lần gặp mặt đều cãi nhau, nếu không phải hần khiến nàng tức giận cũng là nàng và hần ngăm đầu đá nhau. Kiểu quan hệ này giống như mèo con đùa với cuộn len, chơi đùa mãi không biết từ lúc nào đã bị những sợi len quấn khắp người. Muốn gỡ ra nhưng lại không thể làm được, đành mặc kệ những sợi len ấy quấn lấy mình như vậy! Nghĩ đến Tur Đồ Minh Duệ và nàng cũng giống như thếHừ, hừ, hừ.. Nàng Trang Thư Lan còn lâu mới là sợi len, dù thế nào nàng cũng phải là mèo!

“Ông xã, độc nhất vô nhị?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Trang Thư Lan và Tur Đồ Minh Duệ vừa mới ra khỏi cửa thư phòng đã gặp Lãnh Phách Thiên và Hồng Trù.

“Lan nhi, mẫu...ta nấu cho con bát canh bồi bổ thân thể, mau tới nếm thử xem!”

Hồng Trù vừa nhìn thấy Trang Thư Lan thì đã vui mừng ra mặt, đưa bát canh trong tay như một vật cực kì quý giá cho Trang Thư Lan. Sau lần mà Trang Thư Lan ho ra máu, Hồng Trù cũng sợ đến mức ngất đi. Lúc tỉnh lại nghe nói Trang Thư Lan không sao mới thở phào nhẹ nhõm, lại nghĩ đến mình mười lăm năm nay chưa từng làm tròn bổn phận của một người mẹ, ngoài hồ thẹn ra thì chỉ mong muốn dùng hết sức bù đắp cho con bé. Cho nên nàng mới bất chấp thân thể ốm yếu của mình, xuống bếp tự tay nấu bát canh cho Trang Thư Lan, chỉ như vậy nàng mới có thể an tâm được một chút.

“A...Cám ơn...dì!” Trang Thư Lan đầu tiên là sững sờ, rồi mới lễ phép cảm ơn, sau đó nhận lấy bát canh trên tay Hồng Trù. Dưới ánh mắt mong chờ của Hồng Trù, Trang Thư Lan uống một ngụm nhỏ rồi cười nói: “Ừm, rất ngon, cảm ơn dì”.

“Thật ư?” Hồng Trù vô cùng mừng rỡ hỏi, không ngờ đã mười lăm năm chưa tự tay nấu canh, tay nghề đã thuyên giảm không ít, vậy mà còn có thể được nghe câu khen ngợi thật lòng của Trang Thư Lan, “Vậy Lan nhi mau uống lúc còn nóng đi, nguội là sẽ không ngon nữa đâu!”

Uống toàn bộ? Trang Thư Lan vô thức nhìn vào bát canh màu đen, nói thật thì, nàng cũng không hiểu món canh này nấu kiểu gì nữa, hơn nữa mùi vị cũng kì lạ, nàng có thể nuốt được một ngụm đã là tốt lắm rồi. Ánh mắt chờ mong của Hồng Trù khiến Trang Thư Lan không đành lòng từ chối, cũng không nhẫn tâm nói là không ngon, cho nên nàng quyết định dùng lời nói dối thiện ý, nhưng nếu phải uống toàn bộ chỗ này, chỉ sợ nàng sẽ đau bụng mất!

Lúc Trang Thư Lan đang do dự, lộ ra vẻ mặt gương gao, Tư Đồ Minh Duệ giống như có thần giao cách cảm của nàng, cười nói giúp: “Di Hồng, Lan nhi thích đồ nguội, con thấy bát canh này có vẻ rất nóng, chỉ bằng chờ nguội rồi để Lan nhi uống! Hơn nữa Lan nhi và con cũng đang có việc cần tìm người, hay là chúng ta vào thư phòng nói đi!” Aizz, thật là, biết xưng hô thế nào đây? Tuy nói Hồng Nương là mẫu thân của Trang Thư Lan, nhưng hai người vẫn chưa chính thức nhận nhau! Gọi là dì, dù sao cũng không hợp lắm.

“Có chuyện gì? Nghe giọng của con thì có vẻ việc này rất nghiêm trọng!” Hồng Trù bị thu hút bởi câu cuối của Tư Đồ Minh Duệ. Trang Thư Lan thấy có cơ hội trốn tránh, vội vàng cười bày tỏ cảm kích với Tư Đồ Minh Duệ, cũng gật đầu nghiêm túc nói: “Việc này đúng là rất quan trọng, có liên quan trực tiếp tới dì, nhưng có một chuyện muốn xin dì giúp.”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của Lãnh Phách Thiên nhắm thẳng vào Trang Thư Lan, dường như ông đã biết Trang Thư Lan sắp nói chuyện gì với Hồng Trù, hơn nữa trong ánh mắt rõ ràng thể hiện là không tán thành. Trang Thư Lan cũng mặc kệ, muốn bỏ được bát canh này đi thì phải quán lấy cánh tay Hồng Trù đi vào cửa, đành phải làm nũng nói: “Di Hồng, có chuyện gì chúng ta vào nhà nói, đứng trước cửa không tiện chút nào, hơn nữa tay con tê hết rồi, người coi con vẫn phải bê này, cũng không có ai ra giúp con cả!” Câu cuối cùng là dành cho Tư Đồ Minh Duệ. Đầu tiên Hồng Trù cười ha hả, sau đó kinh ngạc vì tranh chấp giữa Trang Thư Lan và Tư Đồ Minh Duệ đã được loại bỏ. Nàng cũng rất hài lòng khi thấy Lan nhi làm nũng với Tư Đồ Minh Duệ như bao thiếu nữ e thẹn khác, hiện giờ xem ra là đã có tình ý với nhau rồi. Huống hồ nàng nhận thấy Tư Đồ Minh Duệ này thật lòng với Lan nhi, như vậy nàng cũng an tâm. Tư Đồ Minh Duệ cười nhận lấy bát canh. Tuy đã sớm biết nàng là nhân vật lười số một. Nếu có thể mượn tay hắn thì nàng tuyệt đối sẽ không tự mình làm. Nhưng ở chung với nàng lâu như vậy, hắn cũng phát hiện ra nàng có một nguyên tắc, nếu không có người thân cận, nàng thà tự làm chứ không nhờ hắn. Mà bây giờ, nàng lại chủ động yêu cầu, liệu rằng có phải quan hệ giữa hai người họ đã tiến thêm một bước rồi không?

Sau khi bốn người ngồi vào bàn, Lưu Hương tự giác dẫn các thị nữ khác đi ra.

“Thật ra điều con muốn nói đã được đề cập từ sáng sớm rồi.” Trang Thư Lan là người đầu tiên mở miệng. Ánh mắt nàng đảo qua trên vẻ mặt của ba người kia, sau đó dừng lại ở âm trà mới pha trên bàn, tiện thể nhắc lên rót trà cho từng người, làm dịu bầu không khí trong lúc này.

“Chuyện gì vậy?” Tư Đồ Minh Duệ nôn nóng hỏi, sáng nay nàng nói nhiều lắm, sợ rằng nàng sẽ nói những câu mà hắn không muốn nghe nhất.

Đối với thái độ sốt sắng của Tư Đồ Minh Duệ, Trang Thư Lan chỉ mỉm cười, giấu cợt: “Ta nói là chuyện liên quan đến dì Hồng kia mà, ngại vội gì chứ?”

Lãnh Phách Thiên và Hồng Trù nhìn nhau cười, nói: “Ha ha! Tiểu tử, trước kia đều là con đi trêu đùa người khác, hôm nay đến lượt con bị đùa giỡn rồi nha!”

Tư Đồ Minh Duệ yên tâm trở lại, cũng nhận ra rằng nhất định là Trang Thư Lan cố tình nói như vậy, lập tức quay sang Trang Thư Lan cười nói: “Ha ha, bị phu nhân trêu đùa thì có sao, người một nhà cần gì phải tính toán lẫn nhau!”

“Vậy ta đây là sư bá hay người ngoài?”

Lãnh Phách Thiên nhồm dậy hỏi lại,

“Còn có Thiên Hạo sư huynh con cũng là người ngoài à, cho nên con mới ‘đùa cợt’ nó hết lần này đến lần khác, làm hại nó đến tết cũng không quay về Cốc!”

“Đây là do huynh ấy quá nhàn rồi thôi!”

Tư Đồ Minh Duệ không hề cảm có lỗi hay sợ hãi gì, tiện thể cầm lấy tay Trang Thư Lan bên cạnh, “Ai bảo huynh ấy không có việc gì làm lại kiểm chuyện với Lan nhi của con? Con đây không còn cách nào khác là phải tìm chút việc cho huynh ấy làm!”

Lãnh Phách Thiên trừng mắt. Nếu như không phải ngại Hồng Trù ở đây, Lãnh Bá Thiên thật muốn lấy dao chém cái tên không biết nặng nhẹ này vài nhát. Vì một lý do còn con như thế mà lại khơi mào một trận tranh chấp hỗn loạn trên giang hồ, thật mệt cho hắn nghĩ ra!

“Đợi lần sau con quay về cốc, chắc chắn Thiên Hạo sẽ đại chiến với con ba trăm hiệp!”

“Được thôi à!”

Tư Đồ Minh Duệ ngay lập tức chấp nhận ứng chiến.

Trang Thư Lan đứng bên cạnh nghe hai người nói chỗ hiểu chỗ không nhưng nàng dám khẳng định người tên Thiên Hạo mà hai người đang nhắc tới chắc chắn là người nàng quen biết. Nhưng trong trí nhớ của nàng không có chút ấn tượng nào về người này cả.

“Ta có thể hỏi một vấn đề nhỏ được không?”

Trang Thư Lan vẫn quyết định tự mình phải hỏi cho rõ ràng. Sau khi nhận được ánh mắt đồng ý của Lãnh Bá Thiên và Tư Đồ Minh Duệ, nàng mới chậm rãi nói.

“Xin hỏi Thiên Hạo là ai? Ta quen biết hắn sao? Tại sao hắn lại muốn làm khó ta?”

Lời nói vừa dứt, đầu tiên Lãnh Bá Thiên sững sờ, hết nhìn Trang Thư Lan lại nhìn về phía Tư Đồ Minh Duệ.

” Con không đề cập với con bé chuyện ở Bách Hoa cốc sao?”

“Không ạ!”

Hắn biết Trang Thư Lan không thích những chuyện và người trong giang hồ. Nàng cũng chưa từng hỏi qua hắn cho nên hắn cũng không muốn nói ra. Còn Trang Thư Lan vừa nghe thấy ba từ Bách Hoa Cốc thì lập tức ngẩn người. Nàng đã từng nghe Huyền Bách đề cập tới nơi này. Ở nơi này có Bách Hoa phái, trên giang hồ cũng có một địa vị nhất định nhưng cũng rất thần bí. Đặc biệt là những năm gần đây, Bách Hoa phái lại gần như đã rút khỏi giang hồ.

“Hai người là người của Bách Hoa cốc?”

Trang Thư Lan cảm thấy hơi buồn cười bản thân, nàng biết rõ rồi mà còn cố hỏi.

“Đúng vậy!”

Tư Đồ Minh Duệ cũng cảm thấy vẫn nên nói rõ những điều này cho Trang Thư Lan, dù sao cũng không thể giấu giếm nàng mãi được. Huống hồ với sự thông minh của nàng một ngày nào đó nàng cũng sẽ phát hiện ra. Thà rằng hiện tại hắn tự mình nói ra mọi chuyện còn hơn đợi tới khi nàng phát hiện ra mới hỏi hắn.

” Bách Hoa phái đã rút khỏi giang hồ rồi nhưng đệ tử của Bách Hoa cốc không hề rút khỏi giang hồ. Chỉ là bọn họ không thể dùng tên của Bách Hoa cốc để xuất hiện trên giang hồ mà thôi. Nhưng đệ tử của Bách Hoa cốc không nhiều lắm, hơn nữa có một số người không muốn sống cuộc sống lưu lạc vì thế Bách Hoa phái trên giang hồ càng ngày càng biệt tích. Trên giang hồ hiện nay ngoại trừ Phi Vũ các của ta là người của Bách Hoa cốc ra thì còn có Thiên Ứng Các. Người tên Thiên Hạo mà bọn ta nói tới chính là Tuyết Ưng – các chủ Thiên ứng các cũng chính là Lãnh gia mà nàng biết tới.”

Cái gì? Lãnh gia và hắn là sư huynh đệ đồng môn? Nói cách khác hai đại môn phái đối chọi nhau gay gắt mà người giang hồ vẫn hay đồn thổi lại chính là người một nhà! Không thể ngờ, thật đúng là không thể tin được! Giang hồ quả nhiên là giang hồ, bí mật đúng là kinh thiên động địa!

Trang Thư Lan hít sâu điều chỉnh lại tâm trạng kích động để thích ứng với tin tức động trời này, mới hỏi tiếp.

“Vậy có phải là ngay từ đầu hai người đã biết quan hệ của ta với dì Hồng nên mới tiếp cận ta đúng không?”

Di Hồng được thu xếp ở lại Bách Hoa cốc mười năm, lẽ nào bọn họ lại không biết thân phận của dì Hồng?

“Chuyện này..... Ta với Thiên Hạo thực sự là không biết!”

Tư Đồ Minh Duệ như có như không liếc mắt nhìn Lãnh Bá Thiên cười nói.

“Chuyện này phải hỏi Lãnh sư bá. Ta cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Mười năm nay Lãnh sư bá cũng không tới tìm nàng nhưng hơn một năm trước lại bảo Độc Sát đến bảo hộ nàng, thật đúng là hành động kỳ lạ!”

“Khụ!”

Lãnh Bá Thiên thấy Tư Đồ Minh Duệ chuyển chủ đề sang mình, sắc mặt cũng mất tự nhiên. Nói thật, năm đó hắn hoàn toàn không biết nơi hắn dưỡng thương lại là Trang phủ, hắn chỉ biết đó là một gia đình giàu có trong kinh thành. Còn về thân phận thực sự của Hồng Trù thì hắn cũng chỉ biết sau khi Hồng Trù tỉnh lại. Về phía Thiên Hạo và Thiên Ngự, hai người đã ba năm không về cốc, tự nhiên cũng không biết được việc này.

Hồng Trù thấy Lãnh Bá Thiên xấu hổ liền vội vã tiếp lời, giải vây cho Lãnh Bá Thiên.

“Lãnh đại ca cũng không biết ta là người của Trang phủ. Một năm trước sau khi ta tỉnh lại mới nói cho hắn biết, hơn nữa việc này bọn ta cũng không nói cho người nào khác.”

Thì ra là thế! Trang Thư Lan rốt cuộc cũng hiểu rõ mọi chuyện. Nói cách khác, hai người này không hề biết rõ hoàn cảnh của nhau nhưng trong lúc ấy lại nảy sinh tình cảm.

“Ha ha, xem ra trên thế gian này vẫn còn rất nhiều việc không rõ, lại có thể có chuyện cơ duyên xảo hợp như vậy.”

Trang Thư Lan không khỏi bật cười. Nàng có thể tới thế giới này đã là một chuyện lạ kỳ rồi cho nên thấy chuyện trùng hợp như thế ở đây cũng không bất ngờ lắm.

“Chuyện bất ngờ hơn vẫn còn nữa!”

Tư Đồ Minh Duệ lên tiếng, nghĩ tới việc sau khi hắn nói chuyện kia ra không biết bọn họ có thể càng kinh ngạc hơn hay không?

“Còn có chuyện gì bất ngờ nữa?”

Trang Thư Lan thờ ơ hỏi. Hiện tại cho dù hắn nói mẫu thân của hắn thực ra chính là Thanh Trúc thì Trang Thư Lan cũng không có gì bất ngờ cả – một lần trùng hợp mà thôi, mọi chuyện sao có thể trùng hợp hết như vậy được?

“Kỳ thực người muốn nhờ con tìm nữ tử tên Thanh Trúc kia, người đã sớm gặp qua rồi.”

Tư Đồ Minh Duệ liếc trộm Hồng Nương chỉ thấy Hồng Nương đang mở to mắt chờ mong hần nói tiếp. Nhưng Trang Thư Lan thì lại có vẻ rất thờ ơ, coi như đang nghe hần nói chuyện hôm nay trời mưa hay nắng vậy.

“Chính là...”

“Chờ một chút!”

Trang Thư Lan ngắt lời Tư Đồ Minh Duệ đang muốn công bố đáp án, dùng giọng điệu trêu đùa nói.

“Ngài muốn nói vị tên Thanh Trúc kia không phải là Thái hậu đó chứ!”

Trong đầu Trang Thư Lan nghĩ ngay tới Thái hậu vì có một lần hoàng thượng từng nhắc tới khuê danh của thái hậu có một chữ Trúc. Trong khoảng thời gian qua, nàng không thể đoán được có đúng thái hậu là người nàng muốn tìm hay không. Tuy rằng trong tên của hai người đều có chữ Trúc nhưng Trang Thư Lan nghĩ có lẽ nàng đã vô đoán quá mức rồi! Trên đời này nữ nhân có tên như vậy không phải chỉ một hai người. Nếu như mỗi khi nghe tên lại hoài nghi một người vậy thì chỉ tính những nữ tử tên có chữ trúc trong kinh thành cũng đủ làm Trang Thư Lan đau đầu một ốc.

“Đúng vậy! Lan nhi, nàng thực sự rất thông minh!”

Tư Đồ Minh Duệ dùng ánh mắt thích thú nhìn Trang Thư Lan, trong lòng thầm than nữ nhân hần nhìn trúng quả thật là hơn người!

Thực sự là như vậy sao? Nàng thuận miệng nói mà lại đúng là thật ư! Nếu quả thật là như thế, vậy vì sao lúc ấy hần không nói với nàng là người cần tìm đã ở ngay trước mặt? Rõ ràng hần biết nàng muốn tìm Thanh Trúc, hần còn..... vậy hiện tại vì sao hần lại muốn nói? Trang Thư Lan im lặng, không phải là tâm hồn nàng đã vất vưởng ở nơi nào đó mà là hiện tại không biết nên nói cái gì – nếu nàng mở miệng, thái độ nhất định sẽ rất tệ, chỉ bằng để mấy vấn đề này cho Hồng Nương hỏi, có lẽ biết đâu thực sự nàng có thể hỏi được chút gì đó!

“Thái hậu? Thanh Trúc? Thái hậu?”

Hồng nương không ngừng lặp lại, ánh mắt cũng mơ hồ giống như không tiếp nhận nổi tin tức này.

“Thanh Trúc trở thành thái hậu?”

“Thiên Ngự, ý của con là mẫu thân con chính là người Hồng Nương muốn tìm sao?”

Lãnh Bá Thiên không thể tin hỏi lại.

“Đúng!”

“Vậy sao trước đây người không nói?”

Lãnh Bá Thiên tiếp tục hỏi.

“Gần đây con cũng mới biết được!”

Tư Đồ Minh Duệ trả lời có chút bất đắc dĩ.

“Lúc con tiếp nhận Phi Vũ Các cũng có vài người tới hỏi thăm tin tức của thái hậu nhưng đã bị con từ chối rồi. Sư bá, di Hồng, Lan nhi, mọi người cũng biết thân phận của thái hậu có chỗ bất tiện như thế nào. Nếu như việc này bị người lòng dạ hiểm ác biết được chỉ sợ sự bình ổn trong và ngoài hoàng cung sẽ bị phá vỡ. Hơn nữa, còn có thể uy hiếp tới tính mạng của thái hậu, cho nên việc này tự nhiên con cũng không có cách nào nói rõ được.”

Đúng là như vậy, nếu đổi lại là Trang Thư Lan thì nàng cũng sẽ làm như vậy! Vài lần tiến cung phần nào nàng cũng thấy được thế cục trong cung. Rõ ràng hoàng hậu có hận ý rất lớn với thái hậu. Tuy rằng Trang Thư Lan không rõ trong cung đã xảy ra chuyện gì dẫn đến tình huống gần như “loạn luân” này nhưng ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy thái hậu thì nàng đã có cảm tình. Bởi vì trong mắt Trang Thư Lan nhìn thế nào thái hậu cũng không giống hạng người đa mưu túc trí, sau vài lần tiếp xúc nàng cũng có thêm chút nhận thức về thái hậu – tính cách của thái hậu đúng là không thích hợp sống trong cung, dùng tâm kế người không bằng hoàng hậu, về hương sắc người cũng không hơn được quý phi. Ở trong cung, thái hậu giống như một kẻ ngoại tộc. Nếu như không phải thân phận của người là thái hậu chỉ sợ đã sớm bị đe dọa tới tính mạng rồi.

“Vì sao lại nói thân phận của thái hậu có chỗ bất tiện?”

Có một số Hồng Nương chuyện vẫn không biết cho nên tiếp tục hỏi.

Mà trong lòng Lãnh Bá Thiên và Trang Thư Lan đều biết rõ nên đồng thời tránh đi, thuận tiện rồi đi trọng tâm câu chuyện. Cho dù thế nào việc này nói như thế nào cũng rất khó có thể tiếp nhận! Tuy rằng Trang Thư Lan cũng rất hiếu kỳ về chuyện xảy ra trong cung năm đó nhưng nàng vẫn cảm thấy vấn đề này để khi nào đó có một minh thi sẽ hỏi Tư Đồ Minh Duệ, không cần phải ở đây nói tới vấn đề này. Hiện tại điều quan trọng nhất là nghĩ ra một biện pháp chu toàn nhất để Hồng nương và Thanh Trúc gặp nhau – không biết giữa hai người có quan hệ gì mà khiến Hồng nương vượt cả nghìn dặm tìm tới tận đây!

“Đi à, người muốn gặp thái hậu không?”

“Có thể chứ?”

Người đó là thái hậu, có thể nói gặp là gặp được sao!

“Chuyện này.... được hay không là do hấn quyết định!”

Trang Thư Lan nhân tiện bỏ luôn vấn đề lại cho Tư Đồ Minh Duệ, cười chỉ vào hấn nói.

Nhìn theo tay Trang Thư Lan, ánh mắt của Hồng nương lại đặt lên người Tư Đồ Minh Duệ.

Tư Đồ Minh Duệ nghĩ một lát rồi mới nói.

”Nếu người tiến cung để gặp thái hậu thì không thể được nhưng ngày mười lăm mỗi tháng thái hậu đều xuất cung tới chùa Linh Tuệ cầu phúc.”

“Ngày 15?”

Hồng Nương ngầm nhẩm tính trong lòng, còn 5 năm nữa là tới 15 rồi.

“Cho dù là vậy nhưng muốn gặp Thanh Trúc chắc cũng không dễ !”

“Đi à, không thành vấn đề, không có gì khó khăn cả!”

Trang Thư Lan lạnh lùng cười, liếc mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ.

“Chút việc nhỏ ấy đối với hấn mà nói hấn là không có gì khó khăn cả!”

Việc nhỏ? Đích thật là chuyện nhỏ. Bởi vì mỗi lần thái hậu xuất cung đều là do hấn hộ tống mà cầu phúc chẳng qua chỉ là một cái có mà thôi.

“Ừm, việc này con có thể sắp xếp, người cứ kiên nhẫn đợi chút !”

Hồng Nương không dám tin tưởng. Nàng chỉ là một bách tính bình thường muốn gặp thái hậu chẳng lẽ lại dễ dàng như vậy? Nhưng hiện tại khi thấy Trang Thư Lan gật đầu khẳng định thì nàng không còn chút nghi ngờ nào nữa. Tuy rằng chỉ mới tiếp xúc với Tư Đồ Minh Duệ và Trang Thư Lan trong thời gian ngắn nhưng nàng cảm thấy nữ nhi và con rể của mình thực sự có chỗ hơn người.

Thanh Trúc, thì ra chúng ta cũng không phải cách nhau quá xa nhưng chỉ là cách nhau gần như vậy nhưng ta cũng không có cách nào nhìn thấy tỷ! Thanh Trúc tỷ, mười hai năm qua, tỷ thế nào? Có còn nhớ tới có một cổ nhân như ta không?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Mười năm

Cách kinh thành một trăm tám mươi dặm có một ngọn núi tên là Phong Vân. Mặc dù gọi là núi nhưng thực ra “ngọn núi” này không cao và dốc. Bởi vì xung quanh đều là đồng bằng bằng phẳng tự nhiên lại có một nơi nhô lên cao nên mới gọi là núi. Chỗ này vốn từng có người ở, cũng từng có người chiếm núi lập nên sơn trại. Sau đó bị quan phủ tiêu diệt, hai bên giao chiến, tử thương vô số người, vì thế ngọn núi này đành chia làm hai phần. Hơn nữa về sau cỏ mọc um tùm thành bụi, lại có lời đồn nơi này có quý vì vậy những người ở đây lần lượt chuyển đi. Bây giờ, nơi đây đã trở thành một ngọn núi hoang. Nhưng lúc này, ở sơn trại hoang tàn đổ nát có bóng hai người đang đứng nói chuyện.

“Xin lỗi, vụ làm ăn lần này ta không thể nhận được. Toàn bộ tiền đặt cọc ở trong này, coi như bỏ qua lần này đi!”

Một người mặc bộ quần áo màu nâu, đeo khăn bịt mặt, chỉ lộ ra ngoài đôi mắt sắc lạnh.

“Tại sao? Những vụ làm ăn như thế này không phải các người đều tiếp nhận Huyết Phong Hầu sao? Huống hồ người còn nhận tiền đặt cọc của ta rồi, đã nhận vụ làm ăn lần này rồi, chỉ cần ta không đồng ý, đâu có lý nào nửa đường người lại bỏ dở?”

Người mặc áo màu lam cũng chỉ lộ ra đôi mắt, lạnh lùng hỏi. Người áo nâu lạnh lùng nhìn, phát tay một cái, một chiếc phi tiêu phóng ra cắm phập dưới chân người áo lam, chỉ cách một chút nữa là cắm vào chân. Người áo lam sợ hãi, cau mày lùi về phía sau hai bước, không thể tin nhìn về người vừa phóng phi tiêu.

“Trong mắt của ta, đạo chính là đạo lý!”

Người áo nâu lạnh lùng nói, nói xong câu đó định xoay người rời đi lại bị người áo lam nhanh tay kéo lại.

“Nếu như ngươi không cho ta một câu giải thích hợp lý, cho dù có phải chết ta cũng muốn hỏi cho rõ ràng!”

” Ngươi... hừ, nếu không phải nể mặt nàng, ta thật sự muốn...”

Trong mắt người áo nâu đã ẩn chứa tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn người áo lam, lạnh nhạt nói.

“Thiên ung các đã ban lệnh cảnh cáo, vụ làm ăn lần này bọn họ sẽ định đoạt!”

Hắn cũng không muốn bị tổ chức sát thủ mạnh nhất trong giang hồ truy sát. Cho dù có thể trốn thoát được hai lần nhưng trốn được mừng một không tránh được mười rằm! Trong kinh thành này không có chuyện gì của hắn tốt hơn hết là nên rời khỏi nơi thị phi này.

Cho nên, người áo nâu nói xong liền dùng khinh công nhanh chóng rời đi.

“Thiên Ưng các?”

Người áo lam nhẹ giọng lẩm bẩm. Nàng nghĩ mãi cũng không hiểu, việc này tại sao lại có liên quan tới Thiên Ưng Các? Chuyện này nàng đã giữ kín, tại sao bọn họ lại biết được?

Nàng đang muốn hỏi cho rõ ràng nhưng ngẩng đầu lên thì người kia đã biến mất từ lúc nào rồi chỉ còn màu xanh ngút ngàn của cây cối rậm rạp.

“Ta sẽ không từ bỏ. Ta nhất định phải tìm Lãnh gia để hỏi cho rõ!”

Người áo lam xiết chặt nắm tay hạ quyết tâm, đồng thời bỏ khăn bịt mặt xuống, lộ ra khuôn mặt nhuốm màu năm tháng nhưng không thể che giấu được nét đẹp mặn mà vốn có. Chỉ là trong mắt người này lộ rõ quyết tâm khó lòng lay chuyển.

“Hong Trù, Ta – Phiêu Phiêu đã thề báo thù cho tỷ thì nhất định sẽ làm được!”

“Phiêu Phiêu!”

Một giọng nữ dịu dàng cất lên pha lẫn tiếng khóc nức nở.

Phiêu Phiêu nghe thấy thanh âm quen thuộc thì giật mình, vô thức quay lại tìm kiếm người nói. Vừa nhìn thấy người vừa cất giọng gọi mình thì Phiêu di ngã người, mở miệng muốn nói gì đó lại thôi, một lát sau mới run rẩy hỏi lại.

“Tỷ...Hong Trù? Tỷ là người hay ma?”

“Phiêu Phiêu, ta chưa chết, ta vẫn còn sống!”

Nước mắt Hong Trù rung rung, ngơ ngẩn nhìn Phiêu Phiêu đối diện. Mười năm không gặp, người trước mặt vẫn là Phiêu Phiêu, chỉ có điều dấu ấn của tháng năm đã hiện rõ trên khuôn mặt nàng nhưng nàng vẫn luôn là người mà Hong Trù quen biết – Đinh Phiêu Phiêu!

“Thực sự còn sống? Tỷ còn sống?”

Phiêu Di khó tin lẩm bẩm nhắc lại, thận trọng từng bước đi tới bên cạnh Hong Trù, bàn tay run run sờ lên trán Hong Trù. Khi đã xác định được độ ấm của cơ thể nàng, cũng nhận thấy được hơi thở của nàng nhưng Phiêu Di vẫn không dám tin: một người đã chết mười năm bây giờ lại xuất hiện trước mặt nàng, đồng thời nói cho mình biết nàng không chết! Mặc kệ là nào, trong khoảng thời gian ngắn Di nương không có cách nào tiếp nhận được.

Hong Trù nắm lấy bàn tay Phiêu di, nước mắt không ngừng được rơi xuống như mưa, nghẹn ngào nói.

”Đúng! Phiêu Phiêu, ta không chết! Ta vẫn còn sống! Không phải đã nói chúng ta phải làm tỷ muội tốt cả đời sao? Ta làm sao có thể để tiểu muội của mình ở lại mà đi chứ!”

Tình cảm của Phiêu Di không đè nén nổi nữa, cất tiếng khóc lớn. Nước mắt tầm tã như mưa rào mùa hạ, như nước lũ tràn bờ. Phiêu di ôm chặt Hong Trù, vừa khóc vừa trách.

“Mười năm nay tỷ đã đi đâu vậy? Tỷ có biết hay không..ta vẫn cho rằng..... ta vẫn nghĩ là tỷ đã chết? Tỷ..... tỷ.....”

Lời cuối cùng vẫn chưa nói xong thì thanh âm của Phiêu Di đã bị tiếng khóc át đi, chỉ biết ôm Hong Trù khóc lớn.

Hong Trù cũng không nói gì, nàng biết mình nợ Phiêu di một lời giải thích, cũng nợ tình cảm của nàng ấy.... Nhưng những điều này đều không quan trọng, hiện tại trong lòng nàng đang ngập tràn vui sướng.

Trong lúc hai nữ nhân ở bên này đang ôm nhau nghẹn ngào thì ở một nơi không xa có ba người cũng nhìn theo.

”Đời người có được người bạn như vậy thì còn cầu mong gì thêm nữa!”

Trang Thư Lan cảm thán, giọng nói không giấu được chút thương cảm.

Mẫu thân nàng thật là một người hạnh phúc, có được một người bạn như vậy, có thể toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì mình. Cho dù mẫu thân phải chịu khổ mười năm cũng có thể coi đây là một loại hạnh phúc – trong lúc mẫu thân hôn mê có người có thể ở bên chăm sóc, có người vẫn nhớ thương nàng, cũng có người vì nàng gánh vác toàn bộ trách nhiệm! Nếu là nàng – Trang Thư Lan cũng có lúc hôn mê như vậy liệu có thể có người chấp nhận ở cạnh chăm sóc, nhớ thương nàng, hoàn thành những tâm nguyện và trách nhiệm mà nàng chưa hoàn thành không?

“Lan nhi, nàng có ta rồi, còn mong gì nữa?”

Tư Đồ Minh Duệ nắm chặt tay Trang Thư Lan, lo lắng nhìn nàng. Trong mắt hắn, nàng thật sự rất cô độc. Tuy rằng nàng luôn thể hiện là người bình dị gần gũi nhưng thực tế chứng minh muốn bước vào được trái tim của nàng rất khó. Giống như hiện tại, cho dù hắn đang nắm tay nàng, cho dù nàng đang ở bên cạnh hắn, cho dù nàng thừa nhận trong lòng nàng có một vị trí dành cho hắn nhưng trái tim của nàng vẫn như trước. Hắn không thể nào hiểu được, trái tim của nàng giống như có một bức tường vững chắc ngăn cách. Hắn còn cần phải nỗ lực rất nhiều mới có thể bước vào trái tim nàng.

Còn mong gì nữa? Nàng cũng không biết nàng còn mong gì nữa! Thực lòng mà nói, nhiều ngày qua Tư Đồ Minh Duệ đối xử với nàng rất tốt, thành thân cũng chỉ cần một lễ bái. Hằng ngày nàng đều ở cùng phòng với hắn nhưng trừ hôm tân hôn ra thì hắn với nàng cũng không phát sinh thêm “chuyện đó” một lần nào nữa. Theo như hắn nói thì hắn mong nàng tự nguyện chứ không phải do hắn yêu cầu. Tuy rằng nói rất đơn giản nhưng Trang Thư Lan nhận thấy trong đó là sự tôn trọng mà hắn dành cho nàng. Còn ở những mặt khác hắn cũng chăm sóc nàng rất tỉ mỉ, thậm chí khiến nàng sinh ra cảm giác ý lại – sau khi nhận thấy hắn đã ở trong lòng nàng, từ từ thâm nhập thế giới của nàng. Đối mặt với sự thâm nhập đó, Trang Thư Lan không có cách nào thay đổi được thậm chí nàng cũng không muốn thay đổi. Thời gian trái tim nàng mệt mỏi đã quá dài, cuối cùng nàng cũng muốn tìm một nơi để nương tựa, vừa hay lại gặp hắn, vừa hay lại hợp với tính cách của nàng. Nàng cũng không hề có ý nghĩ “kén cá chọn canh” cho nên chỉ có thể là hắn, cả đời này chỉ có thể là hắn mà thôi!

Hai người cứ đứng lẳng lẳng nhìn nhau chăm chú dường như tất cả những gì muốn nói đều chứa đựng trong ánh mắt. Lãnh Bá Thiên đứng bên cạnh có vẻ bị coi như người vô hình. Cho dù thế nào hắn cũng là trưởng bối vậy mà hai kẻ này lại dám ở trước mặt hắn liếc mắt đưa tình. Trưởng bối như hắn cũng cảm thấy xấu hổ thay.

“Ừ.....hừm!”

Lãnh Bá Thiên ho nhẹ, nhắc nhở hai người nên thu lại ánh mắt đưa tình kia.

Chỉ là Lãnh Bá Thiên không thể ngờ, tiếng ho nhẹ của hắn không chỉ khiến hai hậu bối tỉnh táo lại mà hai người phụ nữ đang ôm nhau khóc nghẹn ngào cũng dừng lại, cười ngượng ngùng đi tới chỗ hắn đang đứng.

“Phiêu Phiêu, tới đây, tỷ giới thiệu với muội! Vị này là Lãnh đại ca, chính là người năm đó đã cứu ta. Trong mười năm ta hôn mê cũng chính huynh ấy là người đã chăm sóc ta. Cho nên huynh ấy chính là đại ân nhân của ta!”

Hồng Nương kéo tay Phiêu Di đi tới trước mặt Lãnh Bá Thiên giới thiệu.

“Lãnh đại ca, đây là tỷ muội tốt của ta Đình Phiêu Phiêu.”

“Lãnh đại ca!”

Phiêu Di hành lễ, Lãnh Bá Thiên cũng gật đầu, đáp lễ một câu.

” Đình muội !”

Phiêu Di mỉm cười, hài lòng nhìn Lãnh Bá Thiên. Nàng liếc mắt về phía sau hắn thấy Trang Thư Lan cũng đang mỉm cười đứng cạnh Tư Đồ Minh Duệ. Nàng thầm nghĩ cuộc sống sau khi hai người kết hôn cũng không tệ, điều này cũng khiến nàng an tâm hơn.

” Di Phiêu à, Lan nhi tìm di thật vất vả!”

Trang Thư Lan than phiền oán trách.

“Đi rồi khỏi kinh thành cũng không báo cho Lan nhi một tiếng, hại Lan nhi lo lắng cho người mấy ngày hôm nay!”

Lúc biết được Di nương gặp Quý Khôi ở chỗ này, bốn người bọn họ ngày đêm không ngừng nghỉ chạy tới đây. Cùng lúc ấy, Lãnh Bá Thiên ra lệnh cho Thiên Ứng Các ngăn cản Quý Mị ra tay giết người nếu không chỉ sợ Trang phủ bây giờ đã tắm trong máu mất rồi.

“Nha đầu! Mấy năm gần đây không phải ta chưa rời khỏi kinh thành lần nào, cũng giống như lần này thôi, nhưng trước đây ta không nghe thấy con oán giận than trách!”

Di nương lật tẩy lời nói của Trang Thư Lan.

“Trước đây con chỉ dám oán trách ở trong lòng, chỉ lần này con mới thể hiện ra ngoài thôi.”

Trang Thư Lan ngụy biện. Trước đây nàng rất ít khi hỏi Di nương ra khỏi kinh thành có chuyện gì. Nàng cho rằng mỗi người đều có bí mật, hơn nữa đi Phiêu từ trước tới nay làm việc rất có chừng mực, Di nương không bao giờ vì chuyện riêng mà phân tâm. Nhưng lần này không giống với những lần trước, Di nương lại muốn thuê sát thủ giết người. Chuyện này liên quan tới mạng người, cho dù người Di nương muốn giết là Trang Đức hay bất luận là một kẻ nào khác, Trang Thư Lan cũng sẽ không đồng ý!

“Không chỉ Lan Nhi trách muội, ta cũng muốn trách muội đó. Ta vừa quay trở về đã vội vã đi tìm muội nhưng hết lần này tới lần khác người ta đều nói muội đã rời khỏi kinh thành rồi!”

Hồng nương tiếp lời Trang Thư Lan.

“Ai có thể ngờ được muội lại tới chỗ này!”

“Đúng rồi! Làm sao mọi người lại tìm được ta? Việc vừa rồi mọi người nghe được bao nhiêu rồi?”

Di nương lo lắng hỏi. Nàng không lo lắng về Hồng Trù, chỉ là lo Trang Thư Lan. . .nhất lại là phụ thân của con bé. Nếu như Lan Nhi biết nàng muốn giết Trang Đức có phải con bé sẽ hận nàng không?

“Cũng không phải nghe được rất nhiều, lúc tới đây đúng lúc nghe thấy Di nương nói chuyện với Quý Mị.”

Tư Đồ Minh Duệ trả lời.

“Quý Mị đi gấp như vậy là do hần phát hiện bọn ta tới.”

Di nương sắc mặt khê biến, lén nhìn Trang Thư Lan. Nhưng Trang Thư Lan giống như người không có việc gì liên quan tới mình, khuôn mặt thông dong bình tĩnh không có biểu hiện nào là tức giận.

“Lan Nhi, con.”

“Di nương, có một số việc, không phải chỉ vài ba lời nói là có thể nói rõ hết được, chi bằng chúng ta tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi rồi nói sau?”

Trang Thư Lan đề nghị, tay nàng khê kéo tay áo Tư Đồ Minh Duệ, ý bảo hần phụ họa cho nàng.

“Chuyện mười năm trước, con cũng xem như là người có liên quan. Tuy rằng con không nhớ rõ nhưng con cảm thấy vẫn còn những chuyện cần phải biết, mọi người nói có đúng không?”

Ngay từ đầu Phiêu Di có hơi bất ngờ khi thấy Hồng Trù và Trang Thư Lan cùng xuất hiện nhưng hiện tại có thể thấy hai người chắc hẳn đã nhận nhau rồi! Kỳ thực Trang Thư Lan nói không sai, chuyện trước đây phải nói rõ, bằng không không chỉ Trang Thư Lan mơ hồ mà ngay cả chính nàng cũng thấy rất mơ hồ.

“Dưới chân có một đình nghỉ mát, bên cạnh có một quán rượu nhỏ, chi bằng chúng ta vào trong đó ngồi đi!”

Tư Đồ Minh Duệ nói chen vào, tán thành ý kiến của Trang Thư Lan.

“Cũng đúng, Hồng Nhi, thân thể của muội cũng vừa mới khỏe, không thể để mệt nhọc quá sức, cứ theo lời Thiên Ngự nói chúng ta xuống chân nói nghỉ ngơi, tới lúc đó hai tỷ muội thoải mái nói chuyện.”

Lãnh Bá Thiên cũng khuyên nhủ.

“Được thôi!”

Hồng nương đương nhiên không phản đối, đi suốt cả đêm qua quả thực nàng cũng cảm thấy mệt.

“À? Sao ông xã lại biết dưới chân núi có quán rượu vậy?”

Trang Thư Lan thắc mắc. Trước khi lên núi nàng nhớ kỹ dưới chân núi làm gì có cái gì, đừng nói là quán rượu ngay cả đình nghỉ mát cũng không có.

“Lan Nhi vừa mới nói gì?”

Ánh mắt Tư Đồ Minh Duệ khê cười nhưng lại dùng biểu hiện nghi hoặc hỏi lại Trang Thư Lan.

Trang Thư Lan chau mày. Nàng hiểu rõ lời nàng vừa nói, hơn nữa ở đây không ồn ào, ầm ĩ, làm sao hần lại không nghe rõ? Nhưng cho dù có nghi ngờ nhưng nàng vẫn lặp lại một lần, giọng cũng to hơn một chút.

“Làm sao mà ngài biết dưới chân núi có một quán rượu?”

” Không phải câu này, là câu trước đó.”

Tư Đồ Minh Duệ tiếp tục hỏi.

Câu trước? Câu trước là gì? Trang Thư Lan cúi đầu suy nghĩ. Tổng cộng nàng nói chỉ có 3 câu, vậy trước câu đó chỉ có 2 chữ. Cho dù đó là nàng tự mình đặt ra nhưng nàng cũng chưa từng nói qua 2 chữ này. Nàng cứ tưởng rằng để nói ra được hai chữ này nhất định sẽ rất khó khăn vậy mà hôm nay lại vô tình nói ra rất tự nhiên giống như nàng đã gọi qua rất nhiều lần.

”Cái gì câu trước với chẳng câu sau. Ngài hỏi ngài tự trả lời được rồi!”

Trang Thư Lan giận dữ, liếc mắt nhìn sang những người bên cạnh. Hồng nương và Phiêu Di đang nói chuyện rôm rả, Lãnh sư bá đứng bên vui vẻ, dịu dàng nhìn Hồng nương. Lúc này nàng mới yên tâm – Ở đây tất cả đều là trường bối, hấn vẫn còn tâm tình đùa bỡn nàng. Tuy rằng “chút lòng thành” nàng không thêm chấp nhưng mẫu thân thất lạc nhiều năm thấy nữ nhi như vậy ở trước mặt mọi người bị người ta đùa giỡn chỉ sợ nàng vừa mới khôi phục lại thân phận chịu không nổi kích thích này!

Thấy Trang Thư Lan giận dữ, Tư Đồ Minh Duệ cũng thôi không trêu chọc nàng nữa, bắt đầu giải thích.

“Bốn năm trước ta đã từng ở lại nơi này một thời gian. Do vậy đối với địa hình ở đây ta nắm rõ như lòng bàn tay.”

“Tự nhiên lại chạy tới chỗ này làm gì? Bị giáng chức sao?”

Trang Thư Lan hỏi. Bốn năm trước Trang Thư Lan không hề quan tâm tới những việc trong triều đương nhiên cũng sẽ không quan tâm tới việc thăng chức hay giáng chức của đám quan lại trong triều.

”Chỉ huy quân đội tiêu diệt sơn tặc.”

“Thế nhưng, ta nghe nói việc này hình như là Phó Vương gia làm.”

Cho dù nàng không quan tâm những việc trong triều nhưng việc này trong kinh thành người người đều biết. Nàng không muốn biết cũng khó. Nhưng Tư Đồ Minh Duệ không cần phải lừa nàng, hấn vốn là người dám làm dám chịu – ngoại trừ những lúc hấn trêu chọc người khác ra. Hơn nữa chuyện này hấn không cần phải trêu đùa nàng! Cho nên, nàng tin hấn nhưng vẫn có chút thắc mắc. Nghĩ một chút bỗng về mặt nàng ngời sáng đặc ý, hai mắt nhìn thẳng Tư Đồ Minh Duệ từ trên xuống dưới.

“Lẽ nào ngài chính là vị quân sư quật mo kia? Đứng ở trong quân, bày mưu nghĩ kế?”

“Lan nhi, câu trước nàng nói quá khó nghe, câu sau thì còn dễ nghe một chút!”

Tư Đồ Minh Duệ dở khóc dở cười nói. Nghe nàng nói rõ ràng là khẳng định nhưng lại dùng ánh mắt khó tin để nhìn hấn tựa như đang đánh giá sản phẩm đầu giá vậy.

”Vậy ngài không cần nghe nữa là được rồi!”

Trang Thư Lan tiếp tục nghiên cứu. Tuy rằng nàng sớm biết người này không phải là người thường nhưng không ngờ hấn lại tài năng tới vậy! Xem ra, người này đúng là không thể khinh thường được.

“Lan nhi cảm thấy vị phu tri giá bao nhiêu lượng bạc?”

Tư Đồ Minh Duệ bắt đầu đi lại trêu chọc nàng.

”Một đồng thì ít quá, một tiền lại quá nhiều, ngài nói xem người trị giá bao nhiêu?”

Trang Thư Lan nhin cười hỏi một cách nghiêm túc.

Tư Đồ Minh Duệ cứng họng. Tính theo đơn vị phân chia tiền ở Đại Đông hoàng triều thì một đồng và một tiền giá trị ngang nhau chỉ là cách gọi khác nhau mà thôi!

“Thì ra trong lòng Lan nhi, ta không có chút giá trị nào?”

Tư Đồ Minh Duệ thở dài than vãn.

Trang Thư Lan liếc nhìn Tư Đồ Minh Duệ một lát. Hai người chăm chú nhìn nhau, đột nhiên Trang Thư Lan vươn tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt quá mức nghiêm túc của hấn, mỉm cười mắng.

“Đồ ngốc!”

Có câu : “bảo vật vô giá khó cầu nhưng tình lang lại càng khó cầu hơn” sao hấn lại không nghĩ tới điều này? Xem ra trong tình yêu hấn cũng không phải là “cao thủ” rồi!

“Ai là đồ ngốc vậy?”

Hồng nương quay lại cười hỏi.

“Con không biết!”

Trang Thư Lan nhin cười nói.

“Chúng ta trước hết xuống núi trước đã. Mặc dù chỗ này nhìn hơi lộn xộn nhưng nếu tu sửa lại một chút thì chắc chắn sẽ rất đẹp!”

Tư Đồ Minh Duệ nhún nhún vai, việc hấn bị Trang Thư Lan nói là “đồ ngốc” không phải chỉ một hai lần, chỉ là hấn thực sự không hiểu lời nàng vừa nói! Không phải là hấn ngốc mà là lòng của nàng quá khó đoán! Có điều hấn không có nhìn lầm, ánh mắt vừa nãy của nàng rất dịu dàng, cho nên hấn thậm nghĩ có phải vừa rồi nàng mượn lời nói để biểu lộ tình cảm với hấn không?

Đọc theo đường đi, mọi người đều giữ im lặng. Trang Thư Lan thì mãi ngắm nhìn quang cảnh xung quanh, Tư Đồ Minh Duệ vừa đi vừa đoán ý Trang Thư Lan muốn nói. Hồng Trù và Phiêu Di mỗi người có một tâm sự trong lòng. Lãnh Bá Thiên phía trước dẫn đường không dám sơ suất chút nào.

Không khí im lặng duy trì tới đình nghỉ mát dưới chân núi, Tư Đồ Minh Duệ và Lãnh Bá Thiên đến tiệm rượu mang một chút rượu và thức ăn đưa đến đình nghỉ mát sau. Trang Thư Lan thực sự không chịu nổi bầu không khí lúc này. Rõ ràng bọn họ có chuyện muốn nói nhưng không người nào chịu mở lời trước cho nên nàng đành phải làm người mở lời trước.

“Mẫu thân à, hiện tại người có thể nói cho con biết chuyện phát sinh mười năm trước được không? Lãnh sư bá bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ sung. Đợi tới khi mẫu thân nói xong thì Di nương hãy nói”

“VẬY CÒN TA?”

Tư Đồ Minh Duệ phì cười. Trang Thư Lan đúng là Trang Thư Lan, không thừa lời vô ích, chỉ một câu đã đi thẳng vào chủ đề, tiện thể sắp xếp ổn thỏa tất cả mọi việc, đỡ phải để ba người bọn họ cứ giữ im lặng mãi.

“Đương nhiên là làm người nghe!”

Trang Thư Lan trả lời theo lẽ tự nhiên. Hơn nữa chuyện mười năm trước người ít liên quan nhất chính là hấn, cho dù hấn muốn “có một chân” cũng phải tìm được chỗ đã!

“Kỳ thực chuyện này còn phải nói từ mười tám năm trước!”

Hồng nương cũng không giữ im lặng nữa mà chậm rãi kể lại.

” Phải bắt đầu kể từ khi ta đặt chân tới Đại Đông Hoàng triều này mới có thể hiểu rõ mọi chuyện. Mười năm trước ta từ Phi Á tới Đại Đông Hoàng Triều chỉ là muốn tìm Thanh Trúc – Thanh Trúc là bà con xa của ta, cũng là người thân duy nhất còn sống trên đời của ta lúc ấy. Năm đó lúc ở Phi Á, ta và Thanh Túc đều là Đại cung nữ bên cạnh hoàng hậu của Phi Á hoàng triều. Hoàng hậu là một người rất đặc biệt, không hề tỏ vẻ kiêu căng, ngạo mạn, người đối xử với ta và Thanh Trúc như tỷ muội. Để thực hiện một âm mưu hiểm độc, Thanh Trúc đã bị người khác lợi dụng. May mắn là hoàng hậu bất kể hiềm nghi, khuyên giải Hoàng đế đặc xá tội cho Thanh Trúc lúc ấy vẫn đang trên đường lưu đày. Sau đó, Thanh Trúc bị người ta đưa tới Đại Đông hoàng triều. Bởi vì ta rất nhớ người thân duy nhất trên đời cho nên cự tuyệt hôn lễ do hoàng hậu chỉ định, cầu xin người cho phép ta rời khỏi cung, sau đó ta cũng tới Đại Đông hoàng triều. Tới đây, ta không biết nên làm thế nào. Lúc đó nhớ tới hoàng hậu từng nói: “nếu như một người không có tiền không có quyền mà muốn có được tin tức thì nên tìm tới thanh lâu để nghe ngóng. Bởi vì Thanh lâu là nơi tập trung tin tức mới nhất, nhanh nhất trong thiên hạ cũng là nơi tụ tập đủ hạng người” cho nên ta tự nguyện vào thanh lâu bán rẻ tiếng cười để mưu sinh đồng thời hỏi thăm tin tức có liên quan tới Thanh Trúc. Ở nơi đó ta đã quen biết Phiêu Phiêu, cũng ở nơi đó ta quen Trang Đức. Để có thể tồn tại được ở thanh lâu, ta đã vận dụng một vài thứ hoàng hậu dạy cho ta nhưng thật không ngờ những thứ đó lại khiến ta nổi danh, trở thành hoa khôi. Ta cứ tưởng rằng nổi danh sẽ càng có lợi cho việc tìm kiếm tin tức của Thanh Trúc nhưng ta lại không biết rằng từ đó trở đi lại mang tới cho ta không biết bao nhiêu là phiền phức. Lúc đó ta rất hối hận đã không chịu nghe lời hoàng hậu – trong cách đối nhân xử thế thì ẩn giấu tài năng là quan trọng nhất, làm việc có chừng mực, “biết người biết ta” mới là vương đạo. Nói một cách đơn giản chính là người sợ phải nổi tiếng, heo sợ béo tốt. Cũng chính bởi vì ta nóng vội muốn biết tin tức của Thanh Trúc nên bị người khác lợi dụng, sách đon mang thai Lan nhi. Bởi vì muốn cho Lan nhi một danh phận đẳng hoàng cho nên ta đành chấp nhận lấy Trang Đức – lúc đó đã có không ít thế thiếp. Lúc ấy ta vẫn còn nghĩ nếu như hoàng hậu biết ta mang thai đứa nhỏ mà lại qua loa quyết định đại sự cả đời, nàng nhất định sẽ mang ta là kẻ ngốc!

Cũng may Trang Đức đối với ta cũng coi như có chút tình cảm, từ lúc ta vào phủ hấn không nạp thêm thiếp. Cuộc sống cứ như vậy trải qua 5 năm, ta cũng được hấn độc sủng 5 năm. Nhưng trong năm năm ấy ta vẫn không tìm được tin tức của Thanh Trúc, nhìn Lan nhi cũng dần dần lớn lên, ý định tìm kiếm Thanh Trúc cũng dần phai nhạt trong lòng ta, ta nghĩ rằng chăm lo cho Lan nhi mới là điều quan trọng nhất. Chỉ là, thật không ngờ, mười năm trước, trong một lần tình cờ ta cứu sống một người vì bị thương mà xông nhầm vào Trang Phủ – Lãnh đại ca. Ta đã giấu Lãnh đại ca ở trong phủ để cho hấn dưỡng thương, nghĩ đợi tới khi thương thế của hấn tốt lên ta sẽ đưa hấn đi. Nào biết một ngày lại bị người “có lòng tốt” gặp được, nàng bèn nổi lên ý xấu, hãm hại ta và Lãnh đại ca, đúng lúc lại bị Trang Đức phát hiện.”

Hồng nương nói tới đây, trong mắt tràn ngập nước mắt nhưng không phải là thương cảm, cũng không phải là phẫn nộ mà chỉ là theo phản ứng tự nhiên khi nhớ lại chuyện năm đó mà thôi.

“Chuyện này, là ta liên lụy Hồng nhi. Nếu như ngay từ đầu, nàng không cứu ta sẽ không rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay.”

Lãnh Bá Thiên rất hối hận. Giọng nói thờ dãi nặng nề, trái ngược hoàn toàn với một kẻ đon độc suốt ngày cầm đao chém giết trên giang hồ.

” Ngược lại, ta lại cảm thấy năm đó đó việc tốt nhất tỷ ấy đã làm chính là cứu được huynh, sau đó cùng huynh rời khỏi Trang phủ!”

Phiêu Di tiếp lời, thẳng thắn nói.

”Ngay từ lúc đầu Trang Đức đã không phải là một người tốt, miệng nam mô bụng bỏ dao găm. Nhìn mấy năm nay hấn làm quan nắm quyền thì biết ngay! Huống hồ mỗi năm hấn lại nạp thêm một người thiếp, loại đàn ông đều giả như thế có chỗ nào đáng để tỷ gửi gắm cả đời?”

Hồng Trù nghe xong chỉ biết cười nhạt, rất thoải mái nói.

“Hấn là dạng người như thế nào, ta đều biết! Tốt xấu gì ta cũng đã ở trong cung nhiều năm như vậy, cũng đoán được hấn chưa thỏa mãn với vị trí hiện tại, kết cục của hấn chỉ có hai loại, hoặc là sẽ nắm quyền lớn trong tay không chế thiên tử và bách quan, hoặc là thân bại danh liệt, nhận lấy kết cục bi thảm.”

“Tỷ đã hiểu rõ như vậy, tại sao năm đó còn chấp nhận lấy hấn? Tỷ biết rõ rằng Túy Xuân Uyển của chúng ta nuôi lớn một đứa trẻ không có vấn đề gì...”

Phiêu Di hỏi.

“Ta chỉ là muốn cho hài tử của ta có một danh phận đẳng hoàng, một cuộc sống an ổn. Nếu như Lan nhi sống ở thanh lâu, chỉ sợ sẽ làm lỡ cả đời con bé.”

Ánh mắt Hồng nương nhìn Trang Thư Lan tràn đầy thương xót.

”Hơn nữa hiện tại ta cũng cho rằng lựa chọn năm đó của ta không hề sai, cho dù hơn mười năm qua Lan nhi phải chịu khổ nhưng chỉ ít con bé cũng không phải chịu mang tiếng là con hoang.”

Trang Thư Lan thực sự xúc động. Mẫu thân nàng vì nàng lại chấp nhận hi sinh đến vậy! Nếu đổi lại là nàng, nàng sẽ không làm như vậy, thà rằng một mình nuôi dưỡng hài tử lớn lên cũng không chấp nhận lấy một người đã tam thê tứ thiếp!

“Cám ơn người! Mẫu thân!”

Những lời này phát ra từ nội tâm Trang Thư Lan. Tuy rằng nàng không lựa chọn con đường mẫu thân nàng đã chọn nhưng không có nghĩa là nàng không tán thưởng mẫu thân mình. Để có thể làm như vậy mẫu thân cần có dũng khí rất lớn!

“Con ngoan!”

Hồng nương vuốt nhẹ mái tóc của Trang Thư Lan, khẽ mắt lại ngấn lệ, nghẹn ngào nói.

“Mười năm qua con phải chịu không ít khổ cực rồi!”

”Mẫu thân, Lan nhi không có gì là cực khổ cả. Ở Trang phủ con có ăn có uống cũng có chỗ ở, có tiền tiêu, tại sao lại nói là khổ được?”

Trang Thư Lan nở nụ cười tự nhiên.

“Chỉ có điều là phải gặp những người con không muốn thấy, vừa hay con cũng không phải gặp bọn họ nữa! Bây giờ thì tốt rồi, hai người chúng ta đã rời khỏi Trang phủ rồi, nếu như mẫu thân muốn báo thù, muốn làm như thế nào thì người cứ làm như vậy không cần phải lo lắng cho con. Con không có gì để nói, chỉ hi vọng người không nên tổn thương tới người vô tội.”

Trong Trang phủ có người hại mẫu thân nàng. Mẫu thân nàng muốn báo thù, Trang Thư Lan cảm thấy bản thân mình không có tư cách gì để đi ngăn cản cả. Huống chi Trang Thư Lan nàng lại không hề muốn ngăn cản.

“Vô tội? Cái gì mà vô tội?”

Phiêu Di không tán thành, tức giận nói.

“Bọn họ đối xử với con như thế nào chẳng lẽ con lại không rõ sao? Không phải con cũng là người vô tội ư? Hơn nữa con còn là cốt nhục của lão ta, là ruột thịt máu mủ mà hấn cũng chà đạp như vậy, thương tổn vài người bên cạnh hấn thì làm sao?”

“Nếu Lan nhi không muốn nhìn thấy máu chảy, di căn gì phải cố chấp muốn giết chết bọn họ?”

Tư Đồ Minh Duệ nhìn thấy thần thái chán nản của Trang Thư Lan liền mở miệng nói chuyện.

“Lẽ nào di không cho là khiến bọn họ sống không bằng chết càng tốt hơn sao?”

“Thiên Ngư, con muốn xuất thủ?”

Lãnh Bá Thiên bỗng nhiên cười lớn, hỏi.

“Ta đã sớm nói, cục diện hỗn loạn trong triều chính là do con tạo nên mà! Có muốn Thiên Hạo bang giúp con một tay không?”

“Việc này đâu dám nhờ Lãnh sư bá động tay! Việc của chính mình phải để chính mình xử lý, không cần mượn tay người khác!”

Tư Đồ Minh Duệ cười cười.

Cục diện trong triều hỗn loạn?

“Lãnh sự bá, lời này của sư bá có ý gì vậy?”

Trang Thư Lan nhú mày. Cục diện trong triều gần đây thay đổi rất nhiều. Đại tiểu thư của Trang phủ được gả vào Đông cung nhưng thế lực đặc biệt của Trang thừa tướng cũng không phải ở bên đó. Còn phía Tư Đồ Minh Duệ vẫn giữ vị trí trung lập ngồi chờ xem hai bên đấu đá nhau. Về phía Đông cung, ngay khi Trang Thư Dao được gả vào đó thì đã làm thay đổi toàn bộ cục diện, không biết thái tử sẽ lợi dụng “quân cờ” đột nhiên được thêm vào này như thế nào, liệu có giống như nàng dự đoán không?

“Ông xã à, vậy trong cung thì sao? Trong cung sẽ thế nào?”

Việc hoàng hậu và Thuần quý phi ngấm ngầm đấu đá cũng là sau khi nàng tiến cung thăm hỏi mới biết được. Phía thái hậu vẫn còn ổn. Ở trong cung thái hậu là một người không ham quyền thế, thường ngày cũng ít qua lại với người khác, mỗi ngày chỉ biết ngắm hoa, chăm sóc những chú chim nhỏ, không làm hoàng hậu và Thuần quý phi chú ý tới.

“Trong hoàng cung cũng vậy, không cần phải lo lắng!”

Tư Đồ Minh Duệ nhẹ nhàng nói.

“Thanh Trúc có nguy hiểm gì không?”

Hồng nương lo lắng nhú mày hỏi.

”Năm đó tính cách của nàng bốc đồng, đối nhân xử thế cũng không khôn khéo, thật không biết mấy năm nay nàng sống trong cung như thế nào! Qua lần bị hãm hại kia ta nghĩ Thanh Trúc cũng nhận ra được hoàng cung không phải là nơi tốt đẹp gì. Làm được như hoàng hậu Phi Á hỏi có được mấy người!”

“Thái hậu vẫn tốt, không có việc gì cả, người không cần lo lắng!

Tư Đồ Minh Duệ trấn an.

Thái hậu không có việc gì. Điều này Trang Thư Lan hoàn toàn tin. Hiện tại nàng rất tò mò về vị hoàng hậu mà mẫu thân nàng luôn miệng nhắc tới. Bởi vì mỗi khi nhắc tới hoàng hậu thì mẫu thân nàng luôn có vẻ tự hào và kính phục.

“Mẫu thân à, Hoàng hậu Phi Á rất lợi hại sao?”

“Đúng vậy! Hoàng hậu không có vẻ đẹp tuyệt thế khuynh thành nhưng người lại độc sủng hậu cung – hậu cung của hoàng đế chỉ có duy nhất một người chính là hoàng hậu!”

”Đầu óc của hoàng hậu rất thông minh sao?”

Nếu như không có đầu óc tư duy làm sao có thể khiến một kẻ bên cạnh có tới 3000 mỹ nhân để ý tới, vì nàng mà cam nguyện giải tán hậu cung?

“Có lúc thông minh cũng có lúc không được thông minh lắm!”

Hồng nương nói tới việc này thì hơi có chút lưỡng lự. Bởi vì mỗi khi hoàng hậu ngủ hoặc là lúc người chưa tỉnh ngủ thì trên cơ bản là chỉ số thông minh bằng không.

“Hơn nữa nàng có đôi chỗ không được tốt lắm, hoàng hậu rất lười, lại mê ngủ. Có lần hoàng hậu tiếp thánh chỉ, công công còn chưa kịp đọc xong thánh chỉ thì nàng quỳ mà ngủ gật mất rồi!”

“Ha ha, quả thực là một người rất thú vị!”

Tư Đồ Minh Duệ cười to rồi nói.

“Kỳ thực trước mặt người cũng có một người như thế! Con nhớ kỹ trước đây người nào đó mỗi ngày lên triều đều đứng trong góc khuất, dựa vào cây cột ngủ gật, có lần còn bị hoàng thượng đánh thức trước mặt mọi người!”

Những người khác vừa nghe thấy liền biết ngay là Tư Đồ Minh Duệ lại trêu chọc Trang Thư Lan, cũng cười theo – thử hỏi dám ở trên điện kim loan ngủ gật trước mặt hoàng đế có được mấy người?

”Đừng có ngắt lời!”

Trang Thư Lan bị châm chọc cũng không đỏ mặt, dù sao đây cũng không phải là những gì không thể cho người khác nhìn thấy.

“Đám người kia mỗi ngày đều rất nhàm chán. Hiệu suất làm việc không cao cũng không nói làm gì, chỉ vì một chuyện bé bằng hạt vừng mà tranh luận không ngớt, bọn họ ồn ào mãi không dứt ta nghe mãi coi như là để ru ngủ vậy! Ta đoán vị hoàng hậu kia cũng cho là những lời trên thánh chỉ đều là những lời vô ích vừa thừa thãi, vừa dài, lại không thực tế cho nên mới có thể vừa nghe vừa ngủ gật thôi!”

“Hà... Thực sự bị con đoán trúng rồi!”

Hồng Nương hơi sững sốt, không ngờ chỉ một câu mà nữ nhi của nàng đã đoán trúng. Bởi vì sau sự kiện kia, hoàng hậu cũng thừa nhận với các nàng như thế.

“Nghe thấy rồi chứ!”

Trang Thư Lan nhếch mặt quay lại cười đắc ý với Tư Đồ Minh Duệ, chỉ có hần mới thích vào thượng triều nhưng tại sao lại chỉ “bữa đực bữa cái”?

“Cho nên mới nói, hai người chúng ta là trời đất tạo thành một đôi mà!”

Tư Đồ Minh Duệ tiếp lời, cười nheo nheo má Trang Thư Lan, ngón tay thuận theo gò má nhắn nhủ trượt xuống chiếc cổ mảnh khảnh. Trang Thư Lan trừng mắt giận dữ nhìn Tư Đồ Minh Duệ, một tay chụp lấy bàn tay ngỗ ngược của người nào đó, cười xấu hổ, quay sang nói với ba người đứng bên.

“Mọi người tiếp tục nói tiếp chuyện cũ đi!”

Sau đó ngẫm nheo cái tay người nào đó không chịu an phận trên đùi nàng.

“Không có chuyện cũ gì nữa! Những chuyện còn lại, có lẽ con cũng biết rồi!”

Hồng Nương làm bộ không thấy động tác vuốt ve của hai tiểu bối, chỉ là nói với Phiêu Di.

“Phiêu Phiêu, muội có thể từ bỏ ý định giết Trang Đức được không? Ta vẫn còn sống rất tốt, cần gì phải để lý do không tồn tại kia làm hoen ố đôi tay của chính mình?”

“Phiêu muội! Tuy rằng ta không có lập trường gì để khuyên bảo muội thế nhưng muội cũng nên nhìn ra trong triều càng ngày càng bất ổn. Trang Đức quyền thế quá lớn, nếu như xảy ra chính biến người đầu tiên phải lãnh hậu họa chính là hần. Sao muội không giao hần cho bè lũ chống đối hần trong triều giải quyết, còn mình ngồi bên xem kịch là được rồi?”

Phiêu Di im lặng, bởi vì nàng bị bọn họ thuyết phục nhưng ý niệm cố chấp đã tồn tại trong lòng nàng mười năm rồi sao có thể nói bỏ là bỏ được?

“Di Phiêu, di không cần lo lắng! Trước đó vài ngày trong triều vẫn chưa loạn nhưng mấy ngày gần đây trong triều đã rất rối loạn rồi, con tin rằng thời gian xem kịch hay cũng rất nhanh đến!”

Trang Thư Lan thấy Di nương vẫn do dự cố chấp, dứt khoát thuyết phục.

“Có muốn con tạo ra một chút phiền toái nữa cho ông ấy hay không?”

Trang Thư Lan vừa dứt lời thì ánh mắt Hồng Nương và Phiêu Di đồng loạt hướng về Trang Thư Lan. Trong ánh mắt không giấu được vẻ khó hiểu. Sắc mặt Trang Thư Lan ứng hồng xấu hổ, dưới ánh mắt trêu tức của Tư Đồ Minh Duệ cuối cùng nàng cũng phải thấp giọng thừa nhận.

“Sở dĩ Trang Thư Dao bị chọn là Thái tử phi là do con đề nghị với thái tử.”

“Thì ra là con khiến Trang Đức ở vào thế tiến thoái lưỡng nan này!”

Phiêu Di cười hải lòng, nói.

“Hà... cũng không hần là như vậy, chỉ có điều con chỉ điểm một chút cho những người có liên quan mà thôi! Còn hành động thực tế thì không liên quan gì tới con!”

Trang Thư Lan kháng nghị.

“Con đâu có thừa hơi mà đi hãm hại ông ấy. Ông ấy còn chưa đủ tư cách. Con cũng không có tâm tình mà đi làm chuyện đó!”

“Vậy ai mới đủ tư cách để nàng bỏ hết công sức, tâm tư để hãm hại?”

Tư Đồ Minh Duệ cười hỏi. Rõ ràng chính là hãm hại người khác mà nàng còn vô tư chối bỏ trách nhiệm, xem ra trên đời này không thể tìm được người thứ hai như nàng.

“Ngài!”

Trang Thư Lan bực mình lên tiếng.

“Hết lần này tới lần khác ta đều thất bại. Nếu như không phải hãm hại bọn họ thành công ta thực sự hoài nghi ta là một kẻ điên, không có đầu óc!”

Ặc... Hăm hại người khác còn phải xem tâm tính và tư cách, quả thực là suy nghĩ kỳ lạ! Hồng Trù và Phiêu Di nhìn nhau, đồng thời cũng cảm thấy nữ nhi của các nàng đúng là nhân vật không bình thường! Chỉ cần tùy tiện nói vài câu cũng khiến cho địa vị và quyền lực của người khác lung lay. Nếu như nàng thực sự bộc lộ hết tài năng có phải sẽ nghiêng trời lệch đất hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95

Tẩm cung của thái hậu ở phía sau vườn thượng uyển. Từ trước tới nay ngày 15 hàng tháng ở cung của thái hậu đều giống nhau. Các cung nữ đều bận rộn hầu hạ thái hậu rửa mặt, trang điểm, đồng thời chuẩn bị những thứ cần thiết để thái hậu tới chùa Linh Tuệ cầu phúc.

Nhưng ngày hôm nay – ngày 15 tháng này lại hơi khác một chút đó là trong tẩm cung có thêm một người nhân rồi.

“Lan nhi, con xem ai gia mặc thế này có đẹp không?”

Sau khi thái hậu trang điểm xong, đứng lên cười dịu dàng hỏi Trang Thư Lan đang ngồi dựa đầu vào ghế bên cạnh.

“Rất đẹp ạ!”

Trang Thư Lan cũng cười trả lời. Trang phục của thái hậu hôm nay trang nhã hơn trước rất nhiều, giảm đi vẻ hào nhoáng của cung đình, thay vào đó là sự đơn thuần, bình dị.

Thái hậu rất vui. Từ trước tới nay nàng rất thích gu ăn mặc của Trang Thư Lan, quần áo đơn giản mà lại trang nhã tự nhiên, bất luận Lan nhi mặc cái gì đều toát lên khí chất của bản thân. Có thể được Lan nhi tán thưởng tất nhiên là thái hậu rất vui rồi!

“Hôm nay sao con lại tiến cung vậy? Con không biết hôm nay ta xuất cung à?”

Thái hậu vui quá nên nhất thời quên mất, ngay cả cách xưng hô cũng gián lược đi, trực tiếp xưng “ta, con”

“Thần biết! Nhưng thần mong được cùng thái hậu xuất cung cầu phúc trong lần này xin thái ân chuẩn.”

Trang Thư Lan hành lễ cung kính nói, . Dù thế nào thì những cung nữ vẫn còn đang trong phòng cho dù nàng muốn nói chuyện tình cảm cũng vẫn có chỗ phải kiêng kỵ.

Thái hậu cười gật đầu đồng ý. Cô con dâu này mới sáng sớm đã tiến cung thỉnh an chỉ với điều này đã biết nàng là người có tâm rồi. Vì có liên quan tới thân phận, nàng không thể ngày nào cũng tiến cung được, nhưng mấy ngày gần đây nàng năm lần bảy lượt tiến cung cùng nói chuyện với mình hai canh giờ cũng coi như tận hiếu tâm rồi.

Trang Thư Lan đứng sang một bên, nghe thái hậu phân phó cung nữ chuẩn bị các thứ nhưng tư tưởng của nàng đã sớm lơ lửng ở đâu đó rồi. Từ ngày thứ hai sau khi biết quan hệ của Hồng Trù và Thanh Trúc nàng liền bắt đầu thường xuyên tiến cung, thúc đẩy mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu, đồng thời cũng tìm cách dò la tin tức trước đây. Nàng muốn thử xem có phải thái hậu đã quên mẫu thân của nàng rồi hay không?

Nào biết rằng thái hậu đã không còn là người mà mẫu thân nàng vẫn nói tới. Tính tình thẳng thắn, nóng nảy dường như đã không còn. Cho dù thỉnh thoảng có nói tới chuyện trước đây, thái hậu cũng chỉ nói qua một hai câu. Nếu không phải Trang Thư Lan đã nghe mẫu thân nói chuyện thì căn bản không biết thái hậu đang nói cái gì. Cũng may là nàng nghe còn hiểu được bằng không nàng còn cho rằng việc làm của mình vô bổ rồi.

Lúc nghe thấy thái hậu nói tới chuyện trước đây, Trang Thư Lan cảm thấy trong lòng thái hậu vẫn còn mang nhiều hoài niệm. Cho nên Trang Thư Lan mới đưa ra quyết định này – ngày 15 sẽ tháp tùng thái hậu xuất cung, nhanh chóng đưa người tới chùa Linh Tuệ hội họp cùng mẫu thân. Sau khi sửa soạn xong, thái hậu ngồi lên một chiếc xe ngựa xa hoa từ bên cạnh cửa cung xuất cung đi thẳng tới chùa Linh Tuệ cạnh Hoàng Lăng.

Xe ngựa xóc nảy trên đường đi cũng không làm Trang Thư Lan tránh được cơn buồn ngủ đang kéo tới. Ngồi trên xe ngựa Trang Thư Lan từ từ nhắm mắt, không ngừng gật gù khiến thái hậu ngồi bên cạnh cười to thành tiếng.

“Lan nhi muốn ngủ sao?”

“Hả? Không phải ạ!”

Trang Thư Lan mơ hồ nghe thấy câu hỏi của thái hậu, nhanh chóng mở mắt ra, trả lời theo bản năng. Dù sao thì nàng vẫn phải tôn trọng thái hậu, vậy mà “chu công” đột nhiên nhảy ra cản đường bảo nàng đánh vài ván cờ với ông ấy.

“Tôi hôm qua ngủ muộn hay là do sáng nay phải dậy sớm vậy?”

Thái hậu tiếp tục cố ý hỏi nhưng trong giọng nói còn mang theo chút ám muội.

“Có lẽ là do sáng nay con dậy quá sớm thôi!”

Trang Thụ Lan không phát hiện vấn đề trong câu hỏi của thái hậu nên thuận miệng trả lời. Hai ngày liên tiếp phải chạy rông đã mệt hết cả người nên sau khi hồi phủ nàng chỉ ăn uống qua loa, rửa mặt xong thì đi ngủ luôn. Ngủ liền 12 tiếng, sau khi ngủ dậy nàng cảm thấy càng muốn ngủ hơn. Nếu không phải hôm nay phải cùng thái hậu xuất cung thì chắc hẳn bây giờ nàng vẫn đang nằm dài trên giường rồi.

“Ngủ đã muộn lại phải thức dậy sớm à?”

Thái hậu thân thiết hỏi. Bởi vì đối với thái hậu mà nói khi nào được ôm cháu nội rất quan trọng cho nên nàng rất quan tâm cặp phu thê này tới bao giờ mới có thể đẻ được ôm cháu nội.

“Dạ!”

Trang Thụ Lan mơ mơ màng màng vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn cho nên những gì thái hậu hỏi nàng cũng trả lời ứng phó mà thôi.

Thật sự như thế thì tốt quá ! Thái hậu ngầm vui mừng. Trước đây mỗi khi nàng nhắc tới chuyện thành gia lập thất với Tư Đồ Minh Duệ thì hẳn luôn viện cớ từ chối. Bây giờ thật vất vả hẳn mới chịu kết hôn đương nhiên nàng hi vọng hẳn nhanh chóng có con nối dõi rồi! Nhưng mà nhìn Trang Thụ Lan buồn ngủ như thế... chẳng lẽ là Tư Đồ Minh Duệ nỗ lực quá độ nên khiến Trang Thụ Lan chịu không nổi sao?

“Lan nhi! Sau khi hồi cung ai gia sẽ bảo ma trong cung dạy con một ít cung đình bí thuật, như vậy con có thể thoải mái ứng phó đòi hỏi của Duệ nhi mà không phải vất vả, mệt mỏi thành như thế này!”

Vì suy nghĩ cho cháu nội nên cũng phải làm sao để cho thân thể của mẹ nó khỏe mạnh mới được!

Cung đình bí thuật? đòi hỏi? Trang Thụ Lan nghe loáng thoáng được vài từ, đầu óc nhanh chóng nhớ lại ý tứ trong lời nói của thái hậu. Ngay tức khắc nàng hiểu rõ ý câu hỏi vừa rồi thái hậu hỏi nàng ngủ sớm hay muộn.

“Thái hậu, chuyện không phải như người nghĩ đâu ạ!”

Trang Thụ Lan cảm thấy mình cần phải giải thích một chút. Nàng mê ngủ đã là thói quen hình thành nhiều năm hơn nửa ngày hôm qua chạy cả một ngày đường vất vả nên thể chất không hề giống như thái hậu tưởng tượng. Bằng không thanh danh cả đời của nàng cứ như vậy bị hủy hoại mất – tuy rằng thanh danh của nàng đã sớm không còn gì.

Thái hậu nhìn mặt Trang Thụ Lan ứng hồng mang theo sự e thẹn của nữ nhi, hiển nhiên cho rằng sự giải thích của Trang Thụ Lan là do nàng xấu hổ mà thôi, cười gật đầu nói.

“Lan nhi, sự tình như thế nào ta biết con không cần phải giải thích! Không cần phải xấu hổ, chúng ta đều là phụ nữ, những việc như thế có gì mà không nói được?”

Là căn bản không có gì để nói !Tuy rằng nàng đã trở thành phụ nữ nhưng chỉ duy nhất lần đó. Sau khi nàng say rượu cái gì nàng cũng không nhớ được! Cho dù bọn họ mỗi ngày đều chung phòng cùng giường nhưng thực sự giữa bọn họ không xảy ra chuyện gì mờ ám cả – thỉnh thoảng người nào đó lợi dụng cơ hội nắm tay nàng, hôn má nàng, ôm eo... nhưng dù thế nào cũng chưa tới mức “cởi áo tháo dây” mà!

Haiz! Trang Thụ Lan không ngờ thái hậu lại nói tới vấn đề này, nàng lấy gì để nói chuyện với thái hậu đây! Hiện tại cho dù nàng có nói cũng là giấu đầu hở đuôi, việc duy nhất có thể làm chính là im lặng. Nàng tin rằng khi mình im lặng thì thái hậu nhất định sẽ hiểu và nói chuyện hợp lý hơn.

Ánh mắt Trang Thụ Lan không có tiêu cự, cũng không nói gì thêm càng khiến thái hậu ôm bụng cười. Thì ra trêu chọc người khác lại vui tới như vậy.

“Ha ha, ta cũng biết nàng dâu mới thì da mặt mỏng, thôi chúng ta không nói chuyện này nữa! Có điều, nếu như Lan nhi thực sự cần một ít “thuật ngữ phu”, ai gia sẵn lòng giúp con!”

Thái hậu vẫn chưa từ bỏ ý định trêu ghẹo Trang Thụ Lan.

“Lan nhi cảm ơn ý tốt của thái hậu!”

Trang Thụ Lan trả lời mang theo chút bức bối.

Nàng đã từng sống ở thanh lâu hơn mười năm chuyện trai gái có gì nàng chưa nhìn qua nhưng không ngờ ngày hôm nay lại bị người khác dùng cách này trêu đùa mình! Thực sự là đáng giận! Bây giờ nàng đã biết hứng thú trêu chọc người khác của Tư Đồ Minh Duệ là do đâu rồi!

Vì vậy, Trang Thụ Lan tận lực im lặng, dọc theo đường đi đều im lặng không nói, cũng không cảm thấy buồn ngủ nữa. Nhưng cả đoạn đường nàng vẫn phải giả bộ ngủ rất cuộc cũng làm cho thái hậu không để ý tới nàng. Chỉ giả bộ ngủ nhưng không ngờ lại ngủ thật. Cho tới khi bên tai vang lên tiếng thông báo của cung nữ đi theo Trang Thụ Lan đã ngủ say rồi.

“Đã tới chùa Linh Tuệ rồi! Mời thái hậu và Tư Đồ phu nhân xuống xe!”

“Lan nhi, mau tỉnh dậy, chúng ta tới nơi rồi!”

Thái hậu lay Trang Thư Lan đã ngủ gục trên đùi mình từ lúc nào. Nhưng không ngờ Trang Thư Lan không hề tỉnh dậy, mồm lại còn lẩm bẩm.

“Tứ nhi yêu quý à, để ta ngủ một lát đi, chỉ một lát thôi!”

Thái hậu nghe xong, thân thể cứng lại, có một cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng nàng. Năm đó cũng có một người ngủ trên giường cũng nói với nàng như vậy. Chỉ là xưa nay vật đổi sao rời không biết người đó có còn giữ thói quen như thế nữa không?

Thái hậu không có tiếp tục đánh thức Trang Thư Lan cứ để cho nàng nằm ngủ như vậy. Thái hậu nhẹ nhàng vén gọn lọn tóc che trước mặt Trang Thư Lan, tình tế nhìn ngắm người đang ngủ say trong lòng mình, có một cảm giác thỏa mãn dâng trào. Tuy rằng nàng có con trai nhưng chưa bao giờ được hưởng thụ cảm giác ngắm nhìn con mình nằm ngủ say sưa như lúc này. Con trai nàng từ nhỏ đã rất độc lập, rất có chủ kiến, đối với nàng lúc nào cũng có cảm giác xa cách, khách sáo... Nói ra nàng cũng không có trách hấn, thân phận của hấn xấu hổ, nhục nhã như thế cho dù hấn có oán hận phụ mẫu hấn cũng là đương nhiên!

Ngủ một chút của Trang Thư Lan cũng mất nửa tiếng đồng hồ. Sau khi tỉnh lại phát hiện mình đang gối đầu lên đùi Thái hậu nàng cảm thấy rất mất tự nhiên, ngượng ngùng cười nhưng cũng không nói thêm lời nào. Nàng theo thái hậu xuống xe, tới tiền đường của Chùa để lễ Phật xong sau đó đi tới hậu đường uống trà nghỉ ngơi.

Vừa tới hậu đường, Trang Thư Lan đã nhìn thấy ngay Tư Đồ Minh Duệ cũng đang ở đây. Sau khi chào hỏi xong, thái hậu vào trong buồng thay quần áo, Trang Thư Lan và Tư Đồ Minh Duệ đợi ở bên ngoài.

Hai người ngồi song song nhau, cùng uống trà. Nàng nghĩ tới tâm nguyện nhiều năm nay của mẫu thân rốt cuộc cũng được thành toàn thì cảm thấy vui mừng thay mẫu thân mình. Sau một hồi xúc động giọng nói nàng cũng trở nên dịu dàng hơn chỉ là trong lòng có một chút cảm giác bất an mờ mờ nổi lên.

“À, bên kia đã sắp xếp ổn thỏa rồi đúng không?”

“Đương nhiên rồi! Lan nhi hoài nghi năng lực làm việc của vi phu sao?”

Tư Đồ Minh Duệ cười hỏi lại.

Hoài nghi năng lực làm việc của hấn? Trang Thư Lan nhin không được trừng mắt lườm Tư Đồ Minh Duệ.

“Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi!”

“Xem ra là nàng lo lắng quá thôi!”

Tư Đồ Minh Duệ dài giọng nói.

Trang Thư Lan hơi ngượng ngùng, tâm tư đã bị hấn đoán trúng rồi! Quả thực là nàng có chút lo lắng. Cho dù nói thế nào thì tất cả chuyện này cũng quá bất ngờ. Tuy rằng sẽ không tạo nên biến cố động trời nhưng dù sao nàng vẫn cảm thấy có cái gì đó không thực. Bởi vì có quá nhiều sự trùng hợp và bất ngờ khiến nàng cảm thấy tất cả chuyện này đều không chân thực.

“Ta có cảm giác bất an giống như trong tương lai không xa sẽ phát sinh biến cố lớn. Nói thẳng ra, ta nghĩ hôm nay thái hậu xuất cung khiến ta bất an, từ lúc ta bước vào vườn thượng uyển cho tới khi ra khỏi cung, ta vẫn có một cảm giác rất kỳ lạ nhưng lại không thể nói rõ được.”

Trang Thư Lan mím môi, nói khẽ với Tư Đồ Minh Duệ.

“Ta không biết có phải là ta đa nghi hay không nhưng ta cảm giác từ lúc ta bước vào vườn thượng uyển dường như có người đang theo dõi ta cho tới khi xuất cung. Cũng có thể kẻ đó cũng đã theo tới tận đây rồi?”

Có lúc, trực giác của phụ nữ rất chính xác. Cho nên Trang Thư Lan sau vài giây do dự vẫn quyết định nói ra cảm giác của mình.

“Có người theo dõi?”

Tư Đồ Minh Duệ nâng cằm lặp lại. Một lát sau hấn lại nở nụ cười, vron tay vuốt nhẹ khuôn mặt nàng.

“Yên tâm, tất cả đã có ta ở đây! Đừng lo lắng, biết chưa?”

Tâm tư của Trang Thư Lan chìm ngập trong đôi con ngươi đen nháy, một cảm giác an tâm từ lòng bàn tay truyền tới, xua tan mọi bất an trong lòng nàng. Nàng rất tự nhiên nắm lấy bàn tay to lớn của ai kia, kiên định nói.

“Được! Ta biết rồi!”

“Hai đứa đang làm làm gì vậy! Không phải vừa mới xa nhau một chút thôi sao, cần gì phải liếc mắt đưa tình, thân mật thế kia. Không phải hai đứa đã

quên ở đây còn có người khác rồi đó chứ!”

Thái hậu thay xong quần áo vừa bước ra ngoài đã thấy hai người nắm tay, nhìn nhau triu mến. Bà cũng thấy mừng khi tình cảm của con trai và con dâu tốt như vậy nhưng cũng không nhận được muốn chòng ghẹo hai đứa một lát.

Trang Thư Lan giặt mình, vội vã đứng lên, theo bản năng nhanh chóng rút tay về nhưng lại không được. Nàng tức giận nhìn Tư Đồ Minh Duệ nhưng cũng không ăn thua đành xấu hổ đứng lên, im lặng không nói.

Tư Đồ Minh Duệ thân nhiên cười trả lời.

“Thần cùng Lan nhi nghĩa trọng tình thâm, thái hậu không vui sao?”

“Ta rất vui!”

Thái hậu cười vui vẻ nhưng không quên thấp giọng nói thầm nhưng cố tình để hai người có thể nghe thấy.

“Nếu như có thể có thêm mấy đứa cháu nữa thì ta càng vui hơn!”

Tư Đồ Minh Duệ nghe xong thì quay sang nhìn Trang Thư Lan đầy ẩn ý. Còn sắc mặt Trang Thư Lan đang ửng hồng chuyển thành xám xịt, thái hậu thật đúng là nói mãi không chịu thôi vấn đề này, vừa cảm râm cả một đoạn đường rồi mà đến bây giờ vẫn còn không chịu buông tha nàng! Thấy thái hậu cố chấp với việc này như vậy, Trang Thư Lan thật sự lo lắng sau khi hồi cung thái hậu sẽ sai người mang tới cho nàng thuốc bổ gì gì đó.

“Thái hậu người một tháng mới xuất cung một lần, không bằng thừa dịp này ba người chúng ta cùng nhau đi xem chung quanh một chút, hưởng thụ không khí gia đình sum họp mấy khi mới có được.”

Trang Thư Lan trực tiếp chuyển hướng câu chuyện, chuẩn bị đưa thái hậu tới chỗ mẫu thân của mình. Trang Thư Lan vẫn chưa nói với thái hậu về cuộc gặp gỡ sắp tới giữa hai người. Đây cũng là yêu cầu của mẫu thân nàng có lẽ là muốn tạo cho thái hậu một sự bất ngờ.

Thái hậu vừa nghe Trang Thư Lan nói vậy, ngay tức thì vui mừng nhón mi, nhưng trong lòng cũng có chút tiếc nuối, bởi vì hoàng thượng không thể tới đây.

“Đi thôi! Lan nhi, đây là lần đầu tiên con tới nơi này, chúng ta ra phía sau núi đi dạo đi! Phong cảnh phía sau núi thực sự rất đẹp đó!”

Trang Thư Lan và Tư Đồ Minh Duệ nhìn nhau cười. Núi phía sau hoàng lăng là một vùng núi hoang vắng, ngày thường không có người tới đó, thị vệ trong coi lăng cũng ít tới nơi đó. Cho nên Tư Đồ Minh Duệ sắp xếp để Hồng nương chờ ở phía sau núi. Vốn hai người bọn họ đang nghĩ cách làm thế nào mới có thể để thái hậu đi tới phía sau núi mà không nghi ngờ gì. Hiện tại quá tốt, thái hậu lại chủ động đề nghị cũng giúp Trang Thư Lan đỡ phải tốn công nghĩ cách.

“Được ạ! Từ lâu con đã nghe nói phong cảnh hoàng lăng rất đẹp! Đáng tiếc là chưa lần nào được ngắm cả, hôm nay nhờ hoàng ân của thái hậu mới có thể tới đây du ngoạn, coi như là con quá may mắn rồi!”

Trang Thư Lan nịnh nọt.

“Nói lung tung! Con cho là hoàng lăng là nơi cho con ngắm cảnh sao?”

Thái hậu gõ nhẹ đầu Trang Thư Lan, cười mắng.

Ngắm cảnh? Nàng có nói từ này sao? Đã sống ở đây hơn mười năm nhưng đây là lần đầu tiên nàng nghe có người nói tới từ này.

“A! Thái hậu, không phải con nói lung tung. Việc trên đời này không thể đoán trước hết được, chẳng hạn như hoàng cung là cấm địa, là nơi ở của hoàng đế hiện tại nhưng có lẽ một trăm ngàn năm sau, những bách tính bình thường cũng có thể tới hoàng cung tham quan vậy! Tương tự như vậy, nếu như hoàng lăng có thể bảo trì nguyên trạng được sau trăm ngàn năm nữa chỉ sợ cũng là di tích cổ để mọi người tới tham quan mà thôi!”

Trang Thư Lan giải thích.

“Lời này nghĩa là sao? Hoàng cung sao có thể để những bách tính bình thường tùy ý ra vào được? Nếu như bách tính vào hoàng cung, vậy thì hoàng đế sẽ ở đâu?”

Thái hậu hiếu kỳ hỏi.

“E là lúc đó đã không có hoàng đế nữa rồi!”

Trang Thư Lan thì thầm nói tiếp, ánh mắt mông lung nhìn về khoảng không vô định, than nhẹ.

“Chế độ quân chủ chuyên chế chỉ là kết quả của một thời đại, đợi tới khi trình độ hiểu biết của bách tính được khai hóa thì đó là một thế giới hoàn toàn khác. Đáng tiếc, ta không thể trở về được.”

“Lan nhi, lời này ta nghe không hiểu! Duệ nhi, con có hiểu không?”

Thái hậu nghe loáng thoáng không rõ, chỉ hi vọng vào Tư Đồ Minh Duệ đứng cạnh, mong hắn có thể giải thích một chút. Tư Đồ Minh Duệ thu lại nụ cười, tình tế đánh giá Trang Thư Lan. Vẫn là nàng nhưng trên người lại vương vấn một hơi thở hoàn toàn xa lạ. Mà hắn cũng nhận ra rằng, Trang Thư Lan lúc này là lúc hắn không có cách nào có thể chạm tới lòng của nàng, cũng là bức tường chắn giữa hai người.

“Con cũng không rõ nhưng con cảm thấy việc này không hiểu cũng không có gì. Nếu Lan nhi muốn nói cho chúng ta hiểu tự nhiên nàng sẽ nói rõ.”

Tư Đồ Minh Duệ thân nhiên trả lời.

“Con xin lỗi! Là con thất lễ rồi!”

Trang Thư Lan ý thức được lời nói của mình khiến hai người khó hiểu, cười áy náy.

“Gi mà rõ với không rõ chứ. Chính bản thân con cũng không hiểu rõ được! Con chỉ thuận miệng nói thôi, thái hậu cũng không cần phải để trong lòng. Nếu như chuyện này nói ra ngoài chỉ sợ đầu của con phải dọn nhà rồi!”

“Nàng cũng biết mình lỡ miệng sao?”

Tư Đồ Minh Duệ ôm vai Trang Thư Lan, thấp giọng nhắc nhở.

“Sau này nên chú ý một chút. May mà ở đây đều là người nhà sẽ không xảy ra chuyện gì. Nếu để cho người đa tâm nghe thấy sau đó đi dăng sớ tố cáo nàng mạng tội mưu phản cho dù ta có lòng muốn bảo vệ nàng khỏi tử tội nhưng chỉ sợ tai vạ cũng khó tránh khỏi.”

“Ta biết rồi!”

Trang Thư Lan miễn cưỡng lên tiếng trả lời.

“Người ta chỉ là coi hai người như người trong nhà mới có thể thả lỏng cảnh giác như vậy thôi. Còn hành tẩu ở bên ngoài thì lúc nào ta cũng rất cẩn thận, mỗi bước đi đều chú ý! Lê nào phu quân muốn ta bất cứ lúc nào cũng đề phòng chàng? Thực ra đối với ta mà nói cũng chẳng có gì, mười năm qua ta cũng quen sống trong cảnh lúc nào cũng đề phòng người khác rồi, cũng thành thói quen rồi. sống thêm vài chục năm như thế nữa cũng không thành vấn đề.”

Khó thấy Tư Đồ Minh Duệ nghiêm túc như vậy, Trang Thư Lan cũng biết lời nàng vừa nói khi này đã gây cho hắn chấn động không nhỏ cho nên mới làm nũng một chút coi như nàng đã nhận sai, thuận tiện cũng nói một chút cảm nhận của mình.

Hiếm khi thấy Trang Thư Lan yếu đuối như vậy, tâm trạng của Tư Đồ Minh Duệ thoáng cái cũng trở nên tốt hơn hẳn, cười nói.

“Nếu ‘người ta’ là người nhà của ta rồi thì ta đây còn có thể nói gì được nữa?”

“Đi chết đi!”

Mặt Trang Thư Lan ửng đỏ, một cái danh xưng lại khiến hắn được lợi! thật bực mình.

“Được rồi!”

Thái hậu cười khuyên giải.

“Hai đứa không cần phải ở chỗ này chằm chọc ta nữa, chúng ta đi ra ngoài một chút đi!”

“Dạ được ạ! Thái hậu, để con dìu người!”

Trang Thư Lan đẩy tay của Tư Đồ Minh Duệ ra, nâng cánh tay của thái hậu đi ra ngoài.

Tư Đồ Minh Duệ cũng theo sau đó, nhìn hai người phụ nữ phía trước vừa đi vừa nói chuyện, trong lòng hắn có một cảm giác hạnh phúc, thỏa mãn. Hắn hít thật sâu mùi vị thơm ngát của cỏ xanh, thầm khen ngợi thế giới này thực sự là quá đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Ba người vừa cười vừa nói đi tới rừng cây phía sau núi, tới khoảng đất trống trong rừng, Tư Đồ Minh Duệ nháy mắt ra giấu cho Trang Thư Lan. Nàng hiểu ý, cười kéo tay thái hậu.

“Đi lâu như vậy chắc thái hậu cũng thấy mệt rồi! Chi bằng chúng ta nghỉ ngơi ở chỗ này một lát!”

“Được! Đi lâu như thế thật sự là ta cũng cảm thấy hơi mệt rồi!”

Thái hậu vừa lau mồ hôi trên mặt vừa cười nói.

Trang Thư Lan hài lòng gật đầu, tìm một khối đá lớn diu thái hậu ngồi xuống rồi quay sang nắm tay Tư Đồ Minh Duệ nói.

“Ta thấy phong cảnh bên kia rất đẹp! Ông xã à, chi bằng chàng đưa ta qua bên đó xem một chút được không? Chàng đừng lo, chúng ta không đi xa chỗ này quá là được rồi!”

Tuy rằng Trang Thư Lan đang cười nói vui vẻ nhưng nàng vẫn cảm thấy mình đúng là người vô trách nhiệm— để thái hậu một mình ở đây dù sao cũng không ổn lắm.

Tư Đồ Minh Duệ giả bộ do dự nhìn thái hậu. Thái hậu hiểu ý cười cười.

“Hai đứa thanh niên thể lực tốt. Ta đây xương cốt già rồi không đi nổi nữa !Con cứ đưa Lan nhi qua bên kia đi dạo đi. Ta sẽ ngồi ở đây chờ hai đứa!”

“Được rồi ạ!”

Tư Đồ Minh Duệ gật đầu đồng ý, kéo tay Trang Thư Lan chuẩn bị bước đi. Nhưng Trang Thư Lan lại quay lại ngồi xuống trước mặt thái hậu móc ra từ tay áo một túi vải nhỏ màu đỏ đặt vào trong tay thái hậu.

“Trong này có một thứ rất thú vị. Nếu thái hậu thấy buồn chán có thể mở ra xem thử! Đây thực sự là một thứ rất đặc biệt. Những lúc không có ánh sáng người còn có thể nhìn thấy cảnh đẹp không thể tưởng tượng được.”

“Thật sao?”

Thái hậu bán tín bán nghi hỏi lại.

“Đương nhiên là thật rồi ạ!Không có việc gì con lừa thái hậu làm gì?”

Trang Thư Lan cười đứng lên.

“Vậy người ở lại đây nghỉ ngơi một lát nhé! có chuyện gì người cứ hô to lên gọi bọn con, chúng con sẽ nghe thấy tiếng của người!”

Thái hậu gật đầu mỉm cười.

“Đi đi!”

Trang Thư Lan thi lễ mới xoay người rời đi, làm động tác OK hướng về Tư Đồ Minh Duệ. Tư Đồ Minh Duệ hiểu ý, hai người phối hợp vô cùng ăn ý nắm tay nhau rời đi.

Thấy hai bóng hình biến mất trong rừng, thái hậu cũng bình tĩnh đánh giá quang cảnh bốn xung quanh. Tuy rằng cây cối mọc thành bụi nhưng cũng không cao, hơn nữa phía ngoài lại có khoảng đất trống, một mình ngồi đây cũng không cảm thấy sợ hãi.

Nghĩ tới tình cảm của con trai và con dâu rất tốt, trong lòng thái hậu lại càng cảm thấy thoải mái. Từ sau khi Duệ nhi rời khỏi hoàng cung thì hai mẹ con rất ít có thời gian gặp nhau. Tuy mỗi tháng có thể gặp mặt một lần nhưng nói chưa được mười câu thì hân đã rời đi. Cho nên trong lòng nàng vẫn tiếc nuối khoảng thời gian hai mẹ con ở cùng nhau quá ít. Sau này hân vào triều làm quan cơ hội gặp mặt cũng nhiều hơn, đáng tiếc mỗi lần đều chỉ có thể đứng nhìn nhau từ xa.

Nàng vẫn nuối tiếc việc hân không thể gọi hai tiếng “mẫu thân, phụ thân”. Cho dù trong lòng cả hai đều hiểu nhưng theo thời gian sự nuối tiếc này càng ăn sâu trong lòng nàng. Nàng không biết có thể kiên trì kìm nén cảm xúc này được bao lâu nữa thì nó sẽ bộc phát.

Càng nghĩ hai bàn tay lại càng nắm chặt, chợt thấy túi vải trong tay hình như có đựng vật gì cứng cứng. Nàng nghi ngờ mở túi ra, thì ra là một đôi khuyên tai nhìn qua thì rất bình thường.

“Đây là thứ thú vị?”

Thái hậu cầm một chiếc lên nhìn kỹ. Thực sự rất bình thường, nhìn qua còn tưởng là ngọc trai nhưng thực sự không phải ngọc trai, thậm chí hơi giống như hạt pha lê nàng đã nhìn thấy nhiều năm trước. Nhưng lại có chỗ không giống, viên pha-lê trước đây nàng nhìn thấy trong suốt nhưng chiếc khuyên tai này lại có phủ một lớp bột trắng của ngọc trai bên ngoài – nói chung nàng rất khó tưởng tượng chiếc khuyên tai này thú vị ở chỗ nào.

Đột nhiên nàng nhớ tới Trang Thư Lan vừa mới nói tới khi không có ánh sáng sẽ nhìn thấy cảnh đẹp không thể tưởng tượng được. Trong lòng xao động, lấy tay che lấy 1 chiếc khuyên tai, vệt sáng kỳ ảo xuất hiện trước mắt. Nhất thời, thái hậu ngây người, bởi vì nàng nhìn thấy ánh sáng tỏa ra hơn nữa trong

ánh sáng mờ ảo có thể thấy được một chữ “Hong”.

Bỏ chiếc khuyên tai trong tay ra, nàng lấy ra từ trong túi chiếc khuyên tai còn lại. Cũng làm tương tự như vậy, lần này nàng thấy một chữ “Thanh”!

Suy nghĩ của thái hậu bắt đầu hỗn loạn. Trong đầu tưởng tượng ra rất nhiều khả năng. Chỉ cần tìm được manh mối, rất nhiều thứ đều có thể tìm ra lời giải đáp. Nàng cố gắng tìm nhưng tìm thế nào cũng không thấy được. Sau khi vội vàng cầm lấy chiếc khuyên tai còn lại lên quan sát khiến thái hậu đờ đẫn cả người, mặt khác hai chiếc khuyên tai khác nhau cũng là hai chữ “Hong” Và “Thanh”

“Lan nhi! Con muốn nói cho ta cái gì? Những chữ bên trong khuyên tai này là có ý gì?”

Thái hậu thì thảo tự vấn, mắt hoe đỏ.

“Hong” là Hồng Trù, “Thanh” là Thanh Trúc. ta có thể nghĩ như vậy không?

“Có thể! Muội có thể nghĩ như vậy!”

Một giọng nữ nghẹn ngào bỗng nhiên xuất hiện giữa khoảng không im ắng. Giọng nói đột ngột nhưng lại dịu dàng như thế.

Thái hậu bất ngờ, thân thể cũng cứng đờ. Nàng không dám tin vào thanh âm này, hơn hai mươi năm trước thanh âm này cũng đã từng bầu bạn với nàng. Sau hai mươi năm đây là lần đầu tiên nàng lại được nghe thấy giọng nói ấy! Nó rất thân thuộc nhưng cũng xa lạ.

Thân thể thái hậu không ngừng run rẩy hơn nữa nhịp tim đập loạn nhịp khiến thái hậu sắp thở không nổi. Toàn bộ suy nghĩ đều ngừng lại ngay cả tiếng chim hót, ve kêu bên cạnh cũng đều im bật, trong trời đất chỉ còn lại thanh âm kia, dần dần nàng tìm kiếm chủ nhân của tiếng nói ấy.

Mười năm không gặp, vết tích của năm tháng đều hiện rõ trên khuôn mặt của từng người, chỉ biết là nhật nguyệt vẫn còn đó nhưng con người đều đã thay đổi. Thái hậu rung rung ngóng nhìn, chậm rãi đứng lên, nghẹn ngào không nói nên lời, một lúc lâu mới thốt ra hai chữ “Hong Trù” sau đó bật khóc nức nở.

Đã bao nhiêu năm rồi, cứ tưởng rằng hai chữ này chỉ có thể thốt lên trong mộng, hôm nay cuối cùng cũng có thể thốt ra trước mặt người đó.

Đã bao nhiêu năm rồi, cứ tưởng là cả đời này không thể gặp lại người chị em thân thiết ấy không ngờ hôm nay lại có thể gặp lại!

Đã bao nhiêu năm rồi, cứ ngỡ không thể nghe được giọng nói của Hồng Trù, cũng không thể nói với tỷ ấy câu nào, hôm nay cuối cùng cũng có thể hoàn thành tâm nguyện!

Chỉ là bây giờ, thiên ngôn vạn ngữ, rốt cuộc chỉ có thể hóa thành im lặng và nước mắt hòa lẫn nhau giữa chốn núi rừng này.

Trong lúc nhất thời, sự im lặng bao trùm cả hai người.

Hồng Trù cũng lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt đã hơn hai mươi năm không gặp, dung nhan vẫn như trước, phong vận độc tồn, đã không có cách nào tìm thấy vẻ ngang bướng, hồn nhiên trên khuôn mặt hơn hai mươi năm trước nữa nhưng Hồng Trù biết người này chính là người nàng muốn tìm. Giờ phút này người đó đang đứng trước mắt nàng, bởi vì thời gian, năm tháng, sự từng trải đã thay đổi tất cả, nhưng không thay đổi được ánh mắt chân tình của người đó khi nhìn mình.

Vội vàng đi tới cách Hồng Trù 5 bước thì thái hậu ngừng lại, từ từ đi tới trước mặt Hồng Trù, giơ tay lên rồi lại buông xuống, cuối cùng dè dặt cẩn thận nói.

“Hong Trù, ta có thể ôm tỷ một cái được không?”

Trong lòng Thái hậu bây giờ vừa mừng vừa sợ, sợ đây chỉ là một giấc mộng.

Hồng Trù không gạt đầu cũng không lắc đầu, chỉ là giang rộng hai tay ôm Thanh Trúc thật chặt, nước mắt giống như mưa tuôn, nhấn lại trong vô thức.

“Muội muội, cuối cùng tỷ tỷ cũng tìm được muội rồi.”

“Tỷ tỷ.....”

Thanh Trúc cũng khóc không thành tiếng. Từ nhỏ đến lớn, nàng chỉ bao giờ gọi Hồng Trù - người sinh trước nàng nửa canh giờ là tỷ tỷ nhưng hôm nay chỉ muốn gọi nàng như vậy.

Người thân xa cách nhiều năm cuối cùng cũng có thể gặp lại nhau. Ngoài những cái ôm thật chặt chỉ có nước mắt mới có thể diễn tả hết tâm tình của hai người lúc này.

Cách chỗ hai người 50 bước, Trang Thư Lan và Tư Đồ Minh Duệ đang yên lặng, lặng lẽ nhìn hai người vừa khóc vừa cười.

“Sau hai mươi năm mưa gió mới gặp lại, nhìn nhau không nói nên lời chỉ biết có lệ rơi.”

Trang Thư Lan lặng lẽ thở dài.

“Đòi người có được mấy cái “hai mươi năm?””

“Cho nên chúng ta phải quý trọng mỗi giờ mỗi phút hiện tại.”

Tay Tư Đồ Minh Duệ đan vào tay Trang Thư Lan đang buông thõng bên cạnh sườn. Tư Đồ Minh Duệ vẫn thản nhiên như trước chỉ có hai đầu lông mày hơi nhăn lại cho thấy hắn đang phiền muộn.

Trang Thư Lan nghe Tư Đồ Minh Duệ nói, phản ứng đầu tiên là ngẩn người, sau đó phát hiện chính mình không biết khi nào đã trao trái tim cho hắn. Nàng lập tức vừa ôm hắn vừa cười, xúc động nói.

“Đúng vậy!”

Nụ cười của nàng quá tru hoài khiến Tư Đồ Minh Duệ thương tiếc.

“Thì ra Lan nhi cũng có lúc đa sầu, đa cảm như vậy!”

Tư Đồ Minh Duệ kéo Trang Thư Lan ngồi xuống bãi cỏ. Hắn dịu dàng nhìn khuôn mặt đã khắc sâu vào trong tâm trí, nhìn cặp mắt đượm buồn thoáng nét bi ai, hai tay hắn đặt lên vai nàng kiên định nói.

“Nhưng mà, nó không hợp với nàng, nàng không phải là loại người chỉ biết ngồi một than vãn, buồn khổ. Ta thích lúc nàng tự tin, thông tuệ, nở nụ cười thản nhiên như hiểu rõ thế sự, dường như cả trời đất này đều phải lu mờ vì nụ cười tự tin của nàng. Đa sầu đa cảm chỉ thỉnh thoảng thôi, không nên thường xuyên, biết chưa?”

Nếu là một giây trước có lẽ Trang Thư Lan không ngần ngại mà phản đối ý kiến của hắn cho rằng nàng tại sao lại không hợp với vẻ đa sầu đa cảm? Nhưng hiện tại trong lòng nàng chỉ có một loại xúc động không nói nên lời: Hắn nói không sai, nàng thực sự không phải là loại người suốt ngày chỉ biết ngồi một chỗ than vãn, buồn khổ. Cho dù sau khi phát hiện nàng tới một thế giới hoàn toàn lạ lẫm, nàng cũng không cảm thấy có gì quá bi thương chỉ thản nhiên, bàng quang nhìn thế giới này, giống như nàng chỉ là một người khách qua đường ở nơi đây mà thôi.

Thế nhưng, tất cả những việc phát sinh trong thời gian gần đây khiến nàng cảm nhận sâu sắc được nàng thực sự đã dung nhập vào thế giới này. Đã có người khiến mọi sự hi vọng ái ó của nàng thể hiện hết ra ngoài, ngoại trừ nàng ra vẫn còn có người đáng để nàng “hao tâm tốn trí”, thậm chí có người có thể thực sự chạm tới trái tim nàng. Cho nên giây phút này nàng cảm thấy thế giới của nàng đã thực sự “trọng sinh” rồi.

Trong giây lát, một dòng nước ấm áp chảy qua tim nàng, chẳng biết từ lúc nào mà mắt nàng đã nhắm lại. Khóe miệng nhếch lên, ánh mắt như cười, bỗng nhiên nàng vươn hai tay ôm lấy bờ vai Tư Đồ Minh Duệ, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai hắn, dịu dàng nói.

” Tư Đồ Minh Duệ, ta phát hiện yêu chàng thật là tốt!”

Động tác bất ngờ của Trang Thư Lan khiến Tư Đồ Minh Duệ cứng đờ, thậm chí có cảm giác đây dường như không phải hiện thực. Đây là lần đầu tiên trong lúc tỉnh táo, tâm trạng ổn định nàng chủ động ôm hắn! Mà câu nói của nàng càng khiến trái tim hắn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Lời nói thẳng thắn biểu lộ tình cảm của nàng, xác định rõ tâm ý của nàng cũng là lần đầu nàng trực tiếp nói rõ tình cảm của mình đối với hắn.

Đôi bàn tay Tư Đồ Minh Duệ ôm thật chặt nàng vào lòng nhưng không biết nói gì để biểu đạt nỗi lòng của hắn lúc này, chỉ biết liên tục gọi tên nàng.

“Lan nhi...”

“Lan nhi...”

Tư Đồ Minh Duệ không ngừng gọi tên nàng. Ngược lại Trang Thư Lan rất vui vẻ, nhện không được muốn trêu chọc hắn. Nàng đẩy Tư Đồ Minh Duệ ra, ngồi sang một bên.

“Được rồi, gọi một lần là được rồi! Ta không phải keo dán vạn năng, tai ta cũng không điếc, không cần phải gọi ta nhiều lần như vậy!”

“Lan nhi, nàng đúng là làm hỏng hết khung cảnh!”

Tư Đồ Minh Duệ chán nản nói, vừa rồi rõ ràng bầu không khí đang rất lãng mạn nhưng vừa được một lát nàng đã trêu chọc hắn rồi.

“Nhưng mà, kéo dán vạn năng là gì?”

” Một thứ đặc biệt dính, có công dụng giống như hồ dán nhưng có khả năng dính bất cứ thứ gì.”

Trang Thư Lan cười giải thích dù sao cũng phải để hắn quen với việc thỉnh thoảng nàng sẽ nói một số từ ngữ hiện đại.

“Để ta nói một ví dụ nhé. Nếu như trước đây trên bàn có một đồ vật nào đó thì ngài sẽ dùng 1 chường để chụp lấy. Cho dù nhiều lúc làm cái bàn tan thành mấy mảnh nhưng chưa chắc đã lấy được. Hơn nữa có thể sẽ làm bàn tay bị thương cho nên phải dùng một thứ khác – “keo dán vạn năng”.”

“Một thứ rất hữu dụng! Nói như vậy thì ngay cả võ lâm cao thủ cũng khó làm được như thế !”

Tư Đồ Minh Duệ nghe Trang Thư Lan nói xong cảm thán.

“Vậy Lan nhi có vật đó không?”

“Không có!”

Trang Thư Lan lắc đầu tiếc nuối nói.

“Hơn nữa cho dù ta có biết cách làm cũng không chắc có thể làm được. Huống hồ ta còn không biết!”

“Vậy Lan nhi làm sao biết được vật này?”

“À... Ta thấy trong một vài quyển sách linh tinh(kỳ văn tạp thư) thôi!”

Trang Thư Lan cười ha ha. Hiện tại nàng thay đổi chủ ý rồi, sau này phải hạn chế dùng mấy từ ngữ hiện đại trước mặt hần nếu không hần cứ truy hỏi chính mình không biết giải thích làm sao!

Kỳ văn tạp thư? Nếu thật sự là đọc được từ những loại sách đó, có ma mới tin nhưng mà thật sự là Lan nhi đọc từ kỳ văn tạp thư sao? Tư Đồ Minh Duệ không ngừng thắc mắc.

“Ngài nói xem, hành động hôm nay của chúng ta có thể dẫn tới sóng gió trong tương lai không?”

Trang Thư Lan chuyển chủ đề câu chuyện. Dù việc này người khác không biết nhưng trong lúc thời buổi rối loạn này dù sao cũng phải phòng ngừa lúc vạn nhất. Huống hồ từ lúc ra khỏi cung, trong lòng Trang Thư Lan vẫn luôn tồn tại cảm giác bất an.

Tư Đồ Minh Duệ dường như đã hiểu ý Trang Thư Lan định nói.

“Ý của nàng là....”

“Ta không có ý gì khác chỉ nói vậy thôi!”

Trang Thư Lan nhún nhún vai, thuận tay ngắt một lá cỏ cần cần.

“Theo như ta được biết! Trong cung cũng đã ngầm ngầm bàn tán về chuyện của thái hậu. Trước đây ta không biết mối quan hệ của ngài, thái hậu và hoàng thượng, bây giờ thì ta đã biết vì thế ta cũng nên biết những bí mật trong cung. Nhưng ta vẫn cảm thấy trên đời không có chuyện gì là giấu diếm mãi được, nói không chừng trong cung cũng đã có người biết chuyện này, hơn nữa ta dám khẳng định, có người muốn nhắm vào thái hậu.”

Lòng dạ của những nữ nhân trong cung không thể khinh thường được.

“Việc này nàng không phải bận tâm. Cho dù bạn họ muốn hãm hại thái hậu cũng phải có lực lượng mới được!”

Tư Đồ Minh Duệ cười. Ánh mắt dừng lại ở môi Trang Thư Lan, hồng -xanh tương ứng, đúng là tạo cảm giác hứng thú khác biệt, quả thật khiến người ta muốn nếm thử

“Ừm! Ngài nói cũng đúng!”

Trang Thư Lan gật đầu tán thành. Nếu thái hậu chỉ dựa vào sự bảo vệ của một mình hoàng đế thì không đủ. Nguy hiểm chốn hậu cung không phải chỉ một người có thể ứng phó được. Minh thương để tránh ám tiễn khó phòng cho nên thái hậu có thể bình an tới hôm nay có lẽ công lao của Tư Đồ Minh Duệ cũng không nhỏ đâu.

Bỗng nhiên cảm giác ánh sáng bị chắn mất, nàng ngẩng đầu lên thì thấy một không mặt phóng đại trước mắt. Không rõ vì sao Trang Thư Lan lại cảm thấy sợ hãi, vô ý thức ngồi ngửa về phía sau, nhìn ánh mắt kia ẩn giấu dục vọng, lấp bắp nói.

“Ngài....sao ngài phải ngồi dựa gần vào ta như thế?”

Nhưng vừa mới nói ra, nàng đã thấy hối hận rồi. Điều này không phải nàng biết quá rõ rồi còn cố hỏi làm gì! Thế nhưng nàng không biết nàng làm chuyện gì mà khiến hần nổi lên “thú tính” như vậy.

“Nàng nói xem?”

Tư Đồ Minh Duệ nhẹ giọng cười, thỏa mãn nhìn khuôn mặt Trang Thư Lan đỏ ửng.

Mắt nhìn thấy môi hần sắp hạ xuống, Trang Thư Lan cũng chỉ biết ngồi im nhìn mỹ sắc trước mặt đang tiến tới gần. Nhưng đúng lúc này bên cạnh vang lên tiếng nói thay nàng quyết định.

“Thì ra là hai đứa ở chỗ này..... Á....hai đứa....cứ tiếp tục....tiếp tục đi!”

Hồng Nương và thái hậu liếc mắt nhìn nhau, xấu hổ nhìn về mặt khó chịu của Tư Đồ Minh Duệ và ánh mắt mơ màng của Trang Thư Lan, ngầm hối hận

sao vừa này không nhìn kỹ mọi chuyện đã chạy qua đây rồi?

Sắc mặt Trang Thư Lan vốn đã đỏ bây giờ lại càng đỏ hơn, vội vã đẩy Tư Đồ Minh Duệ đứng lên chạy tới bên mẫu thân và thái hậu, nở nụ cười hỏi.

“Hai người đã nói xong rồi ạ?”

“Tiểu quý! Việc hôm nay có phải là do con ngậm sắp xếp hay không hả?”

Thái hậu cười bẹo má Trang Thư Lan, trách không được mà dạo gần đây Lan nhi luôn thử thăm dò vài chuyện quá khứ thì ra chính là vì ngày hôm nay!

“Tại sao người lại không nói hần?”

Trang Thư Lan oán trách chỉ vào Tư Đồ Minh Duệ.

“Việc này không phải là chủ ý của một mình con!”

Vừa rồi rõ ràng hần còn dám dùng nam sắc mê hoặc mình! Có điều cũng tại ý chí của nàng không đủ kiên định, bị mỹ sắc mê hoặc, mới có thể nhắm mắt chờ đợi hần.

“Lan nhi, nàng cũng nên có lương tâm chứ! Việc này rõ ràng đều là chủ ý của nàng, ta chỉ giúp nàng thực hiện mà thôi!”

Tư Đồ Minh Duệ đang hai tay ra, cực kỳ bất đắc dĩ mà phản bác.

“Ta chỉ nói có một câu, những việc khác đều là ngài làm!”

Trang Thư Lan kháng nghị, nào có ai như hần, bị hỏi tới trách nhiệm thì đổ luôn lên đầu người khác, thật mất mặt hần là nam tử hán mà lại không có chút trách nhiệm nào cả!

“Nhưng những việc ta làm đều từ câu nói của nàng mà ra nha!”

Tư Đồ Minh Duệ cười nhàn nhả ra về việc đó không hề liên quan tới mình.

“Ngài ...Ta không thêm nói với ngài nữa!”

Trang Thư Lan bực mình, rõ ràng chỉ là việc nhỏ như hạt vừng, mà hết lần này tới lần khác hần không chịu thôi, còn cố tình đầu khẩu với nàng!

“Được rồi, được rồi!”

Thanh Trúc và Hồng Trù nhìn không được phải lên tiếng khuyên can. Đây rõ ràng là Tư Đồ Minh Duệ cố tình trêu chọc Lan nhi, hết lần này tới lần khác Lan nhi thông minh như vậy không phát hiện ra, còn tức giận giống như trẻ con, nhìn thế nào cũng không giống với Trang Thư Lan bình tĩnh, lãnh đạm trước kia.

“Lan nhi, Duệ nhi chỉ đang đùa với con thôi! Con đừng tưởng là thật, Nhưng mà Duệ nhi cũng thật là, bao nhiêu người thế này còn có hứng trêu đùa người khác!”

Trang Thư Lan nghe xong, bưng tỉnh, chuyện vừa rồi... nàng quá nóng nảy rồi, sao lại có thể dễ dàng bị lời nói của hần lừa gạt như vậy? Hần thật có bản lĩnh làm rối loạn ý nghĩ của người khác.

Trang Thư Lan bồng rưng mình, thì ra ý thức của mình đã bị hần ảnh hưởng sâu sắc từ lâu rồi! Hần có thể ảnh hưởng tới suy nghĩ của nàng từ khi nào vậy? Hình như là không lâu sau khi nàng quen biết hần.

Trên đời này những người có thể ảnh hưởng tới nàng không nhiều. Có thể ảnh hưởng tới nàng chủ yếu là những người mà nàng quan tâm. Nếu như tính cả hần thì có thể giải thích là do nàng rất lâu trước đây vô tình đã... không thể nào! Trang Thư Lan lắc đầu phủ nhận, không dám thừa nhận điều này. Quên đi, không cần phải nghĩ nữa, mặc kệ trước đây có chuyện gì chỉ cần làm tốt chuyện hiện tại là được rồi. Vậy hiện tại nàng muốn làm cái gì đây?

“Ông xã à!”

Trang Thư Lan nở nụ cười quyến rũ đi tới trước mặt Tư Đồ Minh Duệ, không thêm liếc mắt đưa tình, cũng không thêm sử dụng thủ đoạn nào, chỉ mỉm cười ngọt ngào rất hồn nhiên cũng đã khiến Tư Đồ Minh Duệ căng thẳng – rõ ràng một giây trước Lan nhi còn tức giận mà bây giờ lại ngọt ngào như vậy có phải nàng đang có tính toán gì không đây?

Quả nhiên – “Đêm nay, chàng chết chắc rồi!”

Trang Thư Lan nhẹ nhàng nói, không giống như là đang uy hiếp mà giống như là đang làm nũng. Nhưng Tư Đồ Minh Duệ thấy rõ trên mặt Trang Thư Lan viết rõ “ý xấu”. Còn chưa biết nàng sẽ nghĩ ra “chuyện tốt” gì nhưng Tư Đồ Minh Duệ đã có chút lo lắng, bởi vì cách làm của nàng luôn khác người, hần chỉ có thể tới đâu hay tới đó thôi!

“Được rồi, chuyện vợ chồng son thì hai đứa về nhà đóng cửa bảo nhau đừng ở đây làm rối mắt của mấy người già chúng ta!”

Thanh Trúc đưa Trang Thư Lan và Tư Đồ Minh Duệ, rồi quay lại nói với Hồng Trù.

“Nói ra, đúng là hai người chúng ta thật có duyên, cho dù hôm nay không gặp nhưng sẽ có một ngày chúng ta sẽ gặp lại nhau. Bây giờ con của chúng ta đã thành một cặp chẳng lẽ hai bà thông gia chúng ta muốn gặp nhau còn khó sao?”

Xem ra lần này hai người đã giải quyết hết khúc mắc trong hơn hai mươi năm qua rồi! Trang Thư Lan âm thầm nghĩ, bằng không thì hai người cũng sẽ không có tâm tư mà trêu chọc nàng và Tư Đồ Minh Duệ!

“Nàng có muốn biết những chuyện có liên quan tới thân thể của ta không?”

Tư Đồ Minh Duệ hỏi khẽ. Tới bây giờ, Trang Thư Lan vẫn chưa hỏi tới chuyện tại sao hắn lại trở thành con của hoàng đế và thái hậu. Tuy rằng đây cũng là chuyện hắn không muốn nhắc tới nhưng mà nàng thờ ơ như vậy khiến hắn nghĩ nàng không hề quan tâm tới hắn.

“Nếu như ngài muốn nói cho ta biết ta sẽ nghe. Nếu ngài không muốn nói, chỉ có thể thấy ngài không muốn đề cập tới, cần gì ta phải tiếp tục hỏi khiến ngài không vui?”

Trang Thư Lan hỏi lại hắn, thản nhiên nói.

“Có một số việc là số mệnh của một người chính mình muốn cũng không được, cũng không thể nói với người khác rồi lại canh cánh ở trong lòng. Hiện tại ngài đã bằng lòng cho thấy ngài đã nghĩ thông suốt về chuyện này cho nên ta chỉ có thể đợi tới khi ngài đồng ý nói mà thôi!”

Tuy rằng chuyện ở trong cung là thế nhưng Trang Thư Lan rất muốn biết những chuyện liên quan tới thân phận của Tư Đồ Minh Duệ, chắc chắn rất đặc sắc!

Tư Đồ Minh Duệ mỉm cười thật tình thật ý. Nếu như không phải có hai vị trưởng bối ở đây hắn thật sự muốn hôn nàng cuồng nhiệt! Những năm gần đây lần đầu tiên hắn cảm thấy thoải mái như vậy. Nàng không hỏi không phải là nàng không quan tâm tới hắn mà là nàng đang chờ đợi hắn nói cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lùì Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Lạc Thanh

Bốn người cùng nhau du ngoạn mãi đến chiều muộn mới quay về. Thái hậu hỏi cung còn Trang Thư Lan, Tư Đồ Minh Duệ và Hồng Nương quay về Tư Đồ phủ.

Vừa mới tới cổng, quản gia đã chờ sẵn ở đó, thấy Tư Đồ Minh Duệ và Trang Thư Lan xuống xe thì vội vã nghênh đón, hành lễ cúi chào rồi nói.

“Đại nhân, thừa tướng đại nhân tới thăm đã chờ rất lâu rồi. Bây giờ đang đợi ở phòng lớn.”

Hồng Nương vừa mới xuống xe nghe quản gia bẩm báo đã lo lắng, sợ hãi nắm lấy tay Trang Thư Lan. Trang Thư Lan vỗ nhẹ lên mu bàn tay Hồng Nương không nói gì thêm, chờ Tư Đồ Minh Duệ xử lý.

“Ta biết rồi! Người cứ tới đại sảnh trước, ta sẽ tới sau.”

Tư Đồ Minh Duệ gật đầu phân phó.

“Dạ!”

Nhìn quản gia rời đi, trong lòng Trang Thư Lan suy nghĩ một hồi rồi quay sang hỏi Tư Đồ Minh Duệ.

“Chàng nói xem ông ấy tới tìm chàng có chuyện gì?”

Tuy rằng Trang Đức là thừa tướng quyền cao chức trọng trong triều nhưng thường ngày cũng không hay qua lại với Tư Đồ Minh Duệ. Hôm nay đột nhiên tới thăm, lại chờ lâu như vậy chắc chắn là có việc quan trọng!

“Hay là ông ta biết chuyện ta vẫn chưa chết nên mới tới đây tìm ta?”

Hồng Nương lo lắng hỏi.

“Không phải.”

Trang Thư Lan khẳng định chắc chắn, ánh mắt kiên định lộ rõ vẻ tự tin khó đoán.

“Mẫu thân không phải lo lắng, cho dù ông ta biết thì sao?”

Tư Đồ Minh Duệ suy nghĩ một chút mới lên tiếng.

“Đi gặp ông ta sẽ biết ngay là chuyện gì. Chúng ta đi thay quần áo trước. Lan nhi, nàng cùng ta tới gặp ông ta!”

“Được!”

Trang Thư Lan gật đầu. Tuy rằng nàng không thích gặp Trang Đức nhưng nàng muốn biết rốt cuộc có chuyện gì lại có thể khiến ông ta chờ lâu như vậy.

“Mẫu thân cứ về phòng nghỉ ngơi trước, lát nữa con sẽ tới tìm người.”

Lãnh sự bá có việc phải ra ngoài, nếu không thì Trang Thư Lan đã bảo ông ấy tới trông chừng mẫu thân giúp nàng rồi. Hồng nương mang theo nỗi lo lắng gật đầu đồng ý. Hiện tại nàng cũng không có chủ kiến gì nhưng nàng rất tin tưởng Trang Thư Lan. Nàng tin rằng có Lan nhi ở đây thì chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì!

Thay quần áo xong, Trang Thư Lan theo Tư Đồ Minh Duệ tới đại sảnh. Trang Đức đang ngồi nhàn nhã vừa uống trà vừa ngắm bức họa treo trên tường. Nghe thấy tiếng bước chân, ông ta mới đặt chén trà xuống, đứng lên, chấp tay chào hỏi.

“Tư Đồ đại nhân!”

“Trang thừa tướng! Đã để ngài đợi lâu rồi!”

Tư Đồ Minh Duệ chào hỏi đáp lễ xong cũng không nói thêm gì, đi lướt qua người Trang Đức, ngồi vào vị trí gia chủ, lại ra hiệu cho Trang Thư Lan ngồi vào một ghế gia chủ khác, mới cười nói với Trang Đức.

“Hôm nay thừa tướng đại nhân tới tìm bản quan có chuyện gì vậy?”

Trang Đức rất tức giận với thái độ vô lễ của Tư Đồ Minh Duệ và Trang Thư Lan. Dù sao hắn cũng là khách quý vậy mà bọn họ lại không biết chút lễ tiết nào, ngay cả một câu chào hỏi tử tế cũng không có, cũng không thèm mời hắn ngồi xuống? Đặc biệt là Trang Thư Lan, cho dù có trở mặt thì hắn cũng là phụ thân của nàng, vậy mà một câu chào hỏi nàng cũng không nói!

Tuy rằng rất tức giận nhưng thấy Trang Thư Lan được Tư Đồ Minh Duệ coi trọng như vậy cũng khiến hắn yên tâm không ít. Mặc kệ thế nào thì nàng vẫn là người họ Trang, trong người nàng đang chảy dòng máu của hắn! Mà hôm nay tới Tư Đồ phủ cũng là bởi vì điều này, dù thế nào Trang Đức hắn cũng là nhạc phụ của Tư Đồ Minh Duệ, cho nên nín nhịn một chút cũng không có gì là quá đáng cả.

Đợi cho mấy nha hoàn bưng trà lên, Trang Đức mới ngồi ngay ngắn vào vị trí của khách, lên tiếng hách dịch.

“Nếu Tư Đồ đại nhân đã hỏi thẳng như vậy thì lão phu cũng không quanh co lòng vòng nữa. Hôm nay lão phu tới đây chỉ vì hai việc. Việc thứ nhất là về Lan nhi.”

Đón nhận ánh mắt của Trang Đức, Trang Thư Lan cũng chỉ thản nhiên đáp trả. Mặc dù trong lòng âm thầm suy xét ý tứ câu nói của hắn nhưng trước sau chi bình tĩnh không lên tiếng. Khóe miệng Tư Đồ Minh Duệ khẽ nhếch lên. Nhìn dáng vẻ thờ ơ nhàn hạ của Trang Thư Lan hắn đoán chắc tiểu thê tử của hắn căn bản không thêm đề ý tới lời Trang Đức nói đâu.

“Bản quan muốn nghe một chút xem!”

Tư Đồ Minh Duệ nở nụ cười quen thuộc, khinh thường hỏi lại.

“Chỉ có điều, từ khi Lan nhi “tự lập môn hộ” (lấy chồng, ra ở riêng) tới này chưa từng thấy thừa tướng tới đây lần nào!”

Sắc mặt Trang Đức bỗng chốc khó coi, rất không hài lòng với lời nói của Tư Đồ Minh Duệ nhưng lời này lại là sự thực. Từ lúc nàng rời khỏi Trang phủ dù nàng vào triều thấy hắn cũng chưa bao giờ chủ động nói với hắn lời nào. Mỗi lần gặp nàng đều coi hắn như không khí, trực tiếp đi qua hắn, ngay cả việc chào hỏi cơ bản giữa các quan trong triều cũng không có.

“Ha! Tự lập môn hộ? Không thấy tới thăm? Trong người nàng đang chảy dòng máu của ta cho dù có lập gia đình đi chăng nữa!”

Trang Đức hạ thấp giọng, hừ lạnh nhìn Trang Thư Lan chằm chằm.

“Hôm nay người dám nói máu trong người người không phải là của Trang gia không?”

Trang Thư Lan chỉ thản nhiên liếc mắt, khóe miệng nhếch khẽ.

“Ý của ông là muốn tôi róc xương trả lại cho ông sao?”

“Người!”

Rầm! Trang Đức tức giận vỗ mạnh xuống bàn, nước trà trong chén cũng trào hết ra ngoài. Chỉ một câu nói, Trang Thư Lan đã khiến Trang Đức không kiềm chế được nổi giận bùng bùng. Vốn Trang Đức muốn bức nàng thừa nhận mối ràng buộc với Trang gia nhưng không ngờ nàng lại trả lời như vậy! Hồ đừ cũng không ăn thịt con, nhất định là nàng đang thăm mắng hấn không bằng loài vật còn muốn con mình róc xương trả máu!

“Tôi làm sao?”

Trang Thư Lan cười khẩy, có điều trong mắt không hề có ý cười chỉ có sự lạnh lùng.

“Đáng tiếc tôi là người nhát gan sợ chết. Hôm nay ông tới rút cuộc muốn làm gì cứ việc nói thẳng ra! Việc trong người ai chảy dòng máu của ai bây giờ không cần thiết nữa.”

Một người bị lãng quên hơn mười năm không quan tâm sống chết, một người bị ông ta coi như nổi si nhục của Trang gia. Vậy mà hôm nay ông ta lại còn nói tới máu mủ tình thân, chỉ bằng ông ta nói thẳng ra là muốn lợi dụng nàng luôn đi!

Tư Đồ Minh Duệ bật cười, ngón tay gõ nhịp trên thành ghế biểu hiện hấn đang vui. Không hổ là nữ nhân của hấn, chỉ một câu nói đã khiến thừa tướng đại nhân tức giận đập bàn, đập ghế! Chỉ là, nàng “lật bẻ” nhanh quá, hấn vẫn còn muốn đùa giỡn Trang Đức một lúc nữa mà!

Không cần thiết nữa, một câu nói đã phủ nhận tất cả. Nàng muốn nói nàng sẽ không thừa nhận người cha đã đuổi nàng khỏi nhà nữa! Bây giờ hấn còn có thể nói gì nữa? Ngay cả “róc xương trả máu” nàng cũng có thể nói ra vậy còn có gì nàng không thể nói nữa đây? Nàng chấp nhận khước danh bị người đời bôi nhọ để có thể rời khỏi Trang phủ thì còn gì nàng không thể làm ra nữa? Giống như việc Dao nhi bị chọn làm thái tử phi cũng là do đứa con bị hấn vứt bỏ này xúi giục!

Nàng rõ ràng có thể thấy rõ cục diện trong triều vậy mà còn hăm hại Trang phủ, hại hấn hiện tại không biết nên tính tiếp như thế nào! Mất đi sự ủng hộ của quý phi tất cả những gì hấn làm trong những năm gần đây đều thành công cốc, địa vị dưới một người, trên vạn người cũng không thể ngồi vững nữa. Nếu như Dao nhi trở thành thái tử phi, là hoàng hậu tương lai, bản thân hấn có thể trở thành quốc trượng không chế triều chính trong tay? Nếu như tiếp tục có sự ủng hộ của quý phi vậy có thêm bao nhiêu phần thắng? Có thể bảo đảm an toàn cho Dao nhi bên thái tử hay không? Tuy rằng người làm đại sự không câu nệ chuyện nữ tử thường tình nhưng mà Lan nhi và Dao nhi đều là huyết mạch duy nhất của hấn. Hiện tại một người đã đoạn tuyệt quan hệ nếu lại mất đi đứa con còn lại vậy thì Trang gia sẽ tuyệt hậu!

Trong lúc hấn chần chừ, lưỡng lự bên phía quý phi cũng đã tạo áp lực cho Dao nhi, khiến hấn không biết nên làm thế nào cho phải, thậm chí nghĩ tới tự đi đường của mình – Hai người đều không giúp được, hấn sẽ tự mình xung đột, có được thiên hạ rồi chỉ ít hấn cũng có thể giữ lại huyết mạch cho Trang gia!

Chỉ có điều trong triều không phải chỉ có hai thế lực, còn có thế lực của Tư Đồ Minh Duệ. Tuy rằng hấn không tỏ thái độ cũng không có nhiều ý kiến xây dựng nhưng trong thời khắc mấu chốt này, hấn giúp bên nào thì bên đó thắng! Cho nên hôm nay Trang Đức mới tới đây, chủ yếu là để thăm dò ý tứ Tư Đồ Minh Duệ, thứ hai chính là muốn vớt vát mối quan hệ đã rạn nứt giữa hấn và Trang Thư Lan. Nếu Trang Thư Lan có thể đứng về phía hấn, hấn tin tưởng với năng lực của Trang Thư Lan cùng với thực lực của hấn, có thể nắm chắc phần thắng trong tay.

Cho nên bất luận thế nào cũng không thể trở mặt với bọn chúng, bởi vì lúc này hấn cần lực lượng này.

“Gần đây, lão phu tuổi tác đã cao, nhiều việc cũng chỉ biết “lực bất tòng tâm”!

Trang Đức thờ dài nói.

”Càng nghĩ, làm quan đã nhiều năm nhưng ta vẫn chưa được hưởng thụ niềm vui gia đình hòa hợp, còn hồ đồ đuổi nữ nhi của mình ra khỏi nhà! Đây là chuyện ta hối hận nhất trong cuộc đời này. Hôm nay ta nói chuyện này với con, ta không mong con tha thứ chỉ hi vọng lúc nào có thời gian thì quay về thăm nhà, dù có thể nào thì đó cũng là nơi con sinh sống hơn mười năm mà!”

Trang Thư Lan liếc nhìn Trang Đức. Nếu như nàng là một người mềm lòng, đa cảm có lẽ sẽ bị những lời nói kia cảm động nhưng nàng biết ông ta là một người si diện. Hôm nay ông ta lại xuống nước, vứt bỏ thể diện để nói những lời đó, rút cuộc có bao nhiêu phần chân thành, có bao nhiêu phần là thật lòng? hay là ông ta cố ý làm như vậy để lợi dụng nàng?

“Lan nhi?”

Trang Đức gọi tên Trang Thư Lan một lần nữa, bởi vì hấn bị ánh mắt của Trang Thư Lan dọa sợ. Ánh mắt của nàng giống như nhìn thấu tâm can hấn khiến hấn cảm thấy mất tự nhiên. Trong lúc mơ hồ, hấn lại cảm thấy tức giận. Người làm cha như hấn đã không thêm để ý mặt mũi bảo nàng trở về, nàng còn muốn như thế nào nữa?

“Việc này nói sau đi!”

Trang Thư Lan thờ ơ trả lời cùng với đó ánh mắt cũng rời khỏi người Trang Đức, nâng tách trà lên chậm rãi uống một ngụm trà rồi mới nói tiếp.

“Thừa tướng đại nhân không cần phải ăn nói nhũn nhặn như vậy đâu. Mặc kệ lời ngài nói là thật lòng hay giả ý, thời gian có thể chứng minh tất cả. Về chuyện tôi quay về hay không quay về, tất cả tùy duyên đi!”

Trang Đức vô cùng kinh ngạc, Trang Thư Lan không phải là Trang Thư Dao. Nếu những lời này mà nói với Trang Thư Dao, còn có tác dụng nhưng đối với Trang Thư Lan thì nàng thờ ơ giống như đang nghe kể chuyện diễn hí kịch mà thôi! Hơn nữa lời nói của nàng đã tiết lộ cho hấn biết nàng nghi ngờ

những lời hần nói. Hần nói cái gì nàng cũng sẽ không tin!

“Được! Ta sẽ cho con thấy ta thật tâm như thế nào!”

Bất luận hần có chủ ý gì, lời nói ra ngoài miệng đều chỉ có thể nói như vậy. Trang Thư Lan nghe xong chỉ cười nhạt, sau đó tiếp tục uống trà, rất thản nhiên, để không gian còn lại cho hai nam nhân. Tư Đồ Minh Duệ thấy màn kịch đã kết thúc cũng tới lúc hần lên sân khấu rồi, thu lại thái độ đùa giỡn, nghiêm túc nói.

“Được rồi, chuyện thứ nhất thừa tướng đại nhân đã nói xong có thể nói tới chuyện thứ 2 được chưa? Hôm nay bản quan và phu nhân đi du ngoạn cả ngày, bây giờ đều rất mệt mỏi.”

Ý tứ chính là ông có chuyện gì thì mau nói nhanh không thấy người khác đang cần phải nghỉ ngơi à?

Về điểm này, Trang Thư Lan đương nhiên hiểu rõ ý tứ của hần cho nên nàng cười thầm thiếu chút nữa thì phun cả trà trong miệng ra – khá lắm Tư Đồ Minh Duệ, hần thật đúng là không thêm cho người khác tí thể diện nào!

Trong lòng Trang Đức nén giận, thầm mắng Trang Thư Lan và Tư Đồ Minh Duệ. Không hổ là vợ chồng, đều cùng một loại người, có bản lĩnh khiến người khác phát hỏa! Trong giây lát, Trang Đức đã hiểu rõ vì sao Tư Đồ Minh Duệ xin hoàng thượng chỉ hôn với Trang Thư Lan. Bởi vì Trang Thư Lan cùng một loại người với hần. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, hai người bọn chúng không phải là cùng một kiểu sao? Cũng may Trang Thư Dao không được gả cho Tư Đồ Minh Duệ. Nếu không với đầu óc của Trang Thư Dao muốn áp chế Tư Đồ Minh Duệ đó căn bản là chuyện không có khả năng!

“Chuyện thứ hai chính là việc trong triều.”

Trang Đức hít sâu một hơi lấy lại ngữ điệu bình thường.

“Tư Đồ đại nhân cũng là rường cột trong triều, nội các thủ phụ cũng biết tới việc thái tử ở trong triều kết bè kết cánh chứ?”

“Chuyện này... ta cũng nghe được một vài tin đồn.”

Tư Đồ Minh Duệ đưa tay chống cằm trầm ngâm giống như đang suy xét việc lớn trong đời.

“Có điều, thái tử đã được lập là người kế vị rồi, còn cần phải kết bè kéo cánh nữa sao? Hôm nay thừa tướng nói những lời này với bản quan là có ý gì? Có phải muốn bản quan cùng liên danh dâng tấu tố cáo thái tử?”

“Tư Đồ đại nhân nói vậy là nghiêm trọng quá rồi.”

Trang Đức đa mưu túc trí cười cười.

“Lão phu chỉ cảm thấy không có lửa thì làm sao có khói mà thôi. Nhưng lời này chính là nhằm vào thái tử không tám chín phần thì cũng hơn một nửa là sự thật. Mặt kệ thật giả thế nào, lão phu dù sao cũng phải lấy triều cương làm trọng, vì hoàng thượng vì triều đình suy nghĩ, việc này nhất định phải tra xét rõ ràng. Nhưng không biết ý của thủ phụ đại nhân như thế nào?”

“Việc này... Bản quan cũng không làm được! Thái tử dù sao cũng là thái tử. Nếu như không có việc này, chẳng phải bản quan đã đắc tội với hoàng đế tương lai sao?”

Tư Đồ Minh Duệ nhú mày nói, quay lại hỏi Trang Thư Lan lúc này đang nhàn nhã ngắm nghía tách trà.

“Lan nhi thấy thế nào?”

Hừ! Việc này liên quan gì tới nàng hả! Vừa rồi nàng còn muốn nhanh nhanh rời khỏi đây. Cứ mỗi lần nghe tới mấy việc trong triều là nàng lại cảm thấy mệt mỏi gì cả! Không phải là tranh quyền đoạt thế sao? nàng nghĩ mãi cũng không hiểu, thái tử đã định là người kế vị rồi, hần còn kết bè kéo cánh làm gì nữa? Nếu để hoàng đế phát hiện ra vậy chức thái tử của hần chắc chắn là đi tong rồi! Với chỗ dựa vững chắc là Trang Đức, bên phía quý phi cũng đã rục rịch tham gia vào cuộc chiến quyền lực này. Vương vị này tranh giành như vậy thực sự có ý nghĩa không? Làm hoàng đế thực sự tốt sao? Chẳng lẽ bọn hần không biết trên cao không tránh được gió lạnh, hoàng đế là người cô độc nhất thiên hạ ư! Tuy rằng cao cao tại thượng, được vạn dân quỳ lạy nắm quyền sinh quyền sát trong tay, hô phong hoán vũ nhưng thực tế đó lại là người không có tự do, thậm chí rất nhiều việc không thể tự quyết định theo ý mình! Giả sử phải lựa chọn giữa tự do và ngôi vị hoàng đế kia, nàng sẽ không ngần ngại mà chọn tự do.

“Ta không có ý kiến gì với chuyện này!”

Trang Thư Lan miễn cưỡng trả lời.

“Ta đã không còn là người trong quan trường nữa rồi, lo không được nhiều chuyện như vậy.”

Những chuyện không liên quan tới mình, nàng cũng lười mở miệng.

“Lời này rất hay.”

Tư Đồ Minh Duệ vỗ đùi nhẹ, tán thưởng.

” Mặc dù ta là quan trong triều nhưng từ trước tới nay ta luôn mặc kệ những việc thế này! Cho nên thừa tướng đại nhân đã hao tâm tổn chí rồi!”

Từng bước từng bước thoái thác, đúng là thói quen tùy ý trước nay của Tư Đồ Minh Duệ .

Trang Đức khẽ nhú mồm, hẳn đã sớm đoán được kết quả là như vậy nhưng hắn vẫn hỏi không có ý gì khác chỉ muốn xác định rõ thái độ của Tư Đồ Minh Duệ. Thái độ này có thể thấy Tư Đồ Minh Duệ đã chấp nhận làm trung gian như vậy hẳn có thể thắng tay làm việc rồi.

Nhưng mà Tư Đồ Minh Duệ cũng là người sáng suốt, bất luận trận tranh đoạt này ai thắng, hắn cũng không đắc tội với người đó, tiếp tục hưởng vinh hoa phú quý của hắn! Chỉ là Trang Đức sợ giữa đường Tư Đồ Minh Duệ thay đổi lập trường, quay sang giúp mình còn tốt, nếu như hắn giúp phía thái tử vậy chẳng khác nào cho mình một đòn chí mạng.

“Ý của Tư Đồ đại nhân là cho dù lão phu dâng tấu lên hoàng đế vạch tội thái tử, ngài cũng không có ý kiến gì sao?”

Trang Đức quyết định thử dò xét lại lần nữa.

“Đây là chuyện của thừa tướng đại nhân, ta có thể có ý kiến gì?”

Tư Đồ Minh Duệ hỏi lại.

Trang Đức quyết định buông tha. Tư Đồ Minh Duệ làm quan nhiều năm nhưng không cùng người kết thù cũng không ban ơn cho kẻ nào, rõ ràng rất khôn khéo. Cho dù mình có thăm dò thế nào hắn cũng sẽ không biểu lộ rõ ràng. Hiện tại việc duy nhất có thể làm chính là đánh cuộc một phen, để xem Tư Đồ Minh Duệ có an phận làm người trung gian không?

“Nếu Tư Đồ đại nhân đã không có ý kiến gì vậy việc này lão phu sẽ quyết định làm như vậy.”

Trang Đức uống thêm một ngụm trà, sau đó đứng lên.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, lão phu xin cáo từ! Có điều trước khi đi, ta vẫn hi vọng Lan nhi có thể quay về nhà một lần.”

Nếu có thể nắm được quân cờ Trang Thư Lan này thì quá tốt. Hắn nhận thấy Tư Đồ Minh Duệ rất để ý tới Trang Thư Lan, có thể không chế Lan nhi vậy thì Tư Đồ Minh Duệ tự nhiên sẽ không cần phải lo nữa! Đáng tiếc, Trang Thư Lan cũng là kẻ không dễ đối phó, hắn đã làm mọi cách nhưng vẫn không thể lay chuyển được nàng. Nhưng hắn vẫn muốn thử xem, biết đâu nàng có thể đáp ứng?

“Được, vậy bản quan cũng không giữ thừa tướng đại nhân nữa.”

Tư Đồ Minh Duệ và Trang Thư Lan cũng đứng lên, cao giọng gọi vọng ra ngoài.

“Quản gia, tiễn thừa tướng đại nhân rời phủ.”

Quản gia đưa Trang Đức rời đi. Trong đại sảnh chỉ còn lại Trang Thư Lan và Tư Đồ Minh Duệ

” Tư Đồ Minh Duệ, chàng đúng là hồ ly.”

Trang Thư Lan khoanh tay cười nhạo.

“Hồ ly?”

Tư Đồ Minh Duệ lặp lại. Nhất thời hiểu ra là Trang Thư Lan đang nói hắn xảo quyệt. Hắn cười lớn, cũng không phủ nhận.

“Nàng thấy rồi?”

Trang Thư Lan bĩu môi, đây là chuyện rõ như ban ngày mà, không thấy Trang Đức rất lo lắng sao? lại thăm dò nhiều lần như vậy! Huống chi Trang Thư Lan biết thân phận của hắn, đương nhiên cũng biết chắc chắn hắn sẽ không ngồi yên để bọn họ làm loạn triều cương. Nhưng Trang Thư Lan không hiểu chủ ý của Tư Đồ Minh Duệ là gì? Song có một điều nàng dám khẳng định một đòn chí mạng của bọn họ đều do Tư Đồ Minh Duệ ra tay.

“Có thể có ý kiến gì? Chính là không có ý kiến! Nhưng không có ý kiến không có nghĩa là sẽ không làm chuyện “có ý kiến” !”

Trang Thư Lan lãnh đạm nói.

“Ha ha! người hiểu ta cũng chỉ có phu nhân thôi!”

Tư Đồ Minh Duệ cười vang tiến lên ôm eo Trang Thư Lan, cúi xuống hôn lên mặt nàng thật kêu, áp trán vào trán nàng, ánh mắt thâm tình nhìn thẳng nàng.

“Có thể lấy được nàng ta thực sự rất may mắn!”

Trang Thư Lan lấy tay che mặt, đôi tai cũng đỏ ửng vì hành động của hắn, liếc nhìn Tư Đồ Minh Duệ chăm chăm. Rõ ràng một giây trước còn đang nói

chuyện rất nghiêm túc vậy sao một giây sau đã thành như thế này rồi? Bất cứ lúc nào cũng có thể nói ra mấy lời ngọt ngào đó, không hề thấy đột ngột gì trái lại khiến nàng nghe được lại ngượng ngùng đỏ mặt, thậm chí muốn cắn đôi môi kêu gọi kia một cái. Con người, có nhưng lúc thuộc về phái hành động, trong đầu nghĩ tới cái gì, còn chưa kịp ổn định tinh thần thì đã làm rồi. Cho nên, Trang Thư Lan kiễng ngón chân lên hôn lên đôi môi khiến nàng rối loạn thần trí kia, chạm nhẹ rồi nhanh chóng rút lui – bởi vì đúng lúc chạm vào bờ môi của hắn thì đầu óc nàng cũng tỉnh táo lại. Trang Thư Lan ngượng ngùng bất giác lùi về phía sau hai bước, trừng mắt thấy Tư Đồ Minh Duệ từ trong kinh ngạc bình tĩnh lại. Khóe miệng nhếch lên cười xấu xa.

“Phu nhân thật keo kiệt, chỉ cho ta một chút thể thôi ư?”

Hắn nói xong còn làm ra vẻ phải ôm Trang Thư Lan hôn thắm thiết mới đủ, nhưng đúng lúc này lại có người không biết ý chạy vào làm phiền.

“Đại nhân! Trong cung truyền thư gấp tới.”

Quản gia thờ hồn hèn chạy vào, cũng không để ý tới hai vị chủ nhân đang thân mật, lớn tiếng gọi.

Tư Đồ Minh Duệ nghe thấy đi tới trước mặt quản gia tiếp nhận thư, mở ra đọc. Mà Trang Thư Lan đầu tiên là thờ dài một hơi, lập tức có một cảm giác mát mát mơ hồ quán lấy nàng.

“Đã xảy ra chuyện rồi!”

Tư Đồ Minh Duệ đọc thư xong, trên mặt đã không còn vẻ tươi cười, nghiêm túc nói.

“Lan nhi, nàng về phòng nghỉ ngơi trước, ta phải vào cung xử lý chút chuyện gấp.”

“Chuyện gì?”

Trang Thư Lan kéo tay Tư Đồ Minh Duệ đang vội vã rời đi, lo lắng hỏi. Chuyện có thể khiến Tư Đồ Minh Duệ vội vã như vậy chắc chắn là chuyện lớn.

“Ta với chàng cùng đi, thêm người sẽ thêm biện pháp!”

Tư Đồ Minh Duệ ngừng một chút, gật đầu nói.

“Được! Bây giờ phải đi ngay, cưỡi ngựa không còn kịp nữa rồi, chỉ có thể dùng khinh công.”

“Được!”

Trang Thư Lan nhanh chóng gật đầu. Lần đầu tiên nàng nghĩ khinh công của nàng luyện được có giá trị, ít nhất là trong lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98

Trang Thư Lan và Tư Đồ Minh Duệ vội vã chạy tới cửa cung, đang định đi vào lại bị thị vệ ngăn lại.

“Tư Đồ đại nhân, hiện tại ngài không thể vào cung.”

Đội trưởng cấm vệ quân chấp tay nói.

“Lệnh từ cấp trên truyền xuống, hiện tại bất cứ người nào cũng không được phép vào cung.”

Phong tỏa hoàng cung? Trang Thư Lan ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Tự nhiên sao lại phong tỏa hoàng cung?

“Ai ra mệnh lệnh này?”

Tư Đồ Minh Duệ lạnh giọng hỏi.

“Khỏi bẩm đại nhân, việc này tiểu nhân cũng không biết, mệnh lệnh đưa ra như vậy tiểu nhân cũng chỉ biết tuân theo.”

Đội trưởng cấm vệ quân trả lời.

Mắt Tư Đồ Minh Duệ ẩn giấu sát ý, có vẻ như sắp bùng nổ. Trang Thư Lan thấy tình hình như vậy, vội vã tiến lên, mỉm cười nói với thị vệ.

“Tiểu ca à, Tư Đồ đại nhân có chuyện quan trọng phải báo với hoàng thượng. Đây chính là việc quốc gia đại sự. Nếu như chậm trễ để hoàng thượng biết được trách tội xuống thì nhà ngươi có mười cái mạng cũng không đủ đâu.”

“Việc này...”

Đội trưởng cấm vệ quân ngập ngừng do dự.

“Được rồi, vậy xin đại nhân chờ một lát, để tiểu nhân đi bẩm báo một tiếng.”

Hắn bước tới chỗ mấy tên thị vệ gần đó ra lệnh.

“Mấy người trông chừng kỹ vào.”

Thấy đội trưởng cấm vệ quân rời đi, Trang Thư Lan mới hạ giọng hỏi Tư Đồ Minh Duệ.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà lại phong tỏa hoàng cung như thế! Có phải trong cung đã xảy ra cung biến rồi hay không?”

“Ta cũng không rõ lắm.”

Tư Đồ Minh Duệ ngừng một chút rồi nói tiếp.

”Chỉ biết là đột nhiên hoàng thượng phát bệnh, ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh, tin tức là do ngự y trong cung truyền tới, cũng không biết tình hình hiện tại thế nào!”

Trang Thư Lan nghe xong lập tức thay đổi sắc mặt, nghiêm giọng nói.

“Nguy rồi! Xem ra đã xảy ra binh biến rồi!”

Hoàng đế đột nhiên phát bệnh, lại phong tỏa hoàng cung đây rõ ràng tuyên bố trong cung đã xảy ra biến cố lớn.

“Không thể đợi được nữa! Phải vào ngay thôi.”

Tư Đồ Minh Duệ giẫm chân phi người bay lên, Trang Thư Lan cũng lặng lẽ theo sau. Nếu như có thể đi vào thì đã không cần phải có nhiều người canh gác nghiêm ngặt ở cửa cung này nữa rồi! Lúc tới đây nàng phát hiện số thị vệ tăng lên gấp đôi so với thường ngày, hơn nữa mỗi người đều trang bị áo giáp tăng cường cảnh giới. Hiện tại nếu muốn vào cung chỉ sợ không dễ dàng! Có điều không dễ dàng không có nghĩa là không thể vào.

“Chỉ là chúng ta vào cung rồi sẽ làm thế nào? Nếu không có hậu thuẫn nhất định sẽ xảy ra binh biến, vậy thì phải làm sao?”

Trang Thư Lan muốn hỏi cho rõ ràng vấn đề này, nếu không nắm chắc được 80% nàng không muốn hai người bọn họ vào cung chịu chết.

“Không sao, thống lĩnh cấm vệ quân là người được tiên đế tin tưởng giao phó. Tuy rằng thường ngày hấn háo sắc nhưng lòng trung thành và tận tâm tuyệt đối đáng tin. Hơn nữa quân gia cũng đã cho người báo cho Phó Sát đưa người đến rồi, quân tiếp viện sẽ tới nhanh thôi.”

Tư Đồ Minh Duệ không lo lắng tới chuyện này. Hiện tại hấn chỉ nghĩ làm cách nào để có thể nhanh chóng vào cung.

”Nhược điểm của hơn nửa số quan viên trong triều, bất luận là quan địa phương hay là đại quan đều nằm trong tay ta, không chế bọn họ rất dễ.”

Thống lĩnh cấm vệ quân cũng là người chỉ huy lực lượng bảo vệ kinh thành. Trong đầu Trang Thư Lan tự động tìm kiếm thông tin về người này. Người này Trang Thư Lan không hề xa lạ. Khi nàng trốn tới Túy Xuân Uyển chơi thì đã từng thấy qua hấn. Hấn tới đó để “uống rượu thưởng hoa”, cũng coi như là khách quen của Túy Xuân Uyển. Đã gần bốn mươi tuổi (Luận ngữ – Vi chính – có câu: ‘tứ thập nhi bất hoặc’: người tuổi 40 có thể biết rõ đúng sai nên không bị lầm lạc. Về sau dùng chữ 不惑 để chỉ người tứ tuần) rồi mà còn háo sắc như vậy! Trong lòng tự nhiên bài xích con người nhưng không ngờ hấn lại là quân cờ quan trọng trong tay phu quân nàng.

“Tốt rồi!”

Trang Thư Lan vừa kinh ngạc vì Tư Đồ Minh Duệ có thể lực như vậy cũng thầm than phục sự tính toán của hấn. Lúc này nàng cảm thấy thực sự yên tâm cho nên mới tới gần bên hấn nói thầm.

“Chàng đi theo ta. Ta biết hoàng cung có một chỗ canh phòng rất yếu. Chúng ta có thể thần không biết quỷ không hay mà đi vào.”

Tư Đồ Minh Duệ không do dự đi sát theo sau Trang Thư Lan. Tuy rằng hấn rất tò mò muốn biết làm sao nàng lại biết nơi ấy.

Đi tới phía Đông Bắc của hoàng cung, Trang Thư Lan đưa tay chỉ vào bức tường hoàng cung cao cao phía trước.

“Chỗ này là lãnh cung, bên cạnh lãnh cung là Cán Y cục (chỗ giặt quần áo) và Điều Hương cục. Ba chỗ này từ xưa tới nay đều bị những người trong cung coi rẻ, thủ vệ rất ít. Bây giờ chúng ta có thể lợi dụng đêm tối để lén vào.”

“Làm sao nàng biết những chỗ này?”

Trang Thư Lan không thường xuyên vào cung nhưng không ngờ nàng lại nắm rõ địa hình hoàng cung như thế.

“Chàng đã quên thường ngày lúc ta tiến cung, sợ bị phiền phức cho nên luôn nhờ Truy Nguyệt dẫn ta đi những chỗ hẻo lánh của hoàng cung sao? Vừa hay ta lại muốn xem phong cảnh trong cung cho nên mỗi lần Truy Nguyệt đều đưa ta đi một con đường khác nhau, bởi vì thường xuyên qua lại, mới đi qua nơi này vài lần.” Trang Thư Lan cười thầm, không ngờ hành động vô tâm của nàng hôm nay lại phát huy tác dụng.

“Được rồi, đừng nhiều lời nữa, chúng ta mau vào thôi.”

Tư Đồ Minh Duệ cũng không tiếp tục hỏi nhiều, kéo tay Trang Thư Lan vượt tường tiến vào bên trong.

Dọc theo đường đi tránh hết các thị vệ tuần tra tiến thẳng tới tẩm cung của hoàng đế – Minh Thần cung. Đi ngang qua vườn Thượng Uyển, Trang Thư Lan thấy Tư Đồ Minh Duệ không có ý định dừng lại mới lo lắng hỏi.

“Thái hậu... bây giờ đang ở bên hoàng thượng hay là ở tẩm cung của người?”

“Có Truy Nguyệt ở đó, sẽ không có chuyện gì.”

Tư Đồ Minh Duệ khẳng định.

“Bây giờ ta đang lo có người sẽ bức hoàng thượng thoái vị.”

Trang Thư Lan cũng đồng ý với suy đoán này. Mệnh lệnh phong tỏa hoàng cung chắc chắn không phải do hoàng thượng truyền đạt xuống. Hoàng thượng sẽ không ngốc tới mức lúc phát bệnh lại để mình rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan như vậy. Mà trong cung cũng chỉ có hai người có quyền ra lệnh này. Người đầu tiên chính là hoàng hậu người nắm giữ phượng ấn, một người khác chính là thái tử. Đột nhiên Trang Thư Lan nghĩ tới Trang Đức và quý phi, chẳng hay bọn họ sắm vai gì trong việc lần này. Việc này xảy ra quá đột ngột, Trang Đức chắc vẫn chưa nhận được tin tức này đâu. Vậy quý phi bị hoàng hậu giam lỏng trong cung rồi sao?

Tránh được sự theo dõi của đám thị vệ ở Minh Thần Cung, Tư Đồ Minh Duệ và Trang Thư Lan vọt vào bên trong. Còn chưa tới cửa đã nghe thấy thì trong phòng truyền tới một giọng nói.

“Hoàng thượng, sau hôm nay, sớm muộn gì ngôi vị hoàng đế cũng về tay thái tử. Hôm nay ngài truyền ngôi cho hần đi, ngài sẽ là thái thượng hoàng sẽ được sống an nhàn hưởng phúc cả đời còn lại.”

Hoàng hậu nghiêm túc nói.

“Phụ hoàng, chiếu thư đã soạn sẵn rồi, người chỉ cần đóng dấu ngọc tỷ lên thôi. Sau hôm nay người sẽ không phải lo những chuyện triều chính nữa có thể an tâm hưởng hạnh phúc với thái hậu rồi.”

Thái tử châm biếm mỉa mai.

“Nghịch... nghịch tử!”

Hoàng đế cố nén cơn giận thở hổn hển.

“Nghịch tử? Cái này gọi là cha nào con nấy!”

Hoàng hậu cười ha ha, chỉ trích gay gắt.

“Ngài dám vụng trộm với nữ nhân của cha mình, sinh ra đứa con rơi kia, chẳng lẽ ngài không phải là nghịch tử sao? Hiện tại con của ngài chỉ học theo mà thôi!”

Hoàng hậu nói xong cười ha hả.

“Không đúng! Hần không phải là con của ngài. Chẳng phải vì nghe được tin này ngài mới ngã bệnh, ngay cả xuống giường cũng không được đó sao?”

“Dong dài làm cái gì, mau tìm ngọc tỷ đi, chỉ cần có được ngọc tỷ, thiên hạ sau này đã là của ta rồi.”

Thái tử không nhịn được nữa nhắc nhở hoàng hậu.

Tiếp theo trong phòng truyền đến tiếng tìm kiếm xột xột tốt. Trang Thư Lan nghe xong những lời này, cũng đoán được sự tình dẫn tới chuyện hôm nay: Chắc chắn là trong lúc hoàng hậu và thái tử lập mưu không cẩn thận bị hoàng thượng bắt gặp. Hoàng đế còn biết chuyện thái tử không phải là con ruột của mình, có lẽ còn xảy ra chuyện bất ngờ nào khác nữa nên nhất thời hoàng đế không tiếp nhận nổi mới ngã bệnh. Mà thái tử và hoàng hậu nhanh chóng nắm lấy cơ hội này khởi binh tạo phản bức vua thoái vị.

Tư Đồ Minh Duệ sớm đã siết chặt nắm tay sát khí đằng đằng, dường như chỉ một giây sau hần sẽ xông vào đại khai sát giới. Trang Thư Lan vội nắm lấy tay Tư Đồ Minh Duệ. Nàng lo lắng nhất thời không khống chế được tự ý xông vào trong!

Tuy rằng nàng cũng muốn vào trong xem tình hình hoàng đế như thế nào nhưng bây giờ chưa phải lúc. Hiện tại tình hình trong cung do hoàng hậu và thái tử khống chế nếu như lúc này nàng và Tư Đồ Minh Duệ xông vào chỉ sợ chỉ có vào mà không có ra!

“Ta không sao!”

Tư Đồ Minh Duệ nắm ngược lại tay Trang Thư Lan. Hắn thấy lòng bàn tay của nàng đã ướt đầm mồ hôi. Hắn cũng biết bây giờ nàng đang cố ra về trấn định nhưng trong lòng nhất định đang rất lo lắng. Tư Đồ Minh Duệ ổn định cảm xúc xong, dịu dàng nói

“Bọn họ nói không phải sự thật. Mẫu thân và phụ hoàng như bây giờ là hoàng hậu hãm hại. Năm đó phụ hoàng vẫn còn là một thiếu niên, tình cờ gặp được mẫu thân, đã nhất kiến chung tình. Lúc ấy hoàng hậu đang là thái tử phi rất đố kỵ với mẫu thân mới nghĩ đủ mọi cách cố ý hãm hại người. Nhân lúc phụ hoàng phải rời kinh làm việc thì bà ta đem mẫu thân đưa đến bên cạnh hoàng đế lúc đó, còn mua chuộc người trong cung tiến cử mẫu thân làm quý phi, lúc ấy mẫu thân đã mang thai ta. Một năm sau phụ hoàng quay về kinh. Khi biết việc này, người đã rất giận dữ, tranh cãi ầm ĩ với hoàng hậu. Sau đó mối quan hệ giữa hai người lạnh nhạt, giống như hai người xa lạ, mãi cho tới khi thái tử sinh ra thì mới có chút ít thay đổi. Lúc ấy hoàng đế chính là tiên hoàng cũng đối xử với mẫu thân rất tốt, từ lúc người mang thai ta tới khi sinh rất được tiên hoàng sủng ái. Nhưng thời điểm sinh ra ta lại không đúng với dự kiến, tiên hoàng vô cùng giận dữ, đem nhốt mẫu thân vào lãnh cung. Sau khi ép hỏi nhiều lần cuối cùng tiên hoàng cũng biết được việc của mẫu thân với phụ hoàng.

Tiên hoàng lúc ấy mặc dù rất tức giận nhưng nghĩ tới ta cũng là huyết mạch của hoàng thất, hơn thế nữa mẫu thân lại bị người khác hãm hại, lại không kết bè kết phái trong hậu cung cho nên đã thả mẫu thân ra. Nhưng từ đó về sau người không còn quan tâm tới mẫu thân nữa. Mãi cho tới khi ta 7 tuổi thì người đã thành thái thượng hoàng rồi. Trong lúc tiên đế hấp hối đã hạ mật lệnh gọi ta trở về cung.”

Tư Đồ Minh Duệ còn chưa kịp nói xong, bên trong lại truyền tới tiếng quát: “Mau nói xem ngọc tỷ ở chỗ nào?”

“Người. Các người.” Giọng nói của hoàng đế càng lúc càng yếu. Sau khi thều thào lập lại vài tiếng thì không còn nghe thấy âm thanh nào nữa.

“Nguy rồi!”

Trang Thư Lan đoán hoàng đế nhất định là khó thở dẫn tới suy tim, nói không chừng bây giờ đã. Sắc mặt Tư Đồ Minh Duệ đánh lại, từ bóng tối đi ra, xông thẳng tới phòng ngủ của hoàng đế. Lúc hắn vừa đi ra đã bị thị vệ đã phát hiện. Cả đám đồng loạt rút kiếm bao vây hai người bọn họ. Hai người chỉ cần liếc nhìn nhau đã phối hợp vô cùng ăn ý. Tư Đồ Minh Duệ không chút do dự lấy ra ám tiễn, cùng thị vệ giao đấu. Trang Thư Lan không có vũ khí nên chỉ có thể đoạt lấy một thanh kiếm của thị vệ làm vũ khí. Bọn họ đều biết lúc này không thể ham chiến cho nên rất nhanh điểm huyệt của hơn hai mươi thị vệ vội vàng đẩy cửa xông vào.

“Chết rồi sao?”

Đó là giọng nói lạnh như băng của hoàng hậu

“Ừm, không còn thở nữa !”

Thái tử oán hận đáp lời,

“Ngọc tỷ còn chưa thấy, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Đem Tiểu Lục công công hầu hạ bên người lão tới đây tra hỏi!” Hoàng hậu dứt khoát quyết định.

“Vậy các người phải đi ra khỏi cửa này đã!”

Kiểm của Tư Đồ Minh Duệ chỉ thẳng vào hoàng hậu và thái tử, lạnh lùng nói.

Thấy trong phòng trống bỗng nhiên xuất hiện hai người, hoàng hậu và thái tử vô cùng hoảng sợ nhưng chỉ giây lát sau đã trấn định lại. Tư Đồ Tu Nam giao thánh chỉ trong tay chỉ vào kiếm trong tay Tư Đồ Minh Duệ quát: “Tư Đồ đại nhân, người cầm kiếm vào cung ám sát hoàng thượng tội không thể tha! Nếu người bây giờ buông tay chịu tội, Bọn cung có thể cho người được chết một cách tử tế!”

Thật cao minh dám cắn ngược lại người khác! Trang Thư Lan trừng mắt nhìn Tư Đồ Tu Nam liếc thấy hoàng hậu định xoay người chạy đến cửa kêu cứu, nàng rút trăm cái tóc phi trúng vai trái của hoàng hậu. Ngay lập tức hoàng hậu ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

“Vốn tưởng rằng người chỉ là một nữ tử nhu nhược yếu ớt thật không ngờ võ công lại cao cường như vậy !”

Tư Đồ Tu Nam cười lạnh, ánh mắt ngoan độc bắn thẳng đến Trang Thư Lan. Trong lúc nói chuyện hắn đã kịp cầm kiếm chỉ thẳng yết hầu nàng.

“Ta đây cũng muốn lĩnh giáo xem công phu của người như thế nào?”

“Ngăn hắn lại ! Hoàng đế có lẽ vẫn chưa chết, còn có thể cứu được.”

Trang Thư Lan nhìn thoáng qua long sàng, hạ quyết tâm, bất kể như thế nào, hiện tại cũng phải thử một lần. Nếu Tư Đồ Tu Nam đổ tội mưu sát hoàng đế lên đầu nàng và Tư Đồ Minh Duệ thì cho dù bọn họ có trăm cái miệng cũng không thể giải thích được. Những chuyện khác không nói đến, chỉ riêng

việc cầm kiếm xông vào cung cũng đủ xử tội chết rồi!

Không để ý tới Tư Đồ Tu Nam đang cầm kiếm cấp tốc tấn công mình, Trang Thư Lan chỉ chú ý chạy tới bên long sàng, mà Tư Đồ Minh Duệ cũng mau nhanh chóng ngăn chặn kiếm của Tư Đồ Tu Nam. Hai người giao đấu ác liệt. Trang thư lan mặc kệ bọn họ giao tranh kịch liệt. Nàng chỉ biết là bây giờ dù thế nào cũng phải khiến hoàng đế sống lại. Đầu tiên nàng xem thử hơi thở, sau đó sờ sờ mạch đập, kiểm tra xong thì tự tin của nàng cũng chẳng còn là bao. Hoàng đế đã không còn thở, mạch ngừng đập, chỉ có thân thể vẫn còn ấm.

Nhìn bề ngoài Trang Thư Lan có vẻ chấn định nhưng thực chất đang vô cùng hoảng loạn. Nàng quỳ xuống bên long sàng, hai tay bắt chéo ấn mạnh xuống ngực hoàng đế, cố gắng thực hành động tác cấp cứu đối với những bệnh nhân suy tim. Hành động kỳ lạ của Trang Thư Lan khiến hai người đang đánh nhau đồng thời ngừng lại. Tư Đồ Minh Duệ, nhúu chặt mày, lớn tiếng quát:

“Lan nhi, nàng đang làm cái gì vậy! Người đã chết rồi, nàng còn muốn làm gì nữa!”

Tư Đồ Tu Nam nhân lúc Tư Đồ Minh Duệ không chú ý, chạy ngay ra cửa đi tìm cứu. Tư Đồ Minh Duệ vô cùng giận dữ. Hắn vội vàng chạy tới trước long sàng, ngăn hành động của Trang Thư Lan lại: “Lan nhi, chúng ta bây giờ phải lập tức rời đi, nếu không hôm nay ta và nàng chắc chắn bỏ mạng tại nơi này!”

“Không thể!” Trang Thư Lan dùng tay kia thì lau một cái mồ hôi trên mặt, nghiêm túc nói

“Hoàng đế còn chưa chết, chỉ cần thử thêm vài lần, người sẽ sống lại, lúc này ta không thể buông tay được! Nếu chúng ta đi như vậy, chúng ta sẽ gánh chịu tội danh hành thích vua! Cho nên, ta nhất định phải làm cho người tỉnh lại!”

“Nhưng mà.”

Đương nhiên Tư Đồ Minh Duệ biết sau khi rời đi sẽ phải nhận hậu quả gì, nhưng hiện tại Tư Đồ tu nam đã đi tìm cứu binh, mà người của hắn còn vào trong cung, trừ bỏ mạng theo Trang Thư Lan rời đi hắn còn có thể làm cái gì?

“Không có nhưng mà!”

Trang thư lan kiên định nhìn Tư Đồ Minh Duệ.

“Duệ, xin chàng tin tưởng ta, ta nhất định có thể làm được!”

Ánh mắt Trang thư lan rất kiên định, rất tự tin, quyết đoán làm cho Tư Đồ Minh Duệ tin tưởng tuyệt đối. Hắn buông tay Trang Thư Lan ra, nhếch môi cười nói.

“Được! Lan nhi, đừng khản trương, cứ làm hết sức là được rồi. Mặc kệ có làm được hay không ta cũng sẽ ở bên cạnh trông chừng cho nàng.”

Trong lòng Trang Thư Lan vô cùng ấm áp, cánh môi nhếch lên thành nụ cười mãn nguyện, sau đó tiếp tục chăm chú lặp lại động tác cấp cứu. Không thể không thành công! Nhất định phải làm được! Trang Thư Lan, hãy tin tưởng chính mình, người nhất định có thể làm được!

“Mau! Mau bắt lấy hai tên thích khách!”

Tư Đồ Tu Nam dẫn cấm quân xông tới, chỉ vào Trang Thư Lan và Tư Đồ Minh Duệ hét lớn, “Bọn họ ban đêm xông vào tẩm cung của hoàng đế ám sát phụ hoàng, còn đánh mẫu hậu bị thương!”

thống lĩnh cấm vệ quân thấy vậy liền ra lệnh bảo thủ hạ bao vây Tư Đồ Minh Duệ và Trang Thư. Lúc này hoàng hậu cũng đã tỉnh lại, ôm vai trái đang bị thương lớn tiếng kêu:

“Người đâu! Có người hành thích vua!”

“Mẫu hậu!”

Tư Đồ Tu Nam vội vã nâng hoàng hậu dậy, trấn an.

“Thị vệ đã tới, mẫu hậu không cần lo lắng. Bản cung nhất định phải đem những kẻ dám hành thích vua xử trảm trước toàn dân!”

Tư Đồ Minh Duệ lạnh lùng nhìn hai mẹ con kẻ tung người hứng. Trang Thư Lan dường như không nghe thấy gì vẫn đang tiếp tục duy trì động tác của nàng.

“Mau bắt lấy bọn họ!” Thống lĩnh cấm vệ quân chỉ thẳng vào Tư Đồ Minh Duệ hạ lệnh.

”Lệnh bài của Tiên đế ở đây, ai dám xằng bậy?”

Tư Đồ Minh Duệ đột nhiên đưa một khối kim bài, giơ lên ở trước mặt mọi người, làm cho mọi người trong phòng trừ Trang Thư Lan đình chỉ mọi động tác. Tư Đồ Minh Duệ lạnh lẽo quét mắt nhìn mọi người, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Diệp Thống lĩnh. Hắn cười khẩy hỏi, “Thấy lệnh bài này như gặp tiên đế, các người không quỳ bái sao?”

Diệp Thống lĩnh nhìn chằm chằm lệnh bài kia. Hắn nhớ rõ năm đó trước lúc băng hà, tiên đế từng nói với hắn một chuyện: tiên đế giao cho Thập cửu vương gia một khối lệnh bài, khi nhìn thấy lệnh bài này thì như nhìn thấy tiên đế, tất cả mọi chuyện đều phải nghe theo chỉ thị của Vương gia. Nhưng mà thập cửu Vương gia đã mất tích từ năm ba tuổi, cho nên Diệp Thống lĩnh dần quên mất chuyện này. Không ngờ hôm nay lại thấy được lệnh bài này trong Tur Đồ Minh Duệ

“Bản tướng quân muốn đích thân kiểm tra khối lệnh bài kia!”

Diệp Thống lĩnh vẫn quyết định tự mình xem xét cẩn thận. Nếu như Tur Đồ Minh Duệ chính là thập cửu Vương gia, vậy vì sao cho đến hôm nay hắn mới công bố thân phận?

“Đừng nghe hắn nói bậy! Cái gì kim bài của tiên đế, hắn làm sao có thể có được kim bài của tiên đế chứ?”

Mặc dù Tur Đồ Tu Nam không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng hắn biết nếu không ngăn cản, thì mọi cố gắng tới nay đều phí công chắc chắn hắn và hoàng hậu không thể thoát khỏi tội chết! Nói thẳng ra là do kế hoạch này vẫn chưa chu toàn. Diệp thống lĩnh mặc dù thích ôm ấp mỹ nhân nhưng lại không bị mỹ nhân khống chế. Để có thể dụ Diệp thống lĩnh ra khỏi cung hắn đã phải hao tâm tổn trí không ít nào ngờ hắn quay trở lại nhanh như thế!

Diệp Thống lĩnh không để ý tới Tur Đồ Tu Nam, bước lên trước tiếp nhận lệnh bài trong tay Tur Đồ Minh Duệ. Sau khi xem xét tỷ mỉ, kỹ lưỡng hắn đem lệnh bài trả cho Tur Đồ Minh Duệ, tiếp đó lui về phía sau hai bước quỳ lạy trên mặt đất trong miệng hô lớn:

“Tiểu tướng Diệp Quân Hồng bái kiến tiên đế vạn tuế! Thuận Tĩnh Vương gia thiên tuế!” Thuận Tĩnh Vương là tên hiệu mà tiên đế phong cho Thập cửu vương gia, dù chưa công bố rộng rãi trong thiên hạ, nhưng Diệp Quân Hồng biết rõ chuyện này.

Những người khác vừa thấy thủ lĩnh của mình quỳ xuống, đều kinh ngạc rầm rập quỳ lạy theo, .”Miễn đi!”

Tur Đồ Minh Duệ lười trả lời, quay sang nhìn Trang Thư Lan. Lúc này đầu nàng đã đầy mồ hôi, càng lúc càng vội vàng hoảng loạn.

“Nhanh đi truyền Thái y đến đây!”

Diệp Thống lĩnh phân phó thuộc hạ đi tìm thái y, còn hắn cầm kiếm đứng canh giữ ở bên cạnh long sàng, chờ chỉ thị tiếp theo Tur Đồ Minh Duệ. Tur Đồ Tu Nam và hoàng hậu sớm đã rối loạn, run sợ. Cho tới nay, bọn họ chỉ nghĩ Tur Đồ Minh Duệ được hoàng đế vô cùng sủng ái mà thôi. Mặc dù điều tra gia thế của hắn, thuộc dòng dõi thế gia Tur Đồ nổi danh ở phương nhưng ngàn lần không ngờ tới thật ra hắn lại là.....Thập cửu vương gia đã mất tích nhiều năm.

Đáng hận nhất là, trong tay hắn lại có kim bài tiên đế cho hắn, thấy kim bài như thấy tiên đế,

Nếu hắn hôm nay hắn mang kim bài này tiếp nhận vương vị cũng không có người dám phản đối! Nhưng mà Tur Đồ tu nam không cam lòng, âm thầm tính toán nhiều năm như vậy mà lại bị chút chuyện ngoài ý muốn này làm hỏng ư?

“Diệp Thống lĩnh, cho dù hắn là Vương gia, ngài cũng biết thân thế của hắn.”

“Âm ỹ cái quái gì!”

Hai mắt Trang Thư Lan tràn ngập lửa giận, trùng mắt với Tur Đồ Tu Nam, dường như muốn dùng ánh mắt thiêu chết hắn

“Khốn khiếp! Cho dù hoàng đế không phải là cha ngươi nhưng ông ấy cũng đã nuôi dưỡng ngươi hơn hai mươi năm. Ông ấy đối xử với ngươi không hề tệ bạc. Vậy mà... Ngươi đúng là một kẻ không có lương tâm, chỉ vì ngôi vị hoàng đế chết tiệt kia lại làm ông ấy tức chết. Ngươi giỏi thật đấy! Thật uổng công ngươi đèn sách bao năm, thi thư lễ nghĩa của ngươi quăng cho chó gặm hết đi! Nếu như hôm nay hoàng thượng không tỉnh lại thì ngươi cũng đừng nghĩ tới chuyện sống sót mà ra khỏi đây.”

Nỗ lực lâu như vậy, Trang Thư Lan đã dần kiệt sức, nhưng mà hoàng đế vẫn là không tỉnh lại ngay cả mạch đập cũng không có, điều này càng làm nàng hoảng loạn hơn. Nghe thấy bọn họ tranh cãi ầm ĩ không ngừng, nàng thực sự tức giận, cũng không thêm để ý xem đang ở đâu, nàng chỉ biết là nàng đang muốn lớn tiếng mắng người.

Tur Đồ Minh Duệ thực sự bất ngờ. Đây là lần đầu tiên Trang Thư Lan tức giận như vậy nhưng hắn có thể cảm nhận sự bất lực đằng sau sự tức giận của nàng. Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt đã không còn hơi thở của phụ thân, hắn cũng chỉ biết nén đau thương vào trong lòng

.”Ngươi có tư cách gì nói ta?”

Tur Đồ Tu Nam cười lạnh hỏi lại, ”Trang Thư Lan ngươi có chỗ nào tốt đẹp hơn ta. Làm bại hoại nề nếp gia đình bị đuổi ra khỏi nhà, ngươi còn có mặt mũi ở đây lên mặt dạy đời ta sao?”

“Nàng thừa đủ tư cách để nói lời này!”

Tur Đồ Minh Duệ tức giận nói. Nữ nhân của hắn, làm sao để người khác lăng nhục như vậy.

“Ít nhất lúc phụ thân không có lương tâm của nàng nói câu xin lỗi thì nàng vẫn chưa bức tử hắn!”

Trang thư lan không nói, chỉ máy móc làm cùng động tác. Tur Đồ Minh Duệ cũng không nói nữa, lấy khăn tay lau mồ hôi trên mặt Trang Thư Lan. Diệp

Quân Hồng nghe xong đã đoán được phần nào sự việc phát sinh lúc trước. Hắn dùng ánh mắt ra hiệu bảo thuộc hạ bao vây thái tử và hoàng hậu.

“Khụ. Ừm.”

Tiếng ho khan phá vỡ không khí im lặng trong phòng. Trang Thư Lan lập tức dừng lại động tác. Nàng nở một nụ cười nhẹ nhõm, lấy tay ấn huyệt nhân trung của hoàng đế. Tư Đồ Minh Duệ cũng nghe thấy, vẻ mặt không dấu được sự vui sướng nhìn Trang Thư Lan và hoàng đế, đồng thời ra hiệu cho thái y tiến lên khám bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99

“Thái y, bệnh tình của hoàng thượng sao rồi?”

Tư Đồ Minh Duệ hỏi thái y đang ngồi ngay ngắn cạnh long sàng bắt mạch cho hoàng thượng.

Thái y cẩn thận đặt tay của hoàng thượng vào trong chăn, thở dài bầm báp.

“Khởi bẩm vương gia, bệnh của hoàng thượng.hạ quan sẽ cố gắng làm hết sức.”

Nói xong, thái y run như cây sậy cúi đầu không dám nhìn Tư Đồ Minh Duệ. Người trước mặt hắn vừa mới nãy còn là Tư Đồ đại nhân, một lát sau đã là thập cửu vương gia quyền uy tối thượng. Tuy rằng không biết có chuyện gì xảy ra nhưng hắn biết chuyện đêm nay rất nghiêm trọng. Cẩm vệ quân giới nghiêm toàn thành, hoàng hậu và thái tử bị cẩm vệ quân bao vây, hai vợ chồng Tư Đồ Minh Duệ canh giữ bên cạnh long sàng. Trong khi đó bệnh tình của hoàng đế đang rất nguy kịch. Chỉ cần là người bình thường cũng có thể nhìn ra trong cung đã xảy ra chuyện gì. Cho nên ngay cả thờ mệnh hắn cũng không dám, chỉ sợ vì một phút hồ đồ lại mang họa sát thân.

Trong phút chốc sắc mặt của Tư Đồ Minh Duệ rất nặng nề, lớn tiếng quát.

“Cái gì mà làm hết sức mình? Đi tìm tất cả thái y trong thái y viện lại đây! Nếu như hoàng thượng có việc gì ngoài ý muốn toàn bộ các người cũng đừng mong được sống nữa!”

Thái y run rẩy quỳ rạp xuống đất, dập đầu hoảng sợ nói.

“Thần tuân chỉ! Thần. . . .ngay lập tức sẽ quay về thái y viện. . . .”

“Ai bảo người đi hả?”

Tư Đồ Minh Duệ giận dữ quát lên.

“Đêm nay người ở đây trông chừng.”

“D. . . .a!”

Thái y khổ sở không nói nên lời, liếc mắt nhìn hoàng đế đang nằm mê man trên long sàng, nhưng không dám oán trách nửa câu, có trách cũng chỉ có thể trách số hắn đen đui mà thôi. Sáng nay bắt mạch cho hoàng thượng hắn thấy người vẫn còn rất khỏe mạnh, sao chưa hết một ngày mà hoàng thượng đã lâm bệnh nguy kịch rồi?

“Truyền lệnh xuống dưới, lập tức triệu tập tất cả các đại thần trong triều tới cung Chính Hòa thương nghị quốc gia đại sự!”

Tư Đồ Minh Duệ nói với Diệp Quân Hồng.

“Ra lệnh cảnh giới toàn kinh thành, tất cả những người ra vào kinh thành đều kiểm tra sát sao, việc này làm phiền tướng quân rồi!”

“Mặt tướng tuân chỉ!”

Diệp Quân Hồng chấp tay nhận lệnh thực thi. Trong lòng hắn nghĩ đúng là tiên hoàng đã không nhìn nhầm người. Tuy rằng thường ngày Thập cửu vương gia này tham lam, tính tình tùy tiện nhưng lúc gặp việc đại sự lại thông tuệ, quyết đoán hơn người! Hơn nữa vương gia giấu thân phận trà trộn trong triều nhiều năm như vậy đã thấy rõ bộ mặt thật của đám quan lại trong triều. Bây giờ vương gia công bố thân phận chỉ sợ thế cục trong triều sẽ phát sắp xếp lại rồi. Có lẽ ngại vàng đổi chủ cũng không phải là điều không thể.

“Các người muốn tạo phản sao?”

Thanh âm gào thét chói tai của hoàng hậu vang lên.

“Các người lại dám cả gan giam giữ bản cung và thái tử, không nghe mệnh lệnh của thái tử ngược lại lại nghe theo mệnh lệnh của tên nghiệt chủng kia, các người có âm mưu gì hả? Hẳn chỉ cần tùy tiện lấy ra một khối lệnh bài thì các người đã tin rồi, thực sự là một lũ ngu xuẩn!”

Thật đáng hận! Cứ tưởng rằng hắn đã chết không ngờ được hắn đã sớm xuất hiện rồi! Đáng hận nhất là trong tay hắn lại có lệnh bài của tiên đế ban cho! Làm sao tiên đế lại trao lệnh bài khai quốc của hoàng đế cho hắn chứ? Phải biết rằng có lệnh bài này, đừng nói là giết bà ta và thái tử, ngay cả muốn phế bỏ hoàng đế để bước lên ngai vàng cũng dễ như trở bàn tay.

“Hoàng hậu nương nương, thái tử điện hạ!”

Diệp Quân Hồng nhẹ nhàng đặt tay lên bảo đao mang bên hông, không kiêu ngạo, không nịnh nọt, nghiêm túc nói.

“Thần trung thành với triều đình. Nếu như không có lệnh bài của tiên đế tất nhiên thần sẽ nghe theo mệnh lệnh của hoàng hậu và thái tử điện hạ chỉ là lệnh bài của tiên đế ở đây tất nhiên thần sẽ nghe theo mệnh lệnh của vương gia.”

Hoàng hậu tức giận tròn mắt.

“Người”

Mà thái tử bên cạnh vẫn im lặng không nói, bởi vì hắn biết tình thế không thể cứu vãn được nữa. Lúc này hắn giống như cá nằm trên thớt còn có thể làm thế nào nữa. Hơn nữa ngay từ đầu, khi lập kế hoạch này hắn đã không ngờ tới việc này. Nếu sớm biết như vậy hắn nhất định sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Từ Đồ Minh Duệ, thật bất phục người! Người đã ẩn núp trong triều bao nhiêu năm mà ta cũng không phát hiện ra, làm cho tất cả các quan tham thã lòng cảnh giác, ngay cả thám tử cài bên cạnh hắn cũng không phát hiện ra bộ mặt thật của hắn.

” Bẩm báo vương gia!”

Một tiểu binh từ bên ngoài vội vã chạy vào, quỳ gối trước Từ Đồ Minh Duệ và Diệp Quân Hồng báo cáo.

“Bẩm vương gia, tướng quân, Trang thừa tướng dẫn theo bách quan đã tới ngoài thành sắp sửa tiến vào cung. Hai bên đã xảy ra xung đột hiện tại đã bắt đầu động thủ. Phó bối tử đã lĩnh quân tiếp ứng rồi ạ.”

Trang Thư Lan hạ thấp tầm mắt, ngậm cười lạnh : Xem ra đám người này rất thích thừa dịp nước đục thả câu! Hoàng đế vừa mới ngã bệnh vậy mà khắp kinh thành đã “náo nhiệt” như vậy!

“Hoàng thượng! Hoàng thượng! Hoàng thượng!”

Thuần quý phi khóc lóc thảm thiết từ xa chạy tới, trong nháy mắt đã tới chỗ cửa, vừa lau nước mắt, mồ hôi vừa gào khóc.

“Thần thiếp nghe nói hoàng hậu và thái tử giam giữ hoàng thượng, liền ngay lập tức tới cứu người. Hoàng thượng, người ...”

Bỗng nhiên Thuần quý phi im lặng không nói bởi vì cả đám người trong phòng đã khiến nước mắt của nàng không cách nào rơi xuống! Bà ta sợ hãi nhìn Từ Đồ Minh Duệ, Trang Thư Lan và Diệp Quân Hồng đang đứng bên cạnh long sàng của hoàng đế. Còn hoàng thượng vẫn đang nằm hôn mê trên giường, thái y đang cẩn thận bắt mạch, chăm sóc. Trong lúc nhất thời bà ta không đoán ra là có chuyện gì, rõ ràng vừa nghe xong tin hoàng thượng bị hoàng hậu và thái tử giam giữ cho nên mới vội vàng gửi tin cấp báo cho Trang Đức nhanh chóng thực hiện kế hoạch, mang theo người tiến vào cung. Lúc trước bà ta còn đang cảm thấy kỳ lạ, tại sao không có một tên thị vệ nào ở Minh thần cung, người của bà ta giống như đang tiến vào nơi không người vậy!

Tiến vào mới biết được tất cả thị vệ đều tập trung trong này! Hơn nữa thế cục đã xảy ra biến hóa, hoàng hậu và thái tử đã bị khống chế, còn Từ Đồ Minh Duệ vẫn đứng bên cạnh thống lĩnh cấm vệ quân, lẽ nào hắn đã đoạt được quyền kiểm soát rồi?

Trang Thư Lan nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài đứng lên. Tin tức của Thuần quý phi quá chậm rồi!

“Bắt giữ toàn bộ người của thuần quý phi lại.”

Từ Đồ Minh Duệ liếc mắt nhìn thị vệ đeo đao phía sau Thuần quý phi.

“Đem hoàng hậu, thái tử, thuần quý phi tới Chính Hòa cung! Bảo Phó Sát ngừng đánh, mọi người đều tập trung ở Chính Hòa cung!”

Nếu tất cả mọi người đều muốn xem trò hay vậy thì tới đi! Vừa lúc giải quyết tất cả mọi chuyện miễn để sau này phiền phức thêm!

“Các người làm cái gì vậy? Bản cung là quý phi, các người dám bắt bản cung hả?”

Thuần quý phi lo sợ thét chói tai.

Diệp Quân Hồng lười nói nhiều, trực tiếp nhận mệnh lệnh áp giải thuần quý phi, mang theo cấm vệ quân trực tiếp đi tới Chính Hòa cung, nhanh chóng bố

trí người bảo vệ. Mà Tư Đồ Minh Duệ trước lúc Thuần quý phi sắp sửa bị giải ra khỏi cửa thì đã hào tâm nói một câu.

“Một người là phi tử của hoàng đế vậy mà ngang nhiên có thị vệ riêng, đây là ý gì? Chỉ với điều này thôi thì Thuần quý phi bà cũng có thể chết rất nhiều lần rồi!”

Người Thuần quý phi không ngừng run lên, còn chưa kịp nói đã bị cấm vệ quân đẩy ra ngoài.

“Chàng.....” Định chủ trì đại cục sao?

Trang Thư Lan không dám xác định hỏi, sớm biết hần là vương gia nhưng nàng không biết trong tay hần có lệnh bài của tiên đế. Bỗng nhiên nàng nhớ lại hần đã từng nói trước lúc băng hà tiên đế có triệu kiến hần, lẽ nào tiên đế thực sự tính toán như thần, có thể dự đoán trước được sự việc hôm nay? Cho nên mới cho hần lệnh bài này?

Mà hiện tại có đủ khả năng chủ trì mọi chuyện cũng chỉ có hần. Tuy rằng hoàng đế còn có huynh đệ, nhi tử nhưng huynh đệ của hoàng đế chỉ trên danh nghĩa chứ không có thực quyền. Ngoài trừ những người bị áp giải đi khi này ra còn lại hầu như đều là những kẻ trẻ người non dạ mười lăm, mười sáu tuổi, một đám con nít thì có khả năng làm chuyện gì?

Tư Đồ Minh Duệ im lặng. Việc hôm nay quá đột ngột, vượt ngoài kế hoạch của hần. Nắm chặt lệnh bài trong tay, hần nhớ lại năm hần 7 tuổi khi tiên đế trao lệnh bài cho hần đã nói với hần rằng, sau này sẽ có một ngày hần có thể dùng lệnh bài này để xưng đế. Tiên đế nói đương kim hoàng đế chỉ thích hợp làm một vị hoàng đế an nhàn, không đủ cường thế. Nếu trong triều có người muốn tạo phản, hoàng đế nhất định là ứng phó không nổi. Đương kim hoàng hậu là một nữ nhân thâm hiểm, độc ác. Ngay cả nữ nhân của con trai nàng ta cũng dám đưa tới bên hần nhưng lại không thể phế nàng ta chỉ vì phụ thân của nàng ta có ân với tiên đế. Cho tới nay, tiên đế vẫn không thực sự hài lòng với đương kim hoàng thượng, hần chỉ có thể giữ giang sơn chứ không có khả năng mở rộng giang sơn càng không có khả năng làm cho Đại Đông Hoàng Triều trở thành cường quốc cho nên tiên đế cũng đã từng có ý muốn phế truất hoàng thượng. Nhưng nhìn lại tất cả các hoàng tử cũng chỉ có đương kim hoàng thượng – chỉ ít còn có khả năng chấn giữ giang sơn những kẻ còn lại chỉ có khả năng làm Đại Đông Hoàng triều suy tàn, lại bại!

“Lan nhi, nàng muốn làm hoàng hậu không?”

Sau một lúc im lặng, Tư Đồ Minh Duệ mới lên tiếng. Hai tay đặt lên vai Trang Thư Lan nắm lấy lọn tóc của Trang Thư Lan vì không có trâm cài giữ mà rơi xuống, sâu kín hỏi.

Thái y ở bên cạnh vừa nghe xong thiếu chút nữa đã đâm kim sai vị trí – vị trí hoàng hậu muốn làm là có thể làm sao? Lẽ nào vị vương gia vừa mới xuất hiện này muốn leo lên để vị?

“Chàng muốn làm hoàng đế?”

Trang Thư Lan không trực tiếp trả lời mà lại hỏi ngược lại hần.

Tư Đồ Minh Duệ nhẹ nhàng vuốt ve lọn tóc trong tay nhìn có vẻ như thờ ơ, không để ý nhưng kỳ thực hần đang quan sát từng biểu hiện nhỏ nhất trên mặt Trang Thư Lan.

“Tiên đế cho ta lệnh bài này chính là mong muốn ta kế thừa ngôi vị hoàng đế. Năm đó ta đã cự tuyệt bởi vì lúc đó còn có đương kim hoàng thượng nhưng hiện tại trong triều đang rất rối loạn, trong cung cũng hỗn loạn không kém, cho nên.....”

“Ta biết rồi!”

Trang Thư Lan hạ thấp tầm mắt, khẽ cắn môi. Tình hình hiện tại phải có một người đủ mạnh để đứng ra chủ trì đại cục, chỉnh lý các bè phái trong triều nếu không hậu quả khôn lường.

Chỉ là, trong tâm tư nàng không hi vọng hần làm hoàng đế. Hoàng đế có tam cung lục viện, có ba nghìn giai nhân, có vô số nữ nhân mà nàng chỉ là một hoàng hậu, một người vợ cả phải giúp đỡ hần quản lý một đám thế thiếp! Quan trọng hơn là.....Nếu nàng làm hoàng hậu, cho tới lúc chết nàng vẫn phải sống trong cung, vĩnh viễn không có cách nào thoát khỏi nơi này.

“Chàng muốn làm thế nào thì cứ làm thế đó đi, ta ủng hộ chàng.”

Nàng không phải là một người ích kỷ. Cho dù hần là kẻ bất cần đời nhưng hần lại là trưởng tử của hoàng đế, một trưởng tử vô danh, một vương gia thực sự, một người được tiên đế kỳ vọng, khi hần đưa lệnh bài kia ra thì hần đã không còn đường lui nữa rồi! Cho nên tùy theo hần đi, nàng thành toàn hần! Không phải vì thiên hạ, không phải vì bách tính chỉ vì lòng của nàng.

Im lặng nhìn sâu trong mắt nàng, trong ánh mắt nàng là sự thần nhiên, cũng là sự kiên định nhưng Tư Đồ Minh Duệ nhẹ nhàng mỉm cười. Cho dù hần không biết trong lòng nàng suy nghĩ gì nhưng sự ủng hộ của nàng với những việc hần làm rất rõ ràng. Hiện tại có sự ủng hộ của nàng, có nàng bầu bạn, có lẽ hần có thể thử tiếp nhận cái ngôi vị hoàng đế cô tịch kia.

“Chúng ta đi thôi, bên kia còn có một đám người đang đợi chúng ta đấy!”

Trang Thư Lan nhếch mép cười, tiện tay rút nốt cái trâm cài đầu còn lại xuống. Cả mái tóc xõa tung, nàng định dùng một chiếc khăn lụa mỏng cột lại thành kiểu tóc đuôi ngựa.

“Như thế không được, lát nữa tới đại diện nhìn có vẻ quá đơn giản.”

Tư Đồ Minh Duệ bật cười. Thường ngày trên đầu Trang Thư Lan chỉ có hai chiếc trâm để cài tóc. Lúc này nàng vừa dùng một cái làm ám khí cho nên tóc của nàng không có cách nào búi gọn lên được.

Tư Đồ Minh Duệ rút một chiếc trâm trên mũ quan xuống, sau đó vòng tay tháo chiếc khăn lụa của nàng xuống, búi cao lên đỉnh đầu, dùng hai chiếc trâm cố định lại.

“Như vậy đẹp hơn.”

Tư Đồ Minh Duệ rất hài lòng với tay nghề của mình.

Trang Thư Lan cúi đầu khẽ cười. Mũ quan của hắn cũng chỉ có hai cây trâm, một chiếc là để cố định mũ quan, một chiếc chỉ để giữ cân bằng nếu thiếu một chiếc nhìn sẽ rất buồn cười. Nhưng trong lòng nàng cảm thấy rất âm áp vì cử chỉ dịu dàng này của hắn.

Thái ý ở bên cạnh từ đầu tới cuối vẫn cố gắng giữ im lặng, không dám thở mạnh. Nghe ý của hai người, xem tình hình hiện tại người hai này, một người là hoàng đế, một người là hoàng hậu tương lai cho nên hắn không dám nhìn mấy chuyện vợ chồng nhà người khác.

“Chúng ta đi thôi!”

Tư Đồ Minh Duệ dắt tay Trang Thư Lan, kiên định mà dịu dàng cười. Hiện tại hắn sắp sửa mang theo nữ nhân hắn yêu nhất tiến vào một cuộc sống khác.

Trên điện Chính Hòa Cung đang tập trung tất cả quan viên lớn nhỏ trong kinh thành, thần sắc mỗi người đều rất khẩn trương, lo lắng. Ai ai cũng râm rì nghị luận với nhau, sợ hãi nhìn cảm quân đang vây quanh bọn họ, có lẽ trong đêm nay sẽ xảy ra việc hoán ngôi đổi chủ.

Trang Đức đang vô cùng lo sợ bất an. Vừa nghe được tin tức của quý phi xong, hắn đã tập trung quan viên tiến vào cung “cứu” hoàng thượng. Nếu như không “cứu” được hoàng thượng thành công vậy hắn sẽ bức vua thoái vị, lập một vị hoàng tử khác lên làm hoàng thượng. Nhưng không ngờ lại chậm một bước, kế hoạch của hoàng hậu và thái tử thất bại, kế hoạch của hắn cũng không thành công. Bây giờ hắn bắt đầu cảm thấy hối hận vì sự thay đổi đột ngột này, bằng không kế hoạch dày công sắp đặt của hắn cũng sẽ không thất bại trong gang tấc như thế!

Nghe nói là thập cửu Vương gia cũng chính là Thuận Tĩnh vương được tiên đế sắc phong cầm trong tay lệnh bài của tiên đế trấn áp tất cả đám người tạo phản trong cung. Trang Đức rất tò mò muốn biết rốt cuộc Thập cửu Vương gia là ai mà sau nhiều năm mất tích như vậy đột nhiên xuất hiện trong cung một mình không hề cục diện đêm nay. Đáng tiếc từ khi vào trong điện, cảm quân canh giữ rất chặt khiến hắn không có cách nào liên lạc với Thuận quý phi.

“Thuận Tĩnh Vương gia, vương phi tới!”

Trang Đức mở mắt trừng trừng. Người chàng vạng tối hắn tới tận cửa để tìm lại là... lại là thập cửu vương gia? Việc này đúng là khiến người ta hết sức kinh ngạc!

Thập cửu Vương gia giấu mình trong triều làm một vị quan bình thường nhiều năm như vậy mà không một người nào có thể phát hiện! Hắn đúng là không đáng mặt làm tể tướng, thật sự quá mất mặt. Hắn vẫn luôn cho rằng Tư Đồ Minh Duệ chỉ là kẻ được thánh thượng sủng ái hoặc là quân cờ để hoàng đế bình ổn các thế lực trong triều. Vậy mà, hiện tại tất cả mọi người đều là quân cờ của Tư Đồ Minh Duệ hắn!

Tư Đồ Minh Duệ nắm tay Trang Thư Lan đi thẳng tới ngai vàng trong Kim Loan điện mới dừng lại, Tiểu lục Công công đứng bên cạnh truyền chỉ.

Tâm trạng của Trang Thư Lan lúc này rất phức tạp. Nàng không có tâm tư để ý đám quan lại ở phía dưới đang nhìn mình như thế nào, chỉ biết lặng lặng đứng nghe, xem nội dung vở hí kịch hôm nay như thế nào. Chính bản nàng cũng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Nếu như Tư Đồ Minh Duệ thật sự muốn trở thành hoàng đế nàng không biết nên đi hay ở đây?

Nhận thấy người bên cạnh đang ngẩn ngơ, Tư Đồ Minh Duệ nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay nhỏ bé trong tay hắn, sau đó lại buông ra nhìn một lượt bách quan phía dưới.

Tay bị người ta nắm chặt, tâm trạng của Trang Thư Lan cũng bình tĩnh lại không ít, cũng không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, đi hay ở cứ tùy duyên mà quyết định. Hiện tại việc nàng cần làm chính là giúp đỡ hắn bình định đám quan viên phía dưới. Có điều, nàng tin tưởng hắn không cần tới sự giúp đỡ của nàng. Hắn giống như là kẻ trời sinh ra đã có tố chất làm người quân chủ. Hắn có thể xử lý tốt tất cả mọi việc.

“Xin các vị đại nhân yên lặng!”

Tiểu lục công công lớn tiếng hô.

“Thuận Tĩnh Vương gia có việc cần tuyên bố.”

Lần thứ hai bầu không khí im lặng, ngột ngạt lại bao phủ đại điện, ánh mắt của bách quan đều hướng về Tư Đồ Minh Duệ, đợi hắn nói.

“Hôm nay hoàng thượng đột phát trọng bệnh, nguy hiểm rình rập sớm tối.”

Câu đầu tiên đã khiến đại diện ồn ào như ong vỡ tổ. Tư Đồ Minh Duệ cũng không thêm đề ý, tiếp tục nói.

“Từ xưa tới nay lúc quân vương lâm trọng bệnh sẽ có một vài kẻ có dã tâm muốn tranh quyền đoạt vị, gây ra hỗn loạn trong cung. Không ngờ, đêm nay cũng có hai kẻ có dã tâm làm chuyện ngu ngốc như vậy!”

“Vương gia, lời này của ngài không hợp lý rồi!”

Một vị quan đánh bạo đứng ra phản bác.

“Hạ quan vừa thấy hoàng hậu và thái tử bị cấm vệ quân bắt giữ. Hạ quan thực sự không hiểu nổi. Thái tử vốn là người thừa kế ngôi vị hoàng đế tại sao ngài ấy còn muốn tranh quyền đoạt vị nữa? Hạ quan cho rằng là có kẻ khác rắp tâm hãm hại, giam giữ hoàng hậu và thái tử muốn giành lấy ngôi vị hoàng đế.”

“Có lý! Kẻ trộm lại hô bắt trộm việc này không phải là chưa từng xảy ra!”

Những quan viên khác cũng bắt đầu phụ họa. Vì vậy, lần thứ hai đại diện làm nổi lên tranh cãi ầm ĩ.

Tư Đồ Minh Duệ liếc nhìn đám quan viên đang liên tục tranh cãi ầm ĩ bên dưới cười nhạt.

“Có lẽ thường ngày các vị đại nhân cũng thường xuyên làm những việc như vậy cho nên mới có liên tưởng như vậy chăng? Cũng đúng! Các vị đại nhân thường ngày làm mấy việc vụng trộm cũng không ít đâu, nhân tiện hôm nay xảy ra việc lớn như vậy có muốn bản vương liệt kê hết ra ở đây hay không?”

Bách quan vừa nghe xong sắc mặt đều thay đổi. Bọn họ âm thầm hận sơ sót của bản thân, đã quên mất thường ngày cũng làm không ít những chuyện mất mặt. Mười chuyện thì có tới chín chuyện có Tư Đồ Minh Duệ tham gia trong đó! Hiện tại hẳn là vương gia. Nếu như hắn muốn dùng mấy chuyện đó xử tội bọn họ, chỉ sợ cả đám không bị mất đầu thì cũng bị lưu đày ra biên ải.

Nghĩ như vậy nên đám quan lại theo phe thái tử cũng không dám nói gì thêm, chỉ sợ chuốc tội vào thân. Những người theo phe thừa tướng cũng không dám lên tiếng đều tự bảo mình giữ được mạng quan trọng hơn.

“Ha ha! Bản vương cũng không phải là người không biết phải trái!”

Tư Đồ Minh Duệ lại nở nụ cười quen thuộc, nhìn về phía hoàng hậu sắc mặt đang tái nhợt vì bị thương mất máu.

“Đúng rồi! Hoàng hậu nương nương! Việc hai mươi năm trước cho dù chính miệng người vừa mới thừa nhận nhưng bản vương cũng phải đưa ra chứng cứ mới không bị người căn ngược lại chứ nhỉ?”

“Hừ! Người ngậm máu phun người! Cái gì mà chuyện hai mươi năm trước, bản cung không biết người đang nói cái gì!”

Hoàng hậu vẫn duy trì tư thái cao sang, tiếp tục nói.

“Người thực ra là kẻ lòng lang dạ sói, dã tâm xảo quyệt, ăn trộm lệnh bài của tiên đế còn dám đứng ở đây ăn nói bậy bạ, mê hoặc lòng dân!”

Đám quan viên im lặng lại bắt đầu ồn ào lần nữa. Lệnh bài của tiên đế? Không có trong tay hoàng thượng mà lại nằm trong tay của Thuận Tĩnh vương? Đây chẳng phải chứng tỏ Thuận Tĩnh vương có thể quang minh chính đại xưng đế sao?

“Về việc lệnh bài của tiên đế, bản tướng quân ta có chuyện muốn nói!”

Diệp Quân Hoành đứng dậy, lấy từ trong áo giáp trước ngực ra một bản thánh chỉ, giơ cao qua đầu, tiếp tục nói.

“Đây là thánh chỉ tiên đế giao cho bản tướng quân. Tiểu lục, ngươi tới đây đọc cho mọi người rõ!”

Những quan viên xấp xỉ tuổi Diệp Quân Hoành đều nhận ra thứ hắn đang cầm đích thực là thánh chỉ của tiên đế, bởi vì phía trên có dấu ngọc tỷ của tiên đế, chỉ không rõ, tại sao tiên đế lại giao mật chỉ vào tay một lão tướng quân.

“Không cần!”

Chỉ một câu của Tư Đồ Minh Duệ đã khiến tiểu lục công công dừng bước.

“Đề cho bọn họ truyền tay nhau xem là được rồi! Việc hoán đổi thái tử trong cung hơn hai mươi năm trước chờ sau khi hoàng thượng tỉnh lại sẽ quyết định, chứng cứ ta đã đưa tới Đại lý tự. Việc thẩm tra xử lý sẽ do đại thần Đại Lý Tự trước đây Bạc La Hưu phụ trách. Hiện tại giam giữ hoàng hậu và thái tử vào phủ tông nhân. Thuận quý phi ngầm nuôi dưỡng quân đội, đem đao xông vào Minh Thần cung, giao cho Phủ Tông Nhân tạm giam chờ xét xử! Trang Thừa tướng thân là người đứng đầu bách quan trong triều nhưng lại mang theo thị vệ xông vào cung hỗn chiến với cấm vệ quân, ý đồ bắt lương, tạm thời giam vào thiên lao chờ thẩm vấn! Trong số bách quan có ai không phục mời đứng ra, bản vương thích cầm lệnh bài “vật lỏng gà”, kẻ nào ngứa da có thể đứng ra thử xem!”

Ánh mắt sắc lạnh đảo qua khuôn mặt tất cả các quan trong đại diện, không ai dám lên tiếng. Trang Thư Lan đứng ở bên cạnh nghe xong bật cười, có cách xử lý việc như vậy sao?

Sự việc quan trọng như thế lại bị hắn nói vài câu đã quyết định xong không giải thích, không nói nhiều nhưng thật ra tùy tiện như thế cũng tốt! Aizz, Thuận Tĩnh Vương? Danh xưng này cũng có lợi thật, giải quyết công việc không theo quy củ, dù hắn có đổi trắng thay đen thì vẫn có lý thôi!

Nhìn Tư Đồ Tu Nam. Người này đã từng là thái tử, cũng đã thất vọng biến sắc nhưng nhất quyết không chịu mở miệng tranh cãi, bình tĩnh đón nhận tất cả. Điều này làm cho Trang Thư Lan rất ngạc nhiên. Dù thế nào đây cũng từng là người có dã tâm muốn chiếm ngôi sao bỗng chốc lại thay tâm đổi tính nhanh như thế? Chẳng lẽ vì hắn sớm biết được thân phận của mình, sau đó trong lòng bất an mới nôn nóng, liều mạng đi tranh đoạt ngôi vị? Lúc hắn biết rõ thân phận của mình thì tất cả những gì hắn phải đối mặt đã không còn cách nào thay đổi nữa rồi.

“Lan nhi, nhìn cái gì thế? Phu quân đứng bên cạnh nàng còn dám nhìn nam nhân khác! Hắn đẹp trai hơn phu quân nàng sao?”

Tư Đồ Minh Duệ đưa tay ra trước mắt Trang Thư Lan quơ quơ, cắt đứt ánh nhìn của nàng.

Trang Thư Lan nhất thời đen mặt. Người này thật đúng là.toàn nói linh tinh chẳng cần biết là mình đang đứng ở đâu. Đúng là đa mặt dày số 1 thiên hạ!

“Người ta đẹp trai, còn chàng xinh đẹp, không thể đánh đồng với nhau được!”

Trang Thư Lan cũng không thèm giữ mặt mũi cho hắn, nhỏ giọng trả lời. Được rồi, hừ, dù sao cũng đã mất mặt rồi, vậy thì cho mất luôn đi!

Tiểu lục công công cắn răng nhin cười mà bách quan phía dưới cũng đang dựng tai hóng chuyện, thầm than hai người thật chẳng ra làm sao, trên Kim Loan đại điện, trước mặt bách quan còn dám trắng trợn như vậy!

“Hừ?”

Tư Đồ Minh Duệ nhàu mày.

“Nghĩ cái gì vậy. Mọi chuyện đã xử lý xong rồi thì về nhà đi. Hai người bọn họ nhàn rồi không có việc gì làm lại tạo cung biến, ta không có hứng thú giông dãi với họ! Đêm cũng khuya rồi, mọi người giải tán về nhà đi ngủ đi. Ai có thể từ thì ôm thê tử, không thích thì ôm tiểu thiếp, không có tiểu thiếp thì tới Túy Xuân Uyển, thực sự không muốn đi thì ôm gối ngủ, đừng không có việc gì lại loạn tưởng những thứ không thuộc về mình, làm người cần phải biết nặng nhẹ, độ lượng!”

Trang Thư Lan nửa đùa nửa thật nói. Việc đêm nay khiến cả tinh thần và thể xác, không có tâm trạng nghe mấy kẻ này nói mấy chuyện triều chính nữa.

Tư Đồ Minh Duệ bật cười. Thì ra Lan nhi của hắn còn có bộ mặt “đẹp đẽ” như vậy.

“Cứ làm theo những gì vương phi nói, nên làm thế nào thì làm như vậy đi. Các vị đại nhân tự mình hồi phủ đi. Sáng sớm ngày mai vào triều nghe sắp xếp.”

Bách quan lúc này đã không thể nói được câu nào nữa. Bởi vì thánh chỉ của tiên đế bọn họ đều đã xem qua. Trên thánh chỉ viết rất rõ ràng, tiên đế muốn lập vị Thập Cửu Vương gia này làm hoàng đế. Chỉ cần hắn có lệnh bài lại thêm đạo thánh chỉ này nữa thì có thể đường đường chính chính tiếp nhận ngôi vị hoàng đế kia. Cho nên, hiện tại lời của hắn nói tương đương với thánh chỉ của hoàng đế. Bọn họ thân làm thần tử dám kháng lệnh sao? Nếu như muốn bị Cầm vệ quân chém rơi đầu thì có thể thử kháng chỉ một lần xem!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100

“Thái y, bệnh tình của hoàng thượng sao rồi?”

Bách quan ra về, thần sắc của Trang Thư Lan cũng nghiêm túc trở lại. Ánh mắt trầm ngâm đánh giá đại diện hoa lệ trước mặt, trong lòng cảm thấy vô cùng trống trải.

“Bây giờ tới Minh Thần Cung chứ?”

Trang Thư Lan yếu ớt hỏi.

“Ừ!”

Tư Đồ Minh Duệ gật đầu.

“Được rồi!”

Sự việc đêm nay tuy bề ngoài xem như dàn xếp ổn thỏa nhưng còn rất nhiều sóng ngầm đang rình rập. Tất cả mọi chuyện đều phải đợi sau khi hoàng đế tỉnh lại mới có thể giải quyết triệt để được. Tiểu Lục công công vẫn đi theo sau Tư Đồ Minh Duệ và Trang Thư Lan tới Minh Thần cung. Vừa đi, hần vừa hỏi tường lại sự việc đêm nay. Giống như vừa trải qua một cơn ác mộng vậy, tới nhanh mà đi cũng nhanh. Buổi tối, Tiểu Lục còn xin ý chỉ của hoàng thượng xem có tới Phụng Hà Cung của hoàng hậu như ngày mười lăm hàng tháng không? Lúc đầu hoàng thượng còn nói không muốn qua đó – Tiểu Lục cũng rất bất ngờ, bởi vì đã mấy tháng nay, ngày 15 hoàng thượng đều tới cung của hoàng hậu. Vì thế Tiểu Lục công công đã sai người tới Phụng Hà Cung thông báo. Nhưng chẳng hiểu thế nào, nửa canh giờ sau, hoàng đế lại thay đổi chủ ý đưa hần cùng tới Minh Thần cung. Tới Phụng Hà cung mới biết thái tử cũng ở đó, Hoàng đế vui vẻ đi vào có lẽ người đang nghĩ tới cả nhà ba người sum họp, đoàn viên.

Không để cho người thông báo, hần theo hoàng thượng cùng đi vào Phụng Hà Cung, nào biết lại bất ngờ nghe được cuộc nói chuyện của hoàng hậu và thái tử. Tuy rằng hần chỉ hầu hạ ở trong cung nghe không hiểu đạo lý cao thâm gì nhưng hần cũng nhận ra được hoàng hậu và thái tử đang bàn mưu tính kế gì đó. Hơn nữa hai người còn nói gì đó về việc những người biết vụ việc thái tử trong cung năm đó đã bị đưa tới một huyện nhỏ hẻo lánh... Trong lúc tiểu lục công công còn đang mơ mơ hồ hồ thì hoàng đế lại không như vậy. Sắc mặt người đột nhiên trắng bệch, thân thể run run sắp ngã. Tiểu Lục rất lo lắng, khẩn trương, đang định mở miệng hỏi hoàng đế đã xảy ra chuyện gì.

Vậy mà hoàng đế vội vội vàng vàng bắt hần đưa về Minh Thần cung. Tuy Tiểu Lục không hiểu gì nhưng cũng không dám hỏi nhiều, dìu hoàng đế rời khỏi Phụng Hà Cung. Nào ngờ lúc đi được nửa đường, hoàng hậu và thái tử đã đuổi theo chặn lại, không coi ai ra gì bảo người bắt Tiểu Lục, sau đó uy hiếp hoàng thượng. Sau vài giây ngỡ ngàng Tiểu Lục cũng đã hiểu ra sự việc nghiêm trọng như thế nào nhưng hần cũng không biết phải làm thế nào. Bị giam trong phòng tối hần cũng không có cách nào cầu cứu viện binh ở bên ngoài. Đúng lúc hần đang vô cùng lo lắng không biết làm sao thì bên ngoài phòng tối vang lên âm thanh đánh trống hỗn loạn, sau đó hần bị đem ra ngoài bị giải tới trước mặt Phó Thống Lĩnh cấm vệ quân. Sau khi hỏi hần mấy câu, Phó Thống Lĩnh đưa hần tới Điện Chính Hòa. Tới nơi hần mới phát hiện, toàn bộ bách quan đều có mặt trong điện, ngay cả hoàng hậu và thái tử cũng ở đây, chỉ có điều hai người lúc này nhìn rất thảm hại – bị cấm vệ quân giam giữ. Trong lúc hần còn đang nghi hoặc thì Phó Thống Lĩnh đã dặn dò hần mấy câu – Vì vậy mới xuất hiện tình huống hiện tại – Tư Đồ đại nhân và Tư Đồ phu nhân tiến vào cửa điện Chính Hòa.

“Chàng... Có thể nói cho ta biết trên thánh chỉ của tiên đế viết gì không? Hơn nữa vì sao chàng không muốn cho Tiểu Lục công công đọc tuyên chỉ trước mặt mọi người?”

Trang Thư Lan sánh bước cùng Tư Đồ Minh Duệ vừa đi vừa hỏi, phá vỡ bầu không khí im lặng này giờ. Tuy rằng nàng có thể đoán được nội dung trên thánh chỉ kia nhưng nàng vẫn muốn nghe hần tự mình nói ra.

“Lan nhi, ta biết nàng biết rõ nội dung trên thánh chỉ kia.”

Tư Đồ Minh Duệ than khẽ, dừng bước đối diện với Trang Thư Lan, nhìn sâu trong mắt nàng.

“Chẳng lẽ nàng thực sự muốn thành hoàng hậu sao?”

“Đương nhiên...”

Trang Thư Lan muốn thoát ra những suy nghĩ trong lòng mình nhưng nàng biết có một số việc không phải nàng có khả năng khống chế được. Vì thế nàng đành phải khéo léo thay đổi cách nói.

“Nếu như chàng muốn ngồi lên vị trí kia... Ta... Ta không dám khẳng định ta có thể không chút do dự đứng bên cạnh chàng hay không nhưng mà ta khẳng định chỉ cần là quyết định của chàng ta sẽ hết lòng ủng hộ.”

Có lẽ hần là loại người làm việc có hơi tùy tiện nhưng Trang Thư Lan đã thấy sự thông tuệ của hần. Trước tiên không nói tới những việc khác chỉ nói tới việc vị quan ở Đại Lý Tự bị hần hãm hại đẩy tới nơi hẻo lánh đột nhiên lại được triệu hồi thẩm tra xử lý vụ án thân phận của thái tử. Việc này không thể không hoài nghi vị đại nhân bị giáng chức kia thực ra chỉ là đang ngụy trang để hần đi tìm chứng cứ liên quan thôi.

“Lan nhi, nàng cho rằng làm vua là chuyện rất vui sao?”

Tư Đồ Minh Duệ tiếp tục hỏi.

“Trong thiên hạ người cô độc nhất chính là đế vương.”

Trang Thư Lan cũng không tránh khỏi hoài nghi.

“Nhưng trong thiên hạ ngôi vị mà mọi người muốn đạt được nhất chính là đế vương, còn chàng thì sao?”

“Ha ha!”

Tư Đồ Minh Duệ cười lớn. Hần rất hài lòng với câu trả lời của Trang Thư Lan. Hần thích nhất ở nàng chính là nàng hoàn toàn không quan tâm tới danh lợi, quyền thế.

“Nếu như ta có hứng thú với ngôi vị đó vừa rồi cần gì phải ngăn bọn họ đọc thánh chỉ kia lên? Không thú vị, đúng là rất không thú vị!”

Trong lòng Trang Thư Lan có cảm xúc không nói thành lời. Nàng vẫn cho rằng hần sẽ đứng ra chủ trì đại cục bởi vì hần đã làm tốt công tác chuẩn bị tiếp nhận ngôi vương không ngờ hần lại...

“Chỉ là, thánh chỉ đó đã bị mọi người xem rồi! Nếu chàng còn muốn giả bộ làm người không liên quan điều đó chắc chắn là không có khả năng đâu.”

Trang Thư Lan suy nghĩ một lát mới nói.

“Hơn nữa liệu có thể hoàng thượng ...bởi vì thánh chỉ kia mới ép chàng...”

Tuy rằng hoàng đế không công khai thân phận của Tư Đồ Minh Duệ nhưng việc này cũng không ảnh hưởng tới việc hoàng thượng có ý truyền ngôi vị cho hần – cho dù không có thánh chỉ của tiên đế, hoàng đế cũng sẽ làm như vậy.

“Ông ấy sẽ không làm thế!”

Tư Đồ Minh Duệ ôm eo Trang Thư Lan vừa đi vừa ung dung nói chuyện.

“Ông ấy áy náy bởi vì không bảo vệ được... cho nên đã đồng ý sẽ không ép buộc ta làm bất cứ chuyện gì. nếu không thì làm sao ta có thể mới 4 tuổi đã rời khỏi hoàng cung được?”

Thực sự là như vậy? Trang Thư Lan không truy hỏi, mạch suy nghĩ của nàng dừng lại ở câu nói ” 4 tuổi đã rời khỏi hoàng cung” của hần. Đứa trẻ mới 4 tuổi làm thế nào lại có ý nghĩ như vậy?

“Có thể nói cho ta biết chuyện năm đó được không? Vì sao chàng còn nhỏ như vậy đã rời khỏi hoàng cung?”

“Hoàng cung là nơi dễ dàng biến động. Tâm tư của những đứa trẻ trong cung so với những đứa trẻ cùng lứa ở bên ngoài cung không biết là sâu kín, tỉ mỉ hơn bao nhiêu lần.”

Tư Đồ Minh Duệ nở một nụ cười thần nhiên.

“Chuyện năm đó, không nói tới cũng coi như xong đi, chuyện đã qua cần gì phải hỏi lại nữa?”

Đúng vậy! Hoàng cung là nơi biến động, thay đổi khôn lường! Không phải hần từng nói thái hậu đã từng bị đưa vào lãnh cung sao, nghĩ tới cuộc sống của hai người ở đó chắc chắn không có chỗ nào tốt cả. Tại nơi mà cuộc sống chỉ dựa vào quyền thế và sự sùng ái hần có thể sống tốt được sao?

“Ta cũng không định để chàng trả lời mà!”

Trang Thư Lan cười mỉm.

“Nếu như không muốn nói đương nhiên ta sẽ không hỏi thêm nhưng nếu chàng muốn tìm một người nghe thì chàng chỉ có thể tới tìm ta thôi!”

Trong giọng nói thần nhiên lộ ra một chút bá đạo nhưng lại khiến trái tim của Tư Đồ Minh Duệ ấm áp hơn. Hần dùng sức ôm nàng chặt hơn để nàng kề sát mình nhưng lại im lặng không nói lời nào.

Trang Thư Lan bị ôm chặt tới mức khó thở . Ngay từ đầu nàng đã dựa gần vào hần nhưng nhìn vào dáng vẻ hai người lúc này nàng chẳng khác gì sợi dây quần chặt lấy hần.

“Ừm...Ta biết trong lòng chàng rất cảm động hơn nữa để chàng “dịu” đi như thế ta cũng tiết kiệm được không ít sức lực nhưng mà cũng đừng ôm ta chặt quá như vậy! Ta sắp không bước nổi nữa rồi!”

Trang Thư Lan giả vờ nổi giận.

Tư Đồ Minh Duệ đen mặt.

“Lan nhi, nàng thật đúng là biết cách phá vỡ không khí!”

Trang Thư Lan đáp lại là một nụ cười tươi tắn nhân cơ hội đó nhích khỏi người hần một chút, đồng thời thay đổi chủ đề cuộc nói chuyện, nghiêm túc nói.

“Nhưng không biết thái hậu đã biết bệnh tình của hoàng thượng hay chưa? Hoàng thượng vẫn đang khỏe mạnh như vậy bây giờ lại đột nhiên ngã bệnh.. Trước không nói những chuyện khác chỉ riêng chuyện này chắc chắn sẽ khiến người rất lo lắng. Hơn nữa việc quốc gia đại sự nên làm thế nào đây?”

“Ta đã có kế hoạch ổn thỏa rồi!”

Tư Đồ Minh Duệ cũng nghiêm túc trả lời.

“Ngày mai ta sẽ khôi phục thân phận Thuận Tĩnh vương gia, tạm thời quản lý quốc sự những chuyện khác đợi tới khi hoàng thượng khỏi bệnh rồi nói.”

“Nếu như...ta chỉ nói là nếu như bệnh tình của hoàng thượng không đỡ, thì sao?”

Trang Thư Lan nhỏ nhẹ hỏi. Giọng nói nặng trĩu.

“Không phải là ta nói gở chỉ là... tình hình của hoàng thượng chàng cũng thấy rồi. Tuy rằng lúc ấy tim còn đập nhưng nếu cứ hôn mê bất tỉnh cũng không

phải là chuyện gì tốt.. Chàng vẫn nên chuẩn bị tinh thần trước.”

“Nàng lo lắng như vậy cũng phải.”

Giọng nói của Tư Đồ Minh Duệ không giấu được sự mất mát.

“Thế nhưng tạm thời cứ như vậy đã! Lúc này có lẽ thái hậu cũng đã ở Minh Thần Cung rồi! Chúng ta cũng nhanh qua bên đó xem người thế nào!”

Hay người bước nhanh hơn về phía Minh Thần Cung, tiểu lục công công cũng theo sát phía sau bọn họ. Chủ nhân của hấn vẫn chưa biết sống chết hấn là người hầu hạ bên cạnh hoàng thượng có thể không lo lắng sao?

Tới Minh Thần Cung, đúng như Trang Thư Lan dự liệu, hai mắt Thái hậu đã đỏ hoe.

“Thái hậu người đừng quá thương tâm, Hoàng thượng chỉ đang hôn mê thôi.”

Trang Thư Lan an ủi thái hậu. Cho dù trong Minh Thần cung không có người khác nhưng Trang Thư Lan luôn cảm thấy hành động của thái hậu đêm nay quá vội vàng, hấp tấp. Nếu để cho kẻ khác phát hiện hoặc bị đám sử quan theo hầu ghi lại đối với bất luận người nào cũng là vết nhơ muôn đời. Mà thứ hoàng thất coi trọng nhất chính là thể diện. Họ không bao giờ quan tâm tới thị phi đúng sai, cho nên Trang Thư Lan chỉ có thể tiếp tục an ủi.

“Đêm đã khuya lắm rồi, thái hậu cứ về cung nghỉ ngơi trước đi! Ở đây giao cho con và Minh Duệ là được rồi. Dù thế nào trong mắt người ngoài thì Minh Duệ vẫn là Thập cửu đệ của hoàng thượng còn người chính là thái hậu.”

“Ta cũng biết nếu để nhiều người biết thì bí mật sẽ khó giữ, chỉ sợ bị người khác thấy thì ngày mai sẽ rước lấy không ít phiền toái cho nên mới lợi dụng đêm tối mang theo Truy Nguyệt qua đây.”

Thái hậu vừa nức nở, vừa lau nước mắt nghẹn ngào nói.

“Thế nhưng tình hình của hấn ta cũng nhìn ra được. Ta chỉ sợ lần này ta đi sẽ không thể thấy hấn lần nữa!”

Nói tới đây, nước mắt thái hậu lại dàn dụa chảy xuống. Lúc này Tư Đồ Minh Duệ vừa đuổi thái y đi từ bên ngoài vào nghe thấy thái hậu nói, sắc mặt cũng không giấu được vẻ buồn đau. Nghĩ lại vừa rồi thái y quỳ xuống run rẩy nói với hấn bệnh tình của hoàng thượng đã vô phương cứu chữa. Nếu hoàng thượng tỉnh lại thì cùng lắm cũng chỉ sống được 3 tới 7 ngày. Lòng hấn đau như bị dao đâm vậy.

“Thái hậu, người chớ nghĩ ngợi lung tung. Không phải như thế đâu, tất cả mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Trang Thư Lan thấy sắc mặt Tư Đồ Minh Duệ cũng biết vừa rồi thái y nói với hấn những gì. Nàng cũng rất đau lòng. Cho dù nàng từng “chết” qua một lần nhưng vẫn không có cách nào chấp nhận có người ở trước mặt nàng chết đi như vậy. Nàng nhớ rõ ngày hôm qua lúc tới Thượng Lâm Uyển thỉnh an, hoàng đế vẫn còn rất mạnh khỏe, tinh thần sáng khoái mà hôm nay đã nằm trên long sàng không còn chút sinh lực nào.

Cố gắng không để nước mắt rơi xuống, Trang Thư Lan kéo tay thái hậu, dùng khăn của mình lau nước mắt cho người không biết nên nói gì lúc này. Nàng cảm thấy có thứ gì đó nghẹn trong họng, khiến nàng rất khó chịu.

“Thanh Thanh, nàng khóc cái gì thế? Không phải ta còn đang rất tốt đây sao?”

Giọng nói yếu ớt phát ra từ phía long sàng. Trong chớp mắt, hoàng đế cố gắng ngồi dậy.

Thái hậu thấy thế vội vàng bước tới nâng hoàng đế dậy, miễn cưỡng mỉm cười.

“Ta có khóc đâu, mới vừa rồi có hạt cát bay vào mắt ta thôi!”

Tư Đồ Minh Duệ và Trang Thư Lan lui sang một bên, im lặng để lại không gian cho hai người.

“Ở đây là nội thất, sao lại có gió được?”

Hoàng đế cười nhợt nhạt, chậm rãi nâng tay lau đi nước mắt trên mặt thái hậu, dịu dàng nói.

“Gọi ta Thông ca đi, đã hơn hai mươi năm rồi không được nghe nàng gọi ta như vậy. Ta sợ ngày mai ta không nghe được nữa.”

Nước mắt thái hậu lại không ngừng rơi xuống, lắc đầu phủ định.

“Không đâu. Thái y nói hoàng thượng sẽ khỏe lại mà.”

“Sức khỏe của bản thân ta tự biết.”

Hoàng đế thần nhiên cười, giống như đã nhìn thấu sinh tử.

“Mỗi ngày thái y bắt mạch ta đều lấy nội lực ép mạch tượng bình thượng. Nhưng thực tế mấy năm gần đây sức khỏe của ta càng ngày càng yếu, có thể kéo dài tới hôm nay coi như cũng là kỳ tích rồi.”

Thái hậu khóc nức lên, nhào vào lòng hoàng thượng, không ngừng run rẩy, nức nở. Cuối cùng nước mắt trong mắt Trang Thư Lan cũng không có cách nào kiềm chế được, từng giọt từng giọt lặng lẽ rơi xuống. Tư Đồ Minh Duệ ôm Trang Thư Lan vào lòng, mắt nhìn ra ngoài cửa, cố gắng không để cho nước mắt rơi xuống nhưng không thể nhìn được những đau xót đang trào dâng trong lòng.

“Duệ nhi, truyền lệnh của ta để văn võ bá quan, các hoàng tử tiến cung, đưa cả sử quan tới đây.”

Hoàng đế hiểu được bây giờ mình phải làm vài việc. Tuy rằng hắn rất buồn ngủ, rất mệt mỏi muốn đi ngủ nhưng hắn sợ lúc này không làm thì sẽ không có cơ hội làm nữa.

“Thanh Thanh, nàng tránh đi một chút. Cho dù thế nào thì đây là việc cuối cùng ta có thể làm vì nàng.”

Hơn hai mươi năm trước đã không thể bảo vệ được người phụ nữ mà mình yêu thương nhất, ông trời giày vò hắn trong hai mươi năm này. Nếu như năm đó hắn kiên trì một chút, dừng cảm hơn một chút, không quan tâm tới lễ pháp nói ra tất cả mọi chuyện. Bọn họ sẽ không phải chịu khổ suốt hai mươi năm. Thái hậu không phản đối, để mặc Trang Thư Lan và Tư Đồ Minh Duệ đi vào phòng.

“Lan nhi con mài mực cho trẫm, trẫm phải viết ba đạo chiếu thư cuối cùng.”

Hoàng đế dồn tất cả sức lực bước xuống giường. Trang Thư Lan và Tư Đồ Minh Duệ nhanh chóng đi xuống ngồi xuống thư án bên cạnh. Sau đó nàng im lặng mài mực, chỉ là trong lòng bi thương cực điểm, đau xót không thôi. Tuy rằng nàng và hoàng đế tiếp xúc chưa lâu nhưng nàng cũng biết. Nếu như theo cách nhìn của người trong thiên hạ thì đương kim hoàng đế không phải là minh quân nhưng cũng không phải là hôn quân, là người không có thực quyền cũng không tạo được phúc lớn cho bá tính nhưng người cũng đã bảo vệ giang sơn này, trong nước yên ổn, không xảy ra chiến tranh, bách tính có cuộc sống ổn định. Nếu như so sánh với tiên đế và phụ quân của nàng, Trang Thư Lan không biết nên nói đương kim hoàng đế là người thất bại hay người thành công đây. Nữ nhân bên người làm loạn vậy mà hoàng đế không phát hiện, cũng không đề phòng. Nữ nhân mình yêu thương nhất bị người khác hãm hại trở thành “nợ kế”, con trai trở thành “tiểu đệ”. Thân phận như vậy sống hơn hai mươi năm, lại còn nuôi con thay người khác thiếu chút nữa còn muốn “giết cha cướp ngôi”. Tuy rằng Trang Thư Lan không có hứng thú với việc ai làm hoàng đế nhưng nàng vẫn thấy thái tử hiện tại không thích hợp làm hoàng đế. Hắn cũng giống như đương kim hoàng thượng, nhiều nhất cũng chỉ có khả năng bảo vệ giang sơn, nói không chừng giang sơn này cũng chưa chắc có thể bảo vệ hoàn chỉnh. Nhưng hoàng đế cũng vẫn còn tốt, không ép Tư Đồ Minh Duệ ở lại trong cung mà để chàng làm theo ý mình, để chàng trưởng thành trong một môi trường khác. Nếu không Trang Thư Lan cũng không dám đảm bảo Tư Đồ Minh Duệ nhỏ tuổi năm đó có thể sống sót trong hoàng cung này.

Trong lúc nàng suy nghĩ miên man thì Tư Đồ Minh Duệ đã đưa sử quan vào. Đây cũng là lần đầu tiên Trang Thư Lan tận mắt nhìn thấy vị sử quan vẫn đi theo bên cạnh hoàng đế ghi lại từng lời ăn tiếng nói của hoàng đế kia. Đó là một người đàn ông khoảng 40 tuổi, cũng dễ râu như những người đàn ông trung niên khác, khuôn mặt bình thường không có gì nổi bật, mặc áo quan màu đen nhưng thần sắc nghiêm nghị, chính trực.

Trang Thư Lan thầm nghĩ khó trách hắn là sử quan. Hắn chỉ vừa đứng vào trong này đã cảm thấy không khí nghiêm túc, chính khí bức nhân! Cũng không hổ là sử quan thế gia. Mỗi ngôn từ cử chỉ của hoàng đế các triều đại đều do bọn họ ghi chép lại, không hề bị sự thay đổi của các triều đại mà biến đổi. Bởi vì chính sử cần những người chính trực công minh như thế ghi chép lại.

Trang Thư Lan mài mực xong lui xuống đứng ở một bên nhìn hoàng đế chậm rãi viết trên giấy trắng vài chữ. Tư Đồ Minh Duệ im lặng đứng bên cạnh sử quan, mà sử quan cũng nhanh chóng đặt giấy mực ghi chép lại. Một lúc sau, hoàng thượng dừng bút, lấy ra ngọc tỷ đóng dấu lên ba đạo chiếu thư, sau đó cuộn lại rồi nói với sử quan.

”Sử quan người theo trẫm cũng hơn hai mươi năm rồi nhỉ?”

“Bẩm hoàng thượng đúng vậy!”

Sử quan dừng bút, cuộn giấy lại, nghiêm túc trả lời.

“Trẫm biết trẫm không phải là một vị vua tốt, phụ sự kỳ vọng của tiên đế, sử quan có thất vọng về trẫm không?”

Hoàng đế tiếp tục hỏi.

“Hoàng thượng tuy rằng không bằng tiên đế nhưng cũng không phụ sự ủy thác của tiên đế.”

Sử quan trả lời ngay thẳng.

“Ha ha, sử quan đúng là sử quan!”

Hoàng thượng mỉm cười, đã không còn vẻ uy nghiêm thường ngày mà thay vào đó vẻ mặt hòa nhã, phúc hậu.

Trang Thư Lan nhìn thấy vậy theo bản năng cầm lấy tay Tư Đồ Minh Duệ. Bởi vì nàng cảm thấy lúc này thần sắc của hoàng thượng rất tốt giống như “Hồi quang phản chiếu”. Trong lòng càng cảm thấy nặng nề, nàng không thể xác định “hồi quang phản chiếu” của hoàng thượng có thể duy trì trong bao lâu. Tư Đồ Minh Duệ cũng nhận thấy được điều này, tay hắn cũng nắm chặt lấy tay Trang Thư Lan, im lặng không lên tiếng.

“Bẩm hoàng thượng, lục hoàng tử, thất hoàng tử, thập hoàng tử, thập ngũ hoàng tử, thập thất hoàng tử đến!”

Tiểu lục công công tiến vào phòng khom người bẩm báo.

“Để cho bọn chúng vào đi”

Hoàng thượng vừa ho vừa nói.

Vài giây sau, 5 vị hoàng tử tiến vào, bao gồm cả hoàng tử của Thuần quý phi cũng có trong đó. Năm vị hoàng tử lớn nhất trông cũng chưa tới mười lăm, mười sáu tuổi, nhỏ nhất cũng chỉ khoảng 7,8 tuổi.

“Nhi thần bái kiến phụ hoàng!”

“Đều đứng lên đi!”

Hoàng thượng khoát khoát tay, người khác nhìn vào đều thấy người phải cố gắng hết sức. Sau đó đưa tay run run chỉ vào Tư Đồ Minh Duệ và Trang Thư Lan nói.

“Đây là Thập cửu hoàng thúc và hoàng thẩm của các ngươi.”

Hoàng thượng có ý gì vậy? Sao giống như đang uy thác vậy? Trong lòng Trang Thư Lan không ngừng tự hỏi đồng thời cảm giác được sự đau nhức từ bàn tay truyền tới. Là Tư Đồ Minh Duệ đang nắm chặt tay nàng.

“Bái kiến Vương thúc, hoàng thẩm.”

Năm vị hoàng tử lại quỳ xuống.

“Được rồi!”

Hoàng thượng lại mỉm cười, hỏn hển nói.

“Duệ nhi, nếu ngươi không muốn tiếp nhận thánh chỉ của tiên đế, trăm cũng không miễn cưỡng. Trong số hoàng tử, trừ thái tử ra cũng chỉ còn mấy người ở đây, đều chưa hiểu chuyện cho nên trăm giao phó bọn chúng cho ngươi. Ngươi hãy chọn một người ngươi thấy thích hợp dạy dỗ từ tế để sau này tiếp nhận ngôi vị.”

“Hoàng thượng...”

Tư Đồ Minh Duệ gọi một tiếng rồi ngừng lại, nhìn lướt qua 5 vị hoàng tử đang quỳ trước mặt. Hắn thật không ngờ hắn không đồng ý tiếp nhận ngôi vị nhưng số mệnh đế vương tương lại do hắn lựa chọn.

“Duệ nhi!”

Hoàng thượng cướp lời, khó khăn nói từng chữ.

“Mấy năm nay trăm đều lặng lẽ quan sát bọn chúng, ngươi cũng biết tính cách của từng đứa. Nếu ngươi chọn tất nhiên là hợp ý trăm. Có điều, sau này hi vọng ngươi có thể nhiếp chính tới khi hắn có thể tự mình chấp chính, ngươi sẽ đồng ý chứ?”

Tư Đồ Minh Duệ khẽ khàng nhắm mắt một lát sau mới nhẹ nhàng trả lời.

“Thuần tuân chỉ!”

“Lan nhi!”

Ánh mắt của hoàng thượng hướng tới Trang Thư Lan, dùng giọng điệu uy nghiêm của bậc đế vương nói với nàng.

“Hiện tại trăm phong ngươi làm thái phó nhất phẩm, là thầy của tân hoàng đế.”

Cả người Trang Thư Lan run lên. Nàng không ngờ hoàng thượng lúc này còn chú ý tới nàng! Chỉ là hiện tại nàng không thể cự tuyệt, bởi vì nàng không có cách nào cự tuyệt nguyện vọng của một người sắp từ giả cõi đời này.

“Thần tuân chỉ!”

Trang Thư Lan quỳ xuống.

“Chỉ có điều thần sở học thô thiển. Thần muốn xin hoàng thượng phong Thượng Quan Tinh cùng làm thái phó. Thượng Quan Tinh là một tài nữ, kiến thức học thức đều rất cao thâm.”

“Cứ theo ý ngươi.”

Hoàng thượng gật đầu, giống như là dùng chút sức lực cuối cùng để nói ra bốn chữ này. Ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người mấy vị hoàng tử, cũng không nói gì thêm. Bỗng nhiên người nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng quỳ lạy của bách quan, lại đưa mắt nhìn tới phía bình phong góc phòng, nhỏ

giọng râm rì.

“Thanh Thanh....”

Ý thức cũng đã bay tới nơi xa xôi nào đó. Trở lại hơn hai mươi năm trước.... Hình ảnh lúc du ngoạn Phi Á hoàng triều gặp nạn cũng là lúc hắn được Thanh Trúc cứu, hình ảnh nàng theo hắn trở về Đại Đông hoàng triều, hình ảnh nàng bị giam trong lãnh cung ánh mắt dần dần mờ nhạt, một mối gục xuống bàn.

“Thanh Thanh, kiếp sau....gặp.....lại”

“Hoàng thượng!”

Từ miệng những người trong phòng hai chữ này đồng thời vang lên. Tiểu lục công công lớn tiếng hét ra phía ngoài.

“Truyền thái y, nhanh truyền thái y!”

Tư Đồ Minh Duệ vọt tới tới trước mặt hoàng đế, run rẩy đưa tay tới trước mũi hoàng đế dò xét, sau đó sờ mạch đập. Cuối cùng đột nhiên vô lực buông tay, theo bản năng nhìn về phía Trang Thư Lan, vội vàng nắm tay Trang Thư Lan nói.

“Mới vừa rồi nàng đã cứu hoàng thượng một lần, bây giờ nàng thử lại lần nữa xem”

Trang Thư Lan muốn nói lại thôi, chỉ vươn tay ôm chặt lấy Tư Đồ Minh Duệ, bi thương nói.

“Vô dụng thôi, thân thể hoàng thượng đã lạnh rồi cấp cứu cũng vô ích thôi. Vừa rồi có thể cấp cứu bởi vì thân thể của hoàng thượng vẫn còn ấm”

“Hoàng thượng... bằng hà !”

Tiểu lục công công đứng ở cửa, không giấu nổi đau đớn lớn tiếng thông báo.

“Hoàng thượng!”

Thanh âm đau thương đồng thời truyền tới vang vọng khắp hoàng cung. Mà ở một nơi khác trong nội thất.....một người đang cắn chặt môi để thanh âm đau đớn nghẹn ngào không bật ra.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101

Năm Càn Vũ 23, hoàng đế băng hà, trước lúc lâm chung có viết ba đạo thánh chỉ cuối cùng. Một đạo thánh chỉ ủy thác Đại Đông hoàng triều cho Thuận Tĩnh Vương- người đang nắm giữ lệnh bài của hoàng đế khai quốc -lập nên tân hoàng đế, đồng thời cũng phong vị vương gia này là Nhiếp Chính vương. Một đạo thánh chỉ phế bỏ hoàng hậu. Hoàng hậu vi phạm quy định trong cung, dám lừa gạt thiên hạ , làm ô uế huyết mạch hoàng gia, giam vào lãnh cung. Thái tử giáng xuống là thứ dân, vĩnh viễn không được bước chân vào hoàng thành. Đạo thánh chỉ cuối cùng chính là đưa thái hậu tới hoàng lăng, ở lại đây cả đời cầu phúc cho đại đông hoàng triều. Chỉ ba đạo thánh chỉ nhưng lại khiến Đại Đông hoàng triều trong một ngày đã thay đổi nghiêng trời lệch đất. Bách quan vẫn còn đau buồn vì cái chết của hoàng đế nhưng cũng không bỏ qua nhất cử nhất động của Thuận Tĩnh Vương gia. Tân hoàng đế tương lai chính là do vị vương gia này chọn lựa – Việc này, trong các triều đại trước đây chưa từng xảy ra. Tân hoàng đế không phải là do di thư của hoàng đế lập nên mà lại giao cho vương gia quyết định. Hơn nữa, Vị vương gia này còn có thánh chỉ của tiên đế bây giờ cho dù hắn nói muốn đăng cơ kế vị cũng không có người nào dám đứng ra phản đối.

Vì thế cũng trong đêm hoàng đế băng hà, tất cả các quan đều quỳ trước cửa Minh Thần Cung chờ vị Thuận Tĩnh Vương gia trước mặt tuyên bố tân hoàng đế. Mấy vị hoàng tử cũng quỳ gối trước cửa phòng hoàng đế đợi quyết định sắp sửa thay đổi số phận cuộc đời họ. Trang Thư Lan im lặng nhìn nhóm người đang quỳ trên mặt đất cùng với bách quan đang cúi đầu đợi thánh chỉ. Nàng lại quay sang nhìn Tư Đồ Minh Duệ vẫn giữ nguyên biểu hiện lạnh lùng ngày thường. Nàng bỗng thấy hoàng đế rõ ràng đang ép Tư Đồ Minh Duệ chọn tân hoàng đế. Nếu như tân hoàng đế là một vị minh quân thì không có gì phải nói nhưng nếu là hôn quân thì tất cả mọi tội lỗi đều đổ lên đầu hắn. Hơn nữa lập hoàng đế là một chuyện vô cùng quan trọng không thể có một chút sai sót nào. Cách tốt nhất chính là để Tư Đồ Minh Duệ nhận lấy trọng trách này dù sao cũng có hai vị hoàng đế muốn hắn làm người kế vị.

“Thất hoàng tử Tư Đồ Tĩnh Dương nghe lệnh!”

Tư Đồ Minh Duệ cuối cùng cũng lên tiếng, một tay cầm di chiếu của hoàng đế một tay cầm lệnh bài khai quốc.

“Theo di chiếu của hoàng đế bản vương sẽ chọn ra tân hoàng đế. Bản vương không dám chậm trễ. Hôm nay bản vương giao lệnh bài khai quốc cho Thất

hoàng tử Tư Đồ Tĩnh Dương. Thất hoàng tử sẽ là hoàng đế của Đại Đông hoàng triều, lập tức đăng cơ.”

Lời vừa nói ra, tất cả bách quan đều kinh ngạc. Ai ai cũng biết thất hoàng tử là do một cung nữ sinh ra. Tuy rằng về sau cung nữ đó cũng được tấn phong làm phi nhưng lại không được thánh sủng. Tuy rằng sinh ra là hoàng tử nhưng mọi người trong cung đều coi vị hoàng tử này như cái bóng yên lặng, bị lãng quên. Vậy mà hôm nay Thuận Tĩnh Vương gia lại lập hắn làm hoàng đế, đây đúng là ngoài dự đoán của mọi người.

“Thần từ chối nhận lệnh này!”

Thất hoàng tử Tư Đồ Tĩnh Dương bỗng nhiên đứng lên, lớn tiếng kháng nghị

Trang Thư Lan giật mình. Khi vị thất hoàng tử nói thì nàng cũng đánh giá hắn. Đó là đứa trẻ chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi, nhìn sáng sủa, lớn lên chắc chắn sẽ rất tuấn tú, qua vài năm nữa nhất định sẽ là một mỹ nam. Chỉ là không biết do không đủ dinh dưỡng hay vì lý do gì mà da thịt thô ráp, nhợt nhạt giống như người lao động chân tay vậy. Đôi mắt trong sáng, điểm tinh mang theo chút hoang loạn giống như hắn nghe thấy việc được chọn làm hoàng đế là chuyện rất khủng khiếp.

“Từ chối? Thánh chỉ của hoàng đế ngươi cũng dám chống lại?”

Tư Đồ Minh Duệ khẽ nhếch môi, lạnh lùng hỏi.

“Không phải hoàng thúc cũng không tiếp thánh chỉ của tiên đế đó sao?”

Tư Đồ Tĩnh Dương nắm chặt tay dừng cảm chống lại câu hỏi của Tư Đồ Minh Duệ. Nhưng tới khi chạm tới ánh mắt giống như nhìn thấu lòng người của Tư Đồ Minh Duệ thì lại để lộ ra vẻ lo lắng, bồn chồn, hạ thấp giọng.

”Diệt nhi ... trẻ người non dạ. Về phương diện nào thì lục ca cũng giỏi hơn diệt nhi. Hoàng thúc nên lập huynh ấy làm hoàng đế!”

Bách quan nghe thấy vậy đều gật đầu. Mười hai tuổi mà làm hoàng đế thì còn quá nhỏ, vẫn chưa đủ trưởng thành. Lục hoàng tử tốt thì tốt thật nhưng bị hoàng đế phê bình tính cách nóng nảy, không biết câu nệ tiểu tiết. Nếu như giao thiên hạ cho hắn chỉ sợ hắn không kham nổi trọng trách này.

Lục hoàng tử vừa nghe xong đã nổi nóng. Cho dù hắn muốn làm thái tử, làm hoàng đế nhưng không cần người khác phải nhường cho hắn, hắn muốn dựa vào thực lực của bản thân để giành lấy.

“Không cần người nhường. Thứ ta muốn ta tự mình lấy được!”

Lục hoàng tử ương ngạnh nói.

Tư Đồ Minh Duệ nghe thấy vậy, sắc mặt lập tức dọa người, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lục hoàng tử.

“Nói như vậy, ngươi đang uy hiếp bản vương phải lập ngươi làm hoàng đế. Nếu không sau này ngươi cũng sẽ cướp ngôi?”

“Diệt nhi không dám!”

Lục hoàng tử Tư Đồ Hoàng bị ánh mắt lạnh lẽo của Tư Đồ Minh Duệ làm chết cứng. Lúc này hắn mới biết lời nói vừa rồi đã tạo ra bao nhiêu ảnh hưởng. Nếu như bây giờ Tư Đồ Minh Duệ muốn bãi bỏ thân phận hoàng tử của hắn vậy chỉ cần câu nói vừa rồi là đủ rồi.

“Không dám? Hừ! Thuận quý phi bây giờ vẫn còn đang trong phủ Tông Nhân, ngươi là con trai của bà ta có phải cũng nên thăm vấn kỹ càng không?”

Tư Đồ Minh Duệ thờ ơ hỏi.

Tư Đồ Hoàng đột ngột ngắc đầu, nghi hoặc nhìn Tư Đồ Minh Duệ. Hắn không rõ, mẫu phi của hắn đang rất tốt sao tự nhiên lại bị giam trong phủ Tông Nhân? Trống nhất thời tâm tình hắn hỗn loạn, mồ hôi lạnh cũng chảy dọc theo sống lưng. Thấy như vậy khiến Trang Thư Lan hoài nghi đứa trẻ này hình như không biết chuyện của mẫu phi hắn. Nếu không với trí tuệ của một đứa trẻ mười lăm tuổi hắn không nên nói như vậy trong khi mẫu thân mình đang gặp chuyện không may! Mà bách quan cũng im lặng không dám ngẩng đầu lên. Lúc này là chuyện của hoàng gia bọn họ chỉ là thần tử không được phép hỏi tới.

“Tư Đồ Tĩnh Dương tiếp chí!”

Tư Đồ Minh Duệ đưa thánh chỉ và lệnh bài khai quốc tới trước mặt thất hoàng tử lạnh lùng nói.

“Bản vương không thích nói một chuyện hai lần, lệnh này ngươi phải tiếp, không muốn tiếp cũng phải tiếp.”

Tư Đồ Tĩnh Dương chần chừ, do dự. Thành thật mà nói, sinh ở nhà đế vương, hoàng tử nào không muốn được làm hoàng đế? Nhưng từ nhỏ hắn đã được mẫu phi dạy bảo phải dựa vào tình hình trước mắt, an phận thủ thường, đừng vì một phút sơ suất mà làm hại cả đời. Giống như mẫu phi, vốn chỉ là một cung nữ bình thường nhưng vì một lần phụ hoàng say rượu sủng hạnh mà sinh ra hắn, khiến mẫu phi hắn phải ở lại nơi không có tình người này. Cũng may mẫu phi hắn là người an tĩnh không kết giao cùng các phi tử khác cũng không sinh thù kết oán với ai, an phận làm Ngũ phi. Nếu không với thân thể của mẫu phi hắn sớm đã bị những người đó hại chết rồi! Nhìn thấu những tranh giành trong cung, tranh quyền đoạt thế trong triều khiến hắn đã sớm không còn mơ ước ngôi vị hoàng đế kia nữa.

Nhưng người tính không bằng trời tính hôm nay ngôi vị hoàng đế kia lại đưa tới trước mặt hắn. Hắn có nên tiếp nhận hay không đây?

Hơi lưỡng lự, Tư Đồ Tĩnh Dương run rẩy đưa tay tiếp lấy lệnh bài và thánh chỉ – bởi vì hắn nhìn thấy trong mắt Tư Đồ Minh Duệ là sự uy hiếp không cho phép hắn từ chối.

Bách quan nhìn thấy Tư Đồ Tĩnh Dương nhận tín vật cũng biết Đại Đồng Hoàng triều đã có hoàng đế mới. Theo lễ tiết, bắt đầu quỳ lạy, hô to.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Chạy đi chạy lại hết nửa buổi tối, Trang Thư Lan vẫn không quên lo lắng cho thái hậu. Để Tư Đồ Minh Duệ ở lại Minh Thần Cung chủ trì đại cục, nàng đi một mình tới Thượng Lâm Uyển – tâm cung của thái hậu. Chỉ là vừa mới ra khỏi cửa Minh Thần cung đã bị một người cản lại.

“Thuận Tĩnh vương phi, nể tình tỷ muội, xin vương phi hãy cứu Tu Nam!”

Trang Thư Dao vừa nhìn thấy Trang Thư Lan được cung nữ dẫn đường đi tới, không để ý tới cái lạnh thấu xương của tháng 10, gượng gạo quỳ xuống trước mặt Trang Thư Lan, khóc lóc cầu xin.

Hành động của Trang Thư Dao khiến Trang Thư Lan giật mình. Nàng vốn đã rất mệt rồi, đi đường đầu óc cũng không tỉnh táo, lúc này Trang Thư Dao lại chạy ra trước mặt nàng như vậy, trong nhất thời nàng không nghĩ được gì cả.

“Tỷ biết, trước đây tỷ thường đối xử không tốt với muội. Mẫu thân tỷ đối xử với muội cũng không tốt nhưng xin muội đừng ghi hận trong lòng có được không? Nể tình chúng ta là tỷ muội chung huyết thống, xin muội cứu Tu Nam, cứu phụ thân.”

Lúc này Trang Thư Dao không biết nên nói cái gì nữa. Phụ thân và phu quân của nàng cùng xảy ra chuyện. Cả gia tộc đều bị uy hiếp, bây giờ người duy nhất có thể cầu cứu chính là ” vị nhị tiểu thư” đã bị Trang gia đoạn tuyệt quan hệ.

Trang Thư Lan đã hồi phục tinh thần đứng trước Trang Thư Dao nước mắt nước mũi như mưa mở miệng nói.

“Không phải là ta không muốn cứu mà là ta không đủ sức. Chỉ có thể trách, sớm biết có ngày hôm nay trước đây cần gì phải làm như vậy?”

“Sao lại không đủ sức? Bây giờ muội đã là thái phó của hoàng thượng rồi. Hơn nữa muội còn là vương phi. Chỉ cần muội cầu xin Thuận Tĩnh Vương gia. Phu quân của muội chính là nhiếp chính vương, chỉ cần hắn nói nhất định hoàng thượng sẽ nghe mà.”

Trang Thư Dao hoảng loạn nói.

Cầu xin? Lấy thân phận gì để cầu xin? Trang Thư Lan rất muốn hỏi Trang Thư Dao như vậy nhưng sau khi nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy của Trang Thư Dao nàng không thể nào nói ra được. Vốn là mỹ nhân vậy mà vài ngày chạy qua chạy lại chèo trống gia đình đã biến thành dáng vẻ lờ lững như thế, xem ra là bị chấn kinh quá mức rồi.

“Việc này ta không giúp được. Hoàng đế đã hạ chi rồi, tốt hơn là tỷ nên trở lại đông cung thu thập những thứ đáng giá để trang trải cuộc sống sau này đi.”

Trang Thư Lan nhẹ nhàng nói.

“Về việc của Trang Thừa tướng ta cũng không tham gia. Tuy rằng ta là vương phi, cũng là thái phó của hoàng thượng nhưng những việc liên quan tới chính sự ta không tham dự vào.”

Trang Thư Dao vừa nghe thấy Trang Thư Lan từ chối, trong mắt ngập tràn phẫn nộ, cắn hận.

“Trang Thư Lan, ngươi thật là nhẫn tâm! Ông ấy là cha ngươi sao ngươi có thể nhắm mắt làm ngơ như thế hả?”

“Vấn đề là, ông ấy không phải là cha ta!”

Trang Thư Lan nhếch miệng cười, hờ hững trả lời.

“Ngươi!”

Trang Thư Dao đột nhiên cười rộ lên, oán hận nói.

“Ngươi biết không, phụ thân rất sủng ái mẹ ngươi. Người đời vẫn nói yêu ai yêu cả đường đi lối về. Cha thực sự rất thích ngươi có thứ gì tốt nhất cũng đưa cho ngươi mà ta là đại tiểu thư thứ gì cũng không có! Cũng may lúc ta 6 tuổi thì đã xảy ra chuyện. Cha rất thất vọng về mẹ ngươi. Nhưng vẫn nhớ mãi không quên mẹ ngươi, cho dù mẹ ngươi đã chết nhưng trong lòng ông vẫn luôn nhớ tới bà ta. Sau đó, cha bắt đầu tìm kiếm những nữ nhân giống mẹ ngươi rồi cưới bọn họ về nhà, tìm kiếm bóng dáng mẹ ngươi trên người những nữ nhân đó! Mẹ ta rất căm phẫn, đều là nữ nhân dựa vào cái gì mà mẹ ngươi nhận được sự ủng hộ như vậy? Cho dù chết rồi vẫn có thể tranh giành tình cảm với người sống! Mà ngươi, ngươi biết không? Cha không để ý tới người là bởi vì mỗi lần nhìn thấy ngươi thì ông ấy lại nghĩ tới sự phản bội của mẹ ngươi. Còn ta nhìn thấy ông ấy đối xử lạnh nhạt với ngươi như vậy nên ta nỗ lực học tập, giành lấy sự chú ý của cha để tất cả những gì tốt đẹp trước đây ông ấy cho ngươi chuyển hết cho ta. Hơn nữa ta biết cha là người rất trọng thể diện cho nên trước mặt mọi người ta luôn thể hiện bản thân khiến cha nở mày nở mặt trước đồng môn. Còn ngươi ngay từ đầu biểu hiện đã không ra làm sao chỉ càng khiến cha thất vọng, mất mặt. Vì vậy ta đã thành công giành được sự thương yêu của cha! Nhưng ngươi không biết ngày

ngươi xuất gia cũng là ngày lại mặt (vợ chồng về nhà bỏ mẹ vợ sau ngày cưới) của ta. Cha không ở nhà chờ ta và Tu Nam mà là cố ý tới tiễn ngươi xuất gia nhưng lại không để cho ngươi biết. Ta chỉ biết ở trong lòng cha ngươi mà ông yêu thương nhất vẫn là ngươi. Cho dù vì thể diện mà ông ấy đuổi ngươi ra khỏi nhà, nói là xóa tên ngươi ra khỏi gia phả nhưng thực tế tên của ngươi vẫn giữ nguyên trong gia phả của Trang gia!

Bây giờ ngươi còn dám nói ngươi không còn quan hệ gì với Trang gia nữa không? Cho dù ngươi đã gả cho người khác nhưng ngươi vẫn là người của Trang gia!”

Trang Thư Lan nhú mày im lặng một lát rồi yếu ớt hỏi.

“Hôm nay tỷ nói với ta những lời này là muốn khiến ta cảm động sau đó ta sẽ tha thứ mọi chuyện. Có lẽ tỷ cho rằng ta nên ôm tỷ nói là ta hiểu nhầm mọi người, là ta không đúng, là ta không nhìn rõ sự thật đúng không? Thật xin lỗi ta không phải là thánh nữ. Mấy lời để lừa con nít này đừng nói với ta, ta không có hứng thú đứng nghe! Chuyện mười năm trước... sự thật là gì, ta đã sớm biết. Ông ta thất vọng về mẹ ta nhưng ta lại cảm thấy chính mẹ ta mới là người thất vọng về ông ta. Ông ta đã thương yêu mẹ ta như vậy sao còn nghe lời tiểu nhân còn đẩy mẹ ta lâm vào bước đường cùng? Ngay cả chút tin tưởng cơ bản nhất cũng không có làm sao có thể trở thành vợ chồng đây?

Tìm hình bóng của mẹ ta trên người những nữ nhân khác? ừ.. chẳng bằng nói là bản tính của ông ta háo sắc. Mẹ ta chỉ là cái cơ của ông ta mà thôi. Nếu như thực sự yêu thương một người tới mức sống chết không màng thì trong mắt người đó còn có thể chấp nhận nữ nhân khác sao? Hơn nữa trong đám tiểu thiếp của ông ta, trên người nào có thể thấy được hình bóng của mẹ ta? Sao nữ nhi do chính bà sinh ra không thấy mà tỷ lại có thể nhìn thấy chứ?

Còn về việc tên ta trên gia phả, xóa hay không xóa ..đối với ta cũng không có ảnh hưởng lớn lắm. Hiện tại ta đã lập gia đình rồi . Lấy chồng thì phải theo chồng đương nhiên bây giờ ta là người nhà phụ quân ta làm sao lại còn liên quan tới Trang Phủ nữa?”

Đây không phải là lần đầu tiên Trang Thư Dao lĩnh giáo miệng lưỡi sắc bén của Trang Thư Lan nhưng nàng thật không ngờ Trang Thư Lan lại là người quyết tuyệt không lưu tình như vậy.

“Một câu thôi, muội cứu hay là không cứu?”

Trang Thư Dao thu hồi dáng vẻ đáng thương vừa nãy , phục hồi dáng vẻ cao ngạo từ trước tới nay, ép hỏi.

“Tùy duyên thôi!”

Trang Thư Lan thờ dãi lên tiếng, không hề để ý tới thái độ và ngữ khí của Trang Thư Dao. Hiện tại việc nàng nghĩ tới chính là khi mẹ nàng biết chuyện này sẽ phản ứng thế nào.Nếu như mẹ nàng bảo nàng cầu xin Tư Đồ Minh Duệ tha cho ông ta, nàng nên đồng ý hay cự tuyệt đây?Mà cảm giác trong lòng nàng thế nào?

Tối nay Trang Đức kết bè kéo cánh tiến vào trong cung lại còn tham ô, nhận hối lộ chỉ sợ khó tránh khỏi tội chết mà tất cả người trong Trang Phủ từ trên xuống dưới đều bị liên lụy. Nam thì áp giải tới biên cương, nữ sẽ bị bắt làm cung nữ trong cung hoặc bị bán làm tiện tỷ. Nếu như nàng cầu xin Tư Đồ Minh Duệ có lẽ không miễn được tội chết cho Trang Đức nhưng ít nhất có thể để những người khác trong Trang phủ chỉ bị giáng xuống làm thứ dân. Tuy rằng dân thường là tầng lớp thấp nhất trong xã hội nhưng ít ra còn có tự do nhất định hơn nữa còn có cơ hội đổi đời.

“Đừng yêu cầu quá đáng nữa, ta có thể cho tỷ câu trả lời như vậy đã là cực hạn rồi!”

Trang Thư Lan bình tĩnh nói.

”Nể tình ta đã gọi tỷ là tỷ nhiều năm như vậy, ta khuyên tỷ vài câu. Tỷ đừng quay về đông cung nữa, bây giờ nơi đó đã bị bao vây hết rồi. Tỷ có thể trốn được ra đây đã không dễ dàng gì. Bây giờ tỷ nhanh đi đi, coi như ta không gặp tỷ. Nếu như có thể thông báo cho mẹ tỷ, viết cho bà ấy một bức thư báo với bà ấy tình hình trong cung, nhanh chóng thu gom tiền bạc những thứ có giá trị giấu ở nơi an toàn, có lẽ đó cũng là số tiền để mọi người sống nửa đời sau. Đợi tới khi trời sáng thì có lẽ quan binh sẽ nhanh chóng tới trang phủ khám xét, niêm phong.”

Nói xong, Trang Thư Lan quay lại lạnh lùng nói với cung nữ phía sau.

“Việc đêm nay nhìn thấy thái tử phi, các người ai cũng không được nói ra ngoài. Nếu không ai cũng đừng mong nhìn thấy ngày mai! Hiểu chưa?”

“Dạ!”

Cung nữ cúi người đáp ứng. Hiện tại nàng là Thuận tinh vương phi – nhân vật có thể hô mưa gọi gió. Bọn họ chỉ là cung nữ nho nhỏ đâu dám vượt đuôi hổ!

Nghe những lời Trang Thư Lan nói xong, Trang Thư Dao vẫn còn đang khiếp sợ. Lúc nàng nghe được tin, nàng chỉ thầm nghĩ làm thế nào để cứu người nhưng không nghĩ tới sau khi cứu người thì phải làm những gì. Bây giờ nghe Trang Thư Lan nói như vậy nàng mới tỉnh táo lại. Chuyện của Tu Nam đã được định đoạt rồi, không còn cơ hội thay đổi được nữa. Mà chuyện của cha nàng. ... cũng không khác là mấy. Việc có thể làm chính là giải quyết hậu quả sau này nên làm thế nào để ổn định cuộc sống. Nhưng nàng vẫn không nghĩ tới những chuyện này chỉ nghĩ tới việc làm thế nào để thay đổi chuyện đã không thể thay đổi được nữa. Bỗng nhiên Trang Thư Dao hiểu ra tại sao Trang Thư Lan lại có được địa vị như ngày hôm nay.

Trang Thư Lan không để ý tới Trang Thư Dao nữa mà mang theo cung nữ tới tâm cung của thái hậu. Lúc này điều nàng lo lắng nhất chính là thái hậu không thể chịu nổi đã kích khí hoàng thượng mất đi. Bởi vì khi thái hậu được bí mật đưa về cung thì người đã hôn mê .

“Thái hậu đã tỉnh chưa?”

Trang Thư Lan vừa vào trong phòng thì gặp ngay Truy Nguyệt đang đi ra ngoài, vội vàng kéo nàng lại hỏi.

“Thái hậu đã tỉnh rồi.”

Truy Nguyệt nói khẽ, ngập ngừng lo lắng.

“Thái hậu không nói gì cả, cũng không khóc lóc, chỉ nằm trên giường, ánh mắt cũng không chuyển động, cứ thần thờ, nô tỳ sợ rằng thái hậu..... Thái hậu sẽ nghĩ quẩn.”

“Ừm.....Ta biết rồi, người cứ đi lo việc của người đi, ở đây cứ giao lại cho ta.”

Trang Thư Lan gật đầu dằn dò, sau đó tiến vào trong phòng. Nàng tới gần giường nhìn thái hậu, quả nhiên đúng như những gì Truy Nguyệt nói. Sắc mặt thái hậu trắng bệch, thần sắc đờ đẫn. Nếu như không nghe thấy tiếng hít thở của thái hậu, Trang Thư Lan tưởng là trong đêm nay nàng lại phải nhìn thấy một người thân mất đi.

“Thái hậu...thái hậu?”

Trang Thư Lan nhẹ nhàng gọi, ngồi vào mép giường thái hậu.

Thái hậu vẫn giữ nguyên tư thế, không nhúc nhích. Hai mắt vô thần, lẳng lặng nhìn khoảng không trước mắt khiến tâm trạng Trang Thư Lan lúc này cũng nặng nề hơn. Mạch suy nghĩ của nàng chỉ tạm ngừng khi nàng cảm thấy buồn ngủ. Nàng cố gắng lắc đầu để cho mình tỉnh táo lại, không ngừng nói với chính mình là nàng tới để an ủi thái hậu nhưng đáng tiếc đều vô hiệu chỉ mới ngồi một lát đã gật gù rồi.

“Lan nhi, để ta bảo Truy Nguyệt chuẩn bị cho con một gian phòng. Con cũng đã mệt mỏi cả đêm rồi.”

Thái hậu giờ tay vuốt ve tóc Trang Thư Lan, cười nhợt nhạt, giọng nói bình thản giống như đã già hơn mười tuổi.

“Dạ, không cần đâu ạ!”

Trang Thư Lan vừa thăm mắng chính mình mê ngủ không đúng lúc vừa vội vàng giải thích với thái hậu.

“Con ở đây với người là được rồi!”

“Đi ngủ đi, ta không sao đâu!”

Thái hậu biết Trang Thư Lan đang lo lắng điều gì, nhẹ nhàng nói.

“Ta sẽ không nghĩ quẩn đâu. Đời người sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình, ta còn muốn cưỡng cầu gì nữa?”

Nếu như thái hậu thực sự nghĩ như vậy thì tốt nhưng chỉ sợ là người đang an ủi chính mình thôi.

“Nếu không, đêm nay con ngủ cùng người nhé.”

Trang Thư Lan nghĩ một chút rồi nói.

“Con cũng biết như vậy là không đúng quy củ, lễ nghĩa nhưng người có thể đồng ý với con được không? Từ lúc 5 tuổi con đã không được ngủ với mẫu thân rồi.. Con rất nhớ cảm giác khi được ngủ cùng với mẫu thân.”

Nói xong, Trang Thư Lan mong mỏi nhìn thái hậu, mặc kệ thế nào đêm nay cũng không thể để thái hậu ở một mình. Cuối cùng Trang Thư Lan cũng nhìn thấy ánh mắt linh động của thái hậu.

“Lên giường đi, từ sau khi Duệ nhi rời khỏi hoàng cung ta cũng rất nhớ cảm giác lúc Duệ nhi ngủ cùng ta.”

Thái hậu nhích người, vỗ vỗ khoảng giường trống bên cạnh.

Trang Thư Lan cởi áo khoác leo lên giường, nằm xuống bên cạnh thái hậu, nũng nịu nói.

“Thái hậu, con muốn nghe kể chuyện.”

“Chuyện gì? Ngủ còn muốn nghe kể chuyện sao?”

Trên mặt thái hậu toát lên vẻ nhu hòa của người làm mẹ.

“Tất nhiên rồi ạ! Trước khi đi ngủ phải kể chuyện mà! Con nhớ lúc nhỏ mẫu thân vẫn thường kể chuyện cho con nghe trước khi đi ngủ.”

Đương nhiên mẫu thân mà nàng nhắc tới không phải là Hồng nương.

“Vậy Lan nhi muốn nghe chuyện gì?”

Trang Thư Lan im lặng một lát rồi nói.

“Nếu như thái hậu đồng ý, có thể kể cho con nghe một chút chuyện trước đây được không? Người và hoàng thượng làm thế nào mà gặp nhau?”

Trang Thư Lan chắc chắn lúc này trong đầu thái hậu đang nhớ lại chuyện năm đó hai người gặp nhau. Trang Thư Lan cảm thấy thái hậu nên nói ra hết những vương vấn trong lòng nếu không sẽ rất khó chịu, có thể lại làm những chuyện đại đột.

“Chuyện năm đó?”

Thái hậu nhẹ nhàng lắc bả, ánh mắt mơ hồ nhìn khoảng không.

“Hoàng thượng năm đó rất tuần tú, tao nhã. Nói theo cách của mấy cuốn tiểu thuyết tình cảm thì đó chính là công tử tài hoa, phong nhã, vạn người mê. Năm đó ta cứu được hân đang bị thương do chìm thuyền, bị sóng đánh dạt vào bờ sau đó bắt đầu dây dưa không rõ. Còn nhớ năm đó ta bị người khác hãm hại phải lưu lạc tới vùng ven biển đó, lúc đó tâm trạng rất tệ, ngày đầu tiên sau khi cứu hân, ta đã tỏ rõ vẻ khó chịu, bức bối. Nhưng hân chẳng những không tức giận vì thái độ đó của ta mà ngược lại lúc nào cũng pha trò để ta vui. Ta đuổi hân đi. Nhưng hân lại nói hân không có nhà để về giống như một tên lưu manh cứ bám lấy ta, dường như yêu ta lúc nào không hay. Trên thực tế, chính ta cũng đã yêu hân, không biết từ lúc nào đã cam tâm tình nguyện rồi bỏ quê hương theo hân tới Đại Đông hoàng triều. Tới đây, ta mới biết hân không phải là thương nhân bình thường, thì ra hân chính là thái tử đương triều hơn nữa đã có thái tử phi rồi. Lúc đó, ta rất tức giận, giận hân không nói sự thật cho ta biết, sau đó nhân lúc hân bị tiên đế cử đi tuần tra thị sát dân tình ta lên trốn khỏi phủ thái tử lang thang ở quốc gia hoàn toàn xa lạ này. Cũng không biết là vận mệnh trêu đùa hay là tạo hóa trêu ngươi, ta lại bị đưa vào cung trở thành phi tử của tiên đế. Lúc ta tỉnh lại thì ván đã đóng thuyền nhưng khi đó ta đã mạng trong mình cốt nhục của hân! Lúc đó ta rất sợ hãi, rất hối hận, hân không ở trong cung, mà ở kinh thành ta lại không có người quen nào, ta không biết nên làm thế nào chỉ có thể an phận làm một phi tử ngoan ngoãn, yên phận, trong lòng không ngừng dẫn vật.

Sau này, ta sinh ra Duệ nhi, tiên đế rất vui, bởi vì người lớn tuổi như vậy lại có con trai nên vô cùng thương yêu. Nhưng ta có nói khổ không nói nên lời, đó không phải là con trai của người mà là cháu của người. Mỗi ngày trôi qua ta đều sống trong sợ hãi, chỉ sợ bị người khác biết được việc này. Qua một thời gian, không biết tiên đế nghe được tin đồn gì đó nói thật cửu vương gia sinh không đủ tháng, sợ rằng trong đó có bí mật động trời. Lúc đầu tiên đế không thêm đề ý. Nhưng không ngờ tới một ngày, tiên đế ra thánh chỉ nhốt ta vào lãnh cung sau đó nghiêm hình ép hỏi hải tử của ta là của ai. Ta không chịu nổi khổ hình buộc lòng phải nói thật tất cả, kể lại mọi chuyện trước đây cho tiên đế. Tiên đế đã nghe xong chịu đã kích không nhỏ, từ đó về sau người nhốt ta vào Duệ nhi vào lãnh cung, để chúng ta tự sinh tự diệt.

Hân bị tiên đế phái đi chớp mắt cũng đã mấy năm đợi tới khi trở về thì ta đã ở trong lãnh cung rồi...”

Nói tới đây, thái hậu nặng nề thở ra một hơi, nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Trang Thư Lan đưa tay lau những giọt nước đang thi nhau rơi xuống, vừa lau vừa nói.

“Người đừng buồn nữa, tất cả mọi chuyện đều đã qua rồi!”

“Đúng vậy, đều đã qua rồi!”

Thái hậu đưa tay lau nước mắt trên mặt mình.

“Sau này hân thành hoàng đế, ta thành thái hậu. Thân phận như thế khiến chúng ta chỉ có thể nhìn nhau từ xa không thể ở bên nhau được nữa. Nhưng như thế ta đã rất mãn nguyện rồi. Ta vẫn luôn cho rằng cả đời này chỉ cần nhìn hân như vậy cũng đủ rồi! Nhưng bây giờ.....bây giờ...”

Thái hậu nói tới đây không nhịn được khóc lớn lên.

Trang Thư Lan dang hai tay ôm lấy thái hậu, để đầu thái hậu dựa vào vai mình, để người mặc sức khóc, chỉ có khóc mới có thể trút bỏ hết tất cả ưu tư trong lòng.

Khi nước mắt cạn khô thì cũng là lúc cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Vì vậy mọi phiền não bị thương đều gác sang một bên, hai người từ từ tiến vào giấc ngủ.

Từ Đồ Minh Duệ xử lý xong mọi chuyện bên kia tới đây tìm Trang Thư Lan đã nhìn thấy hai người phụ nữ quan trọng nhất với hân đang ôm nhau ngủ, mà trên mặt nước mắt vẫn còn. Hân nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhìn phía trời xa sau cửa. Ánh sáng bạc mờ ảo bao trùm cả Đại Đông hoàng triều, một ngày mới đã bắt đầu rồi. Thế nhưng... có một số người không bao giờ có thể nhìn thấy ánh mặt trời vạn năm không đổi đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Đại Đông hoàng triều năm Càn Vũ 23, tân hoàng đế Tư Đồ Tĩnh Dương đăng cơ, đổi niên hiệu là Thừa Thanh. Năm Càn Vũ 23 cũng chính là năm đầu tiên của niên hiệu Thừa Thanh. Thuận Tĩnh vương gia được phong làm nhiếp chính vương, thuận tĩnh vương phi và phu nhân của Uy Quốc Tướng Quân – Thượng Quan Tĩnh nhận chức thái phó (thầy giáo của hoàng đế). Bắt đầu từ đây Đại Đông hoàng triều cho phép nữ tử có thể làm thầy dạy của hoàng đế.

Thánh chỉ ban ra, cả nước đều xôn xao. Trong mắt người dân Đại Đông hoàng triều, mặc dù phụ nữ có thể làm quan nhưng không thể làm quan lớn, lại càng không thể trở thành cận thần bên hoàng thượng. Nhưng lúc này tân hoàng đế tuân theo thánh chỉ của tiên đế bãi hai người phụ nữ làm thầy, có phải là chứng minh tất cả nữ quan trong thiên hạ đều được triều đình coi trọng hay không?

Có suy đoán như vậy nên số lượng nữ tử dúi mài kinh sử để đi thi khoa cử tăng lên không ít. Họ đều mong muốn một ngày nào đó cũng có thể vào triều làm quan góp chút sức mọn cho triều đình còn non nớt.

Có điều trong lúc các nữ tử khắp nơi hâm mộ hai vị thái phó của hoàng đế thì hai người này lại đang thành thói ngồi ở ngự hoa viên phẩm trà hóng mát, cách đó không xa là hoàng đế – hiện tại đang nhũ mỳ cúi đầu đọc sách.

“Haiz! Trang thái phó!”

Thượng Quan Tĩnh dùng khuỷu tay đẩy đẩy Trang Thư Lan ngồi bên cạnh đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Hoàng thượng giao trọng trách cho muội dạy dỗ tân hoàng đế chứ không phải mời muội tới đây uống trà nghỉ ngơi. Sao muội giao cho hoàng thượng đề bài khó vậy? Đã hơn một canh giờ rồi mà hoàng thượng vẫn chưa tìm ra đáp án.”

“Tỷ đừng quản ta!”

Trang Thư Lan vẫn không mở mắt, ngả người về phía sau dựa vào lưng ghế, nhẹ nhàng đung đưa ghế xích đu, dáng vẻ rất nhàn nhã.

“Ngay từ đầu không phải chúng ta đã nói rồi sao? Tỷ dạy kinh sử lễ nghĩa. Muội dạy thiên văn, địa lý, toán học. Chúng ta ai dạy của người đó, không được quấy rầy nhau.”

“Nhưng sao ta lại thấy hình như không phải muội muốn dạy hoàng thượng mà là đang cố tình làm khó hắn!”

Thượng Quan Tĩnh bĩu môi. Ngày tân hoàng đế đăng cơ cũng là ngày bọn họ chính thức nhận chức có trách nhiệm dạy hoàng đế đạo làm vua, đạo trị vì đất nước. Nhưng Trang Thư Lan lại khẳng khái muốn chia ra để dạy, phân công mỗi người dạy một lĩnh vực sở trường. Về sau, Trang Thư Lan thường hay nói về một vài việc kỳ lạ trên trời dưới đất nhưng hoàng thượng lại rất có hứng thú ngồi nghe. Mỗi khi Thượng Quan Tĩnh giảng về đạo nghĩa trị vì đất nước thì hoàng thượng lại tỏ ra chán nản. Mỗi lần thấy Trang Thư Lan liền vui vẻ, còn thấy mình liền sa sầm mặt mày.

Việc này cũng đúng thôi. Đạo làm vua này chính bản thân mình còn cảm thấy chán hướng chỉ là một đứa trẻ hơn mười tuổi. Hơn nữa đạo trị vì còn phải vận dụng vào thực tế mới có thể phát triển hoàn thiện được. Hiện tại hoàng đế mới vừa đăng cơ, mọi chuyện trong triều đều do Nhiếp Chính Vương quản lý, vì thế Thượng Quan Tĩnh cũng không yêu cầu hoàng đế phải hứng thú với các bài giảng của nàng, nhưng ít ra thì hắn cũng không cần phải thể hiện ra mặt như vậy chứ! Huống hồ, mỗi ngày Trang Thư Lan lại giao một vài vấn đề khó hiểu để hoàng thượng tự mình suy nghĩ tìm tòi. Hoàng đế không nghĩ ra lại sợ mất mặt. Do đó, để giữ thể diện hắn lại đẩy những vấn đề đó cho nàng, kết quả đẩy qua đẩy lại lại đổ hết lên đầu mình! Vì vậy bắt đầu từ ngày đầu tiên dạy học, Thượng Quan Tĩnh liền hoài nghi phải chăng Trang Thư Lan tiến cử mình làm thầy dạy của hoàng thượng chính là muốn hành hạ mình?

“Là chuyện từ trước tới giờ chưa từng có!”

Trang Thư Lan miễn cưỡng trả lời.

“Chẳng qua là ta muốn cùng hắn chơi một trò chơi nho nhỏ thôi! Ta thấy làm hoàng đế quá mệt mỏi cho nên nhân lúc hắn còn chưa tự mình chấp chính đề đầu óc hắn thành thói, không cần phải đau đầu nghĩ cách làm thế nào để trở thành một vị vua tốt mà chỉ vui vẻ như những đứa trẻ bình thường khác.”

“Hừ! Nếu như tiên đế nghe thấy những lời này của muội không biết có tức giận tới mức bật mồ sống lại hay không đây?”

Thượng Quan Tĩnh trừng mắt nhìn Trang Thư Lan. Nếu đã làm hoàng đế thì cả đời hắn đều không có quyền lựa chọn, làm gì còn có thể là một thiếu niên vô lo vô nghĩ nữa?

“Trò chơi nho nhỏ? Muội đừng giả vờ nữa đi! Rõ ràng là muội có ý giao cho hắn đề khó để hắn không tới làm phiền muội!”

“Haiz! Bị tỷ phát hiện rồi!”

Trang Thư Lan mở mắt, cười hi hi nhìn chằm chằm Thượng Quan Tĩnh.

“Không hổ danh là Thượng Quan thái phó, chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấy tâm tư “nhỏ bé” của ta!”

Thượng Quan Tĩnh không thèm đáp lại. Một tháng này ở chung với Trang Thư Lan, nàng phát hiện có thể hình dung về Trang Thư Lan trong hai chữ

“lười” và “tinh”(tinh khôn, tinh ranh)! Ví dụ như lúc giảng bài theo quy tắc trong cung thì thầy dạy phải đứng dạy cho hoàng đế nhưng Trang Thư Lan lại nói là nàng lười phải đứng nàng muốn ngồi. Nhưng lại ngại lễ nghi trong cung đành lấy một cái đệm làm ghế để ngồi giảng bài cho hoàng thượng còn nói gì mà trong quy định viết là không cho phép ngồi trên ghế giảng bài cho hoàng thượng chứ không có quy định là không được ngồi dưới đất để giảng bài! Lúc đầu hoàng đế còn giật mình không quen nhưng bây giờ cũng theo Trang Thư Lan. Hai người mặt đối mặt ngồi trên đất, một người giảng một người nghe. Theo như cách nói của Trang Thư Lan thì nàng không hề làm trái luật lệ trong cung mà chỉ là lách luật một chút thôi.

“Trang thái phó, Trẫm đã viết xong rồi. Thái phó qua đây xem đi!”

Tư Đồ Tĩnh Dương vui mừng ngẩng đầu vẫy vẫy Trang Thư Lan.

“Cầm qua đây!”

Trang Thư Lan không thèm đứng dậy, ra lệnh.

“Hoàng thượng thì phải làm gương cho thiên hạ, sao lại quên mất đạo lý tôn sư trọng đạo rồi? Trên đời này làm gì có học trò nào lại ra lệnh cho thầy giáo hả?”

Nàng không thích Tư Đồ Tĩnh Dương lúc nào cũng coi mình hoàng đế muốn gì được nấy. Bởi vì trong mắt Trang Thư Lan, hắn chẳng qua cũng chỉ là 1 học sinh trung học mà thôi!

“Trẫm là hoàng thượng!”

Tư Đồ Tĩnh Dương bắt mắt phản đối. Vị hoàng thượng thái phó này của hắn hình như chưa bao giờ coi hắn là hoàng đế. Trước đây hắn cho rằng trong mắt nàng mệnh lệnh của hoàng đế cũng chỉ là lời nói thừa. Nhưng hắn lại rất thích nàng đối xử với hắn như vậy. Từ khi hắn đăng cơ làm hoàng đế tới nay nhưng người thân bên cạnh hắn đều sợ hãi rụt rè, ngay cả mẫu thân cũng không gần gũi hắn như trước đây nữa. Mẫu thân còn nói làm hoàng đế thì phải có dáng vẻ uy phong của hoàng đế. Vì thế trong cung ngoại trừ Thập Cửu vương gia thì hắn cũng chỉ sợ vị hoàng thượng này – người không coi hắn là hoàng thượng mà chỉ coi hắn như một đứa trẻ 12 tuổi. Nhưng vừa rồi hắn nghe thấy hoàng thượng chính miệng thừa nhận cố ý ra đề khó để hắn không tới làm phiền mình thì hắn rất tức giận và thất vọng. Chẳng lẽ hoàng thượng của hắn chán sống rồi! Hắn nào đâu có phiền. Hắn rất thích nghe hoàng thượng kể chuyện, phân tích những chuyện kỳ lạ trong thiên hạ! Có thể được một vị hoàng đế là hắn coi trọng như vậy phải lấy làm vinh hạnh mới đúng chứ nhưng đằng này hoàng thượng lại coi là phiền phức! Thực sự là chán sống rồi! Nhưng tiếc là hắn lại không dám làm gì nàng. Không nói tới việc đó là thái phó do đích thân tiên hoàng phong, mà nàng còn là hoàng thượng của hắn, là người phụ nữ mà Thập cửu vương thúc yêu thương nhất. Với năng lực hiện tại, hắn cũng không dám đối đầu với thập cửu thúc.

“Hoàng thượng?”

Trang Thư Lan nhướn mày nhắc lại, bỗng nhiên cười phá lên, vừa gật đầu vừa nói ý tứ rất hàm xúc.

“Xem ra hoàng thượng đã trưởng thành rồi, đã biết được hàm ý của hai chữ “Hoàng thượng” ! Thượng Quan thái phó, lát nữa ngài nhớ đề nghị với Thuận Tĩnh Vương. Tính cả tuổi mụ năm nay hoàng thượng cũng 13 tuổi rồi, qua hai năm nữa phải tự mình chấp chính. Hiển nhiên là từ giờ trở đi phải để hoàng thượng tiếp xúc với tấu chương trong triều rồi. Vì thế lát nữa ngài cũng không cần phải giảng Kinh Thi, thơ từ ca phú cho hoàng thượng nữa cứ mang những tấu chương trước đây tới để hoàng thượng học. Hai ngày sau để hoàng thượng tự mình phê duyệt tấu chương!”

Hăm hại, quang minh chính đại hăm hại! Muốn dạy hoàng thượng phê tấu chương sao nàng ta không tự mình đi dạy lại giao cái việc cực nhọc đó cho mình? Hoàng thượng tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm ít mà mình lại nóng tính. Nếu như trong lúc bất đồng quan điểm, chỉ sợ mình không khống chế được phát cáu lên mất! Trong lòng Thượng Quan Tĩnh không hề vui vẻ, trên mặt hiện rõ vẻ khó chịu.

“Trang thái phó, ta thấy hoàng thượng vẫn chưa tới lúc phải học những điều này. Hơn nữa dạy hoàng thượng phê tấu chương nên để Nhiếp Chính vương dạy thì tốt hơn. Thứ nhất có thể học được cách chấp chính như thế nào, thứ hai còn có thể tự mình tìm hiểu tình hình trong nước. Việc này rất tốt cho hoàng thượng.”

“Ừm! Ta không có ý kiến. Ta chỉ là lo lắng là hoàng thượng không đồng ý để Nhiếp Chính Vương dạy thôi!”

Trang Thư Lan vẫn còn nhớ về run rẩy của Tư Đồ Tĩnh Dương khi tiếp nhận thánh chỉ của tiên đế. Trong mắt hắn lúc ấy còn lộ rõ vẻ sợ hãi Tư Đồ Minh Duệ. Tuy bây giờ hắn là hoàng đế còn Tư Đồ Minh Duệ là thần tử nhưng nàng vẫn nhìn ra được trong thâm tâm vị hoàng đế này vẫn còn sợ hãi Thập Cửu vương thúc.

“Cho dù hắn có đồng ý thì bản vương cũng không muốn dạy! Tiên đế để hai người làm thái phó chính là muốn hai người dạy dỗ hoàng thượng. Vậy mà hai người lại đùn đẩy trách nhiệm, xem ra hai vị thái phó không coi thánh lệnh ra gì cả!”

Không biết từ lúc nào mà Tư Đồ Minh Duệ đã đi tới chỗ này, khoanh tay nhìn chằm chằm hai nữ nhân đang muốn đẩy trách nhiệm cho hắn. Chẳng lẽ các nàng sợ hắn nhân rồi không có việc gì làm hay sao? Mỗi ngày trong ngự thư phòng đều có một lượng lớn tấu chương cần hắn phê duyệt. Vậy mà bọn họ còn muốn để hắn tranh thủ thời gian dạy hoàng đế – nếu như hắn đồng ý vậy còn cần người làm thái phó như các nàng làm gì nữa?

Tư Đồ Tĩnh Dương nhìn thấy vậy thì rất mất hứng. Làm hoàng đế như hắn chẳng hề vui vẻ gì. Hai người làm thái phó thì bày trò coi hắn như quả bóng cao su đá qua đá lại. Ngay cả hoàng thúc của hắn cũng không thèm nề mặt hắn chút nào. Nếu đã không muốn vậy còn bắt hắn làm hoàng đế làm gì!

“Được rồi! Để trẫm quyết định!”

Tư Đồ Tĩnh Dương cảm thấy hấn nhất định phải lên tiếng, bằng không hấn thực sự không biết mấy vị đại thần này coi hoàng đế như hấn là gì.

“Trẫm quyết định để hoàng thân dạy trẫm học!”

lầm rầm Để hoàng thân dạy hấn học chính là để hoàng thúc dạy, ai bảo hai người bọn họ chồng tung vợ hứng chứ...Dùng từ này để hình dung hai người họ hình như không thích hợp lắm nhưng có một điều hấn hiểu rõ. Hấn sợ hoàng thân nhưng không sợ hoàng thúc mà hoàng thúc hình như còn hơi sợ hoàng thân nữa. Vì thế nếu như một ngày nào đó hấn có thể làm cho hoàng thân sợ hấn thì hấn không cần phải sợ hoàng thúc nữa! Nhưng mà hình như suy nghĩ này của hấn không thể nào trở thành hiện thực được. Hấn nghe nói trước đây khi tiên đế vẫn còn sống, hoàng thân của hấn trước mặt chúng thần trong triều cũng vẫn không coi tiên đế ra gì.

Trang Thư Lan hơi kinh ngạc. Nàng không ngờ tên tiểu tử này chọn ai không chọn lại chọn nàng!

“Hoàng thượng xác định muốn từ bây giờ cho tới khi ngài tự mình chấp chính để ta dạy ngài phê duyệt tấu chương sao?”

Trang Thư Lan mỉm cười, nụ cười tươi như hoa đào mùa xuân.

Trong lòng Tư Đồ Tĩnh Dương run lên. Bỗng nhiên hấn có dự cảm không lành nhưng hấn lại không muốn thay đổi chủ ý – lời nói của hoàng thượng sao có thể thay đổi tùy tiện được. Như thế thật mất mặt.

“Trẫm là thiên tử, nhất ngôn cửu đỉnh.”

“Được!”

Trang Thư Lan cười nhạt.

“Hi vọng một ngày nào đó ngài đừng hối hận về những lời ngài đã nói hôm nay đây.”

“Hoàng thượng! Không thể không nói ngài thật đúng là có mắt nhìn, lại chọn đúng người “có khả năng” nhất để dạy ngài! Đây là việc đúng nhất từ khi đăng cơ tới nay ngài làm được.”

Tư Đồ Minh Duệ đứng bên khen ngợi.

“Bắt đầu từ ngày mai, phủ Nội Chính Vương bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh hoàng thượng!”

“...”

Thượng Quan Tĩnh cảm thấy tiểu hoàng thượng này giống như con thỏ nhỏ đang rơi vào miệng hổ. Nàng vừa nghe thấy Tư Đồ Minh Duệ nói câu cuối cùng là gì nhỉ? Phủ Nội Chính Vương bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh? hoàng thượng hình như là rất sợ đi vào phủ Nội Chính Vương thì phải?

Tư Đồ Tĩnh Dương nghe Tư Đồ Minh Duệ nói vậy thì tin chắc lựa chọn của mình là đúng, ánh mắt sáng lên, cười rạng rỡ hỏi lại.

“Thực sự như vậy?”

“Hoàng thượng, thần cho rằng ngài có lẽ nên để thần dạy đi!”

Thượng Quan Tĩnh cảm thấy nàng cần phải “cứu” tiểu hoàng đế. Không phải là ấn tượng của nàng với Trang Thư Lan không tốt. Ngay từ lần đầu tiên gặp Trang Thư Lan nàng đã cảm thấy Trang Thư Lan là người rất có khả năng gây vò người khác. Hơn nữa mỗi lần khi Phó Sát đề cập tới tên của Trang Thư Lan đều nghiêng răng nghiêng lợi, thường nói Trang Thư Lan và Tư Đồ Minh Duệ đúng là ngư tử tâm ngư, mã tử tâm mã, là cặp vợ chồng hồ ly được trời đất tạo nên! Từ những điều đó Thượng Quan Tĩnh đã có thể tưởng tượng được bộ dạng khốn khổ của tiểu hoàng đế sau này.

“Thượng Quan thái phó, việc này trẫm đã quyết định rồi. Trẫm cũng nghe Uy quốc tướng quân nói gần đây sức khỏe của Thượng Quan thái phó không tốt lắm trẫm cũng không đành lòng để thái phó mệt mỏi thêm nữa.”

Tư Đồ Tĩnh Dương khéo léo từ chối, nhân tiện cũng thể hiện sự quan tâm tới sức khỏe của thần tử, biểu hiện thánh đức vô lượng.

Được rồi, nếu như là ý tốt của mình người ta đã không nhận vậy thì ngày sau tới tìm ta tố khổ đừng trách ta coi như không nghe thấy. Trong lòng Thượng Quan Tĩnh thầm nghĩ, sau đó cung kính tạ lễ, nói.

“Tạ ơn hoàng thượng quan tâm, thần rất khỏe. Nếu như hoàng thượng đã quyết định vậy, thần xin nghe theo thánh lệnh.”

Vì thế việc dạy hoàng đế phê duyệt tấu chương cứ như quyết định vậy. Sau đó Tư Đồ Minh Duệ đưa Trang Thư Lan xuất cung về phủ, Thượng Quan Tĩnh cũng cáo từ, hoàng đế bái giá quay về Minh Thần Cung. Ngự Hoa viên cũng trở lại vẻ yên tĩnh vốn có.

Trên đường ngồi xe hơi phủ, Trang Thư Lan mới thấy lạ bèn hỏi.

“Hôm nay sao lại phê xong tấu chương sớm vậy?”

“Ừm!”

Tư Đồ Minh Duệ ôm Trang Thư Lan vào lòng, cúi đầu tựa vào vai nàng nói.

“Nàng nói xem khoa cử năm nay nên tiến hành sớm thế nào?”

“Tiến hành sớm làm gì?”

Trong nhất thời Trang Thư Lan không hiểu ý Tư Đồ Minh Duệ, thuận miệng nói.

“Mọi người đều phải thi Hương, chàng nói tiến hành sớm vậy không phải biến thành “thi Hạ” rồi sao?” *

* 秋试 [qiūshì] thi Hương (chế độ thi cử thời nhà Minh, nhà Thanh bên Trung Quốc). Trong đó 秋[qiū] còn có nghĩa là mùa thu.

“Đạo này Lan nhi của ta càng ngày càng vui tính.”

Tư Đồ Minh Duệ mỉm cười.

“Thi hạ hay thi Hạt thì ta không biết. Ta chỉ biết hiện tại đám quan lại trong triều cũng nên thay đổi rồi!”

À! Thì ra là như vậy! Trang Thư Lan gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cũng nghiêm túc nói thêm.

“Đúng là nên thay đổi rồi! Ta thấy có một số quan địa phương danh tiếng rất tốt chỉ bằng gọi họ về kinh nhậm chức, được không?”

“Quan địa phương nào vậy? Dù thế cũng phải có người kế cận!”

“Vi thể chàng muốn khoa cử năm nay tiến hành sớm hà?”

Trang Thư Lan hơi nhíu mày.

“Chẳng qua ta sợ những sĩ tử dự thi năm nay còn chưa chuẩn bị tốt.”

“Mười năm gian khổ học tập chỉ vì muốn sau này thành danh, kẻ có thực tài chỉ mong ngày này có thể tới sớm hơn thôi.”

Tư Đồ Minh Duệ không đồng ý phản bác lại.

“À... Ta chỉ nói thôi, cũng có rất nhiều người thích nước tới chân mới nhảy mà.”

Trang Thư Lan xấu hổ giải thích. Thi sớm cũng tốt nhưng nàng sợ quan viên trong triều sẽ phản đối việc này, tới lúc tiến hành sẽ gặp không ít khó khăn.

“Lan nhi là một trong số rất nhiều người đó đúng không?”

Tư Đồ Minh Duệ chuyển hướng câu chuyện trêu chọc Trang Thư Lan, vuốt ve gương mặt nàng, cười nói.

Trang Thư Lan không phủ nhận, kiếp trước nàng từng là một người như vậy.

“Thực ra, ta thấy việc thay đổi quan lại trong triều vẫn nên giao cho tiểu hoàng đế tự mình xử lý thì tốt hơn.”

Trang Thư Lan lại quay lại trọng tâm câu chuyện, gạt bàn tay đang làm loạn trên mặt mình ra, đánh mặt nói.

“Đừng xoa mặt ta nữa, sắp thành da lợn rồi! Đang nói chuyện nghiêm túc với chàng đây!”

“Ha ha! Lan nhi, nàng thật là đáng yêu!”

Tư Đồ Minh Duệ nhìn khuôn mặt hồng hào đang chuẩn bị nổi giận kia mà trong lòng rất vui vẻ, cắn cắn lên má nàng mấy cái mới chịu mở miệng nói tiếp.

“Thế nào mà không nghiêm túc? Hoàng đế tự mình chấp chính ít nhất cũng còn phải 2 năm nữa, chẳng lẽ hai năm này cứ để cho đám quan đó tác oai tác quái?”

Người này... chẳng lẽ là chó sao? Sáng cũng cắn, tối cũng cắn, hần coi nàng là khúc xương sao? Trang Thư Lan giơ tay che mặt, khó chịu trừng mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ mới nói tiếp.

“Sao có thể để cho bọn họ tác oai tác quái được? Ý của ta là muốn giao việc này cho hoàng đế giải quyết. Giải quyết không có nghĩa là bắt hoàng đế sau khi tự mình chấp chính mới làm. Chàng nghĩ mà xem, nếu như bây giờ chàng đổi hết các quan trong triều, đợi tới khi hoàng đế tự mình chấp chính, chắc chắn hần lại đổi lại một lần nữa. Như vậy không ít vị quan tốt lại bị đổi đi sao? Chàng nói xem có đúng hay không?”

Tư Đồ Minh Duệ như bừng tỉnh, thiếu chút nữa hần đã quên mất chuyện này. Xưa nay hoàng đế đều thích dùng người do chính tay mình cất nhắc. Nếu như lúc này mình thay đổi quan viên trong triều đợi tới khi hoàng đế tự mình chấp chính, chắc chắn hần sẽ nghĩ quan viên trong triều là tâm phúc của mình, kiểu gì cũng lại xảy ra một đợt thanh trừ lớn nữa.

Cũng may là Trang Thư Lan nhắc nhở. Hiện tại mình cũng coi như là một tay che trời mà từ xưa tới nay để tâm khó đoán, hướng hồ tên tiểu tử Tư Đồ Tĩnh Dương kia cũng không phải ăn chay mà lớn lên. Từ nhỏ hắn đã tránh khỏi những cuộc tranh đấu trong cung, cứ thế lớn lên. Nếu như không có tâm kế và lòng can đảm thì đừng mong sống sót tới ngày hôm nay. Vì thế cho dù bản thân mình không quan tâm tới ngại vàng nhưng tới lúc đó hoàng đế nổi lòng nghi ngờ vậy lại rước thêm không ít phiền phức.

Cho nên việc này không thể tùy ý được, vẫn cần phải bàn bạc kỹ lưỡng.

“Vậy Lan nhi nói xem nên làm thế nào mới tốt đây?”

Tư Đồ Minh Duệ vừa nghịch tóc Trang Thư Lan vừa hỏi. Trang Thư Lan không lập tức trả lời mà lại vùi vào lòng Tư Đồ Minh Duệ, tìm một tư thế thoải mái nhắm mắt nghỉ ngơi, mãi một lúc sau mới lên tiếng.

“Ta cho rằng hôm nay việc hoàng đế chọn ta làm thầy dạy phê duyệt tấu chương lại trở thành chuyện tốt. Tuy rằng hoàng đế còn nhỏ tuổi nhưng ta thấy hắn là một người rất có chủ kiến không cần đợi tới 15 tuổi đã có thể tự mình chấp chính được rồi. Ta sẽ ở cạnh chỉ dạy hắn để hắn tự mình ý thức được nên thay đổi quần thần trong triều như thế nào. Như vậy những chuyện tiếp theo sẽ dễ xử lý hơn nhiều.”

Đề hoàng đế tự mình làm, mà hắn từ Nhiếp Chính Vương lùi lại thành người phụ trợ. Biện pháp này rất hay. Dù sao người cũng là do hoàng đế tự mình cất nhắc, là tốt hay xấu hắn tự chịu trách nhiệm. Tới lúc không ổn thì mình sẽ ở bên giúp đỡ hắn một chút, hay nói cách khác chính là thay vì cho hắn cá nên dạy hắn cách câu cá như thế nào!

“Tốt thì tốt thật. Chỉ có điều việc này lại khiến Lan nhi vất vả rồi!”

Tư Đồ Minh Duệ cười nói. Muốn để hoàng đế làm được những chuyện này không thể một sớm một chiều là xong mà cần một thời gian dài.

“Không sao! Dù sao ta cũng không định làm lâu đâu!”

Trang Thư Lan nhún nhún vai ra vẻ không có gì đáng kể. Hôm nay lúc đồng ý yêu cầu của Tư Đồ Tĩnh Dương nàng liền nghĩ ngay tới việc “hành hạ” vị tiểu hoàng đế này như thế nào.

“Chịu được khổ cực, gian nan mới hơn người được. Hướng hồ hắn còn là người trên vạn người, ta để hắn chịu chút khổ cực cũng không có gì quá đáng cả. Chỉ có điều, ta rất ghét việc mỗi ngày cứ phải chạy qua chạy lại hoàng cung, tới lúc nào thì chàng mới để tên tiểu hoàng đế kia bãi chức của ta đây?”

”Nàng là thái phó do Tiên đế tự mình đề cử. Hắn cũng không thể tùy ý nói bãi là bãi ngay được!”

Tư Đồ Minh Duệ bắt đầu dĩ nói, đập tắt kỳ vọng của Trang Thư Lan.

“Đáng ghét!”

Trang Thư Lan nhún mày thâm mắng. Nếu sớm biết như vậy nàng đã không mềm lòng đồng ý với tiên đế rồi. Bây giờ xem ra nàng không thoát khỏi chức quan này rồi.

Tư Đồ Minh Duệ cũng biết Trang Thư Lan không thích làm quan, cũng không muốn miễn cưỡng nàng nhưng việc này đúng là có chút khó khăn. Nhưng cũng không phải là không có cách.

“Lan nhi, thực ra vẫn còn có cách...”

Tư Đồ Minh Duệ cười nói.

“Là cách gì?”

Trang Thư Lan nghe thấy vậy lập tức ngồi dậy nhìn thẳng vào mắt Tư Đồ Minh Duệ nhưng nụ cười gian của hắn làm nàng nghĩ rằng cách mà hắn nói không hay tí nào.

Tư Đồ Minh Duệ ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo Trang Thư Lan lại gần. Trang Thư Lan hơi lưỡng lự nhưng vẫn đưa tai tới gần, chỉ nghe được bên tai truyền đến tiếng thì thầm ầm ập.

“Nếu như chúng ta có con, ta có thể yêu cầu hoàng đế cho nàng nghỉ ngơi một năm. Một năm sau nàng lại mang thai, lại được nghỉ ngơi một năm nữa. Như vậy nàng không cần phải vào triều nữa, mỗi tháng chỉ cần ngồi nhà lĩnh lương là được rồi.”

Ngay lập tức mặt Trang Thư Lan sa sầm xuống. Hắn coi nàng là gì, heo nái sao? Mỗi năm một đứa, cứ như thế chỉ sợ không phải chỉ là một đội bóng thời đâu!

“Tư Đồ Minh Duệ!”

Trang Thư Lan đẩy Tư Đồ Minh Duệ ra, tức giận gắt.

“Tối nay chàng ngủ ở thư phòng!”

“Lan nhi lời này không thể nói lung tung được!”

Tur Đồ Minh Duệ thở dài than vãn nhưng khóe mắt vẫn không giấu được ý cười. Lời nói ra miệng giống như kín đáo nhắc nhở.

“Ta nhớ rõ người nào đó hiện tại hình như không có người ở cạnh thì không ngủ được thì phải...”

“Ai nói thế?”

Trang Thư Lan gần cổ vênh mặt, đánh chết nàng cũng không thừa nhận bây giờ nàng có một thói quen xấu – dùng một câu hát nổi tiếng để khái quát chính là – “thiếp không thể thiếu vòng tay của chàng”. Bởi vì không có vòng tay của chàng ta không ngủ ngon được. Đối với một người thích ngủ như Trang Thư Lan, không ngủ ngon quả là vấn đề lớn.

“Tối qua ta đi xử lý chuyện của Phi vũ Các muội mới về, vậy mà có người nào đó ngồi ngủ gật cũng phải đợi ta về mới lên giường nằm đấy thôi!”

Tur Đồ Minh Duệ thoải mái nói ra chuyện thân mật vợ chồng, dù sao trong xe cũng chỉ có hai người họ.

“Chàng...Chàng... tối nay chàng tới thư phòng mà ngủ!”

Trang Thư Lan ngượng chín cả mặt, thay hấn trông coi nhà cửa hấn còn trêu ghẹo nàng như vậy thực sự là quá đáng lắm rồi!

Được rồi! không thể trêu đùa quá đáng được. Nếu không con mèo nhỏ thực sự tức giận thì người chịu thiệt chỉ có hấn mà thôi! Tur Đồ Minh Duệ tự biết nên ngừng lại, ôm eo Trang Thư Lan, không để ý tới sự phản kháng của nàng, nhỏ giọng dỗ dành.

“Được được được! Chúng ta cùng đi thư phòng ngủ là được rồi! Như vậy nàng cũng ngủ ngon mà ta cũng làm đúng yêu cầu của phu nhân!”

Hồ ly! Hấn dám thừa cơ lợi dụng lời nói của nàng! Trang Thư Lan bực mình đánh mấy cái vào ngực Tur Đồ Minh Duệ không thèm nói thêm tiếng nào. Nàng sợ rằng nếu mình mở miệng sẽ lại bị hấn đùa giỡn tiếp.

Tur Đồ Minh Duệ cười đắc ý, vòng tay ôm eo Trang Thư Lan cũng nói lỏng một chút. Có được thể tử như vậy là đủ rồi, cuộc đời này hấn còn mong gì thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103

Trang Thư Lan và Tur Đồ Minh Duệ xuống xe vừa bước vào tới cửa đã gặp Hồng nương và Thái hậu nắm tay nhau đi ra ngoài. Gặp thái hậu ở đây cũng không có gì bất ngờ. Thái hậu đã rời khỏi hậu cung, tới hoàng lăng mang danh là đi cầu phúc cho hoàng tộc nhưng trên thực tế hiện tại người coi như là người tự do, có thể lên rời khỏi hoàng lăng đi chơi đó đây. Cho nên người thường xuyên lui tới Tur Đồ phủ – Hiện tại là Nhiếp Chính Vương phủ.

“Lan nhi, Duệ nhi, hôm nay sao lại quay về sớm như vậy!”

Thái hậu cười nói.

“Ha ha, Bởi vì hôm nay bọn con đoán là hai người sẽ tới đây cho nên mới về sớm một chút! Không ngờ lại đoán trúng có lẽ ngày mai con nên mở một hiệu bói toán thôi!”

Trang Thư Lan chạy lại ôm lấy tay Thái hậu trả lời, thấy sắc mặt thái hậu hồng hào, vui vẻ hơn. Xem ra thái hậu cũng đã dần thích ứng với sự ra đi của hoàng thượng rồi. Việc này cũng phải nhờ tiên đế đã sắp xếp chu toàn mọi việc trước khi ra đi. Nếu như lúc này thái hậu vẫn còn ở lại trong cung chỉ sợ người không bao giờ thôi nhớ mong, hoài niệm về tiên đế. Dù sao ở ngoài cung vẫn còn có mẹ nàng giúp đỡ thái hậu, còn có cả nàng và Tur Đồ Minh Duệ nữa.

“Dẻo miệng như vậy không biết là học từ ai nữa đây! Mẹ con là người trầm tĩnh, sao lại sinh ra một người dẻo miệng như con được chứ?”

Thái hậu vừa gọi chuyện vừa nhìn Trang Thư Lan, sau đó lại chuyển sang Tur Đồ Minh Duệ. Thái hậu cười tủm tỉm nói.

“Chẳng lẽ là gần mực thì đen sao?”

”Mẫu thân không thể không phân biệt đen trắng mà nói oan cho người khác như vậy được đâu!”

Tư Đồ Minh Duệ cười lắc đầu oan uổng nói.

“Từ lần đầu tiên nhìn thấy Lan nhi nàng đã như vậy rồi mà!”

“Hai người đùa hay thật!”

Trang Thư Lan chu miệng, quay sang dựa vào Hồng nương.

“Mẫu thân xem kia, hai mẹ con người ta liên hợp bắt nạt con, chúng ta cũng liên hợp bắt nạt lại họ đi!”

“Được rồi!”

Hồng nương vỗ vỗ tay Trang Thư Lan dỗ dành, cười nói.

“Bọn họ cũng chỉ muốn đùa con một chút thôi, con tính toán với họ làm gì! Một mối cả một buổi chiều rồi, nhanh về phòng nghỉ đi. Ta với mẹ chồng con đi ra ngoài một chút.”

“Đi đâu ạ? Mẹ đã bảo người chuẩn bị xe ngựa chưa?”

Trang Thư Lan vội vàng hỏi.

“Chỉ đi loanh quanh một lát thôi cần gì phải chuẩn bị xe ngựa?”

Thái hậu trả lời thay Hồng nương.

“Đã rất nhiều năm ta không được đi dạo phố rồi, hôm nay hai người chúng ta tâm trạng tốt nên muốn dạo quanh kinh thành một vòng thôi!”

“Để con cho vài người đi theo hai người!”

Tư Đồ Minh Duệ lên tiếng sau đó xoay người gọi gia nhân trong phủ.

Mà Hồng nương lại vội vàng ngăn cản, giải thích.

“Hai người chúng ta cộng lại cũng hơn trăm tuổi, chẳng lẽ còn sợ chúng ta đi lạc hay sao? Để người đi theo rất bất tiện. Nào có ai đi dạo phố lại mang theo một đám tùy tùng nhiều như vậy, giống như là mấy kẻ nhà giàu mới nổi thích khoe của vậy.”

“Nhà giàu mới nổi? Mẹ, mẹ nghe câu này ở đâu vậy?”

Trang Thư Lan theo phản xạ vội hỏi lại. Từ này không hề có trong thời đại này nhưng nghe mẹ nàng nói rất thuận miệng. Hơn nữa những ngày ở cùng nàng phát hiện mẹ nàng đại thể có thể nghe hiểu được những từ ngữ hiện đại mà thỉnh thoảng nàng vô ý nói ra. Điều này làm Trang Thư Lan không thể không hoài nghi mẹ nàng từng tiếp xúc với người hiện đại như nàng.

Thái hậu nghe qua cũng không lý giải được ý nghĩa của từ này nhưng cũng đoán được từ này xuất phát từ người nào.

“Chắc chắn là muội nghe từ “nàng” đúng không?”

Thái hậu hỏi Hồng nương.

“Ừ!”

Hồng nương gật đầu mỉm cười, vốn định giải thích một chút nhưng nhất thời nàng cũng không hiểu rõ ý nghĩa của từ này đành dứt khoát chuyển chủ đề.

“Thanh tỷ, không phải chúng ta phải ra ngoài sao? Đi thôi! À, đúng rồi, Lan nhi mẹ đã hầm cho con một ít canh bồi bổ thân thể, để ở trong phòng của con đó, lát nữa nhớ phải uống đấy!”

Bồi bổ thân thể? Nàng đang rất khỏe mạnh cần bồi bổ làm gì nữa! Mấy ngày nay mẹ nàng đều bắt nàng phải uống mấy thứ gì đó, không uống thì lại cảm thấy rất có lỗi với tấm lòng của người làm mẹ. Đánh phải uống vậy nhưng mấy thứ đen đen đặc đặc đó thật sự khó uống! Sợ mẹ buồn Trang Thư Lan gật đầu đồng ý.

“Con biết rồi!”

Thái hậu cũng dặn dò thêm.

“Nhớ phải uống đấy, lát nữa quay về chúng ta sẽ kiểm tra!”

“Vâng ạ!”

Trang Thư Lan vừa hoài nghi vừa nhu thuận trả lời, rốt cuộc là canh gì mà lại khiến bọn họ coi trọng như thế? Mấy hôm nay nàng không bị bệnh cũng

không có chỗ nào khó chịu cần gì phải uống mấy thứ kia! Nàng nhìn Tư Đồ Minh Duệ mong muốn có câu trả lời nhưng hắn chỉ cười ra vẻ chuyện này không liên quan tới mình. Trang Thư Lan dám khẳng định Tư Đồ Minh Duệ biết trong đó là thứ gì.

“Thật biết nghe lời!”

Thái hậu và Hồng nương cười hài lòng.

“Chúng ta cũng phải đi rồi. Hai đứa không cần phải sắp xếp người đi theo chúng ta đâu!”

“Dạ!”

Tư Đồ Minh Duệ cũng không phản đối, gật đầu đồng ý.

Trang Thư Lan liếc Tư Đồ Minh Duệ một cái. Không có khả năng hắn không sắp xếp người đi theo hai người họ. Nàng vẫn nhớ trước khi Lãnh sư bá ra ngoài làm việc đã dặn đi dặn lại nàng và Tư Đồ Minh Duệ nhất định phải chăm sóc tốt mẹ nàng. Sư bá còn nói nếu như mẹ nàng thiếu một sợi tóc thì sẽ tính sổ với Tư Đồ Minh Duệ. Lúc đó Tư Đồ Minh Duệ đã đồng ý với sư bá rồi. Trang Thư Lan vẫn còn cảm thấy kỳ lạ khi Tư Đồ Minh Duệ lại chấp nhận để Lãnh sư bá uy hiếp nhưng hắn cũng giải thích cho nàng đó là bởi vì Lãnh sư bá ra ngoài làm việc thay hắn. Hắn chăm sóc Hồng nương chẳng khác nào là đang thúc giục Lãnh sư bá, hơn nữa Hồng nương còn là mẹ vợ hắn việc này càng nên làm.

Tuy rằng Trang Thư Lan hoài nghi lời nói của Tư Đồ Minh Duệ nhưng mấy từ những ngày ở cùng nàng thấy hắn chăm sóc mẹ nàng chẳng khác nào như mẹ của hắn vậy = điều này khiến Trang Thư Lan rất cảm động. Nàng cảm thấy có một số việc con gái như nàng còn chưa làm tốt nhưng hắn đã làm chu đáo rồi.

Còn về phần thái hậu thì khỏi phải nói, đó là mẹ ruột của hắn. Hắn lúc nào cũng quan tâm, lo lắng.

Thấy Hồng nương và thái hậu cùng nhau rời khỏi đây, Tư Đồ Minh Duệ mới nhìn quản gia đang đứng cạnh ra hiệu. Quản gia hiểu hiệu ý gật đầu sau đó cũng vội vã rời đi. Trang Thư Lan giả bộ như không nhìn thấy, tìm một cái ghế ở gần đó ngồi xuống, cười mà như không hỏi.

“Chàng nói thật đi, có phải chàng biết trong canh kia có vấn đề gì đúng không?”

“Có thể có vấn đề gì? Chẳng qua chỉ là tâm lòng của mẹ nàng mà thôi.”

Tư Đồ Minh Duệ cũng ngồi xuống. Lưu Hương lập tức tới dâng trà.

Đón chén trà của Lưu Hương, Trang Thư Lan chậm rãi uống hai ngụm, sau đó đặt chén trà lên trên bàn, dựa vào tay ghế chống cằm hỏi.

“Không đúng! Ta vẫn cảm thấy hai người đó vừa nãy khi nói tới canh này thì sắc mặt rất kỳ lạ!”

“Kỳ lạ? Kỳ lạ như thế nào? Mẹ nàng cũng chỉ muốn bù đắp những năm không ở bên nàng mà thôi!”

Tư Đồ Minh Duệ bác bỏ.

Một câu nói nhưng lại khiến Trang Thư Lan á khẩu. Đối với tâm tình này của mẹ nàng không phải là nàng không biết, bằng không cũng không cần phải mỗi ngày ép mình uống canh bổ. Thế nhưng nàng vừa thấy rõ ánh mắt của mẹ nàng và thái hậu khi làm canh khuya cho nàng có chỗ nào đó không đúng lắm, có vẻ như là rất chờ mong lại có vẻ như ân hận khi làm chuyện trái với lương tâm.

“Xem ra là do ta mệt quá nên nghĩ ngợi nhiều rồi.”

Trang Thư Lan thờ ơ nói ra một câu, sau đó vịn vịn thắt lưng dựa vào thành ghế.

”Ta thấy đầu óc hơi choáng váng, ta về phòng ngủ trưa đây, còn chàng?”

“Đương nhiên là cùng phu nhân ngủ trưa rồi!”

Tư Đồ Minh Duệ trả lời theo lẽ đương nhiên, cười gian.

“Tối hôm qua vẫn còn thiếu, hôm nay phải bổ sung cho đủ.”

Tối hôm qua còn thiếu? Trang Thư Lan nghĩ một chút, tối hôm qua lúc đợi hắn trở về nàng đã buồn ngủ díp mắt, lên giường thì ngủ luôn, không làm “chuyện đó”... Nghĩ tới câu nói của hắn, mặt nàng liền đỏ lên, buông một câu.

”Ta không thêm nói linh tinh với chàng nữa! Ta ra đình hóng mát ngủ trưa!”

Người nào đó da mặt dù dày thế nào cũng không thể trước mặt người khác làm chuyện đó được.

Đáng tiếc là nàng đã đánh giá thấp mức độ mặt dày của người nào đó, vừa nghe xong đã đồng ý luôn.

“Thì ra phu nhân thích dời tới chỗ đó, vừa nãy thì nói muốn tới thư phòng, giờ lại muốn ra đình nghỉ mát! Ừm, cũng đúng chỗ đó rất hữu tình càng kích

thích hơn! Vậy phu nhân, chúng ta đi nhanh đi! Vì phu không nhịn được nữa rồi!”

Chưa nói xong đã đứng lên kéo tay Trang Thư Lan nhưng lại bị Trang Thư Lan giật lại chạy tới phía sau cửa lớn, trừng mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ.

“Ta xin chàng đấy. Chàng không cần mặt mũi nhưng ta cần. Trước mặt đám Luru Hương chàng lại. ... Có phải là chàng muốn sau này ta bị các nàng cười nhạo hay không?”

“Nô tỳ không dám! Vừa rồi một chữ nô tỳ cũng không nghe thấy!”

Luru Hương nhanh chóng quỳ xuống bầy tỏ thái độ. Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên nàng thấy hai vị chủ tử trước mặt bao người “tán tỉnh” nhau như vậy, trước lạ sau quen dần dần cũng thành thói quen rồi.

Không nói thì thôi, nói như vậy chẳng khác nào bị tai trộm chuông sao? Trang Thư Lan giận tái mặt xoay người định đi ra ngoài, nàng lười phải ở chỗ này mập mờ với hắn. Dù đôi co thế nào hắn nói như vậy càng nói càng không đứng đắn.

“Vương phi, sáng nay có một vị cô nương gửi bái thiếp tới cho người.”

Luru Hương bỗng nhớ tới buổi sáng có một vị cô nương rất xinh đẹp đứng trước cửa phủ đưa bái thiếp, tranh thủ lúc Trang Thư Lan còn chưa bước ra khỏi cửa hồ lên.

“Bái thiếp?”

Trang Thư Lan nghi ngờ.

“Cô nương nào vậy?”

“Nô tỳ cũng không biết là ai nhưng vị cô nương đó rất xinh đẹp!”

Bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh từ chỗ Tư Đồ Minh Duệ ập tới, Luru Hương nổi cả da gà, vì vậy bổ sung ngay một câu nịnh nọt.

“Đương nhiên vị cô nương đó không đẹp bằng vương phi! Vị cô nương đó chỉ tầm thường còn vương phi thanh cao.”

“Thôi đi! Luru Hương, đừng có nịnh nọt nữa, cẩn thận lại đi đá đó!”

Trang Thư Lan bật cười, vừa trừng mắt nhìn Tư Đồ Minh Duệ ý bảo hắn nên thu lại sát khí trong mắt.

“Đưa bái thiếp cho ta xem nào!”

“Đây ạ!”

Luru Hương vừa lấy tấm thiếp từ trong tay áo ra vừa nói.

“Vốn là giao cho quản gia nhưng vừa hay nô tỳ đi ngang qua cổng nên quản gia bảo nô tỳ đưa cho vương phi.”

“Ừ!”

Trang Thư Lan vừa trả lời vừa mở tấm thiếp ra xem. Vừa nhìn thấy nét chữ trên tấm thiếp trong nháy mắt nụ cười trên môi Trang Thư Lan đã biến mất.

“Sao vậy? Là ai thế?”

Tư Đồ Minh Duệ thấy sắc mặt Trang Thư Lan thay đổi nhanh như vậy cũng có chút tò mò, muốn đi qua xem trên thiếp viết gì. Nhưng Trang Thư Lan đã gấp ngay lại, cười nói.

“Không có gì! Chỉ là một người bạn cũ muốn gặp mặt ta thôi.

Thực sự là bạn cũ? “Bây giờ nàng phai ra ngoài sao?”

Tư Đồ Minh Duệ không tiếp tục hỏi thêm mà nói sang việc khác.

“Ừ!”

Trang Thư Lan gật đầu lơ đãng trả lời.

“Ta về phòng thay quần áo rồi ra ngoài.”

“Ta đi cùng nàng nhé!”

Tư Đồ Minh Duệ không yên tâm, thấy nàng hoảng hốt như vậy cố gắng đoán xem rốt cuộc người tới đưa bái thiếp là ai.

Khu vực ngoại ô cách kinh thành hai dặm có một quán trà đơn sơ, là nơi những người ra vào kinh thành thường xuyên dừng chân nghỉ tạm cho nên tuy rằng đơn sơ nhưng khách vào quán không thiếu những người quyền cao chức trọng. Vì vậy lúc này xuất hiện ba người trang phục hoa lệ trong quán cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

“Hộ vệ của người đứng là theo người như hình với bóng nha!”

Hoa Như Ngọc mĩa mai Trang Thư Lan đang ngồi trước mặt.

“Chẳng lẽ hần còn sợ một nữ tử tay trái gà không chặt như ta làm hại một người võ công cao cường như nàng sao?”

Trang Thư Lan nở một nụ cười thần nhiên, nàng biết Hoa Như Ngọc đang mĩa mai Tư Đồ Minh Duệ. Tư Đồ Minh Duệ cũng lơ đi, nhàn nhã uống trà. Trang Thư Lan lại hỏi ngược lại.

“Hôm nay, tỷ hẹn ta đến đây có chuyện gì?”

“Đúng vậy, người gửi thiệp hẹn Trang Thư Lan chính là Hoa Như Ngọc – người đã hơn một tháng không gặp.

“Chỉ là muốn gặp mặt một mình muội thôi.”

Hoa Như Ngọc cố tình lên giọng, dường như rất không hài lòng về việc Tư Đồ Minh Duệ đi theo.

“Ừm, bây giờ đã gặp rồi, vậy tỷ có thể đi được chưa?”

Trang Thư Lan thần nhiên hỏi, nét mặt bình thản không có chút xúc động nào.

Sự lạnh nhạt của Trang Thư Lan khiến Hoa Như Ngọc rất căng thẳng, nàng biết rõ tình cảnh của hai người hôm nay tất cả chỉ vì sai lầm của nàng lúc trước, tự tay cắt đứt tình nghĩa hơn mười năm của hai người.

“Muội có thể nói cho ta biết tung tích của Huyền Bách không?”

Mặc kệ thế nào Hoa Như Ngọc cũng vẫn phải hỏi, nếu không cuộc hẹn hôm nay giữa hai người không có ý nghĩa gì cả.

“Không biết!”

Trang Thư Lan không thêm nghĩa đã trả lời ngay.

“Hành tung của sư phụ bất định, tỷ không phải là không biết điều này!”

“Nhưng muội là đồ đệ của hần, làm sao lại không biết được?”

Hoa Như Ngọc nói như đương nhiên.

“Là đồ đệ thì phải biết sao?”

Trang Thư Lan khẽ nhếch môi cười.

“Hần là sư phụ, là bậc bề trên. Tỷ có nghe nói qua việc Trường bối đi đâu phải báo cáo với văn bối chưa?”

“Muội...”

Hoa Như Ngọc muốn nổi giận nhưng lại e sợ sát khí từ ánh mắt người đang ngồi bên cạnh Trang Thư Lan đành phải nhịn xuống.

“Suy cho cùng, muội không muốn nói cho ta biết mà thôi!”

Trang Thư Lan không nói, nâng chén trà lên chậm rãi thưởng thức loại trà bình dân này, sau đó thần nhiên ngắm phong cảnh xung quanh.

Hoa Như Ngọc nói không sai, đúng là Trang Thư Lan không muốn nói cho nàng tung tích của Huyền Bách. Từ sau khi nàng xuất giá, Huyền Bách cũng rời khỏi kinh thành. Mà Trang Thư Lan cũng cho rằng từ đây về sau nàng cũng không biết tung tích của Huyền Bách nữa. Nhưng không ngờ tới một ngày, Tư Đồ Minh Duệ đột nhiên nói cho nàng biết Huyền Bách đi giang Nam để giết một thương nhân họ Chu, đồng thời Độc Sát cũng ở Giang Nam. Nàng ta mới nhận một vụ làm ăn không phải giết người mà là bảo vệ một người- người đó lại chính là người Huyền Bách muốn giết. Vì thế hai người bọn đang giằng co ở Giang Nam.

Lúc đó Trang Thư Lan nghe xong liền nghĩ ngay tới việc hai sát thủ giằng co, một người giết một người muốn cứu, nhưng không biết trong hai người ai thắng ai thua.

“Lan Lan!”

Thấy dáng vẻ Trang Thư Lan thản nhiên như vậy, Hoa Như Ngọc cảm thấy giống như mình vừa diễn một vai hài kịch, cho dù nàng nói gì cũng không làm Trang Thư Lan chú ý. Chỉ là nàng không muốn từ bỏ. Nàng nghe được từ Phiêu đi biết được Tư Đồ Minh Duệ và Phi Vũ Các có quan hệ mật thiết, Trang Thư Lan và Huyền Bách lại là thầy trò, nàng nhất định sẽ bảo Tư Đồ Minh Duệ đi hỏi thăm tin tức của Huyền Bách.

“Xin muội nói cho ta biết hắn ở đâu được không? Ta muốn đi tìm hắn. Ta thực sự ... thực sự rất muốn nhìn thấy hắn!”

Hoa Như Ngọc bỏ đi thề điện, năn nỉ cầu xin.

“Như Ngọc, từ bỏ đi!”

Trang Thư Lan lạnh lùng nói.

“Tình cảm là chuyện của hai người. Nếu như nỗ lực của tỷ sư phụ không đáp lại, tỷ gò ép thế nào cũng chỉ là vô ích thôi. Tới cuối cùng người đau khổ cũng là chính tỷ. Năm năm mà tỷ còn chưa hiểu rõ chuyện này sao? Lẽ nào tỷ còn muốn tốn thêm 5 năm nữa?”

Hoa Như Ngọc nghe xong, trong lòng kích động, đứng bật dậy đập bàn, giờ tay chỉ thẳng mặt Trang Thư Lan, nói.

“Cái gì mà nhìn rõ hay không nhìn rõ? Nếu như không phải là người hắn sẽ không đối xử với ta như vậy! Tất cả đều là lỗi của người!”

“Hoa cô nương, cho dù thế nào người cũng là danh kỹ nổi tiếng kinh thành sao một chút lễ nghi cơ bản cũng không có, dám lấy tay chỉ thẳng mặt người khác?”

Tư Đồ Minh Duệ lạnh lùng lên tiếng.

Trang Thư Lan không thèm nhăn mày, nhướn mắt chỉ thờ ơ gạt ngón tay Hoa Như Ngọc ra, lạnh giọng nói.

“Chuyện tình cảm không thể nói ai đúng ai sai, yêu chính là yêu, không yêu là không yêu, đừng nên oán trách người khác! Ta không có hứng thú ngồi đây nói những chuyện vô ích với tỷ. Chẳng những không cần thiết mà còn rất ấu trĩ! Ta còn có việc, không có thời gian nhàn rỗi ngồi đây uống trà với tỷ. Trà hôm nay coi như là ta mời tỷ! Ông xã, chúng ta đi thôi!”

Nói xong nàng kéo tay Tư Đồ Minh Duệ đứng lên, nhân tiện đặt một thỏi bạc lên bàn, liền đi ra ngoài. Đi được hai bước, Trang Thư Lan bèn ngừng lại, xoay người, lạnh nhạt nói một câu.

“Hoa Như Ngọc, sau này hai người chúng ta coi nhau như người xa lạ. Có gặp nhau trên đường cũng đừng chào hỏi, bắt chuyện, bởi vì từ hôm nay trở đi trong cuộc đời ta không xuất hiện ba chữ “Hoa Như Ngọc” này nữa!”

Từ ngày ở Túy Xuân Uyển, Hoa Như Ngọc có ý muốn hai mình, Trang Thư Lan đã thất vọng hoàn toàn. Mà những lời Hoa Như Ngọc nói với mình càng khiến Trang Thư Lan thất vọng. Cho nên Trang Thư Lan cũng dùng những lời tàn nhẫn để nói lại nàng, chỉ là không muốn bản thân mình thấm hại quá mức. Minh thật tâm đối với nàng như vậy nhưng nàng lại hận mình như thế!

Mà hôm nay, tới chỗ này gặp Hoa Như Ngọc chỉ là muốn kết thúc mối quan hệ này. Nếu như lòng đã lạnh vậy thì cứ coi như người đó không tồn tại trên cõi đời này nữa! Hiện tại bên cạnh nàng không thiếu người thân, ít đi một người cũng không ảnh hưởng tới cuộc sống sau này của nàng.

Không để ý tới dáng vẻ kinh ngạc của Hoa Như Ngọc, Trang Thư Lan và Tư Đồ Minh Duệ bước ra khỏi quán trà, nắm tay sóng vai chậm rãi đi trên đường vắng.

“Lan nhi, nếu như khó chịu, muốn khóc cứ khóc đi!”

Tư Đồ Minh Duệ kéo Trang Thư Lan lại, bởi vì suốt đường đi Trang Thư Lan đều im lặng khiến Tư Đồ Minh Duệ rất lo lắng. Hắn nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, vỗ về.

“Ta sẽ ôm nàng như vậy.”

Dựa vào vai Tư Đồ Minh Duệ, ngửi mùi hương nhàn nhạt từ người hắn, Trang Thư Lan đã có thể nở một nụ cười thoải mái, nhẹ nhàng nói.

“Ta không sao! Chỉ là ta đang nghĩ tới một câu nói: Hỡi thế gian tình ái là chi? Mà đôi lứa thề nguyện sống chết! Nhưng ta lại thấy tình cảm của Hoa Như Ngọc rất lạ, ta không biết tình yêu của nàng có thể được gọi là tình yêu hay không nữa!”

“Tình yêu của nàng ta cũng là yêu nhưng chỉ là đặt nhầm chỗ, không được đáp lại mà thôi!”

Tư Đồ Minh Duệ thở dài.

“Vậy còn chàng? Vì sao lúc đầu chàng lại chọn ta? Nếu như ta cũng giống như sư phụ không có cách nào đáp lại tình cảm của chàng, vậy không phải tình cảm của chàng cũng đặt nhầm chỗ rồi sao?”

“Nàng sẽ không như thế!”

Tư Đồ Minh Duệ cười xòa hít sâu không khí có mùi hương của nàng.

“Bởi vì trong lòng nàng không có ai cho nên chỉ cần đưa nàng vào bầu trời của ta, ta có rất nhiều thời gian để chiếm lấy trái tim nàng! Bằng mị lực hơn người của ta thì đã định trước trái tim nàng sẽ không trốn thoát khỏi tay ta rồi!”

Khóe miệng nhếch lên, nở một nụ cười hạnh phúc. Trang Thư Lan cảm thấy rất ấm áp, rời khỏi vòng tay của hắn, lần đầu tiên nàng tỷ mỉ quan sát khuôn mặt hắn lông mày, đôi mắt, cánh mũi, làn môi. Đột nhiên trong đầu lóe lên một ý nghĩ hay ho.

“Nếu như ta không yêu ai, thậm chí không thích chàng vậy cả đời này chàng có đuổi theo ta nữa hay không?”

“Không có nếu như!”

Tư Đồ Minh Duệ kiên định nói.

“Bởi vì từ lần đầu tiên gặp nhau chúng ta đã định là cả đời!”

Lần đầu tiên gặp mặt? Lần đầu tiên nàng gặp hắn là ở trang phủ, hình như lúc đó nàng không làm chuyện gì khiến người khác để ý mà! Làm sao lại đây đưa với hắn được?... Hey... Để ý làm gì. Đây đưa thì cũng đây đưa rồi, cứ cả đời như thế cũng tốt

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Ngoại truyện

Một hôm, Trang Thư Lan dậy sớm thay triều phục chuẩn bị vào triều như mọi ngày. Có điều trong lúc ăn sáng, vừa ngửi thấy mùi bánh mà thường ngày nàng thích ăn nhất thì cảm thấy rất buồn nôn. “Oe!..” Không nhịn được nữa, nàng vội vàng đứng lên chạy tới cửa phòng vịn cửa nôn khan không ngừng. Tư Đồ Minh Duệ thấy Trang Thư Lan nôn ọe dữ dội như thế, chạy tới đỡ nàng, lo lắng hỏi.

“Nàng làm sao vậy?”

“Không sao!”

Trang Thư Lan vịn vào tay Tư Đồ Minh Duệ đứng thẳng lên, dựa vào người Tư Đồ Minh Duệ, ngửi thấy mùi huân hương nhàn nhạt của hắn, hơi thở cũng ổn định lại, cười cười nói.

“Ta thấy mùi bánh ngọt hôm nay hơi khác, chắc là để lâu bị hỏng rồi!”

“Để lâu bị hỏng?”

Tư Đồ Minh Duệ nghi ngờ. Đây là loại bánh ngọt nổi tiếng của Thập nhị phường sáng sớm nay mới làm. Bánh vừa đưa tới, vẫn còn ấm, rõ ràng là vừa mới làm xong, sao có thể là bánh để lâu bị hỏng được? Huống chi có cho lão chủ của Thập Nhị phường thêm mười hai lá gan nữa hắn cũng không dám đưa tới bánh ối!

“Ừm... Có thể là hôm nay khẩu vị của ta thay đổi nên vừa nhìn thấy nó đã muốn nôn!”

Trang Thư Lan cười ha ha, giải thích qua loa – Từ ngọc cao (loại bánh màu tím) này chắc chắn là bánh mới làm, với kinh nghiệm nhiều năm ăn bánh ngọt nàng chỉ cần liếc mắt là có thể biết bánh mới hay bánh cũ.

“Khẩu vị lại thay đổi? Lan nhi, gần đây nàng đã đổi khẩu vị rất nhiều lần rồi, hầu như những món trước đây nàng thích ăn bây giờ cứ nhìn thấy là nôn!”

Tư Đồ Minh Duệ đưa tay lên sờ sờ trán Trang Thư Lan hỏi.

“Có phải dạo này nàng bị làm sao không? Hay là trong người không thoải mái, trước đây nàng đâu có kén ăn như vậy, bây giờ lại chẳng chịu ăn cái gì.”

“Ta không phải là người kén ăn nhưng “hắn” lại kén ăn, ta nên làm thế nào đây?”

Trang Thư Lan nhú mày, than thở.

“Hắn? Hắn là ai? ai là hắn hả?”

Tư Đồ Minh Duệ nghe nàng nói vậy liền lấy làm lạ. Trong đầu hắn nghĩ tới một khả năng nhưng vẫn không dám tin, chỉ có thể gấp gấp hỏi thêm.

Trang Thư Lan không nói, tiếp tục ngồi xuống ăn cơm nhưng vừa mới uống ngụm canh lại nôn hết ra, lần này không kịp chạy ra ngoài cứ vậy quay sang

bên cạnh nôn khan.

“Xảy ra chuyện gì rồi?Rất cuộc nàng khó chịu ở đâu?”

Tư Đồ Minh Duệ thấy Trang Thư Lan nôn khan khổ sở như vậy thì rất đau lòng, vừa vỗ nhẹ lưng Trang Thư Lan vừa nói.

” Sáng nay nàng không cần phải vào triều, để lát nữa ta bảo Nguyên Ngũ tới khám cho nàng. Hôm nay nàng cứ ở nhà nghỉ ngơi đi!”

“Được rồi!”

Trang Thư Lan không cự tuyệt, dù sao nàng cũng không thích lên triều.

“Có điều không cần phải tìm Nguyên Ngũ đâu. Ta không có bệnh cần gì phải mời đại phu?”

“Đã nôn như vậy rồi còn nói là không bệnh?”

Tư Đồ Minh Duệ quờ trách.

” Haizz...Người ta mang thai tới tháng thứ 3, thứ 4 mới bị nghén, vậy mà ta mới được có hơn một tháng đã nôn lên nôn xuống thế này rồi.”

“Cái gì?”

Tư Đồ Minh Duệ hỏi lại theo bản năng, bởi vì trong đầu hắn lúc này không nghĩ được gì ngoài hai chữ mang thai. Tuy rằng hắn đã từng nghĩ tới khả năng này nhưng bây giờ nghe nàng xác nhận vẫn khiến hắn ngỡ ngàng. Tư Đồ Minh Duệ đỡ vai Trang Thư Lan, mừng rỡ hỏi.

“Lan nhi, nàng nói là nàng mang thai? Thật thế không? Nàng có con rồi?”

“Thật! Thật ! Thật! Cũng bởi người nào đó không biết tiết chế, hại ta còn ít tuổi như vậy đã phải lên chức mẹ rồi!”

Nói tới chuyện này, Trang Thư Lan lại cảm thấy chán nản. Thân thể này của nàng mới có 16 tuổi, nếu tính theo thời đại của nàng thì mới học năm nhất cao trung (tương đương lớp 11 – tiểu học bên Trung Quốc học mất 6 năm) vậy mà đã làm mẹ rồi! Còn chưa kịp làm thiếu nữ đã được thăng chức lên thành thiếu phụ rồi.

Tư Đồ Minh Duệ không để ý tới mấy lời oán giận của Trang Thư Lan, ôm chặt nàng vào lòng, hạnh phúc nói.

“Ta được làm cha rồi! Ta được làm cha rồi!”

Trang Thư Lan mỉm cười. Tuy rằng nàng phàn nàn nhưng không hề bất mãn, càng nghĩ nàng càng thấy có con là việc tốt – ít nhất có thể để mẹ nàng và mẹ chồng – hai người họ dành hết tình thương cho cháu mà “tha” cho nàng. Tình thương quá mức nhiều lúc cũng chịu không nổi.

Nàng có thể hiểu vì saoThấy Tư Đồ Minh Duệ kích động như vậy. Ở Đại Đông hoàng triều một nam tử bình thường hơn hai mươi tuổi cũng đã có hai ba đứa nhỏ chứ đừng nói tới mấy kẻ quyền cao chức trọng. Ngồi lẳng lặng ôm Trang Thư Lan một lúc, lý trí của Tư Đồ Minh Duệ mới hồi phục, dứt khoát ôm Trang Thư Lan đặt lên ghế găng hỏi.

“Đã hơn một tháng? Sao nàng không nói cho ta biết? Nếu không phải ta gặng hỏi có phải nàng định đợi tới khi nào bụng to mới cho ta biết không? Nàng định tạo cho một điều bất ngờ có phải không?”

“Đương nhiên không phải rồi!”

Cho dù có dự định đó, Trang Thư Lan cũng sẽ không thừa nhận.

“Gần đây ta thấy chàng rất bận, vốn ta định đợi tới khi nào chàng có thời gian thì ta sẽ nói cho chàng biết nhưng cứ chuyện nọ nối tiếp chuyện kia nên ta quên mất.”

Câu cuối cùng, Trang Thư Lan nói như đang thì thầm với chính mình. Sự bận rộn ấy cũng chỉ có thể để Tư Đồ Minh Duệ gánh chịu, bản thân nàng không đủ sức giúp hắn. Tuy rằng được phong làm thái phó nhưng nàng không biết phải dạy như thế nào cho tốt. Việc dạy hoàng đế giao cho Thượng Quan Tĩnh, còn nàng chỉ tập trung dạy hoàng thượng cách phê duyệt tấu chương. Dạy hoàng thượng phê duyệt tấu chương không chỉ đơn giản là giảng giải cho hắn mà quan trọng nhất chính là gợi ý để hắn tự mình giải quyết. Vì vậy có thể nói mỗi ngày nàng đều rất nhàn rỗi.

“Quên mất?”

Tư Đồ Minh Duệ nhàu mày nhếch môi cười khê, lặp lại ý Trang Thư Lan, hiển nhiên là không tin những lời Trang Thư Lan vừa nói.

“Thôi được rồi!”

Trang Thư Lan không chịu nổi ánh mắt “bức cung” của Tư Đồ Minh Duệ, thần nhiên thừa nhận.

“Đúng là ta cố ý không nói cho chàng biết. Được rồi chứ! Nhưng mà ta làm vậy cũng có nguyên nhân!”

“Ừm!”

Tư Đồ Minh Duệ hắng giọng, đứng thẳng người nhìn xuống Trang Thư Lan, như muốn nghe xem nàng sẽ kiếm cái cớ nào mới nữa.

Trang Thư Lan coi như không nhìn thấy ánh mắt tra xét cười nhạo của Tư Đồ Minh Duệ, cúi đầu tự thuật.

“Chàng cũng biết đấy, mẹ ta và mẹ chàng rất quan tâm tới ta, khiến ta lúc nào cũng không được tự nhiên. Nếu như trong lúc hai người đó vẫn còn ở đây ta nói mình mang thai thì chắc chắn hai người họ vẫn còn ở lại phủ, chăm sóc ta “kỹ càng” hơn. Một người không chịu về hoàng lăng, một người có chết cũng không chịu cùng Lãnh sư bá quay về Bách Hoa cốc. Cho nên, ta định đợi hai người đi, ta mới nói cho chàng biết!”

“Nhưng ta nhớ là một tháng trước hai người bọn họ đã đi rồi mà!”

Tư Đồ Minh Duệ không hề khách khí vạch trần cái cớ của Trang Thư Lan.

“Chẳng lẽ nàng vừa mới mang thai đã biết rồi? Nói như vậy, món nợ này chúng ta phải tính kỹ mới được. Nàng dám giấu ta lâu như vậy. Nàng nói xem nên tính thế nào đây?”

Trang Thư Lan thầm mắng mình ngu ngốc, tự mình đào hố trôn mình. Đúng là ngay từ lúc mang thai nàng đã biết. Một tháng trước, nàng và Thượng Quan Tĩnh vừa ra khỏi cửa cung thì liền cảm thấy hoa mắt chóng mặt. May là lúc đó Thượng Quan Tĩnh đỡ nàng, tìm một hiệu thuốc gần đó để đại phu khám cho nàng. Đại phu bắt mạch xong nói nàng bị nhiễm phong hàn nhẹ không có gì đáng ngại cả, chịu khó nghỉ ngơi sẽ không sao, sau đó còn nói cho nàng biết chuyện nàng có thai.

Nghĩ một lát, Trang Thư Lan không cam lòng. Nghe ngữ khí của Tư Đồ Minh Duệ cứ như là nàng phạm phải tội gì lớn lắm không bằng. Không phải là nàng giấu hẩn một tháng thôi sao, hẩn có cần nghiêm trọng thế không? Vì vậy Trang Thư Lan cây ngay không sợ chết đứng, hùng hồn nói.

“Chàng nói thế mà không biết ngược ả? Chàng là chồng mà không hề quan tâm tới sức khỏe của vợ mình. Chàng còn chẳng biết mấy tháng nay thân thể vợ mình có chỗ nào bất thường!”

“Có chỗ nào bất thường? Ngoài việc ăn vào lại nôn ra thì tất cả mọi thứ đều bình thường mà. Thói quen vẫn thế còn thân thể...”

Tư Đồ Minh Duệ cười gian trá, ánh mắt dòm khỏi khuôn mặt Trang Thư Lan từ từ nhìn xuống dưới, đứng lại trước vũng “đồi nử”, dăm chiêu nói.

“Đạo này ... ừm. lớn hơn trước nhiều. Ta nhớ rõ đêm động phòng hoa chúc chỉ cần một tay đã nắm đủ rồi, bây giờ thì không thể nữa rồi.”

Trang Thư Lan đỏ mặt, hai tay theo phản xạ che ngực, mắng.

“Đồ háo sắc! Trong đầu toàn là chuyện không đúng đắn, chàng không nghĩ tới chuyện khác được sao?”

“Yên tâm, vì phu ta chỉ “háo sắc” phu nhân nàng thôi!”

Tư Đồ Minh Duệ cười lớn, ngồi xuống cạnh Trang Thư Lan, thu lại vẻ trêu ghẹo, nghiêm túc nói.

“Lan nhi, nàng muốn ăn cái gì thì nói với quản gia, Lưu Hương, để cho bọn họ cho người đi làm. Nếu nàng không muốn ăn trong phủ thì chúng ta ra ngoài ăn. Từ hôm nay trở đi, nàng không cần vào cung nữa, việc dạy hoàng đế cứ giao cho Thượng Quan Tĩnh. Nàng ở nhà yên tâm dưỡng thai.”

“Được!”

Trang Thư Lan không phản đối. Hiện tại việc dạy hoàng đế cũng coi như là một mình Thượng Quan Tĩnh dạy, nàng vào cung hay ở nhà cũng chẳng khác nhau mấy. Vừa hay bây giờ nàng càng có lý do để không phải lâm triều! Đây chính là đặc quyền nha! Có ông chồng là Nhiếp Chính Vương quyền cao chức trọng nàng mới có được đặc quyền này, nếu không thì phải tới khi nào nàng mang thai được 5 tháng mới không cần vào triều nữa.

“Ừm! Hay là ta báo cho mẹ biết, để hai người họ quay về phủ chăm sóc nàng? Nàng cũng biết gần đây ta rất nhiều việc, không có nhiều thời gian ở bên nàng, ta lo nàng...”

“Dừng..Dừng!”

Trang Thư Lan phát hiện thì ra cũng có lúc Tư Đồ Minh Duệ dong dài như vậy. Nếu như không ngắt lời hẩn, chỉ sợ hẩn còn nói nhiều nhiều nữa!

“Yên tâm, ta sẽ tự chăm sóc bản thân, tạm thời không nên báo cho hai người họ. Ta sợ hai người sẽ càng quan tâm tới ta hơn, sau đó làm ta “chết ngạt”! Nếu như chàng lo lắng vậy ta sẽ vào cung cùng với chàng. Chàng phê tấu chương, ta ngồi một bên là được rồi!”

Như thế là tốt nhất. Có điều Trang Thư Lan tin chắc Tư Đồ Minh Duệ sẽ không đồng ý bởi vì hẩn vừa mới nói nàng có thể không cần vào cung mà.

Ánh mắt Tư Đồ Minh Duệ sáng lên, vồ đuôi lớn tiếng tán thành.

“Được, được! Cứ làm như vậy đi!”

Nàng chỉ thuận miệng nói thôi, thế mà hần đã coi là thật!

“Vậy việc học của hoàng thượng cũng không cần phải dừng, cứ trực tiếp tới ngự thư phòng. Lý thuyết kết hợp với thực tiễn. Ta đoán chẳng bao lâu nữa hoàng thượng có thể tự mình gánh vác quốc gia đại sự được rồi!”

Làm việc không chỉ có lý thuyết suông mà còn cần cõ sát thực tế như thế hoàng thượng trưởng thành được.

Tư Đồ Minh Duệ nghe xong, khóe miệng còn mở rộng hơn, nắm tay Trang Thư Lan đưa lên môi vừa hôn vừa nói.

“Vẫn là Lan nhi hiểu rõ vi phu nhất! Sớm vất vả nghĩ cách giảm bớt trọng trách của phu quân nàng!”

“Chàng biết là tốt rồi!”

Trang Thư Lan rút tay về.

“Không còn sớm nữa, chàng ăn nhanh đi rồi lên triều, nếu không đợi hoàng thượng tới chàng mới đến sợ rằng sẽ bị nhiều kẻ dị nghị.”

“Mặc kệ hần đi!”

Tư Đồ Minh Duệ dừng dừng nói.

“Hôm nay tâm trạng ta rất tốt, không vào triều sáng nay nữa. Lát nữa sai người vào cung nói một tiếng là được rồi.”

Hừ... thì ra tâm trạng tốt chàng sẽ không lâm triều. Chàng không muốn làm nhiếp chính vương nữa rồi hả? Trang Thư Lan cũng lười nhiều lời thêm, những việc mà phu quân nàng đã quyết định, nàng có nhiều lời thêm cũng vô dụng. Vừa hay vợ chồng nàng lại có thêm nhiều thời gian ở cạnh nhau.

Trong hoàng cung, ở Chính Hòa cung, hoàng đế đang ngồi ngay ngắn trên điện Kim Loan, chăm chú nhìn ra cửa đại điện. Triều thần bên dưới cũng đang bàn tán xôn xao, trong bụng đều thầm đoán lý do tại sao hôm nay Nhiếp Chính Vương không tham dự buổi triều sớm. Chẳng lẽ Nhiếp Chính Vương đã bắt đầu lộ cái đuôi cáo ra rồi? Không thèm để ý tới tôn nghiêm của thánh thượng, ngay cả triều sớm cũng không thèm tham dự? Tuy rằng trước đây hần ta chỉ là một thủ phủ nội các thường xuyên vắng mặt ở buổi triều sớm cũng không sao nhưng hôm nay không giống trước kia. Mọi hành động của hần dù chỉ là nhỏ nhất đều bị vạn người nhòm ngó. Rõ ràng hần có thừa cơ hội để làm hoàng đế nhưng hết lần này tới lần khác hần lại từ chối chấp nhận làm Nhiếp Chính vương. Cũng có nhiều người hoài nghi phải chăng hần làm tất cả mọi chuyện đều là có dã tâm riêng?

“Bẩm hoàng thượng!”

Một tiểu thái giám ở ngoài cửa điện tiến vào, quỳ xuống trước mặt Tư Đồ Tĩnh Dương bẩm báo.

“Vừa rồi người trong phủ Nhiếp Chính Vương tới báo tin. Thuận Tĩnh vương nói hôm nay người và Vương phi không vào triều sáng. Thái phó có thai nên hôm nay Thuận Tĩnh ở nhà cùng Thuận Tĩnh Vương phi.”

Hả... Đúng là làm bừa! Chúng thần trong triều mỗi người một ý nghĩ nhưng phần lớn đều cho rằng Thuận Tĩnh vương hồ đồ, cần rờ sao có thể vì Vương Phi có hi sự mà không lâm triều? Chẳng lẽ việc Thuận Tĩnh vương phi có thai còn quan trọng hơn cả việc quốc gia đại sự sao?

“Hoàng thượng có thai?”

Tư Đồ Tĩnh Dương nhún nhún mày hỏi lại.

“Dạ bẩm hoàng thượng, đúng vậy ạ!”

Tiểu thái giám thắc mắc tự hỏi sao hoàng thượng không hỏi chuyện Nhiếp Chính vương có lâm triều không mà lại hỏi chuyện Vương phi thái phó mang thai?

“Được rồi! Người lui ra đi!”

Tư Đồ Tĩnh Dương không có biểu hiện gì khác lạ ra lệnh, sau đó nhìn về phía triều thần nói.

“Chúng ái khanh, hôm nay có chuyện thì dâng tấu. Nếu không có chuyện thì bãi triều đi!”

“Thần có chuyện bẩm tấu!”

Một vị đại thần khom người đứng ra khỏi hàng.

“Chỉ có một chuyện, chính là chuyện của Trang thừa tướng - Trang Đức hiện vẫn còn giam giữ trong thiên lao. Thần cho rằng việc này hoàng thượng hần là nên mau chóng quyết định.”

Phải biết rằng, việc này đề cập tới rất nhiều lần rồi nhưng hết lần này tới lần khác Nhiếp Chính vương đều bàng quan, không có câu trả lời rõ ràng. Vì thế hôm nay thừa dịp Nhiếp Chính Vương không có mặt ở đây bọn họ trực tiếp hỏi thẳng tiểu hoàng đế mặc dù triều thần đều không có nhiều kỳ vọng vào tiểu hoàng đế chỉ là muốn thử thôi, xem xem tiểu hoàng đế xử lý việc này như thế nào!

Thuận Tĩnh vương không xử lý có lẽ bởi vì Trang Đức là phụ thân của Thuận Tĩnh vương phi. Vì nể mặt Thuận Tĩnh vương phi nên mới kéo dài tới tận hôm nay. Nhưng thực tế dựa vào những chứng cứ lực soát ở Trang phủ và tờ khai của Trang Đức, tội của Trang Đức không hề ít, kết bè kéo cánh, cấu kết với người trong cung, còn tham ô, tự ý điều động Cẩm vệ quân, tội nào cũng là từ tội cả.

“Việc này...”

Tư Đồ Tĩnh Dương hơi do dự. Việc này đúng là rất khó quyết định. Thuận Tĩnh Vương chấp chính lâu như vậy cũng không chịu xử lý chuyện của Trang Đức nên Tư Đồ Tĩnh Dương cũng đoán phải chăng Thập Cửu thúc muốn cố tình để chuyện này lại cho hẳn tự mình giải quyết. Mà Tư Đồ Tĩnh Dương cũng hiểu được chỗ khó của Thuận Tĩnh Vương, cho dù thế nào thì Trang Đức cũng là phụ thân của Thuận Tĩnh Vương phi, con rể mà xử lý nhạc phụ nói thế nào cũng khó.

Nhớ lại thái độ và cá tính thường ngày của Trang Thư Lan, Tư Đồ Tĩnh Dương cho rằng chắc chắn hoàng thân của hắn sẽ không cầu xin cho Trang Đức. Hoàng thân đã làm thái phó lâu như vậy nhưng chưa bao giờ đề cập tới chuyện của Trang Đức. Tư Đồ Tĩnh Dương cũng đã thử thăm dò nhưng không ngờ hoàng thân chỉ thờ ơ trả lời hắn một câu.

“Nên làm thế nào thì cứ làm như thế, ta không phải là thẩm quan, hỏi ta thì có ích gì? Chẳng lẽ ngay cả chuyện đó hoàng thượng cũng không biết sao?”

Tư Đồ Tĩnh Dương nghe xong cảm thấy rất tức cười, không phải là hắn không có chủ kiến mà là bởi vì việc này liên quan trực tiếp tới bộ mặt của Thuận Tĩnh vương phi.

“Thực ra những tội mà Trang Đức phạm phải cũng chưa phải là tội ác tày đình chỉ là khó tránh khỏi tội chết.”

Tư Đồ Tĩnh Dương suy nghĩ một chút mới bình tĩnh nói.

“Nhưng Tiên đế mới băng hà, Trẫm đang cơ chưa được bao lâu. Nếu như ngay bây giờ lại giết người, trẫm cho rằng đó là điềm xấu. Hơn nữa lúc trẫm vừa đăng cơ cũng đã ra lệnh đại xá thiên hạ. Trang Đức vốn không thuộc diện được đặc xá nhưng trẫm thấy hắn đã tận tâm tận lực vì Đại Đông hoàng triều nhiều năm, trẫm cho rằng nên miễn tội chết cho hắn, tịch thu toàn bộ gia sản, trục xuất làm thứ dân, đuổi về quê cũ. Chúng ái khanh thấy như vậy có được không?”

Triều thần đưa mắt nhìn nhau. Nếu hoàng thượng đã nói rõ ràng như vậy, hơn nữa dựa vào quan hệ của Trang Đức với hoàng thất, hoàng đế nói như thế nào thì chỉ có thể làm thế đó. Bọn họ là thần tử sẽ không nhiều lời thêm. Huống hồ một người quyền cao chức trọng, dưới 1 người trên vạn người đột nhiên bị giáng xuống thành thứ dân, cuộc sống sau này không tiền, không quyền, không thế. Cơ cực như vậy so với chết đi còn thống khổ hơn vạn lần.

“Hoàng thượng anh minh!”

Triều thần đồng loạt quỳ xuống hô vang.

“Được rồi! Vậy bãi triều đi!”

Tư Đồ Tĩnh Dương hơi bức mình nhìn đám quan lại triều thần đang quỳ dưới đại điện. Trong đám thần tử đang quỳ kia có những bí mật gì, vốn dĩ hắn không biết. Nhưng dạo gần đây dưới sự ép buộc của hoàng thân hắn có xem qua một ít tấu chương trước đây, cũng đại khái hiểu được chút ít về những thần tử của mình. Càng ngày hắn càng không hài lòng về triều thần do tiên đế sử dụng. Hắn đang nghĩ xem lúc nào thích hợp đi tìm Thuận Tĩnh Vương bàn bạc một chút về việc thay đổi quan lại trong triều.

Đợi tới khi bách quan lui ra hết, nét mặt Tư Đồ Tĩnh Dương mới tươi tỉnh hơn một chút, vui vẻ vẩy vẩy tay gọi tiểu lục công công lại hỏi.

“Tiểu Lục, ngươi biết không, ta chờ đợi ngày nay bao lâu rồi. Hoàng thân có thai! Ha ha, với tình cảm của hoàng thúc đối với hoàng thân chắc chắn sẽ không để cho hoàng thân tiền cung dạy ta! Như vậy ta cũng không phải chịu hoàng thân chèn ép nữa! Ngươi biết không, mỗi ngày hoàng thân đều ép ta xem một loạt tấu chương. Bây giờ nhìn thấy mấy quyển tấu chương là ta muốn nôn rồi!”

“Vương phi thái phó cũng chỉ muốn tốt cho hoàng thượng thôi!”

Tiểu lục công công giữ phép tắc nói. Cho dù hoàng thượng lúc này nhìn giống như đứa trẻ mười hai, mười ba tuổi nhưng dù sao hoàng thượng vẫn là hoàng thượng cho dù hắn từng hầu hạ tiên đế cũng không thể dương oai giễu võ được.

“Tốt cái gì mà tốt!”

Tư Đồ Tĩnh Dương khó chịu nói.

“Làm hoàng đế trẫm mới biết cư nhiên hoàng đế phải học nhiều thứ như vậy, nào là cưỡi ngựa bắn cung, nào là thiên văn địa lý, rồi thì thơ từ ca phú, lại còn phải phê duyệt bao nhiêu là tấu chương, dường như từ sáng tới tối làm không hết việc! Bây giờ ta đã có thể hiểu tại sao trước đây hoàng thúc không muốn làm hoàng đế rồi.”

Tiểu lục công công không nói. Bởi vì muốn làm một bậc minh quân những thứ cần phải học so với những gì Tư Đồ Tĩnh Dương vừa nói còn nhiều hơn rất nhiều. Hoàng thượng người cứ từ từ hưởng thụ đi. Hoàng đế không phải dễ làm như người tượng tượng đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ* của Tà Vương được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.